

**JEZUS -
DE WENS
DER EEUWEN**

ELLEN G. WHITE

**Uitgeverij "Veritas"
Alphen aan den Rijn - Brussel**

Oorspronkelijke titel:
THE DESIRE OF AGES
Nederlandse vertaling: C. Amman

ISBN 90 6302 087 2
D/1980/0962/9
© Veritas, 1980
Zetwerk: Euroset bv, Amsterdam
Druk: Drukkerij „Insulinde”, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

Woord vooraf

Nog steeds worden er jaarlijks tientallen boeken geschreven over Jezus Christus. Sommige daarvan zijn vele honderden bladzijden dik en hebben onderaan op vrijwel elke bladzijde een groot aantal ingewikkelde voetnoten. Wie naar een goede bibliotheek gaat, ontdekt honderden studies over allerlei aspecten van het leven en werk van Jezus.

Valt er dan zoveel over Hem te zeggen? Nog steeds, na zo vele eeuwen? Wat kan er nog geschreven worden, dat nooit eerder aan het papier werd toevertrouwd?

Is het zo moeilijk om zicht te krijgen op Jezus? Het is opmerkelijk dat ook de tijdgenoten van Jezus zich steeds weer de vraag stelden met wie zij nu eigenlijk te doen hadden.

Toen Jezus op het Meer van Galilea de wind en de zee bestrafte en zo door zijn machtwoord de kolkende watermassa's weer tot bedaren bracht, verwonderden de mensen die hiervan getuige waren zich. Matteüs 8:27 vertelt ons: „En de mensen verwonderden zich en zeiden: Wat voor iemand is deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn?”

Herhaaldelijk komen we deze vraag in de evangeliën tegen. Toen Herodes hoorde van het wonder van de opwekking van het dochttertje van Jairus, stelde hij de verbaasde vraag: „Wie zou deze zijn, van wie ik zulke dingen hoor?”

Tegen het einde van zijn dienstwerk was Jezus eens op bezoek bij een zekere Simon, een Farizeeër. Terwijl Hij aanlag om de maaltijd te gebruiken, kwam een vrouw binnen die zijn voeten zalfde met mirre. Jezus gaf deze vrouw de geruststelling dat haar zonden haar vergeven waren. Dit tot verbazing van de andere aanwezigen. „En die met Hem aan tafel waren, begonnen bij zichzelf te zeggen: „Wie is deze, dat Hij zelfs de zonden vergeeft” (Lucas 7:49).

Zelfs voor de discipelen van Jezus was het een raadsel wie en wat hun Meester nu precies was. Toen Jezus probeerde een tip van de sluier op te lichten „bleef het hun duister, en zij wisten niet waarvan gesproken werd” (Lucas 18:34).

Toen Jezus kort voor zijn dood zijn intocht maakte in Jeruzalem, en de menigte de vraag stelde: „Wie is dit?”, klonk van verschillende kanten het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

antwoord: „Dit is de profeet, Jezus van Nazaret in Galilea” (Matteüs 21:10).

De vraag „Wie is dit?” heeft zijn echo gevonden door alle eeuwen heen. Vaak is men tot een soortgelijk antwoord gekomen als waartoe de menigte kwam in Jeruzalem. Men heeft in Hem iets bijzonders ontdekt, een man met speciale gaven, een unieke persoonlijkheid die inspiratie heeft gegeven aan tientallen generaties.

Maar daar is het dan ook meestal bij gebleven. Helaas! Want Jezus is meer dan slechts een bijzonder mens of een profeet. Hij is de mensgeworden God. Hij is de Koning der koningen en de Here der heren. Hij is de Immanuël – God met ons.

Het duurde geruime tijd voordat de volgelingen van Jezus die jaren bij Hem waren geweest, tot die erkenning kwamen. Er moest heel wat gebeuren voordat Tomas uitriep: „Mijn Here en mijn God!”

Toch is dit het enige toereikende antwoord op de vraag: „Wie is dit?” Het is het antwoord waartoe de evangelieschrijvers hun lezers willen brengen. En het is ook het doel van de schrijfster van dit boek om de lezers te laten zien dat dit het enige toereikende antwoord is.

Dit boek laat veel vragen omtrent de persoon en het werk van Jezus liggen. Het is geen theologisch boek. Het biedt geen uitgewerkte christologie, waarbij alle traditionele formuleringen zorgvuldig worden afgewogen.

Mevr. E.G. White, de schrijfster, volgt Jezus in dit boek op eerbiedige afstand. Met groot gevoel en diepe devotie vertelt zij het verhaal van de vier evangelisten na. Op elke bladzijde wordt duidelijk dat zij voor zichzelf het antwoord heeft gevonden op de vraag wie Jezus was en is.

Dit boek heeft sinds de eerste Engelstalige uitgave in 1890 tientallen drukken beleefd in de oorspronkelijke taal en is vertaald in tientallen talen.

Ook in de Nederlandse taal is het reeds enkele malen uitgegeven. Het is uitermate verheugend dat nu opnieuw een herdruk noodzakelijk is.

Wij laten deze – opnieuw vertaalde – editie verschijnen in de stellige overtuiging dat hierdoor opnieuw velen het juiste antwoord zullen vinden op de vraag wie Jezus voor hen wil zijn.

De uitgevers.

Inhoud

11	God met ons
18	Het uitverkoren volk
22	De volheid des tijds
28	U is de Heiland geboren
32	De voorstelling in de tempel
41	Wij hebben zijn ster gezien
47	Zijn kinderjaren
53	Op het Pascha
60	Dagen van strijd
69	De stem in de woestijn
80	De doop
84	De verzoeking
94	De overwinning
100	Wij hebben de Messias gevonden
110	Op het bruiloftsfeest
119	In zijn tempel
129	Nicodemus
140	Hij moet wassen
144	Bij de Jakobsbron
154	Indien gij geen tekenen en wonderen ziet
158	Betesda en het Sanhedrin
173	Gevangenneming en dood van Johannes de Doper
184	Het koninkrijk Gods is nabij gekomen
188	Is dit niet de zoon van de timmerman?
195	De roeping bij het meer
200	In Kafarnaüm
209	Gij kunt mij reinigen
219	Levi – Matteüs
226	De sabbat
234	Hij stelde er twaalf aan
241	De bergrede
256	De hoofdman

261	Wie zijn mijn broeders?
271	„Zwijg, wees stil”
279	De aanraking van het geloof
283	De eerste evangelisten
292	Komt, rust een weinig
299	„Geeft gij hun te eten”
306	Een nacht op het meer
312	De crisis in Galilea
323	De overlevering
327	De scheidsmuren neergehaald
334	Het ware teken
340	In de schaduw van het kruis
349	Hij werd verheerlijkt
354	Dienstbetoon
359	Wie is de grootste?
370	Op het Loofhuttenfeest
377	Te midden van valstrikken
385	„Het licht des levens”
397	De goddelijke herder
403	De laatste reis vanuit Galilea
413	De barmhartige Samaritaan
419	Niet met uiterlijk vertoon
424	Het zegenen van de kinderen
429	Eén ding ontbreekt u
434	„Lazarus, kom uit”
445	Samenzweringen van de priesters
450	De wet van het nieuwe koninkrijk
455	Zacheüs
459	Het feest in het huis van Simon
469	„Uw Koning komt”
478	Een volk ten ondergang gedoemd
485	De tempel opnieuw gereinigd
497	Strijd
505	Wee over de Farizeeën
515	In de buitenste voorhof
521	Op de Olijfberg
530	„Een van deze mijn minste broeders”
535	De minste dienstknecht
543	„Tot mijn gedachtenis”
551	„Uw hart worde niet ontroerd”
570	Getsémané

580	Voor Annas en het hof van Kajafas
596	Judas
603	In de rechtszaal van Pilatus
620	Golgota
634	„Het is volbracht”
641	In het graf van Jozef
651	„De Heer is opgestaan”
657	„Waarom weent gij?”
662	Op weg naar Emmaüs
667	„Vrede zij u”
673	Nog eens bij het meer
680	„Gaat heen, onderwijst alle volken”
691	„Naar mijn Vader en uw Vader”

„God met ons”

„Men zal Hem de naam Immanuel geven . . . God met ons.” „Het licht van de kennis der heerlijkheid Gods” wordt gezien „in het aangezicht van Jezus Christus.” Van de dagen der eeuwigheid was de Here Jezus Christus één met de Vader. Hij was „het beeld Gods”, het beeld van zijn grootheid en majesteit, „de afstraling zijner heerlijkheid.” Om deze heerlijkheid ten toon te spreiden is Hij naar onze wereld gekomen. Aan deze door de zonde verduisterde aarde kwam Hij het licht van Gods liefde openbaren, om „God met ons” te zijn. Daarom was van Hem geprofeteerd: „Men zal Hem de naam Immanuel geven.”

Door onder ons te komen wonen, zou Jezus God bekend maken aan mensen en engelen. Hij was het Woord Gods, Hij maakte Gods gedachten bekend. In zijn gebed voor zijn discipelen zei Hij: „Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen,” „barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw,” „opdat de liefde, waarmee Gij Mij hebt liefgehad, in hen zij, en Ik in hen.” Maar deze openbaring werd niet alleen voor zijn kinderen op deze aarde gegeven. Onze kleine wereld is het studieboek van het heelal. Gods heerlijk plan van genade, het geheim van de verlossende liefde, is het onderwerp „waarin engelen begeren een blik te slaan”, en tot in alle eeuwigheid zullen zij dit bestuderen. Zowel de verlorene als de niet-gevallen wezens zullen in het kruis van Christus hun kennis en lied vinden. Dan zal gezien worden dat de heerlijkheid op het gelaat van Jezus de heerlijkheid van zelfopofferende liefde is. In het licht van Golgota zal men zien dat de wet van zelfverloochenende liefde de wet des levens is voor hemel en aarde; dat de liefde „die zichzelf niet zoekt”, zijn oorsprong heeft in Gods hart en dat in de Zachtmoedige en Nederige het karakter wordt getoond van Hem, die een ontoegankelijk licht bewoont.

In den beginne werd God geopenbaard door alle werken van de schepping. Het was Christus die de hemelen uitspande en de fundamenten der aarde legde. Zijn hand heeft de werelden in de ruimte gehangen en de bloemen van het veld geformeerd. „Die de bergen vastzet door uw kracht.” „Wiens de zee is, daar Hij ze heeft gemaakt.” Hij heeft de aarde vervuld met schoonheid en de lucht met gezang. Op alle dingen op de aarde, in de lucht en aan het uitspansel heeft Hij de boodschap geschreven

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van de liefde van zijn Vader.

Hoewel de zonde Gods volmaakte werk heeft misvormd, blijft dat handschrift. Ook nu nog verklaren alle geschapen dingen de heerlijkheid van zijn majesteit. Niets leeft voor zichzelf, uitgezonderd het zelfzuchtig hart van de mens. Geen vogel doorklieft de lucht, geen dier leeft op aarde of het dient voor het leven van anderen. Elk boomblad, elk nederig grassprietje heeft zijn taak. Elke boom, struik en ieder blad brengt dat levenselement voort zonder welk geen mens of dier kan leven, en mens en dier dienen op hun beurt het leven van boom, struik en blad. De bloemen verspreiden hun geur en ontvouwen hun schoonheid als een zegen voor de wereld. De zon geeft haar licht om duizenden werelden te verblijden. De oceaan, de oorsprong van al onze bronnen en fonteinen, ontvangt de stromen van ieder land, doch neemt om te geven. De dampen die uit haar opstijgen vallen in waterstromen neer om de aarde te bevochtigen, zodat deze kan uitspruiten.

De engelen van God vinden hun blijdschap in het geven, het geven van liefde en onophoudelijke zorg voor gevallen en zondige mensen. Hemelse wezens zoeken de harten van de mensen. Aan deze duistere wereld brengen ze licht van boven. Door zachtmoedige en geduldige dienst werken zij aan de menselijke geest om de verlorenen in een gemeenschap te brengen met Christus, die hechter is dan zij zelfs kunnen denken.

Door onze aandacht af te wenden van minder belangrijke dingen, zien we God in Jezus. Bij het zien van Jezus ontdekken we dat het de heerlijkheid is van onze God om te geven. „Ik doe niets uit mijzelf,” zei Christus. „De levende Vader heeft Mij gezonden en Ik leef door de Vader.” „Ik zoek niet mijn eer, maar de eer van Hem, die Mij gezonden heeft.”² In deze woorden komt dit grote beginsel naar voren, dat de levenswet voor het heelal is. Christus heeft alles van God ontvangen, maar Hij heeft ontvangen om te geven. Zo komt in de hemel door de dienst van de geliefde Zoon voor alle geschapen wezens het leven van de Vader tot allen. Door de Zoon keert het terug in lof en blijmoedige dienst als een stroom van liefde tot de grote Oorsprong van alles. Door Christus is de kringloop van het weldoen gesloten waardoor het karakter van de grote Gever, de wet van het leven, wordt geopenbaard.

In de hemel zelf was deze wet gebroken. Zonde is ontstaan door zelfzucht. Lucifer, de overdekkende cherub, wenste de eerste in de hemel te zijn. Hij probeerde zeggenschap te krijgen over hemelse wezens om hen af te trekken van hun Schepper en hun eerbetoon voor zichzelf te winnen. Daarom stelde hij God op verkeerde wijze aan hen voor door te beweren dat God Zichzelf wilde verheffen. Hij probeerde de liefdevolle Schepper te bekleden met zijn eigen boze eigenschappen. Zo heeft hij de engelen verleid. Zo

„GOD MET ONS“

heeft hij ook de mensen bedrogen. Hij heeft hen ertoe gebracht te twifelen aan Gods Woord, en zijn goedheid te wantrouwen. Omdat God een God van recht en ontzagwekkende majesteit is, bracht Satan hen ertoe God als streng en onverzoenlijk te beschouwen. Zo bracht hij de mensen ertoe zich achter hem te scharen in de opstand tegen God. En zo daalde over de wereld de nacht van ellende.

De aarde was verduisterd door een verkeerde voorstelling van God. Om de sombere schaduwen te verdrijven en de wereld tot God terug te brengen moest de misleidende macht van Satan verbroken worden. Dit kon niet door geweld gedaan worden. Het uitoefenen van geweld is in strijd met de beginselen van Gods bestuur. Hij wil alleen uit liefde gediend worden en liefde kan niet afgedwongen worden, kan niet verkregen worden door geweld of gezag. Liefde wordt alleen gewekt door liefde. God kennen betekent God liefhebben. Zijn karakter moet geopenbaard worden in tegenstelling tot Satans karakter. Slechts één Wezen in heel het heelal kon dit doen. Alleen Hij, die de hoogte en diepte van Gods liefde kende, kon deze liefde bekend maken. Over de donkere nacht van de wereld moest de Zon der gerechtigheid opgaan „met genezing onder haar vleugelen.”³

Het plan voor onze verlossing werd niet eerst gemaakt na de val van Adam. Het was een openbaring van „het geheimenis, eeuwenlang verzwegen.”⁴ Het was een openbaring van de beginselen die altijd de grondslag hebben gevormd van Gods troon. Van den beginne wisten God en Christus van de afval van Satan en van de val van de mens door de misleidende macht van de afvallige. God had niet bepaald dat zonde moest bestaan, maar Hij had het bestaan ervan voorzien en had maatregelen getroffen voor die onvoorziene gebeurtenis. Zijn liefde voor de wereld was zo groot, dat Hij beloofde zijn eniggeboren Zoon te zullen geven „opdat een ieder, die in Herr gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.”⁵

Lucifer had gezegd: „Ik zal ... boven de sterren Gods mijn troon oprichten ... Ik wil ... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen.”⁶ Maar Christus, „in de gestalte Gods zijnde, heeft het Gode gelijk zijn niet als roof ... geacht, maar heeft Zichzelf ontledigd en de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en is de mensen gelijk geworden.”⁷ Dit was een vrijwillig offer. Jezus had aan de zijde van zijn Vader kunnen blijven. Hij had de heerlijkheid van de hemel en het eerbetoon van de engelen kunnen behouden. Maar Hij verkoos de scepter terug te geven in handen van de Vader en de troon van het heelal te verlaten, om licht te brengen aan de onwetenden en leven aan hen, die zouden vergaan.

Bijna tweeduizend jaar geleden klonk in de hemel een stem van oneindig grote betekenis van Gods troon, die zei: „Zie, hier ben Ik.” „Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid ... Zie,

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

hier ben Ik -- in de boekrol staat van Mij geschreven -- om uw wil, o mijn God, te doen."⁸ In deze woorden wordt de vervulling bekendgemaakt van het plan, dat van eeuwen af verborgen was geweest. Christus stond op het punt onze wereld te bezoeken en mens te worden. Hij zegt: „Gij hebt Mij een lichaam bereid.” Wanneer Hij verschenen zou zijn in de heerlijkheid die Hij had bij de Vader eer de wereld bestond, zouden wij het licht van zijn tegenwoordigheid niet hebben kunnen verdragen. Om het te kunnen zien zonder te worden vernietigd, moest die heerlijkheid omhuld worden. Zijn goddelijkheid werd bekleed met menselijkheid, de onzichtbare heerlijkheid in een zichtbare menselijke gedaante.

Dit grote plan was van te voren getoond in voorbeelden en symbolen. Het brandende braambos, waarin Christus aan Mozes verscheen, openbaarde God. Het zinnebeeld dat gekozen werd om de Godheid voor te stellen, was een nederige struik, die zo op het oog geen enkele aantrekkelijkheid bezat. Hierin hulde zich de Oneindige. De barmhartige God omhulde zijn heerlijkheid in een zo bescheiden mogelijke vorm, zodat Mozes daarop zou kunnen zien en leven. Zo had God gemeenschap met Israël in de wolkkolom bij dag en in de vuurkolom bij nacht, om aan de mensen zijn wil bekend te maken en hun zijn genade te schenken. Gods heerlijkheid was getemperd en zijn majesteit omhuld opdat het zwakke gezichtsvermogen van de sterfelijke mens haar zou kunnen aanschouwen. Daarom moest Christus komen „in ons vernederd lichaam”, „de mensen gelijk.”⁹ In de ogen van de wereld bezat Hij geen schoonheid, dat zij Hem zouden begeerd hebben. Toch was Hij de mensgeworden God, het licht van hemel en aarde. Zijn heerlijkheid was omsluierd, zijn grootheid en majesteit waren verborgen, opdat Hij de berouwvolle, beproefde mensen zou kunnen naderen.

God had Mozes geboden voor Israël: „Zij zullen Mij een heiligdom maken en Ik zal in hun midden wonen.”¹⁰ Hij vertoefde in het heiligdom te midden van zijn volk. Gedurende heel hun moeitelijke omzwervingen in de woestijn was het zinnebeeld van zijn tegenwoordigheid bij hen. Zo heeft Christus zijn tent opgeslagen midden in ons kamp. Hij heeft zijn tent geplaatst naast de tenten van de mensen, om onder ons te kunnen wonen en ons vertrouwd te kunnen maken met zijn goddelijk karakter en leven. „Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.”¹¹

Aangezien Jezus gekomen is om onder ons te wonen, weten wij dat God bekend is met onze beproevingen en meevoelt met ons verdriet. Iedere zoon en dochter van Adam kan daaruit opmaken dat onze Schepper de Vriend van zondaars is. Want in iedere leerstelling van genade, in iedere belofte van vreugde, in iedere daad van liefde, in iedere goddelijke

„GOD MET ONS”

aantrekkingskracht die in het leven van onze Heiland op aarde naar voren kwam, zien wij „God met ons”.

Satan stelt Gods wet van liefde voor als een wet van zelfzucht. Hij zegt dat wij onmogelijk deze geboden kunnen gehoorzamen. De val van onze stamouders met alle ellende die daarvan het gevolg was, schrijft hij toe aan de Schepper. Daardoor brengt hij de mensen ertoe God te beschouwen als de oorsprong van de zonde, van lijden en dood. Jezus moest dit bedrog ontmaskeren. Als één van ons moest Hij een voorbeeld geven van gehoorzaamheid. Daartoe heeft Hij onze natuur op Zich genomen en onze ervaringen doorgemaakt. „Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden.”¹² Als wij iets zouden moeten dragen, wat Jezus niet heeft doorstaan, zou Satan op dit punt Gods macht als ontoereikend voor ons voorstellen. Daarom is Jezus „in alle dingen gelijk als wij verzocht.”¹³ Hij heeft iedere verzoeking verdragen, waaraan wij worden blootgesteld. Hij oefende voor Zichzelf geen macht uit, die ook niet ons ter beschikking wordt gesteld. Als een mens doorstond Hij iedere beproeving en heeft Hij overwonnen in de kracht die Hij van God had ontvangen. Hij zegt: „Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste.”¹⁴ Terwijl Hij rondging, goeddoende en genezende allen die door Satan werden gekweld, openbaarde Hij aan de mensen het karakter van Gods wet en de aard van zijn dienst. Zijn leven getuigt dat ook wij Gods wet kunnen gehoorzamen.

Door zijn menszijn verbond Christus zich met de mens; door zijn godheid legt Hij beslag op Gods troon. Als de Mensenzoon heeft Hij ons een voorbeeld van gehoorzaamheid gegeven; als Gods Zoon geeft Hij ons kracht om te gehoorzamen. Christus was het, die uit het braambos bij de berg Horeb tot Mozes sprak: „IK BEN, DIE IK BEN . . . Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK BEN heeft mij tot u gezonden.”¹⁵ Dit was de belofte van Israëls bevrijding. Toen Hij aan de mensen gelijk werd, maakte Hij Zich dan ook bekend als de grote IK BEN. Het kindje van Betlehem, de zachtmoedige en nederige Heiland, is God „geopenbaard in het vlees.”¹⁶ Tot ons zegt Hij: „IK BEN de goede Herder.” „IK BEN het brood des levens.” „IK BEN de weg, de waarheid en het leven.” „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.”¹⁷ IK BEN is de zekerheid van elke belofte. IK BEN; wees niet bevreesd. „God met ons” is de zekerheid van onze verlossing van zonde, de verzekering van onze macht om de wet des hemels te gehoorzamen.

Door Zich te vernederen en de menselijke natuur aan te nemen heeft Christus een karakter geopenbaard dat lijnrecht tegengesteld is aan Satans karakter. Maar Hij ging nog verder op de weg van vernedering. „In zijn uiterlijk als mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geworden, tot de dood, ja de dood des kruises."¹⁸ Zoals de hogepriester zijn prachtig hogepriesterlijk gewaad aflegde en dienst deed in het witte linnen gewaad van de gewone priester, nam Christus de gedaante van een dienstknecht aan en bracht het offer, waarbij Hij zelf de priester en tevens het offer was. „Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem."¹⁹

Christus werd behandeld zoals wij verdienen, opdat wij behandeld zouden worden zoals Hij dat verdient. Hij werd veroordeeld voor onze zonden, waaraan Hij geen deel had, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden door zijn gerechtigheid, waaraan wij geen deel hadden. Hij onderging de dood die voor ons bestemd was, opdat wij het leven zouden ontvangen, dat Hem toebehoorde. „Door zijn striemen is ons genezing geworden.”

Door zijn leven en zijn dood heeft Christus zelfs meer volbracht dan alleen het herstel van de schade, veroorzaakt door de zonde. Het was Satans doel om een eeuwige scheiding teweeg te brengen tussen God en de mens, maar in Christus worden wij nauwer met God verbonden dan wanneer wij nooit zouden zijn gevallen.

Door onze natuur op Zich te nemen heeft de Heiland zich met de mensheid verbonden door een band, die nooit verbroken zal worden. Voor altijd is Hij met ons verbonden. „Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft."²⁰ Hij heeft Hem niet alleen gegeven om onze zonden te dragen en te sterven als ons offer. Hij heeft Hem gegeven aan het gevallen mensdom. God heeft zijn eniggeboren Zoon gegeven om één te worden met de menselijke familie en voor altijd zijn menselijke natuur te behouden, om ons te verzekeren van zijn onveranderlijke vrede-raad. Dit is de verzekering-dat God zijn woord zal waarmaken. „Een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven en de heerschappij rust op zijn schouder.” God heeft de menselijke natuur aanvaard in de persoon van zijn Zoon en heeft deze gebracht tot in de hoogste hemel. De „Zoon des mensen” zit op de troon van het heelal. De Zoon des mensen is het wiens naam zal genoemd worden „Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst.”²¹ De IK BEN is de schakel tussen God en de mens door zijn hand op beiden te leggen.

Hij, die „heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van zondaren”²² is schaamt Zich niet ons broeders te noemen. In Christus zijn het aardse en het hemelse gezin verbonden. De verheerlijkte Christus is onze broeder. De hemel is gehuld in de mensheid en de mensheid ligt besloten in het hart van Oneindige Liefde.

God zegt van zijn volk: „Zij zijn kroonjuwelen die zullen blinken in zijn land. Waarlijk, hoe groot is zijn geluk, ja, hoe groot zijn schoonheid.”²³ De

„GOD MET ONS”

verheerlijking van de verlost en zal een eeuwig getuigenis zijn van Gods barmhartigheid. Hij zal „in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus”. „Opdat . . . aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden naar het eeuwige voornemen dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd.”²⁴

Door het verlossingswerk van Christus is Gods bestuur gerechtvaardigd. De Almachtige is geopenbaard als een God van liefde. Satans beschuldigingen zijn weerlegd en zijn karakter is ontmaskerd. Nooit meer kan er opstand plaatsvinden. Zonde kan nooit meer in het heelal ontstaan. Iedereen is voor altijd beveiligd tegen afval. Door de zelfopoffering van de liefde zijn de bewoners van aarde en hemel met hun Schepper verbonden door banden van een onverbreekelijke eenheid.

Het verlossingswerk zal volkomen zijn. Waar zonde overvloedig was, zal Gods genade overvloediger zijn. De aarde zelf, het gebied waarop Satan aanspraak maakt als zijn eigendom, zal niet alleen vrijgekocht maar ook verheerlijkt worden. Onze kleine wereld, onder de vloek van de zonde de enige donkere plek in zijn heerlijke schepping, zal boven alle andere werelden in het heelal van God geëerd worden. Hier, waar Gods Zoon als mens heeft vertoefd, waar de Koning der heerlijkheid heeft geleefd, geleden en is gestorven, hier zal, wanneer Hij alle dingen nieuw zal maken, de tent Gods bij de mensen zijn „en Hij zal bij hen wonen en ze zullen zijn volk zijn en God zelf zal bij hen zijn en hun God zijn.” En wanneer de verlost en in de eeuwigheid wandelen in het licht van hun Heer, zullen ze Hem loven voor zijn onuitsprekelijke gave,

IMMANUEL -- „GOD MET ONS”

¹ Psalm 65:7; 95:5

² Johannes 8:28; 6:57; 8:50; 7:18

³ Maleachi 4:2

⁴ Romeinen 16:25

⁵ Johannes 3:16

⁶ Jesaja 14:13, 14

⁷ Filippenzen 2:6, 7

⁸ Hebreëen 10:5-7

⁹ Filippenzen 3:21

¹⁰ Exodus 25:8

¹¹ Johannes 1:14

¹² Hebreëen 2:17

¹³ Hebreëen 4:15

¹⁴ Psalm 40:9

¹⁵ Exodus 3:14

¹⁶ 1 Timoteüs 3:16

¹⁷ Johannes 10:11; 6:51; 14:6; Matteüs 28:18

¹⁸ Filippenzen 2:8

¹⁹ Jesaja 53:5

²⁰ Johannes 3:16

²¹ Jesaja 9:5

²² Hebreëen 7:26; 2:11

²³ Zacharia 9:16, 17

²⁴ Efeziërs 2:7; 3:10, 11

Het uitverkoren volk

Meer dan duizend jaar had het joodse volk op de komst van de Heiland gewacht. Hierop hadden zij al hun hoop gevestigd. In liederen en profetieën, in tempeldiensten en huisgodsdiensten vormde zijn naam het middelpunt. Toch kenden zij Hem niet, toen Hij kwam. De Beminde van de hemel was voor hen „als een wortel uit dorre aarde”; Hij had „gestalte noch luister”, en zij vonden in Hem geen schoonheid dat zij Hem zouden hebben begeerd. „Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen.”¹

Toch had God Israël uitverkoren. Hij had hen geroepen om de kennis van zijn wet onder de mensen levend te houden, alsmede de symbolen en profetieën die op de Heiland wezen. Hij wilde dat ze bronnen van zaligheid voor de wereld zouden zijn. Wat Abraham was in het land der vreemdelingschap, wat Jozef was in Egypte en Daniël aan het hof te Babel moest het Hebreeuwse volk zijn onder de volkeren. Zij moesten God aan de mensen bekend maken.

[Toen God Abraham riep, had Hij gezegd: „Ik zal u zegenen . . . en gij zult tot een zegen zijn . . . en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.”² Deze boodschap werd door de profeten herhaald. Zelfs toen Israël was uitgedund door oorlogen en ballingschap, gold voor hen de belofte: „Het overblijfsel van Jakob zal temidden van vele volken zijn als de dauw van de Here, als regenstromen op het groene kruid, dat niet wacht op de mens, noch mensenkinderen verbeidt.” Over de tempel te Jeruzalem had de Here door Jesaja verklaard: „Mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken.”³

Maar de Israëlieten vestigden hun hoop op aardse grootheid. Van de tijd hunner aankomst in het land Kanaän af vergaten zij Gods geboden en volgden de gewoonten der heidenen. Tevergeefs zond God hun waarschuwingen door zijn profeten. Tevergeefs werden zij gekastijd door heidense onderdrukking. Elke hervorming werd gevolgd door nog grotere afval.

Als Israël aan God was trouw gebleven, zou Hij zijn doel bereikt hebben door hen te verheffen en te eren. Als zij gehoorzaam waren geweest, zou Hij hen hebben verheven „tot een lof, een naam en een sieraad boven alle volken die Hij geschapen” had. Mozes had gezegd: „Dan zullen alle volken

HET UITVERKOREN VOLK

der aarde zien dat de Naam des Heren over u uitgeroepen is en zij zullen voor u vrezén." „De volken zullen bij het horen van al deze inzettingen zeggen: Waarlijk, dit grote volk is een wijze en verstandige natie.”⁴ Maar omdat zij ontrouw waren, kon God zijn plan alleen door tegenspoed en vernedering ten uitvoer brengen.

Zij werden aan Babylon onderworpen en in de landen der heidenen verstrooid. Onder tegenspoed vernieuwden zij hun trouw aan zijn verbond. Terwijl zij hun harpen aan de wilgen hingen en treurden over de heilige tempel, die verwoest was, straalde het licht der waarheid door hen uit en de kennis van God werd verbreid onder de volken. De heidense offerstelsels waren een verdraaiing van het stelsel dat door God was aangewezen en menige oprechte heidense aanbidder leerde van de Hebreëen de betekenis van de dienst, die door God was ingesteld en legde in geloof beslag op de belofte van een Verlosser.

Veel ballingen werden vervolgd. Menigeen verloor het leven omdat hij weigerde de sabbat te overtreden en heidense feesten mee te vieren. Wanneer afgodendienaars erop uit waren de waarheid te vernietigen, bracht de Here zijn dienstknechten voor koningen en heersers zodat zij en hun volk licht zouden kunnen ontvangen. Telkens weer moesten de grootste vorsten het oppergezag verkondigen van de God, die door hun Hebreeuwse gevangenen werd gediend.

Door de Babylonische ballingschap werden de Israëlieten afdoende genezen van de aanbidding van gesneden beelden. In de volgende eeuwen werden zij verdrukt door heidense volken tot zij de vaste overtuiging kregen dat hun voorspoed afhankelijk was van hun gehoorzaamheid aan Gods wet. Veel mensen gehoorzaamden echter niet uit liefde. Ze werden door zelfzucht gedreven. Zij dienden God uiterlijk om daardoor nationale grootheid te bereiken. Zij werden niet het licht der wereld maar ze zonden zich af van de wereld om te ontkomen aan de verleiding de afgoden weer te gaan dienen. Door zijn aanwijzingen aan Mozes had God beperkingen gelegd in hun omgang met afgodendienaars, maar deze gedachte was op onjuiste wijze verklaard. God bedoelde, dat zij de heidense gebruiken niet zouden overnemen, maar deze aanwijzingen werden gebruikt om een scheidsmuur op te richten tussen Israël en de andere volken. De joden beschouwden Jeruzalem als hun hemel en in feite waren zij afgunstig uit vrees, dat de Here barmhartig zou zijn voor de heidenen.

Na de terugkeer uit Babel werd veel aandacht geschonken aan het godsdienstonderricht. In heel het land werden synagogen gebouwd waar de wet door de priesters en schriftgeleerden werd verklaard. Er werden scholen gesticht waar naast de basisvakken ook de beginselen van gerechtigheid werden onderricht. Maar deze instellingen werden verdorven. Tijdens de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ballingschap hadden velen heidense gewoonten en gebruiken overgenomen, die in hun godsdienstig leven waren verweven. In menig opzicht werden zij gelijk aan de gebruiken van afgodendienaars.

Naarmate de joden van God afdwaalden, verloren zij in grote mate de betekenis van de offerdiensten uit het oog. Die diensten waren door Christus zelf ingesteld. Elk onderdeel ervan wees op Hem en de dienst was vol leven en geestelijke schoonheid. Maar de joden verloren het geestelijk leven uit deze diensten en klemden zich vast aan dode vormendienst. Zij vertrouwden op de offeranden en diensten in plaats van te vertrouwen op Hem, naar wie deze wezen. Om de plaats van deze verloren dingen op te vullen stelden de priesters en rabbi's tal van inzettingen in, en hoe strikter zij werden, des te minder werd Gods liefde gezien. Zij bepaalden hun heiligheid naar de mate van de veelheid van hun vormendiensten, terwijl hun harten vol hoogmoed en huichelarij waren.

Met al hun veelomvattende en bezwarende inzettingen was het een onmogelijkheid de wet te houden. Zij, die God wilden dienen en probeerden zich te houden aan de voorschriften van de rabbi's, gingen onder zware lasten gebukt. Hun verontrust geweten bleef hen aanklagen. Zo werkte Satan om het volk moedeloos te maken, hun voorstelling van Gods karakter omlaag te halen en het geloof van Israël in discrediet te brengen. Hij hoopte de bewering, die hij in de hemel had geuit toen hij in opstand kwam, waar te maken, namelijk dat Gods eisen onrechtvaardig waren en niet gehoorzaamd konden worden. Zelfs Israël hield de wet niet, zei hij.

Hoewel de joden naar de komst van de Messias uitzagen, hadden zij geen juiste voorstelling van zijn zending. Zij zochten geen bevrijding van zonde, maar bevrijding van de Romeinen. Zij zagen uit naar de Messias als overwinnaar om de macht van de onderdrukker te breken en Israël de wereldheerschappij te verschaffen. Op deze wijze werd voor hen de weg bereid om de Heiland te verwerpen.

Ten tijde van de geboorte van Christus ergerde het volk zich aan de heerschappij van zijn vreemde meesters en werd het verscheurd door inwendige strijd. Men had de joden toegestaan een vorm van eigen bestuur te handhaven, maar niets kon het feit verbergen dat zij gebukt gingen onder het juk van de Romeinen; niets kon hen verzoenen met de beperkingen die aan hun macht waren gesteld. De Romeinen eisten het recht op de hogepriester aan te stellen of af te zetten en dit ambt werd vaak verkregen door bedrog, omkoperij of zelfs moord. Op deze wijze werd het priesterschap steeds verdorvener. Toch bezaten de priesters nog grote macht en zij gebruikten deze voor zelfzuchtige en baatzuchtige doeleinden. Het volk was overgeleverd aan hun genadeloze eisen en moest ook aan de Romeinen zware belastingen opbrengen. Deze gang van zaken veroorzaakte

HET UITVERKOREN VOLK

alom ontevredenheid. Oproer onder het volk kwam veelvuldig voor. Hebzucht en geweld, wantrouwen en geestelijke onverschilligheid verteerden het hart van het volk.

Haat jegens de Romeinen en nationale en geestelijke trots brachten de joden ertoe fanatiek vast te houden aan hun godsdienstvormen. De priesters probeerden een naam van heiligheid hoog te houden door stipt de vormen van de godsdienst waar te nemen. Het volk verlangde in zijn duisternis en onderdrukking naar de komst van Hem, die hun vijanden zou vernietigen en het koninkrijk in Israël zou herstellen. Hetzelfde verlangden de oversten in hun dorst naar macht. Zij hadden de profetieën bestudeerd, maar misten het geestelijk inzicht. Daardoor zagen zij die schriftgedeelten over het hoofd, die wezen naar de vernedering van Christus bij zijn eerste komst, en pasten zij de uitspraken over zijn wederkomst in heerlijkheid op onjuiste wijze toe. Trots verduisterde hun inzicht. Zij verklaarden de profetie overeenkomstig hun zelfzuchtig verlangen.

---

¹ Jesaja 53:2; Johannes 1:11

² Genesis 12:2, 3

³ Micha 5:6; Jesaja 56:7

⁴ Deuteronomium 26:19; 28:10; 4:6

„De volheid des tijds”

„Toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden . . . om hen die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen.”

De komst van de Heiland was in het paradijs voorzegt. Toen Adam en Eva voor de eerste maal de belofte hoorden, zagen zij uit naar een spoedige vervulling. Vol vreugde verwelkomden zij hun eerste zoon in de hoop, dat hij de Verlosser zou zijn. Maar de vervulling van de belofte liet op zich wachten. Degenen die de belofte het eerst hadden gehoord zijn gestorven zonder de vervulling ervan te zien. Van de dagen van Henoch werd de belofte herhaald door de patriarchen en profeten, zodat de hoop op zijn komst levend bleef. Toch kwam Hij niet. De profetie van Daniël noemde de tijd van zijn komst, maar niet iedereen begreep deze boodschap op de juiste wijze. Eeuw na eeuw ging voorbij. De stemmen van de profeten zwegen. De hand van de verdrukker rustte zwaar op Israël en velen waren geneigd uit te roepen: „De tijd verstrijkt, maar geen enkel gezicht komt uit.”¹

Maar evenals de sterren in hun vaste kringloop kennen Gods bedoelingen geen haast en geen uitstel. Door de zinnebeelden van de diepe duisternis en de rokende oven had God aan Abraham de slavernij van Israël in Egypte voorzegt en Hij had meegedeeld dat zij vierhonderd jaar in dat land zouden vertoeven. „Daarna”, zei Hij, „zullen zij met grote have uittrekken.”²

Alle macht van Farao's trotse rijk streed hiertegen vergeefs. Op de aangegeven dag „gingen alle legerscharen des Heren uit het land Egypte.”³ Op dezelfde wijze was in Gods raad het tijdstip voor de komst van Christus vastgesteld. Toen Gods klok dat uur aanwees, werd Jezus in Betlehem geboren.

„Toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden.” Zijn voorzienigheid had de gang van zaken geleid en menselijke impulsen en invloeden bestuurd, totdat de wereld rijp was voor de komst van de Verlosser. De volken waren verenigd onder één hoofd. Overal werd één taal gesproken, erkend als de taal van de beschaving. Uit alle landen kwamen de joden uit de verstrooiing voor de jaarlijkse feesten naar Jeru-

„DE VOLHEID DES TIJDS“

zalem. Bij hun terugkeer naar hun woonplaatsen konden zij in heel de wereld het nieuws van de komst van de Messias verkondigen.

In deze tijd verloren heidense stelsels hun greep op de mensen. Velen hadden genoeg van vertoon en fabels. Zij verlangden naar een godsdienst die de ziel kon bevredigen. Hoewel het licht van de waarheid de mensen scheen te hebben verlaten, waren er nog zielen die uitzagen naar licht en die verslagen en boetvaardig waren. Zij dorstten naar een kennis van de levende God, naar zekerheid over het leven aan de overzijde van het graf.

Toen de joden van God afdwaalden, verzwakte hun geloof, en de hoop die de toekomst verlichtte was vrijwel verdwenen. De woorden van de profeten had men niet begrepen. Voor de meeste mensen was de dood een gevreesd mysterie. Daarachter lag onzekerheid en duisternis. Niet alleen het gejammer van de moeders in Betlehem, ook de kreet uit het hart der mensheid had de profeet eeuwen tevoren gehoord: de stem in Rama, „geveen en veel geklaag“. „Rachel, wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten omdat zij niet meer zijn.“⁴ De mensen zaten ongetroost neer in het land en in de schaduw des doods. Vol verlangen zagen zij uit naar de komst van de Verlosser, als het moment waarop de duisternis zou worden verdreven en het raadsel van de toekomst zou worden verklaard.

Buiten het joodse volk waren er mensen, die de komst van een goddelijke leermeester hadden voorgezegd. Deze mensen zochten naar waarheid en aan hen was de Geest van de inspiratie gegeven. Als sterren aan het firmament waren zulke leraars, de één na de ander, opgestaan. Hun profetische woorden hadden hoop gewekt in de harten van duizenden heidenen.

Enkele honderden jaren daarvoor waren de Schriften in het Grieks vertaald, een taal die toen algemeen in het Romeinse rijk werd gesproken. De joden waren overal verstrooid en tot op zekere hoogte hadden zij hun verwachting van de komst van de Messias meegedeeld aan de heidenen. Onder degenen, die door de joden als heidenen werden betiteld waren mensen, die een beter begrip hadden van de bijbelse profetieën over de Messias dan de leraars in Israël. Er waren mensen die uitzagen naar zijn komst om te verlossen van de zonde. Wijsgeren trachtten de raadsels van de Hebreeuwse economie te doorgronden. Maar de dweepzucht van de joden hinderde de verbreiding van het licht. Omdat zij de scheiding tussen hun volk en andere volken wilden handhaven, waren zij niet bereid hun kennis van de zinnebeeldige dienst, die zij nog bezaten, met anderen te delen. De ware Leermeester moest nog komen. Hij, naar wie al deze symbolen verwezen, moest de betekenis ervan duidelijk maken.

God had tot de wereld gesproken door de natuur en door symbolen, door patriarchen en profeten. De mens moest les krijgen in menselijke taal. De

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Engel van het verbond moest spreken. Zijn stem moest in zijn tempel worden vernomen. Christus moest komen om woorden te spreken die duidelijk te begrijpen waren. Hij, de Bron van waarheid, moest de waarheid scheiden van het kaf van menselijke meningen die de waarheid krachteloos hadden gemaakt. De beginselen van Gods gezag en het verlossingsplan moesten duidelijk omschreven worden. De lessen uit het Oude Testament moesten ten volle de mensen ogen worden gehouden.

Onder de joden waren toch nog getrouwe zielen, nakomelingen van die heilige geslachtslijn, waardoor een kennis van God was bewaard gebleven. Zij zagen nog steeds uit naar de vervulling van de belofte, die aan de vaders was gegeven. Zij versterkten hun geloof door stil te staan bij de verzekering die aan Mozes was gegeven: „De Here God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij: naar deze zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal.”⁵ Op een andere plaats lazen ze dat de Here iemand zou zalven „om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen, ... om uit te roepen een jaar van het welbehagen des Heren.” Ze lazen hoe Hij „op aarde het recht zou brengen,” hoe de eilanden zouden wachten op zijn wetsonderricht, hoe de volken zouden komen tot zijn licht en koningen „naar zijn stralende opgang.”⁶

De woorden van de stervende Jakob hadden hen met hoop vervuld: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt.”⁷ De tanende macht van Israël liet zien, dat de komst van de Messias nabij was. De profetie van Daniël schilderde de heerlijkheid van zijn gezag over een rijk dat alle aardse rijken zou opvolgen. De profeet had gezegd: „Het zal bestaan in eeuwigheid.”⁸ Slechts weinigen begrepen de aard van Christus' zending; er leefde een algemene verwachting van een machtig vorst die zijn rijk in Israël zou oprichten en als een bevrijder der volken zou komen.

De volheid des tijds was gekomen. De mensheid, die gedurende eeuwen van zonde steeds dieper was ontaard, had behoefte aan de komst van een Verlosser. Satan had zijn best gedaan de kloof tussen hemel en aarde diep en onoverkomelijk te maken. Door zijn leugens had hij de mensen gestijfd in het kwaad. Het was zijn doel Gods lankmoedigheid uit te putten en zijn liefde voor de mensen te blussen, zodat Hij de wereld zou overlaten aan Satans heerschappij.

Satan trachtte de mensen te weerhouden God te leren kennen, hun aandacht af te trekken van Gods tempel en zijn eigen rijk op te richten. Zijn streven naar opperheerschappij leek vrijwel succesvol. Het is waar dat God in elke generatie zijn getuigen heeft gehad. Zelfs onder de heidenen waren er mannen die Christus gebruikten om het volk op te heffen uit hun

„DE VOLHEID DES TIJDS”

zonde en ontarding. Maar deze mannen waren veracht en gehaat. Velen werden op gewelddadige wijze omgebracht. De donkere schaduw die Satan over de wereld had doen vallen, werd steeds dieper.

Door het heidendom had Satan eeuwenlang de mensen afgetrokken van God, maar zijn grootste overwinning behaalde hij door het geloof in Israël te verdraaien. Door aan hun eigen gedachten vast te houden en hun voorstellingen te huldigen hadden de heidenen de kennis van God verloren en waren zij steeds verdorvener geworden. Dat was ook het geval met Israël. De grondslag van elke heidense godsdienst is het beginsel dat de mens zich kan zaligmaken door zijn eigen werken. Dit beginsel beheerste nu ook de joodse godsdienst. Satan was de oorsprong van deze gedachte. Waar deze gekoesterd werd, had de mens geen beveiliging tegen de zonde. De boodschap van verlossing is door mensen aan de wereld bekend gemaakt. De joden hadden echter getracht het alleenrecht te bezitten van de waarheid, die eeuwig leven betekent. Ze hadden het levende manna opgespaard en dit was bedorven. De godsdienst die ze voor zichzelf wilden houden, werd een aanstoot. Zij beroofden God van zijn heerlijkheid en bedrogen de wereld door een vervalsing van het evangelie. Ze hadden geweigerd zich over te geven aan God voor de redding van de wereld en waren nu Satans werktuigen geworden om deze te vernietigen.

Het volk, dat door God was geroepen om een pilaar en fundament te zijn van de waarheid, was een werktuig van Satan geworden. Ze deden het werk dat hij van hen verlangde door een gedragslijn te volgen waardoor Gods karakter onjuist werd voorgesteld en de wereld Hem zag als een dwingeland. De priesters die in de tempel dienst deden hadden de betekenis van de diensten die ze verrichtten, uit het oog verloren. Ze zagen niet langer over het zinnebeeld heen naar de werkelijkheid. Ze leken op toneelspelers terwijl ze hun offers brachten. De instellingen die God had gegeven werden gebruikt als middelen om de geest te verblinden en het hart te verharden. God kon niets meer doen voor de mensen door deze werktuigen. Het gehele stelsel moest worden weggevaagd. Het bedrog van de zonde had zijn hoogtepunt bereikt. Alle middelen om de zielen van de mensen te gronde te richten waren in werking gezet. Gods Zoon zag in de wereld alleen maar lijden en ellende. Vol medelijden zag Hij hoe de mensen het slachtoffer waren geworden van satanische wreedheid. Vol mededogen zag Hij op hen die verdorven, vermoord en verloren waren. Zij hadden een heerser gekozen die hen als gevangenen aan zijn zegekar had gekluisterd. Verbijsterd en bedrogen bewogen zij zich in een sombere optocht op weg naar de eeuwige ondergang, naar een dood die geen opstanding kent, naar een nacht waarop geen morgen volgt. Satanische machten beheersten de mensen. De lichamen van menselijke wezens, geschapen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

als woonsteden voor God, waren de woonplaatsen van demonen geworden. De zintuigen, het zenuwstelsel, de hartstochten, de organen van de mens werden gebruikt door bovennatuurlijke machten om zich over te geven aan de laagste hartstochten. Het stempel van duivelen was te zien op het gelaat van de mensen. Hun gezichten weerspiegelden de legioenen duivels die in hen woonden. Op zo'n beeld rustte het oog van de Verlosser der wereld. Wat een schouwspel om te worden gadeslagen door de Oneindige Reinheid!

Zonde was een wetenschap geworden en ondeugd werd beschouwd als onderdeel van de godsdienst. De opstand had diep wortelgeschoten in het hart en de vijandschap van de mensen tegen de hemel was groot. Aan het heelal werd getoond dat, los van God, het mensdom onmogelijk opgeheven kon worden. Een nieuw levenselement, een nieuwe kracht moest Hij, die de wereld had geschapen, meedelen.

Met diepe belangstelling hadden zondeloze werelden afgewacht of Jehova zou opstaan om de inwoners der aarde te verdelgen. Als God dit zou doen, stond Satan gereed zijn plan uit te voeren om zich te verzekeren van de trouw van hemelse wezens. Hij had beweerd dat de beginselen van Gods bestuur vergiffenis mogelijk maakten. Als de wereld was verdelgd, zou hij hebben gezegd dat zijn beweringen juist waren geweest. Hij stond klaar God de schuld te geven en zijn opstand uit te breiden tot andere werelden. Maar in plaats van de wereld te vernietigen, zond God zijn Zoon om haar te redden. Hoewel verderf en vijandschap zichtbaar waren in alle delen van het vreemde gebied, was voorzien in een weg om dit terug te winnen. Op het kritieke ogenblik, juist toen het er naar uitzag dat Satan zou overwinnen, kwam Gods Zoon met de boodschap van Gods Liefde. In alle tijden, op elk moment was Gods liefde uitgegaan naar het gevallen mensdom. Ondanks de verdorvenheid van de mens waren de bewijzen van genade steeds geopenbaard. En toen de volheid des tijds gekomen was, werd de Godheid verheerlijkt door over de wereld een stroom van helende genade uit te storten die nooit zou ophouden of zou worden teruggetrokken eer het verlossingsplan vervuld zou zijn.

Satan juichte dat hij erin geslaagd was Gods beeld in de mens uit te wissen. Toen kwam Jezus om in de mens het beeld van zijn Maker te herstellen. Alleen Christus kan het karakter, dat door de zonde is verwoest, vernieuwen. Hij is gekomen om de duivelen, die de wil hebben beheerst, uit te drijven. Hij is gekomen om ons op te heffen uit het stof en het misvormde karakter te herscheppen naar het goddelijk beeld, en het te verheerlijken met zijn eigen heerlijkheid.

„DE VOLHEID DES TIJDS“

- ¹ Ezechiël 12:22
- ² Genesis 15:14
- ³ Exodus 12:41
- ⁴ Matteüs 2:18
- ⁵ Handelingen 3:22
- ⁶ Jesaja 61:1, 2; 42:4; 60:3
- ⁷ Genesis 49:10
- ⁸ Daniël 2:44

„U is de Heiland geboren”

De Koning der heerlijkheid daalde neer om mens te worden. Zijn aardse omgeving was ruw en onaantrekkelijk. Zijn heerlijkheid was verhuld, opdat de majesteit van zijn verschijning geen voorwerp van aantrekking zou vormen. Hij schuwde alle uiterlijk vertoon. Rijkdom, wereldse eer en menselijke grootheid kunnen niemand redden van de dood. Het was Jezus' bedoeling, dat geen aardse aantrekking mensen achter Hem zou brengen. Alleen de schoonheid van hemelse waarheid moest hen die Hem wilden volgen, aantrekken. Het karakter van de Messias was lang geleden door de profeten voorgezegd en Hij wilde dat de mensen Hem zouden aanvaarden op grond van het getuigenis van Gods Woord.

De engelen hadden zich verwonderd over het heerlijk verlossingsplan. Ze hadden toegezien hoe Gods volk de Zoon van God zou ontvangen, wanneer Hij, gekleed in menselijkheid, zou komen. Engelen waren naar het land van het uitverkoren volk gekomen. Andere volken geloofden fabelen en aanbaden afgoden. Engelen kwamen naar het land, waar Gods heerlijkheid was geopenbaard en waar het licht der profetie had geschinen. Onzichtbaar kwamen ze naar Jeruzalem, naar de verklaarders van het heilig Woord en de dienaars van Gods huls. Reeds was aan Zacharias, de priester, de nabijheid van Christus' komst aangekondigd, terwijl hij dienst deed bij het altaar. Reeds was de voorloper geboren, en was zijn zending bekrachtigd door de profetie en door een wonder. Het bericht van zijn geboorte en de wonderbare betekenis van zijn zending was overal verbreid. Toch bereidde Jeruzalem zich niet voor om zijn Verlosser te verwelkomen.

Vol verbazing zagen de hemelse boden de onverschilligheid van het volk, dat door God was geroepen om aan de wereld het licht der waarheid bekend te maken. Het joodse volk was gespaard als getuigenis dat Christus geboren zou worden uit het zaad van Abraham en uit het geslacht van David. Toch wisten ze niet dat zijn komst op handen was. In de tempel wezen het morgen- en het avondoffer dagelijks heen op het Lam Gods.

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
2:1-20

„U IS DE HEILAND GEBOREN“

Toch was hier niets in gereedheid gebracht om Hem te ontvangen. De priesters en leraars van het volk wisten niet dat de grootste gebeurtenis aller tijden ieder ogenblik kon plaatsvinden. Ze herhaalden hun zinloze gebeden en verrichtten hun godsdienstige voorschriften om door de mensen gezien te worden. Maar in hun jagen naar rijkdom en wereldse eer waren zij niet gereed voor de openbaring van de Messias. Dezelfde onverschilligheid leefde in heel het land. Zelfzuchtige harten en wereldzin bleven onberoerd door de vreugde die de hemel bezielde. Slechts enkelen verlangden ernaar de Ongeziene te aanschouwen. Het gezantschap van de hemel werd naar deze enkelingen gezonden.

Engelen vergezelden Jozef en Maria terwijl zij onderweg waren van hun huis in Nazaret naar de stad van David. Het bevel van het keizerlijk Rome, dat alle volken in haar machtsgebied zich moesten laten inschrijven, had ook de bewoners van de heuvelen in Galilea bereikt. Zoals vroeger Cyrus geroepen was op de troon van het wereldrijk om de gevangenen des Heren te bevrijden, was nu keizer Augustus het werktuig voor de vervulling van Gods plan om de moeder van Jezus naar Betlehem te brengen. Zij was uit het geslacht van David, en de Zoon van David moest in de stad Davids geboren worden. De profeet had gezegd: "Uit u zal Mij voortkomen, die een heerser zal zijn in Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid."¹ Maar in de stad van hun koninklijke afkomst werden Jozef en Maria niet herkend en geëerd. Vermoeid en zonder onderdak trekken zij de nauwe straat door, van poort tot poort, terwijl ze vergeefs zoeken naar een rustplaats voor de nacht. In de overvolle herberg is voor hen geen plaats. In een eenvoudig gebouw, waar de dieren zijn ondergebracht, vinden ze ten slotte onderdak, en hier wordt de Verlosser der wereld geboren.

Mensen weten het niet, maar de tijdning vervult de hemel met vreugde. Met nog dieper en tederder belangstelling voelen de heilige wezens uit de wereld van licht zich tot de aarde getrokken. Heel de wereld is lichter door zijn aanwezigheid. Boven de heuvels van Betlehem is een ontelbare menigte engelen bijeen. Ze wachten op het teken om het blijde nieuws aan de wereld bekend te maken. Als de leiders van Israël trouw waren geweest aan hun taak, hadden zij de blijdschap kunnen delen om de boodschap van Jezus bekend te maken. Nu echter worden zij gepasseerd.

God zegt: "Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge." "Voor de oprechten gaat het licht in de duisternis op."² Voor hen die naar licht zoeken en het vol vreugde aanvaarden, zullen de heldere stralen van Gods troon schijnen.

In de velden waar de jonge David zijn kudde had gehoed, hielden nog steeds herders de wacht. In die stille uren spraken zij over de beloofde

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Verlosser en baden om de komst van de Koning op de troon van David. "En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen en zij vreesden met grote vreze. En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk ten deel zal vallen. U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here in de stad van David."

Bij deze woorden komen visioenen van heerlijkheid op in de geest van de luisterende herders. De Verlosser is naar Israël gekomen. Macht, verheffing, overwinning gaan gepaard met zijn komst. Maar de engel moet hen er op voorbereiden, dat zij hun Heiland zullen zien in armoede en vernedering. "En dit zij u het teken," zegt hij, "gij zult een kind vinden, in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe."

De hemelse bode had hun angst verdreven. Hij had hun gezegd hoe ze Jezus konden vinden. Terwijl hij op tedere wijze rekening hield met hun menselijke zwakheid, had hij hun tijd gegeven te wennen aan de goddelijke heerlijkheid. Toen kon de vreugde en heerlijkheid niet langer verborgen blijven. Heel de vlakte werd verlicht door de heerlijkheid van Gods legerscharen. De aarde was stil en de hemel luisterde naar het lied:

"Ere zij God in de hoge en vrede op aarde bij mensen des welbehagens."

O, kon het mensdom slechts op dit ogenblik dat lied herkennen! De bekendmaking die toen werd gedaan, de toon die toen werd aangeslagen zal aanzwellen tot het einde van de tijd en weerklinken tot de einden der aarde. Als de Zon der gerechtigheid zal opgaan "met genezing onder zijn vleugels", zal dat lied opnieuw weerklinken uit de mond van een grote menigte als de stem van vele wateren: „Halleluja, want de Here onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard."³

Toen de engelen verdwenen, vervaagde het licht en de schaduwen van de nacht daalden weer neer op de heuvels van Betlehem. Maar het helderste beeld dat ooit door mensenogen is aanschouwd, bleef in de herinnering van de herders achter. "En het geschiedde toen de engelen van hen heengevaren waren, naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Betlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Here is bekendgemaakt. En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het Kind liggende in de kribbe."

Met grote vreugde gingen zij heen en maakten de dingen, die ze gezien en gehoord hadden, bekend. "En allen die ervan hoorden, verbaasden zich over hetgeen door de herders tot hen gezegd werd. Doch Maria bewaarde al deze woorden, die overwegende in haar hart. En de herders keerden terug, God lovende en prijzende."

Hemel en aarde zijn nu niet verder van elkaar verwijderd dan toen de

„U IS DE HEILAND GEBOREN“

herders luisterden naar het lied van de engelen. De mensheid is nog evenzeer het voorwerp van Gods zorg als toen gewone mensen midden op de dag engelen ontmoetten en met de hemelse boden in wijngaarden en op de velden spraken. Voor ons kan de hemel in het dagelijkse leven heel dichtbij zijn. Engelen van omhoog zullen zijn bij hen die komen en gaan op Gods bevel.

Het verhaal van Betlehem is een onuitputtelijk onderwerp. Hierin ligt verborgen "de diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods."⁴ Wij verbazen ons over het offer van de Heiland om de troon des hemels te ruilen voor de kribbe, het gezelschap van aanbeddende engelen voor dieren in een stal. Menselijke trots en zelfvoldaanheid worden in zijn tegenwoordigheid bestraft. Toch was dit slechts het begin van zijn wonderbaarlijke afdaling. Het zou een vrijwel oneindige vernedering zijn geweest voor Gods Zoon om de menselijke natuur op Zich te nemen, zelfs toen Adam nog onschuldig in het paradijs vertoefde. Maar Jezus nam de menselijke natuur op Zich toen het mensdom verzwakt was door vierduizend jaar van zonde. Evenals ieder kind van Adam aanvaardde Hij de uitwerking van de grote wet der erfelijkheid. Wat daarvan de gevolgen waren blijkt uit de geschiedenis van zijn aardse voorouders. Hij kwam met zulk een erfelijkheid om onze zorgen en beproevingen te delen en ons een voorbeeld te geven van een zondeloos leven.

In de hemel had Satan Christus gehaat om zijn plaats aan Gods hof. Hij haatte Hem des te meer toen hijzelf ontroond was. Hij haatte Hem, die beloofde Zich te geven om zondige mensen te verlossen. Toch liet God toe dat zijn Zoon als een hulpeloze baby naar een wereld kwam, die Satan opeiste als zijn gebied, om daar onderworpen te zijn aan de zwakheden van het mensdom. Hij stond toe dat Hij de gevaren van het leven evenals ieder mens het hoofd zou bieden, om als ieder mens de strijd te strijden met de kans op falen en eeuwig verlies.

Het hart van een menselijke vader is begaan met zijn zoon. Hij ziet in het gezicht van zijn kind en beeft bij de gedachte aan de gevaren van het leven. Hij verlangt ernaar zijn kleine te beschermen tegen de macht van Satan en hem te vrijwaren voor verleiding en strijd. God gaf zijn eniggeboren Zoon om een bitterder strijd te strijden en een groter risico te lopen, opdat de weg ten leven veilig gesteld zou kunnen worden voor onze kleinen. "Hierin is de liefde." Verwonder u, o hemelen, en verbaas u zeer, gij aarde.

¹ Micha 5:1

² Jesaja 44:3; Psalm 112:4

³ Openbaring 19:6

⁴ Romeinen 11:33

De voorstelling in de tempel

Ongeveer veertig dagen na de geboorte van Christus brachten Jozef en Maria Hem naar Jeruzalem om Hem voor te stellen aan de Here en een offer te brengen. Dit was in overeenstemming met de joodse wet. Als plaatsvervanger van de mens moest Christus de wet in ieder onderdeel nakomen. Hij was reeds onderworpen aan de plechtigheid van deze besnijdenis, als teken van zijn gehoorzaamheid aan de wet. Als offerande voor de moeder eiste de wet een éénjarig lam als brandoffer en een jonge duif of tortelduif als zondoffer. Maar de wet had erin voorzien dat wanneer de ouders te arm waren om een lam te brengen, een paar tortelduiven of twee jonge duiven konden worden aanvaard, het één als brandoffer, het ander als zondoffer.

De offeranden die aan de Here werden gebracht, moesten zonder gebreken zijn. Zij stelden Christus voor en hieruit kunnen we opmaken dat Jezus vrij was van lichamelijke gebreken. Hij was zelf het "onberispelijk en vlekkeloos lam".¹ Zijn lichaam werd niet gekenmerkt door enig gebrek, maar was sterk en gezond. Heel zijn leven heeft Hij overeenkomstig de wetten van de natuur geleefd. Zowel naar lichaam als naar geest was Hij een voorbeeld van wat Gods doel is met de gehele mensheid door gehoorzaamheid aan zijn wetten.

Het opdragen van de eerstgeborene had zijn oorsprong in de vroegste tijden. God had beloofd de Eerstgeborene des hemels te geven om de zondaar te redden. Deze gave werd in ieder gezin erkend door het opdragen van de oudste zoon. Hij moest als priester worden gewijd, als vertegenwoordiger van Christus onder de mensen. Toen Israël uit Egypte werd

---

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
2:21-38

Klaprozen langs een weg in de omgeving van de Jordaan.

DE VOORSTELLING IN DE TEMPEL

bevrijd, werd opnieuw geboden de eerstgeborene te wijden. Terwijl de Israëlieten als slaven in Egypte dienden, had God Mozes geboden naar Farao te gaan en te zeggen: "Zo zegt de Here: Israël is mijn eerstgeboren zoon, daarom zeg ik u: Laat zijn zoon gaan, opdat hij Mij diene; zoudt gij echter weigeren hem te laten gaan, zo zal ik uw eerstgeboren zoon doden."²

Mozes bracht deze boodschap over, maar het antwoord van de trotse koning was: "Wie is de Here, naar wie ik zou moeten luisteren om Israël te laten gaan? Ik ken de Here niet en ik zal Israël ook niet laten gaan."³ De Here werkte voor zijn volk door tekenen en wonderen. Hij zond vreselijke oordelen over Farao. Ten slotte kreeg de verderfengel bevel de eerstgeborenen van mens en dier in Egypte te doden. De Israëlieten kregen opdracht op hun deurpost het bloed van een geslacht lam aan te brengen, zodat zij gespaard konden blijven. Elk huis werd op deze wijze gekenmerkt, zodat de engel met zijn dodelijke opdracht aan de huizen van de Israëlieten voorbij zou gaan.

Nadat de Here dit oordeel over Egypte had gebracht, zei Hij tot Mozes: "Heilig Mij alle eerstgeborenen . . . zowel van mens als van dier; zij zijn mijn eigendom." "Ten dage dat ik alle eerstgeborenen in het land Egypte sloeg, heiligde ik mij alle eerstgeborenen in Israël, zowel van mens als van dier; zij zijn mijn eigendom. Ik ben de Here."⁴ Na de instelling van de heiligdomsdienst koos de Here de stam van Levi in plaats van de eerstgeborenen van heel Israël om dienst te doen in het heiligdom. Toch werden de eerstgeborenen nog steeds beschouwd als Gods eigendom en zij moesten door een losprijs worden vrijgekocht.

Zo kreeg de wet van het opdragen van de eerstgeborene een bijzondere betekenis. Terwijl hij diende als gedenkteken aan Gods wonderbaarlijke bevrijding van het volk Israël, wees hij op een grotere bevrijding door de eniggeboren Zoon van God. Zoals het bloed aan de deurposten de eerstgeborenen in Israël had beschermd, heeft het bloed van Christus macht de wereld te behouden.

Welk een grote betekenis lag er dus in het opdragen van Christus! Maar de priester zag niet door de sluier heen. Hij zag niet de verborgenheid daar-

Ezels worden nog steeds als rijdier gebruikt. Zo reed Maria met haar man naar Betlehem om ingeschreven te worden.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

achter. Het voorstellen van eerstgeborenen was een heel gewone gebeurtenis. Elke dag kreeg de priester het losgeld als de kleinen aan de Here werden opgedragen. Elke dag verrichtte hij uit gewoonte zijn werk zonder veel aandacht te schenken aan ouders of kinderen, tenzij hij bliken zag van rijkdom of positie van de ouders. Jozef en Maria waren arm; toen zij met hun kind kwamen, zag de priester slechts een man en vrouw, gekleed als Galileeërs in een uiterst eenvoudig gewaad. Niets in hun voorkomen trok de aandacht en zij brachten slechts het offer dat door de armsten werd gebracht.

De priester verrichtte de gebruikelijke plechtigheid. Hij nam het kind in de armen en hield het omhoog voor het altaar. Nadat hij het aan de moeder had teruggegeven, schreef hij de naam "JEZUS" op de rol van de eerstgeborenen. Terwijl de baby in zijn armen lag, had hij er geen vermoeden van dat het de Majesteit des hemels, de Koning der heerlijkheid was. De priester dacht er niet aan dat Mozes over dit kind had geschreven: "De Here God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij; naar deze zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal."⁵ Hij dacht er niet aan dat dit kind Degene was, wiens heerlijkheid Mozes had willen zien. In zijn armen lag Eén, groter dan Mozes. Toen hij de naam van het kind inschreef, schreef hij de naam in van Hem, die de grondslag van het gehele joodse bestel was. Die naam zou het doodvonnis zijn van het volk, want het offerstelsel was verouderd. Schaduw had haast de werkelijkheid ontmoet, zinnebeeld de waarheid ervan,

De Shekina had het heiligdom verlaten, maar in het Kind van Betlehem was de heerlijkheid omhuld, waarvoor engelen zich buigen. Dit onschuldige kind was het beloofde Zaad, op wie het eerste altaar bij het paradijs wees. Hij was Silo, de vredebrenger. Hij was het, die Zich aan Mozes had bekend gemaakt als IK BEN. Hij had in de wolk- en de vuurkolom Israël geleid. Over Hem hadden zieners lang geleden gesproken. Hij was de Wens der volken, de Wortel en het Geslacht Davids, de blinkende Morgenster. De naam van dit kind, ingeschreven op de rol van Israël, maakte Hem bekend als onze broeder, de hoop van het gevallen mensdom. Het kind, waarvoor het losgeld werd betaald was Hij, die de losprijs zou betalen voor de zonden der wereld. Hij was de ware Hogepriester over het huis Gods, het hoofd van 'een priesterschap dat op geen ander kan overgaan', de Middelaar aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge."⁶

Geestelijke dingen worden geestelijk onderscheiden. In de tempel werd Gods Zoon gewijd voor het werk, waarvoor Hij was gekomen. De priester zag Hem als ieder ander kind, maar hoewel hij niets bijzonders zag of voelde, werd toch Gods daad in het geven van zijn Zoon aan de wereld erkend. Dit voorval ging niet voorbij zonder dat iemand Christus herkende. "Er was

DE VOORSTELLING IN DE TEMPEL

in Jeruzalem een man wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom en hij verwachtte vertroosting van Israël, en de Heilige Geest was op hem. En hem was door de Heilige Geest een godsspraak gegeven, dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heren gezien had."

Als Simeon de tempel binnenkomt, ziet hij een gezin dat zijn eerstgeborene naar de priester brengt. Hun uiterlijk spreekt van armoede, maar Simeon verstaat de waarschuwing van de Geest. Hij is diep onder de indruk van het feit dat het kind, dat opgedragen wordt, de vertroosting van Israël is, waarnaar hij verlangd heeft. In het oog van de verbaasde priester gedraagt Simeon zich als een man in geestvervoering. De priester heeft het kind aan Maria teruggegeven, maar Simeon neemt het in zijn armen en houdt het God voor, terwijl een ongekende blijdschap zijn hart vervult. Terwijl hij het kind, dat de Heiland is, opheft, zegt hij: "Nu laat Gij, Heer, uw dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord, want mijn ogen hebben uw heil gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël."

De Geest der profetie was op deze man van God en terwijl Jozef en Maria daar stonden en zich verwonderden over zijn woorden, zegende hij hen en zei tot Maria: "Zie, Deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken dat weergesproken wordt -- en door uw eigen ziel zal een zwaard gaan, opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden."

Ook Anna, een profetes, kwam binnen en bevestigde Simeons getuigenis van Christus. Terwijl Simeon sprak, straalde haar gelaat van Gods heerlijkheid en zij uitte de diepgevoelde dank, dat zij Christus de Heer had mogen aanschouwen.

Deze eenvoudige aanbidders hadden de profetieën niet vergeefs bestudeerd. Zij echter, die een positie bekleedden als oversten en priesters in Israël, wandelden niet in de weg des Heren en hun ogen waren niet open om het Licht des levens te aanschouwen, hoewel ook zij de kostbare uitspraken van de profetie bezaten.

Zo is het ook nu nog. Gebeurtenissen, waarop de aandacht van heel de hemel is gericht, worden niet onderscheiden; godsdienstige leiders en aanbidders in Gods huis merken er niets van. De mensen erkennen Christus als een historische persoon, terwijl ze zich afwenden van de levende Christus. Christus roept in zijn Woord op tot zelfopoffering, tot hulp voor armen en lijdenden die deze hulp nodig hebben, tot verdediging van een rechtvaardige zaak die armoede en inspanning en smaad met zich meebrengt, maar Hij wordt evenmin in onze tijd aanvaard als ruim negentien eeuwen geleden.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Maria dacht na over de diepe en vèrstrekkende profetie van Simeon. Terwijl zij naar de kleine in haar armen keek, en dacht aan de woorden van de herders te Betlehem, was ze zo vol dankbaarheid en blijde hoop. De woorden van Simeon herinnerden haar aan de profetie van Jesaja: "Er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van Isai en een scheut uit zijn wortelen zal voortkomen uit de tronk van Isai en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht dragen. En op Hem zal de Geest des Heren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heren . . . Gerechtigheid zal de gordel zijner lendenen zijn en trouw de gordel zijner heupen." "Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht . . . Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven en de heerschappij rust op zijn schouder, en men noemt Hem wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.""

Toch begreep Maria de zending van Christus niet. Simeon had van Hem geprofeteerd dat Hij een licht zou zijn tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Israël. Zo hadden de engelen de geboorte van de Heiland aangekondigd als een boodschap van blijdschap voor alle volken. God trachtte de bekrompen opvatting van de joden over het werk van de Messias te verbeteren. Hij wilde, dat de mensen Hem niet alleen zouden zien als de Bevrijder van Israël, maar als de Verlosser van de wereld. Er moesten echter heel wat jaren verstrijken eer zelfs de moeder van Jezus zijn zending zou begrijpen.

Maria zag uit naar de heerschappij van de Messias op Davids troon, maar ze zag niet de doop van het lijden, waardoor deze heerschappij zou worden verkregen. Simeon openbaarde, dat het leven van de Messias op aarde geen weg zonder hindernissen zou zijn. In zijn woorden tot Maria: "En door uw eigen ziel zal een zwaard gaan", geeft God in zijn tedere ontferming aan Jezus' moeder een aanduiding van de zielsangst die zij terwille van Hem reeds was begonnen te dragen. "Zie," had Simeon gezegd, " deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken dat weersproken wordt." Zij, die zouden opstaan, moesten eerst vallen. Wij moeten vallen op de Rots en gebroken worden eer wij in Christus opgeheven kunnen worden. Het eigen ik moet worden onttroond, hoogmoed moet vernederd worden eer wij de heerlijkheid van het geestelijk koninkrijk leren kennen. De joden wilden geen deel hebben aan de eer die door ootmoed wordt verkregen. Daarom wilden zij hun Verlosser niet aanvaarden. Hij was een teken dat weersproken zou worden.

"Opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden." In het licht van het leven van de Heiland zijn de harten van allen, van de Schepper tot de vorst der duisternis, openbaar. Satan heeft God voorgesteld als zelf-

DE VOORSTELLING IN DE TEMPEL

zuchtig en tiranniek, als iemand die alles eist en niets wil geven, die de dienst opeist van zijn schepselen tot eigen heerlijkheid, zonder een offer voor hun bestwil te brengen. Maar de gave van Christus openbaart het hart van de Vader. Het iaat zien, dat Gods gedachten jegens ons "gedachten van vrede en niet van onheil" zijn.⁸ Het laat zien dat, hoewel Gods haat tegen de zonde zo krachtig is als de dood, zijn liefde voor de zondaar sterker is dan de dood. Hij heeft onze verlossing op Zich genomen en zal niets nalaten, hoe kostbaar ook, wat nodig is om zijn werk te voltooien. Geen enkele waarheid, die nodig is voor onze zaligheid, wordt weerhouden, geen enkel wonder van genade veronachtzaamd, geen enkel goddelijk middel ongebruikt gelaten. De ene gunst na de andere wordt verleend, de ene gave na de andere geschonken. Alle schatten van de hemel staan ter beschikking van hen die Hij wil redden. Nadat Hij de schatten van het heelal heeft verzameld en de bronnen van oneindige macht heeft opgelegd, geeft Hij alles in de handen van Christus en zegt: Dit alles is voor de mens. Gebruik deze gaven om hem te overtuigen, dat er in de hemel en op aarde geen groter liefde is dan de mijne. Zijn grootste geluk vindt hij door mij lief te hebben.

Aan het kruis op Golgota stonden liefde en zelfzucht tegenover elkaar. Hier kwamen beide het duidelijkst aan het licht. Christus had slechts geleefd om te troosten en te zegenen. Door Hem ter dood te brengen had Satan laten zien hoe diep zijn haat tegen God was. Hij had duidelijk gemaakt dat het echte doel van de opstand was om God van zijn troon te jagen en Hem, door wie Gods liefde geopenbaard werd, te vernietigen.

Door het leven en de dood van Christus worden ook de gedachten van de mensen openbaar. Van de wieg tot het kruis was Jezus' leven een oproep aan de mens tot overgave en tot gemeenschap aan zijn lijden. De bedoelingen van de mens werden onthuld. Jezus was gekomen met de goddelijke waarheid; en allen, die luisterden naar de stem van de Heilige Geest werden tot Hem getrokken. De aanbidders van het eigen ik behoorden tot Satans koninkrijk. Door hun houding tegenover Christus zouden allen tonen aan wiens kant zij stonden. Zo beoordeelt iedereen zichzelf.

In het laatste oordeel zal iedereen die verloren is, de aard van zijn verwerping van de waarheid begrijpen. Het kruis zal getoond worden en de ware betekenis ervan zal gezien worden door iedereen, die door de zonde verblind was. Voor het beeld van Golgota met zijn geheimzinnig Slachtoffer zullen zondaars staan als veroordeelden. Iedere leugenachtige verontschuldiging zal worden weggevaagd. De menselijke afval zal in zijn afschuwelijke aard openbaar zijn. De mensen zullen zien wat het gevolg is van hun keus. Elke vraag over waarheid en dwaling in die lange strijd zal dan beantwoord worden. In dit oordeel ten aanschouwe van het heelal zal God van

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

elke blaam gezuiverd worden. Men zal zien, dat Gods geboden geen aanleiding zijn geweest om te zondigen. Gods bestuur is volmaakt en biedt geen aanleiding tot ontevredenheid. Als de gedachten van ieder hart openbaar zullen zijn, zullen zowel de getrouwen als de opstandelingen eenstemmig uitroepen: "Rechtvaardig en waarachtig zijn uw wegen, Gij Koning der volkeren. Wie zou niet vrezen, Here, en uw naam niet verheerlijken? ... omdat uw gerichten openbaar zijn geworden?"⁹

---

¹ 1 Petrus 1:19

² Exodus 4:22, 23

³ Exodus 5:2

⁴ Exodus 13:2; Numeri 3:13

⁵ Handelingen 3:22

⁶ Hebrëeën 10:21; 7:24; 1:3

⁷ Jesaja 11:1-5; 9:1-5

⁸ Jeremia 29:11

⁹ Openbaring 15:3, 4

''Wij hebben zijn ster gezien''

''Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie wijzen uit het oosten kwamen te Jeruzalem en vroegen: Waar is de Koning der joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het oosten gezien, en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen.''

De wijzen uit het oosten waren wijsgeren. Zij behoorden tot een grote en invloedrijke klasse, waaronder mensen waren van hoge geboorte en ze bezaten veel van de rijkdommen en kennis van hun volk. Onder hen waren velen die misbruik maakten van de goedgelovigheid van de mensen. Anderen waren oprecht en bestudeerden de aanwijzingen der Voorzienigheid in de natuur. Ze waren geëerd om hun onkreukbaarheid en wijsheid. Tot die groep behoorden de wijzen die Jezus kwamen opzoeken.

Gods licht schijnt altijd in het duister van het heidendom. Terwijl deze geleerden de sterrenhemel bestudeerden en trachtten de raadsels daarvan te doorgronden, zagen zij de heerlijkheid van de Schepper. Omdat ze meer kennis zochten, richtten ze zich tot de geschriften van de Hebreeën. In hun eigen land waren kostbare profetische geschriften die de komst van een goddelijke leraar voorspelden. Bileam had tot deze magiërs behoord, hoewel hij een profeet van God was geweest. Door de Heilige Geest had hij gesproken over de voorspoed van Israël en de komst van de Messias en zijn profetieën waren van eeuw tot eeuw overgeleverd. Maar in het Oude Testament was de komst van de Heiland duidelijker aangegeven. De magiërs ontdekten vol vreugde, dat zijn komst nabij was en dat de hele wereld vervuld zou worden met de heerlijkheid des Heren.

De wijzen hadden 's nachts geheimzinnig licht aan de hemel ontdekt, toen Gods heerlijkheid de heuvels rond Betlehem bestraalde. Toen het licht verdween, werd een heerlijke ster zichtbaar die aan de hemel bleef staan. Het was geen vaste ster of planeet, en het verschijnsel verwekte grote belangstelling. Die ster werd gevormd door een groep engelen, maar dit wisten de wijzen niet. Wel begrepen zij dat die ster voor hen van grote betekenis was. Ze raadpleegden priesters en wijsgeren en onderzochten

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 2

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

de boekrollen van vroeger. Bileam had gezegd: "Een ster gaat op uit Jakob, een scepter rijst op uit Israël."1 Zou deze vreemde ster gezonden zijn als een voorbode van de Beloofde? De wijzen hadden het licht van de door God gezonden waarheid welkom geheten. Nu bescheen deze waarheid hen met groter licht. In dromen kregen ze opdracht de pasgeboren Vorst op te zoeken.

Zoals Abraham in geloof aan Gods bevel was uitgegaan "zonder te weten waar hij komen zou"; zoals Israël in geloof de wolkkolom had gevolgd naar het beloofde land, gingen deze heidenen op weg om de beloofde Zaligma-ker te vinden. Het oosten bezat veel kostbaarheden en de magiërs gingen niet met lege handen op weg. Het was de gewoonte om geschenken aan te bieden aan vorsten of hooggeplaatste personen als eerbewijs, en de kostbaarste gaven van het land werden meegenomen als geschenk voor Hem, in wie alle geslachten der aarde gezegend zouden worden. Ze moesten 's nachts reizen om de ster te kunnen volgen, maar de reizigers kortten de tijd door het herhalen van oude gezegden en profetische uitspraken over Hem, die zij zochten. Tijdens elke rustpauze onderzochten zij de profetieën en de overtuiging groeide, dat ze door God werden geleid. Terwijl de ster voor hen als uiterlijk teken diende, voelden ze in zich de werking van de Heilige Geest, die tot hun harten sprak en hen met hoop vervulde. Hoewel de reis lang was, bracht hij hun veel vreugde.

Ze hebben eindelijk het land Israël bereikt en dalen de Olijfberg af met Jeruzalem voor zich, als de ster die hen heel de weg heeft geleid boven de tempel blijft staan en na een poosje uit het oog verdwijnt. Verlangend gaan ze verder, vol vertrouwen verwachten ze dat de geboorte van de Messias voor iedereen een bron van blijdschap zal zijn. Maar al hun navragen is vergeefs. Als ze de stad binnenkomen, gaan ze naar de tempel. Tot hun verbazing weet niemand iets van de pasgeboren koning. Hun vragen wekken geen uitingen van blijdschap, maar eerder van verbazing en vrees, gemengd met verachting.

De priesters houden zich aan de overleveringen. Zij verheerlijken hun godsdienst en hun eigen vroomheid, terwijl ze de Grieken en de Romeinen verachten als heidenen en grote zondaars. De wijzen zijn geen afgodendien-naars en in Gods oog staan zij veel hoger dan deze mensen, die voorgeven Hem te aanbidden. Toch worden ze door de joden als heidenen beschouwd. Zelfs bij hen, die zijn aangewezen als hoeders van Gods Woord wekken hun belangstellende vragen geen medeleven.

De aankomst van de magiërs was spoedig in heel Jeruzalem bekend. Hun vreemde boodschap bracht opwinding onder het volk en drong door tot het paleis van Herodes. De sluwe Edomiet schrok bij de gedachte aan een mogelijke mededinger. Talloze moorden hadden zijn weg naar de troon

„WIJ HEBBEN ZIJN STER GEZIEN“

besmeurd. Omdat hij van vreemde afkomst was, werd hij gehaat door het volk waarover hij regeerde. Zijn enige veiligheid bestond uit de gunst van Rome. Maar deze nieuwe Vorst had hogere aanspraken. Hij was voor het koningschap geboren.

Herodes vermoedde dat de priesters samenspannen met de vreemdelingen om onrust te verwekken en hem van de troon te verdrijven. Hij verborg echter zijn wantrouwen, vast besloten hun plannen te dwarsbomen door grotere sluwheid. Hij liet de overpriesters en schriftgeleerden halen en ondervroeg hen over de leer van hun heilige boeken aangaande de geboorteplaats van de Messias.

Deze vraag van de overweldiger van de troon, gedaan op het verzoek van de vreemdelingen, stak de trots van de joodse leraars. De onverschilligheid waarmee zij zich richtten tot de profetische rollen maakte de jaloerse dwingeland woedend. Hij verdacht hen ervan dat zij voor hem verborgen hielden wat ze van de zaak afwisten. Met een gezag dat zij niet durfden weerstaan, gebod hij hun na te gaan wat de geboorteplaats van hun verwachte Koning zou zijn. "Zij zeiden tot hem: Te Betlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet: En gij Betlehem, land van Judea, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidman voortkomen die mijn volk Israël weiden zal."

Herodes nodigde nu de wijzen uit voor een apart onderhoud. In zijn hart stormde het en er leefde vrees, maar hij deed zich kalm voor en ontving de vreemdelingen voorkomend. Hij vroeg, wanneer de ster was verschenen en deed alsof hij de aankondiging van de geboorte van Christus vol vreugde begroette. Hij vroeg zijn gasten: "Gaat en doet nauwkeurig onderzoek naar dat kind, en zodra gij het vindt, bericht het mij, opdat ook ik hem hulde ga bewijzen." Met deze woorden liet hij hen op weg naar Betlehem gaan. De priesters en oudsten te Jeruzalem waren niet zo onbekend met de geboorte van Christus als ze voorgaven. Het bericht van het bezoek der engelen aan de herders was ook in Jeruzalem gebracht maar de rabbi's vonden het niet de moeite waard er aandacht aan te schenken. Zijzelf hadden Jezus kunnen vinden, en hadden de wijzen naar zijn geboorteplaats kunnen brengen, maar in plaats daarvan moesten de wijzen hun aandacht vestigen op de geboorte van de Messias. "Waar is de Koning der Joden, die geboren is?" zeiden ze. "Want wij hebben zijn ster in het oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen."

Nu sloten trots en jaloezie de deur voor het licht. Als de berichten van de herders en de wijzen geloofwaardig zouden zijn, zou dit de priesters en de rabbi's niet bepaald in een benijdenswaardige positie plaatsen, omdat hier werd getoond dat zij geen aanspraak konden maken op het feit, dat zij Gods waarheid duidelijk moesten maken. Deze geleerde leraars wilden

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zich niet laten onderwijzen door mensen, die zij heidenen noemden. Zij redeneerden dat God onmogelijk hen kon voorbijgaan om te spreken met onwetende herders of onbesneden heidenen. Zij besloten hun verachting te tonen voor de berichten waardoor koning Herodes en heel Jeruzalem in opschudding was gebracht. Ze wilden zelfs niet naar Betlehem gaan om te zien of deze dingen zo waren. Ze brachten de mensen ertoe de belangstelling voor Jezus te zien als een fanatieke opwinding. Hier begon de verwerping van Christus door de priesters en de rabbi's. Van nu af groeide hun hoogmoed en koppigheid uit tot vastgewortelde haat tegen de Heiland. Terwijl God de deur opende voor de heidenen, sloten de joodse leiders de deur voor zichzelf toe.

De wijzen vertrokken alleen uit Jeruzalem. De nachtelijke schaduwen begonnen te vallen toen zij de poorten uitgingen, maar tot hun grote vreugde zagen ze de ster terug, die hun voorging naar Betlehem. Ze hadden geen idee van de nederige staat van Jezus, zoals de herders hadden gekregen. Na de lange reis waren ze teleurgesteld door de onverschilligheid van de joodse leiders en ze hadden Jeruzalem minder zelfverzekerd verlaten dan toen ze in de stad kwamen. In Betlehem vonden ze geen koninklijke wacht om de jonge Koning te beschermen. Geen van de mannen, die door de wereld werden geëerd, was aanwezig. Jezus lag in een kribbe. Zijn ouders, eenvoudige mensen, waren zijn enige beschermers. Kon Deze het zijn, waarvan geschreven stond dat Hij "de stammen van Jakob weder zou oprichten" en "de bewaarden van Israël terugbrengen"; dat Hij "een licht der volken" en "heil tot het einde der aarde" zou zijn?²

"En zij gingen het huis binnen en zagen het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen Hem hulde." Onder het nederig uiterlijk van Jezus zagen zij de tegenwoordigheid van God. Zij gaven hun hart aan Hem als hun Heiland en brachten toen hun geschenken: goud, wierook en mirre. Hoe groot was hun geloof! Van de wijzen kon gezegd worden, wat later van de Romeinse hoofdman werd gezegd: "Bij niemand in Israël heb ik een zo groot geloof gevonden."³

De wijzen hadden de plannen van Herodes met Jezus niet begrepen. Toen zij het doel van hun reis hadden bereikt, maakten ze zich gereed om terug te keren naar Jeruzalem met de bedoeling Herodes op de hoogte te brengen van hun succes. Maar in een droom kregen ze een boodschap van God om geen verder contact met hem op te nemen. Ze lieten Jeruzalem liggen en gingen langs een andere weg terug naar hun land.

Op gelijke wijze werd Jozef gewaarschuwd om met Maria en het kind naar Egypte te vluchten. De engel zei: "Blijf aldaar, tot ik het u zeg; want Herodes zal alles in het werk stellen om het kind om te brengen." Zonder aarzelen gehoorzaamde Jozef. Hij ging 's nachts op weg omdat dat veiliger

„WIJ HEBBEN ZIJN STER GEZIEN“

zou zijn.

God had door de wijzen de aandacht van het joodse volk gevestigd op de geboorte van zijn Zoon. Hun navragen in Jeruzalem, de daardoor ontstane belangstelling, zelfs de afgunst van Herodes waardoor de aandacht van de priesters en de rabbi's werd opgeëist, vestigde de aandacht op de profetieën over de Messias en op de grote gebeurtenis die zojuist had plaatsgevonden.

Satan was erop uit het goddelijk licht uit de wereld te bannen en hij gebruikte al zijn listen om de Heiland te vernietigen. Maar Hij, die slaapt noch sluimert, hield over zijn geliefde Zoon de wacht. Hij, die voor Israël manna uit de hemel had laten regenen en die Elia in tijden van hongersnood had gevoed, vond in een heidens land een schuilplaats voor Maria en het kind Jezus. Door de gaven van de wijzen uit een heidens land verschaftte de Here de middelen voor de reis naar Egypte en het verblijf in een vreemd land.

De magiërs behoorden tot de eersten die de Verlosser verwelkomden. Hun gave was de eerste die aan zijn voeten werd gelegd. En welk een voorrecht kregen zij door deze gave! Het offer van het hart dat liefheeft wordt door God geëerd. Hij eert dit door het in zijn dienst op de beste wijze te gebruiken. Als wij ons hart aan Jezus hebben gegeven, zullen wij ook onze gaven tot Hem brengen. Ons goud en zilver, onze kostbaarste aardse bezittingen, onze grootste verstandelijke en geestelijke gaven zullen vrijwillig gewijd worden aan Hem, die ons heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven.

In Jeruzalem wachtte Herodes ongeduldig op de terugkeer van de wijzen. Toen de tijd verstreek en zij niet kwamen opdagen, werd zijn wantrouwen gewekt. De onwil van de rabbi's om de geboorteplaats van de Messias te noemen scheen aan te duiden dat zij zijn plannen doorgrond hadden en dat de magiërs hem opzettelijk in de steek hadden gelaten. Die gedachte maakte hem razend. Zijn sluwheid was ontoereikend gebleken; nu kon hij alleen nog zijn toevlucht nemen tot geweld. Hij zou deze jonge koning tot een voorbeeld stellen. Deze hoogmoedige joden zouden zien wat zij te verwachten hadden als ze probeerden een koning op de troon te plaatsen.

Dadelijk werden soldaten naar Betlehem gestuurd met de opdracht alle kinderen van twee jaar en jonger te doden. De rustige gezinnen in de stad Davids waren getuige van de verschrikkingen die de profeet zeshonderd jaar tevoren in visioen had gezien: "Een stem is te Rama gehoord, geweest en veel geklaag: Rachel, wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten, omdat zij niet meer zijn."

Deze ramp hadden de joden zelf over zich gebracht. Als zij trouw en

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ootmoedig voor God hadden geleefd, zou Hij op duidelijke wijze de toorn van de koning onschadelijk hebben gemaakt. Maar ze hadden zich losgemaakt van God door hun zonden en de Heilige Geest, die hun enige bescherming was, verdreven. Ze hadden niet de Schrift onderzocht in overeenstemming met Gods wil. Ze hadden gezocht naar profetieën die zo verklaard konden worden dat zij geëerd werden en dat zou blijken hoe God alle andere volken verachtte. Ze pochten erop dat de Messias als koning zou komen, dat Hij zijn vijanden zou verslaan en de heidenen in zijn toorn zou vertreden. Daardoor hadden ze de haat van hun heersers opgewekt. Het was Satans doel geweest door hun onjuiste voorstelling van de zending van Christus, de ondergang van de Heiland te bewerkstelligen, maar in plaats daarvan kwam alles terug op hun eigen hoofd.

Deze wrede daad was één van de laatste daden die de regering van Herodes besmeurde. Kort na de moord op de onschuldige kinderen moest hij bukken voor het noodlot dat niemand kan afwenden. Hij stierf een vreselijke dood.

Jozef, die nog in Egypte was, kreeg nu bevel van Gods engel om terug te keren naar het land Israëi. Omdat hij Jezus beschouwde als erfgenaam van de troon van David wilde Jozef in Betlehem gaan wonen, maar toen hij hoorde dat Archelaüs in Judea regeerde in de plaats van zijn vader, was hij bang dat de plannen van de vader tegen Christus door de zoon zouden worden uitgevoerd. Van alle zonen van Herodes leek Archelaüs in karakter het meest op hem. Zijn troonsopvolging was reeds gekenmerkt door een opstand in Jeruzalem en de slachting van duizenden joden door de Romeinse soldaten.

Weer werd Jozef een veilige plaats aangewezen. Hij keerde terug naar Nazaret, waar hij vroeger had gewoond en hier woonde Jezus bijna dertig jaar, "opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazoreeër zou heten." Galilea werd bestuurd door een zoon van Herodes, maar er woonden veel meer vreemdelingen dan in Judea. Daarom was er veel minder belangstelling in joodse aangelegenheden en de aanspraken van Jezus zouden er waarschijnlijk minder afgunst wekken bij de machthebbers.

Zo was de ontvangst van de Heiland toen Hij naar de aarde kwam. Er scheen geen plaats van rust of veiligheid te zijn voor de Verlosser, toen Hij nog een kind was. God kon zijn geliefde Zoon niet aan de mensen toevertrouwen, zelfs al kwam Hij om te werken voor hun redding. Hij gaf aan engelen bevel om bij Jezus te blijven en Hem te beschermen tot Hij zijn werk op aarde zou beginnen en zou sterven door de handen van hen, die Hij wilde redden.

¹ Numeri 24:17

² Jesaja 49:6

³ Matteüs 8:10

Zijn kinderjaren

De kinderjaren en jeugd van Jezus werden doorgebracht in een dorpje in de bergen. Op aarde was geen plaats die niet door zijn aanwezigheid zou zijn geëerd. De paleizen van koningen zouden bevoorrecht zijn geweest als Hij daar als gast was gekomen. Maar Hij ging aan de woningen der rijken voorbij, passeerde de koninklijke hoven en de vermaarde plaatsen van wetenschap om te gaan wonen in het onbekende en verachte Nazaret.

Het korte verslag van zijn eerste levensjaren is wonderlijk in zijn veelzeggendheid: "Het kind groeide op en werd krachtig en het werd vervuld met wijsheid en de genade Gods was op Hem." In het licht van het aangezicht van zijn Vader "nam Jezus toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen."¹ Zijn geest was werkzaam en scherpzinnig met een bedachtzaamheid en wijsheid die zijn jaren ver vooruit was. Toch bezat zijn karakter een prachtige evenwichtigheid. De krachten van geest en lichaam ontwikkelden zich geleidelijk in overeenstemming met zijn leeftijd.

Als kind openbaarde Jezus een bijzonder vriendelijke aard. Zijn gewillige handen stonden altijd klaar om anderen te helpen. Hij legde een geduld aan de dag dat onverstoorbaar was, en een waarheidsliefde die Hij nergens aan opofferde. Zijn leven openbaarde de genade van onzelfzuchtige voorkomendheid, terwijl zijn beginselen standvastig waren als een rots.

Met diepe ernst sloeg Jezus' moeder de ontwikkeling van zijn krachten gade. Zij zag het stempel van volmaaktheid op zijn karakter. Vol vreugde trachtte zij die heldere ontvankelijke geest aan te moedigen. Door de Heilige Geest kreeg zij wijsheid om samen te werken met God bij de ontwikkeling van dit kind, dat alleen God als Vader kon aanwijzen.

Van de vroegste tijden af hadden de getrouwe Israëlieten veel zorg besteed aan de opvoeding van de jeugd. De Here had geboden dat reeds van de wieg af de kinderen moesten worden onderwezen in zijn goedheid en grootheid, vooral zoals deze tot uiting kwam in zijn wet en geopenbaard werd in de geschiedenis van Israël. Liederen, gebeden en lessen uit de

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
2:38, 39

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Schriften werden aangepast aan de zich ontplooiende geest. Vaders en moeders moesten hun kinderen onderrichten dat Gods wet een uitdrukking is van zijn karakter en dat Gods beeld wordt gegraveerd in verstand en geest wanneer de beginselen van die wet in het hart worden opgenomen. Veel van de lessen werden mondeling gegeven, maar de jeugd leerde tevens de Hebreeuwse geschriften lezen en de perkamenten rollen van de oudtestamentische geschriften lagen open voor hun studie. In de dagen van Christus ging men ervan uit dat de stad die geen voorzieningen trof voor het godsdienstig onderricht van de jongeren rustte onder de vloek van God. Het onderwijs was echter vormelijk geworden. De overlevering had in grote mate de Schriften verdrongen. Ware opvoeding zou de jongeren ertoe brengen God te zoeken, of zij Hem al tastend vinden mochten.² Maar de joodse leraars schonken meer aandacht aan ceremoniële zaken. De geest werd gevuld met dingen, die voor de leerling geen waarde hadden en die in de school van de hemel niet zouden worden erkend. De ervaring, verkregen door een persoonlijk aanvaarden van Gods Woord had geen plaats in het opvoedkundig stelsel. De leerling, die in beslag genomen werd door de routine van uiterlijke dingen, vond geen tijd om alleen met God door te brengen. Hij hoorde Gods stem niet tot zijn hart spreken. In het zoeken naar kennis wendden ze zich af van de Bron van wijsheid. De voornaamste dingen in het dienen van God werden nagelaten. De beginselen van de wet werden verdoezeld. Wat als de beste opvoeding werd beschouwd, vormde de grootste belemmering voor werkelijke ontwikkeling. Onder leiding van de rabbi's werden de capaciteiten van de jongeren onderdrukt. Hun geest werd bekrompen en kortzichtig.

Het kind Jezus kreeg geen onderricht in de scholen van de synagoge. Zijn moeder was zijn eerste menselijke lerares. Van haar lippen en uit de boekrollen van de profeten leerde Hij de hemelse dingen kennen. De woorden die Hij voor Israël tot Mozes had gesproken, leerde Hij nu aan de schoot van zijn moeder. Toen Hij opgroeide van kind tot jongeman, bezocht Hij niet de scholen van de rabbi's. De opvoeding uit dergelijke bronnen had Hij niet nodig, want God onderwees Hem.

De vraag, die tijdens het eerste optreden van de Heiland werd gesteld: "Hoe is deze zo geleerd, zonder onderricht te hebben ontvangen?" houdt niet in dat Jezus niet kon lezen, maar wijst op het feit, dat Hij geen les van de rabbi's had gehad.³ Omdat Hij kennis vergaarde op dezelfde wijze als wij kunnen doen, toonde zijn grote kennis van de Schriften hoe ijverig Hij in zijn jeugd Gods Woord heeft bestudeerd. Voor Hem uitgespreid lag de grote bibliotheek van Gods schepping. Hij, die alles had geschapen, bestudeerde de lessen die zijn eigen hand op de aarde, de zee en aan de hemel had geschreven. Hij verzamelde schatten van kennis uit de natuur, los van

ZIJN KINDERJAREN

de onheilige methoden van de wereld. Hij bestudeerde het leven van planten en dieren en het leven van de mens. Van jongsaf had Hij slechts één doel: Hij leefde om een zegen te zijn voor anderen. Hiertoe vond Hij hulpmiddelen in de natuur. Nieuwe ideeën van manieren en wegen kwamen in Hem op terwijl Hij planten- en dierenleven bestudeerde. Steeds trachtte Hij voorbeelden te vinden uit de dingen die Hij zag om de levende woorden Gods naar voren te brengen. De gelijkenissen die Hij later tijdens zijn optreden graag vertelde om zijn lessen te verduidelijken laten zien, hoe zijn geest open stond voor de invloed van de natuur en hoe Hij geestelijke lessen had bijeengebracht uit zijn dagelijkse omgeving.

Zo werd aan Jezus de betekenis van Gods woorden en werken ontvouwd, terwijl Hij probeerde het waarom van de dingen te doorgronden. Engelen waren bij Hem. Het vormen van heilige gedachten en gesprekken kweekte Hij aan. Van de tijd af dat Hij kon denken groeide Hij gedurig in genade en kennis der waarheid.

Ieder kind kan leren zoals Jezus. Als wij proberen onze hemelse Vader door zijn Woord te leren kennen, zullen engelen bij ons komen; ons verstand zal worden gesterkt en ons karakter zal worden veredeld en verfijnd.

Wij zullen meer op onze Heiland gaan lijken. Als we de schoonheid en de grootsheid in de natuur aanschouwen, zal onze liefde uitgaan naar God. Terwijl de geest diep onder de indruk is, wordt de ziel versterkt, omdat ze in contact komt met de Oneindige door zijn werken. Gemeenschap met God door het gebed ontwikkelt de verstandelijke en zedelijke krachten en onze geest wordt sterker als wij er een gewoonte van maken om na te denken over geestelijke dingen.

Jezus' leven was een leven, dat met Gods wil in overeenstemming was. Toen Hij een kind was, dacht en sprak Hij als een kind, maar geen spoor van zonde mismaakte Gods beeld in Hem. Toch was Hij niet vrij van verzoeking. De inwoners van Nazaret waren spreekwoordelijk bekend om hun slechtheid. De minachting waarmee zij werden beschouwd, blijkt uit de woorden van Natanaël: "Kan uit Nazaret iets goeds komen?"⁴ Jezus werd dáár geplaatst waar zijn karakter op de proef gesteld kon worden. Hij moest steeds op zijn hoede zijn om zijn reinheid te bewaren. Hij stond bloot aan elke strijd waarmee wij te kampen hebben, om voor ons een voorbeeld te zijn als kind, jongeman en volwassene.

Satan was onvermoeibaar in zijn pogingen om het kind in Nazaret te overwinnen. Van zijn eerste levensjaren af was Jezus door engelen van God omringd en toch was zijn leven één lange strijd tegen de machten der duisternis. Voor de vorst van het kwaad was het een ergernis en een bron van verbijstering dat op aarde iemand een leven kon leiden dat vrij was van de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

bezoedeling van het kwaad. Hij liet geen middel onbeproefd om Jezus te verstrikken. Geen mens zal ooit geroepen worden een heilig leven te leiden te midden van zulk een felle strijd met de verleiding als onze Heiland.

Jezus' ouders waren arm en zij waren afhankelijk van hun dagelijks werk. Jezus was vertrouwd met armoede, zelfverloochening en gebrek. Dit was voor Hem een beveiliging. In zijn werkzaam leven waren geen doelloze uren die uitnodigden tot verleiding. Voor verderfelijke omgang was geen tijd. Zoveel mogelijk sloot Hij de deur voor de verzoeker. Voordeel of genot, toejuiching of druk, niets kon Hem ertoe brengen in te stemmen met een verkeerde daad. Hij had de kennis om het kwaad te onderscheiden en de kracht om er weerstand aan te bieden.

Christus is de enige, die zondeloos op aarde heeft geleefd. Toch woonde Hij bijna dertig jaar onder de slechte inwoners van Nazaret. Dit feit is een aanklacht tegen hen, die menen dat het leiden van een smetteloos leven afhankelijk is van plaats, rijkdom en voorspoed. Verzoeking, armoede en tegenspoed vormen de tucht, noodzakelijk om reinheid en sterkte van karakter te ontwikkelen.

Jezus woonde in een plattelandsgezin en vervulde getrouw en blijmoedig zijn taak in het dragen van de lasten in het gezin. Hij was Bevelhebber in de hemel geweest en engelen hadden met blijdschap zijn bevelen uitgevoerd. Nu was Hij een gewillige dienstknecht, een liefdevolle, gehoorzame zoon. Hij leerde een handwerk en werkte met zijn handen in de timmerwinkel van Jozef. In de eenvoudige kleding van een arbeider liep Hij door de straten van het stadje, als Hij naar zijn werk ging of terugkeerde naar huis. Hij gebruikte zijn goddelijke kracht niet om zijn lasten te verlichten of zijn taak te vergemakkelijken.

Terwijl Jezus als kind en jongeman werkte, werden lichaam en verstand ontwikkeld. Hij gebruikte zijn lichaamskrachten niet roekeloos, maar op een manier dat Hij gezond bleef, zodat Hij zijn werk in ieder opzicht zo goed mogelijk zou kunnen doen. Zelfs in het hanteren van zijn gereedschap wilde Hij geen half werk leveren. Als werkman was Hij volmaakt, zoals zijn karakter volmaakt was. Door zijn voorbeeld onderwees Hij dat wij ijverig moeten zijn, en ons werk nauwgezet en grondig moeten doen, en dat zulk werk eerbaar is. Het werk dat leert de handen te gebruiken en dat de jongeren leert hun doel in het dragen van de lasten in het leven te doen, brengt lichamelijke kracht en ontwikkelt elke gave. Iedereen moet iets vinden wat voor hemzelf een zegen en voor anderen een hulp betekent. God heeft bedoeld dat werken een zegen zou zijn en alleen de vlijtige werker vindt echte betekenis en blijdschap in het leven. Gods goedkeuring rust met liefdevolle zekerheid op kinderen en jongeren die blijmoedig hun aandeel vervullen in de huishoudelijke plichten en die delen in de lasten

ZIJN KINDERJAREN

van de ouders. Zulke kinderen zullen bij het verlaten van het ouderlijk huis bruikbare leden van de maatschappij vormen.

Tijdens heel zijn leven op aarde was Jezus een ijverig en toegewijd werker. Hij verwachtte veel, daarom ondernam Hij veel. Nadat Hij zijn openbaar optreden was begonnen, zei Hij: "Wij moeten werken de werken desgene, die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; er komt een nacht waarin niemand werken kan."⁵ Jezus schrok niet terug voor zorg en verantwoordelijkheid, zoals velen die beweren dat zij Hem volgen. Velen zijn zwak en onbruikbaar doordat ze proberen deze tucht te ontwijken. Het kan zijn dat ze kostbare en aantrekkelijke eigenschappen bezitten, maar zij zijn slap en vrijwel onbruikbaar als er moeilijkheden of hindernissen overwonnen moeten worden. De zekerheid en ijver, de vastheid van karakter die Christus heeft geopenbaard, moeten in ons leven ontwikkeld worden door dezelfde tucht die Hij heeft verdragen. De genade, die Hij heeft ontvangen, geldt ook voor ons.

Zolang Hij op aarde heeft geleefd, heeft onze Heiland het lot van de armen gedeeld. Uit ervaring kende Hij hun zorgen en moeilijkheden en Hij kon alle eenvoudige arbeiders bemoedigen en troosten. Wie een juiste voorstelling hebben van het onderricht van zijn leven zullen nooit het gevoel hebben dat er onderscheid gemaakt moet worden tussen de verschillende klassen, dat de rijken aanspraak hebben op groter eer dan achtenswaardige armen. Jezus bracht in zijn werk opgewektheid en tact naar voren. Er is veel geduld en geestelijk leven nodig om de godsdienst van de Bijbel uit te dragen in het gezin en in het werk, om de spanning van wereldse zaken te dragen en toch het oog gericht te houden op Gods heerlijkheid. In dit opzicht was Christus een Hulp. Nooit werd Hij zó in beslag genomen door wereldse zaken, dat Hij geen tijd of aandacht had voor hemelse dingen. Vaak uitte Hij de blijdschap in zijn hart door het zingen van psalmen en geestelijke liederen. Vaak hoorden de bewoners van Nazaret hoe Hij zong tot eer van God. Hij bleef door het lied met de hemel in contact en als zijn metgezellen klaagden over vermoeidheid, werden ze bemoedigd door de liederen die Hij zong.

Zijn lofzangen schenen boze engelen te verjagen en als wierook de plaats met een aangename geur te vervullen. De aandacht van zijn toehoorders werd van hun aardse ballingschap afgewend en gericht op het hemels tehuis.

Jezus was de Bron van helende genade voor de wereld. Tijdens de jaren van afzondering in Nazaret vloeiden stromen van medeleven en tederheid naar anderen. De bejaarden, de bedroefden, zij, die met zonde beladen waren, de kinderen bij hun spel, de dieren in het veld, de geduldige lastdieren, allen voelden zich gelukkiger als Hij bij hen was. Hij, wiens machts-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

woord de werelden in stand hield, bukte Zich om een gewond vogeltje te helpen. Niets was te gering voor zijn aandacht, niets vond Hij te minderwaardig om te dienen.

Naarmate Jezus groeide in wijsheid en verstand, nam Hij toe in genade bij God en mensen. Hij had ieders sympathie, omdat Hij toonde dat Hij met iedereen kon meeleven. De sfeer van hoop en bemoediging die Hem omringde maakte Hem tot een zegen in ieder gezin. Vaak werd Hij op sabbat in de synagoge geroepen om een gedeelte uit de profeten voor te lezen en de harten van zijn toehoorders werden geroerd als nieuw licht uit de vertrouwde woorden van de heilige boeken straalde.

Toch schuwde Jezus uiterlijk vertoon. Tijdens zijn verblijf in Nazaret maakte Hij geen gebruik van zijn wonderlijke krachten. Hij zocht geen vooraanstaande positie en matigde Zich geen titels aan. Zijn rustig en eenvoudig leven, zelfs het zwijgen van de Schrift over deze vroege jaren leren een belangrijke les. Hoe rustiger en eenvoudiger het leven van een kind, hoe vrijer van kunstmatige opwindning en hoe meer in overeenstemming met de natuur, des te gunstiger is dit voor de lichamelijke en verstandelijke groei en voor geestelijke kracht.

Jezus is ons voorbeeld. Velen staan vol belangstelling stil bij de tijd van zijn openbaar optreden, terwijl ze de lessen van zijn eerste levensjaren ongemerkt voorbijgaan. Maar juist in het gezinsleven is Hij het voorbeeld voor ieder kind en iedere jongere. De Heiland werd arm om te onderwijzen hoe nauw met God verbonden wij in nederige omstandigheden kunnen wandelen. Hij leefde om zijn Vader in het dagelijks leven te behagen, te eren en te verheerlijken. Hij begon zijn werk met eer te bewijzen aan het eenvoudige handwerk van hen die voor hun dagelijks brood werken. Hij deed evenzeer Gods werk aan de werkbank van de timmerman als bij het doen van wonderen voor de scharen. En iedere jongere die het voorbeeld van Christus van trouw en gehoorzaamheid thuis volgt kan aanspraak maken op de woorden, door de Vader gesproken via de Heilige Geest: "Zie mijn Knecht, die Ik ondersteun; mijn uitverkorene, in wie Ik een welbehagen heb."⁶

---

¹ Lucas 2:52

² Handelingen 17:27

³ Johannes 7:15

⁴ Johannes 1:46

⁵ Johannes 9:4

⁶ Jesaja 42:1

Op het Pascha

Bij de joden gold het twaalfde jaar als scheidslijn tussen de kinder- en jeugdijaren. Aan het einde van dit jaar werd een Hebreeuwse jongen een zoon der wet, en tevens een zoon van God genoemd. Hij kreeg bijzonder de gelegenheid voor godsdienstonderwijs en van hem werd verwacht dat hij deel zou nemen aan de gewijde feesten en gebruiken. Volgens dit gebruik bezocht Jezus als jongen het Paasfeest te Jeruzalem. Evenals alle gelovige Israëlieten gingen Jozef en Maria ieder jaar op om het Paasfeest bij te wonen. Toen Jezus de vereiste leeftijd bereikt had, namen zij Hem mee.

Er waren drie jaarlijkse feesten, het Paasfeest, (of Pascha) het Pinksterfeest en het Loofhuttenfeest. Dan moesten alle mannen in Israël voor de Here in Jeruzalem verschijnen. Van deze feesten werd het Pascha het drukst bezocht. Velen waren aanwezig uit alle landen, waarheen de joden waren verstrooid. Uit alle delen van Palestina kwamen de aanbidders in groten getale. De reis uit Galilea nam enkele dagen in beslag en de reizigers verenigden zich in grote groepen voor gezelligheid en veiligheid. De vrouwen en de bejaarden reden op ossen of ezels over de steile en ruwe wegen. De sterkere mannen en de jongeren reisden te voet. De tijd van het Paasfeest viel omstreeks eind maart of begin april en heel het land was bezaaid met bloemen en werd opgevrolijkt door het gezang der vogels. Overal onderweg waren plaatsen die voor de Israëlieten geschiedkundige betekenis hadden en vaders en moeders vertelden hun kinderen welke wonderen God in het verleden voor zijn volk had verricht. Zij kortten de reis met zang en muziek en als eindelijk de torens van Jeruzalem in zicht kwamen, verenigde iedere stem zich in de jubelzang:

"Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem . . .
vrede zij binnen uw muur, rust in uw burchten."¹

De viering van het Pascha was begonnen bij het ontstaan van het

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
2:41-51

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Hebreeuwse volk. In de laatste nacht van hun slavernij in Egypte, toen er nog geen teken scheen te zijn van hun bevrijding, had God hun geboden zich gereed te maken voor onmiddellijk vertrek. Hij had Farao gewaarschuwd voor het laatste oordeel over de Egyptenaren en aan de Hebreëen aanwijzingen gegeven om met hun gezinnen samen te komen in hun woningen. Nadat ze het bloed van het geslachte lam aan de deurposten hadden gestreken, moesten ze het lam gebraden, met ongezuurd brood en bittere kruiden eten. "Aldus zult gij het eten," zei Hij, "uw lendenen omgord, uw schoenen aan uw voeten en uw staf in uw hand; overhaast zult gij het eten; het is een Pascha voor de Here."² Te middernacht werden alle eerstgeborenen van de Egyptenaren gedood. Toen zond de koning aan Israël de boodschap: "Maakt u gereed, gaat weg uit het midden van mijn volk . . . gaat, dient de Here zoals gij gezegd hebt."³ De Hebreëen verlieten Egypte als een vrij volk. De Here had geboden, dat het Pascha jaarlijks gevierd moest worden. Hij zei: "Wanneer uw zonen tot u zeggen: Wat betekent deze dienst van u, dan zult gij zeggen: Het is een Paasoffer voor de Here, die in Egypte aan de huizen der Israëlieten voorbijging toen Hij de Egyptenaren sloeg." Zo moest van geslacht tot geslacht het verhaal van deze wonderbare bevrijding worden herhaald.

Het Pascha werd gevolgd door het zeven dagen durende feest der ongezuurde broden. Op de tweede dag van het feest werden de eerste vruchten van de oogst, een schoof gerst, voor de Here gebracht. Alle zinnebeelden van het feest wezen op het werk van Christus. De bevrijding uit Egypte was een gelijkenis van de verlossing, en het Pascha moest dit in gedachtenis houden. Het geslachte lam, het ongezuurde brood, en de eerste schoof, stelden de Heiland voor.

Voor de meeste mensen in de dag van Christus was de viering van dit feest een vormdienst geworden. Maar hoe veelzeggend was het voor de Zoon van God!

Voor het eerst in zijn leven zag het kind Jezus de tempel. Hij zag de in het wit geklede priesters hun plechtige dienst verrichten. Hij zag het bloedende offer op het brandofferaltaar. Hij boog samen met de aanbidders in gebed, terwijl de wierook opsteeg tot God. Hij zag de indrukwekkende ceremoniën van de Paasdienst. Elke dag begreep Hij er meer van. Elke daad scheen betrekking te hebben op zijn eigen leven. Nieuwe drijfveren werden in Hem wakker. Stil en in diepe aandacht scheen Hij bezig te zijn met het uitwerken van een belangrijk probleem. Het geheim van zijn zending werd voor de Heiland duidelijker.

Verdiept in het overdenken van deze tonelen bleef Hij niet bij zijn ouders. Hij wilde alleen zijn. Toen de Paasdiensten eindigden bleef Hij in de voorhof van de tempel. En toen de aanbidders terugkeerden naar huis, bleef Hij

OP HET PASCHA

achter.

Tijdens zijn bezoek in Jeruzalem wilden zijn ouders Hem in aanraking brengen met de grote leraars in Israël. Hoewel Hij in elk opzicht gehoorzaamde aan Gods Woord, stemde Hij niet in met de gebruiken en vormen van de rabbi's. Jozef en Maria hadden gehoopt dat Hij ertoe gebracht zou worden de geleerde rabbi's te eerbiedigen, en meer aandacht te schenken aan hun eisen. Maar Jezus was in de tempel door God onderwezen. Wat Hij had ontvangen, begon Hij dadelijk door te geven.

In die dagen was een ruimte van het terrein van de tempel bestemd voor een school, in de trant van de scholen der profeten. Hier kwamen geleerde rabbi's met hun leerlingen samen en hier kwam ook de jonge Jezus. Terwijl Hij neerzat aan de voeten van deze ernstige geleerde mannen, luisterde Hij naar hun onderricht. Als iemand die naar wijsheid zocht, stelde Hij deze leraars vragen over de profetieën en over gebeurtenissen die wezen op de komst van de Messias.

Jezus liet zien dat Hij dorstte naar kennis over God. Zijn vragen brachten diepe waarheden naar boven, die lang waren verdoezeld en die toch zo belangrijk waren voor het redden van zielen. Terwijl Hij liet zien hoe bekrompen en oppervlakkig de wijsheid van deze geleerden was, hield elke vraag voor hen een goddelijke les in en stelde de waarheid in een nieuw licht. De rabbi's spraken over de heerlijke verheffing die de komst van de Messias voor het joodse volk zou brengen, maar Jezus haalde de profetie van Jesaja aan en vroeg hun de betekenis van dat schriftgedeelte dat verwees naar het lijden en de dood van het Lam van God.

De geleerden stelden Hem allerlei vragen en verbaasden zich over zijn antwoorden. Met de nederigheid van een kind herhaalde Hij de woorden van de Schrift en gaf ze een diepte en betekenis die de wijze mannen niet hadden vermoed. Als de waarheidspunten die Hij noemde, zouden opgevolgd worden, zou in de godsdienst van die tijd een hervorming hebben plaatsgevonden. Er zou een diepe belangstelling zijn gewekt voor geestelijke dingen en velen zouden bereid geweest zijn Jezus aan te nemen bij het aanvaarden van zijn werk.

De rabbi's wisten dat Jezus geen les had gehad in hun scholen. Toch wist Hij veel meer van de profetieën dan zij. Ze zagen in deze nadenkende Galilese jongen grote beloften. Ze zouden Hem graag als leerling hebben, zodat Hij een leraar in Israël zou kunnen worden. Ze zouden graag toezicht willen hebben op zijn opvoeding, omdat ze zich bewust waren dat zulk een oorspronkelijke geest door hen moest worden gevormd.

De woorden van Jezus hadden hun hart bewogen, zoals nooit eerder het geval was geweest. God wilde deze leiders in Israël licht geven en Hij gebruikte de enige manier waarop zij benaderd konden worden. In hun

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

trots zouden ze nooit hebben willen toegeven dat iemand hen kon onder-richten. Als Jezus het had doen voorkomen dat Hij hen wilde onderwijzen, zouden zij niet hebben geluisterd. Maar ze vleiden zich met de gedachte dat zij Hem onderwezen, of tenminste zijn kennis van de Schriften onder-zochten. De jeugdige eenvoud en vriendelijkheid van Jezus ontwapende hun vooroordelen. Onbewust stond hun geest open voor Gods Woord en de Heilige Geest sprak tot hun hart.

Ze moesten wel inzien dat hun verwachtingen over de komst van de Messias niet gesteund werden door de profetieën, maar ze wilden de theo-rieën die hun eerzucht streelden, niet prijsgeven. Ze wilden niet erkennen dat ze de Schriften, die ze voorgaven te onderwijzen, verkeerd hadden begrepen. Ze stelden elkaar de vraag: Hoe kan deze jongeman kennis bezitten, daar hij niets geleerd heeft? Het licht scheen in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen.⁴

Intussen verkeerden Jozef en Maria in grote onrust en bezorgdheid. Bij hun vertrek uit Jeruzalem hadden ze Jezus uit het oog verloren en ze wisten niet, dat Hij was achtergebleven. Het land was toen dichtbevolkt, en de karavanen uit Galilea waren groot. Er was veel verwarring bij het verlaten van de stad. Onderweg nam het genot van het reizen met vrienden en bekenden hun aandacht in beslag en ze misten Hem pas toen het avond werd. Toen ze stil hielden om te rusten, misten ze de behulpzame hand van hun kind. Omdat ze meenden dat Hij in hun gezelschap was, hadden ze zich geen zorg gemaakt. Zo jong als Hij was, hadden ze Hem onvoorwaardelijk vertrouwd, in de verwachting dat Hij, als ze Hem nodig hadden, klaar zou staan om hen te helpen en hun wensen te voorkomen, zoals Hij dat altijd had gedaan. Maar nu werden ze toch bevreesd. Ze zochten Hem overal in hun gezelschap, maar tevergeefs. Bevend herinnerden ze zich hoe Herodes had getracht Hem als kind te doden. Sombere voor gevoelens vullden hun hart. Ze maakten zich bittere verwijten.

Ze keerden terug naar Jeruzalem en zetten daar hun speurtocht voort. Toen ze de volgende dag onder de aanbidders in de tempel stonden, trok een bekende stem hun aandacht. Ze konden zich niet vergissen. Geen andere stem was als de zijne, zo ernstig en oprecht, zo klankrijk.

In de school van de rabbi's vonden ze Jezus. Hoewel ze overgelukkig waren, konden ze hun angst en verdriet niet vergeten. Toen ze Hem weer bij zich hadden, zei de moeder met zacht verwijt: "Kind, waarom hebt ge ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken u met smart."

"Waarom hebt ge naar Mij gezocht?" antwoordde Jezus. "Wist u niet dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?" En daar het leek alsof zij zijn woorden niet begrepen, wees Hij naar omhoog. Op zijn gelaat lag een glans waarover zij zich verwonderden. De goddelijkheid doorstraalde de

OP HET PASCHA

menselijkheid. Toen ze Hem in de tempel vonden, hadden ze geluisterd naar wat er voorviel tussen Hem en de rabbi's en ze hadden zich verbaasd over zijn vragen en antwoorden. Zijn woorden wekten een gedachtengang die zij nooit meer zouden vergeten.

Ook de vraag die Hij hun stelde hield een les in. "Wist u niet," zie Hij, "dat ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?" Jezus hield Zich bezig met het werk, waarvoor Hij in de wereld gekomen was, maar Jozef en Maria hadden hun plicht verzaakt.

God had hun een grote eer bewezen door hun zijn Zoon toe te vertrouwen. Engelen hadden Jozef geleid om het leven van Jezus te beschermen. Maar gedurende een hele dag hadden ze Hem uit het oog verloren, terwijl zij Hem geen moment hadden mogen vergeten. En toen hun angst gestild was, hadden zij niet zichzelf beschuldigd, maar ze hadden Hem de schuld gegeven.

Het was voor de ouders van Jezus heel natuurlijk dat zij Hem als hun eigen kind beschouwden. Dagelijks was Hij bij hen, in veel opzichten was Hij net als andere kinderen en het was moeilijk te beseffen dat Hij Gods Zoon was. Ze liepen gevaar de zegen, die hun was gegeven in de aanwezigheid van de Verlosser der wereld, niet meer te waarderen. Het verdriet over hun scheiding met Hem en het zachte verwijt in zijn woorden was bedoeld om hen te doordringen van de heiligheid van wat hun was toevertrouwd.

In zijn antwoord aan zijn moeder liet Jezus voor de eerste maal zien dat Hij begreep in welke verhouding Hij tot God stond. Vóór zijn geboorte had de engel tot Maria gezegd: "Deze zal groot worden en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid."⁵

Maria had deze woorden in haar hart bewaard. Hoewel ze echter geloofde dat haar kind de Messias van Israël zou zijn, had ze toch zijn zending niet begrepen. Ze begreep ook nu zijn woorden niet, maar ze wist dat Hij geen aanspraak maakte op verwantschap met Jozef, en dat Hij gezegd had dat Hij de Zoon van God was.

Jezus ontkende niet zijn betrekking tot zijn aardse ouders. Uit Jeruzalem keerde Hij met hen terug naar huis en hielp hen bij hun dagelijkse werk. In zijn hart verborg Hij het geheim van zijn zending en wachtte onderworpen tot de tijd zou aanbreken dat Hij met zijn werk moest beginnen. Achttien jaar lang nadat Hij had beseft dat Hij Gods Zoon was, erkende Hij de band die Hem verenigde met het gezin in Nazaret en daar verrichtte Hij zijn plicht als zoon, broer, vriend en burger.

Toen Jezus in de tempel had begrepen wat zijn werk zou zijn, schrok Hij terug voor het contact met de massa. Hij wilde rustig terugkeren uit Jeru-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Jeruzalem met hen, die het geheim van zijn leven kenden. Door de Paschadienst wilde God de aandacht van zijn volk afwenden van wereldse zorgen en hen herinneren aan zijn wonderen bij de bevrijding uit Egypte. Hij wilde dat zij in dit werk een belofte zouden zien van bevrijding van de zonde. Zoals het bloed van het geslachte lam de huizen der Israëlieten beschermde, zou het bloed van Christus hun ziel redden. Ze konden echter alleen door Christus gered worden als zij in geloof zijn leven zouden maken tot het hunne. In de zinnebeeldige dienst school alleen waarde als de aandacht van de aanbidders gericht zou worden op Christus als hun persoonlijke Zaligmaker. God wilde dat zij tot biddend onderzoek en overdenken van het werk van Christus gebracht zouden worden. Maar toen de scharen Jeruzalem verlieten, nam de opwinding van de reis en de onderlinge gezelligheid maar al te zeer hun aandacht in beslag en die dienst, waarvan ze getuigen waren geweest, werd vergeten. De Heiland voelde Zich niet aangetrokken tot hun gezelschap.

Terwijl Jozef en Maria alleen met Jezus uit Jeruzalem terugkeerden, hoopte Hij hun aandacht te richten op de profetieën van de lijdende Heiland. Op Golgota trachtte Hij het verdriet van zijn moeder te verlichten. Ook nu dacht Hij aan haar. Maria zou getuige zijn van zijn doodstrijd en Jezus wilde graag dat ze zijn zending zou begrijpen, zodat zij kracht zou hebben om te verdragen dat een zwaard door haar ziel zou gaan. Zoals Jezus van haar gescheiden was geweest en zij Hem vol angst drie dagen lang had gezocht, zou Hij later weer drie dagen voor haar verloren zijn, wanneer Hij geofferd zou worden voor de zonden van de wereld. En wanneer Hij uit het graf zou verrijzen, zou haar verdriet weer veranderen in blijdschap. Maar hoeveel beter zou ze de zielsangst over zijn dood hebben kunnen verdragen als ze de Schriften had begrepen waarop Hij nu haar aandacht probeerde te richten!

Als Jozef en Maria hun aandacht hadden bepaald bij God door overdenking en gebed, zouden zij zich bewust geweest zijn van de heiligheid van hetgeen hun was toevertrouwd en ze zouden Jezus niet uit het oog hebben verloren. Maar de onachtzaamheid van één enkele dag was oorzaak dat ze Jezus kwijtraakten en het kostte hun drie dagen van angstig zoeken om Hem te vinden. Zo is het ook met ons; door ijdele woorden, door kwaadspreken of verwaarlozing van het gebed kunnen wij in een enkele dag de tegenwoordigheid van de Heiland kwijtraken en het kan dagen van verdrietig zoeken kosten om Hem te vinden en de vrede te herwinnen die we kwijtgeraakt zijn.

In onze omgang met elkaar moesten wij erop letten dat we Jezus niet vergeten en verder leven zonder te beseffen dat Hij niet bij ons is. Als wij opgaan in wereldse dingen zodat we geen tijd hebben voor Hem in wie

OP HET PASCHA

onze hoop op het eeuwig leven ligt, scheiden we ons van Jezus en van de engelen van God. Die heilige wezens kunnen niet vertoeven waar de tegenwoordigheid van de Heiland ongewenst is en waar zijn afwezigheid niet wordt opgemerkt. Om deze reden komt moedeloosheid zo vaak voor onder belijdende volgelingen van Christus.

Velen wonen godsdienstoefeningen bij en worden verkwikt en vertroost door Gods Woord, maar door het verwaarlozen van overdenkingen, van waakzaamheid en bidden raken zij de zegeningen kwijt en voelen zich eenzamer dan voor het ontvangen van de zegeningen. Dikwijls hebben ze het gevoel dat God hen hardvochtig heeft behandeld. Ze zien niet in dat de schuld bij henzelf ligt. Door zich af te scheiden van Jezus hebben zij het licht van zijn tegenwoordigheid buitengesloten.

Het zou goed zijn als wij dagelijks een uur zouden besteden aan het overdenken van het leven van Christus. We zouden punt voor punt moeten overdenken en onze verbeelding laten gaan over elk toneel, vooral over de laatste dagen van zijn leven. Als wij op deze wijze stilstaan bij zijn grote offerande voor ons, zal onze liefde verlevendigd worden en zullen we meer met zijn Geest vervuld worden. Als we eenmaal gered willen worden, moeten wij de les leren van berouw en ootmoed aan de voet van het kruis. Als we samenkomen, kunnen wij voor elkaar een zegen zijn. Als we Christus toebehoren, zullen onze tederste gedachten naar Hem uitgaan. We zullen graag over Hem spreken, en als we tot elkaar spreken over zijn liefde, zal ons hart verzacht worden door Gods invloed. Als we de schoonheid van zijn karakter zien, zullen wij veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid."⁶

---

¹ Psalm 122:2-7

² Exodus 12:11

³ Exodus 12:31

⁴ Johannes 1:5

⁵ Lucas 1:32, 33

⁶ 2 Korintiërs 3:18

Dagen van strijd

Van kindsaf was het joodse kind omringd door de voorschriften van de rabbi's. Voor ledere handeling waren strenge regels gegeven, tot in de kleinste bijzonderheden van het leven. De leraars van de synagoge gaven de jeugd onderwijs in de ontelbare voorschriften die zij als vrome joden moesten waarnemen. Maar Jezus stelde geen belang in deze zaken. Van jongsaf handelde Hij onafhankelijk van deze rabbijnse wetten. De Schriften van het Oude Testament vormden zijn dagelijkse studie en de woorden "Aldus spreekt God" waren steeds op zijn lippen.

Naarmate de toestand van het volk zich voor zijn geest ontvouwde, zag Hij in dat de elsen van de maatschappij en Gods geboden steeds met elkaar in botsing kwamen. De mensen lieten Gods Woord los en hielden zich aan eigen meningen. Ze namen traditionele vormen waar, die geen enkel nut hadden. Hun dienen bestond uit een reeks zinnebeelden; de geheiligde waarheden die deze zinnebeelden moesten onderwijzen waren voor de aanbidders verborgen. Hij zag dat zij geen rust vonden in deze dingen, waaraan het geloof ontbrak. Ze kenden niet de vrijheid van geest die hun deel zou zijn als zij God in waarheid zouden dienen. Jezus was gekomen om te onderwijzen wat het aanbidden van God inhield; en Hij kon het samengaan van menselijke instellingen met Gods geboden niet goedkeuren. Hij viel de geboden of gebruiken van de geleerde onderwijzers niet aan, maar als Hij bestraft werd om zijn eenvoudige gewoonten, haalde Hij Gods Woord aan om zijn gedrag te rechtvaardigen.

Op vriendelijke en nederige wijze trachtte Jezus de mensen, met wie Hij in aanraking kwam, te behagen. Omdat Hij zo vriendelijk en bescheiden was, meenden de schriftgeleerden en oudsten dat Hij gemakkelijk door hun leer beïnvloed kon worden. Ze drongen er bij Hem opaan Zich te houden aan de regels en gewoonten die hun door de ouden waren overgeleverd, maar Hij vroeg welk gezag zij daarvoor op grond van de Heilige Schriften hadden. Hij was bereid te luisteren naar ieder woord uit Gods mond, maar Hij kon de verzinsels van mensen niet gehoorzamen. Het leek alsof Jezus de Schrift kende van begin tot eind en Hij toonde de juiste betekenis er van aan. De rabbi's schaamden zich dat een kind hen zou onderrichten. Zij beweerden dat het hun ambt was de Schrift te verklaren, en dat het zijn

DAGEN VAN STRIJD

plicht was hun uitleg te aanvaarden. Ze waren verontwaardigd bij de gedachte, dat Hij Zich tegen hun Woord teweer zou stellen.

Ze wisten dat zij in de Schrift geen gezag konden vinden voor hun overleveringen. Ze beseften dat Jezus hen in geestelijk begrip ver overtrof. Toch waren ze boos, omdat Hij niet luisterde naar wat zij zeiden. Omdat ze Hem niet konden overtuigen, zochten zij Jozef en Maria op en vertelden hen over zijn gebrek aan meegaandheid. Op deze wijze leed Hij smaad en straf.

Op heel jeugdige leeftijd was Jezus begonnen handelend op te treden in het vormen van zijn karakter. Zelfs de eerbied en de liefde voor zijn ouders kon Hem niet ertoe brengen Gods Woord ongehoorzaam te zijn. "Er staat geschreven" was zijn argument voor elke daad die verschilde van de gebruiken van het gezin. Maar de invloed van de rabbi's maakte zijn leven bitter. Reeds in zijn jeugd moest Hij de les leren te zwijgen en geduldig te verdragen.

Zijn broers, zoals de zonen van Jozef werden genoemd, schaarden zich achter de rabbi's. Zij stonden erop, dat de overleveringen zouden worden geëerbiedigd alsof het geboden van God waren. Ze achtten zelfs menselijke instellingen hoger dan het Woord van God en ze ergerden zich aan het heldere inzicht dat Jezus toonde in het onderscheiden van het ware en het valse. Zijn strikte gehoorzaamheid aan Gods wet veroordeelden zij als stijfhoofdigheid. Ze verbaasden zich over de kennis en wijsheid die Hij toonde in zijn antwoorden aan de rabbi's. Ze wisten dat Hij niet door wijze mannen was onderwezen en toch moesten zij wel inzien dat Hij hun leraar was. Maar ze zagen niet in dat Hij toegang had tot de boom des levens, een bron van kennis waarvan zij niets afwisten.

Christus hield Zich niet afzijdig en Hij had vooral de Farizeeën aanstoot gegeven door in dit opzicht af te wijken van hun strikte regels. Hij merkte dat het terrein van de godsdienst was omgeven door hoge muren van afzondering, alsof dit onderwerp te heilig zou zijn voor het leven van alledag. Hij wierp deze scheidsmuren neer. In zijn omgang met andere mensen vroeg Hij niet: Wat gelooft u? Tot welke kerk behoort u? Hij stelde zijn helpende kracht beschikbaar voor allen die hulp nodig hadden. In plaats van Zich af te zonderen in de cel van een kluizenaar om zo zijn hemelse aard te laten zien, werkte Hij ijverig voor de mensheid. Hij legde nadruk op het beginsel dat de godsdienst van de Bijbel niet bestaat uit het kastijden van het lichaam. Hij leerde dat zuivere en onbevleete godsdienst niet alleen is voor bepaalde tijden en bijzondere gelegenheden. Altijd en overal toonde Hij liefdevolle belangstelling voor de mensen en liet om Zich heen het licht van blijmoedige vroomheid schijnen. Dit alles was een aanklacht tegen de Farizeeën. Het liet zien dat de godsdienst niet bestaat uit zelf-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zucht en dat hun ziekelijke toewijding tot persoonlijke belangen veel verschilde van ware godsvrucht. Dit alles wekte vijandschap tegen Jezus, zodat zij probeerden Hem te dwingen zich te schikken naar hun bepalin-gen.

Jezus werkte om verlichting te kunnen bieden als Hij zag waar geleden werd. Hij kon niet veel geld geven, maar dikwijls ontzegde Hij Zichzelf voedsel om diegenen te helpen die minder hadden dan Hij. Zijn broers voelden dat zijn invloed de hunne in hoge mate tegenwerkte. Hij bezat een tact die geen van hen bezat of wilde hebben. Als zij op harde toon spraken tot arme, ontaarde wezens, zocht Jezus juist deze mensen op en sprak Hij hen bemoedigend toe. Aan hen die het nodig hadden, gaf Hij een beker water en legde rustig zijn eten in hun handen. Terwijl Hij hun lijden verlichtte, gingen de waarheden die Hij verkondigde samen met zijn daden van barmhartigheid en werden op deze wijze in het geheugen gegrift.]

Dit alles mishaaide zijn broers. Omdat zij ouder waren dan Jezus, meenden ze dat Hij Zich aan hen moest storen. Zij beschuldigden Hem dat Hij meende beter te zijn dan zij waren en berispten Hem, omdat Hij Zich boven hun leraars en boven de priesters en oversten van het volk plaatste. Vaak dreigden ze Hem en probeerden ze Hem bang te maken, maar Hij ging rustig door terwijl Hij de Schriften als zijn gids volgde.

Jezus hield van zijn broers en bleef hen onveranderlijk met dezelfde vriendelijkheid behandelen, maar zij waren afgunstig op Hem en toonden duidelijk hun ongeloof en verachting. Ze konden zijn houding niet begrijpen. Ze zagen grote tegenstellingen in Jezus. Hij was Gods Zoon en toch een hulpeloos kind. Als Schepper van de werelden behoorde de aarde Hem toe en toch kenmerkte armoede zijn leven van dag tot dag. Hij bezat een waardigheid en persoonlijkheid die sterk afweek van aardse hoogmoed en aanmatiging; Hij streefde niet naar wereldse grootheid en was tevreden met de nederigste plaats. Dit maakte zijn broers boos. Ze hadden geen verklaring voor zijn onveranderlijke rust onder beproeving en ontberingen. Ze wisten niet dat Hij terwille van ons arm geworden was, opdat wij door zijn armoede rijk zouden worden.¹ Ze begrepen net zo weinig van het geheim van zijn zending als de vrienden van Job diens vernedering en lijden begrepen.

Jezus werd door zijn broers verkeerd begrepen, omdat Hij anders was dan zij. Zijn maatstaf verschilde van de hunne. Omdat zij op mensen zagen, hadden ze zich van God afgewend en zijn macht was in hun leven niet te ontdekken. De godsdienstvormen waaraan zij zich hielden, konden het karakter niet veranderen. Ze gaven tienden van de munt, de dille en de komijn, maar lieten het gewichtigste van de wet, oordeel, barmhartigheid en trouw, achterwege.² Jezus' voorbeeld was hun een gedurige bron van

DAGEN VAN STRIJD

ergernis. Er was slechts één ding in de wereld dat Hij haatte, en dat was de zonde. Hij kon geen verkeerde daad zien zonder een pijn te voelen die Hij onmogelijk kon verbergen. De tegenstelling tussen formalisten wier voorkomen van heiligheid de liefde voor zonde bedekte, en een karakter waarin altijd ijver voor Gods eer zichtbaar was, was onmiskenbaar. Omdat het leven van Jezus het kwaad veroordeelde, stond men Hem tegen, zowel thuis als elders. Zijn onzelfzuchtigheid en oprechtheid werden beantwoord met spot. Zijn verdraagzaamheid en vriendelijkheid werden lafhartigheid genoemd.

Alle bitterheid die de mens te beurt valt, heeft Jezus gesmaakt. Er waren mensen die Hem verachtten op grond van zijn geboorte. Reeds als kind had Hij te maken met minachtende blikken en lasterlijk fluisteren. Als Hij dit had beantwoord met een ongeduldig woord of ongeduldige blik, zou Hij niet langer een volmaakt voorbeeld zijn geweest. Dan zou Hij gefaald hebben in het uitvoeren van het plan voor onze verlossing. Als Hij zelfs maar had toegegeven dat voor zonde een verontschuldig bestaat, zou Satan hebben overwonnen en zou de wereld verloren zijn geweest. Om deze reden heeft de verleider zijn best gedaan zijn leven zo moeilijk mogelijk te maken en Hem tot zonde te verleiden. Maar op elke verzoeking had Hij één antwoord: "Er staat geschreven". Zelden bestrafte Hij een verkeerde daad van zijn broers, maar Hij had een woord van God dat Hij tot hen sprak. Vaak werd Hij beschuldigd van lafheid omdat Hij weigerde mee te doen met iets dat verboden was, maar zijn antwoord luidde: "Er staat geschreven: De vreze des Heren, dat is wijsheid, en van het kwade af te wijken, is inzicht."³

Sommigen zochten zijn gezelschap, omdat zij vrede voelden in zijn tegenwoordigheid, maar velen meden Hem, omdat zijn smetteloos leven hen aanklaagde. Jonge metgezellen drongen er bij Hem opaan te doen wat zij deden. Hij was opgeruimd en blijmoedig; zij genoten van zijn tegenwoordigheid en verwelkomden zijn voorstellen, maar ze hadden geen geduld voor zijn bezwaren en noemden Hem bekrompen en rechtlijnig. Jezus antwoordde: Er staat geschreven: "Waarmede zal de jongeling zijn pad rein bewaren? Als hij dat houdt naar uw woord." "Ik berg uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige."⁴

Vaak vroeg men Hem: Waarom ben je zo anders, zo verschillend van ons? Zijn antwoord luidde: Er staat geschreven: "Welzalig zij, die onberispelijk van wandel zijn, die in de wet des Heren gaan. Welzalig zij die zijn getuigenissen bewaren, die Hem van ganser harte zoeken; die ook geen onrecht plegen maar wandelen in zijn wegen."⁵

Als men Hem vroeg waarom Hij niet meedeed met de grappen van de jongeren in Nazaret, zei Hij: Er staat geschreven: "In de weg uwer getuige-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

nissen verblijd ik mij als over allerlei rijkdom. Uw bevelen zal ik overdenken en op uw paden zal ik letten. In uw inzetten zal ik mij verlustigen. Uw woord zal ik niet vergeten.”⁶

Jezus streed niet voor zijn rechten. Vaak was zijn werk onnodig zwaar, omdat Hij gewillig was en nooit klaagde. Toch werd Hij niet moedeloos en gaf het niet op. Hij stond boven al deze moeilijkheden alsof Hij leefde in het licht van Gods aanschijn. Hij nam geen wraak als Hij ruw werd behandeld, maar verdroeg geduldig beledigingen, die men Hem aandeed.

Teikens weer werd Hem de vraag gesteld: Waarom laat je je zo misbruiken, zelfs door je eigen broers? Hij antwoordde: Er staat geschreven: "Mijn zoon, vergeet mijn onderwijzing niet en uw hart beware mijn geboden, want lengte van dagen en jaren van leven en vrede zullen zij u vermeerderen. Dat liefde en trouw u niet verlaten. Bind ze om uw hals, schrijf ze op de tafel van uw hart, dan zult gij genegenheid en goedkeuring verwerven in de ogen van God en mensen.”⁷

Van de tijd af dat Jezus' ouders Hem in de tempel hadden gevonden was zijn gedrag hun een raadsel. Hij wilde niet redetwisten en toch was zijn voorbeeld een constante les. Hij was als iemand die apart gezet is. Zijn gelukkigste uren bracht Hij alleen in de natuur met God door. Wanneer Hij de kans had liet Hij zijn werk achter om het veld in te gaan en na te denken in de aroene dalen om gemeenschap te hebben met God op de berghelling of onder de bomen van het woud. 's Morgens vroeg was Hij vaak alleen op een stille plaats, waar Hij de Schriften onderzocht of bad. Na deze stille uren keerde Hij terug naar huis om zijn taak weer op te nemen en een voorbeeld te geven van geduldige arbeid. Het leven van Christus werd gekenmerkt door eerbied en liefde voor zijn moeder. Maria geloofde van ganser harte dat het heilig kind dat ze gekregen had de lang beloofde Messias was, maar ze durfde haar geloof niet onder woorden te brengen. Gedurende heel zijn aardse leven had zij deel aan zijn lijden. Ze zag het verdriet dat Hij als kind en jongeman had onder beproevingen. Omdat ze vaak overtuigd was dat Hij gelijk had, bracht zij zich dikwijls in moeilijke omstandigheden. Ze zorgde voor de huisgenoten. De tedere zorg van de moeder over haar kinderen zag zij als van levensbelang voor de vorming van het karakter. De zonen en dochters van Jozef wisten dit en door een beroep te doen op haar zorgen voor het gezin probeerden zij de gewoonten van Jezus naar hun eigen maatstaf te veranderen.

Maria onderhield zich vaak met Jezus en drong er bij Hem opaan Zich te schikken naar de gebruiken van de rabbi's. Maar zij kon Hem niet ertoe overhalen verandering te brengen in zijn gewoonten Gods werken te overdenken en te proberen het lijden van mens en dier te verlichten. Als de priesters en leraars de hulp van Maria eisten om toezicht op Jezus uit te

DAGEN VAN STRIJD

oefenen, had zij het daarmee erg moeilijk, maar vrede daalde neer in haar hart als Hij uitspraken van de Schrift aanhaalde om zijn gedrag te rechtvaardigen.

Soms aarzelden zij tussen Jezus en zijn broers, die niet geloofden dat Hij Gods Zoon was, maar er waren overvloedige bewijzen van zijn goddelijk karakter. Ze zag hoe Hij Zich opofferde voor het welzijn van anderen. Zijn aanwezigheid bracht een zuiverder atmosfeer in huis en zijn leven was als zuurdesem in de maatschappij. Hij verkeerde onschuldig en onbevlekt temidden van de gedachtelozen, de ruwe en onverschillige mensen, tussen de onrechtvaardige tollenaars, de roekeloze verkwisters, de zondige Samaritanen, de heidense soldaten, de ruwe boeren en de bonte menigten. Hier en daar uitte Hij een woord van medeleven, als Hij zag hoe mensen vermoeid waren en toch zware lasten moesten dragen. Hij hielp hen lasten dragen en hield hun de lessen voor die Hij uit de natuur had geleerd over Gods liefde, vriendelijkheid en goedheid.

Hij onderwees allen dat ze moesten beseffen dat ze kostbare gaven hadden gekregen, die hen verzekerden van het eeuwig leven als ze deze op de juiste wijze zouden gebruiken. Hij weerde alle ijdelheid uit het leven en onderwees door zijn eigen voorbeeld dat ieder ogenblik gevolgen heeft voor de eeuwigheid; dat deze ogenblikken kostbaar zijn en voor een heilig doel gebruikt moeten worden. Geen enkel mens ging Hij voorbij als waarloos. Hij probeerde het reddend geneesmiddel op iedere ziel toe te passen. In wat voor gezelschap Hij ook was, altijd had Hij een les die van toepassing was op dat moment en die omstandigheden. Hij trachtte de ruwste en minst belovende mensen te vervullen met hoop door hun de verzekering te geven dat ze vlekkeloos en zondeloos konden worden en een karakter konden bezitten waaruit zou blijken dat zij Gods kinderen waren. Vaak kwam Hij in aanraking met mensen die in Satans macht waren en zich niet konden losmaken uit zijn greep. Tot zulke moedeloze, zieke, verzochte en gevallen mensen sprak Jezus woorden van medelijden, woorden die nodig waren en die begrepen werden. Anderen met wie Hij in aanraking kwam, streden dagelijks tegen de vijand van zielen. Hij moedigde zulke mensen aan vol te houden, en verzekerde hun dat zij zouden overwinnen, want Gods engelen stonden hen terzijde en zouden hun de overwinning geven. Degenen, die Hij op deze wijze hielp, waren overtuigd dat hier iemand was waarin zij volmaakt vertrouwen konden stellen. Hij zou de geheimen, die zij Hem meedeelden, niet verraden.

Jezus was de Heelmeester zowel naar lichaam als naar ziel. Hij stelde belang in ieder geval van lijden dat Hij zag en elke lijder hielp Hij, waarbij zijn woorden werkten als zachte balsem. Niemand kon zeggen dat Hij een wonder had verricht, maar van Hem ging kracht, de genezende kracht van

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

de liefde uit tot de zieken en beproefden. Zo werkte Hij onopvallend voor de mens van zijn kinderjaren af. Dat was ook de reden waarom velen zo graag naar Hem luisterden, toen Hij in het openbaar optrad.

Toch stond Jezus in zijn kinderjaren, zijn jeugd en man-zijn alleen. In zijn reinheid en trouw trad Hij de wijnpers alleen en niemand was met Hem. Hij droeg het ontzagwekkend gewicht van de verantwoordelijkheid voor de redding van de mensheid. Hij wist dat allen verloren zouden zijn, als er geen duidelijke verandering kwam in de beginselen en doelstellingen van de mensheid. Deze last drukte op Hem en niemand kon beseffen hoe groot het gewicht daarvan was. Met dat éne doel voor ogen leefde Hij om het licht der mensen te zijn.

---

¹ 2 Korintiërs 8:9

² Matteüs 23:23

³ Job 28:28

⁴ Psalm 119:9, 11

⁵ Psalm 119:1-3

⁶ Psalm 119:14-16

⁷ Spreuken 3:1-4

In Deuteronomium 11:18 wordt gezegd dat de "Woorden Gods een voorhoofdsband tussen de ogen" moeten zijn. In de dagen van Jezus nam men deze en andere uitspraken zeer letterlijk, zonder echter de diepere inhoud ervan te beseffen.

De stem in de woestijn

Uit de getrouwen in Israël die lang hadden uitgezien naar de komst van de Messias, stond de voorloper van Christus op. De bejaarde priester Zacharias en zijn vrouw Elisabet waren „beiden rechtvaardig voor God”, en in hun rustig en geheiligd leven scheen het licht van het geloof als een ster in het duister van die boze dagen. Dit godvruchtig echtpaar was een zoon beloofd die zou uitgaan voor het aangezicht des Heren om zijn wegen te bereiden.

Zacharias woonde in het bergland van Judea maar hij was naar Jeruzalem gegaan om gedurende een week dienst te doen in de tempel, een dienst die elke priester twee maal per jaar moest verrichten.

„En het geschiedde toen hij de priesterdienst voor God verrichtte in de beurt zijner afdeling, dat hij door het lot werd aangewezen, volgens de regel van de priesterdienst, om de tempel des Heren binnen te gaan en het reukoffer te brengen.”

Hij stond voor het gouden altaar in het heilige. De wierook steeg samen met de gebeden van Israël op tot God. Plotseling werd hij zich van de tegenwoordigheid van een hogere macht bewust. Een engel des Heren stond ter rechterzijde van het altaar. De plaats waar de engel stond duidde een gunst aan, maar Zacharias lette daar niet op. Jarenlang had hij gebeden om de komst van de Verlosser; nu had God een boodschapper gezonden om mee te delen dat deze gebeden op het punt stonden beantwoord te worden. Maar Gods genade scheen te groot om geloofwaardig te zijn. Hij was bevreesd en voelde zich schuldig.

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
1:5-23, 57-80; 3:1-18; Matteüs
3:1-12; Marcus 1:1-8

Jeruzalem nam een zeer belangrijke plaats in het leven van Jezus. De foto toont de stad zoals deze er nu uitziet.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Hij werd echter begroet met de vreugdevolle verzekering: „Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord en uw vrouw Elisabet zal u een zoon baren en gij zult hem de naam Johannes geven. En blijdschap en vreugde zal uw deel zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want Hij zal groot zijn voor de Here en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden . . . en velen der kinderen Israëls zal hij bekeren tot de Here hun God. En hij zal voor zijn aangezicht uitgaan in de geest en de kracht van Elia om de harten der vaderen te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde de Here een weltoeagerust volk te bereiden. En Zacharias zeide tot de engel: „Waarom zal ik dit weten? Want ik ben een oud man en mijn vrouw is op hoge leeftijd gekomen.”

Zacharias wist heel goed hoe Abraham op hoge leeftijd een zoon had gekregen, omdat hij geloofde dat Hij, die het beloofd had, getrouw was. Maar gedurende een ogenblik gaf de bejaarde priester toe aan menselijke zwakte. Hij vergat dat God in staat is te doen wat Hij heeft beloofd. Welk een tegenstelling tussen dit ongeloof en het kinderlijk geloof van Maria, de jonge vrouw uit Nazaret, die op de wonderbare aankondiging van de engel ten antwoord gaf: „Zie de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord.”¹

De geboorte van een zoon aan Zacharias moest evenals de geboorte van Abrahams zoon en die van Maria een diepe geestelijke waarheid onderwijzen, een waarheid die wij niet gemakkelijk leren en maar al te spoedig weer vergeten. Uit onszelf kunnen wij niet doen wat goed is; maar wat wij niet kunnen doen, zal tot stand gebracht worden door Gods kracht in iedere nederige en gelovige ziel. Het kind der belofte werd ontvangen door het geloof. Geestelijk leven is ons deel door geloof. Dan zijn wij in staat werken der gerechtigheid te doen.

Op de vraag van Zacharias antwoordde de engel: „Ik ben Gabriël, die voor Gods aangezicht sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze blijmare te verkondigen.” Vijfhonderd jaar geleden had Gabriël aan Daniël de profetische tijd, die tot de komst van de Christus zou reiken, bekendgemaakt. De wetenschap dat het einde van deze tijd nabij was, had Zacharias ertoe gedreven te bidden om de komst van de Messias. Nu was dezelfde boodschapper, door wie de profetie was gegeven, gekomen om de vervulling ervan bekend te maken.

De woorden van de engel, „Ik ben Gabriël, die voor God sta” laten zien dat hij een vooraanstaande plaats bekleedt in de hemel. Toen hij aan Daniël een boodschap bracht, had hij gezegd: „Niet één staat mij vastberaden terzijde, behalve uw vorst Michaël (Christus).”² De Heiland spreekt in de Openbaring over Gabriël als Hij zegt: „Welke Hij door de zending van zijn

DE STEM IN DE WOESTIJN

engel aan zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven." En tegen Johannes zei de engel: „Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broeders de profeten.”³ Welk een geweldige gedachte, dat de engel, die bijna even hoog geplaatst is als Christus, gekozen is om Gods bedoelingen aan zondige mensen bekend te maken.

Zacharias had twijfel getoond aan de woorden van de engel. Hij zou niet eerder kunnen spreken dan dat zij in vervulling waren gegaan. „Zie,” zei de engel, „gij zult zwijgen . . . tot de dag toe, dat deze dingen geschieden, omdat gij mijn woorden niet geloofd hebt, die op hun tijd in vervulling zullen gaan.” Het was de taak van de priester in deze dienst om te bidden voor de vergeving van openbare en nationale zonden en om de komst van de Messias, maar toen Zacharias dit wilde doen, kon hij geen woord uitbrengen. Toen hij naar buiten trad om het volk te zegenen, „wenkte hij hun toe en bleef stom”. Zij hadden lang gewacht en waren bang geworden dat hij door Gods oordeel zou zijn getroffen. Maar toen hij uit het heiligdom kwam, straalde zijn gelaat met Gods heerlijkheid, „en zij begrepen dat hij in de tempel een gezicht gezien had”. Zacharias maakte hen duidelijk wat hij gezien en gehoord had, en „toen de dagen van zijn dienst vervuld waren, vertrok hij naar zijn huis”.

Kort na de geboorte van het beloofde kind werd de tong van de vader losgemaakt „en hij sprak, God lovende. En over allen die in hun nabijheid woonden, kwam vrees, en in het gehele bergland van Judea werden deze dingen besproken. En allen die het hoorden, namen het ter harte en zeiden: Wat zal er van dit kind worden?” Dit alles was bedoeld om de aandacht te vestigen op de komst van de Messias, voor wie Johannes de weg moest bereiden.

De Heilige Geest rustte op Zacharias en in de volgende prachtige woorden profeteerde hij van de zending van zijn zoon:

„En gij kind, zult een profeet des Allerhoogsten heten, want gij zult uitgaan voor het aangezicht des Heren, om zijn wegen te bereiden, om aan zijn volk te geven kennis van heil in de vergeving hunner zonden door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmee de Opgang uit de hoogte naar ons zal omzien om hen te beschijnen die gezeten zijn in de duisternis en de schaduw des doods, om onze voeten te richten om de weg des vredes.”

„Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag dat hij zich aan Israël vertoonde.” Voor de geboorte van Johannes had de engel gezegd: „Hij zal groot zijn voor de Here en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden.”

God had de zoon van Zacharias geroepen om een groot werk te doen, het grootste dat ooit aan mensen is toevertrouwd. Om dit werk te kunnen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

doen, moest hij de hulp des Heren hebben. En Gods Geest zou met hem zijn als hij acht gaf op de aanwijzingen van de engel.

Johannes moest optreden als de boodschapper des Heren om aan de mensen het licht van God te brengen. Hij moest hun gedachten in andere banen leiden. Hij moest hen doordringen van de heiligheid van Gods eisen en van hun behoefte aan zijn volmaakte gerechtigheid.

Zo'n boodschapper moest heilig zijn. Hij moest een tempel zijn voor de inwoning van Gods Geest. Om zijn werk te kunnen doen, moest hij lichamelijk gezond zijn en verstandelijke en geestelijke kracht bezitten. Daarom zou hij zijn eetlust en hartstochten moeten beheersen. Hij moest ook zijn krachten kunnen beheersen, zodat hij onder de mensen kon staan, onbeweeglijk voor de omstandigheden als de rotsen en bergen van de woestijn.

In de dagen van Johannes waren begeerte naar rijkdom en liefde voor een gemakkelijk leven en praal algemeen. Zinnelijke genoegens, feestvieren en dronkenschap veroorzaakten lichamelijke ziekten en ontarding, stompten het geestelijk onderscheidingsvermogen af en verminderden de gevoeligheid voor de zonde. Johannes moest een hervormer zijn.

Door zijn sobere leefwijze en eenvoudige kleding moest hij de buitensporigheden van zijn tijd veroordelen. Vandaar de aanwijzingen die de ouders van Johannes hadden gekregen, een les van matigheid gegeven door de engel die van God gekomen was.

In de kinder- en jeugdijaren is het karakter het ontvankelijkst. De macht van zelfbeheersing moet dan verkregen worden. Thuis worden invloeden uitgeoefend waarvan de resultaten reiken tot in de eeuwigheid. Meer dan natuurlijke gaven zullen gewoonten die jong zijn aangeleerd bepalen of iemand in de strijd van het leven zal overwinnen of verliezen. De jeugd is de tijd om te zaaien. Hier wordt de aard van de oogst vastgesteld, zowel voor dit leven als voor de eeuwigheid.

Als profeet moest Johannes „de harten der vaders . . . keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde de Here een weltoegerust volk te bereiden”. In het bereiden van de weg voor de eerste komst van Christus was hij een vertegenwoordiger van hen, die een volk gereed maken voor de wederkomst van onze Heer. De wereld geeft zich over aan genotzucht.

Dwalingen en fabeltjes worden overal gevonden. Satans strikken om mensen te verderven nemen in aantal toe. Iedereen die een heilig karakter wil vormen in de vreze Gods moet de lessen van matigheid en zelfbeheersing leren. De eetlust en hartstochten moeten ondergeschikt gemaakt worden aan de hogere machten van de geest. Deze zelfdiscipline is noodzakelijk voor die verstandelijke kracht en dat geestelijk inzicht waardoor

DE STEM IN DE WOESTIJN

wij in staat gesteld worden de geheiligde waarheden van Gods Woord te begrijpen en in praktijk te brengen. Daarom heeft het streven naar matigheid een belangrijke plaats in het werk van voorbereiding voor de wederkomst van Christus.

Normaal gesproken had Johannes als priester opgeleid moeten worden. Maar de opleiding op de scholen van de rabbi's zou hem ongeschikt hebben gemaakt voor zijn taak. God zond hem niet naar de godsdienstleeraars om daar te leren hoe hij de Schriften moest verstaan. Hij leidde hem naar de woestijn om daar te leren van de natuur en van de God van de natuur.

Hij woonde in een eenzame streek, temidden van woeste heuvels, wilde ravijnen en rotskloven. Maar hij verkoos de sobere leefwijze van de woestijn boven de genoegens en gemakken van het leven.

Deze omgeving was geschikt voor het aankweken van gewoonten van eenvoud en zelfverloochening. Ongehinderd door het lawaai van de wereld kon hij hier de lessen van de natuur, van de openbaring en van de Voorzienigheid bestuderen. De woorden van de engel aan Zacharias waren dikwijls door zijn godvrezende ouders tegen hem herhaald. Van kindsaf was zijn taak hem voorgehouden en hij had deze heilige opdracht aanvaard. Voor hem was de eenzaamheid van de woestijn een welkome toevlucht uit de maatschappij waar achterdocht, ongeloof en onreinheid overal waren doorgedrongen. Hij vertrouwde niet op eigen kracht om aan de verleiding weerstand te bieden en schrok terug voor een aanhoudend contact met de zonde, uit vrees dat hij het besef van de grootte van de zonde uit het oog zou verliezen.

Omdat hij van zijn geboorte af aan God was gewijd als een Nazoreeër, legde hij de plechtige belofte af zijn leven aan God te wijden.

Hij was gekleed als de vroegere profeten, in een mantel van kemelshaar, met een lederen gordel. Hij at „sprinkhanen en wilde honing” die hij in de woestijn vond en dronk het zuivere water uit de heuvels.

Het leven van Johannes werd echter niet in ledigheid, ascetische somberheid of zelfzuchtige afzondering doorgebracht. Van tijd tot tijd begaf hij zich onder de mensen en hij stelde altijd levendig belang in wat zich in de wereld afspeelde. Uit zijn rustige schuilplaats sloeg hij het ontvouwen van de gebeurtenissen gade.

Hij bestudeerde met een inzicht, dat door Gods Geest was verlicht, de karakters van de mensen om te weten hoe hij hun harten met de boodschap van de hemel zou kunnen bereiken. De last van zijn zending drukte hem. In de stilte probeerde hij door overdenking en gebed zich gereed te maken voor het levenswerk dat voor hem lag.

Hoewel hij in de woestijn was, ging de verzoeking niet aan hem voorbij.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Zoveel mogelijk sloot hij elke toegangspoort waardoor Satan zou kunnen binnendringen, maar toch werd hij door de verzoeker belaagd. Zijn geestelijk onderscheidingsvermogen was helder; hij had een sterk en vastberaden karakter gevormd en met behulp van Gods Geest kon hij Satans aanvallen onderscheiden en zijn macht weerstaan.

In de woestijn vond Johannes zijn school en zijn heiligdom. Evenals Mozes te midden van de bergen in Midjan werd hij omringd door Gods tegenwoordigheid en omgeven door de bewijzen van diens macht. Hij woonde niet zoals de grote leidsman van Israël temidden van de plechtige grootsheid van de bergen. Voor hem lagen de hoogten van Moab, achter de Jordaan, die hem spraken van God, die de bergen had gegrond en ze met kracht had omgord. Het sombere en dreigende beeld van de natuur in zijn woestijn was een levendig beeld van de toestand in Israël. De vruchtbare wijngaard des Heren was een woestijn geworden. Maar boven de woestijn was de heldere lucht. De donkere, stormachtige wolken vertoonden de regenboog der be lofte.

Zo straalde boven Israëls ontaarding de beloofde heerlijkheid van de heerschappij van de Messias. De wolken van toorn werden verlicht door de regenboog van zijn genadeverbond.

Alleen in de stilte van de nacht las hij Gods belofte aan Abraham over een zaad, talloos als de sterren. Het licht van de dageraad, dat de bergen van Moab verguldde, sprak van Hem, die „zou zijn als het morgenlicht bij het opgaan der zon, een morgen zonder wolken”.⁴ En in de helderheid van de middag zag hij de pracht van zijn openbaring, wanneer „de heerlijkheid des Heren zich zal openbaren en al het levende te zamen dit zal zien”.⁵

Met diep ontzag en toch met grote vreugde onderzocht hij in de profetische boekrollen wat geschreven stond over de komst van de Messias, het beloofde zaad dat de kop van de slang zou verbrijzelen; Silo, de Vrededorst, die zou verschijnen voor de laatste koning de troon van David zou verlaten. Nu was de tijd aangebroken. In het paleis op de berg Sion woonde een Romeinse heerser. Volgens het zekere woord des Heren moest de Christus er reeds zijn.

Dag en nacht bestudeerde hij de bezielde beschrijvingen van Jesaja over de heerlijkheid van de Messias, de Spruit uit de stam van Isai, een Koning die in gerechtigheid zou regeren en over de ootmoedigen in het land in billijkheid zou rechtspreken; „als een toevlucht tegen de stortbui . . . als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land”; Israël zou niet langer de „Verlatene” genoemd worden, en zijn land zou niet meer „Woestijn” zijn, maar het zou door de Here „mijn Welgevalen” genoemd worden, en zijn land „Gehuwde”.⁶ Het hart van de eenzame banneling werd vervuld met dit heerlijk visioen.

DE STEM IN DE WOESTIJN

Hij zag de Koning in zijn schoonheid en vergat zichzelf. Hij zag de majesteit der heiligheid en voelde zich onbekwaam en onwaardig. Hij was gereed uit te gaan als de boodschapper van God, onbevreesd voor de mensen, omdat hij God had aanschouwd. Onbevreesd zou hij in de tegenwoordigheid van vorsten kunnen staan, omdat hij zich diep had gebogen voor de Koning der koningen.

Johannes begreep niet ten volle de aard van het koninkrijk van de Messias. Hij zag ernaar uit, dat Israël verlost zou worden van zijn nationale vijanden, maar de komst van een Koning in gerechtigheid en de vestiging van Israël als een heilig volk was hetgeen waarop hij vurig hoopte. Hij geloofde dat op deze wijze de profetie, bij zijn geboorte gegeven, in vervulling zou gaan: „Om . . . zijn heilig verbond te gedenken . . . dat Hij ons zou geven, zonder vreze, uit de hand der vijanden verlost, Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid voor zijn aangezicht, al onze dagen.”

Hij zag hoe zijn volk misleid was, zelfgenoegzaam en ingeslapen in hun zonden. Hij verlangde ernaar hen te wekken tot een heiliger leven. De boodschap die God hem had opgedragen om te brengen was bedoeld hen wakker te schudden uit hun slaap en hen te doen beven vanwege hun goddeloosheid. Eer het zaad van het evangelie wortel kon schieten, moest de bodem van het hart worden bewerkt. Eer zij van Jezus genezing konden vragen, moesten zij zich bewust zijn van de wonden die hun zonden hadden veroorzaakt.

God stuurt geen boodschappers om de zondaar te vleien. Hij brengt geen boodschap van vrede om de ongeheiligden in noodlottige zekerheid in slaap te sussen. Hij bezwaart het geweten van de zondaar en doordringt de ziel met pijlen van overtuiging. Dienende engelen houden hem Gods ontzagwekkende oordelen voor ogen om de behoefte aan hulp te verdiepen en doen hem uitroepen: „Wat moet ik doen om gered te worden?” Dan heft de hand, die tot in het stof heeft vernederd, de boetvaardige zondaar op. De stem die de zonde heeft bestraft en trots en eerzucht heeft beschaamd, stelt dan de tedere vraag: „Wat wilt gij dat Ik u doen zal?”

Toen Johannes zijn werk begon, verkeerde het volk in een staat van opwinding en ontevredenheid die hen op de rand van opstand bracht. Toen Archelaüs was afgezet, kwam Judea rechtstreeks onder het gezag van Rome. De dwingelandij en afpersingen van de Romeinse stadhouders en hun vastbesloten voornemen om heidense zinnebeelden en gebruiken in te voeren, hadden opstand gewekt, die gesmoord was in het bloed van duizenden van de dappersten in Israël. Dit alles verdiepte de haat van het volk tegen Rome en vergrootte het verlangen bevrijd te worden van haar macht.

Temidden van twist en tweedracht werd een stem in de woestijn gehoord,

alarmerend en streng en toch vol hoop: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” Met nieuwe, ongekende macht werd het volk bewogen. De profeten hadden de komst van de Christus aangekondigd als een gebeurtenis die nog ver in de toekomst lag, maar nu klonk de boodschap dat deze komst nabij was. Het bijzondere uiterlijk van Johannes deed zijn toehoorders denken aan de vroegere zieners. In handelwijze en kleding leek hij op Elia. In de geest en de kracht van Elia bestrafte hij het nationaal verderf, en veroordeelde de bestaande zonden. Zijn woorden waren duidelijk, op de man af en overtuigend. Velen geloofden dat hij een van de profeten was die uit de dood was opgestaan. Heel het volk was in opschudding. Tallozen begaven zich naar de woestijn.

Johannes predikte de komst van de Messias en riep de mensen op tot berouw. Als zinnebeeld van de reiniging van de zonde doopte hij hen in het water van de Jordaan. Zo leerde hij door een betekenisvol beeld dat zij, die meenden dat zij Gods uitverkoren volk waren, door de zonde verontreinigd waren en dat zij zonder de reiniging van hart en leven geen deel konden hebben aan het koninkrijk van de Messias.

Vorsten en rabbi's, soldaten, tollenaars en landlieden kwamen naar de profeet luisteren. Een tijd lang schrok de ernstige waarschuwing van God hen op. Velen hadden berouw en werden gedoopt. Mensen uit alle standen onderwierpen zich aan de eisen van de Doper om deel te hebben aan het koninkrijk dat hij aankondigde.

Veel schriftgeleerden en Farizeeën kwamen hun zonden belijden en vroegen om gedoopt te mogen worden. Zij hadden zich altijd beschouwd als beter dan andere mensen en hadden het volk ertoe gebracht een hoge mening te koesteren van hun vroomheid, maar nu werden de zondige verborgenheden van hun leven geopenbaard. Johannes wist echter door de Heilige Geest dat veel van deze mensen niet werkelijk overtuigd waren van zonde. Zij waren opportunisten. Als vrienden van de profeet hoopten ze bij de komende Koning in een goed blaadje te komen. Door zich te laten dopen door deze geziene jonge leraar meenden zij hun invloed op het volk te vergroten.

Johannes stelde hen de vernietigende vraag: „Addereengebroad, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan? Brengt dan vrucht voort die aan de bekering beantwoordt. En beeldt u niet in dat gij bij uzelf kunt zeggen: Wij hebben Abraham tot vader; want ik zeg u dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken.”

De joden hadden een verkeerde uitleg gegeven aan Gods belofte van eeuwige gunst aan Israël: „Zo zegt de Here, die de zon overdag tot een licht geeft, die de maan en de sterren verordent tot een licht des nachts, die de zee opzweept, dat haar golven bruisen, wiens naam is Here der heerscha-

DE STEM IN DE WOESTIJN

ren: Als deze verordeningen voor mijn ogen zullen wankelen, luidt het woord des Heren, dan zal ook het nageslacht van Israël ophouden al de dagen een volk te zijn voor mijn ogen. Zo zegt de Here: Als de hemel boven te meten is en de fundamenten der aarde beneden na te speuren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen om al hetgeen zij gedaan hebben, luidt het woord des Heren.”⁷

De joden beschouwden hun natuurlijke afstamming van Abraham als iets waardoor zij aanspraak konden maken op deze belofte. Maar ze zagen de voorwaarden over het hoofd die God had genoemd. Eer Hij deze belofte gaf, had God gezegd: „Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn . . . want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.”⁸

Gods gunst is verzekerd aan een volk, dat zijn wet in het hart heeft geschreven. Zij zijn één met Hem. Maar de joden hadden zich van God losgemaakt. Als gevolg van hun zonden leden ze onder zijn straffen. Daarom waren ze onderworpen aan een heidens volk. Hun verstand was door overtreding verduisterd en omdat de Here hun in het verleden zoveel gunsten had bewezen, zochten zij een verontschuldiging voor hun zonden. Ze stelden zich gerust met de gedachte dat zij beter waren dan andere mensen en recht hadden op zijn zegeningen.

Deze dingen zijn geschreven „ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is”.⁹ Hoe dikwijls leggen wij Gods zegeningen op verkeerde wijze uit en vleien ons met de gedachte dat wij begunstigd worden omdat wij zo goed zijn. God kan dan niet voor ons doen wat Hij zou willen doen. Zijn gaven worden gebruikt om onze zelfgenoegzaamheid te doen toenemen en onze harten in zonde te verharden.

Johannes zei tegen de leiders in Israël dat hun trots, zelfzucht en wreedheid lieten zien dat zij een addereengebode waren, een dodelijke vloek voor het volk in plaats van kinderen van de rechtvaardige en gehoorzame Abraham. Gezien in het licht dat zij van God hadden gekregen waren ze nog erger dan de heidenen, boven wie ze zich verheven voelden. Zij hadden de Rots, waaruit zij gehouwen waren, vergeten. God was niet van hen afhankelijk om zijn plannen uit te voeren. Zoals Hij Abraham uit een heidens volk had geroepen, kon Hij ook nu anderen roepen om Hem te dienen. Het mocht dan nu wel schijnen alsof hun harten even dood waren als de stenen in de woestijn, maar zijn Geest kon hen levend maken om zijn wil te doen en te delen in de vervulling van zijn belofte.

„Ook ligt reeds de bijl aan de wortel der bomen,” zei de profeet, „ledere boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.” Niet door de naam, maar door de vrucht wordt de waarde

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van de boom bepaald. Als de vrucht waardeloos is, kan de naam de boom niet van de ondergang redden. Johannes zei tot de joden dat hun staan voor God werd bepaald door hun karakter en hun leven. Alleen een belijdenis had geen waarde. Als hun leven en hun karakter niet in overeenstemming zouden zijn met Gods wet, waren ze niet zijn volk.

Door deze woorden die doordrongen in het hart, werden zijn toehoorders overtuigd. Zij naderden hem met de vraag: „Wat moeten wij dan doen?” Hij gaf ten antwoord: „Wie een dubbel stel klederen heeft, dele mee aan wie er geen heeft, en wie spijs heeft, doe evenzo.” Hij waarschuwde de tollenaars tegen onrechtvaardigheid en de soldaten tegen het gebruiken van geweld.

Hij zei dat allen die onderdanen zouden worden van het koninkrijk van Christus, het bewijs zouden leveren van geloof en berouw.

Vriendelijkheid, eerlijkheid en trouw zouden in het leven te zien zijn. Zij zouden de behoeftigen helpen en God hun gaven brengen. Zij zouden de weerlozen verdedigen en een voorbeeld geven van deugdzaamheid en medeleven. Zo zullen de volgelingen van Christus het bewijs leveren van de veranderende kracht van de Heilige Geest. In het dagelijks leven zullen gerechtigheid, barmhartigheid en liefde van God zichtbaar zijn. Anders zijn ze als het kaf dat verbrand wordt.

„Ik doop u met water tot bekering,” zei Johannes, „maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.”¹⁰ De profeet Jesaja had gezegd dat de Here zijn volk zou reinigen van hun ongerechtigheden „door de Geest van gericht en van uitdelging”. De Here had tot Israël gezegd: „Ik wil mijn hand tegen u keren en Ik zal uw slakken als met loog uitzuiveren en al uw looddelen verwijderen.”¹¹ Onze God is een verteerend vuur voor de zonde. De Geest van God zal in ieder leven, dat zich aan zijn macht onderwerpt, de zonde verteren. Maar als de mensen vasthouden aan de zonde, worden zij daarmee vereenzelvigd. Dan moet Gods heerlijkheid, die de zonde verteert, ook hen verdelgen. Na zijn worsteling met de engel riep Jakob uit: „Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn leven is behouden gebleven.”¹² Jakob had ernstig gezondigd tegen Esau, maar hij had berouw getoond. Zijn zonde was vergeven en zijn overtreding uitgedelgd. Daarom kon hij de openbaring van Gods aanwezigheid verdragen. Maar wanneer mensen tot God kwamen terwijl ze bewust vasthielden aan de zonde, werden ze verdelgd. Bij de wederkomst van Christus zullen de goddelozen door de adem zijnsmonds verteerd worden.¹³ Het licht van Gods heerlijkheid dat leven brengt aan de rechtvaardigen, zal de goddelozen doden. In de dagen van Johannes de Doper stond Christus op het punt te verschijnen om het karakter van God te

DE STEM IN DE WOESTIJN

openbaren. Zijn tegenwoordigheid zou aan de mensen hun zonden openbaar maken. Alleen als zij bereid zouden zijn zich van zonde te laten reinigen, konden zij met Hem gemeenschap hebben. Alleen de reinen van hart zouden in zijn tegenwoordigheid kunnen bestaan.

Op deze wijze verkondigde de Doper Gods boodschap aan Israël. Velen gaven gehoor aan zijn onderricht. Velen gaven alles prijs om te kunnen gehoorzamen. Grote scharen volgden de nieuwe leraar van de ene plaats naar de andere en menigeeën koesterde de hoop, dat hij de Messias zou zijn. Maar wanneer Johannes zag, hoe de mensen hem zochten, nam hij elke kans waar om hun aandacht te richten op Hem, die te komen stond.

-
- ¹ Lucas 1:38
  - ² Daniël 10:21
  - ³ Openbaring 1:1; 22:9
  - ⁴ 2 Samuël 23:4
  - ⁵ Jesaja 40:5
  - ⁶ Jesaja 11:4; 32:2; 62:4
  - ⁷ Jesaja 31:35-37
  - ⁸ Jeremia 31:33, 34
  - ⁹ 1 Korintiërs 10:11
  - ¹⁰ Matteüs 3:11
  - ¹¹ Jesaja 4:4; 1:25
  - ¹² Genesis 32:20
  - ¹³ 2 Tessalonicenzen 2:8

De doop

Geruchten over de profeet in de woestijn en zijn wonderlijke boodschap verbreidden zich in geheel Galilea. De landlieden in de meest afgelegen dorpen en de vissers bij de zee hoorden het en in deze eenvoudige, oprechte harten vond ze gehoor. In Nazaret werd er in de timmerwerkplaats over verteld, en iemand herkende daar de oproep. Hij legde zijn dagelijks werk neer, nam afscheid van zijn moeder en volgde zijn landslieden die zich naar de Jordaan begaven.

Jezus en Johannes waren neven en door de omstandigheden bij hun geboorte nauw met elkaar verbonden, maar ze waren nog nooit met elkaar in aanraking gekomen. Jezus had zijn leven doorgebracht in Nazaret in Galilea, terwijl Johannes woonde in de woestijn van Judea. Onder heel verschillende omstandigheden hadden ze in afzondering geleefd en ze hadden geen contact met elkaar gehad. God had dit zo gewild. Er mocht geen aanleiding zijn te denken dat zij hadden afgesproken elkanders aanspraken te ondersteunen.

Johannes kende de omstandigheden die de geboorte van Jezus hadden gekenmerkt. Hij had gehoord van zijn bezoek aan Jeruzalem als kind en wat zich had afgespeeld in de school van de rabbi's. Hij had gehoord van zijn zondeloos leven en geloofde dat Jezus de Messias was, maar hij had daarvoor geen vast bewijs. Het feit, dat Jezus Zich zo lang op de achtergrond had gehouden zonder een duidelijk bewijs van zijn zending te geven, gaf reden tot twijfel over de vraag of Hij wel Degene was die komen zou. De Doper wachtte echter gelovig af, in de overtuiging dat alles op Gods tijd duidelijk zou worden gemaakt. Hem was geopenbaard dat de Messias bij hem zou komen om door hem gedoopt te worden en dat hij dan van God een teken van zijn goddelijk karakter zou krijgen.

Zo zou hij Hem aan de mensen kunnen voorstellen.

Toen Jezus kwam om gedoopt te worden, ontdekte Johannes in Hem een reinheid van karakter zoals hij nooit eerder bij iemand had gezien. De

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 3:13-17; Marcus 1:9-11 en
Lucas 3:21, 22

DE DOOP

atmosfeer die Hem omgaf was heilig en ontzagwekkend. Van de vele mensen die bij hem waren gekomen, had Johannes verhalen van misdaad gehoord; hij had mensen ontmoet die gebukt gingen onder de last van hun talloze zonden, maar nooit eerder was hij in aanraking geweest met een mens, van wie zulk een goddelijke invloed uitging. Dit alles klopte met wat aan Johannes over de Messias was geopenbaard. Toch schrok hij terug voor het verzoek van Jezus. Hoe kon hij als zondaar de Zondeloze dopen? En waarom zou Hij, die geen bekering nodig had, zich onderwerpen aan een vorm, die inhield dat een beleden zonde werd afgewassen?

Toen Jezus vroeg om gedoopt te mogen worden, trok Johannes zich terug, terwijl hij uitriep: „Ik heb nodig door U gedoopt te worden, en komt Gij tot Mij?” Met gezag, en toch vriendelijk, gaf Jezus ten antwoord: „Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.” Toen gaf Johannes toe, leidde de Heiland in het water van de Jordaan en doopte Hem. „En terstond, toen Hij uit het water opsteeg zag hij de hemelen scheuren en de Geest als een duif op Hem nederdalen.”

Jezus is niet gedoopt als schuldbelijdenis van zijn zonden. Hij heeft Zich met de zondaars vereenzelvigd en de stappen ondernomen, die wij moeten ondernemen, het werk gedaan dat wij moeten doen. Zijn leven van lijden en geduldige verdraagzaamheid na zijn doop is eveneens een voorbeeld voor ons.

Toen Hij uit het water kwam, knielde Jezus op de oever van de rivier om te bidden. Voor Hem opende zich een nieuwe en belangrijke periode. De strijd in zijn leven kwam in een nieuwe fase. Hoewel Hij de Vredevorst was, zou zijn komst zijn als het trekken van een zwaard. Het koninkrijk dat Hij zou oprichten was het tegenovergestelde van hetgeen de joden verwachtten. Hij zou gezien worden als de vijand en verwoester van de vormendienst en gebruiken in Israël, hoewel Hij ze zelf gegeven had. Hij, die de wet op Sinai had gegeven, zou veroordeeld worden als een overtreder van de wet. Hij was gekomen om de macht van Satan de verbreken, maar zou toch Beëlzebub worden genoemd. Niemand op aarde had Hem begrepen, en gedurende heel zijn leven zou Hij alleen zijn. Zelfs zijn moeder en zijn broers begrepen zijn zending niet, terwijl Hij leefde. Zijn discipelen begrepen Hem niet. Als één met God had Hij gewoond in een ontoegankelijk licht, maar op aarde moest Hij zijn leven in eenzaamheid doorbrengen.

Als één met ons moest Hij de last van onze zonde en ons leed dragen. De Zondeloze moest de schande van de zonde voelen. Hij, die de vrede liefheeft, moest met twist te maken krijgen; de waarheid moest verkeren temidden van leugen, reinheid onder onreinheid. Elke zonde, iedere onenigheid, elke lage begeerte als gevolg van de zonde betekende lijden voor Hem.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Alleen moest Hij het pad betreden, alleen de last dragen. Op Hem, die zijn heerlijkheid had afgelegd en de zwakheid van het mensdom op Zich had genomen, moest de verlossing van de wereld rusten. Hij zag en voelde alles, maar zijn voornemen bleef onveranderd. De redding van de gevallen mens was van Hem afhankelijk en Hij strekte zijn hand uit om de hand van de Almachtige Liefde te grijpen.

De blik van de Heiland schijnt tot in de hemel door te dringen terwijl Hij zijn ziel uitstort in gebed. Maar al te goed weet Hij, hoe de zonde het hart van de mensen heeft verhard en hoe moeilijk het voor hen zal zijn het doel van zijn komst te ontdekken en het geschenk van de zaligheid aan te nemen. Hij smeekt de Vader om kracht om hun ongeloof te overwinnen; om de boeien te verbreken waarmee Satan hen heeft gekluisterd en voor hen de vijand te overwinnen. Hij bidt om het getuigenis dat God de mensheid in de persoon van zijn Zoon zal aannemen.

Nooit eerder hebben engelen zo'n gebed gehoord. Zij verlangen vurig hun geliefde Aanvoerder een boodschap van zekerheid en troost te brengen. Maar nee; de Vader zelf zal de bede van zijn Zoon beantwoorden. Rechtstreeks van de troon komen stralen van zijn heerlijkheid. De hemelen worden geopend en op het hoofd van de Heiland daalt een helder licht in de vorm van een duif neer, een passend beeld van Hem, die zachtmoedig en nederig is.

Behalve Johannes ziet vrijwel niemand van de grote menigte bij de Jordaan dit hemels visioen. Toch rust de ernst van Gods aanwezigheid op de schare. De mensen zien zwijgend op Christus. Zijn gestalte baadde in het licht, dat altijd Gods troon omgeeft. Zijn omhooggeheven gelaat was verheerlijkt zoals ze nooit eerder bij een mens hadden gezien. Uit de geopende hemel werd een stem gehoord: „Deze is mijn Zoon, de Geliefde, in wie ik mijn welbehagen heb.”

Deze bevestiging werd gegeven om hen die van dit alles getuigen waren geloof te schenken en om de Heiland te versterken voor zijn taak. Ondanks het feit, dat de zonden van een schuldige wereld op Christus werden gelegd, ondanks de vernedering, omdat Hij onze zondige natuur op Zich had genomen, noemde de stem uit de hemel Hem de Zoon van de Eeuwige.

Johannes was diep ontroerd, toen Hij zag hoe Jezus als een smekeling gebogen onder tranen bad om de goedkeuring van de Vader. Toen Gods heerlijkheid Hem omstraalde en de stem uit de hemel werd vernomen, herkende Johannes het door God beloofde teken. Hij wist, dat Hij de Verlosser der wereld had gedoopt. De Heilige Geest rustte op hem en hij riep uit, terwijl hij op Jezus wees: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.”

DE DOOP

Niemand van de toehoorders, ook de spreker zelf niet, besepte de betekenis van deze woorden „het Lam Gods”. Op de berg Moria had Abraham de vraag van zijn zoon gehoord: „Mijn vader . . . waar is het lam ten brandoffer?” De vader had geantwoord: „God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon.”¹ In het lam dat God had gegeven in de plaats van Isaak zag Abraham een zinnebeeld van Hem, die voor de zonden van de mensen zou sterven. De Heilige Geest had door Jesaja over de Zaligmaker gezegd: „Als een lam dat ter slachting geleid wordt”, „heeft de Here ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen.”² Maar het volk van Israël had de les niet begrepen. Velen beschouwden de offerdiensten op dezelfde wijze als de heidenen dat deden, en wel als geschenken waardoor zij de godheid gunstig konden stemmen. God wilde hen leren, dat de gave, die hen met Hem verzoent, voortkomt uit zijn eigen liefde.

De woorden die Jezus bij de Jordaan hoorde: „Deze is mijn Zoon, de Geliefde, in wien Ik mijn welbehagen heb”, omvatten heel de mensheid. God sprak tot Jezus als onze Vertegenwoordiger. Wij worden met al onze zonden en zwakheden niet als waardeloos terzijde geworpen. „Hij heeft ons begenadigd in de Geliefde.”³

De heerlijkheid die op Christus rustte is de zekerheid van Gods liefde voor ons. Zij spreekt ons van de macht van het gebed, hoe de mensenstem Gods oor kan bereiken en hoe onze gebeden in de hemel worden aanvaard. Door de zonde is de verbinding tussen hemel en aarde verbroken, maar Jezus heeft deze beide weer met elkaar verbonden in heerlijkheid. Zijn liefde omringt de mensen en reikt tot in de hemel. Het licht dat uit de geopende hemel straalde op het hoofd van onze Heiland zal op ons rusten als wij bidden om hulp om de verleiding weerstand te bieden. De stem die tot Jezus sprak, zegt tot iedere gelovende ziel: Dit is mijn geliefd kind, in wie Ik mijn welbehagen heb.

„Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; (maar) wij weten dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen, want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.”⁴ Onze Verlosser heeft de weg geopend, zodat de zondigste, de behoeftigste en de verdrukte toegang kunnen hebben tot de Vader. Allen kunnen onderdak vinden in de woningen, waarheen Jezus gegaan is om plaats te bereiden. „Dit zegt de Heilige, de waarachtige, die de sleutel Davids heeft, die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent . . . Zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten.”⁵

¹ Genesis 22:7, 8

² Jesaja 53:7, 6

³ Efeziërs 1:6

⁴ 1 Johannes 3:2

⁵ Openbaring 3:7, 8

De verzoeking

„Jezus nu, vol van de Heilige Geest, keerde terug van de Jordaan en werd door de Geest geleid in de woestijn.” De woorden van Marcus hebben een nog diepere betekenis. Hij zegt: „Terstond dreef de Geest Hem uit naar de woestijn. En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht door Satan en Hij was bij de wilde dieren.” „En Hij at niets in die dagen.”

Toen Jezus in de woestijn werd geleid om verzocht te worden, werd Hij geleid door de Geest van God. Hij daagde de verzoeking niet uit. Hij ging naar de woestijn om alleen te zijn, om na te denken over zijn zending en zijn werk. Door vasten en gebed moest Hij zich sterken voor het met bloed bevelde pad dat Hij moest gaan. Maar Satan wist, dat de Heiland naar de woestijn was gegaan en hij meende, dat dit de beste gelegenheid was om Hem te benaderen.

Enorme belangen voor de wereld stonden op het spel in de strijd tussen de Vorst van het licht en de leider van het rijk der duisternis. Nadat Satan de mens tot zonde had verleid, eiste hij de aarde op als zijn machtsgebied en noemde hij zich de vorst dezer wereld. Toen hij onze stamouders gelijk had gemaakt aan zijn natuur, meende hij hier zijn rijk te vestigen. Hij beweerde dat de mens hem als heerser had gekozen. Omdat hij de mensen beheerste, had hij zeggenschap over de wereld. Christus was gekomen om deze aanspraak van Satan te niet te doen. Als de Zoon des mensen zou Christus trouw blijven aan God. Zo zou blijken dat Satan geen absoluut gezag over de mens had verkregen en dat zijn aanspraken op de wereld onjuist waren. Allen die vrij wilden zijn van zijn macht, zouden verlost worden. De heerschappij die Adam door de zonde had verloren, zou worden teruggewonnen.

Sinds de aankondiging aan de slang in het paradijs „Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad”¹, had Satan geweten dat hij geen absoluut gezag over de wereld had. In de mens was de uitwerking zichtbaar van een macht, die aan zijn gezag weerstand had geboden. Met diepe belangstelling sloeg hij de offeranden gade die Adam

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 4:1-11; Marcus 1:12, 13 en
Lucas 4:1-13

DE VERZOEKING

en zijn zonen brachten. In deze diensten zag hij een zinnebeeld van de gemeenschap tussen hemel en aarde. Hij deed zijn best deze verbinding te verbreken. Hij stelde God op onjuiste wijze voor en verdraaide de vormen die op de Heiland wezen. De mensen kwamen ertoe God te vrezen als een Wezen dat graag hun ondergang zag. De offeranden die zijn liefde hadden moeten openbaren, werden slechts gebracht om zijn toorn te stillen. Satan wekte de laagste gevoelens in de mens om zijn greep op hen te verstevigen. Toen Gods Woord in geschreven vorm werd gegeven, bestudeerde Satan de profetieën over de komst van de Verlosser. Van geslacht tot geslacht deed hij zijn best de mensen te verblinden voor deze profetieën, zodat zij Christus bij zijn komst zouden verwerpen.

Bij de geboorte van Jezus wist Satan, dat iemand met een goddelijke opdracht was gekomen om hem zijn gezag te betwisten. Hij beefde bij het horen van de boodschap van de engelen die getuigden van het gezag van de pasgeboren Koning. Satan kende de positie die Jezus in de hemel had bekleed als de Beminde van de Vader. Hij was verbaasd en bevreesd over de komst van Gods Zoon als mens naar deze aarde. Hij kon het raadsel van dit grote offer niet doorgronden. Zijn zelfzuchtige ziel kon zulk een liefde voor het misleide mensdom niet begrijpen. Mensen hadden slechts een vage voorstelling van de heerlijkheid en de vrede van de hemel, maar Lucifer, de overdekkende cherub, kende deze heel goed. Sinds hij uit de hemel was verdreven, was hij vastbesloten zich te wreken door anderen met zich mee te slepen in zijn ondergang. Dit zou hij doen door hen ertoe te brengen hemelse dingen te minachten en hun hart te zetten op aardse zaken.

De Bevelhebber van de hemel zou de mensen niet zonder moeilijkheden winnen voor zijn koninkrijk. Van zijn geboorte als kindje in Betlehem werd Hij steeds aangevallen door de boze. Gods beeld was openbaar in Christus en in de raad van Satan was bepaald, dat Hij verslagen zou worden. Geen mens op aarde was aan de macht van de verleider ontkomen. De samen- gebundelde machten van het kwaad werden op zijn weg gebracht om tegen Hem te strijden en Hem zo mogelijk te overwinnen.

Bij de doop van de Heiland was ook de Satan aanwezig. Hij zag hoe de heerlijkheid van de Vader de Zoon bestraalde. Hij hoorde Gods stem de goddelijkheid van Jezus bekendmaken. Sinds Adams zonde had het mensdom geen rechtstreekse verbinding meer gehad met God; de verbinding tussen hemel en aarde had plaatsgevonden door Christus. Maar nu Jezus was gekomen „in een vlees aan dat der zonde gelijk”², sprak de Vader zelf. Voor die tijd had Hij met de mens gesproken *door* Christus; nu sprak Hij met de mens *in* Christus. Satan had de hoop gekoesterd dat Gods afschuw van het kwaad een eeuwige scheiding teweeg zou brengen tussen hemel en aarde. Nu echter was duidelijk, dat de verbinding tussen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

God en de mens was hersteld.

Satan zag in dat hij moest overwinnen, als hij niet overwonnen wilde worden. Er hing te veel af van de strijd om die over te laten aan zijn engelen. Persoonlijk moest hij de oorlog leiden. Alle machten van het kwaad werden opgeroepen tegen Gods Zoon. Christus was het doelwit van ieder duivels wapen.

Velen menen dat deze strijd tussen Christus en Satan weinig uit te staan heeft met hun eigen leven en zij stellen er weinig belangstelling in. Maar deze strijd wordt herhaald op het gebied van ieder menselijk hart. Niemand verlaat de rijen van Satan om God te dienen zonder bloot te staan aan Satans aanvallen. De verleidingen waaraan Christus weerstand heeft geboden vinden ook wij zo moeilijk om te bestrijden. Voor Hem waren ze zoveel zwaarder omdat zijn karakter het onze verre te boven gaat. Christus bood weerstand aan de verleiding van de eelust, de liefde voor de wereld en de liefde voor vertoon die tot aanmatiging leidt, terwijl het vreselijk gewicht van de zonden van de wereld op Hem drukte. Adam en Eva zijn door deze verleidingen overwonnen, en ook wij bezwijken er vaak voor.

Satan had Adams zonde aangehaald als bewijs dat Gods wet onrechtvaardig was en niet gehoorzaamd kon worden. Als mens moest Christus het falen van Adam weer goed maken. Toen Adam echter door de verzoeker werd benaderd, was hij vrij van de gevolgen van de zonde. Hij bezat de volkomen kracht van lichaam en geest. Hij was omringd door de schoonheid van het paradijs en had dagelijks omgang met hemelse wezens. Heel anders was het met Jezus, toen Hij de woestijn inging om aan Satan weerstand te bieden. Het mensdom was vierduizend jaar lang in lichaamskracht, in verstandelijke vermogens en zedelijke waarde achteruitgegaan en Christus had de zwakheden van de ontaarde mensheid op Zich genomen. Alleen op deze wijze kon Hij de mens verlossen uit de diepten van zijn verval.

Velen beweren dat Christus onmogelijk voor de verleiding had kunnen bezwijken. Als dat waar zou zijn, had Hij niet in Adams plaats kunnen staan. Hij had niet de overwinning kunnen behalen die Adam gemist had. Als wij in een of ander opzicht een zwaardere strijd hebben dan Christus heeft gehad, zou Hij ons niet te hulp kunnen komen. Maar onze Heiland heeft de menselijke natuur met alles, waaraan deze is blootgesteld, op Zich genomen. Hij nam de natuur van de mens aan met de mogelijkheid voor de verleiding te kunnen vallen. Wij behoeven niets te verdragen wat Hij niet reeds verdragen heeft.

Evenals bij het eerste mensenpaar in het paradijs vormde begeerte de basis van de eerste grote verzoeking. Het verlossingswerk moest daar

DE VERZOEKING

beginnen, waar de verleiding was begonnen. Zoals Adam door het toegeven aan begeerte was gevallen, moest Christus overwinnen door het overwinnen van de begeerte.

„En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, kreeg Hij ten laatste honger. En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen broden worden. Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat.”

Van Adams tijd tot op Christus had genotzucht de macht van de eetlust en de hartstocht doen toenemen, tot ze vrijwel ongeremd waren. Zo was de mens verlaagd en ziek geworden en uit zichzelf konden zij niet overwinnen. Terwille van de mens heeft Christus overwonnen door de ernstige verzoeking te doorstaan. Ter wille van ons heeft Hij een zelfbeheersing getoond die sterker was dan honger of dood. En in deze overwinning lagen andere belangen, die naar voren komen in onze strijd tegen de machten der duisternis.

Toen Jezus naar de woestijn ging, was hij omgeven door de heerlijkheid van zijn Vader. Omdat Hij geheel opging in de gemeenschap met God, stond Hij boven menselijke zwakheden. Maar deze heerlijkheid verdween en Hij bleef achter om tegen de verzoeking te strijden. Deze drukte Hem constant. Zijn menselijke natuur schrok terug voor de strijd die Hem te wachten stond. Veertig dagen lang vastte en bad Hij. Zwak en uitgeput van honger, vermoeid en afgetobt door geestelijke strijd „was zijn verschijning zozeer misvormd, niet meer menselijk en niet meer als die der mensenkinderen zijn gestalte.”³ Nu was Satans kans gekomen. Hij meende dat hij nu Christus kon overwinnen.

Als in antwoord op zijn gebed kwam iemand tot de Heiland in de gedaante van een engel uit de hemel. Hij zei, dat hij een boodschap van God had om aan Christus te zeggen dat er een eind aan zijn vasten was gekomen. Zoals God een engel had gezonden om de hand van Abraham tegen te houden, zodat hij Isaak niet zou offeren, had de Vader, voldaan over de bereidheid van Christus om het met bloed bevlekte pad te betreden, een engel gezonden om Hem te bevrijden. Aldus luidde de boodschap die aan Jezus werd gebracht. De Heiland was verzwakt door de honger. Hij hunkerde naar eten toen Satan plotseling bij Hem kwam. Terwijl de verzoeker wees naar de stenen, die overal in de woestijn lagen en die er als broden uitzagen, zei hij: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen broden worden.” Hoewel hij zich voordoeft als een engel des lichts, verraden reeds zijn eerste woorden zijn ware aard. „Indien Gij Gods Zoon zijt.” Hier wordt wantrouwen gesuggereerd. Als Jezus zou doen wat Satan voorstelt, zou Hij op deze twijfel ingaan. De verzoeker is van plan Christus te overwinnen op dezelfde

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

wijze, die in het paradijs zo succesvol was gebleken. Hoe sluw had Satan Eva in de hof benaderd. „God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof?”⁴ Tot zover waren de woorden van de verzoeker juist. Maar in de manier waarop hij ze uitsprak, lag een verborgen verachting voor Gods woorden. Er was een bedekte ontkenning, een twijfel aan de waarheidsliefde van God. Satan probeerde in het hart van Eva de gedachte te doen postvatten dat God vast niet zou doen wat Hij had gezegd, en dat het onthouden van zulke prachtige vruchten in strijd was met zijn liefde en medeleven voor de mens. Nu tracht de verleider zijn eigen gedachten op Christus over te dragen. „Als Gij Gods Zoon zijt.” Die woorden openbaren de bitterheid in zijn hart. Zijn toon spreekt van ongeloof. Zou God zijn eigen Zoon op deze wijze behandelen? Zou Hij Hem alleen laten in de woestijn met de wilde dieren, zonder eten, zonder gezelschap, zonder troost? Hij brengt de gedachte naar voren dat dit alles nooit Gods bedoeling is geweest. „Als Gij Gods Zoon zijt”, toon dan uw macht door uw knagende honger te stillen. Gebied, dat deze stenen broden worden.

De woorden uit de hemel: „Deze is mijn Zoon, de Geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb”, klonken nog na in de oren van Satan. Maar hij had zich vast voorgenomen het geloof van Christus in dit getuigenis aan het wankelen te brengen. Gods Woord was voor Christus de bevestiging van zijn goddelijke zending. Hij was gekomen om als mens onder de mensen te wonen en dit woord had zijn band met de hemel bekendgemaakt. Satan wilde dat Hij aan dat woord zou gaan twijfelen. Als het vertrouwen van Christus in God aan het wankelen kon worden gebracht, wist Satan dat hij de overwinning zou behalen in deze strijd. Hij zou Jezus overwinnen. Hij hoopte dat Christus gedrongen door wanhoop en honger het geloof in zijn Vader zou verliezen en een wonder zou verrichten ten behoeve van Zichzelf. Als Jezus dat had gedaan, zou het verlossingsplan zijn verijdeld.

Toen Satan en de Zoon van God voor het eerst met elkaar in botsing kwamen, was Christus de Bevelhebber van de hemelse legers en Satan werd als leider van de opstand uitgeworpen. Nu schijnt de verhouding omgekeerd en Satan trekt voordeel uit deze toestand. Hij zegt, dat een van de machtigste engelen uit de hemel is verbannen. Het voorkomen van Jezus veronderstelt, dat Hij die gevallen engel is, door God en de mensen verlaten. Een goddelijk wezen zou in staat zijn zijn aanspraken te ondersteunen door het doen van een wonder: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan tot deze stenen dat zij broden worden.” Zulk een daad van scheppende macht zou volgens de verzoeker een afdoend bewijs van zijn goddelijkheid zijn en een einde maken aan de strijd.

Niet zonder strijd kon Jezus in stilte naar de aartsbedrieger luisteren. Maar de Zoon van God zou zijn goddelijkheid niet aan Satan bewijzen en de

DE VERZOEKING

reden van zijn vernedering niet duidelijk maken. Door toe te geven aan de eisen van de opstandeling kon niets goeds voor de mens of tot eer van God gewonnen worden. Als Christus was ingegaan op het voorstel van de vijand, zou Satan gezegd hebben: Geef mij een teken zodat ik kan geloven dat u Gods Zoon bent. Het bewijs zou niet in staat zijn geweest de macht van de opstand in zijn hart te niet te doen. Christus mocht geen goddelijke kracht ten eigen behoeve aanwenden. Hij was gekomen om evenals wij beproevingen te doorstaan, om ons een voorbeeld van geloof en onderwerping na te laten. Zomin nu als later tijdens zijn aardse leven heeft Hij een wonder voor Zichzelf gedaan. Al zijn wonderen waren ten gunste van anderen. Hoewel Jezus van het begin af Satan had herkend, kwam Hij niet in de verleiding met hem de strijd aan te binden. Hij voelde Zich gesterkt bij de herinnering aan de stem uit de hemel en wist Zich verzekerd van de liefde van zijn Vader. Hij wilde niet onderhandelen als het verzoeking betrof.

Jezus trad Satan tegemoet met de woorden van de Schrift. „Er staat geschreven,” zei Hij. In iedere verzoeking was Gods Woord zijn wapen. Satan eiste van Christus een wonder als teken van zijn goddelijkheid. Maar het grootste van alle wonderen, een vast vertrouwen op een „Zo zegt de Here” was een teken dat niet weerlegd kon worden. Zolang Christus op dit standpunt bleef staan, kon de verleider geen terrein winnen.

Juist toen Christus het zwakst was, werd Hij in de hevigste verleidingen gebracht. Zo hoopte Satan te overwinnen. Op deze wijze heeft hij over de mensen de overwinning behaald. Als de kracht bezweek, de wilskracht verzwakte en het geloof in God afnam, werden zij die lang en dapper het recht hadden verdedigd, overwonnen. Mozes was vermoeid door de veertigjarige reis van Israël, toen zijn geloof een enkel ogenblik Gods almacht losliet. Hij faalde op de grens van het Beloofde Land. Dat was ook het geval met Elia, die onbevreesd koning Achab tegemoet getreden was, en die voor het hele volk Israël had gestaan, terwijl vierhonderd vijftig profeten van Baäl dat volk aanvoerden. Na die vreselijke dag op de Karmel, toen de valse profeten waren gedood en het volk weer trouw aan God had beloofd, was Elia gevlucht voor zijn leven omdat de afgodische Izebel hem bedreigd had. Op deze wijze heeft Satan altijd gebruik gemaakt van de zwakten van de mens. Zo zal hij altijd blijven werken. Als iemand door moeilijkheden is omringd, door omstandigheden is terneergedrukt of getroffen is door armoede of ziekte, staat Satan klaar om te verleiden. Hij valt ons aan op de zwakste punten van ons karakter. Hij probeert ons vertrouwen in God aan het wankelen te brengen, omdat Hij zulke dingen toelaat. Wij worden ertoe gebracht God te wantrouwen en zijn liefde in twijfel te trekken. De verzoeker komt vaak tot ons zoals hij tot Christus kwam, terwijl hij ons onze

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zwakheden en gebreken voor ogen houdt. Hij hoopt de ziel moedeloos te maken en onze greep op God los te maken. Dan is hij zeker van zijn prooi. Als wij hem tegemoet zouden treden zoals Jezus dat heeft gedaan, zouden wij menige nederlaag vermijden. Door met de vijand te onderhandelen, verschaffen wij hem een voordeel.

Toen Christus tegen Satan zei: „Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat”, herhaalde Hij de woorden die Hij ruim veertienhonderd jaar geleden tot Israël had gesproken: „Gedenk dan heel de weg waarop de Here uw God u deze veertig jaar in de woestijn geleid heeft . . . Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kende en dat ook uw vaders niet gekend hadden, om te doen weten dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat.”⁵ Toen in de woestijn niets meer voor levensonderhoud voor handen was, liet God manna van de hemel regenen; er werd een overvloedige en blijvende hoeveelheid gegeven. Deze voorziening moest hen leren dat God hen niet zou verlaten wanneer zij Hem vertrouwden en in zijn wegen zouden wandelen.

Nu bracht de Heiland de les die Hij aan Israël had geleerd in praktijk. Door Gods woord was aan het Hebreeuwse leger hulp gezonden. Jezus zou door datzelfde woord worden geholpen. Hij wachtte op Gods tijd om te worden geholpen. Hij was in gehoorzaamheid aan God in de woestijn en wilde Zich geen voedsel verschaffen door de voorstellen van Satan op te volgen. In tegenwoordigheid van het heelal getuigde Hij, dat het minder erg is te lijden wat ons ook mag overkomen dan op een of andere wijze van Gods Woord af te wijken.

„Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat.” Dikwijls bereikt de volgeling van Christus een punt waarop hij niet gelijktijdig God kan dienen en zijn wereldse belangen kan behartigen. Misschien schijnt het dat gehoorzaamheid aan een duidelijk gebod van God de bron van inkomsten zal afsnijden. Satan wil hem doen geloven, dat hij de overtuiging van zijn geweten moet opofferen. Het enige echter in onze wereld waarop wij kunnen vertrouwen is Gods Woord. „Zoekt eerst zijn koninkrijk en zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.”⁶ Zelfs in dit leven is het niet voor ons bestwil af te wijken van de wil van onze hemelse Vader. Als wij de macht van zijn Woord kennen, zullen wij geen gehoor geven aan Satans voorstellen om voor eten te zorgen of ons leven te redden. Onze enige vraag zal dan zijn: Hoe luidt Gods gebod? Wat heeft Hij beloofd? Als we dit weten, zullen wij het één gehoorzamen, het ander vertrouwen.

In de laatste grote botsing van de strijd met Satan zullen zij die trouw zijn

DE VERZOEKING

aan God merken, dat alle aardse hulp wordt afgesneden. Omdat ze weigeren zijn wet te overtreden omdat aardse machten dat eisen, zullen ze niet kunnen kopen of verkopen. Tenslotte zal het bevel uitgaan hen ter dood te brengen.⁷ Maar aan hen die gehoorzamen is de belofte gegeven: „Die zal op hoogten wonen; rotsvestingen zullen zijn burcht wezen; zijn brood is gewis, zijn water verzekerd.”⁸ Door deze belofte zullen Gods kinderen leven. Als de aarde door gebrek ten onder gaat, zullen zij gevoed worden. „In boze tijd zullen zij niet beschaamd worden, in dagen van hongersnood zullen zij verzadigd worden.”⁹ De profeet Habakuk voorzag die tijd van benauwdheid en zijn woorden drukken het geloof van de gemeente uit: „Al zou de vijgeboom niet bloeien en er geen opbrengst aan de wijnstokken zijn, de vrucht van de olijfboom teleurstellen; al zouden de akkers geen spijs opleveren, de schapen uit de kooi verdreven zijn en er geen runderen in de stallen zijn, nochtans zal ik juichen in de Here, jubelen in de God van mijn heil.”¹⁰

Van alle lessen die wij kunnen leren over de eerste grote verzoeking van onze Here is er niet één belangrijker dan de les, dat wij onze begeerte en onze hartstochten moeten beheersen. Altijd hebben verzoeken op onze stoffelijke natuur de meeste uitwerking gehad in het verderven en ontaarden van de mensheid. Satan probeert door onmatigheid de verstandelijke en zedelijke krachten die God aan de mens heeft geschonken als een kostbaar bezit te vernietigen. Op die manier kan de mens onmogelijk dingen van eeuwigheidswaarde op hun juiste waarde schatten. Door zinnelijkheid en genotzucht tracht Satan elk spoor van Gods beeld in de ziel uit te wissen. De onbeheerste uitpattingen met als gevolg ziekten en ontaarding die in de dagen van Christus hebben bestaan, zullen kort voor zijn wederkomst in nog grotere mate gevonden worden. Christus heeft gezegd, dat de toestand van de wereld zal zijn als in de dagen vóór de zondvloed en zoals in Sodom en Gomorra. Alle gedachten en inbeeldingen zullen alleen maar slecht zijn. Wij leven op de grens van die verschrikkelijke tijd en vooral wij moeten de les van het vasten van de Heiland ter harte nemen. Alleen door de onuitsprekelijke zielsangst die Christus heeft doorstaan kunnen wij een idee hebben van het kwaad van onbeheerste genotzucht. Zijn voorbeeld laat zien, dat we alleen deel kunnen hebben aan het eeuwige leven als wij onze begeerten onderwerpen aan de wil van God. Uit eigen kracht kunnen wij onmogelijk de aandrang van onze gevallen natuur loochenen. Op deze wijze zal Satan ons verzoeken. Christus wist dat de vijand ieder mens zou benaderen en gebruik zou maken van de aangeboren zwakheid, om door zijn bedrieglijke voorstellen allen, die niet op God vertrouwen, te verstrikken. Door de weg te gaan die ieder mens moet afleggen, heeft de Here het voor ons mogelijk gemaakt te overwin-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

nen. Hij wil niet dat we in de strijd met Satan in een ongunstige positie zouden verkeren. Hij wil niet dat we beangstigd of ontmoedigd zullen worden door de aanvallen van de slang. „Houdt goede moed,” zegt Hij, „Ik heb de wereld overwonnen.”¹¹

Laat iedereen die strijdt tegen de macht van de eetlust, zien op de Heiland in de woestijn der verzoeking. Zie Hem in zielsangst aan het kruis, terwijl Hij uitroept: „Mij dorst.” Hij heeft alles doorstaan zodat ook wij alles kunnen dragen. Zijn overwinning is de onze.

Jezus vertrouwde op de wijsheid en kracht van zijn hemelse Vader. Hij zegt: „De Here Here helpt Mij, daarom werd ik niet te schande . . . ik wist dat ik niet beschaamd zou worden . . . Zie de Here Here helpt Mij.” Hij wijst op zijn eigen voorbeeld en zegt tot ons: „Wie onder u vreest de Here? . . . Wanneer hij in diepe duisternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwde hij op de naam des Heren en steunde op zijn God.”¹²

„De overste dezer wereld komt,” zei Jezus, „en heeft aan Mij niets.”¹³ Niets in Hem gaf toe aan de bedrieglijke wijsheid van Satan. Hij gaf niet toe aan de zonde. Zelfs in gedachten bezweek Hij niet voor de verleiding. Dat kan met ons ook het geval zijn. De menselijkheid van Christus was verbonden met de godheid. Hij was gereed de strijd aan te binden doordat de Heilige Geest in Hem woonde. Hij is gekomen om ons deel te doen hebben aan de goddelijke natuur. Zolang wij met Hem door het geloof verenigd zijn, heeft de zonde geen macht meer over ons. God reikt naar de hand van het geloof in ons waardoor wij beslag kunnen leggen op de godheid van Christus en volmaakt van karakter kunnen worden. Christus heeft ons laten zien hoe wij dit kunnen bereiken. Hoe heeft Hij in de strijd met Satan overwonnen? Door Gods Woord. Alleen door dat Woord kon Hij aan de verzoeking weerstand bieden. Hij zei: „Er staat geschreven.” Ook wij hebben „kostbare en zeer grote beloften . . . opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst.”¹⁴ Elke belofte in Gods Woord is voor ons bedoeld. Wij moeten leven „van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat.” Zie niet naar de omstandigheden of naar uw eigen zwakheid als u wordt verzocht, maar zie op de macht van het Woord. Alle kracht daarvan behoort u toe. De Psalmist zegt: „Ik berg uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige.” „Naar het woord uwer lippen heb ik mij gewacht voor de paden van de geweldenaar.”¹⁵

DE VERZOEKING

- ¹ Genesis 3:15
- ² Romeinen 8:3
- ³ Jesaja 52:14
- ⁴ Genesis 3:1
- ⁵ Deuteronomium 8:2, 3
- ⁶ Matteüs 6:33
- ⁷ Openbaring 13:11-17
- ⁸ Jesaja 33:16
- ⁹ Psalm 37:19
- ¹⁰ Habakuk 3:17, 18
- ¹¹ Johannes 16:33
- ¹² Jesaja 50:7-10
- ¹³ Johannes 14:30
- ¹⁴ 1 Petrus 1:4
- ¹⁵ Psalm 119:11; 17:4

De overwinning

„Toen nam de duivel Hem mede naar de heilige stad en hij stelde Hem op de rand van het dak des tempels en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande u, en op de handen zullen zij u dragen opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.”

Satan meent nu dat Hij Jezus op diens eigen terrein tegemoet getreden is. De sluwe vijand gebruikt woorden uit Gods mond. Hij doet het nog steeds voorkomen alsof hij een engel des lichts is en maakt duidelijk dat hij de Schriften kent en de draagkracht beseft van wat geschreven staat. Zoals Jezus Gods Woord heeft gebruikt om zijn geloof te bevestigen, gebruikt de verleider het nu om zijn bedrog kracht bij te zetten. Hij zegt, dat hij alleen maar de trouw van Jezus op de proef heeft willen stellen en hij prijst Hem voor die standvastigheid. Doordat de Heiland heeft laten zien, dat Hij op God vertrouwt, dringt Satan er bij Hem op aan nog een bewijs te geven van zijn geloof.

Maar weer gaat hierin het wantrouwende „Als Gij Gods Zoon zijt” vooraf. Christus werd in de verleiding gebracht om op dat „Als” in te gaan, maar Hij weigerde ook maar de minste twijfel te tonen. Hij wilde zijn leven niet op het spel zetten om aan Satan een bewijs te geven.

De verzoeker dacht dat hij gebruik zou kunnen maken van de menselijkheid van Christus en Hem tot aanmatiging zou kunnen verleiden. Maar hoewel Satan kan aandringen, kan hij niemand dwingen om te zondigen. Hij zei tegen Jezus: „Werp Uzelf dan naar beneden,” in de wetenschap dat hij Hem niet naar beneden kon gooien, want God zou tussenbeide komen om Hem te redden. Evenmin kon Satan Jezus dwingen Zich naar beneden te werpen. Christus kon alleen maar overwonnen worden als Hij zou toegeven aan de verzoeking. Geen macht op aarde of van de hel kon Hem dwingen ook maar in het minst af te wijken van de wil van zijn Vader.

De verzoeker kan ons nooit dwingen tot het kwaad. Hij kan het verstand

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 4:5-11; Marcus 1:12, 13 en
Lucas 4:5-13

DE OVERWINNING

niet beheersen als het niet aan zijn leiding ondergeschikt wordt gemaakt. De wil moet buigen, het geloof moet Christus loslaten eer Satan zijn macht over ons kan oefenen. Maar elk zondig verlangen dat wij koesteren geeft hem een houvast. Telkens als wij tekort schieten aan Gods maatstaf is dat een open deur waardoor hij kan inkomen om te verzoeken en te verderven. Elke mislukking of nederlaag van ons geeft hem de gelegenheid smaad op Christus te werpen.

Toen Satan de belofte aanhaalde „Hij zal aangaande U zijn engelen gebieden”, liet hij de woorden weg „dat zij U behoeden op al uw wegen”, dat wil zeggen op alle wegen waarop Gods goedkeuring rust. Als Christus volkomen vertrouwen in zijn Vader zou stellen, zou Hij Zich niet onnodig in een positie begeven, waarbij zijn Vader tussenbeide zou moeten komen om Hem te redden van de dood. Hij zou God niet dwingen Hem te hulp te komen en op deze wijze tekort schieten de mens een voorbeeld van vertrouwen en onderwerping te geven.

Jezus antwoordde Satan: „Er staat ook geschreven: Gij zult de Here uw God niet verzoeken.” Mozes had deze woorden gesproken tot het volk Israël, toen zij dorst hadden in de woestijn en eisten dat Mozes hen water zou geven, terwijl zij uitriepen: „Is de Here in ons midden of niet?”¹¹ God had een wonder voor hen gedaan; toch twijfelden ze aan Hem toen ze in moeilijkheden verkeerden en eisten een bewijs dat Hij bij hen was. In hun ongeloof wilden zij Hem op de proef stellen. Satan drong er bij Christus op aan hetzelfde te doen. God had reeds getuigd dat Jezus zijn Zoon was. Om nu te vragen om een bewijs zou betekenen dat God op de proef werd gesteld, en dat men Hem zou verzoeken. Hetzelfde zou waar zijn als Hem gevraagd zou worden iets te doen wat God niet had beloofd. Dit zou wantrouwen tonen en in feite betekenen dat Hij zou worden verzocht. Wij moeten onze gebeden niet tot God richten om te bewijzen dat Hij zijn Woord waar zal maken, maar dat Hij het zal vervullen; niet om te bewijzen dat Hij van ons houdt, maar omdat Hij van ons houdt. „Zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken.”¹²

Geloof heeft niets te maken met aanmatiging. Alleen iemand die werkelijk gelooft, is beveiligd tegen aanmatiging. Satan gebruikt dit laatste als een surrogaat voor geloof. Geloof maakt aanspraak op Gods beloften en brengt vruchten van gehoorzaamheid voort. Aanmatiging maakt eveneens aanspraak op de beloften, maar gebruikt ze evenals Satan gedaan heeft om overtreding te verontschuldigen. Geloof zou onze stamouders gebracht hebben tot vertrouwen in Gods liefde en tot gehoorzaamheid aan zijn geboden. Aanmatiging bracht hen ertoe zijn wet te overtreden, in de mening dat zijn grote liefde hen zou redden van de gevolgen van hun

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zonde. Aanspraak maken op Gods gunsten zonder te voldoen aan de voorwaarden waarop genade wordt bewezen, is geen geloof. Echt geloof rust op de beloften en voorzieningen van de Schriften.

Satan heeft vaak succes in het brengen tot aanmatiging, wanneer hij er niet in geslaagd is wantrouwen te wekken. Als hij ons ertoe kan brengen om ons onnodig in verzoeking te begeven, weet hij bij voorbaat dat hij succes heeft. God zal iedereen die op het pad van gehoorzaamheid gaat bewaren. Maar afwijken van die weg betekent zich begeven op Satans terrein. Dan zullen wij zeker vallen. De Heiland heeft ons gezegd: „Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt.”³ Overdenking en gebed kunnen ons ervoor bewaren ons nodeloos in gevaar te begeven, en ons voor menige nederlaag behoeden.

Wij moeten echter niet de moed verliezen als we verzocht worden. We twifelen er soms aan of Gods Geest ons heeft geleid wanneer we in een moeilijke situatie zijn gekomen. Gods Geest had Jezus in de woestijn geleid om door Satan verzocht te worden. Als God beproevingen laat komen, is het zijn bedoeling dat deze tot ons bestwil zullen dienen. Jezus maakte geen misbruik van Gods beloften door nodeloos de verleiding op te zoeken. Hij gaf evenmin toe aan moedeloosheid toen Hij verzocht werd. Dat moeten wij ook doen. „God is getrouw, die niet zal gedogen dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij er tegen bestand zijt.” Hij zegt: „Offer Gode lof en betaal de Allerhoogste uw geloften; roep Mij aan ten dage der benauwdheid en Ik zal u uitredden en gij zult Mij eren.”⁴

Jezus behaalt de overwinning tijdens de tweede verzoeking en nu openbaart Satan zijn ware aard. Hij verschijnt echter niet als een afschuwelijk monster met gespleten hoeven en een staart. Hij is wel een gevallen, maar toch nog een machtige engel. Hij noemt zich de leider van de opstand en de god dezer wereld.

Satan brengt Jezus naar een hoge berg en doet alle koninkrijken der wereld met al hun heerlijkheid als in een panorama aan Hem voorbijgaan. Het zonlicht straalt op tempelsteden, op marmeren paleizen, vruchtbare velden en met vrucht beladen boomgaarden. De sporen van de zonde zijn onzichtbaar. De ogen van Jezus, die nog zojuist alleen maar somberheid en dorheid zagen, rusten op tonelen van onovertroffen lieflijkheid en voorspoed. Toen werd de stem van de verzoeker gehoord: „U zal ik al deze macht en hun heerlijkheid geven, want zij is mij overgegeven en ik geef haar wie ik wil. Indien Gij mij dan aanbidt, zal zij geheel van U zijn.”

De zending van Christus kon alleen door lijden vervuld worden. Een leven van smart, van moeilijkheden en strijd met ten slotte een smadelijke dood, lag voor Hem. Hij moest de zonden van de gehele wereld dragen. Hij moest

DE OVERWINNING

verdragen, dat Hij van de liefde van zijn Vader zou worden gescheiden. Nu bood de verzoeker aan om de macht, die hij onrechtmatig had verkregen, af te staan. Christus zou de verschrikkelijke toekomst kunnen ontgaan als Hij Satans oppermacht zou erkennen. Maar als Hij dit zou doen, zou Hij in de grote strijd de overwinning prijsgeven. In de hemel had Satan gezondigd, omdat hij zich wilde verheffen boven Gods Zoon. Als hij nu daarin zou slagen, zou zijn opstand volkomen zijn geweest. Toen Satan tegen Christus zei: Het koninkrijk en de heerlijkheid van de wereld zijn mij gegeven en ik geef ze aan wie ik wil, sprak hij slechts gedeeltelijk de waarheid. Hij zei het om hiermee zijn eigen doel te dienen. Satan had zijn macht aan Adam ontnomen, maar Adam was slechts de onderkoning van de Schepper, geen onafhankelijk heerser. De aarde behoort God toe en Hij heeft alles in handen van zijn Zoon gegeven. Toen Adam zijn heerschappij overdroeg aan Satan, was Christus toch nog de rechtmatige Koning gebleven. Zo had de Here tot Nebukadnessar gezegd: „De Allerhoogste heeft macht over het koningschap der mens en Hij geeft dat aan wie Hij wil.”⁵ Satan kan zijn onrechtmatig verkregen macht slechts uitoefenen als God dat toestaat. Toen de verzoeker Christus het koninkrijk en de heerlijkheid van de wereld aanbood, deed hij het voorstel dat Christus het werkelijk koningschap over de wereld zou prijsgeven en zich aan Satan zou onderwerpen. Op dit koningschap hadden de joden hun hoop gevestigd. Zij verlangden naar het koningschap over de wereld. Als Christus ermee had ingestemd hen zulk een koningschap te bieden, zouden zij Hem vol blijdschap aangenomen hebben. Maar de vloek van de zonde met alle ellende als gevolg rustte op de aarde. Christus zei tegen de verzoeker: „Ga weg van Mij, Satan, want er is geschreven: Gij zult de Here uw God aanbidden en Hem alleen dienen.”

Hij, die in de hemel in opstand was gekomen, bood nu Christus de koninkrijken van de wereld aan om zijn eerbetoon te betuigen aan de beginselen van het kwaad, maar Christus kon niet omgekocht worden. Hij was gekomen om een koninkrijk van gerechtigheid op te richten en zou zijn doel niet prijsgeven. Satan benadert de mensen met dezelfde verzoeking en heeft hier meer succes dan hij bij Christus heeft gehad. Hij biedt de mensen de koninkrijken dezer wereld aan op voorwaarde, dat zij zijn oppergezag zullen erkennen. Hij eist dat zij hun onkreukbaarheid prijsgeven, het geweten het zwijgen opleggen en toegeven aan zelfzucht. Christus zegt, dat ze eerst Gods koninkrijk moeten zoeken en zijn gerechtigheid, maar Satan is aan hun zijde en zegt: Wat er ook waar mag zijn wat betreft het eeuwig leven, om succes te hebben in deze wereld moet je mij dienen. Ik heb je welzijn in handen. Ik kan je rijkdom, genot, eer en geluk geven. Luister naar mijn raad. Laat je niet meeslepen door zonderlinge begrippen van eerlijk-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

heid of zelfopoffering. Ik zal de weg voor je banen. Op deze wijze worden tallozen misleid. Ze stemmen erin toe te leven voor zichzelf en Satan is voldaan. Terwijl hij hen verlost met de hoop op wereldse macht, verkrijgt hij macht over de ziel. Maar wat hij aanbiedt, behoort hem niet toe en zal hem spoedig ontnomen worden. Als tegenprestatie ontroofd hij hen hun erfenis als kinderen van God.

Satan had het feit, dat Jezus Gods Zoon is, in twijfel getrokken. In zijn afwijzing had hij het bewijs gekregen waartegen hij niets kon inbrengen. Goddelijkheid straalde door de lijdende menselijkheid heen. Satan kon geen weerstand bieden aan het bevel. Vernederd en razend moest hij zich verwijderen uit de tegenwoordigheid van de Verlosser der wereld. De overwinning van Christus was even volkomen als de nederlaag van Adam was geweest.

Zo kunnen ook wij weerstand bieden aan de verzoeking en Satan dwingen heen te gaan. Jezus heeft de overwinning behaald door in God te geloven en Zich aan Hem te onderwerpen. Door de apostel zegt Hij tot ons: „Onderwerpt u dus aan God maar biedt weerstand aan de duivel en hij zal van u vlieden. Nadert tot God en Hij zal tot u naderen.”⁶ Uit eigen kracht kunnen wij ons niet van de verzoeker verlossen. Hij heeft de mensheid overwonnen. Als wij in eigen kracht stand willen houden, zullen we ten prooi vallen aan zijn listen; maar „de naam des Heren is een sterke toren; de rechtvaardige ijlt daarheen en is onaantastbaar.”⁷ Satan beeft en vlucht voor de zwakste ziel die zijn toevlucht neemt tot die machtige naam. Toen de vijand verdwenen was viel Jezus uitgeput ter aarde, terwijl zijn gelaat doodsbleek was. Gods engelen hadden de strijd gadeslagen en gezien hoe hun geliefde Aanvoerder een onuitsprekelijk lijden doorstond om voor ons een uitweg te banen. Hij had een beproeving doorstaan die groter is dan wij ooit zullen moeten doorstaan. Nu dienden de engelen Gods Zoon, terwijl Hij daar lag als iemand die op sterven ligt. Hij werd gesterkt door voedsel en vertroost met de boodschap van de liefde van zijn Vader en de zekerheid dat heel de hemel triomfeerde in zijn overwinning. Terwijl zijn krachten terugkeren, gaat zijn hart in medeleven uit naar de mens. Hij gaat terug om het werk, waarmee Hij is begonnen, te voltooien, om niet te rusten eer de vijand verslagen en het gevallen mensdom is verlost.

Pas als de verlost met hun Verlosser staan voor Gods troon, zullen wij de kosten van onze verlossing beseffen. Als dan de heerlijkheid van het eeuwig tehuis tot ons doordringt, zullen we ons herinneren dat Jezus dit alles voor ons heeft verlaten, en dat Hij niet alleen een balling werd uit de hemel maar ter wille van ons het risico liep van falen en eeuwig verlies. Dan zullen we onze kronen neerwerpen aan zijn voeten en het gezang doen horen: „Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de

DE OVERWINNING

rijkdom, de wijsheid en de sterkte, de eer en de heerlijkheid en de lof.”⁸

---

¹ Exodus 17:7

² Hebrreeën 11:6

³ Marcus 14:38

⁴ 1 Korintiërs 10:13; Psalm 50:14, 15

⁵ Daniël 4:17

⁶ Jakobus 4:7, 8

⁷ Spreuken 18:10

⁸ Openbaring 5:12

„Wij hebben de Messias gevonden”

Johannes de Doper predikte en doopte nu in Betanië aan de overzijde van de Jordaan. Niet ver van deze plaats had God de rivier in zijn loop gestuit tot Israël erdoor getrokken was. Niet ver van deze plaats was het sterke Jericho omvergeworpen door de hemelse legers. De herinnering aan deze gebeurtenissen leefde in deze tijd weer op en bezielde de boodschap van de Doper. Zou Hij, die in het verleden zijn macht voor Israëls bevrijding zo wonderlijk had getoond, Zich niet opnieuw openbaren? Deze gedachten leefden in de harten van de mensen die elke dag samendrongen op de oevers van de Jordaan.

De prediking van Johannes had zulk een indruk gemaakt op het volk dat de aandacht van de godsdienstige leiders erdoor werd getrokken. Het gevaar voor opstand maakte dat iedere samenscholing van het volk met argwaan door de Romeinen werd gadeslagen. Alles wat wees naar een opstand van het volk wekte de vrees van de joodse leiders. Johannes had het gezag van het Sanhedrin niet erkend door hun geen goedkeuring voor zijn werk te vragen. Hij had zowel oversten als volk, Farizeeën en Sadduceeën bestraft. Toch volgde het volk hem graag. De belangstelling in zijn werk scheen steeds toe te nemen. Hoewel Johannes zich niet aan het Sanhedrin had onderworpen, meenden zij toch, dat hij als leraar onder hun rechtsgezag stond. Dit lichaam bestond uit leden van de priesterschap en uit de voornaamste oversten en leraars van het volk. Als regel was de hogepriester voorzitter. Alle leden waren oudere mannen, hoewel niet direct bejaard. Zij waren geleerd, niet alleen in de joodse godsdienst en geschiedenis, maar ook in algemene kennis. Ze moesten zonder lichaamsgebreken zijn, gehuwd zijn en kinderen hebben, omdat ze dan meer dan anderen menselijk zouden zijn en begrip zouden tonen. Ze kwamen gewoonlijk samen in een ruimte die met de tempel te Jeruzalem verbonden was. In de dagen van joodse onafhankelijkheid was het Sanhedrin het opperste gerechtshof van het volk en bezat het zowel wereldlijk als geestelijk gezag. Hoewel het nu aan de Romeinen ondergeschikt was, oefende het toch nog een mach-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 1:19-51

„WIJ HEBBEN DE MESSIAS GEVONDEN“

tige invloed uit in burgerlijke en godsdienstige aangelegenheden.

Het Sanhedrin kon moeilijk nalaten een onderzoek in te stellen naar het werk van Johannes. Sommigen herinnerden zich de openbaring die Zacharias in de tempel had gekregen en dachten aan de profetie van de vader, die het kind had aangewezen als de voorloper van de Messias. In de onrust en de veranderingen van de afgelopen dertig jaar waren deze dingen in grote mate uit het oog verloren. Nu kwamen zij terug in de herinnering door de opwinding, die het gevolg was van het werk van Johannes.

Het was lang geleden dat er in Israël een profeet was en dat er een hervorming was als nu plaatsvond. De oproep tot het belijden van schuld scheen nieuw en schokkend. Veel leiders wilden niet gaan luisteren naar de oproep en de aanklachten van Johannes, omdat ze bang waren dat de geheimen van hun leven geopenbaard zouden worden. Toch was zijn prediking een directe aankondiging van de Messias. Het was bekend dat de zeventig weken van Daniëls profetie, die zouden reiken tot de komst van de Messias, vrijwel verstreken waren en allen wilden graag delen in het tijdperk van nationale grootheid dat verwacht werd. De geestdrift van het volk was zó groot dat het Sanhedrin spoedig gedwongen zou zijn het werk van Johannes goed te keuren of te verwerpen. Hun macht over het volk nam al af. Het was reeds een ernstige vraag hoe ze hun positie konden handhaven. In de hoop tot een beslissing te komen, zonden zij een afvaardiging van priesters en Levieten naar de Jordaan om met de nieuwe leraar te spreken.

Er was een menigte verzameld die naar de woorden van Johannes luisterde toen de afgevaardigden aankwamen. Met een vertoon van gezag, bedoeld om indruk te maken op het volk en de eerbied van de profeet af te dwingen, naderden de hooghartige rabbi's. Met een eerbiedig, bijna vreesachtig gebaar opende de menigte zich om hen door te laten. De voorname mannen in hun rijke kleding, zich bewust van hun positie en macht, stonden voor de profeet van de woestijn.

„Wie zijt gij?“ eisten zij.

Johannes, die wist wat ze dachten, antwoordde: „Ik ben de Christus niet.“

„Wie dan? Zijt gij Elia?“

„Ik ben het niet.“

„Bent u de profeet?“

„Nee.“

„Wie zijt gij? Wij moeten toch antwoord geven aan hen die ons gezonden hebben? Wat zegt gij van uzelf?“

„Ik ben de stem van één die roept in de woestijn: Maakt recht de weg des

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Heren, gelijk de profeet Jesaja gesproken heeft."

Het schriftgedeelte waarvan Johannes sprak is de prachtige profetie van Jesaja: „Troost, troost mijn volk, zegt uw God. Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn lijdenstijd volbracht is, dat zijn ongerechtigheid geboet is . . . Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des Heren, effent in de wildernis een baan voor onze God. Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht, en het oneffene worde tot een vlakke en de rotsbodem tot een vallei. En de heerlijkheid des Heren zal zich openbaren en al het levende te zamen zal dit zien.”¹

Als vroeger een koning door de meer afgelegen delen van zijn rijk reisde, werd een groep mannen vooruitgezonden om de steile gedeelten te slechten en de gaten op te vullen, zodat de koning veilig en zonder hindernissen zou kunnen reizen. De profeet gebruikt deze gewoonte om het evangeliewerk te illustreren. „Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht.” Als Gods Geest met zijn verbazingwekkende macht de ziel beroert, wordt menselijke trots vernederd. Werelds genot, positie en macht worden als waardeloos gezien. „De redeneringen en elke schans die opgeworpen wordt tegen de kennis van God” worden geslecht; elke gedachte wordt gevangen geleid onder „de gehoorzaamheid van Christus”.² Dan worden nederigheid en zelfopofferende liefde, door de mensen als van weinig waarde beschouwd, verheven als zaken die alleen waarde hebben. Dit is het evangeliewerk waarvan de boodschap van Johannes deel uitmaakte.

De rabbi's vroegen verder: „Waarom doopt gij dan, indien gij de Christus niet zijt, noch Elia, noch de profeet?” de woorden „de profeet” hadden betrekking op Mozes. De joden geloofden dat Mozes uit de doden zou opstaan en ten hemel zou varen. Ze wisten niet dat hij reeds was opgewekt. Toen de Doper zijn werk begon, meenden velen dat hij de profeet Mozes wel eens kon zijn, die uit de dood was opgestaan, want hij scheen een grondige kennis van de profetieën en van Israëls geschiedenis te hebben.

Ook leefde de gedachte dat Elia in persoon zou verschijnen eer de Messias zou komen. Hierop doelde Johannes toen hij een ontkennend antwoord gaf. Zijn woorden hadden echter een diepere betekenis. Later heeft Jezus gezegd, terwijl hij over Johannes sprak: „Indien gij het wilt aanvaarden: hij is Elia, die komen zou.”³ Johannes kwam in de geest en kracht van Elia om een werk te doen zoals Elia had gedaan, Als de joden hem hadden aangenomen, zou dat werk voor hen gedaan zijn. Maar zij geloofden zijn boodschap niet. Voor hen was hij Elia niet. Hij kon voor hen niet het werk doen waarvoor hij gekomen was.

Velen van hen die bij de Jordaan waren, hadden aanschouwd hoe Jezus

„WIJ HEBBEN DE MESSIAS GEVONDEN”

gedoopt was, maar het teken dat gegeven was hadden slechts enkelen gezien. Gedurende de maanden van het werk van de Doper hadden velen geweigerd te luisteren naar de oproep tot bekering. Hun hart was verhard en hun verstand verduisterd. Toen God bij de doop van Jezus van zijn Zoon getuigde, hadden zij het niet bemerkt. Ogen, die nooit in geloof gericht waren geweest op Hem, die onzichtbaar is, hadden de openbaring van Gods heerlijkheid niet gezien. Oren, die nooit naar zijn stem hadden gehoord, hadden het getuigenis niet verstaan. Dat is ook nu nog het geval. Dikwijls is de aanwezigheid van Christus en zijn engelen merkbaar in de vergaderingen van mensen, en toch merken velen het niet. Zij zien niets ongewoons. Sommigen echter ontdekken de aanwezigheid van de Heiland. Vrede en blijdschap vervult hun hart. Ze worden getroost, bemoedigd en gezegend.

De afgevaardigden hadden aan Johannes gevraagd: „Waarom doopt gij?” Ze wachtten nu op zijn antwoord. Plotseling lichtte zijn gelaat op, terwijl hij zijn blik liet gaan over de menigte en zijn gehele wezen aangedaan werd door een diepe ontroering. Met uitgestrekte arm riep hij uit: „Ik doop u in water; midden onder u staat Hij, van wie gij niet weet. Hij, die na mij komt, wie ik niet waardig ben de schoenriem los te maken.”⁴

De boodschap was duidelijk en ondubbelzinnig en kon aan het Sanhedrin worden overgebracht. De woorden van Johannes konden slechts toepasselijk zijn op de langbeloofde Messias. Deze bevond zich in hun midden! Verbaasd zagen de priesters en oversten om zich heen in de hoop Hem te ontdekken van wie Johannes sprak. Maar Hij viel niet op in de menigte. Toen Johannes na de doop van Jezus Hem aanwees als het Lam van God, werd nieuw licht geworpen op het werk van de Messias. De aandacht van de profeet was gericht op de woorden van Jesaja: „Als een lam dat ter slachting geleid wordt.”⁵ In de weken die volgden, bestudeerde Johannes met vernieuwde belangstelling de profetieën en leerstellingen van de offerdienst. Hij zag geen duidelijk onderscheid tussen de beide fasen van Christus' werk: als lijdend offer en als overwinnende koning, maar hij zag dat zijn komst een diepere betekenis had dan priesters of volk hadden gedacht. Toen hij Jezus temidden van de scharen zag na zijn terugkeer uit de woestijn, verwachtte hij vol vertrouwen dat Hij aan de mensen een of ander bewijs zou geven van zijn ware aard. Bijna ongeduldig verwachtte hij, dat de Heiland zijn zending openbaar zou maken, maar geen woord werd gesproken, geen teken gegeven. Jezus ging niet in op de aankondiging van de Doper, maar begaf zich onder de discipelen van Johannes, zonder dat Hij uiterlijk blijk gaf van zijn bijzondere taak of dat Hij maatregelen nam om de aandacht te trekken. De volgende dag ziet Johannes Jezus naderen. Terwijl het licht van Gods heerlijkheid op hem rust, strekt de profeet zijn

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

arm uit en roept: „Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt. Deze is het, van wie ik zeide: Na mij komt een man die vóór mij geweest is . . . En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden, daarom kwam ik dopen met water . . . Ik heb aanschouwd dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel en Hij bleef op Hem. En ik kende Hem niet, maar Hij, die mij gezonden heeft om te dopen met water, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, Deze is het die met de Heilige Geest doopt. En ik heb gezien en getuigd dat Deze de Zoon van God is.”⁶

Was dit de Christus? Vol ontzag en verbazing zagen de mens naar Hem, die zojuist de Zoon van God was genoemd. Ze waren diep ontroerd door de woorden van Johannes. Hij had tot hen gesproken in de naam van God. Ze hadden dagelijks naar hem geluisterd terwijl hij hun zonden bestrafte, en dagelijks was de overtuiging gegroeid, dat hij door God was gezonden. Maar wie was Deze, die groter was dan Johannes? In kleding en voorkomen was er niets dat sprak van een hoge positie. Hij zag er eenvoudig uit, evenals zij gekleed in het gewaad van de armen.

In de menigte waren sommigen, die bij de doop van Christus de goddelijke heerlijkheid hadden gezien en die Gods stem hadden gehoord. Maar sindsdien was het uiterlijk van de Heiland erg veranderd. Bij zijn doop was zijn gelaat veranderd door het licht uit de hemel. Nu had alleen de profeet Johannes zijn vermagerd, bleek en uitgeteerd gelaat herkend.

Maar toen de mensen Hem aankeken, zagen zij een gelaat waarop goddelijk medelijden vermengd was met bewuste macht. Zijn oogopslag, elke gelaatstrek werd gekenmerkt door nederigheid en drukte onuitsprekelijke liefde uit. Hij scheen omringd door een atmosfeer van geestelijke invloed. Hoewel zijn optreden rustig en bescheiden was, gaf Hij de mensen een indruk van een verborgen macht, die toch niet geheel verborgen kon worden. Was Hij het waarop Israël zo lang had gewacht?

Jezus is in armoede en vernedering gekomen zowel om ons Voorbeeld als onze Verlosser te kunnen zijn. Als Hij gekomen was met koninklijke pracht had Hij nooit nederigheid kunnen onderwijzen. Hoe zou Hij dan zulke duidelijke waarheden als in de Bergrede naar voren hebben kunnen brengen? Waar was de hoop van de geringen in de wereld gebleven als Jezus was gekomen om als koning onder de mensen te wonen?

Voor de menigte leek het echter onmogelijk dat Hij, die door Johannes was aangewezen, in verband gebracht kon worden met hun hooggekoesterde verwachtingen. Velen waren teleurgesteld en verslagen. De woorden, dat Jezus nu het koningschap in Israël zou herstellen -- wat de priesters en rabbi's zo graag hadden willen horen -- werden niet gesproken. Op zo'n koning hadden ze gewacht; daarnaar hadden ze uitgezien. Zo'n koning

„WIJ HEBBEN DE MESSIAS GEVONDEN”

wilden ze graag welkom heten. Maar iemand die in hun harten een koninkrijk van gerechtigheid en vrede zou willen oprichten, wilden zij niet aanvaarden.

De volgende dag stonden twee van Johannes' discipelen bij hem, toen hij Jezus onder de mensen zag naderen. Weer straalde het gelaat van de profeet door Gods heerlijkheid, toen hij uitriep: „Zie het Lam van God!” Die woorden ontroerden de harten der discipelen. Zij begrepen ze niet ten volle. Wat betekende die naam die Johannes Hem gegeven had: „het Lam van God”? Johannes had het niet uitgelegd. Ze verlieten Johannes en zochten Jezus op. Een van hen was Andreas, de broer van Simon, de ander was de latere evangelist Johannes. Zij waren Jezus' eerste discipelen. Gedreven door een onweerstaanbare aandrang volgden zij Jezus, verlangend om Hem te spreken en toch onder de indruk en stil, volkomen in beslag genomen door de enorme betekenis van de gedachte: „Is deze de Messias”?

Jezus wist, dat de discipelen Hem volgden. Zij vormden de eerste vruchten van zijn werk en er was blijdschap in het hart van de goddelijke Leraar, toen deze zielen gehoor gaven aan zijn genade. Hij wendde Zich om en vroeg hen: „Wat zoekt gij?” Hij wilde hen vrijlaten terug te gaan of te uiten wat op hun hart lag.

Ze waren zich slechts van één ding bewust. Eén persoonlijkheid vulde hun gedachten. Ze riepen uit: „Rabbi . . . waar houdt Gij verblijf?” In een kort gesprek aan de kant van de weg konden ze niet ontvangen waarnaar ze verlangden. Ze wilden graag alleen zijn met Jezus, om te zitten aan zijn voeten en naar zijn woorden te horen. „Hij sprak tot hen: Kom en gij zult het zien. Zij kwamen dan en zagen waar Hij verblijf hield, en zij bleven die dag bij Hem.” Als Johannes en Andreas met het ongeloof van de priesters en oversten bezielde waren geweest, zouden ze het niet nodig hebben gevonden om als leerlingen aan de voeten van Jezus te zitten. Ze zouden dan gekomen zijn om kritisch zijn woorden te beoordelen. Velen sluiten op deze wijze de deur voor de kostbaarste gelegenheden. Dat hebben de eerste discipelen niet gedaan. Zij gaven gehoor aan de oproep van de Heilige Geest in de prediking van Johannes de Doper. Nu onderscheidde zij de stem van de goddelijke Leraar. De woorden van Jezus waren voor hen vol van waarheid en schoonheid. Een goddelijk licht straalde op de leer van de oudtestamentische schriften.

De veelzijdige onderwerpen van de waarheid kwamen in een nieuw licht te staan.

Berouw, geloof en liefde stellen het hart in staat wijsheid van God te ontvangen. Geloof, dat werkt door de liefde, is de sleutel tot kennis, en iedereen die liefheeft, kent God.⁷ De discipel Johannes bezat een oprechte

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

en diepe genegenheid. Hij was vurig maar dacht toch na. Hij had iets gezien van de heerlijkheid van Christus, niet de wereldse pracht en grootheid waarop hij had leren hopen, maar de „heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.”⁸ Hij werd volkomen in beslag genomen door het overdenken van dat wonderbare onderwerp. Andreas trachtte anderen te doen delen in de blijdschap waarvan zijn hart vol was. Hij zocht zijn broer Simon op en riep uit: „Wij hebben de Messias gevonden.” Simon had geen tweede uitnodiging nodig. Ook hij had de prediking van Johannes de Doper gehoord en hij haastte zich naar de Heiland. Het oog van Christus rustte op hem en las zijn karakter en levensgeschiedenis. Zijn impulsieve natuur, zijn liefdevolle, meelevende hart, zijn eerezucht en zelfvertrouwen, de geschiedenis van zijn val, zijn berouw, zijn werk en zijn marteldood, dit alles las de Heiland, en Hij zei: „Gij zijt Simon, de zoon van Johannes; gij zult heten Kefas, wat vertaald wordt met Petrus.”

„De volgende dag wilde Hij naar Galilea vertrekken en Hij vond Filippus. En Jezus zeide tot hem: Volg Mij.” Filippus gehoorzaamde het bevel en terstond werd ook hij een werker voor Christus. Filippus riep Natanaël. Deze had zich onder de schare bevonden toen de Doper op Jezus wees als het Lam van God. Toen Natanaël Jezus zag, was hij teleurgesteld. Kon deze man, die de tekenen droeg van zorg en armoede, de Messias zijn? Toch kon Natanaël er niet zonder meer toe komen Jezus te verwerpen, want de boodschap van Johannes had overtuiging gewekt in zijn hart.

Op het ogenblik dat Filippus Natanaël riep, had deze zich teruggetrokken naar een rustige plaats om na te denken over de aankondiging van Johannes en over de profetieën betreffende de Messias. Hij bad of hem duidelijk gemaakt zou worden dat Degene, die door Johannes was aangewezen, de Verlosser was. De Heilige Geest rustte op hem met de zekerheid dat God zijn volk had bezocht en een hoorn des heils voor hen had opgericht. Filippus wist dat zijn vriend de profetieën onderzocht en terwijl Natanaël bad onder een vijgeboom, vond Filippus hem. Samen hadden ze vaak op deze plaats gebeden, verborgen door het gebladerte.

De boodschap van Filippus: „Wij hebben Hem gevonden van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten” scheen Natanaël een rechtstreeks antwoord op zijn gebed. Maar het geloof van Filippus was nog zwak. Hij voegde er twijfelend aan toe: „Jezus van Nazaret, de zoon van Jozef.” Weer werd het vooroordeel in het hart van Natanaël gewekt. Hij riep uit: „Kan uit Nazaret iets goeds komen?” Filippus ging niet redetwisten. Hij zei: „Kom en zie.” Jezus zag Natanaël tot Zich komen en zei van hem: „Zie, waarlijk een Israëliet in wie geen bedrog is.” Verbaasd riep Natanaël uit: „Vanwaar kent U mij? Jezus antwoordde hem: „Eer Filippus u

„WIJ HEBBEN DE MESSIAS GEVONDEN”

riep, zag Ik u onder de vijgeboom.”

Dat was genoeg. Gods Geest die tot Natanaël had gesproken in zijn gebed onder de vijgeboom, sprak nu tot hem door de woorden van Jezus. Hoewel hij twijfelde en behept was met vooroordeel, was Natanaël tot Christus gekomen met een oprecht verlangen naar waarheid en zijn verlangen was bevredigd. Zijn geloof ging verder dan van de man, die hem tot Jezus had gebracht. Hij zei: „Rabbi, U bent de Zoon van God; U bent de Koning van Israël.”

Als Natanaël op de rabbi's had vertrouwd om hem te leiden, zou hij Jezus nooit hebben gevonden. Door zelf te zien en te oordelen werd hij een discipel. Ook nu nog worden velen door vooroordelen weerhouden het goede te vinden. Hoe heel anders zouden de gevolgen zijn als zij zouden komen en zien.

Zolang iemand vertrouwt op de leiding van menselijk gezag, leert hij nooit de reddende kennis der waarheid kennen. Wij moeten evenals Natanaël zelf Gods Woord bestuderen en bidden om de hulp van de Heilige Geest. Hij, die Natanaël zag onder de vijgeboom, zal ons zien in onze plaats van afzondering. Engelen uit een wereld van licht zijn heel dicht bij hen, die ootmoedig vragen naar Gods leiding.

Met de roeping van Johannes, Andreas, Simon, Filippus en Natanaël begon de stichting van de christelijke kerk. Johannes wees twee van zijn discipelen op Christus. Een van deze twee, Andreas, vond zijn broer en bracht hem naar de Heiland. Toen werd Filippus geroepen en hij ging op zoek naar Natanaël. Deze voorbeelden moeten ons leren hoe belangrijk ons persoonlijk werk is, hoe belangrijk het is een rechtstreeks beroep te doen op onze verwanten, vrienden en bureu. Er zijn mensen die heel hun leven hebben beleden dat ze Christus kennen en die toch nooit een poging hebben gedaan slechts een enkele ziel tot de Heiland te brengen. Ze laten alles over aan de predikant. Het is mogelijk, dat hij geschikt is voor zijn ambt maar hij kan nooit doen wat God aan de gemeenteleden heeft overgelaten om te doen.

Velen hebben behoefte aan het werk van liefdevolle christenen. Velen zijn verloren gegaan die gered hadden kunnen worden als hun bureu, gewone mannen en vrouwen, hun best voor hen hadden gedaan. Velen wachten om benaderd te worden. In het gezin, de omgeving, de stad waar wij wonen, is werk voor ons te doen als zendelingen voor Christus. Als wij christenen zijn, zullen we dit werk graag doen. Zodra iemand bekeerd is, ontstaat in hem het verlangen anderen te vertellen welk een kostbare Vriend hij in Jezus heeft gevonden. De reddende en heiligende waarheid kan niet in het hart opgesloten worden.

Allen die zich aan God gewijd hebben zullen kanalen van licht zijn. God wil

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

hen gebruiken om aan anderen de rijkdom van zijn genade bekend te maken. Hij heeft beloofd: „Ik zal die, ja al wat rondom mijn heuvel ligt, tot een zegen stellen; Ik zal de regen doen nederdalen op zijn tijd, zegenbrengende regens zullen het zijn.”⁹

Filippus zei tot Natanaël: „Kom en zie.” Hij vroeg hem niet het getuigenis van iemand anders te geloven, maar Christus zelf te zien. Nu Jezus naar de hemel is gegaan, moeten zijn discipelen Hem vertegenwoordigen onder de mensen en één van de succesvolste manieren van zielenwinnen is het voorbeeld van zijn karakter in ons dagelijks leven. Onze invloed op anderen is niet zozeer afhankelijk van wat wij zeggen als van wat we zijn. Mensen kunnen onze logica bestrijden en loochenen; ze kunnen weerstand bieden aan het beroep dat wij op hen doen, maar een leven van belangeloze liefde is een argument dat niet weerlegd kan worden. Een standvastig leven dat gekenmerkt wordt door de zachtmoedigheid van Christus is een macht in de wereld.

De leer van Christus was de uiting van een innerlijke overtuiging en ervaring. Wie van Hem les krijgen, worden leraars naar Gods voorbeeld. Als Gods Woord gesproken wordt door iemand die daardoor is geheiligd, heeft het een levengevende kracht, die de toehoorders aantrekt en hen overtuigt dat het levende werkelijkheid is. Als iemand de waarheid heeft aangenomen, omdat hij deze liefheeft, zal hij dit openbaren door de overtuiging van zijn gedrag en de toon van zijn stem. Hij maakt bekend wat hij zelf heeft gehoord en gesmaakt van het woord des levens, opdat anderen met hem gemeenschap mogen hebben door de kennis van Christus. Zijn getuigenis, dat komt van lippen die zijn aangeraakt met een vurige kool van het altaar, betekent waarheid voor het ontvankelijk hart en bewerkt de heiligheid van het karakter.

En wie probeert het licht aan anderen te brengen, wordt zelf gezegend. „Zegenbrengende regens zullen het zijn.” „Wie laaft, wordt ook zelf gelaafd.”¹⁰ God had zijn doel om zondaars te redden kunnen bereiken zonder onze hulp. Maar om een karakter als dat van Christus te vormen moeten wij deelhebben aan zijn werk. Om in zijn vreugde in te gaan, de vreugde van te zien hoe zielen gered zijn door zijn offer, moeten wij deelhebben aan zijn werk voor hun verlossing.

De eerste uiting van geloof van Natanaël, zo volledig, ernstig en oprecht, klonk als muziek in de oren van Jezus. „Hij antwoordde en zeide tot hem: Omdat Ik u gezegd heb: Ik zag u onder de vijgeboom, gelooft gij? Gij zult groter dingen zien dan deze.” De Heiland zag met vreugde uit naar zijn werk, het brengen van een blijde boodschap aan de zachtmoedigen, het verbinden van de gebrokenen van hart en het uitroepen van vrijlating voor

„WIJ HEBBEN DE MESSIAS GEVONDEN”

de gevangenen van Satan. Terwijl Hij dacht aan de rijke zegeningen die Hij de mensen kwam brengen, voegde Hij eraan toe: „Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, gij zult de hemel open zien en de engelen Gods opstijgen en nederdalen op de Zoon des mensen.”

Eigenlijk zegt Christus hier: Op de oever van de Jordaan werden de hemelen geopend en de Geest daalde in de vorm van een duif op Mij neer. Dat was slechts een teken dat Ik Gods Zoon ben. Als gij gelooft dat dit zo is, zal uw geloof sterker worden. Gij zult zien dat de hemel geopend is en nooit weer gesloten zal worden. Ik heb hem voor u geopend. Gods engelen stijgen op om de gebeden van de behoeftigen en bedroefden te brengen naar de Vader, en ze dalen neer om zegeningen, hoop, moed, hulp en leven te brengen aan de mensenkinderen.

Gods engelen gaan steeds heen en weer van de aarde naar de hemel en terug. De wonderen van Christus voor de beproefden en lijdenden zijn gedaan door Gods macht, door het werk van de engelen. Door Christus en door de dienst van zijn hemelse boden komt iedere zegen van God tot ons. Door mens te worden verenigt onze Heiland zijn belangen met die van de gevallen kinderen van Adam, terwijl Hij door zijn goddelijkheid beslag legt op Gods troon. Zo is Christus het verbindingsmiddel van de mens met God en van God met de mens.

---

¹ Jesaja 40:1-5

² 2 Korintiërs 10:5

³ Matteüs 11:14

⁴ Johannes 1:27

⁵ Jesaja 53:7

⁶ Johannes 1:29-34

⁷ 1 Johannes 4:7

⁸ Johannes 1:14

⁹ Ezechiël 34:26

¹⁰ Spreuken 11:25

Op het bruiloftsfeest

Jezus begon zijn werk niet met een grote daad voor het Sanhedrin in Jeruzalem. Zijn macht werd aangewend in een huiselijke bijeenkomst in een stadje in Galilea om bij te dragen tot de vreugde van een bruiloftsfeest. Op deze wijze toonde Hij zijn medeleven met de mensen en zijn verlangen om bij te dragen tot hun geluk. In de woestijn van de verzoeking had Hij de beker van de smart gedronken. Hij was gekomen om aan de mensen zegeningen te brengen en door zijn zegen de familiebanden te heiligen.

Jezus was van de Jordaan teruggekeerd naar Galilea. In Kana, een stadje niet ver van Nazaret, zou een bruiloftsfeest gehouden worden.

De gasten waren verwanten van Jozef en Maria. Jezus, die op de hoogte was van deze bijeenkomst, ging met zijn discipelen naar Kana en werd daar uitgenodigd voor het feest.

Hier ontmoette Hij zijn moeder, die Hij geruime tijd niet had gezien. Maria had gehoord wat er bij zijn doop in de Jordaan was gebeurd. Het nieuws was naar Nazaret gebracht en had de dingen, die zo lang geleden gebeurd waren en die diep in haar hart waren weggeborgen, weer levendig in herinnering gebracht. Evenals heel Israël was Maria diep bewogen door het werk van Johannes de Doper. Zij herinnerde zich nog heel goed wat er bij zijn geboorte was geprofeteerd. Nu leefde haar hoop weer op vanwege zijn betrekking tot Jezus. Maar ze had ook gehoord van het raadselachtig vertrek van Jezus naar de woestijn en werd terneergedrukt door angstige voorvoelens.

Van de dag af dat zij de aankondiging van de engel in haar huis in Nazaret had vernomen, had Maria elk bewijs dat Jezus de Messias was als een schat in haar hart bewaard. Zijn liefdevol onzelfzuchtig leven gaf haar de verzekering dat Hij niemand anders kon zijn dan de door God Gezondene. Toch had zij ook tijden van twijfel en teleurstellingen en ze zag uit naar de tijd dat zijn heerlijkheid geopenbaard zou worden. Jozef was haar door de dood ontvallen. Deze was ook op de hoogte geweest van het raadsel rond

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 2:1-11

OP HET BRUILOFTSFEEST

de geboorte van Jezus. Er was nu niemand met wie zij haar hoop en haar vrees kon delen.

De afgelopen twee maanden waren vol verdriet geweest. Ze was van Jezus in wiens medeleven zij troost had gevonden, gescheiden. Ze dacht na over de woorden van Simeon: „En door uw eigen ziel zal een zwaard gaan.” Ze herinnerde zich de drie dagen van zielsangst, toen ze meende dat ze Jezus voor altijd kwijt was. Vol onrust wachtte ze op zijn terugkeer.

Op het bruiloftsfeest ontmoet zij Hem, diezelfde tedere plichtsgetrouwe zoon. Toch is Hij veranderd. Zijn gelaat draagt de sporen van zijn strijd in de woestijn en een nieuwe uitdrukking van waardigheid en macht levert het bewijs van zijn goddelijke zending. Er is een groep jonge mannen bij Hem, die Hem met ogen vol eerbied volgen en die Hem Meester noemen. Deze mannen vertellen Maria wat zij bij de doop en elders gezien en gehoord hebben. Ze besluiten met te zeggen: „Wij hebben Hem gevonden van wie Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten.”¹

Terwijl de gasten bijeenkomen, schijnen velen bezig te zijn met een onderwerp dat hun aandacht volkomen in beslag neemt. Een onderdrukte opwinding heerst onder het gezelschap. Kleine groepjes praten samen op vurige maar toch rustige toon en werpen verbaasde blikken op de Zoon van Maria. Toen Maria het getuigenis van de discipelen over Jezus had gehoord, was zij verblijd door de zekerheid dat haar lang gekoesterde hoop niet vergeefs was geweest. Toch zou ze meer dan menselijk zijn geweest als deze heilige vreugde niet vermengd was geweest met een spoor van natuurlijke trots van een liefhebbende moeder. Toen ze zag hoeveel blikken er op Jezus werden geworpen, verlangde zij ernaar dat Hij aan het gezelschap zou bewijzen dat Hij Gods Zoon was. Ze hoopte dat zich een gelegenheid zou voordoen dat Hij voor hen een wonder zou kunnen doen.

Het was in die tijd gebruikelijk dat een bruiloftsfeest verscheidene dagen duurde. Bij deze gelegenheid kwam men voor het einde van het feest tot de ontdekking dat er geen wijn meer was. Deze ontdekking veroorzaakte veel verwarring en spijt. Het was niet gebruikelijk het op feestelijke bijeenkomsten zonder wijn te stellen, en gebrek aan wijn zou wijzen op gebrek aan gastvrijheid. Maria had als bloedverwante van het jonge paar geholpen met de voorbereidingen van het feest en ze zei nu tot Jezus: „Zij hebben geen wijn.” In deze woorden lag opgesloten dat Hij in hun behoefte zou kunnen voorzien. Maar Jezus antwoordde: „Vrouw, wat heb ik met u van node? Mijn uur is nog niet gekomen.”

Hoe kortaf ons dit antwoord ook mag schijnen, toch was het geen uiting van koelheid of onbeleefdheid. De manier waarop de Heiland zijn moeder aansprak was in overeenstemming met het oosters gebruik, tegenover

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

personen aan wie men eerbied wilde tonen. Iedere daad in het aardse leven van Christus was in overeenstemming met het gebod dat Hijzelf gegeven had: „Eer uw vader en uw moeder.” Toen Jezus aan het kruis hing, en zijn laatste daad van tederheid aan zijn moeder bewees, sprak Hij haar op dezelfde wijze aan toen Hij haar toevertrouwde aan de zorg van de discipel van wie Hij het meeste hield. Zowel op de bruiloft als aan het kruis verklaarde de liefde in woord en blik de betekenis van zijn woorden.

Toen Hij als jongen de tempel bezocht en daar het geheim van zijn levens-taak zich aan Hem ontvouwde, had Christus tegen Maria gezegd: „Wist gij niet dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?”¹² Deze woorden vormden de kern van heel zijn leven en werk. Alles hing af van zijn werk, het verlossingswerk waarvoor Hij in de wereld gekomen was. Nu herhaalde Hij deze les. Het gevaar bestond dat Maria zou menen dat haar verwantschap met Jezus haar een bijzondere aanspraak op Hem gaf en dat zij een zeker recht had Hem te zeggen wat Hij moest doen. Hij was dertig jaar lang haar gehoorzame en liefhebbende zoon geweest. Deze liefde was niet veranderd, maar Hij moest nu het werk van zijn Vader doen. Als Zoon van de Allerhoogste en Verlosser van de wereld mochten geen aardse banden Hem afhouden van zijn werk of zijn gedrag beïnvloeden. Hij moest vrij zijn om Gods wil te volbrengen. Deze les geldt ook voor ons. Gods aanspraken gaan zelfs familiebanden te boven. Geen enkele aardse aantrekkingskracht mag ons weerhouden de weg te gaan die Hij ons aanwijst.

De enige hoop op redding van het verloren mensdom is in Christus. Maria kon alleen gered worden door het Lam van God. Van zichzelf bezat zij geen verdienste. Haar betrekking tot Jezus plaatste haar niet in een bevoorrechte geestelijke positie, vergeleken met die van andere mensen. Dit komt tot uitdrukking in de woorden van de Heiland. Hij laat haar het verschil zien tussen zijn betrekking tot haar als mensenzoon en Zoon van God. De band van bloedverwantschap plaatste haar niet op gelijke voet met Hem.

De woorden „Mijn ure is nog niet gekomen” wijzen op het feit, dat iedere daad in Christus' leven in overeenstemming was met het plan dat van eeuwigheid af had bestaan. Eer Hij naar deze aarde kwam lag het plan vóór Hem, in alle opzichten volmaakt. Maar toen Hij onder de mensen was, werd Hij stap voor stap door de wil van de Vader geleid. Hij aarzelde niet op het juiste tijdstip te handelen. Met dezelfde onderworpenheid wachtte Hij tot de tijd was aangebroken.

Toen Jezus tot Maria zei dat zijn ure nog niet gekomen was, gaf Hij antwoord op haar onuitgesproken gedachte, op de verwachting die zij met andere mensen koesterde. Zij hoopte dat Hij Zich zou openbaren als de Messias en dat Hij op de troon van Israël zou plaatsnemen. Maar de tijd

OP HET BRUILOFTSFEEST

was nog niet gekomen. Jezus had niet als Koning, maar als een man van smarten, vertrouwd met ziekte, het lot der mensheid aanvaard.

Hoewel Maria geen juiste voorstelling had van het werk van Christus, vertrouwde ze Hem onvoorwaardelijk. Jezus beloofde dit geloof. Hij deed zijn eerste wonder om het vertrouwen van Maria te eren en het geloof van zijn discipelen te versterken. De laatsten zouden voor veel grote verleidingen tot ongeloof komen te staan. Voor hen hadden de profetieën absoluut duidelijk gemaakt dat Jezus de Messias was. Ze verwachtten dat de godsdienstige leiders Hem vol geloof zouden aannemen. Ze maakten aan de mensen de wonderwerken van Christus en hun eigen vertrouwen in zijn werk bekend, maar ze waren verbaasd en diep teleurgesteld door het ongeloof, het diepgewortelde vooroordeel en de vijandschap tegen Jezus, getoond door de priesters en rabbi's. De eerste wonderen van de Heiland sterkten de discipelen om weerstand te bieden tegen dit verzet.

Niet in het minst in de war gebracht door de woorden van Jezus, zei Maria tegen de bedienden: „Wat Hij u ook zegt, doet dat.”

Zo deed zij wat ze kon om de weg te bereiden voor het werk van Christus. Naast de deur stonden zes grote stenen waterkruiken en Jezus gaf de bedienden opdracht deze met water te vullen. Dat gebeurde. Toen er wijn werd gevraagd, zei Hij: „Schept nu en brengt het aan de leider van het feest.” In plaats van het water dat in de vaten was gedaan, kwam er nu wijn uit. De leider van het feest en de meeste gasten wisten niet dat er gebrek aan wijn was. Toen de leider proefde van de wijn die de bedienden hadden gebracht, ontdekte hij dat deze heel anders was dan wat hij eerder had gedronken, ook heel verschillend met de wijn die bij het begin van het feest was geschonken. Hij richtte zich tot de bruidegom en zei: „Iedereen zet eerst de goede wijn voor en als er goed gedronken is, de mindere; gij echter hebt de goede wijn tot dit ogenblik bewaard.”

Zoals de mensen eerst de beste wijn voorzetten en later de mindere, doet de wereld met zijn gaven. Wat het oog mag behagen en de zinnen boeit blijkt vaak onbevredigend te zijn. De wijn wordt bitterheid, vrolijkheid wordt somberheid. Wat begonnen is met gezang en uitbundigheid, eindigt met vermoeidheid en afkeer. Maar de gaven van Jezus blijven altijd nieuw. Het feest dat Hij voor de ziel bereidt, zal altijd voldoening en vreugde bieden. Elke nieuwe gave vermeerdert de hoedanigheid van hem, die het ontvangt om Gods zegeningen te waarderen en ervan te genieten. Hij geeft de ene gunst na de andere. Er is nooit een tekort. Als u in Hem blijft, garandeert het feit dat u vandaag een rijke gave ontvangt, dat u morgen nog meer zult krijgen. De woorden van Jezus aan Natanaël laten zien hoe God handelt met hen die geloven. Door elke nieuwe openbaring van zijn liefde zegt Hij tot het hart, dat daartoe openstaat: „Geloofst gij? Gij zult grotere

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

dingen zien dan deze.”³

De gave van Christus op het bruiloftsfeest was een zinnebeeld. Het water stelde de doop in zijn dood voor; de wijn was het vergieten van zijn bloed voor de zonden der wereld. Het water waarmee de kruiken werden gevuld, werd door mensen aangedragen, maar het woord van Christus alleen kon er levengevende kracht aan geven. Evenzo is het met de handelingen die op de dood van de Heiland wijzen. Alleen door de kracht van Christus die door het geloof werkt, kunnen zij de ziel voeden.

Het woord van Christus gaf ruim voldoende voorraad voor het feest. Even overvloedig is zijn genade om de zonden van de mensen uit te wissen en de ziel te vernieuwen en te sterken.

Bij het eerste feest dat Jezus met zijn discipelen bijwoonde, gaf Hij hun de beker die een symbool was van zijn werk voor hun verlossing. Bij het laatste avondmaal bood Hij hun deze opnieuw aan, toen Hij die heilige handeling instelde, waardoor zijn dood zou worden verkondigd tot Hij zou komen.⁴ Het verdriet van de discipelen over het afscheid van hun Heer werd verzacht door de belofte van hereniging, toen Hij zei: „Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van de vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk mijns Vaders.”⁵

De wijn die Christus schonk voor het feest was evenals dat wat Hij zijn discipelen gaf als zinnebeeld van zijn bloed zuiver druivesap. Hiervan spreekt de profeet Jesaja als hij spreekt van nieuwe wijn „in een druiventros” en zegt: „Verderf hem niet, want er ligt een zegen in.”⁶

Christus had in het Oude Testament Israël gewaarschuwd: „De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs.”⁷ Hij gaf de mensen niet een dergelijke drank. Satan verleidt de mensen ertoe dingen te gebruiken die het verstand benevelen en het geestelijk onderscheidingsvermogen afstompen, maar Christus leert ons onze hartstochten te bedwingen. Zijn gehele leven was een voorbeeld van zelfverloochening. Om de macht van de eetlust te breken, leed Hij terwille van ons de zwaarste proef die de mens zou kunnen verdragen. Christus had gezegd dat Johannes de Doper wijn noch sterke drank zou drinken. Dezelfde onthouding had hij de vrouw van Manoah opgelegd. Hij spreekt een vloek uit over degene, die zijn naaste drank zou aanbieden. Christus spreekt Zichzelf niet tegen. De ongegiste wijn die Hij op het feest had gemaakt, was een gezonde en verfrissende drank. De uitwerking bracht de smaak in harmonie met een gezonde eetlust.

Terwijl de gasten op het feest opmerkingen maakten over de kwaliteit van de wijn, werden er vragen over dit wonder gesteld aan de dienaars. Voor een tijd waren de aanwezigen te verbaasd om te denken aan Hem die dit wonder had verricht. Toen ze eindelijk naar Hem zochten, bleek dat Hij

OP HET BRUILOFTSFEEST

Zich zo rustig had teruggetrokken dat zelfs zijn discipelen het niet opgemerkt hadden.

Nu vestigde de aandacht van de feestvierenden zich op de discipelen. Voor het eerst hadden zij de gelegenheid te getuigen van hun geloof in Jezus. Ze vertelden wat ze bij de Jordaan gezien en gehoord hadden en in menig hart ontstond de hoop dat God een Verlosser voor zijn volk had verwekt. Het nieuws over het wonder verspreidde zich in die hele omgeving en bereikte zelfs Jeruzalem. Met vernieuwde belangstelling onderzochten de priesters en oudsten de profetieën over de komst van Christus. Er was een vurig verlangen de zending te leren kennen van deze nieuwe leraar, die zo onopvallend onder het volk was verschenen.

Het werk van Christus was duidelijk verschillend met dat van de joodse oudsten. Hun zorg voor overlevering en vormendienst had alle echte vrijheid van denken en doen verstikt. Zij leefden in gedurige vrees voor verontreiniging. Om de aanraking met de „onreinen” te vermijden, hielden ze zich niet alleen van de heidenen, maar zelfs van de meerderheid van hun eigen volk afzijdig en probeerden niets te doen voor hun welzijn of zelfs om hun vriendschap te winnen. Doordat ze zich steeds bezighielden met deze dingen, was hun geestelijke groei geremd en hun gezichtskring vernauwd. Hun voorbeeld moedigde zelfzucht en onverdraagzaamheid aan onder alle lagen van het volk.

Jezus begon zijn hervormingswerk door in nauw contact te komen met het mensdom. Hoewel Hij de grootste eerbied toonde voor Gods wet, bestrafte Hij de schijnvroomheid van de Farizeeën en probeerde het volk te bevrijden van de zinloze geboden, waarmee ze gebonden waren. Hij trachtte de scheidsmuren af te breken die scheiding brachten tussen de verschillende klassen om de mensen samen te brengen als kinderen van één groot gezin. Zijn tegenwoordigheid op het bruiloftsfeest was bedoeld als een stap in die richting.

God had Johannes de Doper aanwijzingen gegeven in de woestijn te wonen om beschermd te zijn tegen de invloed van de priesters en de rabbi's en zich voor te bereiden op een bijzonder werk. Maar de strengheid en afzondering van dit leven waren geen voorbeeld voor het volk. Johannes had zijn toehoorders niet gezegd dat zij met hun vroegere plichten moesten breken. Hij zei dat ze het bewijs van hun bekering moesten tonen door trouw te zijn aan God waar zij zich bevonden.

Jezus heeft genotzucht in al haar vormen bestraft. Toch was Hij van nature een gemeenschapsmens. Hij aanvaardde de gastvrijheid van alle lagen van de bevolking, bezocht de woningen van rijk en arm, van geleerden en ongeletterden en trachtte hun gedachten van de dagelijkse dingen te richten op geestelijke en eeuwige zaken.

Hij keurde losbandigheid niet goed en geen schaduw van wereldse lichtzinnigheid kenmerkte zijn gedrag. Toch vond Hij genoeg in onschuldig geluk en heiligde door zijn aanwezigheid de gezellige bijeenkomst. Een joods huwelijk was een indrukwekkende gebeurtenis en de Zoon des mensen kon Zich daar verheugen. Door het bijwonen van dit feest eerde Jezus het huwelijk als een instelling van God.

Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt de huwelijksband gebruikt om de tedere en geheiligde eenheid aan te duiden die tussen Christus en zijn volk bestaat. In de gedachten van Jezus wezen de feestelijkheden bij de bruiloft naar de vreugde op de dag waarop Hij zijn bruid naar het huis van zijn Vader zal brengen en de verlost met hun Verlosser zullen aanzitten aan het bruiloftsmaal van het Lam. Hij zegt: „Zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt, zal uw God zich over u verblijden.” „Men zal u niet meer noemen ‚Verlatene‘ . . . maar gij zult genoemd worden ‚Mijn Welgevalen‘ . . . want de Here heeft een welgevalen aan u.” „Hij zal Zich over u met vreugde verblijden; Hij zal zwijgen in zijn liefde; Hij zal over u julchen met gejubel.”⁸

Toen de apostel Johannes het visioen van hemelse dingen kreeg, schreef hij: „Ik hoorde als een stem van een grote schare en als een stem van vele wateren en als een stem van zware donderslagen zeggende: Halleluja, want de Here onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard. Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt.” „Zalig zij, die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal des Lams.”⁹

Jezus zag in iedere ziel iemand die voor zijn koninkrijk geroepen moest worden. Hij bereikte de harten van het volk door Zich onder hen te begeven als Eén die hun welzijn zocht. Hij zocht hen op in de straten, in de huizen, op het water, in de synagoge, aan de oevers van het meer en op de bruiloft. Hij kwam hen tegen in hun dagelijks werk en stelde belang in hun aardse belangen. Hij gaf les in huis, waar Hij de gezinnen onder de invloed van zijn goddelijke tegenwoordigheid bracht. Zijn sterk persoonlijk medeleven hielp bij het winnen van de harten. Vaak trok Hij Zich terug in de bergen om alleen te zijn in gebed, maar dit was een voorbereiding op zijn werk onder de mensen in het dagelijks leven. Na deze uren kwam Hij terug om de zieken te helpen, de onwetenden te onderwijzen en de ketenen van Satans gevangenen te verbreken.

Jezus leidde zijn discipelen op door persoonlijk contact en persoonlijke omgang. Soms onderwees Hij hen terwijl zij op de berghelling zaten; soms openbaarde Hij aan de oever van het meer of onderweg de verborgenheden van het koninkrijk van God. Hij preekte niet zoals de mensen dat nu soms doen. Als harten geopend waren om de goddelijke boodschap aan te

OP HET BRUILOFTSFEEST

nemen, ontvouwde Hij de waarheden die de weg tot redding toonden. Hij gaf zijn discipelen niet bevel dit of dat te doen maar Hij zei: „Volg Mij.” Op zijn reizen door stad en land nam Hij hen mee zodat zij konden zien hoe Hij de scharen onderwees. Hij verenigde hun belangen met de zijne en zij verenigden zich met Hem in het werk.

Het voorbeeld van Christus om zijn belangen te verenigen met die van de mens moet opgevolgd worden door allen, die zijn woord prediken en het evangelie van zijn genade hebben aanvaard. Wij mogen de omgang met anderen niet schuwen. Wij moeten ons niet van anderen afzonderen. Om iedereen te ontmoeten waar hij is, moeten wij ze opzoeken waar zij zich bevinden. Zelden zullen zij ons uit eigen beweging opzoeken. De harten der mensen worden niet alleen van de kansel af door Gods waarheid aangeraakt. Er is nog een ander arbeidsveld, wel is waar eenvoudiger, maar niet minder veelbelovend. Dat is in de woning van de nederigen en in de huizen der rijken, aan de gastvrije tafel en in gezellige bijeenkomsten. Als discipelen van Christus moeten wij ons niet met de wereld vermengen uit liefde voor genot, om mee te doen met hun dwaasheid. Zulk een omgang kan alleen maar schade veroorzaken. Nooit mogen wij zonde goedkeuren door onze woorden en daden, ons zwijgen of door onze tegenwoordigheid. Waar wij gaan, moet Jezus met ons kunnen gaan en aan anderen moeten we laten zien hoe onschatbaar onze Heiland voor ons is. Maar wie hun godsdienst pogen te verbergen binnen stenen muren verliezen kostbare gelegenheden om goed te doen. Door de dagelijkse omgang komt het christendom in aanraking met de wereld. Iedereen die goddelijk licht heeft ontvangen moet de weg verlichten van hen die het Licht des levens nog niet kennen.

Wij moeten allen getuigen van Jezus worden. Maatschappelijke invloed die geheiligd is door de genade van Christus, moet gebruikt worden om zielen voor de Heiland te winnen. De wereld moet zien dat wij niet zelfzuchtig in onze eigen belangen opgaan maar dat we anderen willen laten delen in onze zegeningen en voorrechten. Ze moeten zien dat onze godsdienst ons niet onverschillig of veeleisend maakt. Allen die belijden dat zij Christus hebben gevonden, moeten evenals Hij werken voor het welzijn van de mensen.

Wij mogen nooit aan de wereld de onjuiste indruk geven dat christenen sombere, ongelukkige mensen zijn. Als onze ogen gericht zijn op Jezus, zullen wij een medelijdende Verlosser zien en wij zullen het licht van zijn aangezicht ontvangen. Waar zijn Geest heerst, is vrede. Daar zal ook blijdschap zijn, want er is een kalm, heilig vertrouwen in God aanwezig.

Christus is blij als zijn volgelingen laten zien dat zij, hoewel ze menselijk zijn, deel hebben aan de goddelijke natuur. Het zijn geen standbeelden

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

maar levende mannen en vrouwen. Hun harten, die verfrist worden door de dauw van Gods genade, openen zich naar de Zon der gerechtigheid. Het licht dat hen bestraalt, kaatst terug op anderen in werken, die verlicht zijn door de liefde van Christus.

---

¹ Johannes 1:45

² Lucas 2:49

³ Johannes 1:50

⁴ 1 Korintiërs 11:26

⁵ Matteüs 26:29

⁶ Jesaja 65:8

⁷ Spreuken 20:1

⁸ Jesaja 62:5, 4; Zefanja 3:17

⁹ Openbaring 19:6, 7, 9

In zijn tempel

„Daarna daalde Hij af naar Kafarnaüm, Hij, zijn moeder en zijn broeders en zijn discipelen, en zij bleven daar niet vele dagen. En het Pascha der joden was nabij en Jezus ging op naar Jeruzalem.”

Op deze reis sloot Jezus Zich aan bij één van de grote gezelschappen die op weg waren naar de hoofdstad. Hij had zijn zending nog niet openlijk aangekondigd en mengde Zich onopgemerkt onder de menigte. Bij deze gelegenheden was de komst van de Messias, waarop door het werk van Johannes zo de nadruk was gelegd, vaak het onderwerp van gesprek. Met groot enthousiasme stond men stil bij de hoop op nationale grootheid. Jezus wist dat deze hoop teleurgesteld zou worden, omdat ze beruiste op een verkeerde uitleg van de Schriften. Met diepe ernst verklaarde Hij de profetieën en trachtte de mensen ertoe te brengen beter Gods Woord te bestuderen. De joodse leiders hadden het volk onderwezen dat zij in Jeruzalem onderricht zouden worden in het aanbidden van God. Hier kwamen in de Paasweek velen bijeen uit alle delen van Palestina, zelfs uit andere landen. De voorhoven van de tempel waren gevuld met een bonte menigte. Velen konden niet de offeranden meenemen die gebracht moesten worden als beeld van het ene grote Offer. Ten gerieve van hen werden dieren gekocht om in de buitenste voorhof van de tempel te worden verkocht. Hier kwamen allen bijeen om hun offeranden te kopen. Hier werd vreemd geld gewisseld voor de munt van het heiligdom. Elke jood moest jaarlijks een halve sikkil betalen als „zoengeld voor zijn leven” en dit geld werd gebruikt voor het onderhoud van de tempel.¹ Daarnaast werden grote bedragen gebracht als vrijwillige offeranden voor de schatkist van de tempel. Het was vereist dat alle vreemd geld moest worden gewisseld voor één muntsoort, de tempelsikkil. Het wisselen van het geld bood gelegenheid tot bedrog en afpersing en was uitgegroeid tot een schandelijk bedrijf dat een bron van inkomsten vormde voor de priesters.

De verkopers eisten buitensporige prijzen voor de dieren die verkocht werden en zij deelden hun winsten met de priesters en de oversten, die zich

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 2:12-22

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

op deze wijze verrijkten ten koste van het volk. De aanbidders hadden leren geloven dat Gods zegen niet op hun kinderen of hun land zou rusten als zij geen offers brachten. Daarom kon een hoge prijs voor de dieren worden gevraagd, want als de mensen van zo ver waren gekomen, wilden ze niet naar huis terugkeren zonder de gewijde handeling te hebben verricht, waarvoor zij waren gekomen.

Tijdens het Paasfeest werden veel offeranden gebracht en de verkoop in de tempel was aanzienlijk. De drukte die hieruit voortkwam maakte dat het meer een drukke veemarkt leek dan de heilige tempel van God. Men hoorde er het loven en bieden, het geloei van het vee, het blaten van schapen, het koeren van de duiven, het gerinkel van het geld en boze woordenwisselingen. De verwarring was zo groot dat de aanbidders gestoord werden en de woorden tot de Allerhoogste verloren gingen in het lawaai van de tempel. De joden waren heel trots op hun vroomheid. Zij achtten de tempel hoog en beschouwden een minachting daarvan als een godslastering. Ze waren uiterst strikt in het verrichten van hun plichten die bij de tempeldienst hoorden, maar liefde voor het geld zegevierde over hun gewetensbezwaren. Ze waren zich nauwelijks bewust hoever zij waren afgedwaald van het oorspronkelijk doel van de dienst die God zelf had ingesteld.

Toen de Here neerdaalde op de berg Sinai, was de plaats door zijn tegenwoordigheid geheiligd. Mozes had bevel gekregen de berg af te zetten met palen en deze te heiligen en de Here had gewaarschuwd: „Wacht u ervoor de berg te bestijgen, of maar de voet ervan aan te raken; hetzij dier, hetzij mens, hij zal niet blijven leven.”²

Zo werd de les onderwezen dat de plaats waar God zijn tegenwoordigheid openbaart geheiligd is. De voorhoven van Gods tempel zouden even geheiligd moeten zijn geweest. Maar in het streven naar gewin werd dit alles uit het oog verloren.

De priesters en oversten moesten Gods vertegenwoordigers bij het volk zijn; ze hadden de misbruiken in de tempelhof moeten tegengaan. Zij hadden aan het volk een voorbeeld van onkreukbaarheid en mededogen moeten geven. In plaats van te denken aan hun eigen voordeel, hadden zij moeten denken aan de omstandigheden en noden van de tempelgangers en hadden ze bereid moeten zijn hen te helpen, die niet de vereiste offers konden kopen. Maar dat deden ze niet. Hebzucht had hun harten verhard.

Naar dit feest kwamen mensen die ziek waren, die gebrek leden of in moeilijkheden verkeerden. Daar waren lammen, blinden en doven. Sommigen werden op bedden gedragen. Er kwamen velen die te arm waren om het geringste offer voor de Here te kopen, die zelfs te arm waren om eten te kopen om hun honger te stillen. Deze mensen waren getroffen door de

IN ZIJN TEMPEL

uitspraken van de priesters. De priesters beroemden zich op hun vroomheid. Ze gaven voor dat zij de beschermers van het volk waren, maar ze toonden geen medelijden of erbarmen. De armen, de zieken, de stervenden riepen tevergeefs hun hulp in. Hun lijden wekte geen medelijden in de harten van de priesters.

Toen Jezus in de tempel kwam, zag Hij dat alles. Hij zag de oneerlijke zaken die gedaan werden. Hij zag de ellende van de armen, die meenden dat er zonder bloedstorting geen vergeving was voor hun zonden. Hij zag hoe het buitenste voorhof veranderd was in een marktplaats. De heilige plaats was één grote markthal geworden. Christus besepte dat er iets moest gebeuren. Ontelbare diensten werden het volk opgelegd zonder daarvoor een verklaring te geven. De gelovigen brachten hun offeranden zonder te beseffen dat deze een zinbeeld waren van het ene volmaakte Offer. En temidden van hen stond onopgemerkt en ongeëerd Degene naar wie al deze diensten wezen. Hij had aanwijzingen gegeven wat betreft de offeranden. Hij kende hun symbolische betekenis en zag dat ze misbruikt en verkeerd begrepen werden. Aanbidding naar de geest was snel aan het verdwijnen. Tussen de priesters en oversten en God was geen contact. Het werk van Christus was een heel andere vorm van aanbidding in te stellen.

Met onderzoekende blik neemt Christus het beeld dat Hij voor Zich ziet in Zich op. Met een profetische blik ziet Hij in de toekomst niet slechts jaren, maar eeuwen ver. Hij ziet dat priesters en oversten aan de behoeftigen onthouden waarop ze recht hebben en verhinderen dat het evangelie aan de armen gepredikt wordt. Hij ziet hoe de liefde van God voor zondaars verborgen wordt gehouden en hoe mensen van zijn genade handelswaar maken. Terwijl Hij het toneel voor Hem gadeslaat, drukt zijn gelaat verontwaardiging, gezag en macht uit. De aandacht van de mensen valt op Hem. De ogen van degenen die bezig zijn met hun onheilige handel vestigen zich op zijn gelaat. Ze kunnen hun blikken niet afwenden. Ze beseffen dat deze Mens hun verborgen gedachten kan lezen en hun drijfveren kent. Sommigen proberen hun gezicht te verbergen alsof hun boze daden daarop geschreven stonden en gelezen konden worden door de onderzoekende ogen.

Het rumoer verstomt. Het lawaai van handeldrijven en onderhandelen houdt op. De stilte wordt pijnlijk. Een gevoel van ontzag maakt zich van de aanwezigen meester. Het is alsof zij voor Gods rechterstoel staan om verantwoording af te leggen van hun daden. Terwijl ze op Christus zien, merken zij dat de goddelijkheid door het menselijk gewaad blinkt. De Majesteit van de hemel staat daar, zoals de Rechter op de jongste dag zal staan, nu niet omgeven door de heerlijkheid die Hem dan zal bekleden,

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

maar met dezelfde macht om te lezen wat in het hart leeft. Zijn ogen gaan over de menigte en zien iedereen aan. Zijn gestalte schijnt in gebiedende waardigheid boven hen uit te rijzen en een goddelijk licht verlicht zijn gelaat. Hij spreekt en zijn heldere doordringende stem, dezelfde stem die op Sinai de wet heeft verkondigd die nu door de priesters en oversten wordt geschonden, wordt over het tempelplein gehoord: „Neemt dit alles hier vandaan, maakt het huis mijns Vaders niet tot een verkoophuis.”

Terwijl Hij langzaam de trappen afdaald en de gesel van touw die Hij gemaakt heeft bij het betreden van de voorhof opheft, gebiedt Hij de handelaars de voorhof te verlaten. Met een ijver en gestrengheid, die Hij nooit eerder heeft vertoond, gooit Hij de tafels van de geldwisselaars om. De geldstukken rinkelen op het marmeren plaveisel. Niemand durft zijn gezag in twijfel trekken. Niemand waagt het te bukken om de kwalijk verkregen winst bijeen te zoeken. Jezus gebruikt de zweep niet, maar in zijn handen lijkt die eenvoudige zweep even erg als een vlamvend zwaard. Tempelbeambten, berekenende priesters, handelaars en veeverkopers haasten zich met hun schapen en vee uit de voorhof, met alleen nog de gedachte aan zijn veroordelende aanwezigheid te ontvluchten.

Grote angst maakt zich meester van de menigte die zich bewust is van zijn goddelijkheid. Kreten van angst ontsnappen aan honderden bleke lippen. Zelfs de discipelen beven. Ze zijn bevreesd door de woorden en daden van Jezus, die zozeer van zijn gewone gedrag verschillen. Zij herinneren zich dat van Hem geschreven staat: „De ijver voor uw huis heeft Mij verteerd.”¹³ Al spoedig is de rumoerige menigte met al hun koopwaar ver van de tempel des Heren. De voorhoven zijn vrij van de zondige handel en diepe stilte en eerbied dalen neer op de plaats waar verwarring heeft geheerst. De aanwezigheid van de Here, die vroeger de berg had geheiligd, heeft nu de tempel, die tot zijn eer is gebouwd, geheiligd.

Door het reinigen van de tempel kondigde Jezus zijn werk als de Messias aan. Hij begon nu zijn zending. Die tempel, gebouwd als woonplaats van God, was bedoeld als een aanschouwelijke les voor Israël en voor de wereld. Het was altijd Gods doel geweest dat elk geschapen wezen, zowel de stralende heilige seraf als de mens, een tempel voor de Schepper zou zijn. Door de zonde kon de mens niet langer een tempel voor God zijn. Het hart van de mens, dat door de zonde was verduisterd en verontreinigd, openbaarde niet langer de heerlijkheid van God. Maar door de menswording van Gods Zoon is zijn doel toch bereikt. God woont in de mens en door zijn reddende genade wordt het hart van de mens opnieuw zijn tempel.

Het was Gods bedoeling dat de tempel te Jeruzalem altijd zou getuigen van de hoge bestemming voor ieder mens. Maar de joden hadden de beteke-

IN ZIJN TEMPEL

nis van het bouwwerk waarop zij zo trots waren niet begrepen. Ze gaven zich niet over als heilige tempels voor de goddelijke Geest. De voorhoven ervan waren maar al te zeer een beeld van het hart, verontreinigd door zinnelijke hartstocht en onheilige gedachten. Toen Jezus de tempel reinigde door de wereldse kopers en verkopers uit te drijven, kondigde Hij aan dat Hij gekomen was om het hart te reinigen van de zonde, van aardse begeerte, zelfzuchtige wensen en verkeerde gewoonten die de ziel verderven. „Plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de Here der heerscharen. Doch wie kan de dag van zijn komst verdragen en wie zal bestaan als Hij komt? Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers. Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal het louteren als goud en als zilver.”⁴

„Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig.”⁵ Niemand kan uit eigen macht de boze menigte, die van zijn hart bezit heeft genomen, uitdrijven. Alleen Christus kan de tempel van de ziel reinigen. Maar Hij dringt Zich niet op. Hij komt niet in het hart, zoals vroeger in de tempel, maar Hij zegt: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen.”⁶ Hij wil niet slechts voor een enkele dag komen, want Hij zegt: „Ik zal onder hen wonen en wandelen . . . en zij zullen mijn volk zijn.” „Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee.”⁷ Zijn aanwezigheid zal de ziel reinigen en heiligen, zodat deze een heilige tempel kan zijn voor de Here, een woonstede Gods in de Geest.⁸

Door vrees overweldigd waren de priesters en oversten uit de tempelvoorhof gevlucht, beducht voor de onderzoekende blik die hun harten las. Op hun vlucht kwamen ze anderen tegen die op weg waren naar de tempel. Tegen hen zeiden ze wat ze gezien en gehoord hadden, en ze gaven de raad terug te keren. Christus zag de vluchtende mannen en had diep medelijden met hun angst en hun onbekendheid met ware aanbidding. In dit alles zag Hij hoe eenmaal het hele joodse volk verstrooid zou worden om hun slechtheid en onboetvaardigheid.

En waarom waren de priesters uit de tempel gevlucht? Waarom waren zij niet op hun eigen gebied gebleven? Die hun bevolen had, was de zoon van een timmerman, een arme Galileër, zonder aardse positie of macht. Waarom hadden zij Hem niet weerstaan? Waarom lieten zij de kwalijk verkregen winst in de steek en vluchtten ze op bevel van iemand, wiens uiterlijke verschijning zo eenvoudig was?

Christus sprak met het gezag van een vorst en in zijn voorkomen en in de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

toon van zijn stem was iets, waaraan ze geen weerstand konden bieden. Bij zijn bevel beseften zij als nooit tevoren dat zij huichelaars en rovers waren. Toen de goddelijkheid door zijn menselijke gedaante straalde, zagen ze niet alleen de verontwaardiging op het gelaat van Christus; ze beseften ook de draagwijdte van zijn woorden. Zij hadden het gevoel dat ze stonden voor de troon van de eeuwige Rechter, waar over hen het vonnis voor eens en altijd werd uitgesproken. Een tijd lang waren ze overtuigd dat Christus een profeet was, en velen geloofden dat Hij de Messias was. De Heilige Geest bracht de uitspraken van de profeten over Christus in hun herinnering. Zouden zij toegeven aan deze overtuiging? Ze wilden geen berouw tonen. Ze wisten dat Christus meeleeft met de armen. Zij wisten dat ze schuldig waren aan afpersing in hun handelwijze met het volk. Omdat Christus wist wat ze dachten, haatten ze Hem. Zijn openbare bestraffing kwetste hun trots en ze waren afgunstig op zijn groeiende invloed bij het volk. Zij besloten Hem te vragen wie Hem gemachtigd had hen uit te drijven, en welke macht dat was.

Langzaam en bedachtzaam, met haat in het hart, keerden ze naar de tempel terug. Maar welk een verandering had zich daar voltrokken tijdens hun afwezigheid! Toen ze gevlucht waren, bleven de armen achter, en die zagen nu op tot Jezus, wiens gelaat liefde en medeleven toonde. Met tranen in de ogen zei Hij tegen degenen, die bevend om Hem heen stonden: Vrees niet; Ik zal u verlossen en gij zult Mij verheerlijken. Daartoe ben Ik in de wereld gekomen. De mensen verdrongen zich om Christus met dringende smeekbeden: Meester, zeg mij. Zijn oor hoorde ieder geroep. Met dieper medelijden dan dat van een zorgzame moeder bukte Hij Zich over de lijdende kinderen. Allen hadden zijn aandacht. Iedereen werd genezen, wat voor kwaal hij ook had. De stommen openden hun mond om God te loven; de blinden zagen het gelaat van hun Heelmeester. Het hart van de lijdenden werd verblijd.

Toen de priesters en tempeldienaars dit grote werk zagen, waren de kanken die zij hoorden een openbaring voor hen. Het volk verhaalde van de pijn die ze geleden hadden, van hun teleurgestelde hoop, van dagen vol pijn en slapeloze nachten. Toen de laatste vonk van hoop gedoofd leek, had Christus hen genezen. De last was zo zwaar, zei iemand, maar ik heb een helper gevonden. Hij is de Christus Gods en ik wil mijn leven wijden in zijn dienst. Ouders zeiden tot hun kinderen: Hij heeft jullie leven gered; verhef je stem en prijs Hem. De stemmen van kinderen en jongeren, van vaders en moeders, van vrienden en toeschouwers verenigden zich in lof en dank. Hoop en blijdschap vervulde hun harten. Vrede daalde in hun hart. Ze waren naar lichaam en ziel genezen en keerden naar huis terug, terwijl ze overal de mateloze liefde van Jezus verkondigden.

IN ZIJN TEMPEL

Bij de kruisiging van Jezus schreeuwde de menigte: „Kruist Hem! Kruist Hem!”, maar zij, die genezen waren, zwegen. Hun medeleven ging uit naar Jezus, want zij hadden zijn medeleven en wonderbare macht ervaren. Zij wisten dat Hij hun Heiland was, want Hij had hen naar lichaam en ziel gezond gemaakt. Ze luisterden naar de prediking van de apostelen en de opening van Gods Woord in hun hart maakte dat ze het begrepen. Zij werden vertegenwoordigers van Gods genade en instrumenten van zijn zaligheid.

De menigte die uit de voorhof was gevlucht, kwam na verloop van tijd langzaam terug. Ze hadden zich gedeeltelijk hersteld van de angst waardoor ze waren gegrepen, maar hun gelaat drukte onzekerheid en verlegenheid uit. Verbaasd keken ze naar de werken van Jezus. Ze waren overtuigd dat in Hem de profetieën over de Messias waren vervuld. De zonde van het ontheiligen van de tempel lag voor een groot deel bij de priesters. Zij hadden het zo geregeld dat de voorhof veranderd was in een marktplaats. Het volk was betrekkelijk onschuldig. Ze waren diep onder de indruk van Jezus' gezag, maar het gezag van de priesters en oversten overheerste bij hen. Ze zagen het werk van Christus als iets nieuws en vroegen zich af of Hij wel het recht had Zich te mengen in zaken die waren toegestaan door de gezaghebbers van de tempel. Ze waren boos omdat de handel was onderbroken en ze legden de stem van de Heilige Geest het zwijgen op.

Vooraf de priesters en de oversten moesten in Jezus de Gezalvde des Heren hebben gezien, want zij bezaten de heilige boeken waarin gesproken werd over zijn werk. Zij wisten dat de reiniging van de tempel een manifestatie van meer dan menselijke macht was. Hoezeer zij Jezus ook haatten, ze konden zich toch niet losmaken van de gedachte dat Hij een profeet van God kon zijn, gezonden om de heiligheid van de tempel te herstellen. Met een eerbied die zijn oorsprong vond in deze vrees, gingen zij naar Hem toe en vroegen Hem: „Welk teken toont Gij ons, dat Gij dit moogt doen?”

Jezus had hun een teken gegeven. Door het licht in hun hart te laten schijnen en voor hun ogen de werken te doen die de Messias zou doen, had Hij een overtuigend bewijs van zijn karakter gegeven. Toen zij Hem nu om een teken vroegen, antwoordde Hij hun door middel van een gelijkenis, waardoor Hij liet zien dat Hij hun boosheid zag en begreep hoever die hen zou leiden. „Breekt deze tempel af” zei Hij, „en Ik zal hem binnen drie dagen doen herrijzen.”

Deze woorden hadden een tweeledige betekenis. Niet alleen sprak Hij over de verwoesting van de joodse tempel en eredienst, maar ook over zijn eigen dood, het vernietigen van de tempel van zijn lichaam. De joden maakten hiertoe al plannen. Toen de priesters en oversten terugkeerden

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

naar de tempel, hadden zij zich voorgenomen Jezus te doden en zich zo te bevrijden van een onruststoker. Toen Hij hun echter hun plan voor ogen hield, begrepen ze Hem niet. Ze dachten dat Hij alleen over de tempel in Jeruzalem sprak, en verontwaardigd riepen ze uit: „Zesenvestig jaren is over deze tempel gebouwd, en Gij zult hem binnen drie dagen doen herrijzen?” Nu meenden ze dat Jezus hun ongelof had gerechtvaardigd en zij werden versterkt in hun voornemen Hem te verwerpen.

Het was niet de bedoeling van Christus dat zijn woorden begrepen zouden worden door de ongelovige joden, zelfs niet door zijn discipelen op dat tijdstip. Hij wist dat ze door zijn vijanden op verkeerde wijze uitgelegd en tegen Hem gebruikt zouden worden. Tijdens zijn verhoor zouden ze als een beschuldiging tegen Hem worden gebruikt, en op Golgota zouden ze Hem als een bespottig in het gezicht geslingerd worden. Maar als Hij ze nu duidelijk zou maken, zouden zijn discipelen een idee hebben van zijn lijden en dat zou hun een verdriet veroorzaken dat zij nog niet konden dragen. Een uitleg zou voortijdig aan de joden openbaren wat de gevolgen van hun vooroordeel en ongelof zouden zijn. Zij bevonden zich reeds op een weg die ze zouden blijven bewandelen tot Hij als een lam ter slachting geleid zou worden.

Deze woorden werden gesproken terwille van hen die in Hem zouden geloven. Hij wist dat ze herhaald zouden worden. Omdat ze tijdens het Pascha werden gesproken, zouden duizenden ze horen en naar alle delen van de wereld overbrengen. Nadat Hij uit het graf zou zijn opgestaan, zou de betekenis ervan duidelijk zijn. Voor velen zou dat een afdoend bewijs van zijn goddelijkheid zijn.

Door hun geestelijke duisternis begrepen zelfs de discipelen van Jezus vaak zijn lessen niet. Veel van deze lessen zouden door latere gebeurtenissen duidelijk worden. Als Hij niet meer bij hen zou zijn, zouden zijn woorden hun tot steun dienen.

De woorden van de Heiland: „Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen” hadden met betrekking tot de tempel te Jeruzalem een diepere betekenis dan de toehoorders beseften.

Christus was het fundament en het leven van de tempel. De diensten waren een zinnebeeld van het offer van Gods Zoon. Het priesterschap was ingesteld om het bemiddelend karakter en werk van Christus voor te stellen. Het gehele systeem van de offerdiensten was een voorafschaduw van de dood van de Heiland om de wereld te redden. Deze offers zouden geen doel meer hebben als de grote gebeurtenis waarop ze eeuwenlang hadden gewezen, was vervuld.

Omdat het hele ceremoniële stelsel naar Christus wees, had het zonder Hem geen waarde. Toen de joden hun verwerping van Christus bezegelden

IN ZIJN TEMPEL

door Hem ter dood te brengen, verwierpen zij alles wat inhoud gaf aan de tempel en zijn diensten. De heiligheid ervan was geweken, en ten ondergang gedoemd. Na die tijd hadden de offeranden en de daarmee verbonden diensten geen zin meer. Evenals het offer van Kaïn toonde het geen geloof in de Heiland.

Toen de joden Christus ter dood brachten, verwoestten ze in feite hun tempel. Toen Christus werd gekruisigd, scheurde het binnenste voorhangsel van boven naar beneden, waarmee te kennen gegeven werd dat het grote offer was gebracht en dat het stelsel van offeranden voor altijd had afgedaan. J

„Binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen”. Toen de Heiland stierf, leek het alsof de machten der duisternis hadden overwonnen. Ze jubelden over hun overwinning. Maar uit het geopende graf van Jozef kwam Jezus als overwinnaar tevoorschijn. „Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd.”⁹ Op grond van zijn dood en opstanding werd Hij de dienaar van de ware tabernakel, die de Here heeft opgericht en niet een mens. Mensen hadden de joodse tabernakel en de joodse tempel gebouwd, maar het heiligdom in de hemel, waarvan het aardse een afbeelding was, is niet door mensenhanden opgericht. „Zie een Man, wiens naam is Spruit . . . Hij zal de tempel des Heren bouwen en Hij zal met majesteit bekleed zijn en als heerser zitten op zijn troon; en Hij zal priester zijn op zijn troon.”¹⁰ De offerdienst die naar Christus geweten had ging voorbij, maar de ogen van alle mensen waren gericht op het ware offer voor de zonden der wereld. Aan het aardse priesterschap kwam een einde, maar wij zien naar Jezus, de Dienaar van het nieuwe verbond en „op het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel”. „Dat de weg naar het heiligdom nog niet openlag, zolang de eerste tent nog bestond . . . Maar Christus, opgetreden als Hogepriester der goederen die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, . . . met zijn eigen bloed eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf.”¹¹ „Daarom kan Hij ook volkomen behouden wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.”¹² Hoewel de dienst van de aardse naar de hemelse tempel zou worden overgebracht; hoewel het heiligdom en onze grote Hogepriester niet langer voor het menselijk oog zichtbaar zouden zijn, zouden de discipelen daardoor geen schade lijden. Ze zouden beseffen dat er door de afwezigheid van de Heiland geen breuk in hun omgang en geen vermindering van kracht was ontstaan. Terwijl Jezus dienst doet in het hemels heiligdom, dient Hij door zijn Geest nog steeds zijn gemeente op aarde. Voor het natuurlijk oog is Hij onzichtbaar, maar de belofte bij zijn scheiden is in vervulling gegaan: „Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

voleinding der wereld.”¹³ Hoewel Hij zijn macht overdraagt op mindere dienaars, is zijn bezielende tegenwoordigheid nog met zijn gemeente.

„Daar wij nu een grote Hogepriester hebben . . . Jezus, de Zoon van God, laten wij aan die belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen hogepriester die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar Eén die in alle dingen op gelijke wijze als wij is verzocht geweest, doch zonder te zondigen. Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen ter gelegener tijd.”¹⁴

---

¹ Exodus 30:12-16

² Exodus 19:12, 13

³ Psalm 69:9

⁴ Maleachi 3:1-3

⁵ 1 Korintiërs 3:16, 17

⁶ Openbaring 3:20

⁷ 2 Korintiërs 6:16; Micha 7:19

⁸ Efeziërs 2:21, 22

⁹ Kolossenzen 2:15

¹⁰ Hebreeën 8:2; Zacharia 6:12, 13

¹¹ Hebreeën 12:24; 9:8-12

¹² Hebreeën 7:25

¹³ Matteüs 28:20

¹⁴ Hebreeën 4:14-16

Nicodemus

Nicodemus bekleedde een hoge vertrouwenspositie bij het joodse volk. Hij was goed ontwikkeld en bezat buitengewone talenten. Ook was hij een geëerd lid van het Sanhedrin. Evenals anderen was hij getroffen door de woorden van Jezus. Hoewel hij rijk, geleerd en geëerd was, voelde hij zich op vreemde wijze aangetrokken tot de nederige Nazarener. De lessen uit de mond van de Heiland hadden diepe indruk op hem gemaakt en hij wilde graag meer van deze heerlijke waarheden weten.

De uitoefening van Christus' gezag bij het reinigen van de tempel had de besliste haat opgewekt van de oversten en de priesters. Zij vreesden de macht van deze vreemdeling. Ze konden een dergelijke vrijpostigheid van een onbekende Galileër niet dulden en waren besloten een einde aan zijn werk te maken. Niet allen waren het er echter mee eens. Sommigen waren bang iemand, die zo duidelijk door Gods Geest gedreven werd, tegen te staan. Zij herinnerden zich dat in het verleden profeten gedood waren omdat zij de zonden van de leiders in Israël bestraft hadden. Ze wisten dat de dienstbaarheid van de joden aan een heidens volk het resultaat was van hun hardnekkigheid in het verwerpen van Gods bestraffingen. Ze vreesden dat de oversten en de priesters door hun samenspannen tegen Jezus in de voetstappen van hun vaders zouden gaan en nieuwe rampen over het volk zouden brengen. Nicodemus deelde deze gevoelens. Toen men tijdens een raadszitting van het Sanhedrin overlegde hoe men tegenover Jezus zou optreden, maande Nicodemus tot voorzichtigheid en gematigdheid. Hij legde er de nadruk op dat het gevaarlijk zou zijn de waarschuwingen van Jezus in de wind te slaan als Hij werkelijk was bekleed met gezag van God. De priesters durfden deze raad niet te negeren en voorlopig namen ze geen openlijke maatregelen tegen de Heiland.

Nadat Nicodemus Jezus had horen spreken, had hij ijverig de profetieën over de Messias bestudeerd en hoe meer hij onderzocht, des te sterker werd zijn overtuiging dat Hij het was die komen zou. Samen met vele anderen in Israël was hij diep bedroefd over de ontheiliging van de tempel. Hij

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 3:1-17

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

had gezien hoe Jezus de kopers en verkopers uitgedreven had; hij had de wonderbare manifestatie van goddelijke macht aanschouwd; hij had gezien dat de Heiland de armen ontving en de zieken genas; hij had hun verheugde blik gezien en hun lofprijzingen gehoord en hij kon er niet langer aan twifelen of Jezus van Nazaret wel door God was gezonden.

Hij wilde graag met Jezus spreken, maar durfde Hem niet in het openbaar op te zoeken. Voor een overste van de joden zou het te vernederend zijn geweest te erkennen dat hij het eens was met zulk een onbekende leraar. En als het Sanhedrin van zijn bezoek zou horen, zouden zij hem bespotten en veroordelen. Hij besloot Jezus in stilte een bezoek te brengen en zich te verontschuldigen met te zeggen, dat als hij openlijk zou gaan, anderen wellicht zijn voorbeeld zouden volgen. Hij kwam te weten waar de Heiland gewoon was Zich terug te trekken op de Olijfberg. Hij wachtte tot het in de stad stil was geworden en zocht Hem toen op. Nicodemus voelde zich op vreemde wijze beschroomd in de tegenwoordigheid van Christus en trachtte dit onder een kalm en waardig voorkomen te verbergen. „Rabbi,” zei hij, „wij weten dat Gij van God gekomen zijt als leraar, want niemand kan die tekenen doen welke Gij doet, tenzij God met hem is.” Door te spreken over Jezus' zeldzame gaven als leraar en over zijn macht om wonderen te kunnen doen, hoopte hij de weg vrij te maken voor zijn gesprek. Hij wilde door zijn woorden vertrouwen uitlokken maar in werkelijkheid openbaarden ze ongeloof. Hij erkende Jezus niet als de Messias, alleen als een leraar door God gezonden.

In plaats van op deze begroeting in te gaan richtte Jezus zijn blik op de spreker alsof Hij tot in zijn hart las. In zijn oneindige wijsheid zag Hij een zoeker naar waarheid voor Zich. Hij kende het doel van zijn bezoek en omdat Hij de overtuiging, die reeds aanwezig was in de geest van zijn toehoorder wilde verdiepen, ging Hij rechtstreeks op het doel af en zei ernstig maar vriendelijk: „Voorwaar voorwaar Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien.”

Nicodemus was tot de Here gekomen om met Hem in discussie te treden, maar Jezus legde de grondbeginselen van de waarheid bloot. Hij sprak tot Nicodemus: U hebt meer behoefte aan een geestelijke wedergeboorte dan aan verstandelijke kennis. Uw nieuwsgierigheid moet niet bevredigd worden, u hebt behoefte aan een nieuw hart.

U moet nieuw leven van boven ontvangen eer u hemelse dingen naar waarde kunt schatten. Als die verandering niet plaats vindt en alles nieuw maakt, heeft het weinig zin voor u met Mij van gedachten te wisselen over mijn gezag of mijn zending.

Nicodemus had de prediking van Johannes de Doper gehoord over bekeering en doop en had gehoord dat hij wees naar Eén, die met de Heilige

NICODEMUS

Geest zou dopen. Hij beseftte dat er gebrek aan geestelijk leven onder de joden was en dat zij tot op zekere hoogte door dweepzucht en wereldse eierzucht werden beheerst. Hij had gehoopt op een betere toestand bij de komst van de Messias. Toch had de boodschap van de Doper, die tot in de harten doordrong, hem niet van zonde overtuigd. Hij was een strenge Farizeeër en trots op zijn goede werken. Hij werd overal geacht om zijn weldadigheid en vrijgevigheid bij het ondersteunen van de tempeldienst en voelde zich van Gods gunst verzekerd. Hij was erg verbaasd bij de gedachte aan een koninkrijk dat zo rein was, dat hij het, zoals hij nu was, niet zou kunnen zien.

De beeldspraak van de wedergeboorte, die Jezus had gebruikt, was voor Nicodemus niet volkomen onbekend. Mensen die uit het heidendom tot het geloof van Israël waren bekeerd, werden dikwijls met pasgeboren kinderen vergeleken. Daarom moet hij begrepen hebben dat de woorden van Christus niet letterlijk opgevat moesten worden. Maar omdat hij als een Israëliet was geboren, meende hij dat hij zeker kon zijn van een plaats in Gods koninkrijk. Hij vond niet, dat hij anders moest worden. Daarom was hij verbaasd over de woorden van de Heiland. Hij ergerde zich eraan, dat ze op hem van toepassing zouden zijn. Zijn Farizeeïsche trots streed tegen het eerlijk verlangen van de zoeker naar waarheid.

Hij verwonderde zich erover dat Jezus zo tot hem sprak zonder rekening te houden met zijn positie als overste in Israël.

Overrompeld in zijn zelfvertrouwen antwoordde hij Christus ironisch: „Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is?” Hij openbaarde evenals vele anderen, wanneer een duidelijke waarheid doordringt tot het geweten, het feit dat de natuurlijke mens de dingen van Gods Geest niet aanvaardt. In hen is niets dat antwoord geeft op geestelijke dingen, omdat geestelijke dingen geestelijk worden onderscheiden.

Maar de Heiland ging niet met hem redetwisten. Hij hief rustig en waardig zijn hand op en herhaalde wat Hij had gezegd met meer nadruk: „Voorwaar voorwaar Ik zeg u: Tenzij iemand geboren wordt uit water en geest, kan hij het koninkrijk Gods niet binnengaan.”

Nicodemus begreep dat Jezus hier sprak over de doop in water en het vernieuwen van het hart door Gods Geest. Hij was overtuigd dat hij zich bevond in tegenwoordigheid van Hem, over wie Johannes de Doper had gesproken.

Jezus vervolgde: „Wat uit het vlees geboren is, is vlees en wat uit de Geest geboren is, is geest.” „Van nature is het hart boos en komt ooit een reine uit een onreine — niet één!”

Menselijk vernuft kan geen geneesmiddel vinden voor de ziel die zondigt. „Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God, want

JEZUS - DE WENS DER EEUWEN

het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan ook niet." „Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godsastingen.”² De bron van het hart moet gereinigd worden eer de stromen daaruit zuiver kunnen zijn. Wie door eigen werken tracht de hemel te bereiken door stipt de wet te houden, probeert iets wat onmogelijk is. Voor iemand die slechts een wettische godsdienst, een gedaante van godsvrucht heeft, is geen veiligheid. Het christelijk leven is geen verandering of verbetering van het oude leven, maar een verandering van natuur. Het betekent de dood voor de oude natuur en de zonde en een geheel nieuw leven. Deze verandering kan alleen tot stand komen door het werk van de Heilige Geest.

Nog steeds was Nicodemus erg verbaasd en Jezus gebruikte de wind om zijn gedachte te verduidelijken: „De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zo is een ieder die uit de Geest geboren is.”

Wij horen de wind in de takken van de bomen, als de bladeren ritselen en de bloemen bewegen. Toch is hij onzichtbaar en niemand weet vanwaar hij komt en waar hij heengaat. Zo is het ook met het werk van de Heilige Geest aan het hart. Dit werk kan evenmin verklaard worden als de wind. Iemand kan wellicht niet precies vertellen wanneer of waar hij tot bekering is gekomen en niet alle omstandigheden in dat proces nagaan, maar dat wil niet zeggen dat hij niet bekeerd is. Christus werkt steeds aan het hart door een kracht die even onzichtbaar is als de wind. Geleidelijk, wellicht onopgemerkt door de mens, worden indrukken gemaakt die erop gericht zijn de ziel naar Christus te trekken. Dat kan gebeuren door over Hem na te denken, door de Bijbel te lezen of door te luisteren naar de prediking. Plotseling, als de Geest een meer direct beroep op de ziel doet, geeft deze zich vol blijdschap over aan Jezus. Velen noemen dit een plotselinge bekering, maar het is in feite het resultaat van een langdurig uitnodigen van Gods Geest, een geduldig, langdurig proces.

Hoewel de wind onzichtbaar is, kan men de uitwerking zien en voelen. Zo openbaart het werk van de Geest zich in de ziel door iedere daad van de mens, die de reddende kracht ervan gevoeld heeft.

Er was in Jezus' dagen een diepe kloof tussen joden en Samaritanen. De Samaritanen baseerden hun geloofsovertuiging uitsluitend op de vijf boeken van Mozes en weigerden de latere oudtestamentische boeken te aanvaarden.

NICODEMUS

Als Gods Geest bezit neemt van het hart, wordt het leven anders. Zondige gedachten worden weggedaan, verkeerde daden nagelaten; liefde, nederigheid en vrede komen in de plaats van boosheid, jaloezie en twist. Vreugde komt in de plaats van droefheid en het gelaat weerspiegelt het licht van de hemel. Niemand ziet de hand die de last wegneemt of ontdekt het licht dat van God neerdaalt. Wanneer de ziel zich in geloof overgeeft aan God, volgt de zegen. Dan schept die kracht, die geen mensenoog kan zien, een nieuwe schepping naar Gods beeld.

De sterfelijke mens kan onmogelijk het verlossingswerk begrijpen. Die verborgenheid gaat menselijke kennis te boven. Toch is het voor degene, die van de dood overgaat naar het leven, een goddelijke werkelijkheid. Wij mogen reeds hier het begin van de verlossing uit ervaring leren kennen. De gevolgen reiken tot in de eeuwigheid.

Terwijl Jezus sprak, drongen flitsen van de waarheid door in de geest van de overste. De verzachtende, matigende invloed van de Heilige Geest maakte indruk op zijn hart. Toch begreep hij de woorden van de Heiland niet volkomen. Hij was niet zozeer onder de indruk van de noodzaak tot wedergeboorte als wel van de wijze waarop deze tot stand komt. Verwonderd vroeg hij: „Hoe kan dit geschieden?”

„Gij zijt de leraar van Israël en deze dingen verstaat gij niet?” vroeg Jezus. Iemand aan wie het godsdienstig onderricht van het volk was toevertrouwd, zou toch zeker niet zo onbekend zijn met zulke belangrijke waarheden. Zijn woorden hielden de les in, dat Nicodemus een erg bescheiden mening van zichzelf behoorde te hebben, omdat hij zo weinig wist van geestelijke dingen, in plaats van zich te ergeren aan de duidelijke woorden van waarheid. Toch sprak Christus zo ernstig en zijn woorden en blikken toonden zulk een oprechte liefde, dat Nicodemus zich niet beledigd voelde toen hij zich bewust werd van zijn vernederende toestand.

Maar toen Jezus duidelijk maakte dat het zijn werk was op aarde een geestelijk in plaats van een wereldlijk rijk te vestigen, was Nicodemus verontrust. Jezus zag dat en voegde eraan toe: „Indien ik u van het aardse gesproken heb, zonder dat gij gelooft, hoe zult gij dan geloven wanneer ik u van het hemelse spreek?”

Enkele discipelen waren vissers voordat zij besloten Jezus te volgen. Zij lieten hun boten in de steek om zich bij het gezelschap dat met Jezus rondtrok, te voegen.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Als Nicodemus niet de leer van Christus over het werk van de genade aan het hart kon aanvaarden, hoe zou hij dan de aard van zijn heerlijk hemels koninkrijk kunnen begrijpen? Omdat hij de aard van Christus' werk op aarde niet verstond, kon hij zijn werk in de hemel niet begrijpen.

De joden die door Jezus uit de tempel waren verdreven zeiden dat zij kinderen van Abraham waren, maar ze vluchtten uit de tegenwoordigheid van de Heiland omdat ze Gods heerlijkheid, die zich in Hem openbaarde, niet konden verdragen. Op deze wijze lieten zij zien dat ze niet geschikt waren om door Gods genade deel te nemen aan de heilige diensten in de tempel. Ze deden hun best een schijn van heiligheid te bewaren, maar ze verwaarloosden de heiligheid van het hart. Terwijl ze vasthielden aan de letter van de wet, overtraden ze steeds de geest ervan. Ze hadden dringend behoefte aan de verandering, waarover Christus met Nicodemus had gesproken — een nieuwe zedelijke geboorte, reiniging van zonden en een vernieuwing van kennis en heiligheid.

Voor de blindheid voor het werk van wedergeboorte van Israël bestond geen verontschuldiging. Jesaja had onder de leiding van de Heilige Geest geschreven: „Wij zijn allen geworden als een onreine, al onze gerechtigheden als een bezoedeld kleed.” David bad: „Schepp mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest.” Door Ezechiël was de belofte gegeven: „Een nieuw hart zal ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal ik uit uw lichaam verwijderen en ik zal u een hart van vlees geven. Mijn geest zal ik in uw binnenste geven en maken dat gij naar mijn inzettingen zult wandelen”.³

Nicodemus had deze teksten gelezen zonder ze te verstaan, maar nu begon hij in te zien wat ze betekenden. Hij zag in dat strikte letterlijke gehoorzaamheid aan de wet, toegepast in de praktijk, niemand aanspreken kan doen gelden op het koninkrijk des hemels. In het oog van de mensen was zijn leven rechtvaardig en eerzaam geweest, maar in de tegenwoordigheid van Christus beseftte hij dat zijn hart onrein, en zijn leven onheilig was. Nicodemus werd tot Christus aangetrokken. Toen de Heiland hem duidelijk maakte wat de nieuwe geboorte inhield, verlangde hij naar die verandering in zijn eigen leven. Waardoor zou dat bereikt kunnen worden? Jezus beantwoordde deze onuitgesproken vraag: „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft in Hem eeuwig leven hebbe.”

Dit was voor Nicodemus bekend terrein. Het symbool van de slang in de woestijn maakte het werk van de Heiland voor hem duidelijk. Toen de Israëlieten stierven aan de beten van de vurige slangen, had God Mozes opgedragen een koperen slang te maken en deze op een staak te plaatsen

NICODEMUS

midden in het legerkamp. Toen werd door heel het kamp bekend gemaakt dat allen die naar de slang zouden opzien, zouden blijven leven. Het volk wist heel goed dat de slang zelf geen macht had hen te helpen. Het was een symbool van Christus. Zoals het beeld, gemaakt in de vorm van de dodelijke slang omhooggeheven werd om hen te redden, zou Eén „in vlees aan dat der zonder gelijk” hun Verlosser zijn.⁴ Vele Israëlieten beschouwden de offerdienst als iets dat op zichzelf in staat was hen van zonde te bevrijden. God wilde hun leren dat deze dienst in zichzelf niet meer waarde had dan de koperen slang. Daardoor moest hun aandacht op de Heiland worden gericht. Zowel voor de genezing van hun wonden als voor vergeving van hun zonden konden ze alleen maar geloven in de Gave van God. Ze moesten zien om te kunnen leven.

Zij die door de slangen waren gebeten hebben misschien te lang gewacht met opzien. Misschien hebben ze zich afgevraagd hoe er kracht kon schuilen in dat koperen zinnebeeld. Misschien hebben ze een wetenschappelijke verklaring gevraagd, maar deze verklaring werd niet gegeven. Zij moesten Gods woord aan hen door Mozes geloven. Als ze zouden weigeren, betekende dat de dood.

Door strijd en discussie kan de ziel niet worden verlicht. Wij moeten opzien en leven. Nicodemus nam de les ter harte en onthield hem. Hij onderzocht de Schriften op nieuwe wijze, niet om een gedachte te bespreken maar om leven voor de ziel te ontvangen.

Hij begon het koninkrijk der hemelen te zien, toen hij zich onderwierp aan de leiding van de Heilige Geest.

Nu zijn er duizenden die dezelfde waarheid, die Nicodemus door de opgerichte slang heeft geleerd, moeten leren. Zij rekenen op hun gehoorzaamheid aan Gods wet om bij Hem in de gunst te komen. Als hun wordt gezegd dat zij op Jezus moeten zien en moeten geloven dat Hij hen alleen door genade redt, roepen zij uit: „Hoe kan dit geschieden?”

Evenals Nicodemus moeten wij bereid zijn het leven binnen te gaan als de voornaamste zondaars. „Want er is ook onder de hemel geen andere naam de mensen gegeven waardoor wij moeten behouden worden” dan de naam van Christus⁵. Wij ontvangen Gods genade door het geloof, maar het geloof maakt ons niet zalig. Het kan niets verdienen. Het is de hand waarmee wij Christus aangrijpen en zijn verdiensten, het geneesmiddel tegen de zonde, ons toeëigenen. Wij kunnen ons zelf niet bekeren zonder de hulp van Gods Geest.

De Schrift zegt van Christus: „Deze heeft God door zijn rechterhand verhoogd tot een leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken.”⁶ Evenals vergeving komt bekering van Christus.

Hoe worden wij dan gered? Zoals Mozes de slang in de woestijn heeft

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

verhoogd, is de Zoon des mensen verhoogd en iedereen die is verleid en door de slang is gebeten, kan opzien en leven. „Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.”¹⁷ Het licht van het kruis openbaart Gods liefde. Die liefde trekt ons tot Hem. Als wij geen weerstand bieden aan die liefde, zullen we naar de voet van het kruis worden geleid, vol berouw over de zonden die de dood van de Heiland veroorzaakt hebben. Dan wekt Gods Geest door het geloof nieuw leven in de ziel. Ons denken en willen wordt ondergeschikt aan de wil van Christus. Het hart en het verstand worden herschapen naar het beeld van Hem, die in ons werkt om alles aan Zich te onderwerpen. Dan wordt Gods wet geschreven in verstand en hart en kunnen wij met Christus zeggen: „Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God.”

In het gesprek met Nicodemus verklaarde Jezus het verlossingsplan en zijn zending naar de wereld. In geen van zijn latere redevoeringen heeft Hij zo uitvoerig stap voor stap het werk uiteengezet, dat plaats moet vinden in het hart van allen, die het koninkrijk van God willen binnengaan. Aan het begin van zijn werk maakte Hij de waarheid duidelijk aan een lid van het Sanhedrin, aan het hart dat daartoe openstond, aan een leraar van het volk. Maar de leiders in Israël heetten het licht niet welkom. Nicodemus verborg de waarheid in zijn hart en de volgende drie jaren was er weinig zichtbare vrucht.

Maar Jezus wist in welke bodem Hij het zaad had gezaaid. De woorden, die nacht gesproken tot een eenzame toehoorder op de stille berg waren niet verloren. Een tijd lang kwam Nicodemus niet openbaar op voor Christus, maar hij sloeg zijn leven gade en dacht na over zijn leer. In de raad van het Sanhedrin verijdelde hij meermalen de plannen van de priesters om Christus te doden. Toen Jezus ten slotte aan het kruis hing, dacht Nicodemus aan de woorden op de Olijfberg: „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe.” Het licht van dat geheime onderhoud verlichtte het kruis op Golgota en Nicodemus erkende Jezus als de Verlosser der wereld.

Na de opstanding van Christus, toen de discipelen door vervolging werden verstrooid, kwam Nicodemus vrijmoedig uit voor zijn geloof. Hij gebruikte zijn rijkdom om de jonge gemeente te ondersteunen, waarvan de joden gemeend hadden dat ze na de dood van Christus niet langer zou bestaan. In tijden van gevaar was hij, die eerst zo voorzichtig was geweest, zo standvastig als een rots. Hij bemoedigde de discipelen in hun geloof en zorgde voor middelen om het werk van het evangelie voort te zetten.

Hij werd bespot en vervolgd door degenen, die hem vroeger eerbied hadden betoond. Hij werd arm in aardse goederen, maar hij wankelde niet

NICODEMUS

in zijn geloof, dat zijn oorsprong had in dat nachtelijk onderhoud met Jezus.

Nicodemus vertelde aan Johannes de inhoud van dat gesprek en deze heeft het vastgelegd tot onderwijzing van miljoenen. De waarheden daarin geleerd, zijn nu nog even belangrijk als in die stille nacht op de berg, toen de joodse leraar kwam om van de nederige Leraar uit Galilea de weg naar het leven te leren kennen.

---

¹ Job 14:4

² Romeinen 8:7; Matteüs 15:19

³ Jesaja 64:6; Psalm 51:10; Ezechiël
36:26, 27

⁴ Romeinen 8:5

⁵ Handelingen 4:12

⁶ Handelingen 5:31

⁷ Johannes 1:29

„Hij moet wassen”

Een tijdlang was de invloed van de Doper op het volk groter dan die van de oversten, priesters en vorsten. Als hij zich had aangekondigd als de Messias en een opstand tegen Rome had georganiseerd, zouden priesters en volk zich onder zijn bevel hebben geplaatst. Satan hield iedere overweging, die de eerezucht van wereldveroveraars aanspreekt, Johannes de Doper voor. Maar ondanks al deze verlokkingen tot macht had Johannes standvastig geweigerd zich te laten omkopen. De aandacht, die op hem was gericht, vestigde hij op iemand anders.

Nu zag hij hoe zijn populariteit afnam en de Heiland het middelpunt werd. Elke dag waren er minder mensen om hem heen. Toen Jezus uit Jeruzalem naar het gebied bij de Jordaan kwam, stroomden de mensen toe om Hem te horen. Het aantal van zijn discipelen nam dagelijks toe. Velen kwamen om zich door Hem te laten dopen, en hoewel Christus zelf niet doopte, keurde Hij het goed dat zijn discipelen die handeling voltrokken. Zo plaatste Hij het zegel van zijn goedkeuring op het werk van zijn voorloper. De discipelen van Johannes sloegen echter afgunstig het toenemend aanzien van Jezus gade. Zij stonden gereed kritiek te oefenen op zijn werk en het duurde niet lang of zij zagen daartoe een gelegenheid.

De vraag kwam op tussen de joden en hen of de doop de ziel van zonde kon reinigen. Zij hielden vol, dat de doop van Jezus anders was dan de doop van Johannes. Al gauw waren ze gewikkeld in een woordenwisseling met Christus' discipelen over de juiste bewoording bij de doophandeling en ten slotte over de vraag of Jezus wel het recht had om te dopen.

De discipelen van Johannes kwamen met hun klachten bij hun meester en zeiden: „Rabbi, die met u was aan de overzijde van de Jordaan en van wie gij getuigd hebt, zie, die doopt en allen gaan tot Hem.”

Door deze woorden verzocht de Satan Johannes. Hoewel het werk van Johannes bijna ten einde scheen, kon hij toch nog het werk van Christus hinderen als hij dat zou willen. Als hij medelijden met zichzelf had gehad en teleurstelling had getoond, omdat hij verdrongen werd, zou hij het zaad

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 3:22-36

„HIJ MOET WASSEN”

van tweedracht hebben gezaaid, nijd en afgunst in de hand hebben gewerkt en de voortgang van het evangelie ernstig hebben geschaad.

Van nature bezat Johannes de gebreken en zwakheden van het mensdom, maar de aanraking van Gods liefde had hem veranderd. Hij vertoefde in een atmosfeer die vrij was van zelfzucht en eerzucht en stond ver boven jaloezie. Hij toonde geen instemming met de ontevredenheid van zijn discipelen, maar liet zien, dat hij zijn plaats ten opzichte van de Messias verstond en vol vreugde Hem, voor wie hij de weg had bereid, verwelkomde.

Hij zei: „Geen mens kan iets aannemen of het moet hem uit de hemel gegeven zijn. Gij kunt zelf van mij getuigen, dat ik gezegd heb: Ik ben de Christus niet, maar ik ben voor Hem uitgezonden. Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom die er bij staat en naar hem luistert, verblijdt zich met blijdschap over de stem van de bruidegom.” Johannes beschouwde zich hier als de vriend die dienst deed als boodschapper tussen de verloofden en die de weg voor het huwelijk bereidde. Wanneer de bruidegom zijn bruid verkregen had, was het werk van de vriend gedaan. Hij verheugde zich over het geluk van hen, aan wier verbintenis hij had meegewerkt. Zo was Johannes geroepen om het volk te wijzen op Jezus en hij verheugde zich over het succes van het werk van de Heiland. Hij zei: „Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld. Hij moet wassen, ik moet minder worden.”

Terwijl Johannes in geloof opzag naar de Verlosser, was hij opgeklommen tot de hoogte van zelfverloochening. Hij trachtte niet de aandacht van de mensen op zichzelf te vestigen, maar hun gedachten omhoog te richten tot deze zouden rusten op het Lam van God. Zelf was hij alleen maar een ster geweest, een roepende in de woestijn. Nu aanvaardde hij vol blijdschap de stilte en de vergetelheid, zodat ieders ogen gericht zouden worden op het Licht des levens.

Wie trouw zijn aan hun roeping als Gods boodschappers, zullen geen eigen eer zoeken. Eigenliefde zal opgaan in liefde voor Christus. De zaak van het evangelie zal niet door wedijver gehinderd worden. Zij zullen beseffen dat ze evenals Johannes de Doper moesten verkondigen: „Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.” Zij zullen Jezus verheffen en in Hem zal de mensheid worden verheven. „Want zo zegt de Hoge en Verhevene, die in de eeuwigheid troont en wiens naam de Heilige is: In de hoge en in het heilige woon Ik en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven.”¹

Het hart van de profeet was vrij van zelfzucht en vervuld met goddelijk licht. Toen hij van de heerlijkheid van de Heiland getuigde waren zijn woorden vrijwel gelijk aan de woorden die Christus tijdens zijn gesprek met Nicode-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

mus had gesproken.

Johannes zei: „Die van boven komt, is boven allen; wie uit de aarde is, is aards en spreekt uit de aarde. Die uit de hemel komt, is boven allen . . . Want dien God gezonden heeft, die spreekt de woorden Gods, want Hij geeft de Geest niet met mate.” Christus kon zeggen: „Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.” Hem is gezegd: „Gerechtigheid hebt gij liefgehad en ongerechtigheid hebt gij gehaat; daarom heeft U, o God, uw God gezalft met vreugdeolie boven uw deelgenoten.”² De Vader geeft hem de geest niet met mate.

Evenzo is het met de volgelingen van Christus. We kunnen alleen het licht des hemels ontvangen als wij bereid zijn onszelf uit te schakelen. We kunnen Gods karakter niet onderscheiden en Christus niet in geloof aannemen tenzij wij elke gedachte ondergeschikt maken aan de gehoorzaamheid van Christus. De Heilige Geest wordt zonder mate geschonken aan allen die dit doen. In Christus „woont al de volheid der godheid lichamelijk, en gij hebt de volheid verkregen in Hem.”³

De discipelen van Johannes hadden gezegd dat allen tot Christus gingen, maar Johannes had met een scherper inzicht verklaard: „Zijn getuigenis neemt niemand aan;” slechts weinigen waren bereid Hem te aanvaarden als Verlosser van zonden. Maar „wie zijn getuigenis aanvaardt, heeft bezegeld dat God waarachtig is.”⁴ „Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven.” Het is niet nodig te redetwisten of de doop van Christus dan wel die van Johannes van zonden reinigt. Alleen de genade van Christus geeft leven aan de ziel. Zonder Christus is de doop net als elke andere instelling een waardeloze vorm. „Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven.”

Het succes van Christus' werk, waarover de Doper zo blij was, werd ook aan de gezaghebbers in Jeruzalem gebracht. De priesters en rabbi's waren afgunstig geweest op Johannes toen zij zagen hoe al het volk uit de synagogen stroomde naar de woestijn, maar hier was iemand met nog meer macht om de scharen tot Zich te trekken.

Deze leiders van Israël wilden niet evenals Johannes zeggen: „Hij moet wassen, ik moet minder worden.” Opnieuw besloten ze een eind te maken aan het werk, dat de mensen van hen aftrok.

Jezus wist dat zij niets onbeproefd zouden laten om een scheiding te veroorzaken tussen zijn discipelen en die van Johannes. Hij wist dat de storm opstak die één van de grootste profeten die ooit geleefd hadden zou wegvagen. Omdat Hij geen aanleiding wilde geven tot wanbegrip of verdeeldheid, maakte Hij rustig een eind aan zijn werk en trok Hij Zich terug in Galilea. Ook wij moeten trouw zijn aan de waarheid, maar toch alles proberen te vermijden dat aanleiding kan geven tot onenigheid of wanbegrip. Wanneer dit ontstaat gaan zielen verloren. Als zich bepaalde omstandig-

„HIJ MOET WASSEN”

heden voordoen waardoor verdeeldheid dreigt, moeten wij het voorbeeld volgen van Jezus en van Johannes de Doper.

Johannes was geroepen om op te treden als hervormer. Daarom liepen zijn discipelen gevaar hun aandacht te richten op hem, met het gevoel dat het succes van het werk afhankelijk was van zijn inspanning. Zij konden uit het oog verliezen dat hij slechts een werktuig was dat door God werd gebruikt. Het werk van Johannes was echter niet voldoende om de grondslag te leggen van de christelijke kerk. Toen zijn werk voltooid was, moest een ander werk worden gedaan, dat niet door zijn getuigenis kon worden verricht. Dat begrepen zijn discipelen niet. Toen zij zagen hoe Christus het werk overnam, waren ze afgunstig en ontevreden.

Deze gevaren bestaan nog steeds. God roept iemand om een bepaald werk te doen. Als deze het zover heeft gedaan als mogelijk is, roept God anderen om het werk voort te zetten. Het kan zijn dat velen, evenals de discipelen van Johannes, menen dat het succes van het werk afhankelijk is van degene die begonnen is.

De aandacht wordt gevestigd op de mens in plaats van op God, afgunst ontstaat en Gods werk lijdt schade. Degene die ten onrechte wordt geëerd, loopt gevaar zelfvertrouwen te koesteren. Hij beseft niet dat hij van God afhankelijk is. De mensen leren vertrouwen op de mens om leiding te geven en vervallen in dwaling, waardoor zij van God worden afgeleid.

Gods werk mag niet het stempel van de mens dragen. Van tijd tot tijd zal God andere middelen gebruiken waardoor zijn plannen het best kunnen worden uitgevoerd.

Gelukkig die mensen, die bereid zijn zichzelf te vernederen en die met Johannes de Doper zeggen: „Hij moet wassen, ik moet minder worden.”

---

¹ Jesaja 57:15

² Johannes 5:30

³ Kolossenzen 2:9, 10

⁴ Johannes 3:35

Bij de Jakobsbron

Onderweg naar Galilea kwam Jezus door Samaria. Het was ongeveer twaalf uur, toen Hij het prachtige dal van Sichem bereikte. Aan de ingang van dat dal was de Jakobsbron. Vermoeid van de reis zat Hij neer om te rusten, terwijl zijn discipelen voedsel gingen kopen.

De joden en de Samaritanen waren bittere vijanden en vermeden zoveel mogelijk alle omgang met elkaar. De rabbi's vonden het geoorloofd handel te drijven met de Samaritanen als dat nodig was, maar alle maatschappelijke omgang met hen werd veroordeeld. Een jood zou niets lenen van een Samaritaan. Hij wilde geen gunst aannemen, zelfs geen stukje brood of een beker water. Toen de discipelen voedsel kochten, handelden zij overeenkomstig het gebruik van hun volk. Verder wilden ze niet gaan. Het kwam ook in de gedachten van de discipelen van Christus niet op een gunst te vragen van de Samaritanen en op een of andere wijze te trachten hun goed te doen.

Toen Jezus bij de bron zat, was Hij uitgeput van honger en dorst. Het was een lange reis geweest van de vroege morgen af en nu brandde de middagzon op zijn hoofd. Zijn dorst werd verergerd bij de gedachte aan het koele, verfrissende water, dat zo dichtbij en toch zo onbereikbaar was. Hij had geen touw en geen waterkruik en de put was diep. Hij deelde het lot van de mensheid en wachtte tot er iemand zou komen om water te putten.

Er kwam een vrouw uit Samaria. Terwijl zij zijn aanwezigheid negeerde, vulde ze haar kruik met water. Toen zij zich omkeerde om weg te gaan, vroeg Jezus haar om water. Geen oosterling zou zo'n verzoek weigeren. In het oosten werd water „het geschenk van God” genoemd. Het aanbieden van drinken aan een dorstige reiziger werd beschouwd als een zo heilige plicht, dat Arabieren uit de woestijn een grote omweg zouden maken om deze plicht te vervullen. De haat tussen joden en Samaritanen was oorzaak dat de vrouw deze vriendelijkheid aan Jezus betoonde, maar de Heiland zocht de sleutel naar dit hart. Met een tact, geboren uit goddelijke liefde, vroeg Hij een gunst, in plaats van iets aan te bieden. Het aanbieden van

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 4:1-42

BIJ DE JAKOBSBRON

een gunst had zij kunnen weigeren, maar vertrouwen wekt vertrouwen. De Koning des hemels naderde deze verstoten vrouw en vroeg een gunst van haar. Hij, die de zeeën had gemaakt, die de wateren van de afgrond bestuurt, die de bronnen en fonteynen der aarde opent, rustte van zijn vermoeidheid uit bij de Jakobsbron en was afhankelijk van de vriendelijkheid van een vreemdeling om een beker water te krijgen.

De vrouw had gezien, dat Jezus een jood was. In haar verbazing vergat zij aan zijn verzoek te voldoen. Zij was nieuwsgierig naar de reden van dit verzoek. „Hoe kunt Gij als jood van mij, een Samaritaanse, te drinken vragen?”

Jezus antwoordde: „Indien gij wist van de gave Gods en wie het is die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven.” U vraagt zich af waarom ik u zo'n kleine gunst vraag, wat water uit de bron aan onze voeten. Wanneer u het Mij gevraagd zou hebben, zou Ik u te drinken hebben gegeven van het water des eeuwigen levens.

De vrouw had de woorden van Christus niet begrepen, maar de ernst ervan drong tot haar door. Haar luchtige, uitdagende houding begon te veranderen. Omdat zij meende dat Jezus sprak over de bron voor hen, zei ze: „Heer, Gij hebt geen emmer en de put is diep, hoe komt Gij dan aan het levende water? Zijt Gij soms meer dan onze vader Jakob, die ons de put gegeven en zelf eruit gedronken heeft?”

Ze zag alleen maar een dorstige reiziger voor zich, uitgeput en verreisd. In haar gedachten vergeleek ze hem met de geëerde aartsvader Jakob. Ze koesterde het zo begrijpelijk gevoel dat geen andere put gelijkgesteld kon worden met deze put van Jakob. Zij zag terug naar de voorvaders en vooruit naar de Messias, terwijl de Hoop der vaders, de Messias zelf, naast haar zat en ze kende Hem niet. Hoeveel dorstige zielen zijn tegenwoordig vlak bij de fontein des levens terwijl zij zoeken naar de bron des levens in de verte. „Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen; of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen . . . Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart . . . indien gij met uw mond belijdt dat Jezus Heer is en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden.”¹

Jezus gaf niet dadelijk antwoord op de vraag betreffende Hemzelf, maar zei met grote ernst: „Een ieder die van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water dat Ik hem geven zal, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem geven zal, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven.” Wie zijn dorst tracht te stillen aan de fonteynen van deze wereld zal steeds

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

weer dorst krijgen. Overal zijn de mensen onvoldaan. Zij verlangen naar iets wat de behoefte van de ziel kan bevredigen. Slechts Eén kan aan die behoefte voldoen. De behoefte van de wereld, „De Wens der volken”, is Christus. De goddelijke genade die alleen Hij kan schenken, is als levend water dat de ziel reinigt, verfrist en nieuw leven geeft.

Jezus bedoelde niet, dat een enkele slok van het water des levens voldoende zou zijn voor wie het zouden ontvangen. Wie de liefde van Jezus leert kennen, zal naar meer verlangen en naar niets anders meer zoeken. De rijkdommen, eer en genoegens der wereld bieden geen aantrekking meer. Zijn hart zal gedurig roepen: Meer van U! En Hij, die aan de ziel haar nood openbaart, staat gereed om haar honger en dorst te bevredigen. Alle menselijke toevluchtsmiddelen en steun zullen falen. De bakken zullen leeg raken, de poelen opdrogen, maar onze Verlosser is een onuitputtelijke Bron. Wij kunnen steeds weer drinken en telkens nieuwe voorraad vinden. De mens in wie Christus woont, heeft in zich een bron van zegen, „een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven.” Uit deze bron kan hij kracht en genade putten, voldoende voor al zijn behoeften.

Toen Jezus sprak over levend water, zag de vrouw Hem aan met verbaasde aandacht. Hij had haar belangstelling gewekt en ze verlangde naar de gave waarover Hij sprak. Ze begreep dat het niet het water uit de Jakobsbron was, waarover Hij sprak, want dat had ze altijd gebruikt en toch had ze weer dorst gekregen. „Heer,” zei ze, „geeft mij dit water, opdat ik geen dorst heb en niet hierheen behoef te gaan om te putten.”

Opeens gaf Jezus een andere wending aan het gesprek. Eer deze vrouw de gave kon ontvangen, die Hij wilde geven, moest zij zich van haar zonde en van de behoefte aan een Verlosser bewust zijn. Hij zei tot haar: „Ga heen, roep uw man en kom hier. Zij antwoordde: Ik heb geen man.” Op deze wijze hoopte zij alle vragen in die richting te vermijden. Maar de Heiland vervolgde: „Terecht zegt gij: Ik heb geen man. Gij hebt vijf mannen gehad en die gij nu hebt, is uw man niet. Hierin hebt gij de waarheid gesproken.”

De toehoorder beefde. Een geheimzinnige hand sloeg de bladzijden van haar levensgeschiedenis om en bracht aan het licht wat zij voor altijd had willen vergeten. Wie was Hij, dat Hij de geheimen van haar leven kon lezen? Zij dacht aan de eeuwigheid, aan het oordeel dat komen zou wanneer alles, dat nu verborgen is, aan het licht gebracht zal worden. In dat licht werd haar geweten wakker. Zij kon niets loochenen, maar ze probeerde een zo ongewenst onderwerp te vermijden. Met diepe eerbied zei ze: „Heer, ik zie dat Gij een profeet zijt.” Toen ging zij in de hoop haar geweten tot zwijgen te brengen, over op een onderwerp van godsdienstig geschil. Als hij een profeet was, zou Hij beslist antwoord kunnen geven op deze dingen, waarover al zo lang verschil van mening was geweest.

BIJ DE JAKOBSBRON

Geduldig stond Jezus toe dat zij de leiding van het gesprek overnam. Intussen wachtte Hij op een gelegenheid om de waarheid weer tot haar hart te doen spreken. „Onze vaders hebben op deze berg aanbeden,” zei ze, „en gijlieden zegt dat te Jeruzalem de plaats is waar men moet aanbidden.” De berg Gerizim lag net in zicht. De tempel op die berg was verwoest en alleen het altaar stond er nog. De plaats van aanbeding was een strijd-vraag geweest tussen joden en Samaritanen. Sommige voorouders van de Samaritanen hadden vroeger tot Israël behoord, maar als gevolg van hun zonden had de Here toegelaten dat zij door een afgodisch volk waren overwonnen. Vele geslachten lang waren ze met afgodendienaars vermengd, en de godsdienst van die volken was tenslotte de hunne geworden. Weliswaar stelden zij dat hun afgoden alleen maar dienden om hen te herinneren aan de levende God, de Heerser van het heelal. Toch werden deze mensen ertoe gebracht hun gesneden beelden te vereren.

Toen de tempel te Jeruzalem in de dagen van Ezra werd herbouwd, wilden de Samaritanen de joden bij de herbouw helpen. Dit voorrecht werd hun ontzegd en een bittere vijandschap ontstond tussen beide volken. De Samaritanen hadden een eigen tempel gebouwd op de berg Gerizim. Hier aanbaden zij overeenkomstig de door Mozes ingestelde diensten, hoewel ze niet volkomen afstand deden van hun afgoderij. Zij waren echter door onheil getroffen, hun tempel was verwoest door vijanden en het scheen dat een vloek op hen rustte. Toch bleven zij vasthouden aan hun gebruiken en vormen van aanbeding. Ze wilden de tempel in Jeruzalem niet erkennen als Gods huis en niet toegeven dat de godsdienst van de joden de hunne overtrof.

Jezus gaf de vrouw als antwoord: „Geloof Mij, vrouw, de ure komt dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Gij aanbidt wat gij niet weet; wij aanbidden wat wij weten, want het heil is uit de joden.” Jezus had laten zien dat Hij vrij was van het vooroordeel van de joden tegen de Samaritanen. Nu trachtte Hij het vooroordeel van deze Samaritaanse tegen de joden weg te nemen. Terwijl Hij wees op het feit dat de godsdienst van de Samaritanen door afgoderij was verdorven, vertelde Hij dat de grote waarheden van de verlossing aan de joden waren toevertrouwd en dat de Messias uit hun midden zou opstaan. In de Heilige Schriften hadden zij een duidelijke voorstelling van Gods karakter en van de beginselen van zijn bestuur. Jezus rekende Zich tot de joden als degenen, aan wie God Zichzelf had geopenbaard.

Hij wilde de gedachten van zijn toehoorder richten boven vormen, plechtigheden en strijdvragen. „De ure komt en is nu,” zei Hij, „dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en waarheid, want de Vader zoekt zulke aanbidders. God is geest en wie Hem aanbidden,

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

moeten aanbidden in geest en in waarheid.”

Hier wordt dezelfde waarheid meegedeeld die Jezus aan Nicodemus had verklaard, toen Hij had gezegd: „Tenzij iemand van boven geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien.”² De mensen komen niet met de hemel in aanraking door het aanbidden op een heilige berg of in een heilige tempel. De godsdienst wordt niet bepaald door uiterlijke vormen en gebruiken. De godsdienst die van God komt, is de enige godsdienst die tot God zal leiden. Om Hem op de juiste wijze te dienen, moeten we uit Gods Geest geboren worden. Dat zal het hart reinigen en de geest vernieuwen, zodat we in staat gesteld worden God te kennen en lief te hebben. Wij zullen gewillig zijn om aan al zijn eisen te voldoen. Dat is ware aanbidding. Het is de vrucht van het werk van de Heilige Geest. Door de Geest wordt elk oprecht gebed ingegeven en zulk een gebed wordt door God aanvaard. Waar iemand zich keert tot God, is het werk van de Geest openbaar en God zal Zich aan die mens openbaren. Hij zoekt zulke aanbidders. Hij staat gereed hen te ontvangen en hen te maken tot zijn zonen en dochters.]

Terwijl de vrouw met Jezus sprak, was zij diep onder de indruk van zijn woorden. Nooit had zij zoiets gehoord van de priesters van haar eigen volk of van de joden. Toen haar verleden was blootgelegd, was ze zich bewust geworden van haar grote nood. Zij beseftte de dorst van haar hart, die nooit gestild kon worden door het water uit de put van Sichar. Ze was nooit eerder in aanraking geweest met iets of iemand waardoor ze zo ging verlangen naar iets beters. Jezus had haar overtuigd dat Hij de geheimen van haar leven kon doorgronden en toch voelde zij dat Hij haar vriend was, die medelijden met haar had en die haar liefhad. Hoewel de reinheid van zijn tegenwoordigheid haar zonde veroordeelde, had Hij geen veroordelend woord gesproken maar haar verteld van zijn genade, die het hart kon vernieuwen. Zij begon te vermoeden wie Hij zou kunnen zijn. De vraag kwam in haar op: Zou Hij de lang beloofde Messias zijn? Zij zei tot Hem: „Ik weet dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer Hij komt, zal Hij ons alles verkondigen.” Jezus antwoordde: „Ik, die met u spreek, ben het.”

Toen de vrouw deze woorden hoorde, ontwaakte het geloof in haar hart. Zij nam deze wondere bekendmaking van de lippen van de goddelijke Leraar zonder meer aan.

Deze vrouw was ontvankelijk en gereed de verhevenste openbaring te ontvangen. Ze stelde belang in de Schriften en de Heilige Geest had haar geest gereedgemaakt meer licht te ontvangen. Zij had de belofte uit het Oude Testament bestudeerd: „Een profeet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik ben, zal de Here uw God u verwekken; naar Hem zult gij luisteren.”³ Zij verlangde ernaar deze profetie te begrijpen. Het licht drong

BIJ DE JAKOBSBRON

reeds tot haar door. Het water des levens, het geestelijk leven dat Jezus aan iedere dorstige ziel geeft, sprong op in haar hart. Gods Geest werkte in haar.

De duidelijke uitspraak van Christus tot deze vrouw had niet aan de zelfge-rechtigde joden gedaan kunnen worden. Christus was veel gereserveerder als Hij tot hen sprak. Aan haar werd bekendgemaakt wat voor de joden was verborgen en wat de discipelen later niet mochten vertellen. Jezus besepte dat zij haar kennis zou gebruiken om anderen te doen delen in zijn genade.

Toen de discipelen terugkwamen van hun boodschap, waren ze verbaasd te zien dat hun Meester met een vrouw sprak. Hij had het verfrissende water dat Hij gevraagd had, niet gekregen en nam geen tijd het eten te gebruiken dat de discipelen hadden gehaald. Toen de vrouw weg was, drongen de discipelen er bij Hem op aan dat Hij zou eten. Ze zagen dat Hij zweeg alsof Hij diep in gedachten was verzonken. Zijn gelaat straalde van licht en zij vreesden zijn verbinding met de hemel te storen. Ze wisten echter dat Hij vermoeid en hongerig was en achtten het hun plicht Hem te doen denken aan zijn stoffelijke noden. Jezus besepte hun liefdevolle belangstelling en zei: „Ik heb een spijs te eten waarvan gij niet weet.” De discipelen vroegen zich af wie Hem voedsel gebracht kon hebben, maar Hij verklaarde: „Mijn spijze is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft en zijn werk te volbrengen.”

Toen het geweten van de vrouw was wakker geschud door de woorden van Jezus, was Hij blij geweest. Hij zag hoe zij dronk van het water des levens en zijn eigen honger en dorst waren voldaan. De vervulling van de taak, waarvoor Hij de hemel had verlaten, sterkte de Heiland voor zijn werk en verhief Hem boven de noden van de mens. Hij vond meer voldoening in het helpen van iemand die hongerde en dorstte naar de waarheid dan in eten en drinken. Voor Hem was dat een troost, een verfrissing. Weldoen was voor Hem het leven van zijn ziel.

Onze Verlosser verlangt naar erkenning. Hij hongert naar het medeleven en de liefde van hen, die Hij met zijn bloed heeft gekocht. Hij verlangt met een onuitsprekelijk verlangen dat zij tot Hem zullen komen om leven te hebben. Zoals de moeder uitziert naar een lach van herkenning van haar kind, die spreekt van het ontwakend begrip, ziet de Heiland uit naar de uiting van dankbare liefde waaruit blijkt dat het geestelijk leven in het hart is ontwaakt.

De vrouw was vervuld met vreugde toen zij naar de woorden van Christus luisterde. Deze wonderbare openbaring overweldigde haar bijna. Ze liet haar waterkruik achter en keerde terug naar de stad om anderen te vertellen wat ze had gehoord. Jezus wist waarom ze was heengegaan. Het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

achterlaten van haar kruik sprak duidelijke taal en vertelde wat de indruk van zijn woorden was geweest. Het diepe verlangen van haar hart was om het levend water te bezitten, en zij vergat waarom ze naar de put was gekomen. Zij vergat de dorst van de Heiland, die ze had willen stillen. Met een hart dat overvloedige van blijdschap haastte zij zich op weg om aan anderen het kostbare licht dat ze had ontvangen mee te delen.

„Komt mede en ziet een mens die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb,” zei ze tegen de mensen in de stad. „Zou deze niet de Christus zijn?” Haar woorden beroerden de harten. Op haar gelaat lag een nieuwe uitdrukking, heel haar wezen leek anders. De mensen waren nieuwsgierig naar Jezus. „Zij gingen de stad uit en kwamen tot Hem.”

Terwijl Jezus nog bij de put zat, keek Hij uit over de korenvelden voor Hem, het jonge groen beschenen door het gouden zonlicht. Hij wees zijn discipelen dit schouwspel en gebruikte dat als een zinnebeeld: „Zegt gij niet: Nog vier maanden, dan komt de oogst? Zie, ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij reeds wit zijn om te oogsten.” Terwijl Hij sprak, keek Hij naar de groepen mensen die naar de put kwamen. Het duurde nog vier maanden eer het graan geoogst zou kunnen worden, maar hier was een oogst, die op de maaier wachtte.

„Reeds ontvangt de maaier loon,” zei Hij, „en verzamelt hij vrucht ten eeuwigen leven, opdat de zaaier zich tegelijk met de maaier verblijde. Want hier is de spreuk waar: De een zaait, de ander maait.” Hier wees Christus op de heilige taak aan God verschuldigd door hen, die het evangelie ontvangen. Zij moeten zijn levende vertegenwoordigers zijn. Hij eist hun persoonlijke inspanning. Wij werken voor God, hetzij wij zaaien of oogsten. De één zaait het zaad, de ander haalt de oogst binnen, maar beiden, zowel zaaier als maaier, ontvangen loon. Samen verheugen zij zich over de vrucht van hun werk.

Jezus zei tegen zijn discipelen: „Ik heb u uitgezonden om datgene te maaien wat u geen arbeid heeft gekost; anderen hebben gewerkt en gij hebt de vrucht van hun arbeid geplukt.” De Heiland zag vooruit naar de grote oogst op de Pinksterdag. De discipelen moesten dit niet zien als het resultaat van hun eigen werk. Zij zouden de vruchten van het werk van anderen plukken. Van de val van Adam af heeft Christus het zaaien van zijn woord toevertrouwd aan de dienstknechten, die Hij daarvoor uitgekozen heeft. Zij moesten dit zaad in de harten der mensen zaaien. Een onzichtbare macht, die almachtig is, had stil, maar met succes gewerkt om de oogst te doen rijpen. De regen en zonneschijn van Gods genade waren gegeven om het zaad van de waarheid te bevochtigen en te doen groeien. Christus stond op het punt deze groei te bevorderen door het vergieten van zijn eigen bloed. Zijn discipelen mochten Gods medearbeiders zijn. Zij mocht-

BIJ DE JAKOBSBRON

ten Christus helpen bij zijn werk, zoals vroeger de godsmannen dat hadden gedaan. Door de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag werden duizenden op één dag bekeerd. Dat was het gevolg van het zaaien van Christus, de oogst van zijn werk.

Het goede zaad was gezaaid door de woorden, die tot de vrouw bij de put waren gesproken. En hoe snel kwam de oogst! De Samaritanen kwamen om naar Jezus te luisteren en ze geloofden Hem. Ze verdrongen zich rondom Hem bij de bron, overstelpten Hem met vragen en aanvaardden gretig zijn verklaring van veel dingen, die ze vroeger niet begrepen hadden. Terwijl ze luisterden, verdween hun onzekerheid. Zij waren als mensen, die in het duister hadden geleefd en die naar een straalje licht zochten, tot het volle licht was gekomen. Maar ze waren niet tevreden met dit korte gesprek. Ze wilden meer weten en wensten dat ook hun vrienden deze machtige Leraar zouden horen. Ze nodigden Jezus uit in hun stad en smeekten Hem bij hen te blijven. Hij bleef twee dagen in Samaria en veel meer mensen geloofden in Hem.

De Farizeeën verachtten de eenvoud van Jezus. Zij loochenden zijn wonderen en eisten van Hem een bewijs dat Hij Gods Zoon was. De Samaritanen vroegen niet om een teken en Jezus heeft geen wonderen onder hen gedaan, buiten het feit, dat Hij aan de vrouw bij de put haar verleden had geopenbaard. Toch geloofden velen in Hem. Vol blijdschap zeiden zij tegen de vrouw: „Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wijzelf hebben Hem gehoord en weten dat deze waarlijk de Heiland der wereld is.”

De Samaritanen geloofden, dat de Messias als Verlosser zou komen, niet alleen van de joden, maar van de hele wereld. De Heilige Geest had bij monde van Mozes voorzeggd dat God Hem als een profeet zou zenden. Jakob had gezegd dat Hij de volkeren vergaderen zou; door Abraham had God beloofd dat in Hem alle volken der aarde gezegend zouden worden. Het volk van Samaria grondde op deze uitspraken hun geloof in de Messias. Omdat de joden de latere profeten verkeerd hadden verklaard en de heerlijkheid van de wederkomst aan de eerste komst toeschreven, hadden de Samaritanen alle heilige boeken, behalve de geschriften van Mozes verworpen. Maar toen de Heiland deze onjuiste verklaringen opzij schoof, namen velen de latere profetieën aan en geloofden de woorden van Christus over Gods koninkrijk.

Jezus was begonnen met het afbreken van de scheidsmuur tussen jood en heiden. Hij predikte zaligheid aan de wereld. Hoewel Hij een jood was, begaf Hij Zich vrij onder de Samaritanen en schoof de Farizeïsche gebruiken van zijn volk terzij. Ondanks hun vooroordelen nam Hij de gastvrijheid van het verachte volk aan. Hij sliep onder hun dak, at aan hun tafel,

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gebruikte het voedsel dat zij hadden klaargemaakt, onderwees in hun straten en behandelde hen met de grootste vriendelijkheid en voorkomendheid.

In de tempel te Jeruzalem scheidde een lage muur de buitenste voorhof van de rest van het heilige gebouw. Op deze muur stonden opschriften in verschillende talen, die vermeldden dat alleen joden deze grens mochten passeren. Als een heiden zich binnen deze muur zou wagen, zou hij de tempel ontheiligd hebben en dat met zijn leven moeten betalen. Maar Jezus, die de oprichter van de tempel en zijn dienst was geweest, trok de heidenen door banden van menselijk medeleven tot Zich en bracht hen door zijn goddelijke genade de zaligheid, die de joden verwierpen.

Het verblijf van Jezus in Samaria was bedoeld als een zegen voor zijn discipelen, die nog onder de invloed van de joodse dweepzucht stonden. Zij meenden dat hun trouw aan het volk eiste dat ze vijandschap jegens de Samaritanen moesten koesteren. Zij verbaasden zich over het gedrag van Jezus. Ze moesten zijn voorbeeld wel volgen en tijdens de twee dagen in Samaria maakte hun trouw aan Hem dat ze hun vooroordelen beheersten, maar in hun hart waren ze er nog niet mee verzoend. Het duurde lang eer ze geleerd hadden dat hun verachting en haat plaats moesten maken voor medelijden en medeleven. Na de hemelvaart van Jezus kwamen zijn lessen echter met nieuwe kracht en betekenis terug in hun herinnering. Na de uitstorting van de Heilige Geest herinnerden zij zich de blikken, woorden en bliken van eerbied en tederheid tegenover deze verachte vreemdelingen. Toen Petrus in Samaria predikte, openbaarde hij eenzelfde geest in zijn werk. Toen Johannes in Efeze en Smyrna werkte, herinnerde hij zich de ervaring in Sichar en was dankbaar dat de goddelijke Leraar, die had voorzien welke moeilijkheden zij zouden ontmoeten, hen had geholpen door zijn eigen voorbeeld.

De Heiland doet nu nog hetzelfde werk als toen Hij het water des levens aanbood aan de vrouw in Samaria. Zij, die zich zijn volgelingen noemen, mogen de verworpenen verachten en schuwen, maar zijn liefde kan door geen enkele omstandigheid als afkomst of levensomstandigheid van de mensen veranderen. Tot iedereen, hoe zondig hij ook mag zijn, zegt Jezus: Als u het aan Mij had gevraagd, zou ik u levend water hebben gegeven.

De uitnodiging van het evangelie mag niet beperkt worden tot enkelen, die naar onze mening het zullen aannemen. De boodschap is voor iedereen. Als iemand openstaat voor de waarheid, staat Christus gereed zo iemand te onderwijzen. Hij maakt hem de Vader bekend en onderwijst welke aanbidding aanvaardbaar is voor Hem, die de harten doorzoekt. Voor hen gebruikt Hij geen gelijkenissen. Tot hen zegt Hij, evenals tot de vrouw bij de bron: „Ik ben het, die tot u spreek.”

BIJ DE JAKOBSBRON

Toen Jezus bij de Jakobsbron zat te rusten, was Hij uit Judea gekomen, waar hij slechts weinig vrucht op zijn werk had gezien. Hij was verworpen door de priesters en rabbi's en zelfs de mensen die zich zijn discipelen noemden hadden zijn goddelijk karakter niet gezien. Hij was zwak en vermoeid; toch verwaarloosde Hij niet de kans om met een vrouw te spreken, al was zij een vreemdelinge, vervreemd van Israël, die in openbare zonde leefde.

De Heiland wachtte niet tot zich een menigte verzameld had. Vaak begon Hij zijn onderricht als slechts enkelen om Hem heen stonden. De ene voorbijganger na de ander bleef staan om te luisteren, tot een menigte vol ontzag en bewondering luisterde naar de woorden van God, gesproken door de goddelijke Leraar. Wie voor Christus werkt moet eraan denken dat hij met dezelfde ernst kan spreken tot enkele toehoorders als tot een groter aantal mensen. Al hoort slechts één de boodschap, wie weet hoe verrijkend de gevolgen daarvan kunnen zijn? Voor de discipelen leek het onbelangrijk dat de Heiland zijn tijd besteedde aan een vrouw uit Samaria. Maar met haar sprak Hij ernstiger en welsprekender dan met koningen, raadslieden of zelfs de hogepriester. De lessen die Hij had voor die vrouw zijn tot de verste einden der aarde herhaald.

Zodra de vrouw de Heiland had gevonden, bracht zij anderen tot Hem. Ze bleek een doeltreffender zendelinge dan zijn eigen discipelen. De discipelen zagen niets in Samaria dat aangaf dat het een veelbelovend zendingsveld was. Zij dachten aan een groot werk dat in de toekomst gedaan moest worden. Zij zagen niet dat om hen heen de velden wit waren om te oogsten. Maar door de vrouw die zij verachtten, werd een hele stad ertoe gebracht naar de Heiland te luisteren. Dadelijk bracht zij het licht naar haar landgenoten.

Deze vrouw laat zien wat een werkelijk geloof in Christus doet. Iedere discipel van Gods koninkrijk is een zending. Wie drinkt van het levende water wordt een fontein van leven. De ontvanger wordt een geveer. De genade van Christus in het leven is als een bron in de woestijn, die opwelt om iedereen te verfrissen en hen, die op het punt staan om te komen, verlangend van het water des levens doen drinken.

---

¹ Romeinen 10:6-9

² Johannes 3:3

³ Deuteronomium 18:15

„Indien gij geen tekenen en wonderen ziet”

De Galileeërs die van het Paasfeest terugkeerden brachten verslag uit van de wonderen van Jezus. Het oordeel dat de hoogwaardigheidsbekleders in Jeruzalem over zijn werk hadden uitgesproken, opende voor Hem de weg in Galilea. Velen klaagden over de misbruiken in de tempel en de hebzucht en aanmatiging van de priesters. Zij hoopten dat deze Man die de oversten op de vlucht had gejaagd, de langverwachte Verlosser zou zijn. Nu hadden ze berichten gehoord die hun schoonste verwachtingen schenen te bevestigen. Er werd verteld, dat de profeet Zichzelf de Messias had genoemd. Maar de mensen in Nazaret geloofden niet in Hem. Daarom bezocht Jezus die stad niet op weg naar Kana. De Heiland zei tegen zijn discipelen dat een profeet in zijn eigen vaderland niet geëerd is. De mensen beoordelen het karakter naar hetgeen zij zelf kunnen waarderen. De bekrompen en wereldsgezinde mensen beoordeelden Christus op grond van zijn nederige geboorte, zijn eenvoudige dagelijkse kleding en zijn arbeid. Zij konden de reinheid van die geest, die geen zonde kende, niet op prijs stellen. Het nieuws van de terugkeer van Christus naar Kana verbreidde zich door heel Galilea en bracht aan de lijdenden en verslagenen hoop. In Kafarnaüm trok het nieuws de aandacht van een joodse edelman die hoveling in dienst van de koning was. Een zoon van deze hoveling leed aan een schijnbaar ongeneeslijke ziekte. De doktoren hadden hem opgegeven, maar toen de vader van Jezus hoorde, besloot hij naar Hem toe te gaan om hulp van Hem te vragen. Het kind was erg ziek en men was bang, dat hij niet in leven zou blijven tot de terugkeer van de vader. Toch vond de edelman het nodig om zelf dit geval aan Jezus voor te leggen. Hij hoopte dat de smeekbeden van een vader het medelijden van de grote Heelmeester zouden wekken. Toen hij in Kana gekomen was, zag hij een grote menigte om Jezus vergaderd. Bezorgd drong hij zich door de mensen heen tot hij voor Jezus stond. Zijn geloof wankelde toen hij een eenvoudig geklede man zag, vermoeid en stoffig van de reis. Hij betwijfelde of Deze kon doen wat hij aan Hem wilde vragen. Toch vroeg hij om een onderhoud met Jezus, vertelde waarvoor hij

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 4:43-54

„INDIEN GIJ GEEN TEKENEN EN WONDEREN ZIET”

gekomen was en smeekte de Heiland hem naar zijn huis te vergezellen. Maar Jezus kende zijn zorgen reeds. Eer de hoveling zijn huis had verlaten, had de Heiland zijn verdriet gezien.

Hij wist echter ook dat de vader innerlijk bepaalde voorwaarden had gesteld om in Jezus te kunnen geloven. Als zijn smeekbede niet vervuld zou worden, zou hij Hem niet als de Messias aanvaarden.

Terwijl de hoveling angstig het antwoord afwachtte, zei Jezus: „Indien gij geen tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven.” Ondanks alle bewijzen dat Jezus de Christus was, had de smekeling zijn geloof in Hem afhankelijk gemaakt van de vervulling van zijn eigen verzoek. De Heiland vergeleek dit vragend ongeloof met het eenvoudig geloof van de Samaritanen, die geen wonder of teken hadden gevraagd. Zijn woord, het altijd aanwezig bewijs van zijn goddelijkheid, bereikte door zijn overtuigende kracht hun harten. Het deed Christus pijn dat zijn eigen volk, aan wie de woorden Gods waren toevertrouwd, niet Gods stem zouden herkennen die door zijn Zoon tot hen sprak.

Toch had de edelman een zekere mate van geloof. Hij was gekomen om te vragen wat naar zijn mening de kostbaarste van alle zegeningen was. Jezus wilde nog meer geven. Hij wilde niet alleen het kind genezen, maar ook de hoveling en zijn huisgenoten doen delen in de zegeningen van de verlossing. Hij wilde een licht ontsteken in Kafarnaüm, waar Hij binnenkort zijn werkterrein zou vinden. Maar de hoveling moest eerst zijn nood inzien eer hij de genade van Christus zou verlangen. Deze hoveling was een beeld van velen in Israël. Zij stelden om zelfzuchtige redenen belang in Jezus. Ze hoopten een bijzondere zegen te ontvangen door zijn macht en baseerden hun geloof op het schenken van deze tijdelijke gunst. Ze waren echter onkundig van hun geestelijke ziekte en zagen niet de noodzaak in van goddelijke genade.

Als een lichtflits legden de woorden van de Heiland het hart van de hoveling bloot. Hij besepte dat hij door zelfzucht gedreven Jezus had opgezocht. Zijn wankel geloof zag hij in zijn ware aard. In diepe wanhoop besepte hij dat zijn twijfel het leven van zijn zoon zou kunnen kosten. Hij wist dat hij in de tegenwoordigheid was van Iemand die zijn gedachten kon lezen en voor wie alles mogelijk was. Angstig smekend riep hij uit: „Heer, kom af eer mijn kind sterft.” In geloof hield hij zich vast aan Christus, zoals Jakob dat vroeger had gedaan toen hij met de Engel worstelde en uitriep: „Ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent.”¹ Evenals Jakob overwon hij. De Heiland trekt Zich niet terug van iemand die zich aan Hem vastklemt in grote nood. „Ga heen,” zei Hij, „uw zoon leeft.” De hoveling verliet de Heiland vol vrede en blijdschap, zoals hij nooit eerder had gekend. Niet alleen geloofde hij dat zijn zoon zou genezen; in vast vertrouwen geloofde hij in Christus als de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Verlosser.

In datzelfde ogenblik zagen zij, die in Kafarnaüm naast het stervende kind waakten, dat een plotselinge en geheimzinnige verandering plaatsvond. De doodskleur trok weg van het gezicht van de zieke. De kleur van de koorts maakte plaats voor de bloes van de terugkerende gezondheid. De doffe ogen werden helder en kracht kwam terug in het verzwakte, vermagerde lichaam. In het kind bleef geen spoor van zijn ziekte over. Zijn brandend droge huid was koel en vochtig geworden en hij viel rustig in slaap. De koorts had hem op het heetst van de dag verlaten. Het gezin was verbaasd en overgelukkig.

Kana was niet zo ver van Kafarnaüm en de hoveling had op de avond van de dag van zijn gesprek met Jezus thuis kunnen zijn. Hij haastte zich echter niet op weg naar huis. Pas de volgende morgen kwam hij in Kafarnaüm. Wat was dat een thuiskomst! Toen hij op zoek naar Jezus was gegaan, was hij erg verdrietig. De zonneschijn kwam hem wreed voor, het zingen van de vogels leek hem spotternij. Hoe heel anders dacht hij nu. De hele natuur zag er anders uit. Hij zag alles in een ander licht. Onderweg op de vroege morgen leek het of de hele natuur met hem God loofde. Toen hij nog een eind weegs van huis was, kwamen enkele bedienden hem tegemoet, vol verlangen de onzekerheid bij hem weg te nemen, die naar hun mening in hem moest leven. Hij toonde geen verrassing over het nieuws dat zij hem brachten, maar met een belangstelling die zij niet konden vermoeden, vroeg hij wanneer de beterschap bij het kind was ingetreden. Ze gaven als antwoord: „Gisteren op het zevende uur werd hij vrij van koorts.” Op het ogenblik dat de vader vol geloof de verzekering had aanvaard „Uw zoon leeft,” had Gods liefde het stervende kind aangeraakt.

De vader haastte zich om zijn zoon te begroeten. Hij klemde hem aan de borst als een kind dat uit de dood was opgestaan en dankte God telkens weer voor dit wondere herstel.

De hoveling wilde meer van Jezus weten. Toen hij later zijn leer leerde kennen, werden hij en al zijn huisgenoten discipelen. Hun tegenslag werd het middel tot bekering van het hele gezin. Het bericht van het wonder verbreidde zich en in Kafarnaüm, waar zoveel van zijn machtige werken zijn verricht, werd de weg gereedgemaakt voor het persoonlijk werk van Christus.

Hij, die de hoveling in Kafarnaüm zegende, verlangt nog evenzeer ons te zegenen. Maar evenals de beproefde vader zijn wij vaak geneigd Jezus te zoeken, gedreven door het verlangen naar aards voordeel en als onze bede beantwoord wordt, vertrouwen wij in zijn liefde. De Heiland wil ons groter zegeningen geven dan wij vragen en Hij stelt het antwoord op onze bede uit om ons te laten zien welk kwaad in ons schuilt, zodat wij ons

„INDIEN GIJ GEEN TEKENEN EN WONDEREN ZIET”

bewust worden dat wij zijn genade nodig hebben. Hij wil dat we de zelf-zucht prijsgeven, die ons ertoe drijft Hem te zoeken. Wij moeten ons volledig toevertrouwen aan zijn liefde door onze hulpeloosheid en onze behoefte te belijden.

De hoveling wilde de vervulling van zijn bede *zien* eer hij wilde geloven, maar hij moest het woord van Jezus aannemen dat zijn bede was verhoord en dat hij de zegen had gekregen. Ook wij moeten die les leren. Wij moeten niet geloven omdat we zien of voelen dat God ons hoort. Wij moeten zijn beloften vertrouwen. Als we in geloof tot Hem komen, bereikt elke smeekbede Gods hart. Als we Hem vragen om zijn zegeningen, moeten wij geloven dat we ze ontvangen en Hem danken dat wij ze ontvangen *hebben*. Dan moeten we aan ons werk gaan in de overtuiging dat wij de zegen zullen ontvangen als we deze het meest nodig hebben. Als we hebben geleerd dit te doen, zullen wij weten dat onze gebeden beantwoord zijn. God zal voor ons oneindig meer doen „naar de rijkdom zijner heerlijkheid en naar de werking van de sterkte zijner macht.”²

---

¹ Genesis 32:26

² Efeziërs 3:20, 16; 1:19

Betesda en het Sanhedrin

„Nu is er te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad, dat in het Hebreeuws de bijnaam Betesda draagt, met vijf zuilengangen. Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden, en verschrompelden die wachtten op de beweging van het water.”

Op bepaalde tijden kwam het water van dit bad in beweging. Algemeen geloofde men dat dit het gevolg was van een bovennatuurlijke macht. Men meende dat ieder, die na deze beroering van het water het eerst in het bad was, genezen zou worden van welke ziekte hij ook had. Honderden lijdens bezochten die plaats, maar de menigte was zo groot dat, wanneer het water in beroering kwam, allen naar voren stormden en de zwaksten onder de voet werden gelopen. Velen konden niet dicht genoeg bij het bad komen. Anderen die het bereikt hadden, stierven op de rand. Er waren beschuttingen gebouwd om deze plaats zodat de zieken beschermd waren tegen de hitte van de dag en de koude van de nacht. Sommigen brachten de nacht hier door en kropen elke dag naar de rand van het bad in een ijdele hoop op genezing.

Jesus was weer in Jeruzalem. Terwijl Hij daar alleen in overdenking en gebed verzonken liep, naderde Hij het bad. Hij zag de arme lijdens uitzien naar het teken, dat zij als hun enige kans op genezing beschouwden. Hij wilde graag zijn genezende macht gebruiken, en elke zieke beter maken. Maar het was sabbat. Velen gingen naar de tempel om te aanbidden en Hij wist dat een dergelijke daad van genezing zozeer het vooroordeel van de joden zou wekken dat aan zijn werk een voortijdig einde zou komen.

Maar de Heiland zag een geval van de diepste ellende. Daar lag een man, die achtendertig jaar hulpeloos verlamd was. Zijn ziekte was in grote mate het gevolg van zijn zonden en werd beschouwd als een oordeel van God. Alleen en zonder vrienden had de lijder lange ellendige jaren achter zich, terwijl hij het gevoel had dat hij van Gods genade was uitgesloten. Tegen de tijd dat volgens verwachting het water in beweging zou komen, brachten mensen, die medelijden met hem hadden, hem naar de galerijen. Maar

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 5

BETESDA EN HET SANHEDRIN

op het gunstige ogenblik was er niemand om hem naar het water te brengen. Hij had de beweging van het water gezien, maar was nooit verder dan tot de rand van het bad gekomen. Anderen die sterker waren dan hij, sprongen er eerder in. Hij was niet opgewassen tegen de zelfzuchtige, dringende menigte. Zijn hardnekkige pogingen naar dat ene doel en zijn inspanning en herhaalde teleurstellingen hadden het overblijfsel van zijn krachten snel doen afnemen.

De zieke lag op zijn mat en tilde nu en dan het hoofd op om naar het bad te kijken, toen een teder, medelijdend gezicht zich over hem boog en de woorden „Wilt gij gezond worden?” zijn aandacht trokken. In zijn hart ontwaakte de hoop. Hij voelde dat hij op een of andere wijze hulp zou krijgen. Maar deze hoop verdween weer. Hij dacht eraan hoe vaak hij geprobeerd had het bad te bereiken en hij was bang dat hij niet lang genoeg zou leven om het water weer in beweging te zien komen. Moedeloos wendde hij zich af en zei: „Heer, ik heb geen mens om mij zodra er beweging komt in het water, in het bad te werpen; en terwijl ik onderweg ben, daalt een ander vóór mij af.”

Jezus vraagt niet of de zieke in Hem wil geloven. Eenvoudig zegt Hij: „Sta op, neem uw matras op en wandel.” De man gelooft dat woord. Elke spier en zenuw voelt nieuw leven en er komt kracht in zijn verlamde ledematen. Zonder iets te vragen spant hij zijn wil in om het bevel van Christus te gehoorzamen en zijn spieren gehoorzamen zijn wil. Hij springt overeind en wordt actief. Jezus had hem geen goddelijke hulp beloofd. De man had kunnen twijfelen en zijn laatste kans op genezing kunnen verliezen. Maar hij geloofde de woorden van Christus en omdat hij ernaar handelde, kreeg hij kracht.

Wij kunnen door hetzelfde geloof geestelijk genezen worden. We zijn door de zonde gescheiden van het leven van God. Onze geest is verlamd. Wij kunnen uit eigen kracht evenmin een heilig leven leiden als de verlamde man in staat was om te lopen. Velen beseffen hun hulpeloosheid en verlangen naar dat geestelijk leven dat hen met God in harmonie zal brengen. Zij spannen zich tevergeefs in het te bezitten. Wanhopig roepen ze uit: „Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?”¹ Deze wanhopige, strijdende mensen moeten omhoog zien. De Heiland buigt Zich over degenen, die Hij met zijn bloed heeft gekocht en zegt met onuitsprekelijke tederheid en medelijden: „Wilt gij gezond worden?” Hij gebiedt u op te staan, gezond en sterk. Wacht niet tot u voelt dat u genezen bent. Geloof zijn woord, en het zal in vervulling gaan. Plaats uw wil achter de wil van Christus. Als u Hem wilt dienen en naar zijn woord handelt, zult u kracht ontvangen. Welke verkeerde gewoonte u ook moogt hebben, welke hartstocht door langdurige gewoonte ziel en lichaam bindt, Christus kan

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

en wil u daarvan bevrijden. Hij wil leven brengen aan de mens, die dood is door overtredingen. Hij wil de gevangene bevrijden, die door zwakheid en tegenslag met de ketenen der zonde is gebonden. De genezen man bukte zich om zijn matras op te nemen, die slechts bestond uit een matje en een deken. Toen hij zich oprichtte en omkeek naar zijn Bevrijder, was Jezus in de menigte verdwenen. De man was bang dat hij Hem niet zou terugkennen als hij Hem weer zou ontmoeten. Terwijl hij zich met snelle stap op weg begaf, God loofde en zich verheugde over zijn pasverkregen kracht, kwam hij enkele Farizeeën tegen en vertelde hun van zijn genezing. Hij verbaasde zich over de koelheid waarmee ze naar hem luisterden. Met gefronste blik onderbraken zij hem en vroegen waarom hij op sabbat zijn bed droeg. Streng herinnerden zij hem eraan, dat het niet geoorloofd was op sabbat lasten te dragen. De man had in zijn blijdschap vergeten dat het sabbat was. Toch voelde hij zich niet schuldig omdat hij had geluisterd naar het bevel van iemand, die van God zoveel macht had gekregen. Vrijmoedig antwoordde hij: „Die mij gezond gemaakt heeft, die heeft tot mij gezegd: Neem uw matras op en ga uws weegs.” Zij vroegen hem, wie dat was geweest, maar de man kon het niet zeggen. Deze oversten wisten heel goed dat er maar Eén was die zo'n wonder kon doen, maar ze wilden een direct bewijs dat het Jezus was geweest, zodat zij Hem konden veroordelen als een sabbatschender. Naar hun mening had Hij niet alleen de wet gebroken door de zieke op sabbat te genezen, maar ook nog heiligschenis bedreven door hem te gebieden zijn bed weg te dragen.

De joden hadden de wet zo verdraaid dat deze een slavenjuk was geworden. Hun zinloze geboden waren een spreekwoord bij andere volken geworden. Vooral de sabbat was ingesloten door allerlei zinloze beperkingen. Voor hen was het geen verlustiging, een heiligheid voor de Here die te eren is. De schriftgeleerden en Farizeeën hadden het vieren ervan tot een ondraaglijke last gemaakt. Op sabbat mocht een jood geen vuur, zelfs geen kaars aansteken. Bijgevolg waren de joden voor veel diensten afhankelijk van de heidenen, in het geval van dingen die ze zelf niet mochten doen. Zij dachten er niet aan dat ze door anderen te laten werken even schuldig waren alsof ze het zelf gedaan hadden. Zij meenden dat de zaligheid alleen voor de joden was en dat de toestand van anderen reeds hopeeloos was en niet erger kon zijn. Maar God heeft geboden gegeven die iedereen kan gehoorzamen. Zijn wetten vormen geen goedkeuring voor onredelijke of zelfzuchtige beperkingen.

In de tempel zag Jezus de man die genezen was. Hij was er gekomen om een zondoffer en een dankoffer te brengen als dank voor de genade die hij had ontvangen. Toen Hij hem bij de aanbidders zag, maakte Jezus Zich aan hem bekend met de waarschuwing: „Zie, gij zijt gezond geworden,

BETESDA EN HET SANHEDRIN

zondig niet meer opdat u niet iets ergers overkome."

De man was overgelukkig, toen hij zijn Verlosser zag. Omdat hij niets wist van de vijandschap tegen Jezus, vertelde hij de Farizeeën die hem onder-vraagd hadden, wie het was die hem genezen had. „Daarom wilden de joden Jezus vervolgen, omdat Hij deze dingen op de sabbat deed."

Jezus werd voor het Sanhedrin gebracht om Zich te verantwoorden op de beschuldiging dat Hij de sabbat overtreden had. Als de joden toen een onafhankelijk volk waren geweest, zou een dergelijke beschuldiging aanleiding zijn geweest om Hem ter dood te brengen. Het feit, dat ze ondergeschikt waren aan de Romeinen, maakte dit onmogelijk. De joden mochten geen doodvonnis voltrekken en de beschuldigingen tegen Christus golden niet voor een Romeinse rechter. Ze hoopten echter hun doel op andere wijze te bereiken. Ondanks alles wat ze deden om het werk van Jezus tegen te gaan, kreeg Hij zelfs in Jeruzalem meer invloed op de mensen dan zij hadden. Velen, die geen belang stelden in de heftige toespraken van de rabbi's werden door zijn leer aangetrokken. Zij begrepen zijn woorden en voelden zich daardoor vertroost. Hij sprak over God als een tedere Vader en niet als over een strenge rechter en Hij openbaarde Gods beeld in zijn eigen leven. Zijn woorden waren als balsem op hun wonden. Door woord en door daden van barmhartigheid brak Hij de ondraaglijke druk van de oude overleveringen en geboden van mensen en openbaarde Hij Gods liefde in haar onuitputtelijke volheid.

In een van de oudste Messiaanse profetieën staat geschreven: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn."² De mensen vergaderden zich om Christus. De gunstig gestemde menigte nam de lessen van liefde en goeddoen liever aan dan de strenge voorschriften van de priesters. Als de priesters en de rabbi's niet tussenbeide waren gekomen, zou zijn leer een hervorming tot stand hebben gebracht als de wereld niet eerder had gezien. Maar om hun macht te handhaven, besloten deze leiders de invloed van Jezus teniet te doen. Zijn beschuldiging voor het Sanhedrin en een openbare veroordeling van zijn leer zou hiertoe meewerken, want het volk had nog steeds grote eerbied voor zijn geestelijke leiders. Wie de voorschriften van de rabbi's durfde veroordelen of het waagde de lasten te verlichten, die zij het volk hadden opgelegd, werd als schuldig gezien, niet alleen aan godslastering, maar ook verraad. Op grond hiervan hoopten de rabbi's wantrouwen tegen Jezus te wekken. Zij deden het voorkomen alsof Hij de bestaande gebruiken omver wilde werpen en zo verdeeldheid onder het volk wilde brengen om de weg te banen voor volkomen onderwerping aan de Romeinen.

Maar de plannen waarvoor de rabbi's zo ijverig hun best deden waren in

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

een andere raadsvergadering ontworpen. Nadat Satan er niet in geslaagd was Christus in de woestijn te overwinnen, bundelde hij zijn krachten om Hem in zijn werk tegen te staan en dit zo mogelijk te verijdelen. Wat hij niet door directe persoonlijke inspanning had kunnen bereiken, zou hij door sluwheid trachten tot stand te brengen. Zodra hij zich uit de tegenwoordigheid van Jezus in de woestijn had teruggetrokken, maakte hij in de raad van zijn engelen verdere plannen om de joden te verblinden, zodat ze hun Verlosser niet zouden herkennen. Hij maakte plannen om door mensen in de godsdienstige wereld te werken en hen te bezielen met zijn eigen vijandschap tegen de voorvechter van de waarheid. Hij zou hen ertoe brengen Christus te verwerpen en zijn leven zo moeilijk mogelijk te maken, in de hoop Hem te ontmoedigen voor zijn taak. De leiders in Israël werden Satans werktuigen in zijn strijd tegen de Heiland.

Jezus was gekomen om „een grote en heerlijke onderwijzing te geven.” Hij zou de waardigheid van de wet niet wegnemen, maar deze verheffen. De Schrift zegt: „Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden, tot Hij op aarde het recht zal hebben gebracht.”³

Hij was gekomen om de sabbat vrij te maken van de ondraaglijke vereisten, die er een vloek in plaats van een zegen van hadden gemaakt. Daarom had Hij de sabbat uitgekozen om de genezing in Betesda te verrichten. Hij had de zieke ook op een dag in de week kunnen genezen, of hem kunnen genezen zonder hem opdracht te geven zijn bed op te nemen. Maar dan had Hij niet de gelegenheid gekregen die Hij zocht. Aan elke daad van Jezus lag een wijze bedoeling ten grondslag. Alles wat Hij deed was van belang voor wat betreft de daad en de betekenis ervan. Onder de zieken in Betesda koos Hij het moeilijkste geval uit om zijn genezende macht te demonstreren. Hij gebod de man zijn bed door de stad te dragen om de grote werken te verkondigen die geschied waren. Daardoor zou de vraag opkomen, wat geoorloofd was op sabbat en de weg zou openstaan waarlangs Hij de beperkingen der joden betreffende Gods dag zou kunnen tegengaan en hun inzettingen als van geen waarde te tonen. Jezus zei hun dat het werk om beproefden te helpen in overeenstemming was met de sabbat. Het was in overeenstemming met het werk van Gods engelen, die altijd opstijgen en neerdalen tussen hemel en aarde om de lijdende mensheid te dienen. Jezus zei: „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook.” Alle dagen behoren God toe. Elke dag volvoert Hij zijn plannen met de mens. Als de uitleg van de wet, zoals de joden dat zagen, juist was, was Jehovah schuldig, omdat Hij sedert de grondlegging der aarde alles wat leeft heeft onderhouden. Dan zou Hij, die had gezegd dat zijn werk goed was, en die als herdenking van dat werk de sabbat had ingesteld, een punt moeten zetten achter dat werk en de nooit eindigende kringloop van

BETESDA EN HET SANHEDRIN

het heelal moeten stopzetten.

Moest God de zon verbieden haar werk te doen op sabbat en haar levenwekkende stralen, die de aarde verwarmen en de planten doen groeien, tegenhouden? Moesten de werelden op die heilige dag blijven stilstaan? Moest Hij de beken bevel geven op sabbat de velden niet te bevochtigen en de golven van de zee gebieden dat ze stil moesten zijn? Zou het koren op die dag moeten ophouden met groeien, en de druiventros niet verder rijpen? Zouden bomen en bloemen op sabbat niet mogen uitspruiten en bloeien?

In dat geval zouden de mensen de vruchten van de aarde missen en de zegeningen die het leven aangenaam maken, zouden hen ontgaan. De natuur moet haar kringloop blijven volgen. Als God zijn hand ook maar één ogenblik zou terugtrekken, zouden de mensen verzwakken en sterven. Maar ook de mens moet op die dag werken. Voor de noodzakelijke dingen van het leven moet gezorgd worden, de zieken moeten worden geholpen, in de nood van hen die gebrek hebben, moet worden voorzien. Wie nalaat het lijden op sabbat te verlichten, zal niet onschuldig worden gehouden. Gods heilige dag is voor de mens gemaakt en daden van barmhartigheid zijn volkomen in overeenstemming met het doel van die dag. God wenst niet dat zijn schepselen ook maar een ogenblik pijn lijden, als deze op sabbat of welke dag ook verlicht kan worden.

Van God wordt op sabbat zelfs nog meer verwacht dan op andere dagen. Zijn volk laat het gewone werk rusten om de tijd door te brengen in overdenking en aanbidding. Zij vragen op sabbat meer gunsten dan op andere dagen. Zij vragen om zijn bijzondere aandacht. Ze begeren zijn zegen. God wacht niet tot de sabbat voorbij is eer Hij deze beden verhoort. Gods werk staat nooit stil en de mens moet nooit ophouden met goedgevoelen. De sabbat is niet bedoeld als een dag van nietsdoen. De wet verbiedt het dagelijks werk op de rustdag des Heren. Het werk waardoor in het levensonderhoud wordt voorzien, moet worden neergelegd. Werk voor werelds genoegen of eigen voordeel is op die dag niet toegestaan. Maar zoals God ophield met scheppen en op de sabbat heeft gerust en die dag heeft gezegend, moet de mens zijn dagelijkse bezigheden laten rusten en deze heilige tijd besteden aan gezonde rust, aanbidding en goede daden. Christus' werk in het genezen van zieken was volkomen in overeenstemming met de wet. Daardoor werd de sabbat geëerd.

Jezus maakte er aanspraak op dat Hij dezelfde rechten had als God voor het verrichten van zijn werk, dat van dezelfde heiligheid en aard was als het werk van de hemelse Vader. Daardoor werden de Farizeeën nog bozer. Niet alleen had Hij naar hun mening de wet gebroken, maar door God zijn eigen Vader te noemen, had Hij gezegd dat Hij aan God gelijk was.⁴

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Het gehele joodse volk noemde God hun Vader. Daarom hadden ze niet zo boos hoeven te zijn als Christus Zich in die zin Gods Zoon had genoemd. Maar ze beschuldigden Hem van godslastering, en lieten daardoor zien dat ze begrepen dat Hij met deze woorden meer bedoelde dan de joden.

Deze vijanden van Christus konden de waarheden, die Hij hun voorhield, niet weerleggen. Zij konden zich alleen maar beroepen op hun gebruiken en overleveringen en die leken zwak en krachteloos vergeleken met de argumenten van Jezus uit Gods Woord en uit de onveranderlijke natuur. Als de rabbi's ook maar het geringste verlangen hadden gekoesterd om licht te ontvangen, zouden zij overtuigd zijn geweest, dat Jezus de waarheid sprak. Maar zij ontweken de punten die Hij over de sabbat aanhaalde en trachtten de woede tegen Hem op te wekken doordat Hij voorgaf aan God gelijk te zijn. De woede van de oversten kende geen grenzen. Als ze niet bang waren geweest voor het volk, zouden de priesters en de oversten Jezus ter plaatse hebben gedood. Maar de openbare mening ten gunste van Hem was sterk. Velen zagen in Jezus de Vriend die hun ziekten had genezen en hun verdriet had gestild. Zij keurden zijn gedrag bij het genezen van de zieke te Betesda goed. Daarom moesten de leiders hun haat voorlopig bedwingen.

Jezus verweerde Zich tegen de beschuldiging van godslastering. Mijn gezag, zei Hij, voor het doen van het werk waarvan u Mij beschuldigt, is dat Ik Gods Zoon ben. Ik ben één met Hem in natuur, in wil, in bedoeling. In al zijn werken van scheppen en voorzien werk Ik met God samen. „De Zoon kan niets van Zichzelf doen, of Hij moet het de Vader zien doen.” De priesters en rabbi's namen Gods Zoon het werk kwalijk, waarvoor Hij juist in de wereld gekomen was. Door hun zonden hadden ze zich van God gescheiden. In hun trots wilden zij hun eigen gang gaan. Zij meenden dat ze alles uit eigen kracht konden doen en waren zich er niet van bewust dat een hogere wijsheid hun daden moest besturen. Gods Zoon echter gaf Zich over aan de wil van zijn Vader en vertrouwde op zijn kracht. Christus had Zich zo volkomen ontledigd, dat Hij voor Zichzelf geen plannen had gemaakt. Hij aanvaardde Gods plannen met Hem en van dag tot dag maakte de Vader zijn plannen bekend. Evenzo moeten wij op God vertrouwen, zodat ons leven het verwerkelijken van zijn wil kan zijn.

Toen Mozes op het punt stond de tabernakel te bouwen als woonplaats voor God, kreeg hij opdracht alles te maken zoals het hem op de berg was getoond. Mozes was vol ijver om Gods werk te doen. De bekwaamste mannen stonden hem ter beschikking om Gods plannen uit te voeren. Toch mocht hij niet het kleinste onderdeel maken zonder rekening te houden met wat hem op de berg was getoond. God riep hem op de berg en toonde hem de hemelse dingen. De Heer omgaf hem met zijn heerlijkheid

BETESDA EN HET SANHEDRIN

zodat hij het voorbeeld kon zien en aan de hand van dat voorbeeld is alles gemaakt. Zo had God aan Israël, dat Hij tot zijn woonstede wilde maken, zijn heerlijk karakter geopenbaard. Dat voorbeeld was getoond op de berg, toen de wet aan Israël werd gegeven en de Here aan Mozes voorbijging, terwijl Hij uitriep: „Here, Here, God, barmhartig en genadig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft.”⁵

Israël had zijn eigen weg gekozen. Het volk had niet naar Gods voorbeeld gebouwd. Christus echter, de ware tempel waarin God woonde, vormde ieder onderdeel van zijn leven op aarde naar Gods ideaal. Hij zei: „Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste.” Zo moet ons karakter gebouwd worden „tot een woonstede Gods in de Geest.” Wij moeten alles maken naar het grote Voorbeeld, naar Hem, „die voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden.”⁶

De woorden van Christus leren ons dat wij onszelf moeten zien als onafscheidelijk verbonden met onze hemelse Vader. Wij zijn van God afhankelijk, die de bestemming van ieder mens in zijn handen heeft, wat zijn positie ook moge zijn. Hij heeft ons werk aangewezen en ons in staat gesteld dat werk te doen. Zolang wij onze wil ondergeschikt maken aan Gods wil en zijn kracht en wijsheid vertrouwen zullen wij op veilige wegen worden geleid om het ons aangewezen aandeel in zijn grote plan te vervullen. Maar wie op eigen wijsheid en kracht vertrouwt maakt zich van God los. In plaats van met Christus samen te werken, beantwoordt hij aan het plan van de vijand van God en de mensen.

De Heiland ging door: „Want wat deze (de Vader) doet, dat doet ook de Zoon evenzo . . . Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven wie Hij wil.” De Sadduceeën geloofden dat het lichaam niet opgewekt zou worden, maar Jezus vertelde hen dat het opwekken van de doden één van de grootste werken van zijn Vader is. Hij had macht hetzelfde te doen. „De ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van Gods Zoon zullen horen, en die haar horen, zullen leven.” De Farizeeën geloofden in de opstanding der doden. Christus zei dat op dat moment de macht, die de doden het leven geeft, onder hen was en dat ze de openbaring daarvan konden zien. Dezelfde macht om leven te geven geeft leven aan de mens die dood is in overtredingen en zonden. Die geest des levens in Christus Jezus, „de kracht zijner opstanding”, maakt de mens vrij van de wet der zonde en des doods.⁷ De macht van de zonde is gebroken en door het geloof wordt de mens voor zonde bewaard. Wie het hart openstelt voor de Geest van Christus krijgt deel aan de macht die zijn lichaam uit het graf tevoorschijn zal brengen.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

De nederige Man van Nazaret doet zijn ware adel gelden. Hij rijst uit boven het mensdom, werpt de schijn van zonde en schande af en staat daar als Eén aan wie engelen eer bewijzen, als Gods Zoon, gelijk aan de Schepper van het heelal. Zijn toehoorders zijn met stomheid geslagen. Niemand heeft ooit zulke woorden gesproken of zich met zo'n vorstelijke majesteit gedragen. Zijn woorden zijn eenvoudig en duidelijk en maken zijn werk bekend, alsook de taak van de wereld. „Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven, opdat allen de Zoon eren, gelijk zij de Vader eren. Wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet, die Hem gezonden heeft . . . Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven leven te hebben in Zichzelf. En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is.”

De priesters en oversten hadden zich opgeworpen als rechters om het werk van Christus te veroordelen, maar Hij verklaarde Zich hier hun Rechter en tevens de Rechter van de gehele aarde. De wereld is aan Christus gegeven en door Hem is elke zegen van God tot het gevallen mensdom gekomen. Zowel vóór als na zijn menswording is Hij de Verlosser. Zodra zonde ontstond, was er behoefte aan een Verlosser. Hij heeft allen leven en licht gegeven en naar de mate van het licht dat ieder gekregen heeft, wordt hij geoordeeld. Hij, die het licht heeft gegeven, die de mens tracht te winnen uit zonde tot heiligheid, is voorspraak en rechter in één persoon. Van het begin van de grote strijd in de hemel heeft Satan zich door bedrog gehandhaafd. Christus heeft steeds gewerkt om zijn plannen te ontmaskeren en zijn macht te verbreken. Hij is de bedrieger tegemoet getreden en heeft altijd getracht de gevangenen uit zijn macht te bevrijden. Hij zal over iedereen het oordeel uitspreken.

God heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de mensenzoon is. Omdat Hij de beker van menselijk lijden en menselijke beproeving tot de bodem heeft geledigd en alle moeilijkheden en zonden van de mensen begrijpt; omdat Hij in onze plaats triomfantelijk weerstand heeft geboden aan Satans verleidingen en rechtvaardig en teder zal

Het graan wordt geoogst. Dikwijls verwees Jezus in zijn onderwijs naar beelden die met zaaien en oogsten te maken hadden.

BETESDA EN HET SANHEDRIN

handelen met hen, voor wie Hij zijn bloed heeft vergoten, daarom is de Zoon des mensen aangewezen om het oordeel uit te spreken.

Christus is echter niet gekomen om te oordelen, maar om te redden. „Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde.”^a Voor het Sanhedrin zei Jezus: „Wie mijn woord hoort en Hem gelooft die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.” Jezus zei zijn toehoorders, dat zij zich niet moesten verwonderen en liet hun nog verder een blik werpen in het raadsel van de toekomst. „De ure komt”, zei Hij, „dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben tot de opstanding ten oordeel.”

Israël had lang gewacht op deze belofte van toekomstig leven en gehoopt hieraan deel te hebben bij de komst van de Messias. Het enige licht dat het duister van het graf kan verlichten, scheen op hen. Maar eigenwil is blind. Jezus had de overleveringen van de rabbi's overtreden en hun gezag veronachtzaamd. Zij wilden niet geloven.

De tijd, de plaats, de gelegenheid, de indruk die op de vergadering werd gemaakt, alles werkte samen om de woorden van Jezus voor het Sanhedrin indrukwekkender te maken. De hoogste godsdienstige gezaghebbers van het volk zochten het leven van Hem, die Zich de Hersteller van Israël had genoemd. De Heer van de sabbat stond voor een aardse rechtbank om zich te verweren tegen de beschuldiging, dat Hij de wet van de sabbat had geschonden. Toen Hij zo onbevreesd over zijn werk sprak, keken de rechters Hem verbaasd en woedend aan, maar ze konden zijn woorden niet tegenspreken. Ze konden Hem niet veroordelen. Hij ontzegde de priesters en rabbi's het recht Hem te ondervragen of in zijn werk tussenbeide te komen. Dat gezag bezaten zij niet. Hun aanspraken waren gegrond op eigen trots en aanmatiging. Hij weigerde schuld te bekennen voor hetgeen Hem ten laste werd gelegd en liet Zich niet door hen ondervragen.

In plaats van Zich te verontschuldigen voor het feit waarvan Hij werd

De olijfbboom — een van de meest waardevolle bomen in de oude wereld — groeit langzaam, maar wordt zeer oud. De boom diende als symbool van voorspoed, zegen en kracht.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

beschuldigd of een verklaring te geven van zijn daden, keerde Jezus Zich nu tot de oversten en de aangeklaagde werd de aanklager. Hij verweet hun de hardheid van hun hart en hun onbekendheid met de Schriften. Hij zei dat ze Gods Woord hadden verworpen, door Hem te verwerpen die Hij gezonden had. „Gij onderzoekt de Schriften want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het welke van Mij getuigen.”

Elke bladzijde, hetzij geschiedenis, geboden, profetieën, van het Oude Testament, openbaart de heerlijkheid van Gods Zoon. Voor zover God het had ingesteld, was het hele joodse stelsel een compacte profetie van het evangelie. Alle profeten hadden van Christus getuigd.⁹ Van de belofte aan Adam af heeft door de eeuwen heen het heerlijk licht van de hemel de voetstappen van de Verlosser beschenen. Zieners hebben de ster van Betlehem gezien. Zij zagen de Silo die zou komen, terwijl de toekomst aan hun blik voorbijging. In elk offer werd de dood van Christus getoond. In elke wolk van wierook steeg zijn gerechtigheid omhoog. Tijdens elk bazuingeschal werd zijn naam genoemd. In het ontzagwekkend geheim van het heilige der heiligen vertoefde zijn heerlijkheid.

De joden bezaten de Schriften en meenden dat het uiterlijk kennen van dat woord hun eeuwig leven bracht. Maar Jezus zei: „Zijn woord hebt gij niet blijvend in u.” Omdat zij Christus in zijn Woord verwierpen, verwierpen zij Hem toen Hij bij hen was. „Gij wilt tot Mij niet komen om leven te hebben,” zei Hij.

De joodse leiders hadden de leer van de profeten over het rijk van de Messias bestudeerd. Zij hadden dit echter niet gedaan met het oprechte verlangen de waarheid te leren kennen maar om een bewijs te vinden waarmee ze hun eierzuchtige hoop konden staven. Toen Christus niet kwam zoals zij dat hadden verwacht, wilden ze Hem niet aannemen. Om zich te rechtvaardigen trachtten ze aan te tonen dat Hij een bedrieger was. Toen zij eenmaal hun voeten gezet hadden op deze weg, kon Satan hen gemakkelijk sterken in hun strijd tegen Christus. De woorden, die als bewijs voor zijn goddelijkheid hadden moeten dienen, werden nu tegen Hem gebruikt. Zo veranderden zij de waarheid Gods in een leugen en hoe duidelijker de Heiland tot hen sprak door zijn daden van barmhartigheid, des te vastbeslotener waren zij om aan het licht weerstand te bieden.

Jezus zei: „Eer van mensen behoef ik niet.” Hij verlangde niet de invloed of goedkeuring van het Sanhedrin. Hij bezat de eer en het gezag van de hemel. Als Hij dat had gewild, zouden de engelen Hem geëerd hebben. Opnieuw zou de Vader van zijn goddelijkheid hebben getuigd. Maar Jezus verlangde dat de joodse oversten ter wille van zichzelf en terwille van het volk zouden ontdekken wat zijn karakter was, om de zegeningen te ontvangen die Hij kwam brengen. „Ik ben gekomen in de naam mijns

BETESDA EN HET SANHEDRIN

Vaders en gij neemt Mij niet aan; indien een ander komt in zijn eigen naam, die zult gij aannemen." Jezus kwam op Gods gezag. Hij droeg zijn beeld, vervulde zijn Woord en zocht zijn eer. Toch namen de leiders van Israël Hem niet aan. Maar als anderen zouden komen, en zouden voorgeven het karakter van Christus te bezitten, terwijl zij toch door hun eigen wil werden gedreven en hun eigen eer zouden zoeken, zouden ze aangenomen worden. Waarom? Omdat iemand, die zijn eigen eer zoekt, een beroep doet op het streven naar zelfverheffing in anderen. De joden zouden daarop ingaan. Zij zouden de valse leraars ontvangen omdat zij hun trots zouden strelen door hun geliefde meningen en overleveringen goed te keuren. Maar de leer van Christus kwam niet overeen met hun gedachten. Die leer was geestelijk en eiste van hen het offer van zichzelf. Daarom wilden ze deze leer niet aannemen. Zij kenden God niet en voor hen was zijn stem door Christus de stem van een vreemde.

Herhaalt dit feit zich ook niet in onze dagen? Zijn er niet velen, zelfs godsdienstige leiders, die hun hart verhardden tegen de Heilige Geest, zodat ze onmogelijk Gods stem kunnen herkennen? Verwerpen zij niet Gods Woord om aan hun eigen overleveringen vast te kunnen houden?

„Indien gij Mozes geloofde," zei Jezus, „zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij gesproken. Maar indien gij zijn geschriften niet gelooft, hoe zult gij mijn woorden geloven?" Christus had door Mozes tot Israël gesproken. Als ze hadden geluisterd naar Gods stem, die door hun grote leider tot hen had gesproken, zouden zij daarin de leer van Christus hebben herkend. Als ze Mozes hadden geloofd, zouden ze geloofd hebben in Hem, van wie Mozes had geschreven.

Jezus wist dat de priesters en rabbi's vastbesloten waren zijn leven te nemen. Toch maakte Hij hen duidelijk, dat Hij één was met de Vader. Hij sprak over zijn verhouding tot de wereld. Zij zagen dat ze geen verontschuldiging hadden voor hun tegenstand tegen Hem, maar hun moordzuchtige haat werd niet gestild. Zij werden bevreesd toen ze de overtuigende macht zagen, die met zijn werk gepaard ging, maar zij boden weerstand aan zijn smeekbeden en sloten zich op in duisternis.

Ze waren er niet in geslaagd het gezag van Jezus omver te werpen of de eerbied en de aandacht van het volk van Hem af te leiden. Velen waren overtuigd door zijn woorden. Zelfs de oversten voelden zich veroordeeld toen Hij op hun geweten werkte en ze hun schuld zagen. Ze werden hierdoor alleen maar vijandiger. Ze waren vastbesloten Hem van het leven te beroven. Door heel het land zonden zij boden om de mensen te waarschuwen tegen Jezus als een bedrieger. Altijd waren er spionnen die op Hem letten en die moesten vertellen wat Hij gezegd en gedaan had. De liefdevolle Heiland stond reeds in de schaduw van het kruis.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

-
- ¹ Romeinen 7:24
  - ² Genesis 49:10
  - ³ Jesaja 42:21,4
  - ⁴ Johannes 5:18
  - ⁵ Exodus 34:6, 7
  - ⁶ Psalm 40:8; Efeziërs 2:22; 1 Petrus 2:21
  - ⁷ Efeziërs 2:1; Romeinen 8:2
  - ⁸ Johannes 3:17
  - ⁹ Handelingen 10:43

Gevangenneming en dood van Johannes de Doper

Johannes de Doper was de eerste geweest die de komst van Christus' koninkrijk had aangekondigd. Hij was ook de eerste die daarvoor moest lijden. Weg uit de vrije lucht in de woestijn en van de grote scharen die naar hem hadden geluisterd, was hij opgesloten binnen de muren van een kerker. Hij zat gevangen in de burcht van Herodes Antipas. Johannes had een groot deel van zijn werk gedaan ten oosten van de Jordaan, een gebied waarover Antipas regeerde. Herodes zelf had naar de Doper geluisterd. De losbandige koning had gebeefd onder de oproep tot bekering. „Herodes had ontzag voor Johannes, daar hij wist, dat hij een rechtvaardig en heilig man was; . . . en als hij hem gehoord had, was hij in grote verlegenheid, maar hij hoorde hem gaarne.”

Johannes had hem onomwonden de waarheid gezegd en zijn zondige verhouding met Herodias, de vrouw van zijn broer, veroordeeld. Een tijd lang trachtte Herodes de banden van hartstocht, waarmee hij gebonden was, te verbreken, maar Herodias kreeg hem steviger in haar greep en nam wraak op de Doper door Herodes ertoe te brengen hem gevangen te nemen.

Johannes had altijd een werkzaam leven geleid en de somberheid en het nietsdoen drukten hem zwaar. Toen de tijd verstreek zonder dat er verandering kwam, bekropen hem moedeloosheid en twijfel. Zijn discipelen hadden hem niet in de steek gelaten. Ze mochten hem in de gevangenis bezoeken en brachten hem nieuws over het werk van Jezus. Ze vertelden hoe de mensen naar Hem toe stroomden. Maar ze vroegen hem waarom Jezus, als Hij werkelijk de Messias was, niets voor Johannes deed. Hoe kon Hij toelaten dat zijn getrouwe voorloper van zijn vrijheid, misschien zelfs van het leven beroofd zou worden?

Deze vragen misten hun uitwerking niet. Vragen die anders nooit zouden zijn opgekomen, hielden Johannes nu bezig. Satan verheugde zich over de woorden van de discipelen, toen hij zag dat de boodschapper des Heren

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 11:1-11; 14:1-11; Marcus
6:17-28; Lucas 7:19-28

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

daaronder leed. Hoe vaak gebeurt het niet dat mensen die menen de beste vrienden van een goed mens te zijn, en die op alle manieren proberen hun liefde te tonen, in werkelijkheid zijn gevaarlijkste vijanden zijn! Hoe vaak gebeurt het niet dat hun woorden het geloof niet versterken, maar juist verzwakken!

Johannes de Doper had evenmin als Jezus' discipelen de aard van zijn koninkrijk verstaan. Hij had verwacht dat Jezus de troon van David zou bestijgen. De tijd verstreek echter zonder dat de Heiland aanspraak maakte op koninklijke eer en Johannes raakte in de war en verloor de moed. Hij had tegen het volk gezegd, dat de profetie van Jesaja in vervulling moest gaan om de weg des Heren te bereiden. De bergen en heuvelen moesten geslecht worden, het oneffene moest tot een vlakte, de rotsbodem tot een vallei gemaakt worden. Hij had verwacht, dat de hoogten van menselijke trots en macht terneer geworpen zouden worden. Hij had op de Messias gewezen als iemand, wiens wan in zijn hand was, die zijn dorsvloer zou zuiveren, de tarwe bijeen zou brengen in zijn schuur, terwijl Hij het kaf met onuitblusbaar vuur zou verbranden. Evenals de profeet Elia, in wiens geest en kracht hij tot Israël gekomen was, zag hij uit naar het moment dat de Here zich zou openbaren als een God die door vuur antwoord geeft.

Tijdens zijn werk had Johannes onbevreesd de zonde bestraft, zowel bij rijk als bij arm. Hij had het gewaagd koning Herodes openlijk te bestraffen. Hij was niet bang voor zichzelf geweest bij het vervullen van zijn taak. Nu zag hij in zijn cel uit naar de Leeuw uit de stam van Juda, die de hoogmoed van de verdrukker zou vernederen en de armen en hen, die tot Hem riepen, zou bevrijden. Jezus scheen echter tevreden te zijn met het roepen van discipelen achter Zich en het geven van onderricht en het brengen van genezing aan het volk. Hij at aan de tafel van tollenaars, terwijl het Romeinse juk steeds zwaarder drukte op Israël, terwijl koning Herodes en zijn verdorven minnares deden waarin zij zin hadden en het geroep van de armen en noodlijdenden opsteeg naar de hemel.

Dit alles was voor de profeet uit de woestijn een raadsel dat hij niet kon doorgronden. Er waren ogenblikken waarin hij gepijnigd werd door de influisteringen van boze geesten. Hij werd bekropen door de schaduw van een verschrikkelijke angst. Was het mogelijk dat de langverwachte Verlosser er nog niet was? Wat wilde dan de boodschap zeggen die hij had moeten prediken? Johannes was bitter teleurgesteld in zijn werk. Hij had verwacht dat Gods boodschap dezelfde uitwerking zou hebben als in de tijd, dat de wet werd voorgelezen in de dagen van Josia en Ezra.¹ Hij had gemeend dat een diepgaand werk van bekering en terugkeer tot de Here zou plaatsvinden. Hij had zijn leven opgeofferd aan het slagen van dit werk. Zou dat alles vergeefs zijn geweest?

GEVANGENNEMING EN DOOD VAN JOHANNES DE DOPER

Het verontrustte Johannes, dat zijn eigen discipelen door hun liefde voor hem, ongeloof toonden in Jezus. Was zijn werk voor hen tevergeefs geweest? Had hij zijn werk niet trouw gedaan, zodat dit hem was ontnomen? Als de beloofde Verlosser gekomen was en Johannes zijn werk getrouw had verricht, zou Jezus dan nu niet de macht van de onderdrukker omverwerpen en zijn voorloper bevrijden?

Maar de Doper liet zijn geloof in Christus niet los. De herinnering aan de stem uit de hemel en de duif die neergedaald was, de smetteloze reinheid van Jezus, de macht van de Heilige Geest die op Johannes had gerust toen hij zich in de aanwezigheid van de Heiland bevond, het getuigenis van de profeten, al die dingen getuigden dat Jezus de langverwachte Messias moest zijn.

Johannes wilde niet over zijn twijfel en bezorgdheid spreken met zijn metgezellen. Hij besloot een boodschap naar Jezus te zenden om Hem enkele vragen te stellen. Hij vertrouwde deze boodschap toe aan twee van zijn discipelen, in de hoop dat een gesprek met de Heiland hun geloof zou sterken en aan hun broeders zekerheid zou brengen. Zelf verlangde hij naar een rechtstreekse boodschap van Jezus voor zichzelf.

De discipelen kwamen bij Jezus en stelden Hem de vraag: „Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?” Het was nog maar zo kort geleden dat de Doper op Jezus had gewezen en had uitgeroepen: „Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.” „Hij, die na mij komt, wien ik niet waardig ben de schoenriem los te maken.”² Nu werd de vraag gesteld: „Bent U het, die komen zou?” Voor de menselijke natuur was dit een scherpe en bittere teleurstelling. Als Johannes, de getrouwe voorloper, de zending van Christus niet kon onderscheiden, wat kon men dan verwachten van de menigte, die zichzelf zocht?

De Heiland gaf niet dadelijk een antwoord op de vraag van de discipelen. Terwijl ze zich over zijn stilzwijgen verwonderden, kwamen de zieken en gekwelden tot Hem om door Hem te worden genezen. De blinden zochten hun weg door de menigte. Zieken uit alle lagen van de bevolking, sommigen gedragen door hun vrienden, anderen op eigen gelegenheid, zochten vol verlangen Jezus' tegenwoordigheid. De stem van de machtige Heelmeester drong door in het oor van de dove. Een enkel woord, de aanraking van zijn hand, opende de blinde ogen voor het zonlicht, voor de natuur, voor het gelaat van vrienden en het gezicht van de Verlosser. Jezus bestrafte de ziekte en verdreef de koorts. Zijn stem bereikte het oor van de stervenden en zij stonden gezond en sterk op van hun bed. Verlamde bezetenen gehoorzaamden zijn woord. Hun waanzin verliet hen en ze aanbaden Hem. Terwijl Hij hun ziekten genas, onderwees Hij het volk. De eenvoudige landlieden en dagloners, die door de rabbi's als onreinen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

werden geschuwd, verdrongen zich om Hem, terwijl Hij woorden van eeuwig leven tot hen sprak.

Zo ging de dag voorbij. De discipelen van Johannes zagen en hoorden alles. Eindelijk riep Jezus hen bij Zich en gaf hun opdracht terug te gaan en Johannes te vertellen wat zij gezien en gehoord hadden. Hij voegde eraan toe: „Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt.”³ Het bewijs van zijn goddelijkheid was zichtbaar in de wijze waarop Hij de noden van de lijdende mensheid verlichtte. Zijn heerlijkheid kwam tot uiting in het feit, dat Hij afdaalde tot onze nederige staat.

De discipelen brachten de boodschap over en dat was voldoende. Johannes herinnerde zich de profetie over de Messias: „Omdat de Here mij gezalfd heeft; Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen een jaar van welbehagen des Heren.”⁴ Het werk van Christus liet niet alleen zien, dat Hij de Messias was, maar toonde ook op welke wijze zijn koninkrijk zou opgericht worden. Aan Johannes werd dezelfde waarheid geopenbaard, die Elia in de woestijn had geleerd, toen er een sterke wind was, die de bergen scheurde en de rotsen in stukken brak; „In de wind was de Here niet. En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Here niet. En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de Here niet.” Na het vuur sprak God tot de profeet door het suizen van een zachte koelte.⁵ Zo zou Jezus zijn werk niet doen met wapengeweld en het omverwerpen van tronen en rijken, maar door tot de mensen te spreken door een leven van barmhartigheid en zelfopoffering.

Het beginsel van het leven van de Doper, een leven van zelfverloochening, was ook het beginsel van het koninkrijk van de Messias. Johannes wist dat dit vreemd was aan de beginselen en hoop van de leiders in Israël. Wat voor hem een overtuigend bewijs was van Christus' goddelijkheid was voor hen geen bewijs. Zij zagen uit naar een Messias die nooit was beloofd. Johannes beseftte dat het werk van de Heiland alleen maar haat en verwerping bij hen kon wekken. Hij dronk als de voorloper slechts iets uit de beker, die Christus tot op de bodem moest ledigen.

De woorden van de Heiland, „Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt”, waren een zacht verwijt voor Johannes. Ze hadden hun uitwerking. Omdat hij nu beter de aard van Christus' werk begreep, gaf hij zich onvoorwaardelijk over aan God en was bereid te aanvaarden wat het beste de zaak zou dienen die hij had liefgehad.

Toen de boden van Johannes vertrokken waren, sprak Jezus tot het volk over Johannes. Zijn hart ging vol medeleven uit naar de trouwe getuige in de kerker van Herodes. Hij wilde niet bij het volk de indruk achterlaten

GEVANGENNEMING EN DOOD VAN JOHANNES DE DOPER

alsof God Johannes in de steek had gelaten of dat zijn geloof in de ure van beproeving faalde. „Wat zijt gij in de woestijn gaan aanschouwen?” vroeg Hij. „Een riet, door de wind bewogen?”

Het hoge riet aan de oever van de Jordaan dat steeds voor de wind boog, was een passend beeld van de rabbi's die als rechters het werk van de Doper beoordeelden. Ze zwaaiden nu eens deze, dan weer die kant uit, al naar gelang de mening van het volk. Zij wilden zich niet verootmoedigen onder de hartdoorzoekende boodschap van de Doper, maar durfden uit vrees voor het volk toch ook niet openlijk zijn werk veroordelen. Gods boodschapper had een heel andere geestesgesteldheid. De menigte bij Christus had het werk van Johannes gadegeslagen. Zij hadden gehoord hoe bij onbevreesd de zonde bestrafte. Johannes had met dezelfde duidelijkheid gesproken tot de eigengerechtigde Farizeeën, de priesterlijke Sadduceeën, koning Herodes en zijn hofhouding, tot vorsten en soldaten, tollenaars en landlieden. Hij was geen wuivend riet, dat door de wind van menselijke eer of vooroordeel heen en weer bewogen werd. Hij was in de gevangenis even trouw aan God en even ijverig in het verdedigen van het recht als tijdens zijn prediking in de woestijn. Hij stond vast als een rots in zijn trouw aan zijn beginselen.

Jezus vervolgde: „Maar wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderige kleding? Zie, die weelderige kleding dragen, zijn aan de hoven der koningen.” Johannes was geroepen om de zonden en uitwassen van zijn tijd te bestraffen en zijn eenvoudige kleding en zelfverloochenend leven was in overeenstemming met de aard van zijn zending. Rijke kleding en de weelde van dit leven zijn niet weggelegd voor Gods dienstknechten. Ze zijn voor hen, die leven aan een koninklijk hof, voor de oversten in deze wereld, die macht en rijkdom bezitten. Jezus wilde de aandacht vestigen op de tegenstelling tussen de kleding van Johannes en die van de priesters en oversten. Deze hoogwaardigheidsbekleders kleedden zich in kostbare, rijk versierde gewaden. Zij hielden van vertoon en hoopten daardoor het volk te verblinden en zodoende meer aanzien te verkrijgen. Ze stelden meer prijs op de bewondering van mensen dan op een rein hart, om daardoor Gods goedkeuring te verwerven. Zo lieten zij zien dat hun trouw niet uitging naar God, maar naar het koninkrijk van deze wereld.

„Maar waarom zijt gij dan gegaan?” zei Jezus. „Om een profeet te zien? Ja, ik zeg u, zelfs meer dan een profeet. Deze is het van wie geschreven staat: Zie, ik zend mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg voor U heen bereiden zal. Voorwaar ik zeg u, onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper.” Bij de aankondiging aan Zacharias voor de geboorte van Johannes had de engel gezegd: „Want hij zal groot zijn voor de Here.”¹⁶ Wat vormt in Gods oog

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ware grootheid? Niet wat de wereld grootheid noemt. Geen rijkdom, positie, hoge afkomst of verstandelijke gaven op zichzelf genomen. Als los van iets anders verstandelijke grootheid onze eer verdient, heeft Satan daar recht op, want zijn verstand wordt door niets geëvenaard. Maar als het gebruikt wordt om onszelf te dienen, wordt de vloek zwaarder naarmate de gave groter is. God waardeert zedelijke waarden. Liefde en reinheid zijn eigenschappen waaraan Hij de hoogste waarde hecht. Toen Johannes ten opzichte van de boden van het Sanhedrin, voor het volk en zijn eigen discipelen niet trachtte eigen eer te zoeken, maar op Jezus wees als de beloofde Messias, was hij groot in Gods oog. Zijn onzelfzuchtige vreugde in het dienen van Christus openbaart de hoogste vorm van adel, oolt in een mens gezien.

Zij, die zijn getuigenis over Jezus hadden gehoord, zeiden na zijn dood: „Johannes deed wel geen enkel teken, maar al wat Johannes van Deze zei, was waar.”⁷ Johannes liet geen vuur uit de hemel dalen en wekte geen doden op, zoals Elia gedaan had. Hij zwaalde niet in Gods naam met de staf van Mozes' bevoegdheid. Hij was gezonden om de komst van de Helland aan te kondigen en de mensen op te roepen zich gereed te maken voor zijn komst. Hij deed zijn werk zo getrouw, dat de mensen, als ze het later over hem hadden, moesten zeggen: „Al wat Johannes van deze Mens heeft gezegd, was waar.” Iedere discipel van de Meester moet op deze wijze van Jezus getuigen.

Als heraut van de Messias was Johannes veel meer dan een profeet. Terwijl de profeten de komst van Christus van verre hadden gezien, had Johannes het voorrecht Hem te aanschouwen, uit de hemel het getuigenis van zijn zending te horen en Hem aan te kondigen als de door God gezonden Messias. Toch zei Jezus: „De kleinste in het koninkrijk der hemelen is groter dan hij.’

De profeet Johannes was de schakel tussen de beide bedelingen. Als Gods vertegenwoordiger trad hij op om het verband te laten zien tussen wet en profeten en het christelijk tijdperk. Hij was het mindere licht dat door een groter licht gevolgd zou worden. Het verstand van Johannes werd verlicht door de Heilige Geest, zodat hij zijn volk zou kunnen verlichten. Er is echter geen licht zo helder geweest, waardoor de zondige mens is verlicht, als dat wat straalde uit de leer en het leven van Jezus. Het werk van Christus had men door de schaduwdiensten maar vaag begrepen. Zelfs Johannes had niet ten volle het toekomstig onverderfelijk leven door de Heiland begrepen.

Behalve de vreugde die Johannes in zijn werk had gevonden, was zijn leven gekenmerkt door verdriet. Buiten de woestijn was zijn stem zelden gehoord. Hij had een eenzaam leven geleid. Hij had de resultaten van zijn

GEVANGENNEMING EN DOOD VAN JOHANNES DE DOPER

werk niet mogen zien. Hij had niet het voorrecht gehad met Christus te zijn en de manifestatie van goddelijk licht te zien, die aan het grotere licht gepaard ging. Hij heeft niet gezien hoe de blinden het gezicht terugkregen, de zieken werden genezen en de doden werden opgewekt. Hij heeft niet het licht gezien, dat door de woorden van Christus scheen op de beloften van de profeten. De minste discipel van Jezus heeft zijn machtige werken gezien en zijn woorden gehoord en had in dat opzicht een groter voorrecht dan Johannes de Doper. Daarom werd gezegd dat zo iemand groter was dan Johannes.

De grote menigten die naar de prediking van Johannes hadden geluisterd, maakten zijn naam in het hele land bekend. Grote belangstelling werd getoond toen hij gevangen genomen was. Zijn vlekkeloos leven en de openbare gunst van het volk voor hem leidde tot de mening dat er geen gewelddadige maatregelen tegen hem getroffen zouden worden.

Herodes geloofde, dat Johannes een profeet van God was en was vast van plan hem vrij te laten. Maar hij stelde de uitvoering van dat plan uit, omdat hij bang was voor Herodias.

Herodias wist dat zij door rechtstreeks ingrijpen nooit de toestemming van Herodes zou krijgen om Johannes ter dood te laten brengen en ze besloot haar doel door list te bereiken. Op de verjaardag van de koning zou een feest gegeven worden voor de leden van de regering en de hofhouding. Er zou brasserie en dronkenschap zijn. Dan zou Herodes niet op zijn hoede zijn en zou door haar beïnvloed kunnen worden.

Toen de grote dag was aangebroken en de koning met zijn edelen aan het feestvieren was, stuurde Herodias haar dochter naar de feestzaal om de gasten te onderhouden met haar dansen. Salome was in de bloei van haar jeugd en haar weelderige schoonheid boeide de zinnen van de voorname feestgangers. Het was ongebruikelijk dat de dames van het hof op deze feestelijkheden kwamen en Herodes kreeg een compliment, toen de dochter van Israëls priesters en vorsten danste voor het vermaak van de gasten. De koning was bedwelmd door de wijn. Hartstocht had de overhand en het verstand zweeg. Hij zag alleen de feestzaal met de dronken gasten, de tafel met het feestmaal, de schitterende wijn en de flakkerende lichten, terwijl het jonge meisje voor hem danste. Roekeloos wilde hij iets doen wat hem in de ogen van deze mannen in aanzien zou doen stijgen. Onder ede beloofde hij de dochter van Herodias dat hij haar zou geven wat zij ook vroeg, al was het de helft van zijn koninkrijk.

Salome haastte zich naar haar moeder om haar te vragen wat zij de koning moest vragen. Het antwoord was al klaar: het hoofd van Johannes de Doper. Salome wist niets van de dorst naar wraak in het hart van haar moeder en schrok terug voor dit verzoek, maar Herodias zette door. Het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

meisje kwam terug met de verschrikkelijke eis: „Ik wil, dat gij mij onmiddellijk op een schotel geeft het hoofd van Johannes de Doper.”⁸

Herodes was verbaasd en verslagen. De rumoerige vrolijkheid hield op en een onheilspellende stilte viel over het toneel van hun losbandigheid. De koning was vervuld met afgrijzen bij de gedachte, dat hij Johannes moest doden. Maar hij had zijn woord gegeven en wilde niet de indruk geven dat hij wispelturig of overhaast was. Hij had de eed afgelegd tot eer van zijn gasten en als iemand bezwaar had gemaakt tegen het inlossen van de belofte, zou hij graag het leven van de profeet hebben gespaard. Hij stelde hen in de gelegenheid om voor de gevangene te pleiten. Ze hadden lange afstanden afgelegd om naar de prediking van Johannes te luisteren en wisten dat hij onschuldig was en dat hij een dienstknecht was van God. Maar hoewel zij zich geschokt voelden door het verzoek van het meisje, waren ze te dronken om tegenwerpingen te maken. Er werd geen stem gehoord om het leven van Gods boodschapper te redden. Deze mannen bekleedden vooraanstaande vertrouwensposities in het land en droegen zware verantwoordelijkheden. Nu echter gingen ze geheel op in feestvieren en dronkenschap tot ze bedwelmd waren. Hun hoofd was op hol gebracht door de muziek en het dansen en het geweten sluimerde. Door hun zwijgen spraken zij het doodvonnis uit over de profeet van God om de gevoelens van wraak van een losbandige vrouw te bevredigen.

Tevergeefs wachtte Herodes tot men hem van zijn eed zou ontslaan. Met tegenzin gaf hij opdracht de profeet te doden. Even later werd het hoofd van Johannes voor de koning en zijn gasten gebracht. De lippen, die Herodes getrouw hadden gewaarschuwd zijn zondig leven de rug toe te keren, waren voor altijd gesloten. Nooit meer zou die stem worden gehoord om mensen op te roepen zich te bekeren. De braspartij van één avond had het leven gekost aan één van de grootste profeten.

Hoe dikwijls is het leven van onschuldigen opgeofferd door de onmatigheid van mensen die het recht moeten verdedigen. Wie de bedwelvende beker aan zijn lippen zet, stelt zich aansprakelijk voor het onrecht dat hij onder invloed van die bedwelvende macht begaat. Door zijn zinnen af te stompen kan hij onmogelijk rustig oordelen of een helder begrip hebben van goed en kwaad. Hij stelt Satan in de gelegenheid om door hem de onschuldigen te verdrukken en te vernietigen. „De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs.” Op deze wijze wordt „het recht teruggedrongen . . . en wie wijkt van het kwade, wordt het slachtoffer van uitbuiting.”⁹ Zij, die moeten oordelen over het leven van hun medemensen, zijn schuldig aan een misdaad als ze zich aan onmatigheid te buiten gaan. Allen die de wet moeten handhaven, moeten zich aan de wet houden. Ze moeten zichzelf beheersen. Zij moeten de

GEVANGENNEMING EN DOOD VAN JOHANNES DE DOPER

volledige beschikking hebben over hun lichamelijke, verstandelijke en zedelijke vermogens om een gezond verstand en groot rechtvaardigheidsgevoel te bezitten.

Het hoofd van Johannes de Doper werd naar Herodias gebracht. Zij ontving het met duivelse voldoening. Zij verheugde zich over haar wraak en vleide zich met de gedachte dat het geweten van Herodes niet langer gekweld zou worden. Maar haar zonde bracht haar geen geluk. Haar naam werd berucht en verafschuwd, terwijl Herodes nog meer gekweld werd door wroeging dan het geval was geweest door de waarschuwingen van de profeet. De invloed van het onderricht van Johannes was niet tot zwijgen gebracht, maar zou reiken tot ieder geslacht tot het einde toe.

De zonde van Herodes bleef hem voor de geest staan. Hij probeerde altijd bevrijd te worden van de aanklachten van een schuldig geweten. Zijn vertrouwen in Johannes bleef ongeschokt. Als hij dacht aan dat leven van zelfverloochening, aan zijn ernstige oproepen, zijn gezond oordeel en dan bedacht, hoe hij aan zijn einde gekomen was, kon Herodes geen rust vinden. Als hij met staatszaken bezig was en door mensen werd geëerd, lag op zijn gelaat een glimlach en had hij een waardige houding, maar daaronder school een angstig hart, altijd terneergedrukt door de vrees dat op hem een vloek rustte.

De woorden van Johannes, dat niets voor God verborgen is, hadden diepe indruk op Herodes gemaakt. Hij was overtuigd dat God overal aanwezig is; dat Hij getuige was geweest van het zwelgen in de feestzaal; dat Hij het bevel om Johannes te onthoofden had gehoord en de vreugde van Herodias, de belediging die zij het hoofd van haar aanklager had toegeworpen, had opgemerkt. Veel van wat de lippen van de profeet hadden gesproken, sprak nu duidelijker tot het geweten van Herodes dan vroeger de boodschap van de profeet.

Toen Herodes over de werken van Christus hoorde spreken, was hij erg onrustig. Hij meende dat God Johannes uit de doden had gewekt en hem met groter kracht had uitgezonden om de zonde te veroordelen. Hij was altijd bevreesd dat Johannes zich op hem zou wreken door een oordeel over hem en zijn huis uit te spreken. Herodes oogstte wat volgens God het gevolg van een zondig leven was, „een bevend hart, ... ogen vol heimwee en een kwijnende ziel. Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn. Des morgens zult gij zeggen: Was het maar avond; en des avonds: Was het maar morgen, vanwege de vrees die uw hart vervult en vanwege het schouwspel dat uw ogen zien.”¹⁰ De gedachten van de zondaar klagen hem aan en geen pijniging is intenser dan het knagen van een schuldig geweten, dat hem dag noch nacht rust laat.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Voor velen is het lot van Johannes de Doper een raadsel. Ze vragen zich af waarom hij in de gevangenis moest wegteren en sterven. Het raadsel van deze duistere voorzienigheid is ondoordringbaar voor ons mensen, maar ons vertrouwen in God hoeft niet te wankelen als wij bedenken dat Johannes slechts deelde in het lijden van Christus. Allen die Christus volgen, zullen offers moeten brengen. Zij zullen door zelfzuchtige mensen verkeerd begrepen worden en een doelwit van Satans felste aanvallen zijn. Satan heeft zijn rijk gesticht om dit beginsel van zelfopoffering te vernietigen en hij zal er altijd tegen blijven strijden, waar dit beginsel zich openbaart.

De kinderjaren, jeugd en rijpere jaren van Johannes zijn gekenmerkt door standvastigheid en zedelijke kracht. Toen hij in de woestijn uitriep: „Bereid de weg des Heren, maakt recht zijn paden,” vreesde Satan voor het bestaan van zijn rijk. De ernst van de zonde kwam zodanig aan het licht dat mensen beefden. Satans macht over vele van zijn onderdanen werd gebroken. Onvermoeid had hij getracht de Doper af te trekken van een leven van onvoorwaardelijke overgave aan God, maar hierin was hij niet geslaagd. Hij was er evenmin in geslaagd Jezus te overwinnen. Bij de verzoeking in de woestijn was Satan verslagen en zijn woede was groot. Nu had hij zich voorgenomen Christus verdriet te bezorgen door Johannes te doden. Hij zou Hem, die hij niet tot zonde kon verleiden, doen lijden.

Jezus greep niet in om zijn dienstknecht te verlossen. Hij wist, dat Johannes de proef zou doorstaan. De Heiland zou graag naar Johannes zijn gegaan om door zijn tegenwoordigheid het duister van de cel te verlichten, maar Hij mocht zich niet overleveren in de handen van zijn vijanden en zo zijn eigen zending in gevaar brengen. Met blijdschap zou Hij zijn trouwe dienstknecht hebben bevrijd. Maar terwille van de duizenden, die in latere jaren in de gevangenis zouden moeten sterven, moest Johannes de beker van het martelaarschap drinken. Wat zou het voor de volgelingen van Jezus een bemoediging betekenen in eenzame cellen, op schavot of brandstapel, als zij zouden denken aan Johannes de Doper, die een soortgelijke ervaring had meegemaakt en van wiens trouw Christus had getuigd.

Satan kon het aardse leven van Gods boodschapper verkorten, maar het leven, dat met Christus verborgen is in God¹¹, was buiten het bereik van de verwoester. Hij was blij, dat hij Christus leed had bezorgd maar hij was er niet in geslaagd over Johannes de overwinning te behalen. De dood plaatste hem voor altijd buiten het bereik van de verzoeking. In deze strijd toonde Satan zijn ware aard. Ten aanschouwe van het ganse heelal openbaarde hij zijn vijandschap tegen God en mensen.

Hoewel Johannes niet op wonderbare wijze was bevrijd, is hij toch niet

GEVANGENNEMING EN DOOD VAN JOHANNES DE DOPER

verlaten geweest. Altijd waren Gods engelen bij hem, en ze openden voor hem de profetieën aangaande Christus. De kostbare beloften van de Schrift werden hem voorgehouden, als zijn steun, zoals deze in latere eeuwen de steun van Gods volk zouden zijn. Johannes de Doper en met hem velen uit latere tijden, kreeg de belofte: „Zie, Ik ben met u alle dagen, tot aan de voleinding der wereld.”¹²

Nooit leidt God zijn kinderen anders dan ze zelf gekozen zouden hebben als ze vanaf het begin het einde hadden kunnen zien, en de heerlijkheid hadden kunnen ontdekken van het plan waaraan zij als zijn medewerkers bouwen. Henoeh, die levend ten hemel werd opgenomen en Elia, die in een vurige wagen ten hemel voer, waren niet groter of meer geëerd dan Johannes de Doper, die geheel alleen in de gevangenis stierf. „Want aan u is de genade gegeven voor Christus niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden.”¹³ Van alle gaven die God kan schenken aan de mensen, is gemeenschap met Christus in zijn lijden het belangrijkste vertrouwen en de hoogste eer.

---

¹ 2 Kronieken 34 en Nehemia 8, 9

² Johannes 1:29, 27

³ Lucas 7:23

⁴ Jesaja 61:1, 2

⁵ 1 Koningen 19:11, 12

⁶ Lucas 1:15

⁷ Johannes 10:41

⁸ Marcus 6:25

⁹ Spreuken 20:1; Jesaja 59:14, 15

¹⁰ Deuteronomium 28:65-67

¹¹ Kolossenzen 3:3

¹² Matteüs 28:20

¹³ Filippenzen 1:29

„Het koninkrijk Gods is nabij gekomen”

„Jezus ging naar Galilea om het evangelie Gods te prediken en Hij zei: De tijd is vervuld en het koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en geloof het evangelie.”¹

De komst van de Messias was het eerst aangezegd in Judea. In de tempel te Jeruzalem was de geboorte van de voorloper aan Zacharias voorspeld terwijl hij voor het altaar dienst deed. Op de heuvels bij Betlehem hadden de engelen de geboorte van Christus bekendgemaakt. De wijzen waren in Jeruzalem gekomen om Hem op te zoeken. In de tempel hadden Simeon en Anna van zijn goddelijkheid getuigd. Jeruzalem en geheel Judea had geluisterd naar de prediking van Johannes de Doper en de afgevaardigden van het Sanhedrin hadden met de menigten zijn getuigenis over Jezus gehoord. In Judea had Christus zijn eerste discipelen gekregen. Een groot deel van zijn eerste dienstwerk had hier plaatsgevonden. De uitstraling van zijn goddelijkheid bij de tempelreiniging, zijn wonderen van genezing en de lessen vol goddelijke waarheden van zijn lippen verhaalden wat Hij na de genezing van de lamme te Betesda voor het Sanhedrin had gezegd: het feit dat Hij de Zoon van de Eeuwige is. Als de leiders in Israël Christus hadden aangenomen, zou Hij hen hebben geëerd door hen als zijn boden te gebruiken om het evangelie over de wereld uit te dragen. Zij kregen het eerst de kans om verkondigers te worden van het koninkrijk en van Gods genade. Maar Israël heeft de tijd van haar bezoeking niet gekend. De afgunst en de haat van de joodse leiders was uitgegroeid tot openlijke haat en de harten van het volk werden van Jezus afgewend. Het Sanhedrin had de boodschap van Christus verworpen en wilde zijn dood. Daarom vertrok Jezus uit Jeruzalem, weg van de priesters, de tempel, de godsdienstige leiders en het volk dat in de wet was onderwezen. Hij wendde Zich tot een andere groep om zijn boodschap te prediken en uit hen mensen te vergaderen die het evangelie aan alle volken zouden brengen.

Zoals het licht en het leven der mensen in de dagen van Christus door de kerkelijke gezagsdragers werd verworpen, is het altijd genegeerd. Telkens weer is de geschiedenis van het Zich terugtrekken van Christus uit Judea herhaald. Toen de hervormers Gods Woord verkondigden, dachten ze er niet aan zich af te scheiden van de bestaande kerk, maar de geestelijke

„HET KONINKRIJK GODS IS NABIJ GEKOMEN“

leiders wilden het licht niet dulden en zij die het hooghielden, moesten andere toehoorders zoeken, die naar de waarheid verlangden. In onze tijd zijn maar weinig van hen, die belijden de hervormers te volgen, met hun geest beziel. Weinigen luisteren naar Gods stem en zijn bereid de waarheid aan te nemen, in welke vorm die ook wordt gebracht. Vaak moeten zij, die in de voetsporen van de hervormers gaan, zich afwenden van de kerk die hen lief is om de eenvoudige waarheid van Gods Woord te brengen. Dikwijls worden zij, die naar licht zoeken, door dezelfde leer gedreven om de kerk van hun ouders te verlaten om gehoorzaam te kunnen zijn.

De mensen in Galilea werden door de rabbi's in Jeruzalem veracht als ruw en ongeletterd. Toch vormden zij een veel gunstiger werkterrein voor de Heiland. Zij waren ernstiger en oprechter en werden minder beïnvloed door dweepzucht. Hun geest stond meer open voor het ontvangen van de waarheid. Toen Jezus naar Galilea ging, zocht Hij geen afzondering of eenzaamheid. In die tijd was Galilea dichtbevolkt met een veel grotere verscheidenheid van andere volken dan in Judea het geval was.

Terwijl Jezus door Galilea reisde, onderwees en genas, stroomden velen uit dorpen en steden naar Hem toe. Velen kwamen zelfs uit Judea en de omliggende streken. Dikwijls moest Hij Zich voor de mensen verbergen. De geestdrift werd zo groot, dat voorzorgen getroffen moesten worden opdat anders de Romeinen bang konden worden voor een opstand. Nooit eerder had de wereld zo'n tijd gekend. De hemel werd naar de mensen gebracht. Hongerige en dorstige mensen die lang op de bevrijding van Israël hadden gewacht, verheugden zich nu in de barmhartigheid van een genadige Heiland.

De kern van Christus' prediking was: „De tijd is vervuld en het koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en geloof het evangelie.“ De evangelieboodschap die de Heiland zelf predikte, berustte op de profetieën. „De tijd“ waarover Hij sprak was de periode, die de engel Gabriël aan Daniël had bekendgemaakt. „Zeventig weken,“ had de engel gezegd, „zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen, gezicht en profetie te bezegelen en iets allerheiligst te zalven.“² In de profetie wordt een dag genomen voor een jaar.

³ De zeventig weken of vierhonderd negentig dagen stellen vierhonderd negentig jaren voor. Het beginpunt van deze periode wordt genoemd: „Weet dan en versta: vanaf het ogenblik dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen en te bouwen tot op een gezalfde, een vorst, zijn zeven weken en tweeënzestig weken“, negenzestig weken of vierhonderd drieëntachtig jaren. Het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen werd gegeven door Artaxerxes Longimanus⁴ en trad in werking in de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

herfst van het jaar 457 voor Christus. Van die tijd gerekend reiken vierhonderd drieëntachtig jaren tot de herfst van het jaar 27 na Christus. Volgens de profetie zou deze periode reiken tot de Messias, de Gezalfde. In het jaar 27 werd Jezus bij zijn doop gezalfd met de Heilige Geest en begon kort daarop zijn openbaar werk. Toen werd de boodschap verkondigd: De tijd is vervuld.

Verder zei de engel: „Hij zal het verbond voor velen zwaar maken, een week lang” (zeven jaar). Zeven jaar lang nadat de Heiland met zijn openbaar werk was begonnen zou het evangelie in het bijzonder aan de joden gepredikt worden. Drieëneen half jaar zou Christus dat doen, later zou het door de discipelen worden gedaan. „In de helft van de week zal Hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden.” In het voorjaar van het 31 werd Christus als het ware Offer op Golgota geofferd. Toen scheurde het voorhangsel in de tempel in tweeën, waardoor werd getoond dat de heiligheid en de betekenis van de offerdienst verdwenen was. De tijd was gekomen dat de aardse slachtoffers en spijsoffers zouden ophouden.

De laatste week, of zeven jaar, eindigde in het jaar 34. Toen bezegelden de joden ten slotte hun verwerping van het evangelie door de steniging van Stefanus. De discipelen werden door de vervolging verstrooid en trokken het land door, terwijl ze het evangelie verkondigden. ⁵ Korte tijd later werd Saulus de vervolger bekeerd en werd Paulus de apostel der heidenen.

De tijd van Christus' komst, zijn zalving door de Heilige Geest, zijn dood en de prediking van het evangelie aan de heidenen waren nauwkeurig aangegeven. Het joodse volk had het voorrecht deze profetieën te verstaan en de vervulling ervan in het werk van Jezus te zien. Christus wees zijn discipelen op het belang van de studie van de profetieën. Met betrekking tot de profetie aan Daniël over hun tijd, zei Hij: „Wie het leest, geve er acht op.” Na zijn opstanding legde Hij zijn discipelen uit al wat in de Schriften op Hem betrekking had. De Heiland had door de profeten gesproken. De geest van Christus, die in hen was, getuigde vooraf van al het lijden dat over Christus komen zou en van al de heerlijkheid daarna. ⁶

Gabriël, de engel die in de rang na Gods Zoon kwam, bracht Gods boodschap aan Daniël. Christus zond Gabriël, „zijn engel” naar de geliefde Johannes om hem de toekomst bekend te maken. Een zegen wordt uitgesproken over hen, die de woorden der profetie lezen en horen en bewaren hetgeen daarin geschreven staat. ⁷ „De Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten de profeten.” Hoewel de verborgen dingen voor de Here onze God zijn, zijn de geopenbaarde voor ons en onze kinderen voor altijd. God heeft ons deze dingen gegeven en zijn zegen rust op de eerbiedige, biddende studie van de profetieën.

Zoals de boodschap van Christus' eerste komst het rijk van zijn genade

„HET KONINKRIJK GODS IS NABIJ GEKOMEN”

aankondigde, verkondigt de boodschap van zijn wederkomst het rijk van zijn heerlijkheid. Evenals de eerste boodschap is de tweede boodschap gebaseerd op de profetieën. De woorden van de engel tot Daniël die op de eindtijd betrekking hebben, zouden eerst in de eindtijd worden begrepen. In die tijd zullen velen onderzoek doen en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden. „De goddelozen zullen goddeloos handelen, en geen der goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan.”⁸ De Heiland zelf heeft tekenen van zijn komst gegeven als Hij zegt: „Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten dat het koninkrijk Gods nabij is.” „Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard worde door roes en dronkenschap en zorgen voor levensonderhoud en die dag niet plotseling over u kome als een strik.” „Waakt te allen tijd, biddende dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.”⁹

Wij leven in de tijd door de Schriften voorgezegd. De tijd van het einde is gekomen, de visioenen van de profeten zijn ontsloten en hun ernstige waarschuwingen wijzen ons op het feit dat de komst van de Heer in heerlijkheid voor de deur staat.

De joden hebben het Woord van God verkeerd uitgelegd en toegepast en kenden de tijd van hun bezoeking niet. Zij brachten de jaren van het dienstwerk van Christus en zijn apostelen, de kostbare laatste jaren van genade voor het uitverkoren volk door met het maken van plannen om Gods boodschappers om te brengen. Aardse eerezucht nam hen in beslag en het geestelijk koninkrijk werd hun vergeefs aangeboden. Zo neemt in onze tijd het koninkrijk van deze wereld de gedachten van de mensen in beslag en zij letten niet op de snel in vervulling gaande profetieën en op de tekenen van het snel naderend koninkrijk van God.

„Maar gij broeders, zijt niet in het duister, zodat die dag u als een dief overvallen zou; want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des daags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis toe.” Hoewel wij het uur van de wederkomst van onze Heer niet weten, kunnen wij wel weten wanneer dit nabij is. „Laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen, doch wakker en nuchter zijn.”¹⁰

¹ Marcus 1:14, 15

² Daniël 9:24

³ Numeri 14:34; Ezechiël 4:6

⁴ Ezra 6:14; 7:1, 9

⁵ Handelingen 8:4

⁶ Matteüs 24:15; Lucas 24:27; 1 Petrus 1:11

⁷ Openbaring 1:3

⁸ Daniël 12:4, 10

⁹ Lucas 21:31, 34, 36

¹⁰ 1 Tessalonicenzen 5:4-6

„Is dit niet de zoon van de timmerman?“

Over de succesvolle dagen van Christus' werk in Galilea lag één schaduw. De mensen in Nazaret verwierpen Hem. „Is dit niet de zoon van de timmerman?“ zeiden ze.

In zijn kinderjaren en jeugd had Jezus met zijn broeders de godsdienstoefeningen in de synagoge te Nazaret bijgewoond. Hij was er niet meer geweest sinds Hij met zijn openbaar werk was begonnen, maar de mensen hadden wel gehoord wat er met Hem gebeurd was. Toen Hij weer onder hen verscheen, was hun belangstelling en verwachting hoog gespannen. Hier waren de vertrouwde gestalten en gezichten die Hij van jongsaf had gekend. Hier waren zijn moeder, zijn broers en zusters. Allen keken Hem aan toen Hij op sabbat de synagoge binnenging en plaats nam tussen de aanbidders.

Gewoonlijk las de oudste voor uit de profeten en hield het volk voor dat het moest blijven uitzien naar Hem, die beloofd was, die een glorierijk zou brengen en een eind zou maken aan alle overheersing. Hij trachtte zijn toehoorders te bemoedigen door telkens te wijzen op de tekenen, die aangaven dat de Messias spoedig moest komen. Hij beschreef de heerlijkheid van zijn komst, waarbij voorop stond dat Hij aan het hoofd van een sterk leger zou verschijnen om Israël te verlossen.

Als er een rabbi in de synagoge was, werd van hem verwacht dat hij zou spreken. Iedere Israëliet kon uit de profeten voorlezen. Deze sabbat werd aan Jezus gevraagd deel te nemen aan de eredienst. „Hij stond op om te lezen. En Hem werd het boek van de profeet Jesaja ter hand gesteld.“ Van het schriftgedeelte dat Hij voorlas, werd aangenomen dat over de Messias werd gesproken: „De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren.

„Daarna sloot Hij het boek, gaf het aan de dienaar terug . . . En de ogen van

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
4:16-30

„IS DIT NIET DE ZOON VAN DE TIMMERMAN?“

allen in de synagoge waren op Hem gericht... En allen betuigden hun instemming met Hem en verwonderden zich over de woorden van genade die van zijn lippen kwamen.”

Jezus stond voor de mensen als een levende verklaring van de profetieën, die op Hem betrekking hadden. Hij gaf een verklaring van de woorden die Hij zojuist had gelezen. Hij sprak over de Messias als Eén, die de verdrukten zou bevrijden, de gevangenen zou losmaken, de zieken zou genezen, het gezicht aan de blinden zou geven en die aan de wereld het licht van de waarheid zou brengen. Zijn indrukwekkende houding en de betekenis van zijn woorden beroerden de toehoorders met een kracht, die zij nooit eerder hadden gekend. Gods invloed brak scheidsmuren af. Evenals Mozes zagen zij de Onzienlijke. Terwijl hun hart door de Heilige Geest werd aangeraakt, stemden zij in met grondig gemeente Amens en lof aan God.

Maar toen Jezus zei: „Heden is dit Schriftwoord voor uw oren vervuld,“ dachten ze plotseling weer aan zichzelf. Zij dachten aan de uitspraken die Hij tot hen had gericht. Zij, de kinderen van Israël, waren voorgesteld als gebonden. Zij waren toegesproken als gevangenen die van de macht van het kwaad bevrijd moesten worden, als mensen in het duister die het licht der waarheid nodig hadden. Hun trots werd gekwetst en ze werden bang. De woorden van Jezus hielden in dat zijn werk heel anders zou zijn dan zij verwacht hadden. Misschien zouden hun werken al te nauwgezet onderzocht worden. Ondanks hun nauwgezetheid in uiterlijke vormen schrokken ze terug voor een onderzoek door die heldere, onderzoekende ogen.

Wie is deze Jezus? vroegen zij. Hij, die voor Zichzelf de heerlijkheid van de Messias had opgeëist, was de zoon van een timmerman en had met zijn vader Jozef dat handwerk gedaan. Zij hadden Hem zien lopen in de heuvels, ze kenden zijn broers en zusters, ze wisten van zijn werk en leven. Zij hadden hem zien opgroeien van kind tot volwassene. Hoewel nooit iets op zijn leven was aan te merken geweest, konden ze toch niet geloven dat Hij de beloofde Messias was.

Wat een tegenstelling tussen zijn leer over het nieuwe koninkrijk en datgene wat hun oudste had verteld. Jezus had niets gezegd over bevrijding van het Romeinse juk. Zij hadden van zijn wonderen gehoord en gehoopt, dat Hij zijn macht terwille van hen zou gebruiken, maar niets had hierop geweten.

Toen ze de deur openden voor twijfel, werd hun hart meer verhard bij de gedachte dat zij zoëven diep onder de indruk waren geweest. Satan wilde niet dat hun blinde ogen geopend zouden worden.

Hij wilde niet dat gebonden in vrijheid gesteld zouden worden. Met alle

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

macht werkte hij om hen vast te houden in ongelooft. Ze hielden geen rekening met het teken dat zij gekregen hadden, toen ze bewogen waren door de gedachte dat ze door hun Verlosser werden toegesproken.

Nu echter gaf Jezus hun een bewijs van zijn goddelijkheid door het bekend maken van hun gedachten. „Hij zeide tot hen: Gij zult ongetwijfeld deze spreuk tot Mij zeggen: Geneesheer, genees uzelf. Doe alle dingen waarvan wij gehoord hebben dat zij te Kafarnaüm geschied zijn, ook hier in uw vaderstad. Doch Hij zeide: Voorwaar Ik zeg u, geen profeet is aangenaam in zijn vaderstad. Ik zeg u naar waarheid, er waren vele weduwen in de dagen van Elia in Israël, toen de hemel drie jaren en zes maanden lang gesloten bleef en er grote hongersnood was over het gehele land, en tot geen van haar werd Elia gezonden, doch wel naar Sarepta bij Sidon, tot een vrouw die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël ten tijde van de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd, doch wel Naäman de Syriër.”

Door dit relaas van wat in het leven van de profeten was gebeurd, beantwoordde Jezus de vragen van zijn toehoorders. De mannen, die God met een bijzonder werk had gezonden, mochten hun werk niet doen voor een ongevoelig en ongelovig volk. Zij echter, die geloof toonden, werden bijzonder begunstigd met bewijzen van zijn macht. In de tijd van Elia was Israël van God afgeweken. Zij hielden vast aan hun zonden en sloegen de waarschuwingen van de Geest door middel van de boden van God in de wind. Op deze wijze sneden ze zich af van de mogelijkheid waardoor God hen kon zegenen. De Here ging aan Israël voorbij en vond voor zijn dienstknecht een schuilplaats in een heidens land, bij een vrouw die geen deel uitmaakte van het uitverkoren volk. Maar deze vrouw werd gekozen omdat zij het licht dat ze gekregen had aangenomen. Zij stond open voor het grotere licht dat God haar door zijn profeet zond.

Om dezelfde reden werden in de tijd van Elisa de melaatsen in Israël gepasseerd. Maar Naäman, een heidens edelman, volgde zijn overtuiging van wat hij als juist zag en was zich bewust van het feit dat hij hulp nodig had. Hij verkeerde in een toestand om het geschenk van Gods genade te ontvangen. Niet alleen werd hij van zijn melaatsheid gereinigd, hij werd ook gezegend met de kennis van de ware God.

Wat wij in Gods oog zijn is niet zo zeer afhankelijk van de hoeveelheid licht die wij hebben, maar van het gebruik dat we ervan maken. Zelfs de heidenen die het licht volgen voor zover zij dat kunnen zien, verkeren in een gunstiger omstandigheid dan zij, die groot licht hebben gekregen en voor-geven God te dienen, terwijl ze in werkelijkheid het licht veronachtzaam en in hun leven hun belijdenis weerspreken.

De woorden van Jezus in de synagoge raakten de wortel van hun eigenge-

„IS DIT NIET DE ZOON VAN DE TIMMERMAN?“

rechtigheid en maakten hen duidelijk, dat zij God hadden losgelaten en niet langer het recht hadden zich zijn volk te noemen. Ieder woord sneed als een mes toen hun ware toestand werd blootgelegd. Nu bespotten zij het geloof waarmee Jezus hen eerst had bezielde. Ze wilden niet erkennen dat Hij, die arm en eenvoudig was geweest, meer was dan een gewoon mens.

Hun ongelooft maakte hen boosaardig. Satan beheerste hen en ze weerspraken in hun woede de Heiland. Zij hadden zich afgekeerd van Hem, die hen wilde genezen. Nu openbaarden ze de kenmerken van de verderver. Toen Jezus sprak over de zegeningen, die de heidenen hadden gekregen, werd hun nationale trots gekwetst en zijn woorden gingen onder in een tumult van stemmen. Deze mensen hadden er zich op beroemd dat zij de wet hielden, maar nu hun vooroordelen waren geraakt, waren ze bereid een moord te plegen. De bijeenkomst brak op en terwijl ze Jezus vastgrepen, duwden zij Hem uit de synagoge, buiten de stad. Allen schenen zijn dood te wensen. Ze haastten zich naar de rand van een afgrond met de bedoeling Hem naar beneden te gooien. Schreeuwen en verwensingen weerklonken. Sommigen gooiden met stenen, toen Hij plotseling uit hun midden verdween. Engelen, die in de synagoge bij Hem waren geweest, waren ook midden in de razende menigte bij Hem. Zij beschermden Hem tegen zijn vijanden en brachten Hem naar een veilige plaats.

Op dezelfde wijze hebben engelen Lot beschermd en hem veilig uit Sodom geleid. Zij beschermden Elisa in het bergstadje. Toen de heuvels om de stad vol paarden en wagens van de Syrische koning waren, zag Elisa de heuvels dichterbij vol van Gods legerscharen, vurige paarden en wagens rondom Gods dienstknecht.

Zo zijn engelen altijd dichtbij de trouwe volgelingen van Christus geweest. De bondgenoten van het kwaad hebben zich verenigd tegen allen die wensen te overwinnen. Christus wil echter dat wij zien op de onzichtbare dingen, op de hemelse legerscharen die zich bevinden om allen die God liefhebben en die hen bevrijden. We zullen pas in het licht van de eeuwigheid zien hoe God ons heeft beschermd voor de vele zichtbare en onzichtbare gevaren door de tussenkomst van engelen. Dan zullen wij weten, dat heel het hemelse gezin belang stelt in het gezin op aarde en dat boden van Gods troon ons van dag tot dag vergezellen.

Toen Jezus in de synagoge in Nazaret uit de profeet las, hield Hij midden in de laatste zin op. Hij las de woorden: „Om te verkondigen het aangename jaar des Heren“ maar liet de zin weg „en een dag der wrake van onze God.“¹ Dit was even waar als het eerste deel van de profetie en door het weglaten ervan deed Jezus de waarheid geen geweld aan. Maar juist bij dit laatste deel stonden zijn toehoorders graag stil en naar de vervulling daar-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van verlangden zij met heel hun hart. Zij spraken over de heidenen een oordeel uit en merkten niet, dat hun eigen schuld nog groter was dan die van anderen. Zij hadden dringend behoefte aan de genade die ze de heidenen zo graag wilden ontzeggen. Zij hadden die dag in de synagoge, toen Jezus in hun midden stond, de kans de uitnodiging van God te aanvaarden. Hij, die een welbehagen heeft in goedertierenheid, zou hen graag hebben gered van de ondergang, die hun zonden hen zouden brengen.

Hij wilde hen niet opgeven zonder opnieuw op te roepen tot bekering. Tegen het einde van zijn werk in Galilea bezocht Hij nog eens de plaats waar Hij als kind had geleefd. Sinds Hij er verworpen was, had de faam van zijn prediking en van zijn wonderen de ronde gedaan door het hele land. Niemand kon loochenen, dat Hij meer dan gewone macht bezat. De bewoners van Nazaret wisten dat Hij rondging om goed te doen en allen te genezen die door Satan werden bezeten. Er waren dorpen waar geen zieke meer was, want Hij was er doorheen gekomen en had al hun zieken genezen. De barmhartigheid in elk van zijn daden getuigde van het feit, dat God Hem had gezalfd.

Weer werden zij door Gods Geest bewogen toen ze naar zijn woorden luisterden. Maar zelfs nu nog wilden zij niet erkennen dat deze Man, die in hun midden was opgegroeid, anders of groter was dan zijzelf. Ze hadden nog de bittere herinnering aan het feit, dat Hij had beweerd de beloofde Messias te zijn, zonder hun een vooraanstaande plaats in Israël te geven. Hij had hun laten zien, dat een heidense man en vrouw meer recht hadden op Gods gunst dan zij. Daarom vroegen ze: „Vanwaar heeft Hij die wijsheid en die krachten?“ Zij wilden Hem niet aannemen als de Christus door God gezonden. Door hun ongeloof kon de Heiland niet veel wonderen onder hen doen. Slechts enkele harten stonden open voor zijn zegeningen en node vertrok Hij, om nooit terug te keren.

Het ongeloof, dat de inwoners van Nazaret hadden gekoesterd, bleef hen beheersen. Zo beheerste het het Sanhedrin en het volk. Voor de priesters en het volk was de eerste verwerping van de kracht van de Heilige Geest het begin van het einde. Om te laten zien, dat zij gelijk hadden met het bieden van weerstand bleven ze later vitten op de woorden van Christus. Het verwerpen van de Heilige Geest vond zijn toppunt in het kruis op Golgota, in de verwoesting van hun stad, in de verstrooiing van het volk naar alle delen der aarde.

Christus verlangde vurig om aan Israël de kostbare schatten van de waarheid duidelijk te maken. Maar hun geestelijke blindheid was zo groot, dat Hij hun de waarheden over zijn koninkrijk niet kon openbaren. Ze hielden vast aan hun belijdenis en zinloze vormendiensten toen Gods waarheden hun werden voorgehouden. Ze gaven geld uit voor kaf en lege doppen,

„IS DIT NIET DE ZOON VAN DE TIMMERMAN?“

terwijl het brood van de waarheid binnen hun bereik lag. Waarom gingen zij niet naar het Woord van God om ijverig na te gaan of zij het niet bij het verkeerde eind hadden? De Schriften van het Oude Testament beschreven duidelijk ieder onderdeel van het werk van Christus en steeds weer haalde Hij de profeten aan en zei: „Heden is dit schriftwoord in uw oren vervuld.“ Als zij eerlijk de Schriften hadden onderzocht en hun mening getoetst hadden aan Gods Woord, had Jezus niet over hun onboetvaardigheid behoeven te wenen. Hij had niet hoeven zeggen: „Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.“² Zij zouden de bewijzen van het feit, dat Hij de Messias was, hebben erkend en de ramp, waardoor hun trotse stad werd verwoest, had afgewend kunnen worden. Maar de geest der joden was bekrompen geworden door hun onredelijke dweeppzucht. De lessen van Christus openbaarden hun karakterfouten en riepen op tot bekering. Als ze zijn leer zouden aanvaarden, moesten hun gewoonten veranderen en moesten zij hun gekoesterde hoop opgeven. Om door God te worden geëerd, moesten ze de eer van mensen opgeven. Als zij luisterden naar de woorden van deze nieuwe leraar, moesten ze ingaan tegen de meningen van de grote denkers en leraars uit hun tijd.

In de dagen van Christus was de waarheid niet populair, evenmin als dat nu het geval is. Van de dagen af dat Satan de mensen er een afkeer van gaf door het voorhouden van verdichtselen, die tot zelfverheerlijking leiden, is ze niet geliefd geweest. Hebben wij nu geen meningen en leerstellingen die niet op Gods Woord berusten? De mensen klemmen er zich net zo aan vast als de joden zich vastklemden aan hun overleveringen.

De joodse leiders waren door geestelijke trots bezielde. Hun streven naar zelfverheerlijking kwam zelfs tot uiting in de tempeldienst. Zij bezetten graag de voorste stoelen in de synagoge.

Ze hielden ervan begroet te worden op de markt en hoorden graag hun aanspreektitels op de lippen der mensen. Naarmate ware vroomheid afnam, streefden zij meer en meer naar het handhaven van hun overleveringen en vormendiensten.

Doordat hun verstand was verduisterd door zelfzuchtig vooroordeel, konden zij de kracht van Christus' overtuigende woorden niet in overeenstemming brengen met zijn eenvoudig leven. Zij brachten geen begrip op voor het feit dat ware grootheid geen uiterlijk vertoon nodig heeft. De armoede van deze Man scheen in strijd te zijn met zijn woorden, dat Hij de Messias was. Waarom was Hij zo bescheiden als Hij werkelijk was wat Hij voorgaf, vroegen zij zich af. Wat zou er van hun volk worden, als Hij zou afzien van wapengeweld? Hoe kon de macht en de heerlijkheid, die zij verwachtten, alle volken ondergeschikt maken aan de stad der joden? Hadden de priesters niet onderwezen dat Israël over heel de aarde zou

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

heersen? Was het mogelijk dat de vooraanstaande godsdienstleraars zich hadden vergist?

Niet alleen om de afwezigheid van uiterlijke heerlijkheid in zijn leven hebben de joden Jezus verworpen. In Hem werd de reinheid belichaamd, terwijl zij onrein waren. Hij vertoefde onder de mensen als een voorbeeld van smetteloze onaantastbaarheid. Zijn onberispelijk leven bestraalde hun harten. Zijn oprechtheid openbaarde hun onoprechtheid. Het openbaarde de leegheid van hun voorgewende vroomheid en ontdekte de zonde in hen in haar verwerpelijke vorm. Dat licht was onwelkom.

Als Christus op de Farizeeën had gewezen en hun vroomheid en kennis had geroemd, zouden zij Hem vol blijdschap ingehaald hebben. Maar toen Hij sprak over het rijk der hemelen als een uitdeling van genade aan alle mensen, bracht Hij een facet van de godsdienst, dat zij niet wilden aanvaarden. Door hun eigen voorbeeld en leer hadden zij de dienst van God nooit aantrekkelijk gemaakt. Toen zij zagen dat Jezus aandacht schonk aan diegenen, die zij haatten en verachtten, werd haat in hun trotse harten gewekt. Ze beroemden zich op het feit dat Israël onder het bestuur van „de Leeuw uit de stam van Juda” over alle volken verheven zou worden. Toch hadden ze de teleurstelling van hun eerzuchtige hoop beter kunnen verdragen dan te dulden dat Christus hen bestrafte voor hun zonden en zelfs de tegenwoordigheid van zijn reinheid in hun midden toe te staan.

---

¹ Jesaja 61:2

² Lucas 13:35

De roeping bij het meer

De morgen brak aan over het meer van Galilea. De discipelen die vermoeid waren van een nacht van vruchteloos werk, waren nog met hun boten op het meer. Jezus was gekomen om een rustig moment aan het water door te brengen. Hij hoopte in de stilte van de morgen een ogenblik rust te vinden van de menigte die Hem dagelijks volgde. Maar het duurde niet lang of de mensen kwamen om Hem heen. Hun aantal nam toe, tot Hij van alle kanten ingesloten was. Intussen waren de discipelen aan land gekomen. Om aan de druk van de menigte te ontsnappen, stapte Jezus in de boot van Petrus en vroeg hem een eindje van land af te varen. Hier kon Jezus beter door allen gezien en gehoord worden en uit de boot onderwees Hij de scharen aan land.

Welk een toneel sloegen de engelen daar gade. Hun heerlijke Meester, die daar zat in een vissersboot, heen en weer bewogen door de rusteloze golven, terwijl Hij het goede nieuws van de verlossing predikte aan de luiserende scharen aan de oever van het meer. Hij, die door God was geëerd, predikte in de open lucht aan het gewone volk de dingen van zijn koninkrijk. Toch had Hij geen geschiktere plaats voor zijn werk kunnen zoeken. Het meer, de bergen, de akkers, de zon op de velden, alles bood voorbeelden om zijn lessen te verduidelijken en indruk op de mensen te maken. De lessen van Christus droegen vrucht. Elke boodschap van Hem betekende voor de een of ander een woord van eeuwig leven.

Er kwamen steeds meer mensen naar de oever. Oude mensen die leunden op hun staf, geharde landbouwers uit de heuvels, vissers, die vermoeid waren van hun werk op het meer, kooplieden en rabbi's, rijken en geleerden, oud en jong, die hun zieken en lijdenden hadden meegenomen, luisterden naar de woorden van de goddelijke Leraar. De profeten hadden dit beeld gezien, toen ze schreven: „Het land Zebulon en het land Naftali aan de zeeweg, over de Jordaan, Galilea der heidenen. Het volk dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien en voor hen die gezeten zijn in

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 4:18-22; Marcus 1:16-20;
Lucas 5:1-11

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

het land en de schaduw des doods, is een licht opgegaan.”

Behalve de scharen aan de oever van het meer had Jezus tijdens zijn toespraak aan het meer andere toehoorders in gedachten. Hij zag in de toekomst zijn getrouwen in de gevangenis en in de rechtszaal, verzocht, alleen en beproefd. Voor Hem lag elk toneel van vreugde, strijd en verslagenheid open. Terwijl Hij sprak tot de scharen voor Hem richtte Hij Zich tevens tot de anderen, die deze boodschap kregen als hoop tijdens beproeving, als troost in verdriet, als hemels licht in het duister. Door de Heilige Geest zou de stem, die nu uit de vissersboot in het meer van Galilea sprak, tot de mensen in het einde spreken van vrede.

Toen Jezus zijn toespraak had geëindigd, wendde Hij Zich tot Petrus en vroeg hem het meer op te varen en zijn netten uit te werpen. Maar Petrus was ontmoedigd. Hij had die nacht niets gevangen. In die stille uren had hij gedacht aan het lot van Johannes de Doper, die eenzaam wegwijnde in zijn gevangenis. Hij had gedacht aan het vooruitzicht voor Jezus en zijn volgelingen, van de mislukkingen van het werk in Galilea en de boosheid van de priesters en oversten. Zelfs zijn eigen werk mislukte. Terwijl hij naar de lege netten keek, zag de toekomst er in zijn oog somber uit. „Meester”, zei hij, „de hele nacht door hebben wij hard gewerkt en niets gevangen, maar op uw woord zal ik de netten uitzetten.”

Alleen in de nacht kon gunstig met netten worden gevestigd in het heldere water van het meer. Na een nacht van vruchteloos werk leek het hopeloos overdag het net uit te zetten, maar Jezus had het gezegd en liefde voor hun Meester bracht de discipelen ertoe te gehoorzamen. Simon en zijn broer lieten het net neer. Toen ze het wilden binnenhalen, zat er zoveel vis in dat het net begon te scheuren. Zij moesten Jakobus en Johannes roepen om hen te helpen. Toen de vangst aan boord was, waren de boten zo diep geladen dat zij gevaar liep en te zinken.

Petrus dacht echter niet aan de boten en hun lading. Dit wonder, groter dan de andere die hij gezien had, betekende voor hem een manifestatie van goddelijke macht. Hij zag in Jezus Degene, die heerste over de natuur. Gods tegenwoordigheid openbaarde hem zijn zondigheid. Liefde voor zijn Meester, schaamte over zijn ongeloof, dankbaarheid voor de minzaamheid van Christus en bovenal het gevoel van onreinheid in tegenwoordigheid van oneindige Reinheid overweldigden hem. Terwijl zijn metgezellen zorgden voor de inhoud van de netten, viel Petrus aan de voeten van de Helland en riep uit: „Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Here.” Dezelfde tegenwoordigheid van goddelijke heiligheid had de profeet Daniël als dood voor de voeten van de engel doen vallen. Hij zegt: „Alle kleur week van mijn gelaat en ik had geen kracht meer over.” Toen Jesaja Gods heerlijkheid zag, riep hij uit: „Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben

DE ROEPING BIJ HET MEER

een man, onrein van lippen en woon te midden van een volk dat onrein van lippen is, en mijn ogen hebben de Koning, de Here der heerscharen gezien." ¹ De mensheid werd met haar zwakheden en zonden gebracht in tegenstelling met Gods volmaaktheid en hij voelde zich gebrekkig en onheilig. Dat is altijd het geval geweest met iedereen die Gods grootheid en majesteit heeft aanschouwd.

Petrus riep uit: „Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens." Toch klemde hij zich vast aan de voeten van Jezus met het gevoel, dat hij Hem niet kon loslaten. De Heiland gaf als antwoord: „Wees niet bevreesd, van nu aan zult gij mensen vangen." Nadat Jesaja Gods heiligheid en zijn eigen onwaardigheid had gezien, werd hem Gods boodschap toevertrouwd. Nadat Petrus was gebracht tot zelfverloochening en afhankelijkheid van Gods macht kreeg hij de opdracht om voor Christus te werken.

Tot nu toe was geen van de discipelen als volledig medewerker met Jezus verbonden. Zij hadden veel van zijn wonderen gezien en naar zijn leer geluisterd, maar ze hadden hun vroegere bezigheid nog niet geheel opgegeven. De gevangenneming van Johannes de Doper was een bittere teleurstelling voor allen geweest. Als dat de uitkomst van het werk van Johannes was, konden ze weinig hoop hebben voor hun Meester, die alle godsdienstige leiders tegen Zich had. Onder deze omstandigheden was het voor hen een opluchting voor een poosje naar hun visserij terug te keren. Maar nu roep Jezus hen om hun werk te laten liggen en hun belangen met de zijne te verenigen. Petrus had aan deze oproep gehoor gegeven. Toen ze de oever hadden bereikt, zei Jezus tegen de andere drie: „Volg Mij en Ik zal u vissers van mensen maken." Terstond verlieten zij alles en volgden Hem.

Eer Hij hun vroeg hun netten en boten in de steek te laten, had Jezus hun de verzekering gegeven dat God in hun behoeften zou voorzien. Het gebruik van Petrus' boot voor het werk van het evangelie was rijkelijk beloond. Hij, die rijk is voor allen die Hem aanroepen, had gezegd: „Geef en u zal gegeven worden: een goede gedrukte, geschudde, overlopende maat." ² In deze mate had Hij de dienst van de discipelen beloond. Elk offer dat in zijn dienst wordt gebracht wordt beloond naar de overweldigende rijkdom zijner genade. ³

Tijdens die droeve nacht op het meer, toen de discipelen van Christus gescheiden waren, werden ze terneergedrukt door ongeloof en waren ze vermoeid van vruchteloos werk. Maar zijn tegenwoordigheid deed hun geloof opleven en bracht hun vreugde en succes. Zo gaat het ons ook; zonder Christus is ons werk vruchteloos en komen wij er licht toe te wantrouwen en te morren. Maar als Hij nabij is en wij onder zijn leiding werken, verheugen wij ons over de bewijzen van zijn macht. Satan wil de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

mens moedeloos maken. Christus wil hem vervullen met geloof en hoop. De diepere les in het wonder voor de discipelen is ook voor ons een les. Hij, wiens woord de vissen uit het meer bijeen kon brengen, kan ook indruk maken op het menselijk hart en de mens trekken door zijn liefde, zodat zijn knechten „vissers van mensen” worden.

Deze Galilese vissers waren eenvoudige en ongeletterde mensen. Maar Christus, het licht der wereld, was ruimschoots in staat hen te bekwamen voor de taak waarvoor Hij hen had geroepen. De Heiland veracht niet de opvoeding. Beschaving van het verstand is een zegen als deze wordt bestuurd door liefde tot God en toewijding aan zijn dienst. Hij ging echter aan de wijze mannen in zijn dagen voorbij, omdat zij zo vol zelfvertrouwen waren dat ze geen medelijden konden hebben met de lijdende mensheid en niet met Christus konden samenwerken. In hun dweepzucht spotten ze met de gedachte dat Christus hun zou onderwijzen. De Here Jezus zoekt samenwerking met wie zich ongehinderd laten gebruiken om zijn genade door te geven aan anderen. Wie met God wil samenwerken moet in de eerste plaats leren zichzelf te wantrouwen. Dan is hij gereed om deel te hebben aan het karakter van Christus. Dit kan niet geleerd worden door opvoeding aan de beste scholen. Het is de vrucht van de wijsheid, die alleen de goddelijke Leraar kan geven.

Jezus koos ongeletterde vissers, omdat zij niet opgeleid waren in de overleveringen en verkeerde gewoonten van hun tijd. Het waren mannen met een natuurlijke begaafdheid, die nederig waren, bereid zich te laten onderwijzen. Hij kon deze mannen opleiden voor zijn werk. Menigeen in het gewone dagelijkse leven doet zijn gewone werk zonder zich bewust te zijn van de krachten die hij bezit. Als hij ze zou gebruiken, zouden ze hem verheffen tot het peil van de groten op aarde. De aanraking van een bekwame hand is nodig deze sluimerende vermogens te wekken. Jezus heeft zulke mensen als medewerkers gekozen en hun het voordeel van de omgang met Hem geschonken. De groten der wereld hebben nooit een dergelijke leraar gehad. Nadat de discipelen door de Heiland waren opgeleid, waren ze niet langer onwetend en onopgeleid. Zij leken op Hem in verstand en karakter en de mensen beseften dat ze met Jezus geweest waren.

Het voornaamste werk van de opvoeding is niet zozeer het bijbrengen van kennis alleen, als wel het mededelen van kracht die komt door aanraking van de ene geest met de ander. Alleen leven kan leven verwekken. Zij hadden een geweldig voorrecht dat ze drie jaar lang dagelijks in aanraking waren met dat goddelijk leven, waaruit elke levengevende impuls komt die een zegen voor de wereld is geweest. Meer dan al zijn vrienden gaf Johannes, de geliefde discipel, zich over aan de macht van dat wonderde leven. Hij

DE ROEPING BIJ HET MEER

zegt: „Het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is.” „Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade.”¹

De apostelen van onze Heer hadden in zichzelf niets dat hen kon verheerlijken. Duidelijk was dat het succes van hun werk alleen te danken was aan God. Het leven van deze mannen, het karakter dat ze hebben ontwikkeld en het machtige werk dat God door hen heeft gedaan getuigen van wat Hij wil doen voor allen die zich laten onderrichten en gehoorzaam zijn.

Wie Christus boven alles liefheeft zal het meeste goed doen. Er is geen grens aan de bruikbaarheid van iemand die zichzelf uitschakelt en plaats maakt voor het werk van de Heilige Geest in zijn leven. Zo iemand leeft geheel voor God. Als mensen de noodzakelijke tucht verdragen zonder te klagen of de moed op te geven, zal God hen van uur tot uur en van dag tot dag onderwijzen. Hij wil graag zijn genade openbaren. Als mensen de hinderpalen uit de weg ruimen zal Hij de wateren der zaligheid overvloedig door menselijke kanalen doen stromen. Als de mensen in hun eenvoud zouden worden aangespoord al het goede te doen wat in hun vermogen ligt, en niets zou worden gedaan om hun ijver te weerhouden, zouden er honderd werkers zijn voor Christus, waar er nu slechts één is.

God neemt de mensen zoals zij zijn en leidt ze op voor zijn werk, als ze zich aan Hem willen overgeven. Als Gods geest in het leven wordt toegelaten, worden alle vermogens gesterkt. Onder de leiding van de Heilige Geest ontwikkelt het verstand, dat onvoorwaardelijk aan God is gewijd, zich harmonieus en ontvangt het kracht om Gods eisen te begrijpen en te gehoorzamen. Het zwakke, weifelende karakter wordt veranderd en wordt sterk en vastberaden. Bestendige toewijding vormt een zo hechte band tussen Jezus en zijn discipelen dat de christen steeds meer op Hem gaat lijken in verstand en karakter. Door de omgang met Christus krijgt hij een ruimere blik. Zijn onderscheidingsvermogen wordt scherper, zijn oordeel evenwichtiger. Wie verlangt Christus te dienen wordt dusdanig levend gemaakt door de levengevende kracht van de Zon der gerechtigheid dat hij veel vrucht kan dragen tot eer van God.

Mensen met de hoogste ontwikkeling op het gebied van kunsten en wetenschappen hebben kostbare lessen geleerd van nederig levende christenen die door de wereld als ongeletterd zijn beschouwd. Maar deze eenvoudige discipelen zijn opgeleid aan de hoogste school die er bestaat. Zij zaten aan de voeten van Hem die sprak zoals geen mens ooit sprak.

¹ Daniël 10:8; Jesaja 6:5

² Lucas 6:38

³ Efeziërs 3:20; 2:7

⁴ 1 Johannes 1:2; Johannes 1:16

In Kafarnaüm

Tijdens de rustpozen van zijn reizen door het land woonde Jezus in Kafarnaüm. Deze stad werd bekend als „zijn eigen stad”. De plaats lag aan de oever van het meer van Galilea, vlak bij de grens van de prachtige vlakten van Gennésaret.

De diepe ligging van het meer geeft aan de omliggende vlakten het groeizame klimaat van het zuiden. Hier bloeiden in de dagen van Christus de palmboom en de olijf. Hier waren boom- en wijngaarden, groene velden en rijk bloeiende bloemen in overloed, bevochtigd door de stromen uit de rotsen. De oevers van het meer en de heuvels op enige afstand waren bezaaid met steden en dorpen. Het meer was vol vissersboten. Overal waren blijken van een druk, werkzaam leven.

Kafarnaüm was heel geschikt om te dienen als middelpunt van het werk van de Heiland. Het lag aan de hoofdweg van Damascus naar Jeruzalem en Egypte en er was veel doortrekkend verkeer. Mensen uit alle landen kwamen door de stad of vertoefden er voor een rustperiode tijdens hun reizen. Hier kon Jezus in aanraking komen met mensen uit allerlei volken en standen, met rijken en vooraanstaanden zowel als met armen en eenvoudigen. Zijn lessen zouden zo naar andere landen gaan en in vele gezinnen komen. Daardoor zou het onderzoeken der profetieën worden aangemoedigd, de aandacht zou worden gericht op de Heiland en zijn werk zou aan de wereld bekendgemaakt worden.

Ondanks de tegenwerking van het Sanhedrin tegen Jezus zag het volk vol belangstelling uit naar de ontwikkeling van zijn werk. Heel de hemel toonde een levendige belangstelling. Engelen baanden de weg voor zijn werk, werkten aan de harten der mensen en trokken hen tot de Heiland.

In Kafarnaüm was de zoon van de hoveling, die door Jezus was genezen, getuige van zijn macht. De hoveling getuigde met heel zijn gezin vol vreugde van zijn geloof. Toen het nieuws de ronde deed dat de Meester zelf in hun midden was, raakte heel de stad in opschudding. Velen zochten Hem op. Op sabbat stroomden zoveel mensen naar de synagoge, dat velen moesten terugkeren omdat er geen plaats meer was.

Allen die naar de Heiland luisterden verbaasden zich over zijn leer, want Hij leerde met gezag. „Hij leerde hen als gezaghebbende en niet als hun

IN KAFARNAÛM

schriftgeleerden."¹ De leer van de schriftgeleerden was koud en formeel, alsof ze de les van buiten hadden geleerd. Voor hen bezat Gods Woord geen levende kracht. Hun eigen meningen en overleveringen kwamen in de plaats van Gods Woord. In hun diensten, die een sleur waren geworden, gaven ze voor de wet te verklaren, maar Gods inspiratie beroerde hun hart of het hart van hun toehoorders niet.

Jezus hield Zich niet op met de verschillende strijdvragen van de joden. Het was zijn werk de waarheid te brengen. Zijn woorden wierpen licht op de woorden van de patriarchen en de profeten en de mensen zagen de Schriften in een nieuw licht. Nooit eerder hadden zijn toehoorders zo'n diepe betekenis gevonden in Gods Woord.

Jezus benaderde de mensen op hun eigen terrein als iemand, die hun problemen kende. Hij maakte de waarheid aantrekkelijk door deze op directe en eenvoudige wijze naar voren te brengen. Zijn woorden waren zuiver, verfijnd en helder. Zijn stem klonk als muziek in het oor van mensen, die naar de eentonige voordrachten van de rabbi's hadden geluisterd. Hoewel zijn leer eenvoudig was, sprak Hij als gezaghebbende. Dit maakte zijn boodschap in duidelijk contrast met wat anderen leerden. De rabbi's spraken twijfelend en onzeker, alsof de Schriften op tweeërlei wijze verklaard konden worden. Hun toehoorders werden daardoor onzeker. Maar Jezus onderwees de Schriften met onbetwist gezag. Elk onderwerp bracht Hij met kracht, zodat zijn woorden niet bestreden konden worden.

Toch was Hij eerder ernstig dan heftig. Hij sprak als iemand die een bepaald doel voor ogen heeft. Hij bracht de werkelijkheid van de toekomstige wereld. In elk onderwerp kwam God naar voren. Jezus probeerde de verblinding weg te nemen, waardoor de mensen zich met aardse dingen bezighouden. Hij liet de aardse dingen zien in hun ware verhouding, ondergeschikt aan de dingen met eeuwigheidswaarde, maar Hij ging niet aan belangrijke aardse zaken voorbij. Hij onderwees dat hemel en aarde met elkaar verbonden zijn en dat het kennen van de goddelijke waarheden de mensen in staat stelt het dagelijks werk beter te doen. Hij sprak als iemand die God goed kende en zich bewust was van zijn verwantschap met Hem, terwijl Hij gelijktijdig zijn verbondenheid met de mensen erkende.

Zijn boodschappen vol genade verschilden naar gelang van zijn toehoorders. Hij wist, hoe Hij een woord te rechter tijd moest spreken voor de moede, want de genade was Hem gegeven om aan de mensen de schatten van de waarheid op de aantrekkelijkste wijze voor te houden. Hij benaderde tactvol de bevooroordeelde geest en verraste hem met voorbeelden die de aandacht trokken. Hij bereikte de harten door te werken op de verbeelding. Hij ontleende zijn voorbeelden aan het dagelijks leven en al waren ze

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

eenvoudig, er lag een diepe betekenis in opgesloten. De vogels des hemels, de bloemen op het veld, het zaad, de herder en de schapen, al deze beelden gebruikte Jezus om de onveranderlijke waarheid te verduidelijken. Wanneer zijn toehoorders later deze voorwerpen in de natuur zagen, herinnerden zij zich zijn woorden. De voorbeelden die Christus gebruikte herhaalden gedurig zijn lessen.

Nooit vleide Christus de mensen. Nooit sprak Hij dingen die hun inbeelding of fantasie zouden wekken. Hij prees hen niet om hun knappe uitvindingen. Maar mensen die diep nadachten en onbevooroordeeld waren, namen zijn leer aan en merkten dat hun wijsheid daardoor op de proef werd gesteld. Zij verwonderden zich over de geestelijke waarheden die in de eenvoudigste bewoordingen werden uitgedrukt. De grootste geleerden werden bekoord door zijn woorden en de ongeletterden vonden er altijd baat bij. Hij had voor de ongeschoolden een boodschap en maakte zelfs aan de heidenen duidelijk, dat Hij ook voor hen een boodschap had.

Zijn teder medeleven was als een genezende hand voor vermoeide en verslagen mensen. Zelfs temidden van het tumult van boze vijanden was een atmosfeer van vrede om Hem heen. Zijn aantrekkelijk gelaat en beminnelijk karakter en vooral de liefde in zijn blik en zijn stem trok allen, die niet door ongeloof waren verhard, tot zich. Hij was nooit in staat geweest de grote menigten te boeien zonder deze liefde in blik en stem. De beproefden die tot Hem kwamen, hadden het gevoel dat zijn belangen met de hunne waren verbonden als die van een trouwe vriend en zij wilden graag meer weten van de waarheden die Hij onderwees. God werd voor hen heel werkelijk. Zij wilden graag in de nabijheid van Jezus zijn en blijven, zodat de vertroosting van zijn liefde hen altijd zou omringen.

Met diepe ernst sloeg Jezus de wisselende uitdrukkingen op het gelaat van zijn toehoorders gade. De gezichten die belangstelling en blijdschap uitdrukten, maakten Hem blij. De Heiland verheugde Zich als de pijlen der waarheid door de muren van zelfzucht en berouw tot in het hart doordrongen, en ten slotte dank aan de Heiland bewerkten. Als Hij zijn blik liet gaan over de toehoorders en daar gezichten herkende die Hij eerder had gezien, lichtte zijn gelaat op met blijdschap. Hij zag in hen mogelijke onderdanen voor zijn koninkrijk. Als de waarheid, die duidelijk werd gebracht, een gekoesterde afgod ontdekte, zag Hij de verandering op het gezicht, de koele, afwijzende blik, waaruit bleek dat het licht niet welkom was. Als Hij zag dat mensen de boodschap van vrede weigerden aan te nemen, werd Hij tot diep in zijn hart getroffen.

In de synagoge sprak Jezus over het koninkrijk dat Hij kwam oprichten. Hij sprak over zijn zending om Satans gevangenen te bevrijden. Opeens werd Hij onderbroken door een kreet van angst. Een bezetene werkte zich door

IN KAFARNAÛM

de mensen naar voren en riep uit: „Ha, wat hebt Gij met ons te maken, Jezus van Nazaret? Zijt Gij gekomen om ons te verdelgen? Ik weet wel wie Gij zijt: de Heilige Gods.”

Overall heerste verwarring en opschudding. De aandacht van de mensen werd van Christus afgeleid. Op zijn woorden werd geen acht geslagen. Met die bedoeling had Satan zijn slachtoffer de synagoge binnengeleid. Maar Jezus bestrafte de boze geest en zei: „Zwijg stil en vaar van hem uit. En de boze geest wierp hem in het midden neer en voer van hem uit zonder hem enig kwaad te doen.”

Het verstand van deze ongelukkige lijder was door Satan verduisterd, maar in de tegenwoordigheid van de Heiland scheen een lichtstraal door het duister. Hij verlangde ernaar verlost te worden van Satans heerschappij, maar de boze geest bood weerstand aan de macht van Christus. Toen de man Jezus om hulp wilde vragen, legde de boze geest woorden in zijn mond en hij schreeuwde in vreselijke angst uit. De bezetene begreep ten dele dat hij in aanwezigheid was van iemand die hem kon bevrijden, maar toen hij die machtige hand wilde aangrijpen, hield de wil van een ander hem tegen en uitte hij de woorden van een ander. De strijd tussen de macht van Satan en zijn verlangen naar verlossing was vreselijk.

Hij, die in de woestijn der verzoeking Satan had overwonnen, stond weer tegenover zijn vijand. De boze geest deed alles wat hij kon om zijn slachtoffer vast te houden. Als hij zou verliezen, zou Jezus de overwinning behalen. Het zag ernaar uit, dat de gepijnigde man zijn leven zou laten in de strijd met de vijand die zijn ongeluk wilde. Maar de Heiland sprak met gezag en bevrijdde de gevangene. De man die bezeten was geweest stond op ten aanschouwe van de verbaasde menigte, overgelukkig met zijn pas hervonden vrijheid. Zelfs de boze geest had getuigd van de goddelijke macht van de Heiland.

De man loofde God voor zijn verlossing. Het oog, dat pas geleden schitterde met het vuur van de waanzin, straalde nu van verstand en stond vol tranen van dankbaarheid. De mensen waren stom van verbazing. Zodra zij weer konden spreken, riepen zij tot elkaar: „Wat is dit? Een nieuwe leer met gezag. Ook de onreine geesten geeft Hij bevelen en zij gehoorzamen Hem.”²

De verborgen oorzaak van deze kwaal, waardoor de man een verschrikkelijke aanblik voor zijn vrienden en een last voor zichzelf was geworden, lag bij hemzelf. Hij was gegrepen door de genoegens van de zonde en had gemeend dat zijn leven één grote zwelgpartij kon zijn. Nooit had hij eraan gedacht, dat hij een schrik voor de wereld en een smaad voor zijn gezin kon worden. Hij meende zijn tijd in onschuldige dwaasheid te kunnen doorbrengen. Maar toen hij eenmaal op het hellende pad was, ging hij steeds

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

sneller naar beneden. Onmatigheid en lichtzinnigheid verdierven de edele trekken van zijn karakter en Satan beheerste hem volkomen. Het zelfverwijt kwam te laat. Toen hij rijkdom en genot had willen prijsgeven om zijn gezondheid terug te krijgen, bevond hij zich hulpeloos in de greep van de boze. Hij had zich op het terrein van de vijand gewaagd en Satan had bezit genomen van al zijn vermogens. De verzoeker had hem verleid door aantrekkelijke voorstellingen, maar toen de ellendige man eenmaal in zijn macht was, werd de vijand meedogenloos in zijn wreedheid en ontzettend in zijn aanvallen. Zo zal het gaan met iedereen die toegeeft aan het kwaad. Het betoverend genot van hun aardse loopbaan eindigt in het duister van wanhoop of in de waanzin van een verwoest leven.

Dezelfde boze geest die Jezus in de woestijn verzocht en die de bezetene in Kafarnaüm bezielde, beheerste de ongelovige joden. Door hen echter werkte hij met een vertoon van vroomheid en hij probeerde hen te bedriegen wat betreft hun drijfveren in het verwerpen van de Heiland. Hun toestand was veel ernstiger dan die van de bezetene, want zij voelden geen behoefte aan Christus en waren daarom stevig in de greep van Satan.

De tijd van Christus' persoonlijk werk onder de mensen was een periode waarin de machten der duisternis de grootste activiteit aan de dag hebben gelegd. Eeuwen lang had Satan met zijn boze engelen zich ingespannen te heersen over lichaam en ziel van de mens om lijden en zonde te brengen. De schuld van dat alles had hij aan God gegeven. Nu was Jezus gekomen om aan de mensen Gods karakter bekend te maken. Hij brak de macht van Satan en bevrijdde diens gevangenen. Nieuw leven, nieuwe liefde en macht van boven daalden neer in de mensen en de vorst van het kwaad moest strijden voor de oppermacht van zijn rijk. Satan riep al zijn krachten te hulp en bestreed Christus elke stap.

In de laatste strijd tussen goed en kwaad zal het net zo gaan. Terwijl op de discipelen van Christus nieuw leven, licht en nieuwe kracht van boven komt, komt van beneden ook nieuw leven waardoor de werktuigen van Satan worden bezielde. Elk aards element wordt met nieuwe kracht vervuld. De vorst der duisternis werkt met een sluwheid, verkregen door eeuwen van strijd, onder een vals mom. Hij doet zich voor als een engel des lichts en tallozen geven gehoor aan verleidende geesten en leringen van boze geesten.³

In de dagen van Christus konden de leiders en leraars in Israëel geen weerstand bieden aan het werk van Satan. Zij veronachtzaamden het enige middel waardoor ze weerstand hadden kunnen bieden aan boze geesten. Christus had Satan overwonnen door Gods Woord. De leiders in Israëel beweerden dat zij Gods Woord konden verklaren, maar ze hadden het alleen bestudeerd om hun eigen overleveringen te steunen en kracht bij te

IN KAFARNAÛM

zetten aan hun menselijke instellingen. Door hun uitleg brachten ze ideeën naar voren die God nooit had gegeven. Hun geheimzinnige verklaringen maakten duister wat God duidelijk had gemaakt. Ze redetwisten over onbelangrijke bijkomstigheden en gingen aan de belangrijkste waarheden voorbij. Op deze wijze werd het ongeloof gezaaid. Gods Woord werd van zijn kracht beroofd en boze geesten deden wat zij wilden.

De geschiedenis herhaalt zich steeds weer. Veel godsdienstleiders in onze dagen hebben de geopende Bijbel voor zich en beweren dat zij eerbied hebben voor de leer van dat Boek, terwijl zij het geloof daarin als het Woord van God vernietigen. Zij maken zich druk met het ontleden van het Woord en plaatsen hun eigen meningen boven de duidelijke uitspraken van Gods Woord. In hun handen heeft het zijn wederbarende kracht verloren. Daarom viert ongeloof hoogtij en is ongerechtigheid algemeen.

Als Satan op deze wijze het geloof in de Bijbel heeft ondermijnd, vestigt hij de aandacht van de mensen op andere bronnen voor licht en kracht. Zo dringt hij zich ongemerkt in. Wie zich afwenden van de duidelijke uitspraak van de Schriften en van de overtuigende kracht van de Heilige Geest van God, vragen om zich door boze geesten te laten leiden. Kritiek en speculaties over de Bijbel hebben de weg gebaand voor het spiritisme en de theosofie, de moderne vormen van het vroegere heidendom, die nu een vaste greep hebben op kerken, die belijden te geloven in Jezus Christus.

Naast de prediking van het evangelie zijn er machten aan het werk die gebruikt worden door leugengeesten. Menigeen speelt met deze machten uit louter nieuwsgierigheid, maar ontdekt dan dat het bovenmenselijke machten zijn. Zo iemand wordt steeds verder meegesleept, tot hij volledig wordt beheerst door een wil die sterker is dan de zijne. Hij kan niet meer ontkomen aan die geheimzinnige macht. De bescherming van zijn ziel is weggenomen en hij kan zich niet langer tegen de zonde verdedigen. Als de weerhoudende kracht van Gods Woord en zijn Geest eenmaal is verworpen, weet niemand hoe diep hij kan zinken. Verborgene zonden en harts-tochten houden hem als een gevangene vast, zoals dat het geval was met de bezetene in Kafarnaüm. Toch is zijn toestand nog niet hopeloos.

Wij kunnen de boze overwinnen op dezelfde wijze als Christus die heeft overwonnen; door de macht van het Woord. God beheerst onze geest alleen met onze toestemming. Als we zijn wil wensen te kennen en te doen, luidt zijn belofte: „Gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken.” „Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten.”⁴ Iedereen kan door te geloven in deze beloften bevrijd worden van de strikken van de dwaling en de heerschappij van de zonde.

Iedereen is vrij te kiezen welke macht hem zal beheersen. Niemand is zo diep gevallen, niemand is zo slecht, dat hij niet door Christus bevrijd zou

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

kunnen worden. In plaats van te bidden kon de bezetene alleen maar de woorden van Satan uiten. Toch werd de onuitgesproken smeekbede van zijn hart gehoord. God hoort iedere kreet van iemand in nood, al wordt geen woord gezegd. Wie met de God des hemels een verbond wil aangaan, wordt niet overgelaten aan de macht van Satan of aan zijn eigen zwakke natuur. Zulke mensen worden uitgenodigd: „Tenzij men mijn bescherming aangrijpt, met Mij vrede maakt.”⁵ De geesten der duisternis zullen strijden voor de mensen die ze in hun greep hebben, maar Gods engelen zijn machtiger. De Here zegt: „Kan een sterke de buit ontnomen worden of zullen de gevangenen van hem, die in zijn recht is, ontkomen? Zo zegt de Here: Toch worden de gevangenen aan een sterke ontnomen en ontkomt de buit van een geweldige. Ikzelf zal strijden tegen uw bestrijders en Ikzelf zal uw zonen redden.”⁶ Terwijl de aanwezigen in de synagoge nog aan hun plaatsen gebonden waren door ontzag, trok Jezus Zich terug naar het huis van Petrus om uit te rusten. Maar ook hier lag een schaduw. De schoonmoeder van Petrus lag ziek als slachtoffer van een zware koorts. Jezus bestrafte de ziekte en de zieke stond op en diende de Meester en zijn discipelen.

Berichten over het werk van Christus verbreidden zich snel door Kafarnaüm. Uit vrees voor de rabbi's durfden de mensen niet op de sabbat te komen om genezing te vragen, maar zodra de zon achter de horizon was verdwenen, werd het druk. Uit de huizen, de winkels, van de markt kwamen de inwoners van de stad naar de eenvoudige woning waar Jezus vertoefde. De zieken werden op bedden gebracht, ze kwamen aanstropelen met een stok of werden gesteund door hun vrienden tot zij bij de Heiland waren.

Onafgebroken kwamen en gingen de mensen. Niemand wist of de Heelmeester er morgen nog zou zijn. Nooit had Kafarnaüm een dergelijke dag meegemaakt. Luid klonk het gejuich van blijdschap en van bevrijding. De Heiland verheugde Zich over de blijdschap die Hij had gewekt. Toen Hij het lijden van de mensen, die tot Hem kwamen, zag, werd Hij door medelijden bewogen en Hij was blij dat Hij de macht bezat gezondheid en geluk terug te geven aan deze mensen. Pas toen de laatste zieke geholpen was, beëindigde Jezus zijn werk. Het was diep in de nacht, toen de menigte Hem verliet en de rust in het huis van Simon was teruggekeerd. De lange opwindende dag was voorbij en de Heiland zocht rust. Maar terwijl de stad nog sliep stond de Heiland diep in de nacht op en ging naar een eenzame plaats om daar te bidden.

Zo bracht Jezus zijn dagen op aarde door. Vaak zond Hij zijn discipelen weg om hun gezinnen te bezoeken en daar te rusten, maar zacht weerstond Hij hun pogingen om Hem van zijn werk af te houden. Heel de dag

IN KAFARNAÛM

was Hij bezig. Hij onderwees de onwetenden, genas de zieken, gaf de blinden het gezicht en voedde de scharen en 's avonds of in de vroege morgen vertrok Hij naar de stilte van de bergen om met zijn Vader te spreken. Vaak bracht Hij de hele nacht door in gebed en overdenking om in de morgenstond terug te keren naar zijn werk onder de mensen.

Vroeg in de morgen kwamen Petrus en zijn metgezellen naar Jezus met de boodschap, dat de mensen van Kafarnaüm Hem al weer zochten. De discipelen waren tot dusver bitter teleurgesteld over de ontvangst, die aan Jezus was bewezen. De gezaghebbers in Jeruzalem trachtten Hem te doden. Zelfs zijn eigen stadgenoten hadden zijn leven gezocht. Maar in Kafarnaüm werd Hij verwelkomd met blijdschap en de hoop van de discipelen werd groter. Misschien waren er onder de vrijheidslievende Galileeërs mensen, die het nieuwe koninkrijk wilden ondersteunen. Maar verbaasd hoorden zij Jezus zeggen: „Ook aan de andere steden moet ik het evangelie van het koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben ik uitgezonden.”

In de opwinding die op dat tijdstip in Kafarnaüm heerste, bestond het gevaar dat het doel van zijn zending uit het oog zou worden verloren. Jezus was niet tevreden met het vestigen van de aandacht op Zichzelf als wonderdoener of genezer van ziekten. Hij wilde dat de mensen Hem zouden zien als hun Heiland. Terwijl de mensen maar al te graag geloofden dat Hij als koning was gekomen om een aards koninkrijk te stichten, wilde Hij hun aandacht afwenden van aardse en richten op geestelijke dingen. Alleen werelds succes zou zijn werk hinderen.

De bewondering van de zorgeloze menigte deed Hem onaangenaam aan. Hij wilde Zichzelf niet laten gelden. De eer, die de wereld bewijst aan positie, rijkdom of talent, was de Mensenzoon vreemd. Jezus gebruikte geen van de middelen die de mensen aanwenden om trouw te winnen of hulde af te dwingen. Eeuwen voor zijn geboorte was van Hem gezegd: „Hij zal niet schreeuwen, noch zijn stem verheffen, noch die op de straat doen horen. Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven. Naar waarheid zal Hij het recht openbaren. Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden tot Hij op aarde het recht zal hebben gebracht.”⁷ De Farizeeën zochten aanzien door hun nauwgezette vormendienst en het pralen met hun erediensden en liefdadigheid. Ze toonden hun ijver voor de godsdienst door deze steeds tot een onderwerp van gesprek te maken. Woordenwisselingen tussen tegengestelde sekten waren luid en langdurig en het was niet ongewoon om op straat de boze stem te horen van de wetgeleerden.

Het leven van Jezus stond hiermee in schrille tegenstelling. In dat leven was geen rumoerig dispuut, geen gepraal met aanbidding, niets om toejui-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ching te verwerven. Christus ging op in God en God werd geopenbaar in het karakter van zijn Zoon. Jezus wilde de aandacht van de mensen richten op deze openbaring, om God eer te bewijzen.

De Zon der gerechtigheid bescheen de wereld niet in pracht en verblindde de mensen niet door zijn heerlijkheid. Van Christus staat geschreven: „Zo zeker als de dageraad is zijn opgang.”⁸ Rustig breekt het daglicht aan over de wereld, het verdrijft de duistere schaduwen en wekt de wereld tot leven. Zo ging de Zon der gerechtigheid op met 'genezing onder haar vleugelen.’⁹

---

¹ Lucas 4:32; Matteüs 7:29

² Marcus 1:27

³ 1 Timoteüs 4:1

⁴ Johannes 8:32; 7:17

⁵ Jesaja 27:5

⁶ Jesaja 49:24, 25

⁷ Jesaja 42:2-4

⁸ Hosea 6:3

⁹ Maleachi 4:2

„Gij kunt mij reinigen”

Van alle oosterse ziekten was melaatsheid de meest gevreesde kwaal. De ongeneeslijke en besmettelijke aard en de vreselijke uitwerking op zijn slachtoffers vervulde de moedigste mensen met vrees. De joden beschouwden deze ziekte als een oordeel over de zonde en noemden deze daarom „de plaag” of „de vinger Gods”. Omdat de kwaal diep geworteld, onuitwisbaar en dodelijk was, werd hij beschouwd als symbool van de zonde. Door de ceremoniële wet werd de melaatse onrein verklaard. Hij werd als iemand, die reeds gestorven was, buiten de maatschappij gestoten. Alles wat hij aanraakte was onrein. De lucht werd besmet door zijn adem. Als iemand ervan verdacht werd dat hij aan deze ziekte leed, moest hij zich aan de priesters vertonen, die zijn geval moesten onderzoeken en vaststellen wat zijn lot zou zijn. Als hij melaats werd verklaard werd hij van zijn gezin gescheiden, buiten de vergadering van Israël gesloten en veroordeeld om te verkeren in het gezelschap van anderen die aan dezelfde ziekte leden. De uitspraken van de wet waren onveranderlijk. Zelfs koningen en heersers waren niet uitgezonderd. Een vorst die door deze verschrikkelijke ziekte werd getroffen, moest afstand doen van zijn heerschappij en de gemeenschap ontvluchten.

Gescheiden van vrienden en verwanten moest de melaatse de vloek van deze ziekte dragen. Hij was verplicht zijn ramspoed bekend te maken, zijn kleren te scheuren en iedereen te waarschuwen zijn besmettelijke omgeving te mijden. De roep „Onrein! Onrein!”, op klaaglijke toon door de eenzame banneling geuit, was een waarschuwing die vol vrees en afschuw werd vernomen.

In het gebied waar Christus werkte, waren veel van deze lijdens. Zij hoorden over zijn werk en een straal van hoop werd gewekt. Maar sinds de dagen van de profeet Elisa was niets bekend over de reiniging van iemand die door de ziekte was getroffen. Ze durfden niet verwachten dat Jezus voor hen zou doen, wat hij nog voor niemand had gedaan. Er was echter één, in wiens hart geloof was gewekt. Deze man wist niet hoe hij Jezus moest naderen. Hoe kon hij, mismaakt als hij was, en afgezonderd van zijn medemens, zich aan de Heelmeester vertonen? Ook vroeg hij zich af of Christus *hem* zou genezen. Zou Hij Zich verwaardigen iemand op te

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

merken die, naar men meende, leed onder Gods oordeel? Zou Hij niet evenals de Farizeeën en zelfs de artsen een vloek over hem uitspreken en hem waarschuwen de nabijheid van de mensen te mijden? Hij overdacht alles wat hij over Jezus had gehoord. Niemand, die Hem om hulp had gevraagd, was weggestuurd. De ongelukkige man besloot de Heiland op te zoeken. Hoewel hij niet in de stad mocht komen, bestond de mogelijkheid dat hij Hem op een weg door de bergen zou ontmoeten of Hem zou vinden, terwijl Hij buiten de stad onderwees. De moeilijkheden waren groot, maar hierin lag zijn enige hoop.

De melaatse wordt naar de Heiland gebracht. Jezus onderwijst aan de oever van het meer en de mensen staan om Hem heen. Van verre vangt de melaatse enkele woorden van de Heiland op. Hij ziet hoe Hij zijn handen op de zieken legt. Hij ziet dat de lammen, de blinden, de kreupelen en zij die lijden aan verschillende kwalen, gezond opstaan en God danken voor hun genezing. Het geloof in zijn hart groeit. Hij komt steeds dichterbij de menigte. Hij heeft de beperkingen, op hem gelegd, de veiligheid van de mensen en de vrees waarmee ze naar hem zien vergeten. Hij denkt alleen maar aan de blijde hoop op genezing.

Hij biedt een walgelijke aanblik. De ziekte heeft hem vreselijk aangetast en zijn lichaam, dat reeds in staat van ontbinding verkeert, is afgrijselijk om aan te zien. De mensen die hem zien wijken ontzet achteruit. Ze verdringen elkaar om de aanraking met hem maar te vermijden. Sommigen proberen zonder succes hem tegen te houden. Hij ziet of hoort hen niet eens. Hun uitdrukkingen van afschuw ontgaan hem. Hij ziet alleen maar de Zoon van God. Hij hoort alleen maar de stem die de stervenden het leven hergeeft. Terwijl hij Jezus nadert, werpt hij zich aan zijn voeten met de kreet: „Heer, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen!”

Jezus antwoordde: „Ik wil het, word rein”, en legde zijn hand op hem.¹ Onmiddellijk kwam een verandering over de melaatse. Zijn vlees werd gezond, het gevoel kwam terug in de zenuwen en de spieren werden sterk. De ruwe, schilferige huid, zo kenmerkend voor melaatsheid, nam de kleur aan van de huid van een gezond kind.

Jezus zei tegen de man dat hij niet bekend mocht maken wat er met hem was gebeurd. Hij moest rechtstreeks naar de tempel gaan om een offer te brengen. Zulk een offer kon alleen aanvaard worden als de priesters de man hadden onderzocht en hem vrij van de ziekte hadden verklaard. Hoe ongaarne zij een dergelijk onderzoek ook deden, ze konden er niet onderuit.

De woorden van de Heiland laten zien met hoeveel aandrang Christus de man de noodzaak van zwiigen en onmiddellijke actie voorhield. „En met een strenge vermaning zond Hij hem terstond weg en zeide tot Hem: Zie

„GIJ KUNT MIJ REINIGEN”

toe dat gij niemand iets zegt, maar ga heen, toon u aan de priester en offer voor uw reiniging hetgeen Mozes heeft voorgeschreven, hun tot een getuigenis.”² Als de priesters op de hoogte zouden zijn geweest van de feiten betreffende de genezing van de melaatse, had hun haat tegen Christus hen ertoe kunnen brengen een onjuist oordeel uit te spreken. Jezus wilde dat de man zich in de tempel zou vertonen eer berichten over het wonder hen hadden bereikt. Op deze wijze was een onpartijdig oordeel verzekerd en zou de genezen melaatse zich weer kunnen verenigen met zijn familie en vrienden.

Christus had nog andere gedachten voor ogen toen Hij de man gebod te zwijgen. De Heiland wist dat zijn vijanden er steeds op uit waren zijn werk tegen te houden en de mensen van Hem af te wenden. Hij wist, dat wanneer het nieuws over de genezing van de melaatse bekend zou worden, andere lijders aan deze verschrikkelijke kwaal zich om Hem zouden verdringen en er zou worden gezegd dat de mensen besmet zouden worden door hun aanraking. Veel melaatsen zouden op deze wijze de gave van de gezondheid niet gebruiken als een zegen voor hen of anderen. Door de melaatsen tot Zich te trekken zou Hij voedsel geven aan de beschuldiging dat Hij de beperkingen van de ceremoniële wet kwam wegnemen. Op die wijze zou zijn werk om te prediken gehinderd worden. De uitkomst van de gebeurtenis rechtvaardigde de waarschuwing van Christus. Tal van mensen waren getuige geweest van de genezing van de melaatse en waren nieuwsgierig naar de uitspraak van de priester. Toen de man naar zijn vrienden terugkeerde, was er grote opwinding. Ondanks Jezus' waarschuwing deed de man verder niets om zijn genezing te verbergen. In feite zou dit ook niet mogelijk zijn geweest, maar de melaatse maakte het overal bekend. Omdat hij meende dat de bescheidenheid van Jezus Hem ertoe had gebracht hem deze beperking op te leggen, verkondigde hij overal de macht van de grote Heelmeester. Hij begreep niet dat al deze dingen de priesters en oudsten sterkte in hun besluit Jezus te doden. De genezen man voelde dat de zegen der gezondheid heel kostbaar was. Hij verheugde zich over zijn mannelijke kracht, over het feit dat hij zijn familie en vrienden teruggekregen had en vond het onmogelijk te zwijgen over de Heelmeester, die hem had genezen. Zijn daad door de zaak bekend te maken had echter als gevolg, dat het werk van de Heiland werd gehinderd. De mensen kwamen in zo grote getale naar Hem toe dat Hij enige tijd met zijn werk moest ophouden.

Elke daad van Christus tijdens zijn werk had een vërreikende strekking. Er lag veel meer in opgesloten dan de daad op zichzelf. Dat was ook het geval met de melaatse. Hoewel Jezus allen die tot Hem kwamen, hielp, verlangde Hij hen, die niet kwamen, ook te zegenen. Hoewel Hij de tollenaars, de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

heidene en de Samaritanen tot Zich trok, verlangde Hij ernaar de priesters en oversten te benaderen, die door vooroordeel en traditie werden weerhouden. Hij liet geen middel onbepoefd om hen te benaderen. In het zenden van de genezen melaatse naar de priesters leverde Hij hun een getuigenis, dat bedoeld was om hun vooroordeel te ontwapenen.

De Farizeeën hadden beweerd dat de leer van Christus in strijd was met de wet, die God door Mozes had gegeven. Zijn aanwijzingen aan de melaatse die gereinigt was, om een offer volgens de wet te brengen weerlegde deze beschuldiging. Het was voldoende voor allen, die zich wilden laten overtuigen.

De leiders in Jeruzalem hadden verspieters uitgezonden om een voorwendsel te vinden zodat ze Christus konden doden. Hij reageerde hierop door hen een bewijs te geven van zijn liefde voor de mensheid, zijn eerbied voor de wet en zijn macht om te bevrijden van zonde en dood. Zo getuigde Hij van hen: „Zij laden kwaad op Mij in plaats van goed en haat tot loon voor mijn liefde.”³ Hij, die op de berg het gebod had gegeven: „Hebt uw vijanden lief”, gaf zelf het voorbeeld in dit beginsel. Hij vergold geen kwaad met kwaad of laster met laster, maar zegende integendeel.⁴

Dezelfde priesters die de melaatse hadden verbannen, verklaarden hem nu rein. Deze uitspraak, die openbaar werd gemaakt en was vastgelegd, was een getuigenis van Christus' werk. Toen de genezen man weer was opgenomen in de vergadering van Israël op grond van de uitspraak van de priesters dat geen spoor van de ziekte meer op hem was, was hij een levend getuige van zijn Welddoener. Vol vreugde bracht hij zijn offer, terwijl hij de naam van Jezus groot maakte. De priesters waren overtuigd van de goddelijke macht van de Heiland. Ze kregen de kans de waarheid te kennen en gebruik te maken van het licht. Als ze het zouden verwerpen, zou het weggenomen worden, om nooit terug te keren. Velen verwierpen het licht, maar het was er niet voor niets geweest. Vele harten waren getroffen, hoewel er op dat moment niets van te merken was. Tijdens het leven van de Heiland scheen zijn werk slechts weinig wederliefde van de priesters en leraars te krijgen, maar na zijn hemelvaart „gaf een talrijke schare van de priesters gehoor aan het geloof.”⁵

Het werk van Christus door de melaatse te reinigen van zijn vreselijke ziekte is een voorbeeld van zijn werk in het reinigen van zonde. De man, die tot Jezus kwam, was „vol melaatsheid”. Het dodelijk gif had heel zijn lichaam doortrokken. De discipelen probeerden hun Meester te weerhouden hem aan te raken, want wie een melaatse aanraakte, werd zelf onrein. Maar door zijn handen op de melaatse te leggen, werd Jezus niet verontreinigt. Zijn aanraking bracht leven. De melaatsheid werd weggenomen. Zo gaat het ook met de melaatsheid van de zonde die diepgeworteld, dodelijk en

„GIJ KUNT MIJ REINIGEN”

onmogelijk door mensen te reinigen is. „Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid; van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf; wonden, striemen en verse kwetsuren.”⁶ Maar Jezus, die kwam om als mens te leven, werd niet verontreinigd. Zijn tegenwoordigheid brengt genezing aan de zondaar. Wie voor Hem neervalt en in geloof zegt: „Heer, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen”? zal als antwoord horen: „Ik wil; word rein.”

In sommige gevallen van genezing schonk Jezus niet dadelijk de gewenste zegen. Maar in het geval van melaatsheid werd het verzoek ingewilligd, zodra het was gedaan. Als we God om aardse zegeningen bidden, kan het antwoord op ons gebed soms uitblijven, of geeft God ons iets anders dan waarom wij vragen. Dat is niet het geval als we vragen om bevrijding van zonde. Hij wil ons van zonde reinigen, ons zijn kinderen maken en ons in staat stellen een geheiligd leven te leiden. Christus „heeft Zichzelf gegeven voor onze zonden om ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld naar de wil van onze God en Vader.”⁷ „En dit is de vrijmoedigheid die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort. En indien wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook van Hem bidden, weten wij dat wij de bedes verkregen hebben die wij van Hem hebben gebeden.” „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.”⁸

Met de genezing van de verlamde in Kafarnaüm onderwees Christus dezelfde waarheid. Hij deed dit wonder om zijn macht om de zonden te vergeven te openbaren. De genezing van de verlamde illustreerde nog andere kostbare waarheden. De gebeurtenis is vol hoop en bemoediging en bevat door haar verband met de vittende Farizeeën ook een waarschuwendes les.

Evenals de melaatse had deze verlamde alle hoop op herstel verloren. Zijn ziekte was het gevolg van een leven van zonde en zijn lijden werd nog verzaamd door zelfverwijt. Reeds lang geleden had hij een beroep gedaan op de Farizeeën en doktoren in de hoop op verlichting van mentaal lijden en lichamelijke pijn. Zij noemden hem echter ongeneeslijk en lieten hem over aan Gods toorn. De Farizeeën beschouwden lijden als een bewijs van Gods ongenoegen en hielden zich ver van de zieken en behoeftigen. Toch waren juist zij die prat gingen op hun heiligheid vaak schuldiger dan de lijdens, die ze veroordeelden.

De verlamde was volkomen hulpeloos en omdat hij nergens hulp verwachtte was hij tot wanhoop verzonken. Toen hoorde hij van Jezus' wonderen. Hij hoorde dat anderen, even zondig en hulpeloos als hij, waren genezen. Zelfs melaatsen waren gereinigd. De vrienden, die hem dit vertelden,

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

spoorden hem aan te geloven dat ook hij genezen zou kunnen worden als hij naar Jezus gebracht zou kunnen worden. Zijn hoop verdween echter toen hij bedacht hoe de ziekte hem had getroffen. Hij was bang dat de reine Heelmeester hem niet in zijn tegenwoordigheid zou dulden.

Toch was het niet zozeer lichamenlijk herstel waarnaar hij verlangde als wel het wegnemen van de last van de zonde. Als hij Jezus zou kunnen spreken en van Hem de verzekering zou ontvangen van vergiffenis en vrede met God, zou hij tevreden zijn te leven of te sterven, al naar gelang van Gods wil. De kreet van de stervende man was: Mocht ik toch in zijn nabijheid komen! Er mocht geen tijd verloren gaan. Zijn weggeteerd vlees toonde reeds tekenen van ontbinding. Hij smeekte zijn vrienden hem op zijn bed naar Jezus te dragen. Dat wilden ze graag doen. De menigte die zich om en in het huis bevond waar de Heiland was, was echter zo groot dat de zieke en zijn vrienden Hem niet konden naderen, zelfs niet binnen het bereik van zijn stem konden komen.

Jezus onderwees in het huis van Petrus. Zijn discipelen zaten dicht om Hem heen, zoals ze gewend waren. „Er waren ook Farizeeën en wetgeleerden die gekomen waren uit alle dorpen van Galilea en Judea en uit Jeruzalem.” Zij waren gekomen als spionnen om een beschuldiging tegen Jezus te vinden. Achter deze vooraanstaande mannen verdrong zich een gemengde menigte, eerbiedig, nieuwsgierig en ongelovig. Verschillende nationaliteiten en alle lagen van de bevolking waren vertegenwoordigd. Er was kracht des Heren zodat Hij kon genezen. De Geest des levens was in de bijeenkomst, maar de Farizeeën en geleerden bemerkten zijn tegenwoordigheid niet. Zij hadden niet het gevoel dat ze iets nodig hadden en de genezing gold hen niet. „Hij heeft hongerigen vervuld met goederen en rijken heeft Hij ledig weggezonden.”⁹

Telkens weer trachtten de dragers van de verlamde man door de menigte te dringen, maar zonder resultaat. De zieke zag met onuitsprekelijke zielsangst om zich heen. Hoe kon hij de hoop opgeven, nu de hulp waarnaar hij zo lang had uitgezien zo nabij was? Op zijn voorstel droegen zijn vrienden hem op het dak van het huis. Ze braken het dak open en lieten hem neer aan de voeten van Jezus. De toespraak werd onderbroken. De Heiland zag neer op het bedroefde gelaat. Hij zag hoe de smekende ogen op Hem waren gevestigd. Hij begreep alles. Zelf had Hij die verslagen, twijfelende man tot Zich getrokken. Toen de verlamde man nog thuis was, had de Heiland aan zijn geweten gewerkt. Toen hij berouw had over zijn zonden en geloofde in Jezus' macht om hem gezond te maken, had de levengevende macht van de Heiland de eerste zegeningen in zijn leven gebracht. Jezus had gezien hoe het vonkje van geloof was aangewakkerd tot de overtuiging dat Hij de enige Helper van de zondaar was. Hij had gezien hoe het sterker

„GIJ KUNT MIJ REINIGEN“

was geworden bij iedere poging om bij Hem te komen.

Met woorden die als muziek in de oren van de lijder klonken, zei de Heiland: „Houd moed, mijn kind, uw zonden worden vergeven.“

De last der wanhoop week van de zieke. De vrede van vergiffenis bracht hem rust en deed zijn gelaat stralen. Zijn lichamelijke pijn verdween, heel zijn leven werd anders. De hulpeloze verlamde is genezen! De schuldige zondaar heeft vergeving ontvangen!

In eenvoudig geloof aanvaardde hij de woorden van Jezus als de gave van een nieuw leven. Hij vroeg geen verdere gunst maar lag in zalige stilte neer, te gelukkig om iets te kunnen zeggen. Hemels licht straalde op zijn gelaat en vol ontzag sloegen de mensen het toneel gade.

De rabbi's hadden vol spanning gewacht om te zien hoe Christus het geval zou behandelen. Zij herinnerden zich hoe de man hen om hulp had gesmeekt en hoe ze hem hoop en medeleven hadden ontzegd. Omdat ze daarmee nog niet tevreden waren, hadden ze hem gezegd dat zijn lijden de vloed van God voor zijn zonden was. Dit alles kwam hen weer voor de geest toen ze de zieke zagen. Zij zagen hoe allen met belangstelling het voorval gadesloegen en waren doodsbang dat ze hun invloed op het volk zouden verliezen.

Deze hoogwaardigheidsbekleders spraken niet met elkaar, maar in eikaars gezichten lazen ze dezelfde gedachte: er moest iets gedaan worden om de stroom van gevoelens te stuiten. Jezus had gezegd dat de zonden van de verlamde waren vergeven. De Farizeeën beschouwden deze woorden als een godslastering en meenden dat ze deze konden voorstellen als een zonde, die met de dood gestraft moest worden. In hun hart zeiden ze: „Hij lastert God. Wie kan zonden vergeven dan God alleen?“¹⁰ Jezus vestigde zijn blik op hen, zodat zij ineenkrompen en zich terugtrokken en zei: „Waarom overlegt gij kwaad in uw hart? Want wat is gemakkelijker te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel? Maar opdat gij weten moogt, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven“ - zei Hij, Zich tot de verlamde wendende: „Sta op, neem uw bed op en ga naar huis.“

Daar staat de man die op een draagbaar naar Jezus is gebracht op met de lenigheid en de kracht van de jeugd. Het levengevende bloed stroomt weer door zijn aderen. Elk orgaan van zijn lichaam werkt weer. De doodskleur verandert in een gezonde kleur. „Hij stond op, nam onmiddellijk zijn matras op en ging voor aller oog naar buiten, zodat zij allen ontzet waren en God verheerlijkten, zeggende: Zoiets hebben wij nog nooit gezien.“

Welk een wondere liefde van Christus, die Zich neerbuigt om de zondaars en de zieken te genezen. God, die verdriet heeft over het lijden van de mens en dit wegneemt! Welk een wondere macht werd aan de mensen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geopenbaard! Wie kan nog twijfelen aan de boodschap van verlossing? Wie kan de barmhartigheid van een medelijdende Heiland versmaden? Niets minder dan scheppende macht was nodig om dat weggeteerde lichaam gezond te maken. De stem die door te spreken leven had gegeven aan de mens, geschapen uit het stof der aarde, bracht leven aan de stervende verlamde. Dezelfde kracht die het lichaam leven gaf, vernieuwde ook het hart. Hij, die sprak en het was er, die gebod en het stond er, had leven gebracht aan de ziel, die dood was door overtredingen en zonde. De genezing van het lichaam was een bewijs van de macht die het hart had vernieuwd. Christus gebod de verlamde op te staan en te lopen, „opdat gij moogt weten”, zei Hij, „dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven.”

De verlamde vond bij Jezus genezing naar lichaam en geest. De geestelijke genezing werd gevolgd door lichamelijk herstel. Deze les mag niet over het hoofd worden gezien. Er zijn heden duizenden die lijden aan lichamelijke kwalen en die net als de verlamde verlangen naar de boodschap: „Uw zonden zijn vergeven.” De last der zonde met haar onrust en onvoldaanheid is de grond van hun ziekten. Ze kunnen pas verlichting vinden als ze komen naar de Heelmeester van hun ziel. De vrees, die alleen Hij kan geven, brengt kracht aan de geest en gezondheid voor het lichaam.

Jezus is gekomen om de werken van de duivel te verbreken. In Hem was leven. Hij zegt: „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.” Hij is een levendmakende Geest. Hij bezit nog dezelfde levengevende kracht als tijdens zijn verblijf op aarde, toen Hij de zieken genas en de zondaars vergeving bracht. „Hij vergeeft al uw ongerechtigheid en geneest al uw krankheden.”¹¹

De uitwerking van de genezing van de verlamde op de mensen was, alsof de hemel was geopend en de heerlijkheid van een betere wereld werd getoond. Terwijl de genezen man door de menigte liep en bij elke stap God loofde en zijn last droeg alsof deze niets woog, weken de mensen achteruit om plaats voor hem te maken en keken hem vol ontzag na, terwijl ze onder elkaar fluisterden: „Wij hebben heden ongelooflijke dingen gezien.”

De Farizeeën stonden sprakeloos van verbazing en waren overweldigd door het besef van hun nederlaag. Ze zagen dat hier geen kans was om de menigte op te stoken. Het wonder, bewezen aan de man die zij aan Gods toorn hadden overgeleverd, had zo'n indruk gemaakt op het volk dat de rabbi's voor dat ogenblik waren vergeten. Zij zagen dat Christus een macht bezat die zij aan God alleen hadden toegeschreven. Toch was de zachtmoedige waardigheid in zijn voorkomen een opvallende tegenstelling met hun hoogmoedige houding. Zij waren ontsteld en verslagen door het besef van de tegenwoordigheid van een hogere macht, hoewel ze dit niet

„GIJ KUNT MIJ REINIGEN”

erkenden. Hoe duidelijker het bewijs was, dat Christus op aarde macht had de zonden te vergeven, des te dichter hulden zij zich in hun ongelooft. Ze verlieten het huis van Petrus, waar ze gezien hadden hoe de verlamde op zijn woord was genezen, om nieuwe plannen uit te denken om de Zoon van God het zwijgen op te leggen.

Lichamelijke kwalen, hoe kwaadaardig en diepgeworteld ook, werden door de macht van Christus genezen. De ziekte van de ziel hield hen, die hun ogen sloten voor het licht, vaster in zijn greep. Melaatsheid en verlamming waren niet zo erg als dweepzucht en ongelooft.

In het huis van de genezen verlamde was grote vreugde toen de man thuis kwam, terwijl hij heel gemakkelijk de matras droeg waarop hij nog maar kort geleden het huis had verlaten. Met tranen van vreugde stonden ze om hem, terwijl ze nauwelijks hun ogen konden geloven. Hij stond daar voor hen in volle manlijke kracht. De armen die ze krachteloos hadden gezien, gehoorzaamden nu aan zijn wil. Het weggeteerde, loodkleurige vlees zag er gezond uit. Hij liep met flinke, vaste stap. Blijdschap en hoop stonden geschreven op zijn gelaat en een uitdrukking van reinheid en vrede had de plaats ingenomen van zonde en lijden. Uit dat gezin steeg lof op tot God en Hij werd verheerlijkt in zijn Zoon, die hoop had gebracht aan de hopelozen en kracht aan de machtelozen. Deze man en zijn gezin waren bereid hun leven te geven voor Jezus. Hun geloof werd niet meer verduisterd door twijfel en hun trouw aan Hem die licht in het duistere gezin had gebracht, werd niet geschonden door ongelooft.

---

¹ Matteüs 8:3

² Marcus 1:43, 44

³ Psalm 109:5

⁴ 1 Petrus 3:9

⁵ Handelingen 6:7

⁶ Jesaja 1:5, 6

⁷ Galaten 1:4

⁸ 1 Johannes 5:14, 15; 1:19

⁹ Lucas 1:53

¹⁰ Marcus 2:27

¹¹ 1 Johannes 3:8; Johannes 1:4; 10:10;

1 Korintiërs 15:45; Psalm 103:3

Levi – Matteüs

Van de Romeinse ambtenaren in Palestina waren de tollenaars het meest gehaat. Het feit dat een vreemde macht belastingen oplegde was een voortdurende ergernis voor de joden omdat dit hen herinnerde aan het feit, dat zij hun onafhankelijkheid kwijt waren. De belastingontvangers waren niet alleen werktuigen van de Romeinse verdrukking; ze persten af om zich te bevoordelen en verrijkten zich ten koste van het volk. Een jood die dit ambt aannam uit de handen van de Romeinen werd gezien als iemand die de eer van zijn volk verraadde. Hij werd veracht als een afvallige en gerangschikt onder het uitschot der maatschappij.

Tot deze groep mensen behoorde Levi-Matteüs, die na de vier discipelen die bij Gennesaret waren geroepen, als volgende werd geroepen voor de dienst van Christus. De Farizeeën hadden Matteüs beoordeeld naar zijn werk, maar Jezus zag in deze man iemand, met een hart dat openstond voor de waarheid. Matteüs had geluisterd naar de leer van de Heiland. Toen Gods Geest hem overtuigde van zijn zondigheid verlangde hij hulp van Christus, maar hij was gewend aan de houding van de rabbi's en meende dat deze grote Leraar geen aandacht aan hem zou schenken.

Toen hij op zekere dag in zijn toehuis zat, zag hij Jezus naderen. Groot was zijn verbazing toen hij de woorden hoorde, tot hem gericht: „Volg Mij,“ Matteüs verliet alles, stond op en volgde Hem. Er was geen aarzeling, geen vraag, geen gedachte aan de winstgevende zaken die hij moest prijsgeven voor armoede en ontbering. Voor hem was het voldoende dat hij bij Jezus mocht zijn, dat hij mocht luisteren naar zijn woorden en Hem mocht helpen bij zijn werk.

Dat was ook het geval geweest met de discipelen, die al eerder waren geroepen. Toen Jezus aan Petrus en zijn metgezellen vroeg Hem te volgen, verlieten zij dadelijk hun boten en netten. Sommige van deze discipelen hadden vrienden, die ze moesten onderhouden, maar toen de Heiland hen riep, aarzelden ze niet en stelden niet de vraag: Hoe moet ik leven? Hoe

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 9:9-17; Marcus 2:14-22;
Lucas 5:27-39

LEVI – MATTEÛS

moet ik mijn gezin onderhouden? Ze gaven aan de oproep gehoor en toen Jezus hun later vroeg: „Toen ik u uitzond zonder beurs of reiszak of sandalen, hebt gij toen aan iets gebrek gehad?” konden zij antwoorden: „Aan niets.”¹

Matteüs in zijn rijkdom en Andreas en Petrus in hun armoede moesten dezelfde toets doorstaan. Elk toonde dezelfde toewijding. Op het moment van succes, toen de netten vol vis zaten en de impuls van het oude leven het sterkst was, vroeg Jezus de discipelen bij het meer alles te verlaten ter wille van het evangelie. Zo wordt iedereen op de proef gesteld of het verlangen naar tijdelijk goed of gemeenschap met Christus het sterkst is. Beginzelen zijn altijd veeleisend. Niemand kan slagen in het dienen van God tenzij heel zijn hart bij zijn werk is en hij alles als niets acht terwille van het kennen van Christus. Niemand kan een discipel van Christus zijn, als hij bepaalde beperkingen stelt. Nog minder kan hij met Hem samenwerken. Als de mensen de grote zaligheid op prijs stellen, zal de zelfopoffering die in het leven van Christus te zien was, in hun eigen leven zichtbaar zijn. Waar Hij voorgaat, zullen zij vol blijdschap volgen.

De roeping van Matteüs als één van Christus' discipelen wekte grote verontwaardiging. Dat een godsdienstleraar een tollenaar koos als een van zijn naaste medewerkers was een belediging voor de godsdienstige, maatschappelijke en volksgebruiken. Door een beroep te doen op de vooroordelen van het volk hoopten de Farizeeën de stroom van het getij tegen Jezus te keren.

Onder de tollenaars werd algemene belangstelling gewekt. Hun harten werden tot de goddelijke Leraar getrokken. In de vreugde van zijn pasverkregen discipelschap wilde Matteüs graag zijn vroegere collega's tot Jezus brengen. Daarom maakte hij een feestmaaltijd bij zich in huis waar hij al zijn verwanten en vrienden nodigde. Niet alleen behoorden hierbij ook tollenaars; velen hadden zelfs een slechte naam en werden gemeden door hun burens, die nauwgezetters waren.

Het feest werd gegeven ter ere van Jezus en Hij aarzelde niet met het aannemen van dit gebaar. Hij wist heel goed dat Hij hierdoor aanstoot zou geven aan de partij der Farizeeën, ook dat het Hem zou neerhalen in de ogen van het volk. Maar dit alles kon geen invloed uitoefenen op zijn daden. Voor Hem betekenden uiterlijke onderscheidingen niets. Wat Hem aansprak, was iemand die smachtte naar het water des levens.

Jezus zat aan de tafel van de tollenaars als een geëerde gast en toonde door zijn vriendelijkheid en gemakkelijke omgang dat Hij de waardigheid van ieder mens erkende. De mensen verlangden ernaar zijn vertrouwen waardig te zijn. Zijn woorden raakten hun dorstende harten met een zalige, levengevende macht. Nieuwe drijfveren werden tot leven gewekt en de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

mogelijkheid van een nieuw leven opende zich voor deze uitgeworpenen van de maatschappij.

Op dergelijke bijeenkomsten kwamen velen onder de indruk van de leer van de Heiland, hoewel zij Hem eerst beleden na zijn hemelvaart. Toen de Heilige Geest werd uitgestort en drieduizend mensen op één dag tot bekering kwamen, waren er velen onder hen die de waarheid voor de eerste maal aan de tafel van de tollenaars hadden gehoord. Sommigen van hen werden boodschappers van het evangelie. Voor Matteüs was het voorbeeld van Jezus aan de maaltijd een gedurige les. De verachte tollenaar werd een van de meest toegewijde evangelisten en volgde in zijn eigen werk nauwgezet de voetstappen van zijn Meester.

Toen de rabbi's hoorden dat Jezus op het feest van Matteüs was, grepen zij de kans aan Hem te beschuldigen. Ze wilden dit echter doen door de discipelen. Door hun vooroordeel op te wekken hoopten ze hen te vervreemden van de Meester. Hun werkwijze was Christus bij de discipelen te beschuldigen en omgekeerd de discipelen bij Christus te beschuldigen, door hun pijlen zodanig te richten dat ze de diepste wonden zouden toebrengen. Op deze wijze heeft Satan altijd gewerkt sinds hij uit de hemel is verdreven. Allen die trachten verdeeldheid en vervreemding tot stand te brengen, zijn met deze geest beziel.

„Waarom eet uw Meester met de tollenaars en zondaars?” vroegen de jaloerse rabbi's.

Jezus wachtte niet tot zijn discipelen op deze beschuldiging antwoord hadden gegeven, maar gaf zelf antwoord: „Zij die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij die ziek zijn. Gaat heen en leert wat het betekent: Barmhartigheid wil ik en geen offerande; want ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars tot bekering.” De Farizeeën beweerden dat zij geestelijk gezond waren en hadden daarom geen behoefte aan een geneesheer, terwijl ze de tollenaars en heidenen zagen als mensen die leden aan ziekten van de ziel. Was het dan niet juist zijn taak als geneesheer om die mensen op te zoeken die zijn hulp nodig hadden? Hoewel de Farizeeën zo hoog van zichzelf dachten, verkeerden zij in werkelijkheid in een slechtere conditie dan de mensen die ze verachtten. De tollenaars waren niet zo dweepziek en zelfvoldaan en stonden meer open voor de invloed van de waarheid. Jezus zei tot de rabbi's: „Gaat heen en leert wat het betekent: Barmhartigheid wil ik en geen offerande.” Zo liet Hij zien dat zij niets wisten van de geest van Gods Woord, dat zij voorgaven te verklaren.

Voorlopig waren de Farizeeën tot zwijgen gebracht, maar hun vijandschap groeide. Later zochten zij de discipelen van Johannes de Doper op en probeerden hen op te zetten tegen de Heiland. Deze Farizeeën hadden de

LEVI – MATTEÛS

boodschap van de Doper niet aangenomen. Smadelijk hadden ze gewezen op zijn matig leven, zijn eenvoudige gewoonten, zijn ruwe kleding. Zij hadden hem een fanaticus genoemd. Omdat hij hun huichelarij bestrafte, hadden ze zijn woorden weerstaan en getracht het volk tegen hem op te zetten. Gods Geest had gewerkt aan de harten van deze spotters en hen van zonde overtuigd, maar ze hadden Gods raad verworpen en gezegd dat Johannes door een duivel was bezeten.

Toen Jezus Zich mengde onder het volk, at en dronk aan hun tafel, beschuldigden zij Hem ervan dat Hij een veelvraat en een wijnzuiper was. Zij die deze beschuldiging uitten, waren er zelf aan schuldig. Zoals God onjuist wordt voorgesteld en Satan Hem zijn eigen kenmerken toeschrijft, werden Gods boodschappers onjuist voorgesteld door deze slechte mensen.

De Farizeeën wilden niet inzien dat Jezus at met tollenaars en zondaars om het licht van de hemel te brengen aan hen die in het duister zaten. Zij wilden niet zien dat ieder woord van de goddelijke Leraar was als een levend zaad dat zou ontkiemen en vrucht dragen tot eer van God. Ze hadden zich vorgenommen het licht niet te aanvaarden. Hoewel zij de zending van de Doper hadden tegengestaan, waren ze nu bereid vriendschap te sluiten met zijn discipelen in de hoop, dat deze met hen zouden samenspannen tegen Jezus. Ze deden het voorkomen dat Jezus de overleveringen der ouden opzijschoof. Zij vergeleken de strenge vroomheid van de Doper met de handelwijze van Jezus door te eten met tollenaars en zondaren.

In deze tijd verkeerden de discipelen van Johannes in grote droefheid. Ze hadden Jezus nog niet opgezocht met de boodschap van Johannes. Hun geliefde leraar zat in de gevangenis en ze brachten hun dagen door met treuren. Jezus deed niets om Johannes te bevrijden en het leek zelfs alsof zijn leer door Hem werd geminacht. Als Johannes door God was gezonden, waarom volgden Jezus en zijn discipelen dan zo'n heel andere gedragslijn?

De discipelen van Johannes hadden geen juiste voorstelling van het werk van Christus. Zij meenden dat in de beschuldiging van de Farizeeën een zekere waarheid school. Zij hielden zich aan veel voorschriften van de rabbi's en hoopten zelfs door de werken der wet gerechtvaardigd te worden. Vasten werd door de joden beschouwd als een verdienste en de strengsten onder hen vastten zelfs tweemaal per week. De Farizeeën en Johannes' discipelen vastten, toen de laatsten tot Jezus kwamen met de vraag: „Waarom vasten wij en de Farizeeën wel, maar uw discipelen niet?”

Zachtmoedig gaf Jezus hun antwoord. Hij deed geen poging hun onjuiste opvatting over het vasten te verbeteren, maar probeerde alleen zijn eigen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zending in een juist daglicht te plaatsen. Dit deed Hij door hetzelfde voorbeeld te gebruiken dat Johannes had gebruikt toen hij over Jezus sprak. Johannes had gezegd: „Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar hem luistert, verblijdt zich met blijdschap over de stem van de bruidegom. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld.”² De discipelen van Johannes moesten zich deze woorden van hun leraar wel herinneren toen Jezus deze gelijkenis opnam en zei: „Kunnen soms bruiloftsgasten treuren, zolang de bruidegom bij hen is?” De Vorst des hemels bevond Zich onder zijn volk. Gods grootste gave was aan de wereld gegeven. Blijdschap voor de armen, want Christus was gekomen om hen tot erfgenamen van zijn rijk te maken. Blijdschap voor de rijken, want Hij wilde hen leren hoe ze eeuwige rijkdommen konden verkrijgen. Vreugde voor de ongeleerden, want Hij wilde hen wijs maken tot zaligheid. Blijdschap voor de geleerden; Hij wilde grotere verborgenheden voor hen openen dan ze ooit hadden gekend. Waarheden die van de grondslag der wereld af verborgen waren geweest, zouden door het werk van de Heiland openbaar gemaakt worden.

Johannes de Doper had zich verblijd toen Hij de Heiland had gezien. Welk een voorrecht hadden de discipelen om met de Majesteit des hemels om te gaan en te spreken! Dit was voor hen geen tijd om te vasten en te treuren. Zij moesten hun hart openstellen om het licht van zijn heerlijkheid aan te nemen, zodat zij op hun beurt licht konden brengen aan hen, die in het duister en in de schaduw van de dood zaten.

De woorden van Christus riepen een helder beeld tevoorschijn, maar daarover lag een donkere schaduw, die alleen zijn oog kon ontdekken. „Er zullen dagen komen,” zei Hij, „dat de bruidegom van hen weggenomen is. Dan zullen ze vasten.” Als zij zouden zien hoe hun Heer werd verraden en gekruisigd, zouden de discipelen treuren en vasten. Tijdens zijn laatste gesprek in de opperzaal zei Hij: „Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet meer en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien. Voorwaar voorwaar Ik zeg u, gij zult schreien en weklagen, maar de wereld zal zich verblijden; gij zult u bedroeven maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.”³

Wanneer Hij uit het graf zou opstaan, zou hun droefheid veranderen in blijdschap. Na zijn hemelvaart zou Hij persoonlijk afwezig zijn, maar door de Trooster zou Hij bij hen blijven en zij moesten hun tijd niet doorbrengen in droefheid. Satan zou dit willen. Hij wilde dat zij aan de wereld de indruk zouden geven dat ze bedrogen en teleurgesteld waren, maar ze moesten in geloof opzien naar het hemels heiligdom, waar Jezus voor hen dienst zou doen. Zij moesten hun harten openstellen voor de Heilige Geest, zijn Vertegenwoordiger en zich verblijden over zijn tegenwoordigheid. Er zouden dagen komen van verzoeking en beproeving als ze voor de oversten van

LEVI – MATTEÛS

deze wereld gebracht zouden worden en in strijd zouden komen met de leiders van het rijk der duisternis. Als Christus zelf niet meer bij hen zou zijn en zij de Trooster niet zouden kunnen zien, zou het passender zijn om te vasten.

De Farizeeën probeerden zich te verheerlijken door hun strikte handhaving van vormen, terwijl zij vol nijd en twist waren. „Zie,” zegt de Schrift, „tot twist en tot strijd vast gij en om te slaan met snode vuist; gij vast heden niet om uw stem in de hoge te doen horen. Zou dit het vasten zijn dat Ik verkies, een dag waarop de mens zichzelf verootmoedigt; dat hij zijn hoofd laat hangen als een bieze en zich rouwgewaad en as tot een leger spreidt? Noemt gij dat een vasten, dat een dag die de Here welgevallig is?”⁴

Het echte vasten is geen formele aangelegenheid. De Schrift beschrijft het vasten dat God heeft verkozen als „een losmaken van de boeien der goddeloosheid, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken, de hongerigen schenken wat gij zelf begeert en de verdrukte verzadigen.”⁵ Hier wordt de geest en de aard van Christus' werk geschilderd. Heel zijn leven was een offeren van Zichzelf om de wereld te redden. Hetzij Hij vastte in de woestijn der verzoeking of at met de zondaars op het feest van Matteüs, Hij gaf zijn leven om de verlorenen te redden. De ware geest van toewijding komt niet tot uiting in zinloos klagen, in het vernederen van het lichaam en in tal van offeranden, maar wordt getoond in de overgave van zichzelf in bereidwillige dienst aan God en de mens.

Jezus beantwoordde verder de vraag van Johannes' discipelen met een gelijkenis. „Niemand scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude.”

De boodschap van Johannes de Doper moest niet verweven worden met overlevering en bijgeloof. Een poging om de schijnheiligheid van Farizeeën te doen samengaan met de toewijding van Johannes zou de kloof tussen beiden alleen maar duidelijker maken.

Evenmin konden de beginselen van Christus' leer samengaan met de vormendienst van de Farizeeën. Christus was niet gekomen om de breuk, ontstaan door de leer van Johannes, toe te sluiten. Hij wilde het onderscheid tussen oud en nieuw juist duidelijker maken. Hij illustreerde dit verder met de woorden: „Niemand doet jonge wijn in oude zakken; anders zal de jonge wijn de zakken scheuren en weglopen en de zakken gaan verloren.” De leren zakken die gebruikt werden als vaten om nieuwe wijn in te doen, werden na verloop van tijd droog en broos en konden dan niet langer voor dat doel dienen. In deze vertrouwd beelden schetste Jezus de toestand van de joodse leiders. Priesters, schriftgeleerden en oversten

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zaten vastgeroest in een sleur van vormen en overleveringen. Hun harten waren bekrompen, evenals de wijnzakken waarmee Hij hen had vergeleken. Zolang zij tevreden waren met een wettische godsdienst, konden ze onmogelijk bewaarders worden van de levende hemelse waarheden. Zij meenden dat hun eigen gerechtigheid voldoende was en wensten geen nieuwe elementen in hun godsdienst. Gods welbehagen in de mensen zagen ze niet als iets buiten henzelf, maar zij verbonden het met hun eigen verdiensten als gevolg van hun goede werken. Het geloof dat door liefde werkt en dat de ziel reinigt had geen plaats in de godsdienst der Farizeeën, die bestond uit vormen en menselijke overleveringen. Het zou vergeefs zijn de leer van Jezus te doen samengaan met de bestaande godsdienst. Gods levende waarheid zou als gegiste wijn de oude, vergane zakken van Farizeïsche overleveringen doen scheuren.

De Farizeeën vonden zichzelf zo wijs, dat ze meenden geen onderricht nodig te hebben; zij achtten zich te rechtvaardig om behoefte te hebben aan redding, en vonden zichzelf te geëerd om de eer, die Christus geeft, te aanvaarden. De Heiland keerde Zich van hen af om anderen te zoeken, die de boodschap van God wilden aanvaarden. In de ongeletterde vissers, in de tollenaar op de markt, in de Samaritaanse vrouw, in het gewone volk dat graag naar Hem luisterde vond Hij nieuwe zakken voor de nieuwe wijn. Werktuigen in de dienst van het evangelie zijn zij, die met vreugde het licht dat God hen zendt, aannemen. God gebruikt hen om de kennis der waarheid door te geven aan de wereld. Als zijn volk tot nieuwe zakken wil worden door de genade van Christus, zal Hij hen vullen met nieuwe wijn. Hoewel de leer van Christus werd voorgesteld onder het beeld van de nieuwe wijn, was het geen nieuwe leer, maar een openbaring van wat sedert het begin was onderwezen. Voor de Farizeeën had Gods waarheid echter zijn oorspronkelijke betekenis en schoonheid verloren. Voor hen was de leer van Christus in alle opzichten nieuw. Ze herkenden en aanvaardden deze leer niet. Jezus wees op de macht van de valse leer die bedoeld was de waardering en het verlangen naar wijsheid weg te nemen. „Niemand,” zei Hij, „die oude gedronken heeft, wil jonge, want hij zegt: De oude is voortreffelijk.” Alle waarheden die aan de wereld waren gebracht door patriarchen en profeten kwamen in nieuwe schoonheid in de woorden van Christus naar voren. De schriftgeleerden en Farizeeën hadden echter geen verlangen naar de kostbare nieuwe wijn. In hun verstand en hart was geen plaats voor de leer van Christus, zolang ze vasthielden aan de oude overleveringen, gebruiken en gewoonten. Zij hielden vast aan dode vormen en wendden zich af van Gods levende waarheid en macht.

Dit alles bleek de ondergang van de joden te zijn, zoals het de ondergang zal zijn van velen in onze tijd. Duizenden maken dezelfde fout als de Fari-

LEVI – MATTEÛS

zeeën, die Christus hekelden op het feest van Matteüs. Ze weigeren de waarheid, afkomstig van de Vader der lichten, omdat ze weigeren een geliefkoosde gedachte of gekoesterde afgod prijs te geven. Zij vertrouwen op zichzelf en op eigen wijsheid, zonder zich bewust te zijn van hun geestelijke armoede. Zij staan erop gered te worden door het doen van een of ander belangrijk werk. Als ze zien dat ze in dit werk niet zelf betrokken kunnen zijn, verwerpen zij de aangeboden zaligheid.

Een wettische godsdienst kan niemand tot Christus brengen, want het is een liefdeloze godsdienst zonder Christus. Vasten of bidden, dat ingegeven is door een eigengerechtigde geest, is in Gods oog een gruwel. Heel plechtig samenkomen voor aanbedding, godsdienstige plechtigheden, uiterlijke verootmoediging, het indrukwekkend offeren verkondigen dat degeen die dit doet, zich als rechtvaardig beschouwt en recht meent te hebben op de hemel. Dit is bedrog. Onze eigen werken kunnen ons niet zalig maken.

Het is nu nog net zo als in de dagen van Christus. De Farizeeën kennen niet hun ware toestand. Tot hen komt de boodschap: „Omdat gij zegt, ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek en gij weet niet dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte, raad Ik u aan van Mij te kopen goud, dat in het vuur is gelouterd, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde.”⁶ Geloof en liefde zijn goud, dat in het vuur gelouterd is. Bij velen is het goud echter verdonkerd en de rijke schat is verloren gegaan. De gerechtigheid van Christus is voor hen als een kleed dat nooit gedragen is, als een bron waarvan nooit gebruik is gemaakt. Tot hen wordt gezegd: „Maar Ik heb tegen u dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe de eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert.”⁷

„De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God.”⁸ De mens moet ontledigd zijn van zichzelf eer hij in de ware zin van het woord in Jezus kan geloven. Als het eigen ik is verloochend kan de Here van de mens een nieuwe schepping maken. Nieuwe vaten kunnen de nieuwe wijn bevatten. De liefde van Christus zal de gelovige bezielen met nieuw leven. Het karakter van Christus zal openbaar worden in hem, die naar Hem opziet als de Leidsman en Voleinder van ons geloof.

¹ Lucas 22:35

² Johannes 3:29

³ Johannes 16:19, 20

⁴ Jesaja 58:4, 5

⁵ Jesaja 58:6, 10

⁶ Openbaring 3:17, 18

⁷ Openbaring 2:4, 5

⁸ Psalm 51:17

De sabbat

De sabbat is bij de schepping geheiligd. Hij was bestemd voor de mens en had zijn oorsprong toen „de morgensterren samen juichten en alle zonen Gods jubelden.”¹ Vrede heerste op de wereld, want de aarde was in harmonie met de hemel. „God zag alles wat Hij gemaakt had en zie, het was zeer goed.”² Hij rustte in de blijdschap over het werk dat Hij voltooid had. Omdat God op de sabbat had gerust, zegende en heiligde Hij deze dag en zonderde die af voor een heilig doel. Hij schonk hem aan Adam als rustdag. Het was een gedenkteken aan het scheppingswerk en op deze wijze een teken van Gods liefde en macht. De Schrift zegt: „Hij heeft voor zijn wonderen een gedachtenis gesticht.” „Hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien.”³

Alle dingen zijn geschapen door Gods Zoon. „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder Dit Is geen ding geworden dat geworden is.”⁴ Omdat de sabbat een gedenkteken is van het scheppingswerk, is het een teken van de liefde en macht van Christus.

De sabbat richt onze gedachten op de natuur en brengt ons in gemeenschap met de Schepper. In het lied van de vogels, het ruisen van de bomen en de muziek van de zee kunnen wij nog steeds de stem horen die met Adam in de hof van Eden sprak in de avondkoelte. Als wij zijn macht zien in de natuur, vinden we troost, want het Woord dat alles heeft geschapen brengt leven aan de mens. Hij, „die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus.”⁵

Deze gedachte inspireerde tot het lied:

„Gij Here, hebt mij verheugd door uw daden, over de werken uwer handen zal ik jubelen. Hoe groot zijn uw werken, o Here, zeer diep zijn uw gedachten.”⁶

De Heilige Geest zegt bij monde van de profeet Jesaja: „Met wie dan wilt gij God vergelijken en welke vergelijking op Hem toepassen? Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Is het u van de aanvang niet verkondigd? Hebt gij geen begrip van de grondvesten der aarde? Hij troont boven het

DE SABBAT

rond der aarde en haar bewoners zijn als sprinkhanen; Hij breidt de hemel uit als een doek en spant hem uit als een tent waarin men woont . . . Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? zegt de Heilige. Heft uw ogen naar omhoog en ziet: Wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet één achter. Waarom zegt gij, o Jakob, en spreekt, o Israël: mijn weg is voor de Here verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij? Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de Here, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat . . . Hij geeft de moede kracht en de machtelozen vermeerdert Hij sterkte. „Vrees niet want Ik ben met u; zie niet angstig rond want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechterhand.” „Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer.” Dit is de boodschap die in de natuur is geschreven en die de sabbat in onze gedachten moet houden. Toen de Here Israël gebod zijn sabbatten te heiligen, zei Hij: „Dan zullen deze een teken zijn tussen Mij en u opdat gij weet dat Ik de Here uw God ben.”⁷

De sabbat maakte deel uit van de wet die op Sinai werd gegeven maar reeds eerder was hij bekend gemaakt als rustdag. Het volk Israël was er mee bekend eer zij bij de Sinai waren. Op weg daarheen was de sabbat gevierd. Toen sommigen deze dag hadden ontheiligd, berispte God hen met de woorden: „Hoelang weigert gij mijn geboden en wetten te onderhouden?”⁸

De sabbat was niet alleen voor Israël, maar voor de hele wereld. Hij was in het paradijs bekend gemaakt en is net als de andere geboden van de deca-log bindend voor altijd. Christus zegt van de wet, waarvan het vierde gebod deel uitmaakt: „Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet.” Zolang hemel en aarde bestaan, zal de sabbat blijven bestaan als teken van de macht van de Schepper. Als het paradijs weer op aarde gevonden wordt, zal Gods heilige rustdag door allen op aarde worden geëerbiedigd. Van sabbat tot sabbat zullen de bewoners van de nieuwe aarde opgaan „om zich voor mijn aangezicht neer te buigen, zegt de Here.”⁹

De joden hadden geen enkele inzetting gekregen die hen zo duidelijk zou onderscheiden van de omringende volken als de sabbat. Het was Gods bedoeling dat het vieren ervan hen zou kenmerken als zijn aanbidders. De sabbat moest een teken zijn van het feit, dat ze zich verhielden van afgoderij en zich verbonden wisten met de ware God. Maar om de sabbat te heiligen moesten de mensen zelf heilig zijn. Ze moesten door het geloof deelhebben aan de gerechtigheid van Christus. Toen aan Israël werd

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geboden: „Gedenk de sabbatdag dat gij die heiligt”, had de Here hun ook gezegd: „Gij zult Mij heilige mensen zijn.”¹⁰ Alleen op deze wijze kon de sabbat Israëel onderscheiden als aanbidders van God.

Toen de Joden van God afweken en nalieten de gerechtigheid van Christus tot de hunne te maken, verloor de sabbat zijn betekenis voor hen. Satan trachtte zich te verheffen en mensen af te trekken van Christus en hij deed dit door de sabbat te verlagen, omdat deze een teken is van de macht van Christus. De joodse leiders handelden naar Satans wil door Gods rustdag te omgeven met ondraaglijke geboden. In de dagen van Christus was de sabbat dusdanig verlaagd dat het vieren ervan eerder de aard van zelfzuchtige en willekeurige mensen weergaf dan het karakter van de liefdevolle hemelse Vader. In feite stelden de rabbi's God voor als iemand die wetten uitvaardigde waaraan de mensen onmogelijk konden voldoen. Zij brachten de mensen ertoe God te zien als een dwingeland en te menen dat het vieren van de sabbat, zoals Hij dat eiste, mensen hardvochtig en ongevoelig maakte. Christus moest deze onjuiste opvattingen wegnemen. Hoewel de rabbi's Hem met hun onbarmhartige vijandschap achtervolgden, nam Hij zelfs niet de schijn aan alsof Hij instemde met hun inzettingen. Hij ging recht door zee en hield de sabbat overeenkomstig Gods gebod. Toen de Heiland op zekere sabbat met zijn discipelen van de plaats van aanbedding kwamen, gingen zij door een veld met rijpend koren. Jezus had tot laat doorgewerkt en terwijl ze door de velden liepen, plukten de discipelen korenaren en aten de korrels, die ze eruit gewreven hadden. Dit zou op elke andere dag zijn toegestaan, want als iemand door een korenveld of een boomgaard liep, mocht hij plukken wat hij wilde eten.¹¹ Maar als men dit deed op de sabbat, werd het beschouwd als heiligschennis. Niet alleen was het plukken van de aren een soort oogsten, ook het wrijven van de aren tussen de handen werd beschouwd als dorsen. Volgens de rabbi's was dit een dubbele overtreding.

Dadelijk beklaagden de spionnen zich bij Jezus met de woorden: „Zie, uw discipelen doen wat men op sabbat niet mag doen.”

Toen Jezus in Betesda beschuldigd werd dat Hij de sabbat had overtreden, verdedigde Hij Zich door Zich de Zoon van God te noemen en te zeggen dat Hij werkte overeenkomstig de wil van de Vader. Nu zijn discipelen werden aangevallen, haalde Hij voorbeelden aan uit het Oude Testament, daden die op sabbat werden gedaan door mensen, die in de dienst van God stonden.

De joodse leraars gingen prat op hun kennis van de Schrift en in het antwoord van de Heiland lag een verwijt opgesloten voor hun onbekendheid met de Heilige Schriften. „Hebt gij dan ook dit niet gelezen,” zei Hij, „wat David gedaan heeft toen hij en die met hem waren, honger kregen?

DE SABBAT

Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en de toonbroden heeft genomen en ervan gegeten heeft . . . waarvan niemand mag eten dan alleen de priesters?" „En Hij zei tot hen: De sabbat is gemaakt om de mens, niet de mens om de sabbat." „Of hebt gij niet gelezen in de wet, dat op de sabbat de priesters in de tempel de sabbat schenden zonder schuldig te zijn? Maar Ik zeg u: Meer dan de tempel is hier." „Alzo is de Zoon des mensen Here ook over de sabbat."¹²

Als het juist was dat David zijn honger stilde door te eten van de broden die afgezonderd waren voor een heilig doel, was het juist dat de discipelen in hun behoefte voorzagen door koren te plukken tijdens de heilige uren van de sabbat. Bovendien deden de priesters op sabbat meer werk dan op andere dagen. In wereldse zaken zou datzelfde werk zonde zijn, maar de priesters werkten in de dienst van God. Ze verrichtten die handelingen die wezen op de verlossende macht van Christus en hun werk was in overeenstemming met de bedoeling van de sabbat. Nu was Christus echter zelf gekomen. Door het werk van Christus te doen stonden de discipelen in dienst van God en wat nodig was voor dat werk konden zij rustig doen op de sabbat.

Christus wilde zijn discipelen en zijn vijanden leren dat het dienen van God voorop staat. Het doel van Gods werk op aarde is de verlossing van de mens. Wat daarom nodig is op sabbat om dit doel te bereiken is in harmonie met de wet van de sabbat. Jezus bekroonde toen zijn argument door zich de „Heer van de sabbat" te noemen. Hij staat boven alle vragen en alle wetten. Deze oneindige Rechter sprak zijn discipelen vrij van schuld met een beroep op dezelfde wet, die volgens zijn vijanden geschonden werd.

Jezus wilde de zaak niet afdoen met alleen een berisping voor zijn tegenstanders. Hij zei dat zij in hun verblinding het doel van de sabbat verkeerd hadden begrepen. Hij zei: „Indien gij geweten had wat het zeggen wil: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande, dan zoudt gij geen onschuldigen hebben veroordeeld."¹³ Hun vele liefdeloze inzetten konden niet het gebrek aan echte oprechtheid en tedere liefde, die het karakter van de echte aanbidder van God kenmerken, aanvullen.

Opnieuw herhaalde Christus de waarheid dat de offeranden op zichzelf geen waarde hadden. Ze vormden een middel, niet het doel op zichzelf. Ze waren bedoeld om de aandacht van de mensen te richten op de Heiland en hun leven in overeenstemming te brengen met God. God stelt prijs op dienen uit liefde. Als deze liefde ontbreekt, is de hele dienst van vormen voor Hem een aanstoot. Dat geldt ook voor de sabbat. Deze is bedoeld om de mens in contact te brengen met God. Toen echter de mens in beslag genomen werd door moeizame godsdienstige gebruiken, ging de bedoe-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ling van de sabbat verloren. De uiterlijke viering van de sabbat werd een aanfluiting.

Op een andere sabbat kwam Jezus in een synagoge. Daar zag Hij een man met een verdorde hand. De Farizeeën sloegen Hem gade, nieuwsgierig om te zien wat Hij zou doen. De Heiland wist heel goed dat Hij als een overtreder zou gezien worden als Hij op sabbat zou genezen, maar Hij aarzelde niet de scheidsmuren van overleveringen waardoor de sabbat aan het oog werd onttrokken, af te breken. Jezus gebod de man op te staan en vroeg toen: „Is het geoorloofd op de sabbat goed te doen of kwaad te doen, een leven te redden of te doden?” Onder de joden was het een stelregel dat wanneer iemand naliet goed te doen, als hij daartoe in staat was, dit als zonde gezien werd. Nalaten een leven te redden stond gelijk met doden. Jezus benaderde de rabbi's dus op hun eigen terrein. „Maar zij zwegen stil. En nadat Hij hen rondom Zich met toorn had aangezien, zeer bedroefd over de verharding van hun hart, zelde Hij tot de man: Streck uw hand uit! En hij strekte haar uit en zijn hand werd weer gezond.”¹⁴

Toen men Jezus de vraag stelde of het geoorloofd was op de sabbat te genezen, antwoordde Hij: „Wie zou er onder u zijn die één schaap heeft en die, als dit op een sabbat in een put valt, het niet grijpen zal en eruit trekken? Hoeveel gaat niet een mens een schaap te boven? Derhalve is het geoorloofd op de sabbat wel te doen.”¹⁵

De spionnen waagden het niet Jezus antwoord te geven in tegenwoordigheid van de menigte, uit vrees dat ze in moeilijkheden zouden komen. Zij wisten dat Hij de waarheid had gesproken. Liever dan hun overleveringen geweld aan te doen waren ze bereid iemand te laten lijden, terwijl ze een dier zouden redden uit vrees verlies te lijden als ze het zouden laten omkomen. Zij toonden meer zorg voor een dier dan voor een mens, geschapen naar Gods beeld. Dit laat de uitwerking van alle valse godsdiensten zien. Ze komen voort uit het verlangen van de mens zich boven God te plaatsen, maar hebben als gevolg dat de mens minder wordt dan een dier. Elke godsdienst die in strijd is met Gods gezag, berooft de mens van de heerlijkheid die hij bij de schepping heeft gekregen en die door Christus in hem wordt hersteld. Elke valse godsdienst leert haar aanhangers onverschillig te staan tegenover menselijke noden, rechten en menselijk lijden. Het evangelie hecht grote waarde aan de mens die gekocht is door het bloed van Christus en leert ons oog te hebben voor de menselijke noden en smarten. De Here zegt: „Ik zal de stervelingen zeldzamer (d.w.z.: kostbaarder) maken dan gelouterd goud en de mensen dan fijn goud van Ofir.”¹⁶

Toen Jezus Zich tot de Farizeeën wendde met de vraag of het geoorloofd was goed of kwaad te doen op de sabbat, om een leven te redden of verlo-

DE SABBAT

ren te doen gaan, hield Hij hen hun eigen slechte plannen voor. Ze achtervolgden Hem met bittere haat, terwijl Hij leven en geluk bracht aan tal van mensen. Was het beter op sabbat te doden, zoals zij van plan waren, dan de zieken te genezen, zoals Hij gedaan had? Was het rechtvaardiger om op Gods heilige dag rond te lopen met moordplannen dan alle mensen lief te hebben, wat tot uiting komt in goeddoen?

Door de verdorde hand te genezen veroordeelde Jezus het gebruik van de joden en liet Hij het vierde gebod in de waarde die God daaraan gegeven had. „Het is geoorloofd op de sabbat wel te doen”, had Hij gezegd. Door de zinloze beperkingen der joden opzij te schuiven eerde Christus de sabbat, terwijl zij, die Hem aanklaagden, Gods heilige dag onteerden.

Zij die beweren dat Christus de wet heeft afgeschaft, leren dat Hij de sabbat heeft geschonden en zijn discipelen het recht gaf hetzelfde te doen. In feite doen deze mensen hetzelfde als de vittende joden. Ze spreken het getuigenis van Christus zelf tegen, die gezegd heeft: „Ik heb de geboden mijns Vaders bewaard en blijf in zijn liefde.”¹⁷ De Heiland noch zijn volgelingen hebben het sabbatsgebod overtreden. Christus was de belichaming van de wet. In zijn leven was geen schenden van deze wet te vinden. Terwijl Hij zag naar een volk van getuigen die een gelegenheid zochten Hem te veroordelen, kon Hij rustig zeggen: „Wie van u overtuigt Mij van zonde?”¹⁸

De Heiland was niet gekomen om teniet te doen wat door de patriarchen en de profeten was gesproken. Zelf immers had Hij door deze mensen gesproken. Alle waarheden in Gods Woord waren van Hem afkomstig. Maar deze kostbare edelstenen waren in een verkeerde zetting geplaatst. Hun kostbaar licht was gebruikt om de leugen te dienen. God wilde dat ze uit deze zetting van leugen zouden worden weggenomen om in het raam der waarheid geplaatst te worden. Alleen Gods hand kon dit bewerkstelligen. Door het samengaan met de leugen had de waarheid de vijand van God en mensen gediend. Christus was gekomen om de waarheid die plaats te geven waar God verheerlijkt en de redding van de mens mogelijk gemaakt zou worden.

„De sabbat is gemaakt om de mens, niet de mens om de sabbat,” had Jezus gezegd. Gods inzetten zijn gegeven voor het welzijn van de mensen. „Want het geschiedt alles om uwentwil.” „Hetzij Paulus, Apollos en Kefas, hetzij wereld, leven of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles het uwe; doch gij zijt van Christus, en Christus is van God.”¹⁹ De wet der Tien Geboden waarvan de sabbat deel uitmaakt heeft God aan zijn volk gegeven als een zegen. Mozes zei: „De Here gebod ons al deze inzetten te onderhouden en de Here onze God te vrezen, opdat het ons altijd wel zou gaan en Hij ons in het leven zou behouden.”²⁰ En door de Psalmist

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

kreeg Israël de boodschap: „Dient de Here met vreugde, komt voor zijn aangezicht met gebel. Erkent dat de Here God is. Hij heeft ons gemaakt en Hem behoren wij toe, zijn volk, de schapen die Hij weidt. Gaat met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgezang.” En van allen die de sabbat onderhouden zodat zij hem niet ontheiligen, zegt de Here: „Hen zal ik brengen naar mijn heilige berg en ik zal hun vreugde bereiden in mijn bedehuis.”²¹

„Alzo is de Zoon des mensen Heer ook over de sabbat.” Deze woorden zijn vol onderricht en vertrouwen. Omdat de sabbat voor de mens is gemaakt, is het de dag des Heren, en hij behoort Christus toe. „Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder Dit is geen ding geworden dat geworden is.”²² Aangezien Hij alles gemaakt heeft, is de sabbat ook door Hem gemaakt. Hij heeft deze dag afgezonderd als een gedenkteken aan de schepping. De sabbat wijst naar Hem als Schepper en Verlosser en leert dat Hij, die alles heeft geschapen in de hemel en op de aarde, die alle dingen in stand houdt, het Hoofd is van de gemeente. Door zijn macht worden we met God verzoend. Als Hij over Israël spreekt, zegt Hij: „Ook gaf ik hun mijn sabbaten als een teken tussen Mij en hen opdat zij zouden weten dat ik, de Here, hen heilig.”²³ De sabbat is dus een teken van Christus' macht om ons te heiligen en is gegeven aan allen, die door Christus geheiligd worden. Als teken van zijn heiligende macht is de sabbat gegeven aan allen die door Christus deel worden van het Israël Gods.

De Here zegt: „Indien gij niet over de sabbat heenloopt door uw zaken te doen op mijn heilige dag, maar de sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag des Heren van gewicht . . . dan zult gij u verlustigen in de Here.”²⁴ De sabbat zal voor allen, die hem aanvaarden als een teken van Christus' scheppende en verlossende macht, een verlustiging zijn. Zij verheugen zich in Christus, omdat zij Hem in de sabbat zien. Deze dag wijst hen op het werk der schepping als bewijs van zijn macht om te verlossen. Terwijl de aandacht wordt gevestigd op de verloren vrede van het paradijs, spreekt de sabbat ook van de vrede, die hersteld is door de Heiland. Alles in de natuur herhaalt zijn uitnodiging: „Komt tot Mij, alleen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven.”²⁵

---

¹ Job 38:7

² Genesis 1:31

³ Genesis 2:3; Psalm 111:4; Romeinen 1:20

⁴ Johannes 1:1-3

⁵ 2 Korintiërs 4:6

⁶ Psalm 92:5, 6

DE SABBAT

- ⁷ Jesaja 40:18-29; 41:10; 45:22;
Ezechiël 20:20
- ⁸ Exodus 16:28
- ⁹ Matteüs 5:18; Jesaja 66:23
- ¹⁰ Exodus 20:8; 22:31
- ¹¹ Deuteronomium 23:24, 25
- ¹² Lucas 6:3, 4; Marcus 2:27, 28;
Matteüs 12:5, 6
- ¹³ Matteüs 12:7
- ¹⁴ Marcus 3:4, 5
- ¹⁵ Matteüs 12:10-12
- ¹⁶ Jesaja 13:12
- ¹⁷ Johannes 15:10
- ¹⁸ Johannes 8:46
- ¹⁹ 2 Korintiërs 4:15; 1 Korintiërs 3:22,
23
- ²⁰ Deuteronomium 6:24
- ²¹ Psalm 100:2-4; Jesaja 56:6, 7
- ²² Johannes 1:3
- ²³ Ezechiël 20:12
- ²⁴ Jesaja 58:13, 14
- ²⁵ Matteüs 11:28

Hij stelde er twaalf aan

„En Hij ging de berg op en riep tot Zich wie Hij zelf wilde en zij kwamen tot Hem. En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken.”

Onder het beschuttend geboomte op de bergheiling, niet ver van het meer van Galilea werden de twaalf discipelen geroepen tot het apostelschap en daar werd de bergrede gehouden. De velden en de heuvels waren geliefkoosde verblijfplaatsen van Jezus en veel van zijn onderricht werd gegeven in de open lucht in plaats van in de tempel of in de synagogen. Geen synagoge zou groot genoeg zijn geweest om de menigten te bevatten die Hem volgden. Het was echter niet alleen om deze reden dat Jezus de velden en bossen koos om er te leren. Hij hield van de natuur. Voor Hem was elke rustige plaats een gewijde tempel.

De eerste bewoners van de aarde hadden onder de bomen in het paradijs hun heiligdom gekozen. Daar had Christus omgang gehad met de stamvader van het mensdom. Toen onze stamouders uit het paradijs waren verdreven, bleven ze toch nog aanbidden in de velden. Daar deelde Christus hun het evangelie van zijn genade mee. Christus sprak met Abraham onder de terebinten van Mamre. Hij sprak met Isaak toen deze uitging in het veld om te bidden. Hij was met Jakob in de velden van Betel, met Mozes in het gebergte te Midjan en met de jonge David, terwijl deze de wacht hield over zijn schapen. Op aanwijzing van Christus verliet het Hebreeuwse volk gedurende vijftien eeuwen elk jaar een week hun huizen en woonde in hutten, gemaakt van groene takken van sierlijke bomen, takken van palmen en twijgen van loofbomen en van beekwilgen.¹

Voor de opleiding van zijn discipelen trok Jezus Zich liever terug uit de drukte van de stad naar de stilte van de velden en de heuvels, omdat deze meer in overeenstemming waren met de lessen van zelfverloochening die Hij hun wilde leren. Tijdens zijn werk verzamelde Hij graag de mensen om Zich heen in de open lucht, op een grasrijke helling of aan de oever van het meer. Hier kon Hij, omringd door het werk van zijn eigen schepping, de

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Marcus 3:13-19 en Lucas 6:12-16

HIJ STELDE ER TWAALF AAN

gedachten van zijn toehoorders richten op de dingen van de natuur. In de groei en de ontwikkeling van de natuur werden de beginselen van zijn koninkrijk geopenbaard. Als de mensen zouden opzien naar Gods bergen en de wonderen van zijn handen zouden gadeslaan, konden ze belangrijke lessen van de goddelijke waarheid leren. De leer van Christus zou telkens weer door de natuur tot hen spreken. Dat is het geval met allen die naar buiten gaan, terwijl Christus in hen leeft. Zij zullen zich omgeven weten door een goddelijke invloed. De natuur brengt de gelijkenissen van onze Heer weer onder de aandacht en herhaalt zijn raadgevingen. Door omgang met God in de natuur worden de gedachten verheven en vindt het hart rust.

Nu moest de eerste stap worden gedaan voor het stichten van de gemeente die na de hemelvaart van Christus Hem op aarde zou vertegenwoordigen. Er stond hun geen kostbaar heiligdom ter beschikking, maar de Heiland leidde zijn discipelen naar de afgezonderde plaats waar Hij graag was en in hun gedachten waren de geheiligde ervaringen van die dag altijd verbonden met de schoonheid van berg, dal en meer.

Jezus had zijn discipelen geroepen om hen uit te zenden als zijn getuigen, om aan de wereld bekend te maken wat zij gezien en gehoord hadden. Deze opdracht was de belangrijkste die ooit aan mensen was gegeven en werd alleen in belangrijkheid overtroffen door het werk van Christus zelf. Zij moesten samenwerken met God in het redden van de wereld. Zoals in het Oude Testament de twaalf aartsvaders de vertegenwoordigers zijn van Israël, zouden in het Nieuwe Testament de twaalf apostelen de vertegenwoordigers zijn van de evangelische gemeente.

De Heiland kende de aard van de mannen die Hij had gekozen. Al hun zwakheden en dwalingen lagen voor Hem open. Hij kende de gevaren die hun te wachten stonden, de verantwoordelijkheid die op hen zou rusten. Zijn hart ging uit naar deze mannen die Hij had uitgekozen. Hij bracht een gehele nacht alleen door op een berg bij het meer van Galilea, waar Hij voor hen bad, terwijl zij aan de voet van de berg sliepen. Toen de dag aanbrak, riep Hij hen tot Zich, want Hij had hun iets van groot belang mee te delen.

Deze discipelen waren reeds enige tijd met Jezus geweest en hadden met Hem gewerkt. Johannes en Jakobus, Andreas en Petrus, Filippus, Natanaël en Matteüs waren nauwer met Hem verbonden geweest dan de anderen en hadden meer van zijn wonderen gezien. Petrus, Jakobus en Johannes hadden een nog nauwer contact met Hem. Zij waren bijna altijd met Hem, zagen zijn wonderen en hoorden zijn woorden. Vooral Johannes was nauw met Jezus verbonden, zodat hij wordt aangeduid als de discipel die Jezus liefhad. De Heiland hield van allen, maar Johannes had de meest

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ontvankelijke geest. Hij was jonger dan de anderen en met kinderlijk vertrouwen opende Hij zijn hart voor Jezus. Zo leefde hij meer met Christus mee en de diepste geestelijke lessen werden door hem aan zijn volk bekendgemaakt.

Bovenaan een der groepen waarin de apostelen zijn verdeeld staat de naam van Filippus. Hij was de eerste discipel tot wie Jezus het duidelijk bevel „Volg Mij” had gericht. Filippus kwam uit Betsaida, de stad van Andreas en Petrus. Hij had geluisterd naar de boodschap van Johannes de Doper en gehoord hoe deze Christus aankondigde als het Lam Gods. Filippus zocht eerlijk naar waarheid, maar had moeite om te geloven. Hoewel hij zich bij Christus had gevoegd, laat zijn boodschap aan Natanaël zien dat hij niet volkomen overtuigd was van de godheid van Jezus. Hoewel de stem van God uit de hemel Christus had bekendgemaakt als Gods Zoon, was Hij voor Filippus „Jezus van Nazaret, de zoon van Jozef”.² Ook toen de vijfduizend werden gespijzigd, kwam het gebrek aan geloof in Filippus tot uiting. Jezus stelde hem de vraag om hem te beproeven: „Waar zullen wij brood kopen, dat dezen kunnen eten?” Het antwoord van Filippus toonde zijn ongeloof: „Tweehonderd schellingen brood is voor dezen niet genoeg, als ieder een kleine hoeveelheid zal krijgen.”³ Jezus was bedroefd. Hoewel Filippus zijn werken had gezien en zijn macht had gevoeld, had hij nog geen geloof. Toen de Grieken Filippus ondervroegen over Jezus, had hij niet de kans aangegrepen hen aan de Heiland voor te stellen, maar hij was naar Andreas gegaan. En in die laatste uren voor de kruisiging waren het weer de woorden van Filippus, die niet bepaald het geloof sterkten. Toen Thomas aan Jezus de vraag stelde: „Heer, wij weten niet waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg?” antwoordde de Heiland: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven ... Indien gij Mij kent, zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben.” Het antwoord van Filippus toonde zijn ongeloof: „Heer, toon ons de Vader en het is ons genoeg.”⁴ Zo traag van hart, zo zwak van geloof was de discipel die gedurende drie jaar bij Jezus was geweest.

Een gunstige tegenstelling met het ongeloof van Filippus was het kinderlijk vertrouwen van Natanaël. Hij had een oprechte aard en zijn geloof klemde zich vast aan het ongeziene. Toch was Filippus een leerling in de school van Christus en de goddelijke Leraar had geduld met zijn ongeloof en traagheid. Toen de Heilige Geest neerdaalde op de discipelen werd Filippus een leraar zoals God dat wenste. Hij wist waarover hij sprak en onderwees met een zekerheid die zijn toehoorders overtuigde.

Terwijl Jezus zijn discipelen voorbereidde op hun werk, drong iemand, die niet geroepen was, zich bij hen op. Dat was Iskariot, iemand die voorgaf een volgeling van Christus te zijn. Nu kwam hij naar voren en vroeg een

HIJ STELDE ER TWAALF AAN

plaats in deze intieme kring discipelen. Met diepe ernst en schijnbare oprechtheid zei hij: „Meester, ik zal U volgen waar Gij ook heengaat.” Jezus wees hem niet af, heette hem evenmin welkom, maar uitte slechts de ontmoedigende woorden: „De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.”⁵ Judas geloofde dat Jezus de Messias was en door zich bij de discipelen te voegen hoopte hij een vooraanstaande positie in het nieuwe koninkrijk te verwerven. Deze verwachting wilde Jezus hem ontnemen door te wijzen op zijn armoede.

De discipelen wilden graag dat Judas één van hen zou worden. Hij had een indrukwekkend voorkomen, een scherp onderscheidingsvermogen en bruikbare talenten en zij bevalen hem aan bij Jezus als iemand, die Hem van veel nut zou kunnen zijn in zijn werk. Zij verbaasden zich erover dat Jezus hem zo koel ontving.

De discipelen waren erg teleurgesteld geweest, omdat Jezus niet geprobeerd had de medewerking van de leiders in Israël te verkrijgen. Ze meenden dat het fout was zijn zaak niet te sterken door de steun van deze invloedrijke mensen. Als Jezus Judas had afgewezen, zouden zij in gedachten hebben getwijfeld aan de wijsheid van hun Meester. De latere geschiedenis van Judas zou hen wijzen op het gevaar van rekening te houden met wereldse overdenkingen bij het bepalen van de geschiktheid van mensen voor Gods werk. De medewerking van mensen, zoals de discipelen graag zouden verkrijgen, zou het werk in handen van de grootste vijanden van het evangelie hebben overgeleverd.

Toen Judas zich bij de discipelen aansloot, was hij niet ongevoelig voor de aantrekkelijkheid van Christus' karakter. Hij voelde de invloed van die goddelijke macht die de mensen tot de Heiland trekt. Hij die niet gekomen was om het geknakte riet te verbreken of de kwijnende vlaswiek te doven, zou deze ziel niet afwijzen, zolang er nog het minste verlangen naar het licht aanwezig was. De Heiland kende het hart van Judas. Hij kende de diepten van de zonde waarin Judas zou zinken, als hij niet door Gods genade daarvan zou worden bevrijd. Door deze man aan Zich te binden plaatste Hij hem daar, waar hij dagelijks in aanraking met de stroom van zijn eigen onzelfzuchtige liefde zou komen. Als Judas zijn hart zou openstellen voor Christus, zou Gods genade de duivel van zelfzucht uit zijn leven bannen en zelfs hij zou een onderdaan van Gods koninkrijk kunnen worden.

God neemt de mensen zoals ze zijn, met alle menselijke trekken in hun karakter en leidt hen op voor zijn dienst, als ze zich laten gezeggen en zich door Hem laten leren. Ze worden niet gekozen omdat ze volmaakt zijn, maar ondanks hun onvolmaaktheid, opdat ze door de kennis en het toepassen van de waarheid door de genade van Christus naar zijn beeld

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

veranderd worden. Judas had dezelfde kansen als de andere discipelen. Hij luisterde naar dezelfde kostbare lessen. Maar het uitleven van de waarheid, die Christus eiste, verschilde met de wensen en plannen van Judas en hij wilde zijn ideeën niet prijsgeven teneinde wijsheid van God te ontvangen.

Wat was de Heiland geduldig met de man die Hem zou verraden! In zijn onderricht stond Jezus stil bij de beginselen van weldadigheid, die de hebzucht aan de wortel raken. Hij hield Judas de afschuwelijke aard van hebzucht voor en menigmaal erkende de discipel dat zijn karakter was afgebeeld en zijn zonde aan het licht werd gebracht. Hij wilde echter zijn zonde niet belijden en laten. Hij was zelfvoldaan en in plaats van weerstand te bieden aan de verleiding ging hij door met zijn oneerlijke praktijken. Christus was voor hem een levend voorbeeld van wat hij moest worden als hij de vruchten wilde plukken van het goddelijke middelaarschap en zijn werk, maar elke les ging aan Judas voorbij.

Jezus maakte hem geen scherpe verwijten voor zijn hebzucht, maar verdroeg met goddelijk geduld deze dwalende man, zelfs terwijl Hij hem het bewijs leverde dat Hij zijn hart las als een geopend boek. Hij hield hem de hoogste motieven om goed te doen voor ogen. Door het verwerpen van het licht van de hemel zou Judas geen verontschuldiging hebben.

In plaats van in het licht te wandelen koos Judas vast te houden aan zijn gebreken. Boze verlangens, wraakgierige hartstochten, duistere en weerspannige gedachten werden gekoesterd tot Satan hem volledig beheerste. Judas was een vertegenwoordiger van de vijand van Christus geworden. Toen hij met Jezus in aanraking kwam, bezat hij enkele kostbare karaktertrekken die hem een zegen voor de gemeente hadden kunnen maken. Als hij bereid was geweest het juk van Christus te dragen, had hij tot de voornaamste apostelen gerekend kunnen worden, maar hij verhardde zijn hart toen hij op zijn fouten werd gewezen en trots en weerspannig koos hij zijn eigen zelfzuchtige ambitie waardoor hij zich ongeschikt toonde voor het werk dat God voor hem te doen had.

Alle discipelen hadden ernstige gebreken toen Jezus hen riep tot zijn dienst. Zelfs Johannes, die het nauwst verbonden was met de zachtmoedige en nederige Heiland, was van nature niet zachtmoedig en nederig. Hij en zijn broer werden „zonen des donders” genoemd. Toen ze bij Jezus waren, wekte ieder blijk van minachting jegens Hem hun verontwaardiging en strijd lust. Toorn, wraakzucht en de geest van kritiek waren eigenschappen van de geliefde discipel. Hij was trots en wenste de eerste in Gods koninkrijk te zijn. Maar dagelijks zag hij de zachtheid en verdraagzaamheid van Jezus, in tegenstelling met zijn heftige geest en luisterde hij naar zijn lessen over nederigheid en geduld.

HIJ STELDE ER TWAALF AAN

Hij opende zijn leven voor Gods invloed en werd niet alleen een hoorder maar ook een dader van de woorden van de Heiland. Hij leerde het juk van Christus dragen en zijn last opnemen.

Jezus berispte zijn discipelen. Hij waarschuwde en vermaande hen, maar Johannes en zijn broeders verlieten Hem niet. Zij kozen Jezus, ondanks de berispingen. De Heiland trok Zich niet van hen terug op grond van hun zwakheden en fouten. Tot het eind bleven zij delen in zijn lijden en het leren van de lessen van zijn leven. Door op Christus te zien werd hun karakter veranderd.

De apostelen verschilden onderling veel in aard en instelling. Levi-Matteüs, de tollenaar was er, en de woeste Zeloot Simon, de onverzoenlijke hater van het gezag van Rome; de edelmoedige, impulsieve Petrus en de laaghartige Judas; de eerlijke, maar vreesachtige en teruggetrokken Tomas; Filippus, traag van hart en geneigd te twijfelen en de eierzuchtige, felle zonen van Zebedeüs en hun broeders. Al deze mannen werden samengebracht met hun verschillende gebreken, met hun overgeërfd en aangekweekte neigingen tot zonde, maar in en door Christus zouden ze deel uitmaken van Gods gezin en leren één te worden in geloof, in leer, in geest. Zij zouden op de proef worden gesteld, zij zouden hun verdriet, hun verschil van mening hebben, maar zolang Christus in hun hart woonde, zou er geen verdeeldheid zijn. Zijn liefde zou hen ertoe brengen elkaar lief te hebben. De lessen van de Meester zouden helpen alle verschillen te overbruggen en de discipelen verenigen, tot ze één van geest en één van oordeel zouden zijn. Christus is het grote middelpunt en ze zouden elkaar benaderen naar mate ze dichter bij het middelpunt zouden komen.

Toen Jezus zijn onderricht aan zijn discipelen had geëindigd, verzamelde Hij de kleine groep dicht om Zich heen, knielde in hun midden en legde hun de handen op, terwijl Hij hen door gebed wijdde voor zijn geheiligd werk. Zo werden de discipelen aangesteld in het evangeliewerk.

Christus kiest als zijn vertegenwoordigers onder de mensen geen engelen die niet in zonde gevallen zijn maar mensen met gelijke hartstochten als die van hen, die ze willen redden. Christus is zelf mens geworden om de mens te kunnen benaderen. Het goddelijke heeft het menselijke nodig, want zowel goddelijkheid als menselijkheid is nodig om redding aan de wereld te brengen. Het goddelijke heeft het menselijke nodig, opdat het laatste een middel van contact tussen God en de mens kan worden. Dat is het geval met de boodschappers van Christus. De mens heeft een macht buiten en boven zich nodig om Gods beeld in hem te herstellen en hem in staat te stellen Gods werk te doen. Dit maakt echter de mens als werktuig niet minder nodig. De mensheid legt beslag op Gods kracht. Christus woont door geloof in het hart en door met God samen te werken wordt de mense-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

lijke kracht geschikt ten goede.

Hij, die de Galilese vissers heeft geroepen, roept ook nu nog mensen voor zijn dienst. Hij is nog even bereidwillig zijn macht door ons te openbaren als het geval was bij de eerste discipelen. Hoe onvolmaakt en zondig we ook zijn, de Here biedt ons aan met Hem samen te werken als leerlingen van Christus. Hij nodigt ons uit ons door Hem te laten onderrichten, ons met Christus te verenigen, zodat wij de werken van God kunnen doen.

„Wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht die alles te boven gaat, van God is en niet van ons.”⁶ Om deze reden is de verkondiging van het evangelie niet aan engelen, maar aan feilbare mensen toevertrouwd. Het is duidelijk dat de macht die door menselijke zwakheid werkt, Gods kracht is. Zo worden wij bemoedigd te geloven dat de kracht, die anderen kan helpen die even zwak zijn als wijzelf, ook ons kan helpen. En zij, die met zwakheid omvangen zijn, moeten tegemoetkomend kunnen zijn jegens de onwetenden en de dwalenden.⁷ Omdat zij zelf in gevaar hebben verkeerd, kennen zij de gevaren en moeilijkheden van de weg en zijn daarom geroepen hen die in hetzelfde gevaar verkeren, te benaderen. Velen zijn verslagen door twijfel, bezwaard door ziekten, zwak in het geloof, niet in staat de Onzienlijke te zien. Maar een vriend die ze kunnen zien, die in de naam van Christus tot hen komt, kan een schakel worden om hun zwak geloof op Christus te richten.

Wij moeten samenwerken met Gods engelen om Jezus aan de wereld bekend te maken. De engelen zien met ongeduldig verlangen uit naar onze samenwerking, want de mens moet het middel zijn om met andere mensen in aanraking te komen. Als wij ons volledig overgeven aan Christus, zijn de engelen blij dat zij door onze stemmen Gods liefde bekend kunnen maken.

---

¹ Leviticus 23:40

² Johannes 1:45

³ Johannes 5:5, 7

⁴ Johannes 14:5-8

⁵ Matteüs 8:19, 20

⁶ 2 Korintiërs 4:7

⁷ Hebreëën 5:2

De Bergrede

Zelden riep Christus alleen zijn discipelen om Zich heen om naar zijn woorden te luisteren. Hij koos als toehoorders niet alleen de mensen, die de weg ten leven kenden. Hij wilde de menigten bereiken die onwetend waren en in dwaling verkeerden. Hij bracht zijn lessen vol waarheid daar, waar ze de verduisterde geest konden bereiken. Zelf was Hij de Waarheid, de lendenen omgord en de handen uitgestrekt om te zegenen om door woorden van waarschuwing, smeking, en bemoediging allen op te heffen die tot Hem wilden komen.

Hoewel de Bergrede voornamelijk tot de discipelen werd gericht, luisterden tal van mensen naar deze woorden. Nadat Jezus de apostelen had aangesteld, ging Hij met hen naar de oever van het meer. Hier begonnen de mensen in de vroege morgen samen te komen. Behalve de menigten die gewoonlijk kwamen uit de steden in Galilea waren er mensen uit Judea, zelfs uit Jeruzalem; uit Perea, Dekapolis, Idumea, zuidelijk van Judea en uit Tyrus en Sidon, de Fenicische steden aan de oever van de Middellandse Zee. „Daar zij hoorden hoeveel Hij deed, kwamen zij om Hem te horen en genezen te worden van hun ziekten . . . omdat er kracht van Hem uitging en Hij allen genas.”¹

Het smalle strand bood zelfs niet voldoende staanplaats voor allen die naar Jezus wilden luisteren en Hij ging hen voor naar de berghelling. Toen Hij een vlak gedeelte bereikte dat een aangename vergaderplaats bood aan de grote schare, ging Hij op het gras zitten en de discipelen en de mensen volgden zijn voorbeeld.

De discipelen zaten altijd vlak bij Jezus. De mensen drongen steeds naar Hem toe maar de discipelen begrepen dat zij zich niet uit zijn nabijheid moesten laten verdringen. Ze zaten dicht bij Hem om geen woord van zijn onderricht te verliezen. Ze waren aandachtige toehoorders, verlangend de waarheden te begrijpen die zij in alle landen en in alle tijden moesten prediken.

Met een gevoel dat zij meer dan gewoonlijk konden verwachten, schaar-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 5, 6, 7

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

den ze zich rond hun Meester. Ze geloofden dat het koninkrijk spoedig opgericht zou worden en uit het voorval van die morgen maakten ze met zekerheid op dat een of andere aankondiging die daarop betrekking zou hebben, gedaan zou worden. Een gevoel van afwachting vervulde ook de menigte en aandachtige gezichten toonden ernstige belangstelling. Terwijl de mensen op de groene berghelling zaten en wachtten op de woorden van de goddelijke Leraar, waren hun harten vervuld met gedachten aan de heerlijkheid van de toekomst. Er waren schriftgeleerden en Farizeeën die uitzagen naar de dag waarop ze over de gehate Romeinen zouden heersen en de rijkdommen en pracht van het wereldrijk zouden bezitten. De arme landlieden en vissers hoopten de belofte te horen dat hun ellendige krotten, hun karig voedsel, hun leven van zwoegen en angst voor gebrek plaats zou maken voor huizen van overvloed en dagen van gemak. Zij hoopten dat Christus hun in plaats van het ene ruwe kleed dat overdag hun kleding en 's nachts hun bedekking was, de rijke gewaden van hun overweldigers zou geven. In aller hart leefde de trotse hoop dat Israël binnen afzienbare tijd boven alle andere volken geëerd zou worden als het uitverkoren volk van de Heer en dat Jeruzalem verheven zou worden tot het centrum van een universeel rijk.

Christus stelde de hoop op aardse grootheid teleur. In de Bergrede trachtte Hij het werk teniet te doen dat tot stand was gebracht door verkeerd onderricht en zijn toehoorders een juiste voorstelling te geven van zijn koninkrijk en zijn eigen karakter. Hij deed echter geen rechtstreekse aanval op de dwalingen van het volk. Hij zag de ellende van de wereld als gevolg van de zonde maar hield hun geen levendig beeld voor ogen van hun jammer. Hij leerde hun iets dat oneindig beter was dan zij ooit hadden gekend. Zonder hun meningen over Gods koninkrijk te bestrijden, vertelde Hij hen aan welke voorwaarden ze moesten voldoen om daar binnen te gaan, en liet het aan hen over hun gevolgtrekkingen over de aard ervan te maken. De waarheden die Hij onderwees zijn even belangrijk voor ons als voor de menigte die Hem volgde. Wij hebben er evenveel behoefte aan de grondbeginselen van Gods koninkrijk te kennen.

De eerste woorden van Christus tot de mensen op de berg waren woorden van zegen. Zalig zij, zei Hij, die hun geestelijke armoede beseffen en behoefte voelen gered te worden. Het evangelie moet aan de armen worden gepredikt. Het wordt niet geopenbaard aan hen die geestelijk trots zijn, die voorgeven dat ze rijk zijn en aan geen ding behoefte hebben, maar aan hen die nederig en berouwvol zijn. Slechts één bron is geopend voor de zonde, een bron voor de armen van geest.

Het trotse hart streeft ernaar de verlossing te verdienen, maar zowel onze aanspraak op de hemel als onze geschiktheid daartoe is te vinden in de

DE BERGREDE

gerechtigheid van Christus. De Heer kan niets doen om de mens te herstellen tenzij deze, overtuigd van eigen zwakte en ontdaan van alle zelfvol-daanheid, zich overgeeft aan Gods leiding. Dan kan hij de gave ontvangen die God graag wil geven. Aan de ziel, die zijn nood beseft, wordt niets onthouden.

Hij heeft onbeperkt toegang tot Hem, in Wie alle volheid woont. „Want zo zegt de Hoge en Verhevene, die in eeuwigheid woont en wiens naam de Heilige is: In de hoge en in het heilige woon Ik en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzel-den te doen opleven.”²

„Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden.” Met deze woorden wil Christus niet leren dat treuren in zichzelf macht heeft te verlossen van de schuld der zonde. Hij hecht geen goedkeuring aan voorgewende of aan opzettelijke nederigheid. Het treuren waarover Hij spreekt bestaat niet uit zwaarmoedigheid en klagen. Al treuren wij over de zonde, toch kunnen wij ons verblijden over het kostbaar voorrecht dat wij kinderen van God zijn. Vaak hebben we verdriet omdat onze verkeerde daden voor onszelf onprettige gevolgen hebben, maar dit is geen berouw. Echt verdriet over zonde is het resultaat van het werk van de Heilige Geest. De Geest openbaart de ondankbaarheid van het hart dat de Heiland veronachtzaamd en bedroefd heeft en leidt ons berouwvol naar de voet van het kruis. Jezus wordt door elke zonde opnieuw gewond en als wij zien op Hem die wij doorstoken hebben, treuren we over de zonde die zulk een lijden op Hem heeft gebracht. Zulk treuren zal ons ertoe brengen de zonde op te geven. De wereldling kan dit verdriet een zwakheid noemen, maar het is juist de kracht die de berouwvolle mens verbindt met de Oneindige door een band die onverbreekbaar is. Het laat zien dat Gods engelen aan de mens de genadegaven terugbrengen, die door de hardheid van het hart en door de zonde verloren waren gegaan. De tranen van de boetvaardige mens zijn regendruppels die voorafgaan aan de zonneschijn van heiligheid. Dit verdriet kondigt een vreugde aan, die als een levende bron in het leven zal zijn. „Alleen, erken uw ongerechtigheid, dat gij van de Here uw God zijt afgefallen.” „Ik zal u niet donker aanzien, want Ik ben genadig, luidt het woord des Heren.”³

Aan de treurenden van Sion wil Hij hoofdsieraad geven in plaats van as, vreudegolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest.”⁴

Ook voor hen die treuren onder beproevingen en smart is er vertroosting.

De bitterheid van smart en vernedering is beter dan het toegeven aan de zonde. God openbaart ons door beproeving de zieke plekken in ons karak-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ter opdat wij door zijn genade onze zonden zullen overwinnen. Onbekende gedeelten in ons eigen leven worden voor ons aan het licht gebracht en de toets komt of wij de berisping en Gods aard willen aanvaarden. Als er beproevingen komen mogen we niet morren of klagen. Wij moeten niet in opstand komen of door bezorgd te zijn ons van Christus losmaken. We moeten ons voor God verootmoedigen. Gods wegen zijn duister voor iemand, die de dingen wil zien in een licht dat hemzelf behagen schenkt. Ze lijken donker en vreugdeloos voor onze menselijke natuur. Gods weg is echter een weg van genade en het eind daarvan is zaligheid. Elia wist niet wat hij deed, toen hij in de woestijn zei dat hij genoeg had van het leven en bad om te mogen sterven. In zijn ontferming hield de Here hem niet aan zijn woord. Voor Elia was nog een groot werk te doen en toen dat werk was gedaan, hoefde hij niet moedeloos en eenzaam om te komen in de woestijn. Hij hoefde niet neer te dalen in het stof der aarde, maar mocht in heerlijkheid naar Gods troon opstijgen, begeleid door hemelse wagens. God zegt tot de bedroefden: „Zijn wegen heb ik gezien, doch ik zal het genezen, het leiden en het weer vertroosting schenken, namelijk aan de treurende ervan.” „Ik verander hun rouw in vreugde, ik troost en verblijd hen na hun smart.”⁵

„Zalig de zachtmoedigen.” De moeilijkheden die wij het hoofd moeten bieden kunnen heel veel minder worden door die zachtmoedigheid die in Christus is.

Als wij de nederigheid van onze Meester bezitten, zullen we staan boven de vernederingen, de tegenslagen en ergernissen waaraan we dagelijks bloot staan en zij zullen niet langer een schaduw over ons werpen. Het hoogste blijk van adel in een christen is zelfbeheersing. Wie onder smaad of wreedheid geen kalme en vertrouwende geest bewaart, ontnemt God het recht in hem zijn eigen volmaakt karakter te openbaren. Een nederig hart is de kracht die de overwinning schenkt aan Christus' volgelingen. Het is het bewijs van hun verbondenheid met God.

„Want de Here is verheven en Hij aanschouwt de nederige.”⁶ Zij die de zachtmoedige en nederige geest van Christus openbaren, worden liefderijk door God aanschouwd. De wereld mag hen dan al verachtelijk beschouwen, voor God betekenen ze veel. Niet alleen de verstandigen, de vooraanstaanden en zij die weldoen hebben toegang tot de hemel. Niet alleen de ijverige werkers, die altijd door bezig zijn. Nee, de armen van geest, die vurig verlangen naar de blijvende tegenwoordigheid van Christus, de nederigen van hart, wier hoogste streven is de wil van God te doen, zullen toegang verkrijgen.

Zij zullen deel uitmaken van degenen die hun gewaden gewassen hebben en ze wit gemaakt hebben in het bloed van het Lam. „Daarom zijn zij voor

DE BERGREDE

de troon van God en dienen Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij die op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uitspreiden.”⁷

„Zalig die honger en dorst naar de gerechtigheid.” Het gevoel van onwaardigheid zal de mens ertoe brengen te honger en dorst naar de gerechtigheid en in dit verlangen zullen zij niet teleurgesteld worden.

Zij, die in hun leven plaatsmaken voor Jezus zullen zijn liefde beseffen.

Allen die ernaar verlangen de gelijkenis van Gods karakter te dragen, zullen verzadigd worden. De Heilige Geest laat niemand hulpeloos staan, die op Jezus ziet. Hij neemt de dingen van Christus en toont ze hem. Als het oog op Christus is gericht, blijft het werk van de Heilige Geest doorgaan tot de ziel in overeenstemming is gebracht met het beeld van Christus.

Zuivere liefde zal de ziel verruimen en in staat stellen hogere bekwaamheden te bereiken, meer te leren over hemelse dingen, zodat deze deel zal hebben aan de volheid van Christus. „Zalig die honger en dorst naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.”

De barmhartigen zullen barmhartigheid verkrijgen en de reinen van hart zullen God zien. Elke onreine gedachte verontreinigt de ziel, verzwakt het zedelijk gevoel en heeft de neiging de indrukken, gemaakt door de Heilige Geest, uit te wissen. Het geestelijk oog wordt verduisterd zodat de mens God niet kan zien. De Heer kan en zal de berouwvolle zondaar vergiffenis schenken, maar hoewel vergeving is geschonken, is de ziel toch geschonden. Alle onreine spraak of gedachten moeten geschuwd worden door hem, die geestelijke waarheden duidelijk wil onderscheiden.

De woorden van Christus houden echter meer in dan vrijheid van zinnelijke onreinheid, meer dan vrijheid van de ceremoniële onreinheid, waarvoor de joden zo bang waren. Zelfzucht verhindert ons God te zien. De geest die zichzelf zoekt, beoordeelt God naar zichzelf. We kunnen Hem die liefde is, niet begrijpen tenzij we dit alles hebben opgegeven. Alleen de onzelfzuchtige, de nederige en vertrouwende mens zal God zien als „barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw.”⁸

„Zalig de vredestichters.” De vrede van Christus komt voort uit waarheid.

Ze is in harmonie met God. De wereld leeft in vijandschap met Gods wet. Zondaars leven in vijandschap met hun Maker en als gevolg leven zij in vijandschap met elkaar. De psalmist zegt echter: „Zij die uw wet liefhebben, hebben grote vrede, er is voor hen geen struikelblok.”⁹ Mensen kunnen geen vrede maken. Menselijke plannen voor loutering en verheffing van personen of van de maatschappij zullen er niet in slagen een blijvende vrede tot stand te brengen, omdat zij het hart niet bereiken. De enige kracht die ware vrede kan scheppen of bestendigen is de genade van Christus. Als deze in het hart leeft, worden boze hartstochten die strijd en

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

verdeeldheid brengen, uitgedreven. „Voor een doornstruik zal een cypres opschieten, voor een distel zal een mirt opschieten;” en de woestijn van het leven „zal zich verblijden en bloeien als een roos.”¹⁰

De scharen waren verbaasd over deze leer, die zo heel anders was dan de voorschriften en het voorbeeld van de Farizeeën. Het volk was gaan denken dat geluk bestond uit het bezitten van wereldse zaken en dat de roem en eer van mensen begerenswaardige dingen waren. Het was erg prettig „rabbi” te worden genoemd en als wijs en godsdienstig te worden geprezen, terwijl hun deugden aan de mensen werden voorgehouden. Dit alles werd als het toppunt van geluk gezien. Maar in tegenwoordigheid van die grote menigte zei Jezus dat alles wat zulke mensen ooit zouden ontvangen, aards gewin en aardse eer zou zijn. Hij sprak met zekerheid en een overtuigende kracht lag in zijn woorden. De mensen waren stil en een gevoel van vrees bekreep hen. Ze keken elkaar bedenkelijk aan. Wie van hen zou zalig worden als de leer van deze Man juist was? Velen waren overtuigd dat deze opmerkelijke Leraar werkelijk met Gods Geest was bezielde en dat de gedachten die Hij uitte van God kwamen.

Nadat Jezus had verklaard wat waar geluk vormt en hoe men dit kan krijgen, wees Hij meer bepaald op de plichten van zijn discipelen als leraars, door God gekozen om anderen te leiden op het pad der gerechtigheid naar het eeuwig leven. Hij wist dat zij dikwijls teleurgesteld en ontmoedigd zouden worden, dat zij besliste tegenstand zouden hebben en beledigd worden. Hun boodschap zou verworpen worden. Maar al te goed wist Hij dat de eenvoudige mannen, die zo aandachtig naar zijn woorden luisterden, bij het vervullen van hun taak laster, pijniging, gevangenschap en dood zouden ervaren en Hij ging verder:

„Zalig de vervolgd om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zalig zijt gij wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mij nentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten voor u vervolgd.”

De wereld heeft de zonde lief en haat gerechtigheid. Dit was de oorzaak van haar vijandschap tegen Jezus. Allen die weerstand bieden aan zijn eindeloze liefde zullen het christendom een storend element vinden. Het licht van Christus verdrijft het duister dat hun zonden bedekt en de behoefte aan hervorming wordt duidelijk. Terwijl zij, die zich overgeven aan de invloed van de Heilige Geest strijd gaan voeren tegen hun eigen natuur, strijden zij, die aan de zonde vasthouden, tegen de waarheid en haar verkondigers.

Op deze wijze komt er strijd en worden de volgers van Christus beschuldigd als onruststokers. Maar het is de gemeenschap met God die hen de

DE BERGREDE

vijandschap van de wereld bezorgt. Zij dragen smaad terwille van Christus. Zij betreden het pad dat de edelste mens op aarde betreden heeft. Zij moeten vervolging niet verdrietig, maar blij tegemoet treden. Elke vurige beproeving wordt door God gebruikt om hen te zuiveren, en is bedoeld hen geschikt te maken om Gods medewerkers te zijn. Elk treffen heeft zijn plaats in de grote strijd om het recht en zal bijdragen aan de vreugde over de overwinning. Met dit voor ogen zal de beproeving van hun geloof en volharding blijmoedig en niet angstig en afwijzend aanvaard worden. Begerig hun verplichting tegenover de wereld te volbrengen moeten Gods dienstknechten, het oog gericht op zijn goedkeuring, elke taak vervullen zonder bevreesd te zijn voor de mensen.

„Gij zijt het zout der aarde,” zei Jezus. Trek u niet uit de wereld terug om aan vervolging te ontkomen. U moet onder de mensen blijven, zodat Gods liefde zal zijn als zout, om de wereld te bewaren voor het verderf.

Mensen, die gehoor geven aan de invloed van de Heilige Geest zijn de kanalen waardoor Gods zegen stroomt. Als zij, die God dienen, van de aarde zouden worden weggenomen en zijn Geest Zich van de mensen zou terugtrekken, zou deze wereld worden prijsgegeven aan verwoesting en troosteloosheid, de vruchten van Satans heerschappij. Hoewel de goddelozen het zich niet bewust zijn, hebben zij de zegeningen van dit leven te danken aan de tegenwoordigheid op aarde van Gods volk, dat zij verachten en verdrukken. Als iemand echter alleen in naam christen is, is hij als zout dat smakeloos geworden is. Zo iemand heeft geen invloed ten goede op de wereld. Door het onjuist voorstellen van God zijn zulke mensen erger dan ongelovigen.

„Gij zijt het licht der wereld.” De joden meenden de zegeningen van de zaligheid te beperken tot hun eigen volk, maar Christus liet hen zien dat zaligheid is als de zonneschijn. Deze behoort heel de wereld toe. Bijbelse godsdienst moet niet beperkt worden tussen de kaften van een boek of binnen de muren van een kerk. Ze moet niet alleen maar zo nu en dan naar voren gebracht worden tot eigen voordeel om dan weer zorgvuldig opgeborgen te worden. Ze moet het dagelijks leven heiligen en zich openbaren in elke zakelijke transactie en in alle maatschappelijke betrekkingen.

Ware karaktervorming vindt niet van buitenaf plaats en wordt niet aangedaan. Ze straalt van binnenuit. Als wij anderen de weg der gerechtigheid willen wijzen, moeten de beginselen van gerechtigheid in ons leven zijn opgesloten. Onze geloofsbelijdenis verkondigt misschien de theorie van de godsdienst, maar onze daadwerkelijke vroomheid verkondigt het woord der waarheid. Een beginselvast leven, een heilige levenswandel, onwankelbare onkreukbaarheid, een werkzame, weldoende geest, een goddelijk voorbeeld, dit zijn de middelen waardoor het licht aan de wereld

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

wordt gebracht.

Jezus had niet stilgestaan bij de nadere omschrijvingen van de wet. Toch wilde Hij niet de indruk achterlaten bij zijn toehoorders dat Hij was gekomen om de eisen der wet opzij te schuiven. Hij wist dat er spionnen gereed stonden om ieder woord te gebruiken dat verdraaid zou kunnen worden om aan hun doel te beantwoorden. Hij wist dat bij veel van zijn toehoorders vooroordeel leefde en zei niets om hun geloof in de godsdienst en inzettingen die hun door Mozes waren gegeven aan het wankelen te brengen. Christus zelf had zowel de zedenwet als de ceremoniële wet gegeven. Hij was niet gekomen om het vertrouwen in zijn eigen inzettingen teniet te doen. Juist zijn grote eerbied voor de wet en de profeten was de reden dat Hij de muur van overgeleverde inzettingen, die de joden omgaf, trachtte te doorbreken. Terwijl Hij hun onjuiste uitleg van de wet verwierp, waarschuwde Hij zijn discipelen dat zij geen van de levensbelangrijke waarheden, aan de Hebreeën toevertrouwd, moesten opgeven.

De Farizeeën waren trots op hun gehoorzaamheid aan de wet. Toch wisten zij zo weinig van haar beginselen dagelijks in praktijk te brengen, dat de woorden van de Heiland hen als ketterij in de oren klonken. Terwijl Hij de onzin, waaronder de waarheid begraven lag, wegveegde, meenden zij dat Hij de waarheid zelf wegdeed. Ze fluisterden onder elkaar dat Hij het gemakkelijk nam met de wet. Hij las hun gedachten en antwoordde daarop met de woorden:

„Meent niet dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden. Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen.” Hier weerlegde Jezus de beschuldiging van de Farizeeën. Zijn werk in de wereld is om de heilige aanspraken te rechtvaardigen van de wet die Hij volgens hen overtrad.

Als Gods wet veranderd of afgeschaft had kunnen worden, had Christus niet voor de gevolgen van onze zonden hoeven lijden. Hij was gekomen om de verhouding van de wet tot de mens duidelijk te maken en haar voorschriften te verduidelijken door zijn eigen leven van gehoorzaamheid.

God heeft ons zijn heilige wet gegeven omdat Hij van de mensen houdt. Om ons te beschermen tegen de gevolgen van de zonde openbaart Hij de beginselen van het recht. De wet is de uitdrukking van Gods gedachten. Wanneer deze wet in Christus wordt aangenomen, worden haar voorschriften ook onze gedachten.

Ze verheft ons boven de macht van natuurlijke verlangens en neigingen, boven verzoeking die tot zonde verleiden. God wil dat we gelukkig zijn en Hij heeft ons de geboden van de wet gegeven om door gehoorzaamheid daaraan blijdschap te vinden. Toen de engelen bij de geboorte van Jezus zongen:

DE BERGREDE

„Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens,” maakten zij de beginselen van de wet bekend, die Hij door zijn komst zou groot maken en verheerlijken.

Toen de wet op de Sinai werd verkondigd, maakte God aan de mensen de heiligheid van zijn karakter bekend, opdat zij in tegenstelling daarmee de zondigheid van hun eigen karakter zouden zien. De wet was gegeven om hen van zonde te overtuigen en hun te laten zien dat zij een Verlosser nodig hadden. Dit zou gebeuren als de beginselen ervan door de Heilige Geest in het hart geschreven zouden worden. Dit werk gebeurt nog steeds. In het leven van Christus zijn de beginselen duidelijk gemaakt en als de Heilige Geest van God het hart beroert, als het licht van Christus aan de mensen hun behoefte aan zijn reinigend bloed en zijn rechtvaardigende gerechtigheid openbaart, is de wet nog steeds een middel om ons tot Christus te brengen, opdat wij door het geloof gerechtvaardigd zullen worden. „De wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel.”¹¹

„Eer de hemel en aarde vergaan,” zei Jezus, „zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied.” De zon, die aan de hemel staat, de aarde waarop u woont, zijn Gods getuigen dat zijn wet onveranderlijk en eeuwig is. Al zouden zij voorbijgaan, Gods geboden blijven bestaan. „Gemakkelijker zouden hemel en aarde vergaan dan dat er van de wet één tittel zou vallen.”¹² Het stelsel van schaduwen dat op Jezus wees als het Lam Gods zou bij zijn dood eindigen, maar de geboden van de Decaloog zijn even onveranderlijk als Gods troon.

Omdat de wet des Heren volmaakt is, moet iedere afwijking ervan verkeerd zijn. Wie Gods geboden ongehoorzaam zijn en anderen leren hetzelfde te doen, worden door Christus veroordeeld. Het leven van gehoorzaamheid dat de Heiland heeft geleid handhaafde de eisen der wet. Het liet zien dat de mens de wet kon houden en toonde het uitnemend karakter dat gehoorzaamheid bewerkt.

Allen die net als Hij gehoorzaam zijn laten zien dat de wet heilig, rechtvaardig en goed is.¹³ Wie anderzijds Gods geboden overtreedt, ondersteunt de bewering van Satan, dat de wet onrechtvaardig is en niet gehoorzaamd kan worden. Op deze wijze steunen zij het bedrog van Gods tegenstander en onteren God. Zij zijn kinderen van de boze, die als eerste opstond tegen Gods wet. Als zij in de hemel zouden worden toegelaten, zou het element van strijd en opstand worden binnengebracht en het welzijn van het universum zou in gevaar worden gebracht. Niemand, die opzettelijk ook maar één van de geboden overtreedt, zal het koninkrijk der hemelen binnengaan.

De rabbi's beschouwden hun gerechtigheid als een toegangsbewijs voor de hemel, maar Jezus noemde deze onvoldoende en waardeloos. Uiterlijke

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

vormen en een verstandelijke kennis van de waarheid vormden de gerechtigheid van de Farizeeën. De rabbi's zeiden dat ze heilig waren als gevolg van hun eigen pogen de wet te houden, maar hun werken hadden gerechtigheid geschieden van de godsdienst. Hoewel zij stipt waren in hun godsdienstige gebruiken, was hun leven zedeloos en ontaard. Hun zogenaamde gerechtigheid kon hen nooit toegang verschaffen tot de hemel.

De grootste misleiding van de menselijke geest in de tijd van Christus was dat alleen instemmen met de waarheid gerechtigheid betekent. In heel het menselijk leven is een verstandelijke kennis van de waarheid onvoldoende gebleken om de mens te kunnen redden. Er zijn geen vruchten der gerechtigheid.

Nauwgezet in acht nemen van wat theologische waarheid genoemd wordt, gaat vaak gepaard met haat tegen de zuivere waarheid, zoals die tot uiting komt in het leven. De donkerste hoofdstukken van de geschiedenis zijn vol berichten van misdaden, die begaan zijn door dweepzieke ijveraars voor de godsdienst. De Farizeeën beweerden dat ze kinderen van Abraham waren en beroemden zich op het feit dat zij Gods Woord bezaten, maar al deze voorrechten bewaarden hen niet voor zelfzucht, boosheid, hebzucht en de gemeenste huichelarij. Zij meenden dat ze de meest godsdienstige mensen op aarde waren, maar hun zogenaamde rechtzinnigheid bracht hen ertoe de Heer der Heerlijkheid te kruisigen.

Dat gevaar bestaat ook nu nog. Velen nemen het als vanzelfsprekend dat ze christenen zijn, alleen al omdat ze bepaalde godsdienstige waarheden onderschrijven. Zij hebben de waarheid echter niet in daden omgezet. Zij hebben haar niet geloofd en liefgehad en hebben daarom niet de kracht en de genade ontvangen die het gevolg zijn van een geheiligd zijn door de waarheid.

Mensen kunnen wel zeggen dat ze de waarheid geloven, maar als ze daardoor niet oprecht, vriendelijk, geduldig, verdraagzaam en hemelsgezind worden, betekent de waarheid een vloek voor hen en door hun invloed is het een vloek voor de wereld.

De gerechtigheid die Christus onderwees is een instemmen van hart en leven met de geopenbaarde wil van God. Zondige mensen kunnen alleen gerechtvaardigd worden als zij in God geloven en een levende verbinding met Hem onderhouden.

Dan zal echte godsvrucht de gedachten verheffen en het leven veredelen.

Dan stemmen uiterlijke vormen van godsdienst overeen met de innerlijke reinheid van de christen. Dan zijn de vormen, geëist door de dienst van God geen zinloze handelingen, zoals die van de huichelachtige Farizeeën.

DE BERGREDE

Jezus behandelt de geboden afzonderlijk en verklaart hun ware betekenis.

In plaats van het minste weg te nemen, laat Hij zien hoe verreikend hun eisen zijn en Hij brengt de fatale fout aan het licht die de joden begaan door hun uiterlijk vertoon van gehoorzaamheid. Hij zegt dat een boze blik of een blik van wellust een overtreding van Gods wet is. Iemand, die deel heeft aan ook maar de geringste onrechtvaardigheid overtreedt de wet en haalt zichzelf naar beneden. Moord ontstaat in het verstand. Wie in zijn hart plaats geeft aan haat zet zijn voet op de weg van de moordenaar en zijn offers zijn een gruwel voor God.

De joden kweekten een geest van wraakzucht. In hun haat tegen de Romeinen uitten zij harde scheldwoorden en behaagden de boze door zijn karaktereigenschappen aan de dag te leggen. Zo oefenden ze zich tot het doen van de vreselijke daden waartoe hij hen bracht. In het godsdienstig leven der Farizeeën was niets dat godsvrucht voor de heidenen aantrekkelijk maakte. Jezus zei hun dat zij zich niet moesten bedriegen met de gedachte dat ze innerlijk tegen hun onderdrukkers in opstand konden komen en de wens mochten koesteren zich te wreken voor het hun aangedane onrecht.

Het is waar dat er een gerechtvaardigde toorn bestaat, ook bij de volgelingen van Christus. Als zij zien dat God oneer wordt toegebracht en zijn dienst in opspraak wordt gebracht, als ze zien dat de onschuldigen worden verdrukt worden ze bewogen door een gerechtvaardigde toorn. Deze toorn, ontstaan op morele gronden, is geen zonde. Maar zij, die bij een veronderstelde uitdaging zich gerechtigd voelen aan toorn of wraakzucht toe te geven, stellen hun hart open voor Satan. Bitterheid en vijandschap moeten uit het leven gebannen worden als ons leven in overeenstemming zal zijn met Gods wil.

De Heiland gaat nog verder. Hij zegt: „Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar voor het altaar en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom dan en offer daarna uw gave.” Velen zijn ijverig in kerkelijke diensten terwijl er tussen hen en hun broeders ongelukkige meningsverschillen bestaan die zij hadden kunnen bijleggen. God wil dat zij alles zullen doen wat in hun macht ligt om de eenheid te herstellen. Als ze dit niet doen, kan Hij hun dienst niet aanvaarden. Hierin wordt duidelijk gewezen op de plicht van de christen.

God geeft zijn zegeningen aan alle mensen. „Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.”

Hij is „goed jegens de ondankbaren en bozen.”¹⁴ Hij zegt dat wij moeten

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zijn zoals Hij is. „Zegent wie u vervloeken,” zei Jezus, „bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader die in de hemelen is.”

Dit zijn de beginselen van de wet en de bronnen van het leven.

Gods ideaal voor zijn kinderen is hoger dan de hoogste menselijke gedachte reiken kan. „Gij dan zult volmaakt zijn gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.” Dit gebod is tevens een belofte. Het verlossingsplan beoogt onze volkomen bevrijding uit Satans macht. Christus scheidt de berouwvolle mens altijd van de zonde. Hij is gekomen om de werken van de duivel teniet te doen en heeft voorziening getroffen dat de Heilige Geest zal worden geschonken aan ieder die berouw heeft, om hem voor zonde te bewaren.

Het werk van de verleider mag niet beschouwd worden als verontschuldiging voor ook maar een enkele zonde. Satan juicht als hij hoort dat belijdende volgelingen van Christus verontschuldigingen inbrengen voor de onvolmaakte kanten van hun karakter. Deze verontschuldigingen leiden tot zonde. Voor zonde is geen excuus. Ieder berouwvol gelovig kind van God kan een geheiligd karakter, een leven als dat van Christus, bezitten. Het ideaal van een christelijk karakter is gelijkheid aan Christus. Zoals Gods Zoon tijdens zijn leven volmaakt was, moeten zijn volgelingen volmaakt zijn. In alle dingen is Jezus aan zijn broeders gelijk gemaakt. Hij is mens geworden zoals wij zijn. Hij had net als wij honger en dorst en was moe. Hij werd gesterkt door voedsel en verkwikt door de slaap. Hij deelde het lot van de mens. Toch was Hij de vlekkeloze Zoon van God. Hij was God in het vlees. Zijn karakter moet het onze worden. De Heer zegt van hen, die in Hem geloven: „Ik zal onder hen wonen en wandelen en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn.”¹⁵

Christus is de ladder die Jakob gezien heeft, waarvan het onderste deel rustte op de aarde terwijl de top reikte tot de hemelpoort, tot de drempel der heerlijkheid. Als die ladder iets te kort was geweest en de aarde niet helemaal had bereikt, zouden wij verloren zijn geweest. Maar Christus heeft ons opgezocht waar wij zijn. Hij heeft onze natuur op Zich genomen en heeft overwonnen, opdat wij door het aannemen van zijn natuur kunnen overwinnen. Gekomen in een vlees, aan dat der zonde gelijk, heeft Hij zondeloos geleefd.¹⁶ Nu legt Hij door zijn goddelijkheid beslag op de troon in de hemel terwijl Hij door zijn menselijkheid ons vasthoudt. Hij zegt dat wij door geloof in Hem moeten streven naar de heerlijkheid van Gods karakter. Daarom moeten wij volmaakt zijn zoals onze hemelse Vader volmaakt is.

Jezus heeft laten zien waaruit gerechtigheid bestaat en heeft op God gewezen als de bron ervan. Nu gaat Hij verder met de praktijk van het

DE BERGREDE

leven. Laat niets gedaan worden om door het geven van aalmoezen, door te bidden en te vasten de aandacht te trekken of eigen eer te verwerven, zei Hij. Geef welgemeend terwille van de lijdende armen. Laat de ziel door gebed spreken met God. Ga niet, als u vast, met gebogen hoofd terwijl het hart vol is met gedachten over uzelf. Het hart van de Farizeeën is als een onvruchtbare, woeste bodem, waarin het zaad van goddelijk leven niet kan ontkiemen. Wie zich onvoorwaardelijk overgeeft aan God, zal voor Hem het meest van dienst zijn. Door gemeenschap met God worden de mensen zijn medewerkers en dragen zij zijn karakter uit aan de mensen.

Het dienen dat voortkomt uit een oprecht hart heeft een rijke beloning. „De Vader die in het verborgen ziet, zal het u vergelden.” Door het leven, dat wij door Christus’ genade leiden, wordt het karakter gevormd. De oorspronkelijke aantrekkelijkheid wordt weer hersteld in het leven. De eigenschappen van het karakter van Christus worden ons deel en het beeld van God komt naar voren. De gezichten van mannen en vrouwen die met God leven en werken openbaren de hemelse vrede. Zij bevinden zich in de atmosfeer van de hemel. Voor hen is het koninkrijk der hemelen al gekomen. Zij bezitten de vreugde van Christus, de blijdschap dat ze een zegen voor de mensheid zijn. Zij hebben de eer dat ze aanvaard zijn om door de Meester te worden gebruikt. Zijn werk wordt hun toevertrouwd in zijn naam.

„Niemand kan twee heren dienen.” Wij kunnen God niet met een gedeeld hart dienen. De godsdienst van de Bijbel is niet één van een aantal invloeden. Haar invloed moet alle andere te boven gaan, moet al het andere doordringen en overheersen. Zij is niet als een donkere verfstreep hier en daar op het doek gestreken, maar ze moet het hele leven doordringen, alsof het linnen gedoopt is in het verbad tot elke draad van het weefsel is doortrokken met een diepe, blijvende tint.

„Indien dan uw oog zuiver is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn, maar als uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn.” Reinheid en doelbewustheid zijn de voorwaarden waarop wij licht van God kunnen ontvangen. Wie de waarheid wil kennen moet bereid zijn alles te aanvaarden wat deze openbaart. Hij kan geen compromis sluiten met dwaling. Aarzelen en halfslachtig zijn in trouw aan de waarheid betekent het kiezen van het duister van dwaling en satanische misleiding.

Een wereldse gedragslijn en onwrikbare beginselen van gerechtigheid kunnen niet onmerkbaar met elkaar verweven worden als de kleuren van de regenboog. Door de eeuwige God wordt een duidelijk te onderscheiden lijn getrokken. Het beeld van Christus is even duidelijk te onderscheiden van Satans beeld als de middag van middernacht is te onderscheiden. Alleen zij, die het leven van Christus leiden, zijn zijn medewerkers. Als ook maar een enkele zonde in het leven wordt gekoesterd, wordt daardoor het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

hele wezen besmet. Zo iemand wordt een werktuig van de zonde.

Allen, die voor het dienen van God hebben gekozen, moeten vertrouwen op zijn zorg. Christus wees op de vogelen des hemels, op de bloemen in het veld en vroeg zijn toehoorders na te denken over deze voorwerpen van Gods schepping. „Gaat gij ze niet verre te boven?” vroeg Hij. De mate van Gods aandacht voor een bepaald voorwerp is overeenkomstig de belangrijkheid ervan. God waakt over het bruine musje. De bloemen van het veld, het gras dat de aarde bedekt, alles heeft de aandacht en zorg van onze hemelse Vader. De grote Meester heeft gedacht aan de lelies en ze zo mooi gemaakt dat ze de heerlijkheid van Salomo overtreffen. Hoeveel te meer zal Hij zorg besteden aan de mens, die het beeld en de heerlijkheid van God is. Hij wil graag zien dat zijn kinderen een karakter openbaren dat op het zijne gelijkt. Zoals de zonnestraal aan de bloemen verschillende kleuren geeft, wil God aan de mens de schoonheid van zijn karakter meedelen.

Allen, die Christus' koninkrijk van liefde, gerechtigheid en vrede kiezen en dit boven alle andere dingen plaatsen, zijn met de wereld hierboven verbonden en delen in alle zegeningen die nodig zijn in hun leven. In het boek van Gods voorzienigheid, het boek des levens, heeft ieder van ons een bladzijde. Daarop staat elke bijzonderheid van ons leven. Zelfs de haren van ons hoofd zijn alle geteld. God denkt altijd aan zijn kinderen.

„Maakt u dan geen zorgen tegen de dag van morgen.”¹⁷ Wij moeten Christus iedere dag opnieuw volgen. God geeft geen hulp voor de dag van morgen. Hij geeft zijn kinderen niet gelijktijdig alle aanwijzingen voor hun levensreis zodat ze niet in de war raken. Hij deelt hun precies zoveel mee als ze kunnen onthouden en volbrengen. Zijn kracht en wijsheid zijn bestemd voor de behoefte van het ogenblik. „Indien echter iemand van u in wijsheid tekort schiet,” voor vandaag, „dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft eenvoudigweg en zonder verwijt, en zij zal hem gegeven worden.”¹⁸

„Oordeel niet opdat gij niet geoordeeld wordt.” Meen niet dat u beter bent dan andere mensen en stel u niet aan als hun rechter. Omdat u niet de drijfveren kunt nagaan, kunt u iemand anders niet oordelen. Door kritiek op hem uit te oefenen veroordeelt u uzelf, want u laat zien dat u achter Satan staat, die „de aanklager der broederen” wordt genoemd. De Here zegt: „Stel uzelf op de proef of gij wel in het geloof zijt, onderzoek uzelf.” Dit is ons werk. „Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen.”¹⁹

Een goede boom brengt goede vruchten voort. Als de vruchten onsmakelijk en waardeloos zijn, is de boom slecht. Evenzo getuigt de vrucht in het leven van wat in het hart leeft en hoe het karakter is. Met goede werken

DE BERGREDE

kunnen wij nooit de zaligheid verdienen. Ze zijn echter wel een bewijs van het geloof dat door de liefde werkt en het leven reinigt. En hoewel het eeuwige loon niet gegeven wordt op grond van wat wij verdienen, is het wel evenredig aan het werk dat gedaan is door de genade van Christus. Op deze wijze bracht Christus de beginselen van zijn koninkrijk naar voren en liet Hij zien dat die de grote gedragslijn van het leven moeten zijn. Om extra nadruk te leggen op de les voegde Hij er een gelijkenis aan toe. Het is niet voldoende, zei Hij, om naar mijn woorden te luisteren. U moet ze door gehoorzaamheid tot de grondslag van uw karakter maken. Het eigen ik is slechts drijfzand. Als u uw geloof bouwt op menselijke meningen en gedachten, zal uw huis ineenstorten. Door de stormen van verzoeking en beproeving zal het weggevaagd worden. Maar deze beginselen, die Ik heb gegeven, blijven bestaan. Neem Mij aan, bouw op mijn woorden.

„Een ieder nu die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man die zijn huis bouwde op een rots. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.”²⁰

---

¹ Marcus 3:8

² Jesaja 57:15

³ Jeremia 3:13, 12

⁴ Jesaja 61:3

⁵ Jesaja 57:18; Jeremia 13:13

⁶ Psalm 138:6

⁷ Openbaring 7:15

⁸ Exodus 34:6

⁹ Psalm 119:165

¹⁰ Jesaja 55:13; 35:1

¹¹ Psalm 19:8

¹² Lucas 16:17

¹³ Romeinen 7:12

¹⁴ Lucas 6:35

¹⁵ 2 Korintiërs 6:16

¹⁶ Romeinen 8:3

¹⁷ Matteüs 6:34

¹⁸ Jakobus 1:5

¹⁹ 2 Korintiërs 13:5; 1 Korintiërs 11:31

²⁰ Matteüs 7:24, 25

De hoofdman

Christus had gezegd tot de hoveling, wiens zoon Hij had genezen: „Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven.”¹ Het deed Hem pijn dat zijn eigen volk deze uiterlijke tekenen van zijn Messiasschap eiste. Telkens weer had Hij Zich verbaasd over hun ongeloof. Hij verwonderde Zich echter ook over het geloof van de hoofdman die tot Hem kwam. Deze twijfelde niet aan de macht van de Heiland. Hij vroeg zelfs niet of Jezus persoonlijk mee wilde komen om het wonder te verrichten. „Spreek slechts een woord,” zei hij, „en mijn knecht zal herstellen.”

De knecht van de hoofdman was getroffen door een verlamming en lag op sterven. Bij de Romeinen waren de knechten slaven, die op de markt werden gekocht en verkocht en die met scheldwoorden en wreedheid werden behandeld. De hoofdman was echter aan zijn knecht gehecht en verlangde dat hij beter zou worden. Hij geloofde dat Jezus hem kon genezen. Hij had de Heiland niet gezien maar wat hij had gehoord, vulde hem met geloof. Ondanks de vormendienst van de joden was deze Romein overtuigd dat hun godsdienst de zijne overtrof. Hij was reeds heengedrongen door de scheidsmuren van nationaal vooroordeel en haat die de overwinnaars scheidde van het overwonnen volk. Hij had eerbied getoond voor de dienst van God en vriendelijkheid bewezen aan de aanbidders van deze God. In de leer van Christus, zoals deze hem was meegedeeld, vond hij wat hij nodig had. Zijn geestelijk leven gaf gehoor aan de woorden van de Heiland. Hij voelde zich echter niet goed genoeg om naar Jezus te gaan en deed een beroep op de oudsten der joden om te vragen om de genezing van zijn knecht. Zij kenden de grote Leraar en zouden naar zijn mening weten hoe ze Hem moesten benaderen om zijn gunst te verkrijgen.

Toen Jezus Kafarnaüm binnenkwam, ontmoette Hij een afvaardiging van de oudsten, die Hem het verzoek van de hoofdman mededeelden. Zij drongen er bij Hem op aan, „want,” zeiden ze, „hij is waard dat Gij dit voor hem doet. Hij heeft ons volk lief en onze synagoge heeft hij gebouwd.”

Dadelijk ging Jezus op weg naar het huis van de officier, maar als gevolg

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 8:5-13; Lucas 7:1-17

DE HOOFDMAN

van het dringen van de menigte kwam Hij slechts langzaam vooruit. Het nieuws over zijn nadering ging Hem vooruit en de hoofdman die weinig zelfvertrouwen had, zond Hem de boodschap: „Here, doe geen moeite want ik ben niet waard dat Gij onder mijn dak komt.” De Heiland ging echter door en de hoofdman die eindelijk de moed opbracht bij Hem te komen, voltooide zijn boodschap met de woorden: „Daarom heb ik ook mijzelf niet waardig geacht tot U te komen, maar spreek slechts een woord en mijn knecht moet herstellen. Want ik neem zelf een ondergeschikte plaats in met soldaten onder mij en ik zeg tot de een: Ga heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Kom, en hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit, en hij doet het”. Zoals ik de macht van Rome vertegenwoordig en mijn soldaten mijn gezag erkennen als oppermachtig, vertegenwoordigt U de macht van de Oneindige God en alle geschapen dingen luisteren naar Uw woord. U kunt gebieden dat de ziekte moet wijken en het zal gebeuren. U kunt uw hemelse boden gebieden en zij zullen genezing brengen. Spreek slechts een woord en mijn knecht zal genezen.

„Toen Jezus dit hoorde, verwonderde Hij Zich over hem en Zich kerende tot de schare die Hem volgde sprak Hij: Ik zeg u, zelfs in Israël heb Ik een zo groot geloof niet gevonden.” En tot de hoofdman zei Hij: „Ga heen, u geschiede naar uw geloof. En de knecht genas, juist op dat uur.”

De joodse oudsten die de hoofdman bij Jezus hadden aanbevolen, hadden getoond hoe weinig zij nog bezaten van de geest van het evangelie. Zij beseften niet dat wij alleen maar een beroep behoeven te doen op Gods barmhartigheid. In hun eigengerechtigheid bevalen ze de hoofdman aan op grond van de gunst die hij aan hun volk had bewezen. Maar de hoofdman zei van zichzelf: „Ik ben niet waard.” Zijn hart was aangeraakt door de genade van Christus. Hij vertrouwde niet op zijn eigen goedheid, maar wees op zijn grote nood. Zijn geloof zag Christus zoals Deze was. Hij zag Hem niet alleen maar als een wonderdoener maar als de Vriend en Redder van de mens.

Zo kan iedere zondaar tot Christus komen: „Niet om de werken der gerechtigheid die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming heeft Hij ons gered.”² Als Satan u zegt dat u een zondaar bent en niet kunt hopen op Gods zegeningen, zeg hem dan dat Christus in de wereld gekomen is om zondaars te redden. Wij hebben niets om onszelf bij God aan te prijzen, maar wij mogen altijd het beroep op Hem doen dat onze hulpeloze toestand noodzakelijk maakt, dat Hij ons redt. Wij kunnen onze onafhankelijkheid opgeven en zeggen, terwijl we zien op het kruis van Golgota: „Niets breng ik als offer, Heer, 'k Klem me aan 't kruishout meer en meer.”

Van kinds af waren de joden onderwezen over het werk van de Messias. De

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geïnspireerde uitspraken van de aartsvaders en profeten en de zinnebeeldige leer van het offerstelsel hadden zij ontvangen. Maar zij hadden geen acht geslagen op het licht en nu zagen zij in Jezus niets wat zij zouden hebben begeerd. De hoofdman echter was als heiden geboren en in de afgodendienst van het keizerlijk Rome grootgebracht, geoefend als soldaat en naar het scheen door zijn opvoeding en omgeving afgesneden van geestelijk leven. Door de verachting van zijn landgenoten voor het volk van Israël en door de dweepzucht van de joden was hij nog verder buitengesloten. Toch zag deze man de waarheid, waarvoor de kinderen van Abraham waren verblind. Hij wachtte niet af tot de joden Hem, die beweerde dat Hij hun Messias was, hadden aanvaard. Toen het licht dat ieder mens verlicht hem bescheen, had hij, hoewel hij van verre stond, de heerlijkheid van Gods Zoon aanschouwd.

Voor Jezus was dit een voorsmaak van het werk dat het evangelie onder de heidenen zou doen. Vol blijdschap zag Hij uit naar het bijeenbrengen van mensen uit alle volken in zijn koninkrijk. Bedroefd hield Hij de joden het gevolg voor ogen van hun verwerping van zijn genade: „Ik zeg u dat er velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en Jakob in het koninkrijk der hemelen; maar de kinderen van het koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; daar zal geweest zijn en tandengeknars.” Hoevele zijn er die zich voorbereiden op diezelfde fatale teleurstelling! Terwijl mensen in de duisternis van het heidendom zijn genade aanvaardden, zijn er velen in christelijke landen die het licht dat hen beschijnt, verwerpen.

Ruim dertig kilometer van Kafarnaüm lag op een hoogvlakte die de uitgestrekte vlakte van Esdrelon overzag het stadje Nain. Hierheen ging Jezus op weg. Veel van zijn discipelen en ook anderen waren bij Hem en onderweg kwamen de mensen toelopen, verlangend naar zijn woorden van medelijden en liefde, terwijl zij hun zieken brachten zodat Hij ze kon genezen. Altijd leefde in hen de hoop dat Hij, die zoveel macht had, Zich bekend zou maken als de Koning van Israël. Een grote menigte verdrong zich rondom Hem en het was een blij gezelschap vol verwachting dat Hem volgde op het rotspad naar de poort van het bergstadje.

Terwijl ze naderen zien ze een begrafenisstoet uit de poort komen. Met langzame, droeve schreden is deze op weg naar de begraafplaats. Op een open draagbaar vooraan ligt de dode en eromheen zijn de klagers, die de lucht vullen met hun jammerklachten. Alle mensen uit de stad schijnen bijeengekomen om hun eerbied voor de dode en hun medeleven met de nabestaande te tonen. Het was een meelijwekkend gezicht. De overledene was de enige zoon van zijn moeder, een weduwe. De eenzame treurende volgde haar enige aardse steun en troost. „Toen de Here haar zag, werd Hij

DE HOOFDMAN

met ontferming over haar bewogen." Terwijl zij schreiende verderliep, zonder Hem op te merken, kwam Hij naar haar toe en zei zacht: „Ween niet." Jezus stond op het punt haar droefheid te veranderen in blijdschap, maar kon toch niet deze uitdrukking van teder medelijden weerhouden.

„En naderbij gekomen, raakte Hij de baar aan." Zelfs de aanraking met de dood kon Hem niet verontreinigen. De dragers bleven staan en het geklaag van de rouwklagers verstomde. Beide gezelschappen verzamelden zich om de baar terwijl zij hoopten tegen hoop in. Er was iemand tegenwoordig die ziekten had verdreven en duivelen uitgebannen. Was ook de dood aan Hem onderworpen?

Met heldere, gezaghebbende stem worden de woorden gesproken: „Jongeling, ik zeg u, sta op!" Die stem dringt tot de dode door. De jongeman opent zijn ogen. Jezus neemt zijn hand en heft hem op. Zijn blik valt op haar die schreiend naast hem stond. Moeder en zoon omhelzen elkaar vol blijdschap. De menigte ziet zwijgend toe, als aan de grond genageld. „Vrees beving hen allen." Zwijgend en eerbiedig staan ze daar een ogenblik, alsof ze in de tegenwoordigheid van God waren. Toen verheerlijkten ze God en zeiden: „Een groot profeet is onder ons opgestaan en God heeft naar zijn volk omgezien." De begrafenisstoet keerde als een feeststoet naar Nain terug. „En dit gerucht over Hem verbreidde zich in het ganse joodse land en in de gehele omtrek."

Hij, die naast de treurende moeder bij de poort van Nain stond, slaat iedere treurende naast de baar gade. Hij is diep bewogen door ons verdriet. Zijn hart vol liefde en medelijden is vol onveranderlijke tederheid. Zijn woord dat de dode in het leven teruggeroepen heeft, heeft nog dezelfde uitwerking als bij de jongeling te Nain. Hij zegt: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde."³ Die macht is met het verstrijken der jaren niet minder geworden en niet uitgeput door de ononderbroken werkzaamheid van zijn overvloedige genade. Hij is voor allen die in Hem geloven nog steeds een levende Heiland.

Jezus veranderde de droefheid van de moeder in blijdschap toen Hij haar haar zoon teruggaf. Toch werd de jongeman slechts opgewekt voor dit aardse leven vol verdriet en gevaar, om later weer in de macht van de dood te komen. Maar Jezus brengt troost in ons verdriet over de doden met een boodschap vol hoop: „Ik ben . . . de levende en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk." „Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen en allen zou bevrijden die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren."⁴

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Satan kan de doden niet in zijn greep houden als Gods Zoon hen tot leven roept. Hij kan niemand die in geloof gehoor geeft aan Christus' machtswoord, in de geestelijke dood houden. God zegt tot allen die dood zijn in zonde: „Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doden.”⁵ Dat woord betekent eeuwig leven. Het woord van God dat de eerste mensen leven gaf, geeft ook ons nog leven. Het woord van Christus: „Jongeling, ik zeg u, sta op,” gericht tot de jongeling van Nain, gaf hem leven. Zo is het woord: „Sta op uit de doden”, leven voor de mens die daaraan gehoor geeft. God „heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon zijner liefde”.⁶ Dit alles wordt ons in zijn Woord aangeboden. Als wij dat Woord aannemen, zijn wij verlost.

„En indien de Geest van Hem die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest die in u woont.” „Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods nederdalen van de hemel en zij die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan. Daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht en zo zullen wij altijd met de Here wezen.”⁷ Hij gebiedt dat wij elkaar troosten met dit woord van vertroosting.

---

¹ Johannes 4:48

² Titus 3:5

³ Matteüs 28:18

⁴ Openbaring 1:18; Hebrëeën 2:14, 15

⁵ Efeziërs 5:14

⁶ Kolocenzen 1:13

⁷ Romeinen 8:11; 1 Tessalonicenzen 4:16, 17

Wie zijn mijn broeders?

De zonen van Jozef waren het helemaal niet eens met Jezus over zijn werk. De berichten die hen bereikten over zijn leven en werken vulden hen met verbazing en teleurstelling. Zij hoorden dat Hij hele nachten doorbracht in gebed, dat Hij overdag omringd was door grote scharen mensen en dat Hij Zich nauwelijks tijd gunde om te eten. Zijn vrienden vonden dat Hij teveel van Zich eiste door zijn rusteloze arbeid. Zij konden zijn houding tegenover de Farizeeën niet verklaren en er waren zelfs mensen die vreesden dat Hij geestelijk verward werd.

Zijn broers hoorden van dit alles. Zij hadden ook gehoord van de beschuldiging der Farizeeën, dat Hij de duivelen uitwierp door Satans macht. Scherp voelden zij de smaad die hun deel was, omdat ze aan Jezus verwant waren. Zij wisten welk een opschudding zijn woorden en daden verwekten en waren niet alleen verontrust door zijn openhartige uitspraken maar ook verontwaardigd, omdat Hij de schriftgeleerden en Farizeeën aanklaagde. Zij besloten dat Hij moest worden overgehaald of gedwongen om met dit werk op te houden en ze haalden Maria over zich met hen te verenigen in de mening dat zij door een beroep te doen op zijn liefde voor haar Hem zouden kunnen bewegen voorzichtiger te zijn.

Kort hiervoor had Jezus voor de tweede maal het wonder verricht van de genezing van iemand die bezeten, blind en stom was en de Farizeeën hadden de beschuldiging herhaald: „Door de overste der boze geesten drijft Hij duivelen uit.” Christus zei hen onomwonden dat zij zich, door het werk van de Heilige Geest toe te schrijven aan Satan, afsneden van de bron van zegen. Wie tegen Jezus gesproken had, omdat hij zijn goddelijk karakter niet had onderscheiden, kon vergeving ontvangen, want door de Heilige Geest kon hij ertoe gebracht worden zijn dwaling in te zien en zich te bekeren. Hoe groot de zonde ook is, als iemand zich bekeert en gelooft wordt de schuld afgewassen in het bloed van Christus. Maar wie het werk van de Heilige Geest verwerpt, plaatst zich waar bekering en geloof hem niet kunnen bereiken. God werkt door de Geest aan het hart. Als mensen opzettelijk de Geest verwerpen en zeggen dat deze van Satan is, verbreken ze de verbinding waardoor God met hen in contact kan komen. Als de Geest ten slotte wordt verworpen, kan God niets meer voor die mens

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

doen.

De Farizeeën die hier door Jezus werden gewaarschuwd, geloofden zelf de beschuldiging niet die zij tegen Hem inbrachten. Al deze hoogwaardigheidsbekleders voelden zich tot Jezus aangetrokken. Zij hadden de stem van de Geest in hun hart gehoord, die Hem de Gezalfde van Israël had genoemd en hen aanspoorde te belijden dat zij zijn discipelen zouden worden. In het licht van zijn tegenwoordigheid waren zij zich bewust geworden van hun onheiligheid en hadden verlangd naar een gerechtigheid die ze uit zichzelf niet konden verwerven. Maar nadat zij Hem hadden verworpen zou het een te grote vernedering zijn geweest Hem als de Messias aan te nemen. Nu ze eenmaal hun voeten gezet hadden op de weg van het ongeloof, waren ze te hoogmoedig om hun dwaling te erkennen. Om te vermijden de waarheid te erkennen, trachtten zij wanhopig de leer van de Heiland te weerspreken. Het bewijs van zijn macht en barmhartigheid dreef hen tot het uiterste. Zij konden de Heiland niet weerhouden zijn wonderen te verrichten; ze konden zijn leer niet tot zwijgen brengen, maar zij deden alles wat maar mogelijk was om Hem in een vals daglicht te plaatsen en zijn woorden te verdraaien. Toch bleef Gods Geest hen overtuigen en zij moesten menige hindernis opwerpen om aan zijn macht weerstand te bieden. Het machtigste middel dat gebruikt kan worden om aan het hart te werken was met hen bezig, maar ze wilden zich niet overgeven.

God verblindt niet de ogen van de mensen en Hij verhardt hun harten niet. Hij zendt hen licht om hun dwalingen te corrigeren en hen op veilige wegen te leiden. Hun ogen worden echter verblind en hun harten worden verhard omdat zij het licht verwerpen. Dikwijls gaat dit heel geleidelijk, haast ongemerkt. Door Gods Woord, door zijn dienstknechten of rechtstreeks door middel van zijn Geest komt licht tot de mens, maar als een enkele lichtstraal wordt veronachtzaamd, is er een gedeeltelijke afstomping van het geestelijk onderscheidingsvermogen en een volgende openbaring van het licht is minder duidelijk te onderscheiden. Zo neemt het duister toe tot het nacht is in de ziel. Dat was het geval met de joodse leiders. Zij waren overtuigd dat een goddelijke macht achter Christus stond, maar om de waarheid tegen te gaan schreven zij het werk van de Heilige Geest toe aan Satan. Door dit te doen kozen zij bewust voor het bedrog. Ze gaven zich over aan Satan en werden van nu af door hem beheerst.

Nauw verwant met Christus' waarschuwing wat betreft de zonde tegen de Heilige Geest is een waarschuwing tegen ijdele en verkeerde woorden. Woorden geven te kennen wat leeft in het hart. „Uit de overvloed des harten spreekt de mond.” Maar woorden zijn meer dan een aanduiding van het karakter. Ze hebben ook de macht invloed te doen gelden op het karakter. De mensen worden beïnvloed door hun eigen woorden. Vaak

WIE ZIJN MIJN BROEDERS?

geven ze in een opwelling, gedreven door Satan, lucht aan afgunst of boze vermoedens, die uiting geven aan dingen die ze in werkelijkheid niet geloven, maar het uitspreken ervan heeft invloed op het denken. Ze worden door hun eigen woorden bedrogen en zijn geneigd als waarheid aan te nemen wat Satan heeft ingegeven. Als ze eenmaal een mening of beslissing hebben geuit, zijn ze vaak te trots erop terug te komen en proberen zij zichzelf te bewijzen dat ze gelijk hebben, tot ze werkelijk geloven dat ze gelijk hebben. Het is gevaarlijk een woord van twijfel te uiten, gevaarlijk om goddelijk licht te bekritisieren en te betwijfelen. De gewoonte van onnadenkende en oneerbiedige kritiek heeft zijn uitwerking op het karakter door het voeden van oneerbiedigheid en ongeloof. Menigeen die aan deze gewoonte heeft toegegeven, is daarmee doorgegaan, onbewust van gevaar, tot hij bereid was het werk van de Heilige Geest te bekritisieren en te verwerpen. Jezus heeft gezegd: „Van elk ijdel woord dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels, want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden en naar uw woorden zult gij geoordeeld worden.”

Daarna voegde Hij er een waarschuwing aan toe voor hen, die onder de indruk waren gekomen van zijn woorden, die graag naar Hem hadden geluisterd maar zich niet hadden overgegeven zodat de Heilige Geest in hen kon wonen. Niet alleen door het bieden van weerstand, maar ook door onachtzaamheid gaan mensen verloren. „Zodra de onreine geest van de mens is uitgevaren,” zei Jezus, „gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken, maar hij vindt die niet. Dan zegt hij: Ik zal terugkeren naar mijn huis, waar ik ben uitgevaren; en als hij komt, vindt hij het leegstaan en geveegd en op orde. Dan trekt hij heen en neemt zeven andere geesten mede, bozer dan hijzelf; en zij komen binnen en wonen daar.”

Evenals in onze dagen waren er in de tijd van Christus velen over wie de macht van Satan een tijd lang verbroken scheen te zijn. Door Gods genade waren ze bevrijd van de boze geesten die van hun leven bezit hadden genomen. Zij verheugden zich over Gods liefde; maar evenals de toehoorders, die met de steenachtige grond in de gelijkenis werden vergeleken, bleven ze niet in zijn liefde. Zij gaven zich niet dagelijks aan God over, zodat Christus in het hart kon wonen, en als de boze geest terugkeerde met zeven andere geesten, bozer dan hijzelf, stonden ze volledig onder de macht van de boze.

Als de ziel zich overgeeft aan Christus, neemt een nieuwe macht bezit van het leven. Een verandering komt tot stand die de mens uit zichzelf nooit kan bewerkstelligen. Het is een bovennatuurlijk werk dat een bovennatuurlijk element in de menselijke natuur brengt. Wie zich overgeeft aan Christus, wordt zijn vesting die Hij bezet houdt in een opstandige wereld en

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

het is zijn bedoeling dat alleen zijn eigen gezag daarin erkend zal worden. Iemand die zo door Gods macht wordt beschermd is onaantastbaar voor Satans aanvallen. Maar als wij ons niet aan de leiding van Christus onderwerpen, zullen we door de boze worden beheerst. Onvermijdelijk staan wij onder de beheersing van een van de twee grote machten die elkaar bestrijden om de oppermacht op aarde. Wij hoeven niet bewust voor het rijk van de duisternis te kiezen om in de macht daarvan te raken. Wij hoeven alleen maar na te laten ons te scharen achter het koninkrijk van het licht. Als wij niet samenwerken met God, neemt Satan bezit van ons leven en maakt dat tot zijn woning. De enige bescherming tegen het kwaad is het wonen van Christus in het hart door het geloof in zijn gerechtigheid. Als wij niet volkomen verbonden zijn met God, kunnen wij nooit weerstand bieden aan de onheilige gevolgen van eigenliefde, genotzucht en verleiding tot zonde. Het is mogelijk dat wij een aantal verkeerde gewoonten nalaten in de tijd dat wij Satan hebben losgelaten, maar zonder een levende verbinding met God door een overgave van ons leven van dag tot dag, zullen wij overwonnen worden. Zonder een persoonlijk kennen van Christus en een blijvende gemeenschap zijn wij overgeleverd aan de genade van de vijand en zullen ten slotte doen wat hij gebiedt.

„En het wordt met die mens in het einde erger dan in het begin. Alzo zal het ook gaan met dit boze geslacht,” zei Jezus. Niemand is zo verhard als zij, die het aanbod van genade in de wind hebben geslagen en de Geest der genade smaadheid hebben aangedaan. De duidelijkste openbaring van de zonde tegen de Heilige Geest is het aanhoudend veronachtzamen van Gods uitnodiging om zich te bekeren. Elke stap in het verwerpen van Christus is een stap naar het verwerpen van redding en naar de zonde tegen de Heilige Geest.

Door Christus te verwerpen beging het joodse volk de zonde waarvoor geen vergeving is. Door de uitnodiging der genade te weigeren kunnen wij dezelfde fout begaan. Wij beledigen de Vorst des levens en zetten Hem te schande ten aanschouwe van de synagoge van Satan en het hemels universum, als we weigeren te luisteren naar de door Hem gezonden boodschappers en in plaats daarvan gehoor te geven aan Satans helpers, die de mensen van Christus af willen trekken. Zolang iemand dit doet, heeft hij geen kans op vergeving en zal hij ten slotte alle verlangens verliezen zich met God te laten verzoenen.

Terwijl Jezus tot het volk sprak, kwamen zijn discipelen met de boodschap dat zijn moeder en zijn broeders buiten stonden en Hem wilden spreken. Hij wist wat in hun hart was en zei: „Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broeders? En Hij strekte zijn hand uit over zijn discipelen en zeide: Ziedaar mijn moeder en mijn broeders. Want al wie doet de wil mijns Vaders die in

WIE ZIJN MIJN BROEDERS?

de hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moeder.”

Allen die Christus in geloof aannemen worden met Hem verbonden door een band die hechter is dan menselijke verwantschap. Ze worden één met Hem, zoals Hij één is met de Vader. Als iemand die zijn woorden geloofde en deed, was zijn moeder hechter en heilzamer met Hem verbonden dan door natuurlijke banden. Zijn broeders zouden geen voordeel hebben van hun verwantschap met Hem als zij Hem niet als hun persoonlijke Verlosser zouden aanvaarden.

Hoeveel steun zou Christus kunnen hebben gehad van zijn aardse verwanten als zij in Hem hadden geloofd als Eén, die uit de hemel was gekomen, en als zij met Hem hadden samengewerkt in het doen van Gods werk! Hun ongeloof wierp een schaduw op het aardse leven van Jezus. Het was deel van de bittere lijdensbeker die Hij voor ons moest drinken.

Gods Zoon voelde scherp de vijandschap die in het menselijk hart leefde tegen het evangelie en voor Hem was dat het pijnlijkste in zijn tehuis. Zijn eigen hart was vol liefde en vriendelijkheid en Hij stelde tedere zorg in de gezinsverhoudingen op prijs. Zijn broeders wilden dat Hij zou instemmen met hun ideeën, terwijl een dergelijke gedragslijn volkomen in strijd zou zijn geweest met zijn goddelijke zending. Zij zagen Hem als iemand die hun raad nodig had. Zij beoordeelden Hem vanuit menselijk oogpunt en meenden dat Hij, als Hij alleen dingen zou zeggen die de schriftgeleerden en Farizeeën graag zouden horen, de onaangename geschillen als gevolg van zijn woorden zou vermijden. Zij meenden dat Hij buiten Zichzelf was door aanspraak te maken op goddelijk gezag en Zich aan te meten dat Hij de rabbi's kon bestraffen voor hun zonden. Zij wisten dat de Farizeeën een aanleiding zochten om Hem te beschuldigen en meenden dat Hij hen daartoe ruimschoots gelegenheid had gegeven.

Door hun bekrompenheid konden zij niet de zending begrijpen die Hij kwam vervullen en daarom konden zij geen sympathie voor Hem opbrengen in zijn beproevingen. Hun ruwe miskennende woorden lieten zien dat ze geen juist begrip hadden van zijn karakter en niet zagen dat het goddelijke en het menselijke in Hem verenigd waren. Vaak zagen zij hoe verdrietig Hij was, maar in plaats van Hem te troosten wonden ze Hem door hun geest en hun woorden. Zijn gevoelige aard werd gepijnigd, zijn drijfveren werden verkeerd begrepen en zijn werk werd niet verstaan.

Dikwijls voerden zijn broeders de filosofie van de Farizeeën aan die versleten en uit de tijd was, waarbij zij meenden dat ze Hem, die alle waarheden kende en alle geheimen doorgrondde, konden onderrichten. Zij veroordeelden zonder meer wat ze niet begrepen. Hun verwijten krenkten Hem tot in het diepst van zijn hart en Hij was vermoeid en verslagen. Zij beweerden in God te geloven en meenden dat ze God verdedigden, terwijl God in

het vlees bij hen was en ze kenden Hem niet.

Al deze dingen maakten de weg die Hij moest gaan een pad van doornen. Christus werd zo gepijnigd door het gebrek aan begrip en zijn eigen familie dat het voor Hem een opluchting was ergens heen te gaan waar dit wanbegrip niet bestond. Er was een gezin dat Hij graag bezocht, het huisgezin van Lazarus, Maria en Marta. In de sfeer van geloof en liefde vond zijn geest rust. Toch was er niemand op aarde die zijn goddelijke zending kon begrijpen of wist van de last die Hij terwille van de mensheid droeg. Vaak vond Hij slechts rust door alleen te zijn en met zijn hemelse Vader te spreken.

Zij, die geroepen zijn ter wille van Christus te lijden, die wanbegrip en wantrouwen moeten verdragen, zelfs in eigen omgeving, kunnen troost vinden bij de gedachte dat Christus hetzelfde heeft doorstaan. Hij is over hen met ontferming bewogen. Hij vraagt hen gemeenschap met Hem te zoeken en rust te vinden waar Hij deze heeft gevonden — in gemeenschap met de Vader.

Wie Christus als een persoonlijke Verlosser aannemen, blijven geen wezen om de beproevingen van het leven alleen te dragen. Hij neemt hen aan als leden van Gods gezin en vraagt hen zijn Vader ook hun Vader te noemen. Ze zijn zijn „kleinen“, kostbaar in Gods oog en door de tederste en duurzaamste banden met Hem verbonden. Hij voelt een overvloeiende tederheid voor hen, groter dan de liefde van onze vader en moeder in onze hulpeloosheid, zoals het goddelijke boven het menselijke is.

Over de verhouding van Christus tot zijn volk vinden we een prachtige illustratie in de wetten die Israël heeft gekregen. Als een Hebreër door armoede was gedwongen zijn erfdeel te verkopen en zich te verkopen als slaaf had het naaste familielid de plicht hem en zijn bezit terug te kopen.² Het werk om ons en onze erfenis te lossen, die door de zonde verloren zijn gegaan, viel te beurt aan Hem die ons het naast verwant is. Om ons te verlossen werd Hij onze bloedverwant. Nader dan vader, moeder, broer, vriend of beminde is de Heer onze Verlosser. „Vrees niet,“ zegt Hij, „Want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt mijn.“ „Omdat gij kostbaar zijt in mijn ogen en hooggeschat en Ik u liefheb, geef Ik mensen voor u in de plaats en natiën in ruil voor uw leven.“³

Christus heeft de hemelse wezens rondom zijn troon lief, maar wat zal ooit de grote liefde verklaren waarmee Hij ons heeft liefgehad? Wij kunnen deze liefde niet begrijpen maar uit eigen ervaring weten dat ze er is. Als wij met Hem verwant zijn, met welk een tederheid moeten wij dan hen beschouwen, die broeders en zusters van onze Heer zijn! Moeten wij niet inzien wat onze goddelijke verwantschap eist? Moeten wij onze Vader en onze verwanten niet eren nu wij aangenomen zijn in het gezin van God?

De uitnodiging

„Komt tot Mij allen die vermoeid en belast zijn en Ik zal u rust geven.” Deze troostwoorden werden gesproken tot de scharen die Jezus volgden. De Heiland had gezegd dat de mensen alleen door Hem God konden leren kennen. Hij had over zijn discipelen gesproken als mensen, aan wie een kennis van goddelijke zaken was geopenbaard. Hij liet echter duidelijk merken dat niemand uitgesloten was van zijn zorg en liefde. Allen die vermoeid en belast zijn, mogen tot Hem komen.

Schriftgeleerden en rabbi's hadden met al hun nauwgezetheid in godsdienstige vormen een gevoel dat nooit door schuldoffers bevredigd kon worden. Tollenaars en zondaars konden wel doen alsof ze tevreden waren met zinnelijke en aardse dingen, maar in hun harten was wantrouwen en vrees. Jezus zag naar deze mensen die bedroefd en bedrukt waren, wier hoop was vernietigd en die door aardse blijdschap het verlangen van de ziel trachtten te stillen en Hij nodigde allen uit om bij Hem rust te zoeken. Teder zei Hij tegen de zwoegende mensen: „Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.”

Deze woorden spreekt Christus tot ieder mens. Allen zijn vermoeid en belast, of ze het al dan niet weten. Allen gaan gebukt onder lasten, die alleen Christus kan wegnemen. De zwaarste last die wij torsen is de last der zonde. Als wij deze last alleen zouden moeten dragen, zou deze ons verpletteren. Maar Hij die zonder zonde is, heeft onze plaats ingenomen. „De Here heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen.”¹ Hij heeft onze zondenlast gedragen. Hij zal de last van onze vermoeide schouders nemen. Hij wil ons rust geven. Ook de last van zorg en verdriet wil Hij dragen. Hij nodigt ons uit al onze zorgen op Hem te leggen want Hij draagt ons op het hart.

De Oudere Broeder van de mens zit op Gods troon. Hij ziet neer op iedereen die zich tot Hem wendt als Verlosser. Hij weet uit ervaring wat de zwakheden van de mensheid zijn, welke noden wij hebben en waar de verzoeking het sterkst is, want Hij is in alle dingen verzocht geweest als wij, echter zonder te zondigen. Hij waakt over u, bevend kind van God! Wordt u verzocht? Hij wil u bevrijden. Bent u zwak? Hij wil u versterken. Weet u

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

niets? Hij zal u verlichten. Bent u gewond? Hij zal u genezen. De Heer kent het getal der sterren en toch geneest Hij de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden². „Komt tot Mij,” luidt zijn uitnodiging. Wat uw zorgen en beproevingen ook mogen zijn, leg ze aan de Here voor. U zult gesterkt worden om vol te kunnen houden. De weg zal voor u geopend worden om u te bevrijden van verwarring en moeilijkheden. Hoe zwakker en hulpelozer u zich voelt, des te krachtiger zult u worden in zijn kracht. Hoe zwaarder uw lasten zijn, des te zaliger is de rust door ze te leggen op de Lastdrager. De rust die Christus biedt is afhankelijk van bepaalde voorwaarden, maar deze voorwaarden zijn duidelijk aangegeven. Iedereen kan eraan voldoen. Hij vertelt ons precies hoe wij zijn rust kunnen vinden.

„Neem mijn juk op u,” zegt Jezus. Het juk is een werktuig van dienstbaarheid. Ossen worden onder een juk gelegd om hun werk te doen. Het juk is nodig om het werk goed te doen. Met dit voorbeeld wil Christus ons leren dat wij geroepen worden om te dienen zolang wij leven. Wij moeten zijn juk op ons nemen, om zijn medewerkers te kunnen zijn.

Het juk dat ons bindt om te dienen is Gods wet. De grote wet der liefde die in het paradijs is gegeven, die op Sinai is verkondigd en in het nieuwe verbond in het hart is geschreven, verbindt de menselijke werker met Gods wil. Als wij onze eigen neigingen zouden volgen en alleen die dingen zouden doen die we zelf willen, zouden wij in Satans macht raken en deel hebben aan zijn eigenschappen. Daarom bindt God ons aan zijn wil, die heilig, edel en verheffend is. Hij wenst dat wij geduldig en verstandig onze plicht zullen doen. Christus zelf heeft het juk der dienstbaarheid als mens gedragen. Hij zei: „Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste.”³

„Ik ben van de hemel nedergekomen, niet om mijn wil te doen maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft.”⁴

Liefde tot God, ijver voor zijn heerlijkheid en liefde voor de gevallen mens heeft Jezus naar de aarde gebracht om te lijden en te sterven. Deze macht overheerste in zijn leven. Hij vraagt ons dit beginsel aan te nemen.

Veel mensen lijden onder een last van zorg omdat ze trachten naar de maatstaf van de wereld te leven. Ze hebben haar dienst gekozen, haar verwarringen aanvaard en haar gebruiken overgenomen. Daardoor is hun karakter geschonden en hun leven tot een last. Om eerzucht en wereldse verlangens te bevredigen hebben zij het geweten gewond en bezorgen zichzelf een extra last van zelfverwijt. De aanhoudende zorg put hun levenskrachten uit. Onze Heer wil graag dat zij dit slavenjuk afleggen. Hij nodigt hen uit zijn juk op zich te nemen en zegt: „Mijn juk is zacht en mijn last is licht.” Hij zegt dat ze eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid moeten zoeken en belooft dat alles wat zij in dit leven nodig hebben,

DE UITNODIGING

hun zal worden geschonken. Zorg is blind en kan niet in de toekomst zien, maar Jezus kent het einde van het begin af. Bij elke moeilijkheid heeft Hij een weg gereed om verlichting te brengen. Onze hemelse Vader heeft tal van wegen om voor ons voorzieningen te treffen, waarvan wij niets weten. Wie dit ene beginsel aanvaarden om het dienen en eren van God de eerste plaats te geven, zullen ontdekken dat verwarringen verdwijnen en dat een effen pad voor hen ligt.

„Leert van Mij,” zegt Jezus, „want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden.” Wij moeten de school van Christus bezoeken om van Hem zachtmoedigheid te leren. Verlossing is een proces waardoor de mens geschikt gemaakt wordt voor de hemel. Deze opleiding betekent het kennen van Christus. Het betekent los te komen van ideeën, gewoonten en gebruiken die op de school van de vorst der duisternis zijn aangeleerd. De mens moet bevrijd worden van alles wat tegengesteld is aan trouw aan God.

In Christus' hart, dat in volmaakte overeenstemming was met God, leefde absolute vrede. Hij werd nooit trots door bijval of teneergedrukt door tegenslag of teleurstelling. Onder de felste tegenstand en de wreedste behandeling bleef Hij vol goede moed. Velen echter die voorgeven dat zij Hem volgen zijn bezorgd en verontrust omdat ze bang zijn zich aan God toe te vertrouwen. Zij geven zich niet volledig aan Hem over, want ze schrikken terug voor de gevolgen van een dergelijke overgave. Als zij zich niet volledig overgeven, kunnen ze geen vrede vinden.

Eigenliefde maakt onrustig. Als wij uit God geboren zijn, zal in ons dat gevoel zijn, dat ook in Jezus was; de geest die Hem ertoe bracht Zich te vernederen zodat wij gered konden worden. Dan zullen wij niet naar de eerste plaats streven. Wij zullen graag aan de voeten van Jezus zitten om van Hem te leren. Wij zullen begrijpen dat de waarde van ons werk niet bestaat uit het maken van vertoon en drukte in deze wereld en ijverig te zijn in eigen kracht. De waarde van ons werk is naarmate we de Heilige Geest bezitten. Vertrouwen in God brengt heiliger eigenschappen van karakter zodat wij onze ziel in lijdzaamheid kunnen bezitten.

Het juk wordt gelegd op ossen om hen te helpen bij het trekken van de vracht en de last te verlichten. Dat is ook het geval met het juk van Christus. Als onze wil opgaat in Gods wil en wij zijn gaven gebruiken om anderen tot zegen te zijn, zullen wij ontdekken dat de lasten van het leven licht zijn. Wie gaat op de weg van Gods geboden wandelt met Christus en in diens liefde kent zijn hart rust. Toen Mozes bad: „Maak mij toch uw wegen bekend, zodat ik U ken,” antwoordde de Here hem: „Mijn tegenwoordigheid zal met u gaan en Ik zal u rust geven.” En de profeten gaven de boodschap door: „Zo zegt de Here: Gaat staan aan de wegen en ziet en vraagt naar de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

oude paden waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat en rust vindt voor uw ziel.”⁵

Hij zegt: „Och, dat gij naar mijn geboden luisterde; dan zou uw vrede zijn als een rivier en uw gerechtigheid als de golven der zee.”⁶

Wie Christus op zijn woord geloven, zich overgeven aan zijn zorg en leven naar zijn wil zullen vrede en rust vinden. Niets op aarde kan hen verdrietig maken als Jezus hen verblijdt door zijn tegenwoordigheid. In volkomen berusting is volkomen rust. De Here zegt: „Standvastige zin bewaart Gij in volkomen vrede omdat men op U vertrouwt.”⁷

Ons leven kan wel verward lijken, maar als wij ons toevertrouwen aan de wijze Meester, zal Hij vorm geven aan leven en karakter tot zijn heerlijkheid. Het karakter dat de heerlijkheid, of het karakter van Christus openbaart, zal hun deel zijn in Gods paradijs. Een vernieuwd geslacht zal met Hem wandelen, in het wit gekleed, want ze zijn het waard.

Omdat wij door Jezus de rust binnengaan, begint de hemel reeds hier. Wij geven gehoor aan zijn uitnodiging: Komt, leert van Mij, en als wij zo komen, beginnen wij hier reeds eeuwig te leven. De hemel is een voortdurend naderen tot God door Christus. Hoe langer wij in deze hemel zijn, des te meer van zijn heerlijkheid zal voor ons duidelijk worden. En hoe meer wij van God weten, des te groter zal ons geluk zijn. Als wij in dit leven wandelen met Jezus, kunnen we vervuld worden met zijn liefde en bevredigd worden door zijn tegenwoordigheid. Alles wat de menselijke natuur kan verdragen, kunnen wij reeds hier bezitten. Maar wat is dat alles vergeleken met wat later komt? Daar „zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij die op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen noch enige hitte want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.”⁸

---

¹ Jesaja 53:6

² Psalm 147:3,4

³ Psalm 40:9

⁴ Johannes 6:38

⁵ Jeremia 6:16; Exodus 33:13, 14

⁶ Jesaja 48:18

⁷ Jesaja 26:3

⁸ Openbaring 7:15-17

„Zwijg, wees stil”

Het was een veelbewogen dag in het leven van Jezus geweest. Aan het meer van Galilea had Hij zijn eerste gelijkenissen verteld en door vertrouwde illustraties aan de mensen weer de aard van zijn koninkrijk en de wijze waarop het gesticht zou worden, verteld. Hij had zijn werk vergeleken met dat van de zaaier; de ontwikkeling van zijn koninkrijk met de groei van het mosterdzaad en de gevolgen van zuurdesem in een maat meel. De laatste grote scheiding tussen rechtvaardigen en goddelozen had Hij verduidelijkt in de gelijkenissen van de tarwe en het onkruid en het visnet. De buitengewone kostbaarheid van de waarheden die Hij onderwees waren verduidelijkt door de verborgen schat en de kostbare parel, terwijl Hij in de gelijkenis van de rentmeester zijn discipelen leerde hoe zij als zijn vertegenwoordigers voor Hem moesten werken.

De gehele dag had Hij onderwezen en genezen en toen het avond werd, verdrong de schare zich nog steeds om Hem heen. Dagelijks had Hij hen gediend en nauwelijks tijd genomen om te eten en te rusten. De boosaardige kritiek en verkeerde voorstelling van zaken waarmee de Farizeeën Hem aanhoudend achtervolgden maakte zijn werk zwaarder en inspannender en nu het einde van de dag was aangebroken, was Hij zo moe dat Hij besloot Zich terug te trekken in een eenzame plaats aan de overkant van het meer.

De oostelijke oever van Gennesaret was niet onbewoond, want hier en daar waren steden aan de oever van het meer. Het was echter een verlaten streek vergeleken met de westelijke oever. De bevolking daar was meer heidens dan joods en had weinig omgang met Galilea. Zo bood die streek Jezus de afzondering die Hij zocht en Hij gebod zijn discipelen Hem daarheen te vergezellen.

Nadat Hij de schare had weggezonden, namen zij Hem zoals Hij was mee in het scheepje en vertrokken haastig. Maar ze zouden niet alleen vertrekken. Er lagen nog meer vissersboten bij de oever en die waren al gauw vol

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 8:23-34; Marcus 4:35-41;
5:1-20; Lucas 8:22-39

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

mensen die Jezus volgden, verlangend nog meer van Hem te zien en te horen.

Eindelijk was de Heiland bevrijd van de druk van de schare en oververmoeid ging Hij voor in de boot liggen en viel al gauw in slaap. Het was een kalme, aangename avond geweest en het was rustig op het meer. Maar plotseling betrok de lucht, de wind gierde door de bergkloven op de oostelijke oever en een woeste storm brak los over het meer.

De zon was ondergegaan en het duister van de nacht viel over het stormachtige meer. De golven, opgezweept door de huilende wind, sloegen over de boot van de discipelen en dreigden deze te vullen. De geharde vissers hadden heel hun leven op het meer doorgebracht en hun vaartuig veilig door menige storm gevoerd, maar nu hielp al hun kracht en vaardigheid niets. Ze waren hulpeloos in de greep van de storm en de hoop ontzong hen toen ze zagen dat hun boot vol water liep.

Zij waren zo in beslag genomen door hun inspanningen om zich te redden dat zij hadden vergeten dat Jezus aan boord was. Toen zij zagen dat al hun werk vergeefs was en zij de dood voor ogen hadden, dachten ze aan Hem, op wiens bevel zij het meer waren overgestoken. Jezus was hun enige hoop. Hulpeloos en wanhopig riepen ze: „Meester, Meester!” Maar het diepe duister verborg Hem voor hun ogen. Hun stemmen gingen onder in het geweld van de storm en ze kregen geen antwoord. Twijfel en angst overviel hen. Had Jezus hen in de steek gelaten? Kon Hij, die ziekte en duivelen, zelfs de dood had verdreven, zijn discipelen nu niet helpen? Dacht Hij niet aan hen in hun nood?

Weer roepen zij en weer is er geen antwoord, behalve het huilen van de woedende storm. Hun boot begint al te zinken. Nog even en de hongerige wateren zullen hen waarschijnlijk opslokken.

Plotseling doorklieft een bliksemstraal het duister en zij zien Jezus, die slaapt ondanks het geweld van de storm. Verbaasd en wanhopig roepen ze uit: „Meester, trekt Gij er U niets van aan dat wij vergaan?” Hoe kan Hij zo rustig slapen, terwijl zij zich in gevaar bevinden en met de dood kampen? Jezus wordt wakker door hun geroep. Bij het licht van de bliksem zien zij hemelse rust op zijn gelaat. In zijn blik lezen zij zelfvergetende tedere liefde en terwijl hun hart naar Hem uitgaat, roepen ze: „Here, help ons, wij vergaan.”

Nooit heeft iemand die kreet geuit zonder dat er acht op werd geslagen. Terwijl de discipelen naar hun riemen grijpen om een laatste poging te wagen, staat Jezus op. Hij staat midden tussen de discipelen terwijl de storm woedt, de golven over hen heenslaan en de bliksem zijn gelaat verlicht. Hij heft zijn hand op die zo vaak gebruikt is om goed te doen en zegt tot de woedende golven: „Zwijg, wees stil!”

„ZWIJG, WEES STIL“

De storm gaat liggen. De golven komen tot rust. De wolken verdwijnen en de sterren worden zichtbaar. De boot vaart over een kalm watervlak. Dan wendt Jezus Zich tot zijn discipelen en vraagt verdrietig: „Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?“¹

Over de discipelen valt een stilzwijgen. Zelfs Petrus probeerde niet het ontzag, dat in hem leefde, tot uiting te brengen. De boten die uitgevaren waren om Jezus te vergezellen, hadden in hetzelfde gevaar verkeerd als de discipelen. Angst en wanhoop had de inzittenden bevangen, maar het bevel van Jezus had het geweld tot bedaren gebracht. De woede van de storm had de boten naar elkaar toe gedreven en allen aan boord hadden het wonder aanschouwd. In de stilte die nu volgde, was de angst verdwenen. De mensen fluisterden onder elkaar: „Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?“

Toen Jezus werd gewekt om de storm het hoofd te bieden, had Hij volkomen rust. Er was geen spoor van angst in woord of blik, want er was geen angst in zijn hart. Hij vertrouwde niet op het bezit van almacht. Hij bezat deze rust niet als Meester van aarde, zee en hemel. Die macht had Hij afgelegd en Hij zegt: „Ik kan van Mijzelf niets doen.“²

Hij vertrouwde op de macht van zijn Vader. Jezus rustte in geloof; geloof in Gods liefde en zorg en de macht van het woord, dat de storm stilde, was Gods macht.

Zoals Jezus vertrouwde op de zorg van zijn Vader, moeten wij vertrouwen op de zorg van onze Heiland. Als de discipelen Hem vertrouwd hadden, zouden zij rustig zijn gebleven. Hun vrees in tijden van gevaar liet zien dat ze geen geloof hadden. In hun pogen zichzelf te redden hadden ze Jezus vergeten, en pas toen ze wanhoopten aan zichzelf, richtten zij zich tot Hem. Eerst toen kon Hij hun helpen.

Hoe dikwijls is de ervaring van de discipelen ook de onze! Als de stormen van verzoeking komen en de felle bliksem flitst, de golven over ons slaan, strijden wij alleen tegen de storm en vergeten dat er iemand is, die ons kan helpen. Wij vertrouwen op eigen kracht tot wij geen hoop meer hebben en op het punt staan onder te gaan. Dan denken wij aan Jezus en als we Hem aanroepen om ons te redden, zullen wij niet vergeefs roepen. Hoewel Hij verdrietig ons ongeloof en zelfvertrouwen berispt, zal Hij nooit nalaten ons de hulp te geven die wij nodig hebben. Of wij op het land of op het water zijn, wij hoeven niet bang te zijn als de Heiland in ons leeft. Een levend geloof in de Verlosser stilt de levenszee en zal ons redden uit gevaren op de wijze die Hij kent als de beste.

Nog een geestelijke les schuilt in het wonder van het stillen van de storm. De ervaring van ieder mens bewijst de waarheid van de woorden in de Bijbel: „De goddelozen zijn als de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

kan komen. ... De goddeloze, zegt mijn God, hebben geen vrede."³ Zonde heeft een eind gemaakt aan onze vrede. Zolang het eigen ik overheerst, kunnen wij geen rust vinden. Geen menselijke macht kan de despotische driften van het hart beheersen. Wij zijn even hulpeloos als de discipelen die de storm niet konden stillen. Maar Hij die de golven in Galilea tot bedaren bracht, heeft het woord van vrede tot ons gesproken. Als iemand zich tot Jezus wendt met de roep: „Heer, red ons”, zal hij verlost worden, hoe fel de storm ook mag woeden. Zijn genade, die de mens met God verzoent, stilt het woeden van menselijke driften en in zijn liefde kent het hart rust. „Hij maakte de storm tot een zacht suizen zodat de golven stil werden. Zij verheugden zich omdat die tot rust kwamen en Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte.” „Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus.” „En de vrucht der gerechtigheid zal vrede zijn, de uitwerking der gerechtigheid rust en veiligheid tot in eeuwigheid.”⁴

In de vroege ochtend kwamen de Heiland en zijn metgezellen aan land en het licht van de opkomende zon viel op zee en land alsof het een zegen bracht. Maar zodra ze aan land waren, werd hun blik getroffen door een vreselijker schouwspel dan de woede van de storm. Uit een schuilplaats tussen de graven stormden twee krankzinnigen op hen toe alsof ze hen in stukken wilden scheuren. Stukken en ketenen waren aan deze mensen bevestigd. Zij hadden deze verbroken toen ze ontsnapt waren uit hun gevangenis. Zij waren gewond en bloedden waar zij zichzelf met scherpe stenen hadden gesneden. Hun ogen gluurden van onder hun lange verwarde haren en zelfs de gelijkenis met mensen scheen uitgewist door de boze geesten die hen bezielde, zodat zij er meer als wilde beesten dan als mensen ultzagen.

De discipelen en die met hen waren vluchtten angstig weg, maar even later merkten zij dat Jezus niet bij hen was en ze keerden terug om Hem te zoeken. Hij stond nog daar waar ze Hem hadden achtergelaten. Hij, die de storm tot zwijgen had gebracht, die Satan al eerder had ontmoet en met hem had gestreden, vluchtte niet voor deze boze geesten. Toen de mannen Hem tandenknarsend en schuimbekkend naderden, hief Jezus de hand op die de golven had doen bedaren en de mannen konden niet dichterbij komen. Zij stonden razend maar hulpeloos voor Hem.

Met gezag gaf Hij de onreine geesten bevel de mannen te verlaten. Zijn woorden drongen door in de verduisterde geest van deze ongelukkigen. Zij beseften vaag dat er iemand bij hen was die hen van de boze geesten, die hen pijnigden, kon bevrijden. Zij vielen voor de voeten van de Heiland neer om Hem te aanbidden, maar toen ze hun mond openden om zijn ontferming in te roepen, spraken de boze geesten door hun mond en schreeuw-

„ZWIJG, WEES STIL”

den heftig: „Wat hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God? Ik smEEK U dat Gij mij niet pijnigt.”

Jezus vroeg: „Wat is uw naam?” En het antwoord luidde: „Mijn naam is Legioen, want wij zijn talrijk.” Terwijl zij de ongelukkige mannen gebruikten om door hen te spreken, baden ze Jezus hen niet het land uit te zenden. Op een nabije helling graasde een grote kudde zwijnen. De boze geesten vroegen toestemming in deze dieren te varen, wat Jezus hun toestond. Dadelijk werd de kudde door paniek aangegrepen. Razend holden ze naar de helling en niet in staat om op de oever hun vaart te stuiten, stortten ze in het meer en kwamen om.

Intussen had zich in de bezetenen een opmerkelijke verandering voltrokken. In hun geest was licht doorgedrongen. Hun ogen keken weer verstandig. Het gezicht, zo lang misvormd door het beeld van Satan, werd plotseling vriendelijk; de met bloed besmeurde handen werden rustig en met blijde stem loofden de mannen God voor hun bevrijding.

De zwijnehoeders hadden van de berghelling alles gezien wat er gebeurd was en snelden weg om aan hun werkgevers en andere mensen al dit nieuws mee te delen. Vol vrees en verbazing stroomde de hele bevolking naar Jezus toe. De beide bezetenen waren de schrik van het land geweest. Niemand kon veilig de plaats waar zij waren voorbijgaan, want met duivelse woede stormden zij op iedere reiziger af. Nu waren deze mannen gekleed en bij hun verstand. Zij zaten aan de voeten van Jezus, luisterden naar zijn woorden en verheerlijkten de naam van Hem, die hen gezond had gemaakt. De mensen echter, die dit wonder zagen, waren niet blij. Het verlies van de zwijnen woog voor hen zwaarder dan de bevrijding van deze gevangenen van Satan.

Voor de eigenaars van de zwijnen was het eigenlijk een genade dat dit verlies hen had getroffen. Zij gingen volkomen op in aardse zaken en schonken geen aandacht aan de grote belangen van het eeuwige leven. Jezus wilde de ban van deze zelfzuchtige onverschilligheid doorbreken zodat zij zijn genade zouden kunnen aanvaarden. Maar spijt en boosheid over hun aards verlies verblindde hun ogen voor de barmhartigheid van de Heiland.

Het vertoon van bovennatuurlijke macht wekte het bijgeloof van de mensen en maakte hen bang. Er konden nog meer rampen gebeuren als deze Vreemdeling bij hen bleef. Zij vreesden geldelijk nadeel en besloten zich te bevrijden van zijn aanwezigheid. Degenen die met Jezus het meer waren overgestoken, vertelden wat de vorige nacht was gebeurd, van hun gevaar tijdens de storm en hoe de wind en golven tot bedaren waren gebracht. Hun woorden hadden echter geen uitwerking. Bevreesd verdrongen de mensen zich rondom Jezus en smeeKten Hem van hen te

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gaan. Dit deed Hij. Dadelijk ging Hij scheep naar de overzijde.

Het volk in Gergesa had het levend bewijs van Christus' macht en ontferming voor ogen. Zij zagen de mannen die hun verstand teruggekregen hadden, maar ze waren zo bang dat hun aardse belangen in gevaar zouden komen dat Hij, die de vorst der duisternis voor hun ogen had verdreven, als een indringer werd beschouwd. Het Geschenk van de hemel werd door hen afgewezen. Wij hebben niet de gelegenheid Christus in persoon weg te zenden zoals de Gergesenen hebben gedaan, maar ook nu nog zijn er velen die weigeren zijn Woord te gehoorzamen omdat gehoorzaamheid zou betekenen dat zij wereldse belangen zouden moeten opgeven. Velen verwerpen zijn genade en verdrijven zijn Geest uit vrees dat zijn tegenwoordigheid hun financieel verlies zal brengen.

Hoe heel anders waren de gevoelens van de herstelde bezetenen. Zij verlangden naar de tegenwoordigheid van hun Verlosser. In zijn nabijheid voelden ze zich veilig voor de boze geesten die hun leven hadden gepijnigd en de beste jaren van hun leven hadden verknoeid. Toen Jezus in de boot wilde stappen, bleven zij dicht bij Hem, knielden voor Hem neer en smeekten Hem hen bij Zich te houden, zodat zij altijd naar zijn woorden konden luisteren. Maar Jezus gebood hen naar huis te gaan en te vertellen welke grote dingen de Heer voor hen had gedaan.

Hier hadden zij werk te doen. Zij moesten gaan naar een heidens gezin en spreken over de zegeningen die ze van Jezus hadden ontvangen. Voor hen was het moeilijk afscheid te nemen van de Heiland. Stellig zouden ze grote moeilijkheden ondervinden in hun omgang met hun heidense landgenoten. Hun lange afzondering buiten de maatschappij scheen hen ongeschikt te hebben gemaakt voor het werk dat Hij hun had aangewezen. Maar zodra Jezus hun wees op hun plicht, stonden zij klaar om te gehoorzamen. Niet alleen hun huisgenoten en burens vertelden ze van Jezus; zij gingen door geheel Dekapolis en maakten overal bekend dat Hij kon behouden en hoe Hij hen van de boze geesten had verlost. Door het doen van dit werk zouden zij meer zegen ontvangen dan wanneer ze alleen voor hun eigen welzijn bij Hem waren gebleven. Wij worden nader tot de Heiland gebracht als wij werken om het blijde nieuws van de verlossing te prediken.

De beide genezen mannen waren de eerste zendelingen die Christus had uitgezonden om het evangelie te brengen in het gebied van Dekapolis. Slechts enkele ogenblikken hadden deze mannen het voorrecht gehad te luisteren naar de leer van Christus. Nooit eerder hadden ze Hem horen prediken. Zij konden de mensen niet onderrichten zoals de discipelen die dagelijks met Christus waren. Zij droegen echter in hun wezen het bewijs dat Jezus de Messias was. Zij konden anderen vertellen wat ze wisten, wat zij gezien en gehoord hadden, wat zij gevoeld hadden van Christus' macht.

„ZWIJG, WEES STIL“

Dit kan iedereen doen, die aangeraakt is door Gods genade. Johannes, de geliefde discipel, schreef: „Hetgeen was van de beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens . . . hetgeen wij gezien en gehoord hebben verkondigen wij ook u.“⁵

Als getuigen van Christus moeten wij vertellen wat wij weten, wat wij zelf gezien, gehoord en gevoeld hebben. Als wij Jezus van stap tot stap zijn gevolgd zullen wij iets met zekerheid kunnen vertellen over de wijze, waarop Hij ons heeft geleid. Wij kunnen vertellen hoe we zijn belofte hebben beproefd en deze waar hebben bevonden. Wij kunnen getuigen wat we weten van de genade van Christus. Onze Heer roept ons om dit te getuigen. De wereld gaat ten onder door het ontbreken van dit getuigenis.

Hoewel de mensen in Gadara Jezus niet hadden ontvangen, liet Hij hen niet over aan het duister dat zij hadden gekozen. Toen zij Hem vroegen hen te verlaten, hadden zij niet naar zijn woorden geluisterd. Zij wisten niet wat ze hadden verworpen. Daarom zond Hij hen opnieuw het licht en wel door diegenen, waarnaar zij wel zouden willen horen.

Het was de bedoeling van Satan om door het vernietigen van de zwijnen de mensen af te wenden van de Heiland en te voorkomen dat het evangelie in dat gebied zou worden gepredikt. Maar juist deze gebeurtenis beroerde het gehele land zoals niets anders had kunnen doen en vestigde de aandacht op Christus. Hoewel de Heiland zelf vertrok bleven de mannen die Hij had genezen achter als getuigen van zijn macht. Zij die werktuigen waren geweest van de vorst der duisternis, werden boodschappers van Gods Zoon, dragers van het licht. De mensen verwonderden zich bij het horen van dit wonderbare nieuws. Er werd een deur geopend voor het evangelie in dat gebied. Toen Jezus naar Dekapolis terugkeerde, stroomden de mensen naar Hem toe en drie dagen lang hoorden niet alleen de bewoners van een enkele stad, maar duizenden uit de omliggende streken de boodschap des heils. Zelfs de macht der boze geesten staat onder het gezag van onze Heiland en het werk van de boze wordt ten goede geleid. De ontmoeting met de bezetenen van Gadara hield een les in voor de discipelen. Zij zagen de diepten van ontaarding waarin Satan het hele mensdom wil sleuren. Zij zagen ook de zending van Christus om de mensen uit zijn macht te bevrijden. Deze ellendige schepselen, die tussen de graven woonden, bezeten door boze geesten en slaven van onbeheerste driften en lage lusten vormen een beeld van wat de mensheid zou zijn als Satan het alleen voor het zeggen had. Satan oefent steeds zijn invloed uit op de mensen om hun zinnen af te leiden, het verstand ten kwade te beheersen en tot geweld en misdaad aan te sporen. Hij verzwakt het lichaam, stompt

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

het verstand af en verlaagt de ziel. Als mensen weerstand bieden aan de uitnodiging van de Heiland, geven zij zich over aan Satan. Velen in alle kringen van het leven, thuis, in het zakenleven, zelfs in de kerk, doen dit. Als gevolg daarvan hebben geweld en misdaad de aarde overspoeld en zedelijke duisternis omgeeft als een doodskleed de woonplaatsen van de mensen. Door schoonschijnende verleidingen brengt Satan de mensen tot steeds groter kwaad en volledige ontaarding en ondergang zijn het resultaat. De enige beveiliging tegen zijn macht ligt in Jezus' aanwezigheid. Satan is ten aanschouwe van mensen en engelen aan de kaak gesteld als de vijand en verderver van de mens, terwijl Christus de vriend en bevrijder van de mens is. Zijn Geest zal in de mens alles tot ontwikkeling brengen wat het karakter kan veredelen en de natuur waardigheid kan geven. Hij zal de mens in staat stellen naar lichaam, ziel en geest te leven tot eer van God. „Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.” Hij heeft ons geroepen „tot het verkrijgen van de heerlijkheid”, het karakter „van onze Here Jezus Christus.” Hij heeft ons geroepen „tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon.”⁶

Mensen die ontaard zijn tot werktuigen van Satan, worden nog steeds door Christus' macht veranderd in boodschappers der gerechtigheid en door Gods Zoon uitgezonden om te verkondigen „al wat de Here in zijn ontferming u gedaan heeft.”

---

¹ Marcus 4:40

² Johannes 5:30

³ Jesaja 57:20, 21

⁴ Psalm 107:29, 30; Romeinen 5:1;
Jesaja 32:17

⁵ 1 Johannes 1:1-3

⁶ 2 Timoteüs 1:7; 2 Tessalonicenzen
2:14; Romeinen 8:29

De aanraking van het geloof

Toen Jezus terugkeerde uit Gadara naar de westelijke oever, vond Hij daar een menigte op Hem wachten. Vol blijdschap begroetten zij Hem. Hij bleef enige tijd aan de oever van het meer waar Hij onderwees en genas. Later vertrok Hij naar het huis van Levi-Matteüs om de tollenaars tijdens een maaltijd te ontmoeten. Hier vond Jaïrus, de overste van de synagoge, Hem.

Deze Joodse oudste kwam wanhopig bij Jezus en wierp zich neer aan zijn voeten met de uitroep: "Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven." Direct ging Jezus met de overste op weg naar diens huis. Hoewel de discipelen zoveel van zijn werken van barmhartigheid hadden gezien, verbaasden zij zich over het feit, dat Hij gehoor gaf aan de smeekbede van de hooghartige rabbi. Toch gingen zij met hun Meester mee en het volk volgde nieuwsgierig en vol verwachting.

Het huis van de overste was niet ver weg, maar Jezus en die bij Hem waren kwamen slechts langzaam vooruit, want de menigte verdrong zich om Hem heen. De vader was ongeduldig over de vertraging maar Jezus die medelijden had met de mensen, hield nu en dan stil om een lijdende te helpen of iemand die verslagen was, te troosten.

Terwijl zij onderweg waren, drong er een boodschapper door de menigte heen met het bericht voor Jaïrus dat zijn dochtertje gestorven was en dat het geen zin had de Meester verder lastig te vallen. Jezus hoorde het bericht. „Wees niet bevreesd,” zei Hij, „geloof alleen en het zal behouden worden.”

Jaïrus drong dichterbij de Heiland toe en zij haastten zich naar het huis van de overste. Daar waren reeds gehuurde klagers en fluitspelers die de lucht vervulden met hun gejammer. De aanwezigheid van al die mensen en het tumult trof Jezus pijnlijk. Hij probeerde hen tot zwijgen te brengen en zei: „Waarom maakt gij misbaar en weent gij? Het kind is niet gestorven,

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 9:18-26; Marcus 5:21-43
en Lucas 8:40-56.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

maar het slaapt." Zij waren verontwaardigd over de woorden van de Vreemdeling. Zij hadden het kind in de greep van de dood gezien en lachten Hem spottend uit. Jezus gaf bevel dat allen het huis moesten verlaten. Hij nam de vader en moeder van het meisje en zijn drie discipelen, Petrus, Jakobus en Johannes mee en samen gingen zij de sterfkamer binnen.

Jezus ging naar het bed, nam de hand van het kind in de zijne en zei zacht in de omgangstaal van haar omgeving: „Meisje, ik zeg u, sta op!”

Dadelijk ging een rilling door de roerloze gestalte. Het bloed stroomde weer door de aderen. Op de lippen kwam een glimlach. De ogen gingen open alsof zij pas wakker werd en verbaasd keek het meisje naar het groepje mensen naast haar bed. Zij stond op en de ouders klemden haar in de armen en weenden van blijdschap.

Onderweg naar het huis van de overste had Jezus in de menigte een arme vrouw ontmoet die twaalf jaar lang had geleden aan een kwaal die haar het leven tot een last maakte. Al haar inkomsten had zij uitgegeven aan artsen en geneesmiddelen, alleen om ongeneeslijk verklaard te worden. Haar hoop leefde echter op toen zij hoorde van de wonderen die Christus deed. Zij was er zeker van dat zij genezen zou worden als ze bij Hem kon komen. Zwak en lijdend kwam zij aan de oever van het meer, waar Hij onderwees. Zij probeerde zich door de mensen te dringen, maar slaagde daar niet in. Toen volgde ze Hem naar het huis van Levi-Matteüs, zonder Hem te kunnen naderen. Zij begon te wanhopen, toen Hij opeens op weg door de menigte in haar nabijheid kwam.

Het grote ogenblik was aangebroken. Zij was in tegenwoordigheid van de grote Heelmeester. Maar door de verwarring om Hem heen kon ze niet met Hem spreken. Zij ving nauwelijks een glimp op van zijn gestalte. Bevreesd haar enige kans mis te lopen, drong ze zich naar voren, terwijl ze bij zichzelf dacht: „Indien ik slechts zijn kleed aanraak, zal ik gered zijn.” Terwijl Hij voorbijging, rekte zij zich uit en raakte ternauwernood de zoom van zijn kleed aan. Op dat moment wist zij, dat ze genezen was. In die ene aanraking lag al haar geloof en dadelijk maakten pijn en zwakte plaats voor een volmaakte gezondheid.

Met een hart vol dank probeerde zij zich terug te trekken uit de menigte. Plotseling bleef Jezus echter staan en ook de mensen bleven staan. Hij keerde zich om en vroeg op een toon, die duidelijk verstaanbaar was boven het tumult van de menigte: „Wie heeft Mij aangeraakt?” De mensen keken elkaar verbaasd aan. Gezien het feit dat Hij van alle kanten geduwd en gestoten werd, leek dit een vreemde vraag.

Petrus, die altijd zijn woordje klaar had, zei: „Meester, de scharen drukken en verdringen U en zegt Gij: Wie heeft Mij aangeraakt?” Jezus antwoordde: „Iemand heeft Mij aangeraakt want ik heb kracht van Mij voelen

DE AANRAKING VAN HET GELOOF

uitgaan."

De Heiland voelde het verschil tussen de aanraking van het geloof en het contact van de onverschillige schare. Dat vertrouwen moest niet zonder meer voorbijgezien worden. Hij zou tot de nederige vrouw woorden van troost spreken die voor haar een bron van vreugde zouden zijn, woorden, die een zegen voor zijn volgelingen zouden zijn tot het einde.

Jezus keek naar de vrouw en bleef erop staan dat Hij wilde weten wie Hem had aangeraakt. Toen zij merkte dat het geen zin had zich te verbergen, kwam ze bevend naar voren en wierp zich aan zijn voeten. Onder tranen van dankbaarheid vertelde zij Hem het verhaal van haar lijden en hoe ze verlichting had gevonden. Vriendelijk zei Jezus: „Houd moed, dochter, uw geloof heeft u behouden. Ga heen in vrede.”

Hij wilde het bijgeloof geen kans geven. Het wonder vond plaats, niet door alleen maar een aanraking van Hem, maar door het geloof dat beslag legde op zijn goddelijke macht.

De verbaasde menigte die zich om Jezus verdrong beseftte niet dat er leven-gevende kracht van Hem uitging. Maar toen de zieke vrouw haar hand uitstak om Hem aan te raken in het geloof dat ze genezen zou worden, voelde zij zijn genezende kracht. Zo is het ook in geestelijk opzicht. Het heeft weinig zin op onverschillige wijze over godsdienst te spreken of te bidden zonder honger van het hart en zonder een levend geloof. Vormelijk geloven in Christus als Verlosser der wereld kan nooit het hart genezen. Een zaligmakend geloof is niet alleen maar een verstandelijk instemmen met de waarheid. Wie wacht tot hij alles weet eer hij geloof toont, kan van God geen zegen ontvangen. Het is niet voldoende over Christus te geloven. We moeten in Hem geloven. Alleen het geloof dat Hem aanvaardt als een persoonlijke Verlosser en dat aanspraak maakt op zijn verdiensten voor ons, kan ons zegen brengen. Velen zien het geloof als een mening. Reddend geloof is een overeenkomst waardoor zij, die Christus aannemen, met God een verbond aangaan. Echt geloof is leven. Een levend geloof betekent een toenemen van kracht, een vast vertrouwen waardoor de mens een overwinnende macht wordt.

Nadat Jezus de vrouw had genezen, wilde Hij dat zij de zegen, die ze had ontvangen, zou erkennen. De gaven die het evangelie biedt mogen niet tersluiks of in stilte genoten worden. Daarom roept de Heer ons op zijn goedheid bekend te maken. „Gij toch zijt mijn getuigen, luidt het woord des Heren, en ik ben God.”¹

Onze belijdenis van zijn trouw is het middel dat God heeft gekozen om Christus aan de wereld bekend te maken. Wij moeten zijn genade, zoals die aan Gods mannen in het verleden is bekend gemaakt, erkennen, maar vooral ons persoonlijk getuigenis is van grote betekenis. Wij zijn Gods

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

getuigen als wij in ons leven de uitwerking openbaren van een macht die goddelijk is. Het leven van ieder mens verschilt met dat van anderen en ieders ervaring is weer anders. God wil dat onze lof tot Hem zal opstijgen, gekenmerkt door onze persoonlijkheid. Dit kostbaar erkennen tot eer van de heerlijkheid van zijn genade heeft, als het gesteund wordt door een christelijk leven, een onweerstaanbare kracht om mensen te redden.

Toen de tien melaatsen naar Jezus kwamen om genezen te worden, gaf Hij hun bevel heen te gaan en zich aan de priester te tonen. Onderweg werden zij gereinigd, maar slechts één keerde terug om Hem te danken. De anderen gingen door, terwijl zij Hem, die hen had genezen, vergaten. Hoeveel mensen doen tegenwoordig nog hetzelfde! De Heer is altijd aan het werk om de mensheid te zegenen. Altijd weer deelt Hij zijn weldaden uit. Hij richt de zieken op van hun bed, waar zij wegwijnen. Hij verlost mensen uit gevaren die ze niet zien. Hij gebiedt hemelse engelen om hen uit gevaren te bevrijden, hen te beschermen tegen „de pest die in het duister rondwaart” en tegen „het verderf dat op de middag verniet.”² Dit maakt echter geen indruk op hen. Hij heeft alle rijkdommen van de hemel gegeven om hen te verlossen, en toch letten zij niet op zijn grote liefde. Ondankbaar sluiten zij hun hart voor Gods genade. Evenmin als de heide op de woeste grond weten zij niet vanwaar het goede komt en hun ziel woont in de dorre plaatsen der woestijn.

Het is voor ons eigen bestwil om elke gave van God levendig in gedachten te houden. Daardoor wordt het geloof gesterkt om meer te vragen en meer te ontvangen. Er schuilt meer bemoediging in de geringste zegen die wijzelf van God ontvangen dan in alle berichten die wij kunnen lezen over het geloof en de ervaringen van anderen. Wie gehoor geeft aan Gods genade zal zijn als een besproeide hof. Zijn gezondheid zal toenemen. Zijn licht zal opgaan in het duister. De heerlijkheid des Heren zal over hem gezien worden. Laten wij daarom denken aan Gods tedere liefde en zijn vele bewijzen van genade. Laten wij evenals het volk Israël gedenksteden oprichten en daarop de kostbare geschiedenis schrijven van wat God voor ons heeft gedaan. Als wij zijn handelwijze met ons op onze pelgrimstocht herinneren moeten wij met een hart dat overvloedt van dank, uitroepen: „Hoe zal ik de Here vergelden al zijn weldaden jegens mij? De beker der verlossing zal ik opheffen, ik zal de naam des Heren aanroepen. Mijn geloften zal ik de Here betalen in de tegenwoordigheid van al zijn volk.”³

---

¹ Jesaja 43:12

² Psalm 91:6

³ Psalm 116:12-14

De eerste evangelisten

De apostelen waren leden van de familie van Jezus en hadden Hem vergezeld terwijl Hij te voet door Galilea reisde. Zij hadden zijn ontberingen en moeiten gedeeld. Zij hadden naar zijn woorden geluisterd, ze hadden met Gods Zoon gewandeld en gesproken en uit zijn dagelijks onderricht geleerd hoe zij voor de verbetering van het mensdom moesten werken. Terwijl Jezus de grote scharen hielp die zich rond Hem verzamelde, sloegen zijn discipelen Hem gade, klaar om te doen wat Hij zei en te helpen zijn lasten te verlichten. Zij hielpen mee de mensen te rangschikken, de zieken naar Jezus te brengen en het allen zo gemakkelijk mogelijk te maken. Zij zagen uit naar belangstellende toehoorders, maakten hen de Schriften duidelijk en werkten op allerlei manieren voor hun geestelijk welzijn. Zij onderwezen wat zij van Jezus hadden geleerd en deden dagelijks rijke ervaringen op. Maar zij moesten ook leren alleen te werken. Zij hadden nog veel onderricht, geduld en tederheid nodig. Terwijl de Heiland nog persoonlijk bij hen was om hen te wijzen op hun fouten, hen raad te geven en te verbeteren, zond Hij hen uit als zijn vertegenwoordigers.

In de tijd dat de discipelen bij Jezus waren geweest, waren zij vaak in de war gebracht door de leer van de priesters en de Farizeeën, maar zij waren met hun moeilijkheden naar Hem gekomen. Hij had hun de waarheden van de Schriften laten zien in tegenstelling met de overleveringen. Daardoor had Hij hun vertrouwen in Gods woord gesterkt en hen in grote mate bevrijd van hun vrees voor de rabbijnen en hun diensbaarheid aan de overleveringen. Het voorbeeld van Jezus' leven bij de opleiding van de discipelen had veel meer uitwerking dan zuiver leerstellig onderricht. Toen Hij niet meer bij hen was, herinnerden zij zich iedere blik en ieder woord. Vaak herhaalden zij zijn woorden als ze in botsing kwamen met de vijanden van het evangelie en als zij de uitwerking ervan op de mensen zagen, waren zij heel blij.

Jezus riep de twaalf tot Zich en gaf hun bevel twee aan twee door de steden en dorpen te gaan. Niemand werd alleen uitgezonden. Broeder vergezelde

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 10;
Marcus 6:7-11 en Lucas 9:1-6.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

broeder, vriend ging met vriend. Zo konden zij elkaar helpen en bemoedigen, elkaar raad geven en samen bidden, waarbij de kracht van de een de zwakheid van de ander zou aanvullen. Op gelijke wijze zond Hij later de zeventig uit. De bedoeling van de Heiland was dat de boodschappers van het evangelie op deze wijze met elkaar verbonden zouden zijn. In onze tijd zou het evangelisatiewerk veel meer succes hebben als dit voorbeeld meer zou worden opgevolgd.

De boodschap van de discipelen was dezelfde als die van Johannes de Doper en van Christus zelf: „Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” Zij moesten niet met de mensen gaan redetwisten over de vraag of Jezus van Nazaret wel de Messias was, maar in zijn naam moesten zij dezelfde werken van barmhartigheid doen als Hij had gedaan. Hij gebod hun: "Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet."

Tijdens zijn werk wijdde Jezus meer tijd aan het genezen van zieken dan aan de prediking. Zijn wonderen getuigden van de waarheid van zijn woorden, dat Hij niet was gekomen om te verderven maar om te redden. Zijn gerechtigheid ging voor Hem uit en de heerlijkheid des Heren was zijn achterhoede. Waar Hij kwam, waren de geruchten van zijn genade Hem voorgedaan. Waar Hij geweest was, verheugden degenen over wie Hij Zich ontfermd had, zich over hun gezondheid en beproefden hun nieuw verkregen krachten. Velen vergaderden zich om hen heen om uit hun mond de werken te vernemen die de Here had gedaan. Zijn stem was voor velen het eerste geluid dat zij hoorden, zijn naam de eerste die zij uitspraken, zijn gelaat het eerste dat zij ooit hadden gezien. Waarom zouden zij Jezus niet liefhebben en zijn lof verkondigen? Terwijl Hij door de steden en dorpen ging, was Hij als een stroom des levens die leven en vreugde verbreidde waar Hij kwam.

Jezus' volgelingen moesten net zo werken als Hij heeft gedaan. Wij moeten de hongerigen voeden, de naakten kleden en de lijdenden en beproefden troosten. Wij moeten de wanhopigen helpen en hen die vertwijfelen, nieuwe hoop geven. Zo zal de belofte in vervulling gaan: „Uw heil zal voor u uitgaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn.”¹ De liefde van Christus die in onzelfzuchtig dienen tot uiting komt, zal meer uitwerking hebben in het veranderen van de boosdoener dan het zwaard of de rechter. De laatsten zijn nodig om de wetsovertreder ontzag in te boezemen, maar de liefdevolle zending kan meer doen. Vaak zal iemand zich door terechtwijzingen verharden, maar vertederd worden door de liefde van Christus. De zending kan niet alleen lichamelijke kwalen wegnemen, maar hij kan ook de zondaar leiden tot de grote Heelmeester, die het hart kan reinigen van de melaatsheid der zonde. Het is Gods bedoeling om

DE EERSTE EVANGELISTEN

door zijn dienstknechten aan de zieken, de ongelukkigen en van de duivel bezetenen zijn stem te doen horen. Hij wil door zijn menselijke helpers een Trooster zijn zoals de wereld die niet kent.

De discipelen moesten op hun eerste zendingsreis alleen gaan naar de verloren schapen van het huis van Israël. Als zij reeds nu het evangelie hadden gebracht aan de heidenen of aan de Samaritanen, zouden zij op de joden geen indruk meer hebben gemaakt. Door het vooroordeel van de Farizeeën op te wekken zouden zij zich hebben gewikkeld in een strijd die hen reeds bij het begin van hun werk moedeloos zou hebben gemaakt. Zelfs de apostelen hadden moeite met de gedachte dat het evangelie aan alle volken verkondigd moest worden. Zolang zij deze waarheid zelf niet begrepen, waren zij niet gereed voor de heidenen te werken. Als de joden het evangelie zouden aannemen, was het Gods bedoeling hen te maken tot zijn boodschappers aan de heidenen. Daarom moesten zij in de eerste plaats de boodschap horen.

{Overal waar Christus werkte, begonnen mensen hun nood te beseffen en te hongeren en dorsten naar de waarheid. De tijd was aangebroken om de boodschap van zijn liefde aan deze begerige zielen te brengen. Naar al deze mensen moesten de discipelen gaan als zijn vertegenwoordigers. Zodoende zouden de gelovigen ertoe gebracht worden hen te zien als leraars, door God aangesteld, en als de Heiland er niet meer zou zijn, zouden zij niet achterblijven zonder leraars.}

Op hun eerste reis moesten de discipelen alleen daarheen gaan waar Jezus al was geweest en vrienden had gemaakt. Hun voorbereiding voor de reis moest uiterst eenvoudig zijn. Niets mocht hun aandacht afleiden van hun belangrijke taak of ook maar in het minst tegenstand wekken zodat de deur voor verder werk gesloten kon worden. Zij mochten zich niet kleden als godsdienstleraren of iets dragen dat hen kon onderscheiden van eenvoudige bewoners van het platteland. Zij mochten niet de synagogen binnengaan en de mensen bijeenroepen voor een openbare dienst. Zij moesten hun werk doen van huis tot huis. Zij mochten geen tijd besteden aan nodeloze begroetingen of van huis tot huis gaan om onthaald te worden. Maar in iedere plaats moesten zij de gastvrijheid aanvaarden van hen, die dat waard waren, die hen hartelijk zouden verwelkomen alsof Christus zelf was gekomen. Zij moesten dat huis betreden met de prachtige groet: „Vrede zij dezen huize.”² Dat huis zou gezegend worden door hun gebeden, hun lofliederen en het openen van de Schriften in de familiekring. }

Deze discipelen moesten verboden zijn van de waarheid om de weg voor de komst van hun Meester gereed te maken. Hun boodschap was het woord van eeuwig leven en het lot van de mensen was afhankelijk van het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

aanvaarden of verwerpen ervan. Om de mensen te doordringen van de ernst daarvan, zei Jezus tot zijn discipelen: „Indien iemand u niet ontvangt of uw woorden niet hoort, verlaat dat huls of die stad en schudt het stof uwer voeten af. Voorwaar, ik zeg u, het zal voor het land van Sodom en Gomorra draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor die stad.”

Nu ziet het oog van de Helland in de toekomst. Hij ziet de uitgestrekte gebieden waarin de discipelen na zijn dood van Hem moeten getuigen. Zijn profetische blik ziet de ervaringen van zijn dienstknechten door de eeuwen heen tot Hij zal wederkomen. Hij toont zijn volgelingen welke strijd zij zullen ontmoeten. Hij openbaart de aard en het plan van de strijd. Hij toont hen de gevaren waarmee zij te maken zullen hebben en de zelfverloochening die zij moeten opbrengen. Hij wil dat zij eerst de kosten berekenen, zodat de vijand hen niet onverwacht zal overvallen. Zij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar „tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten.”³ Zij moeten strijden tegen bovennatuurlijke krachten maar zijn verzekerd van bovennatuurlijke hulp. Alle hemelse machten maken deel uit van dit leger. Zelfs meer dan engelen bevinden zich in hun rijen. De Heilige Geest, de Vertegenwoordiger van de Vorst van het heer des Heren, daalt neer om te leiden in de strijd. Onze zwakheden kunnen vele zijn, onze zonden en tekortkomingen ernstig, maar Gods genade is voor allen, die daar berouwvol naar zoeken. De kracht van de Almachtige staat ten dienst van hen, die in God vertrouwen.

„Zie,” zei Jezus, „ik zend u als schapen midden onder de wolven; weest dan voorzichtig als slangen en argeloos als duiven.” Christus zelf hield niet één woord van waarheid achter, maar altijd uitte Hij dit vol liefde. Hij toonde de grootste tact en bedachtzame, vriendelijke opmerkzaamheid in zijn omgang met de mensen. Nooit was Hij ruw, nooit sprak Hij onnodig een streng woord, nooit bezorgde Hij onnodig een gevoelige ziel pijn. Hij oefende geen kritiek uit op menselijke zwakheden. Onbevreesd bestrafte Hij huichelarij, ongeloof en onrecht, maar er waren tranen in zijn stem als Hij zijn berispingen uitte. Hij weende over Jeruzalem, de stad die Hij liefhad en die Hem, de Weg, de Waarheid en het Leven, weigerde te ontvangen. Zij verwierpen Hem, de Verlosser, maar Hij zag hen vol van medelijdende tederheid en een verdriet, zo groot dat het zijn hart brak. Voor Hem was iedereen kostbaar. Hoewel Hij Zich altijd met goddelijke waardigheid gedroeg, boog Hij Zich neer tot ieder lid van Gods familie in teder ontfermen. In ieder mens zag Hij iemand die gevallen was en die Hij kwam redden.

Christus' dienstknechten mogen zich niet laten leiden door de ingevingen van hun menselijke natuur. Zij moeten nauw met God verbonden zijn opdat

DE EERSTE EVANGELISTEN

zij niet, als ze worden uitgedaagd, in opstand komen en een woordenstroom uiten die ongepast is, die niet is als de dauw of de zachte regen die de verdroogde planten verfrist. Satan zou graag willen dat zij dat doen, omdat het zijn werkwijze is. Het is de draak die toornig is. Het is Satans geest die tot uiting komt in boosheid en aanklagen. Maar Gods dienstknechten moeten Gods vertegenwoordigers zijn. Hij wil dat zij slechts betalen met hemelse munt, met de waarheid die zijn beeld en opschrift draagt. Zij kunnen alleen het kwaad overwinnen door de macht van Christus. Gods heerlijkheid is hun sterkte. Zij moeten het oog gericht houden op zijn lieflijkheid. Dan kunnen zij het evangelie met goddelijke tact en zachtheid brengen. De geest die zich onder uitdaging beheerst zal met meer succes ten gunste van de waarheid spreken dan welk argument ook, hoe krachtig dat mag zijn.

Zij, die in strijd raken met de vijanden der waarheid hebben niet alleen met mensen, maar met Satan en zijn engelen te maken. Laten ze denken aan de woorden van de Heiland: „Zie, ik zend u als lammeren midden onder de wolven.”¹⁴ Laat hen vertrouwen op Gods liefde, dan zullen zij kalm blijven, ook onder smaad. De Here zal hen bekleden met zijn wapenrusting. Zijn Heilige Geest zal geest en verstand beïnvloeden, zodat hun stemmen niet de klank zullen krijgen van het gehuil van wolven.

In zijn verder onderricht tot zijn discipelen zei Jezus: „Wacht u voor de mensen.” Zij moesten geen onvoorwaardelijk vertrouwen stellen in hen, die God niet kenden en aan hen hun plannen niet voorleggen. Daardoor zouden Satans helpers een voordeel behalen. De bedenksels van mensen gaan vaak tegen Gods plannen in. Wie de tempel des Heren bouwen moeten dit doen naar het goddelijk voorbeeld dat op de berg is getoond. God wordt onteerd en het evangelie wordt verraden als zijn dienstknechten vertrouwen op de raad van de mensen die zich niet door de Heilige Geest laten leiden. De wijsheid van de wereld is dwaasheid bij God. Wie daarop vertrouwen zullen zeker dwalen.

„Zij zullen u overleveren aan de gerechtshoven... gij zult ook geleid worden voor stadhouders en koningen om Mijnentwil, tot een getuigenis voor hen en voor de volken.”¹⁵ Vervolging zal het licht verder verspreiden. Christus' dienstknechten zullen voor de groten van deze wereld worden gebracht, die anders nooit het evangelie zouden hebben gehoord. De waarheid is voor deze mensen in een verkeerd daglicht geplaatst. Zij hebben geluisterd naar valse aanklachten betreffende het geloof van Christus' volgelingen. Vaak is hun enige gelegenheid de ware aard ervan te leren kennen in het getuigenis van hen, die zich terwille van hun geloof moeten verantwoorden. Tijdens het verhoor moeten deze mensen zich verantwoorden en hun rechters zullen naar hun getuigenis luisteren. Gods

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

genade zal geschonken worden aan zijn dienstknechten voor deze plotse-linge omstandigheden. „Het zal u in die ure gegeven worden,” zei Jezus, „wat gij spreken moet; want gij zijt het niet die spreekt, doch het is de Geest uws Vaders die in u spreekt.” Als Gods Geest het verstand van zijn dienstknechten verlicht, zal de waarheid in haar goddelijke macht en kostbaarheid gebracht worden. Zij die de waarheid verwerpen zullen de discipelen beschuldigen en verdrukken. Maar onder verlies en lijden moeten Gods kinderen de zachtmoedigheid van hun goddelijk Voorbeeld openbaren, zelfs al zou dat hun dood betekenen. Dan zal de tegenstelling zichtbaar worden tussen Satans werktuigen en de vertegenwoordigers van Christus. De Heiland zal verhoogd worden ten aanschouwe van oversten en mensen.

De discipelen kregen pas de moed en de kracht van martelaren toen zij een dergelijke genade nodig hadden. De belofte van de Heiland ging toen in vervulling. Als Petrus en Johannes hun getuigenis doen horen voor het Sanhedrin, verwonderen de mensen zich; „zij herkenden hen dat zij met Jezus geweest waren.” Van Stefanus wordt gezegd dat allen, die in de raad zaten, hem aanzagen en zijn gezicht zagen als dat van een engel.⁶ En Paulus zegt, als hij spreekt over zijn verhoor in Rome: „Bij mijn eerste verdediging heeft niemand mij bijgestaan, maar allen hebben mij in de steek gelaten . . . doch de Here heeft mij terzijde gestaan en kracht gegeven, zodat door mij de verkondiging tot haar recht gekomen is en al de heldenen haar hebben kunnen horen; en ik ben uit de muil van de leeuw verlost.”⁷

Christus' dienstknechten moeten geen vastgestelde redevoering gereedmaken om die uit te spreken als ze voor de rechter moeten verschijnen. Die voorbereiding moeten ze van dag tot dag treffen door de kostbare waarheden van Gods Woord te vergaren en door gebed hun geloof te sterken. Als ze dan voor de rechter moeten verschijnen, zal de Heilige Geest in hun geheugen die waarheden terugbrengen die ze nodig hebben.

Een dagelijks ernstig streven God te kennen en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft, zal de ziel kracht en bekwaamheid geven. De kennis, verkregen door een ijverige bijbelstudie, zal op het juiste ogenblik weer te binnen schieten. Maar als iemand nagelaten heeft de woorden van Christus te leren kennen, als men nooit de kracht van zijn genade onder beproeving heeft getoetst, kan men niet verwachten dat de Heilige Geest Gods woorden in het geheugen zal terugroepen. Ze moeten God dagelijks dienen met onverdeelde toewijding en Hem dan vertrouwen.

De vijandschap tegen het evangelle zou zo groot zijn dat zelfs de tederste aardse banden geen waarde meer zouden hebben. Christus' discipelen zouden verraden worden door hun eigen huisgenoten. „Gij zult door allen

DE EERSTE EVANGELISTEN

gehaat worden om mijns naams wil. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden."⁸ Jezus gebod hen echter zich niet nodeloos aan vervolging bloot te stellen. Zelf verliet Hij dikwijls het ene arbeidsveld om naar het andere te gaan om hen die zijn leven zochten, te ontkomen.

Toen Hij in Nazaret werd verworpen en zijn eigen stadgenoten Hem wilden doden, ging Hij naar Kafarnaüm en daar verbaasden de mensen zich over zijn leer, „want zijn woord was met gezag.”⁹ Zijn dienstknechten moesten daarom niet moedeloos worden door vervolging, maar een plaats zoeken waar ze konden blijven werken om mensen te redden.

De dienstknecht staat niet boven zijn meester. De Vorst des hemels werd Beëlzebul genoemd en zijn discipelen zullen op gelijke wijze in een verkeerd daglicht worden gesteld. Maar hoe groot het gevaar ook is, Christus' volgelingen moeten voor hun beginselen uitkomen. Zij moeten heimelijkheid mijden. Zij kunnen zich niet onpartijdig houden in het belijden van de waarheid tot zij menen er veilig voor te kunnen uitkomen. Zij zijn aangesteld als wachters om mensen te waarschuwen dat zij in gevaar verkeren. De waarheid die zij van Christus hebben ontvangen, moet aan iedereen vrij en openlijk worden meegedeeld. Jezus zei: „Wat ik u zeg in het donker, zeg het in het licht; wat gij u in het oor hoort fluisteren, predikt het van de daken.”

Jezus zelf heeft nooit de vrede gekocht door een compromis aan te gaan. Zijn hart stroomde over van liefde voor het gehele mensdom maar nooit verontschuldigde Hij hun zonden. Hij was teveel hun Vriend om te zwijgen wanneer zij een richting insloegen die naar de ondergang zou leiden van hen die Hij met zijn eigen bloed had gekocht. Hij werkte opdat de mens trouw zou zijn aan zichzelf, trouw aan hogere en eeuwigheidswaarden. Christus' dienstknechten zijn geroepen hetzelfde werk te doen en zij moeten zich ervoor wachten dat zij niet, om twist te vermijden, de waarheid prijsgeven. Zij moeten najagen hetgeen tot de vrede en de onderlinge opbouw dient.¹⁰ Echte vrede kan nooit verkregen worden door het prijsgeven van beginselen. Niemand kan trouw zijn aan zijn beginselen zonder tegenstand te ontmoeten. Een geestelijk christendom zal bestreden worden door de kinderen der ongehoorzaamheid. Jezus zei echter tegen zijn discipelen: „Weest niet bevreesd voor hen die wel het lichaam doden maar de ziel niet kunnen doden.” Zij die trouw zijn aan God behoeven de macht van de mensen en de vijandschap van Satan niet te vrezen. In Christus is hun eeuwig leven zeker. Hun enige vrees moet zijn dat zij de waarheid zullen prijsgeven en zo het vertrouwen beschamen dat God in hen heeft gesteld.

Het is Satans werk de harten der mensen met twijfel te vervullen. Hij brengt hen ertoe God te zien als een strenge Rechter. Hij verleidt hen tot zonde en

maakt dat zij zich dan als te slecht zien om hun hemelse Vader te naderen of een beroep te doen op zijn ontferming. De Here begrijpt dit alles. Jezus verzekert zijn discipelen van Gods mededogen voor hen in hun noden en zwakheden. Geen zucht wordt geslaakt, geen pijn gevoeld, geen smart doordringt het hart of het Vaderhart is ervan op de hoogte.

De Bijbel toont ons God in zijn hoge en heilige plaats, niet in een toestand van ledigheid of in stilte en eenzaamheid, maar omringd door tienduizend maal tienduizenden en duizend maal duizenden heilige engelen die gereed staan om zijn wil te doen. Door middelen waarvan wij niets weten staat Hij in een levende verbinding met elk deel van zijn rechtsgebied. Maar vooral op deze wereld, op de mensen aan wie Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven om hen te redden, is zijn belangstelling en die van heel de hemel gericht. God buigt Zich neer van zijn troon om te luisteren naar het geroep van hen die verdrukt worden. Op ieder oprecht gebed antwoordt Hij: „Hier ben Ik.” Hij heft de bedroefden en terneergedrukten op. In al onze benauwdheden is Hij benauwd. In elke verzoeking en iedere beproeving is de Engel van zijn tegenwoordigheid nabij om uitkomst te geven.

Zelfs geen musje valt ter aarde zonder dat de Vader het opmerkt. Satans haat tegen God brengt hem ertoe elk voorwerp van de zorg van de Heiland te haten. Hij tracht Gods werk te besmeuren en verlustigt Zich er in zelfs stomme schepselen te vernietigen. Alleen door Gods bescherming blijven de vogels gespaard om ons te verblijden met hun gezang. Hij vergeet zelfs de mussen niet. „Weest niet bevreesd, gij gaat vele mussen te boven.”

Jezus vervolgt: „Zoals gij Mij belijdt voor de mensen, zal Ik u belijden voor God en de heilige engelen.” Gij zult mijn getulgen zijn op aarde, middelen waardoor mijn genade kan stromen tot genezing van de wereld. Zo zal Ik uw vertegenwoordiger in de hemel zijn. De Vader ziet niet uw zondig karakter, maar Hij ziet u als bekleed met zijn volmaaktheid. Ik ben het middel waardoor Gods zegeningen tot u zullen komen. Iedereen die Mij belijdt door te delen in mijn offer voor de verlorenen, zal Ik belijden als een, die deelt in de heerlijkheid en de vreugde van de verlostten.

Wie Christus wil belijden, moet weten dat Christus in hem woont. Hij kan niet iets uitdelen wat hij zelf niet heeft ontvangen. De discipelen mochten dan al welsprekend kunnen spreken over leerstellingen en de woorden van Christus herhalen, maar als zij de christelijke zachtmoedigheid en liefde niet bezaten, zouden zij Hem niet belijden. Een geest, die strijdig is met de geest van Christus zou Hem loochenen, wat ook de belijdenis mocht zijn. Mensen kunnen Christus verloochenen door kwaadspreken, door dwaze woorden, door onware of onvriendelijke woorden. Zij kunnen Hem verloochenen door de lasten van het leven te schuwen, door het najagen van zondig vermaak. Zij kunnen Hem verloochenen door aan de wereld gelijk-

DE EERSTE EVANGELISTEN

vormig te worden, door een onbeleefd gedrag, door liefde voor eigen mening, door zichzelf te rechtvaardigen, door twijfel te koesteren en het duister te kiezen. Op al deze manieren laten zij zien dat Christus niet in hen leeft. En „al wie Mij verloochenen zal voor de mensen,” zegt Hij, „die zal Ik verloochenen voor mijn Vader die in de hemelen is.”

De Heiland zei zijn discipelen dat zij niet moesten hopen dat de vijandschap van de wereld tegen het evangelie overwonnen zou worden en dat na een tijd een eind aan de tegenkating zou komen. Hij zei: „Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.” Dit veroorzaken van strijd is niet het gevolg van het evangelie, maar van de tegenstand daartegen. Van alle vervolging is onenigheid in het gezin, de vervreemding van de beste aardse vrienden het moeilijkst te verdragen. Maar Jezus heeft gezegd: „Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat, is Mij niet waardig.”

De opdracht van Christus' dienstknechten is een hoge eer en een heilig pand. „Wie u ontvangt,” zegt Hij, „ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem die Mij gezonden heeft.” Geen enkele vriendelijke daad, in zijn naam gedaan, zal ongemerkt en onbeloond blijven. Hij sloot de zwaksten en nederigsten van Gods familie in bij deze tedere erkenning: „Wie één van deze kleinen” -- zij, die zijn als kinderen in hun geloof in, en hun kennis van Christus -- „omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar, Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan.”

Op deze wijze eindigde de Heiland zijn onderricht. In Christus' naam gingen de twaalf gekozen discipelen uit zoals Hij was uitgegaan „om aan armen het evangelie te brengen... om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren.”¹¹

---

¹ Jesaja 58:8

² Lucas 10:5

³ Efeziërs 6:12

⁴ Lucas 10:3

⁵ Matteüs 10:17, 18

⁶ Handelingen 6:15, 10

⁷ 2 Timoteüs 4:16, 17

⁸ Marcus 13:13

⁹ Lucas 4:32

¹⁰ Romeinen 14:19

¹¹ Lucas 4:18, 19

Komt, rust een weinig

Toen zij van hun zendingsreizen waren teruggekeerd, „kwamen de apostelen weer samen bij Jezus en berichtten Hem al wat zij gedaan en geleerd hadden. En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat met Mij alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig. Want er waren velen die kwamen en gingen en zij hadden zelfs geen tijd om te eten.”

De discipelen kwamen naar Jezus toe en vertelden Hem alles. Hun innige band met Hem moedigde hen aan hun gunstige en ongunstige ervaringen, hun blijdschap over succes in hun werk en hun verdriet over hun falen, hun fouten en hun zwakheden aan Hem voor te leggen. Zij hadden fouten gemaakt in hun eerste werk als evangelisten en toen zij openlijk aan Christus hun ervaringen vertelden, zag Hij dat zij nog veel onderricht nodig hadden. Hij zag ook dat zij vermoeid waren geworden van hun arbeid en rust nodig hadden.

Waar zij zich op dat moment bevonden konden zij niet de benodigde afzondering vinden „want er waren velen die kwamen en gingen en zij hadden zelfs geen tijd om te eten.” De mensen verdrongen zich rondom Christus, verlangend genezen te worden en begerig om naar zijn woorden te luisteren. Velen voelden zich tot Hem aangetrokken, want Hij scheen voor hen de bron van alle zegeningen te zijn. Velen van degenen die zich om Christus verdrongen om de kostbare gave van gezondheid te krijgen namen Hem aan als hun Verlosser. Anderen, die bang waren voor Hem uit te komen, kwamen tot bekering toen de Heilige Geest werd uitgestort en voor de boze priesters en oversten erkenden zij Hem als Gods Zoon.

Nu verlangde Christus echter Zich terug te kunnen trekken om met zijn discipelen samen te kunnen zijn, want Hij had hen veel te zeggen. In hun werk hadden zij de proef van tegenstand doorstaan en tegenwerking in verschillende vormen ondervonden. Tot dusver hadden zij Christus in alle dingen geraadpleegd, maar nu waren zij een tijdlang alleen geweest en soms hadden zij niet geweten wat te doen. In hun werk hadden zij veel

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 14:1, 2, 12, 13;
Marcus 6:30-32 en Lucas 9:7-10.

KOMT, RUST EEN WEINIG

aanmoediging gevonden, want Christus had hen niet zonder zijn Geest uitgezonden en door geloof in Hem hadden zij veel wonderen gedaan. Nu echter moesten zij zich voeden met het Brood des levens. Zij moesten naar een plaats van afzondering gaan waar zij met Jezus gemeenschap konden hebben en onderricht konden worden voor hun latere werk.

„En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat met Mij alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig.” Christus is vol tederheid en ontferming voor allen in zijn dienst. Hij wilde zijn discipelen laten zien dat God niet vraagt om offeranden maar naar barmhartigheid. Zij hadden zich geheel gegeven voor het werk voor het volk en dit putte hen lichamenlijk en geestelijk uit. Nu moesten zij rust nemen.

Omdat de discipelen sukses op hun werk hadden gehad verkeerden zij in gevaar dit resultaat aan zichzelf toe te schrijven, om geestelijk trots te worden en zodoende ten prooi te vallen aan Satans verleidingen. Er lag een groot werk voor hen en boven alles moesten zij leren dat zij de kracht niet bij zichzelf maar bij God moesten zoeken. Evenals Mozes in de woestijn van Sinai, als David in de heuvelen van Judea of als Elia bij de beek Kerit moesten de discipelen zich afzonderen van de plaatsen waar zij hun werk hadden gedaan om met Christus, met de natuur en met hun eigen hart gemeenschap te hebben.

Terwijl de discipelen op hun zendingsreis waren, had Jezus andere dorpen en steden bezocht en het evangelie van het koninkrijk verkondigd. Omstreeks deze tijd had Hij bericht ontvangen van de dood van de Doper. Dit voorval bracht Hem het einde waarheen zijn weg Hem leidde, levendig voor ogen. De schaduwen verdichtten zich over zijn weg. Priesters en rabbijnen sloegen Hem gade om zijn dood te bewerken, spionnen volgden Hem op de voet en van alle kanten namen de samenzweringen voor zijn ondergang toe. Herodes had gehoord van de prediking van de apostelen in Galilea, waardoor zijn aandacht was gevestigd op Jezus en diens werk. „Dat is Johannes de Doper,” zei hij; „hij is opgewekt uit de doden.” Hij uitte de wens Jezus te zien. Herodes leefde in gedurige angst dat er in het geheim een opstand zou worden ontketend om hem van de troon te stoten en het Romeinse juk dat op het joodse volk drukte, weg te doen. Onder het volk was de geest van ontevredenheid en verzet rijp. Duidelijk was dat het openbare werk van Christus in Galilea niet lang meer voortgezet kon worden. Het tijdstip van zijn lijden naderde en Hij verlangde voor een poosje vrij te zijn van de drukte der schare.

Bedroefd hadden de discipelen van Johannes zijn verminkte lichaam begraven. Toen waren zij heengegaan en hadden alles aan Jezus verteld. Deze discipelen waren afgunstig geweest op Christus toen het er naar uitzag dat Hij de mensen aftrok van Johannes. Zij hadden zich achter de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Farizeeën geschaard en Hem beschuldigd toen Hij met de tollenaars aanzat aan de maaltijd van Matteüs. Zij hadden getwijfeld aan zijn goddelijke zending omdat Hij de Doper niet had bevrijd. Maar nu hun leraar dood was en zij behoefte hadden aan troost in hun groot verdriet en aan leiding voor hun latere werk, kwamen zij bij Jezus en verenigden hun belangen met de zijne. Ook zij hadden behoefte aan een poosje rust om samen te zijn met de Heiland.

Niet ver van Betsaida, noordelijk van het meer, was een eenzame streek, die nu prachtig was door het jonge lentegroen. Deze streek bood een welkome plaats van afzondering aan Jezus en zijn discipelen. Hierheen gingen zij op weg met hun boten over het meer. Hier zouden zij ver zijn van de karavaanwegen, van de drukte en opwinding van de steden. De beelden van de natuur waren op zichzelf al rustgevend en een verandering voor de zintulgen. Hier konden zij naar de woorden van Christus luisteren zonder gestoord te worden door boze onderbrekingen, door verwijten en beschuldigingen van de schriftgeleerden en Farizeeën. Hier konden zij voor korte tijd genieten van de kostbare gemeenschap met hun Heer.

De rust die Christus en zijn discipelen namen, was geen rust om genot te zoeken. De tijd die zij in afzondering doorbrachten was niet gewijd aan het najagen van genot. Samen spraken zij over Gods werk en de mogelijkheid dit werk beter te doen. De discipelen waren met Christus geweest en konden Hem begrijpen. Hij hoefde voor hen niet in gelijkenissen te spreken. Hij corrigeerde hun fouten en maakte duidelijk hoe zij de mensen op de juiste wijze moesten benaderen. Hij maakte hen de kostbare waarheden van Gods Woord duidelijker. Zij werden bezielde door goddelijke kracht en vervuld met hoop en moed.

Hoewel Jezus wonderen kon verrichten en zijn discipelen de macht had gegeven wonderen te doen, gaf Hij zijn vermoeide dienstknechten opdracht om naar buiten te gaan en uit te rusten. Toen Hij zei dat de oogst wel groot was, maar de arbeiders weinig, drong Hij bij zijn discipelen niet aan op ononderbroken werk maar zei: „Bidt daarom de Heer van de oogst dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst.”¹ God heeft aan iedereen zijn taak aangewezen naar vermogen ² en het is niet zijn bedoeling dat enkelen belast worden met verantwoordelijkheden terwijl anderen geen enkele last, geen werk voor zielen hebben.

Christus' woorden van ontferming zijn voor zijn arbeiders nu evenzeer van kracht als toen Hij ze sprak tot zijn discipelen. „Komt hier alleen . . . en rust een weinig,” zegt Hij tot hen, die vermoeid en terneergeslagen zijn. Het is niet verstandig altijd te leven onder de spanning van het werk en de inspanning, zelfs bij het dienen om de geestelijke nood der mensen te verlichten, want daardoor wordt persoonlijke toewijding verwaarloosd en

KOMT, RUST EEN WEINIG

worden de krachten van lichaam, ziel en geest overbelast. Van de discipelen van Christus wordt zelfverloochening gevraagd en zij moesten offers brengen, maar zij moeten er ook voor zorgen dat door de grote ijver Satan geen voordeel kan trekken uit de zwakheid van de mens en zodoende Gods werk schade kan toebrengen.

Naar de mening van de rabbijnen bestond de godsdienst uit een voortdurend druk bezig zijn. Zij vertrouwden op uiterlijk vertoon om hun grotere vroomheid te laten zien. Daardoor scheldden zij zichzelf van God en omringden zich met zelfvoldaanheid. Die gevaren bestaan ook nu nog. Naarmate het werk toeneemt en mensen succes hebben in hun arbeid voor God, bestaat het gevaar op menselijke plannen en methoden te vertrouwen. Er is een neiging minder te bidden en minder geloof te oefenen. Evenals de discipelen lopen wij het gevaar dat wij onze afhankelijkheid van God uit het oog verliezen en ons werk als middel tot zaligheid gaan zien. Wij moeten altijd op Jezus zien en beseffen dat het werk door zijn kracht wordt gedaan. Hoewel wij ijverig werken voor de redding van hen die verloren zijn, moeten wij ook tijd nemen voor meditatie, gebed en de studie van Gods Woord. Alleen het werk dat onder veel gebed is gedaan en geheiligd is door de verdiensten van Christus, zal ten slotte ten goede blijken te zijn geweest.

Nooit was iemands leven zo overladen met werk en verantwoordelijkheden als het leven van Jezus. Toch vond Hij dikwijls tijd om te bidden. Altijd leefde Hij in gemeenschap met God. Telkens weer lezen wij over zijn leven op aarde: „En vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op en ging naar buiten en Hij ging naar een eenzame plaats en bad aldaar.” „Vele scharen stroomden samen om te horen en zich te laten genezen van hun ziekten. Doch Hij trok Zich terug in de eenzame plaatsen om te bidden.” “En het geschiedde in die dagen, dat Hij naar het gebergte ging om te bidden en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God.”³

In een leven dat geheel gewijd was ten bate van anderen vond de Heiland het nodig Zich terug te trekken van de verkeerswegen en van de scharen die Hem elke dag volgden. Hij moest Zich afwenden van een leven van onophoudelijke bezigheid en contact met de menselijke noden om Zich af te zonderen voor een ongestoorde omgang met zijn Vader. Als één van ons die deelde in onze noden en zwakheden was Hij in alles van God afhankelijk en in de stilte van het gebed zocht Hij goddelijke kracht om bestand te zijn voor zijn werk en beproevingen. In een wereld van zonde verdroeg Jezus strijd en zielesmart. In zijn omgang met God kon Hij de lasten die Hem terneerdrukten, afleggen. Hier vond Hij troost en blijdschap.

In Christus drong de roep van het mensdom door tot de Vader vol oneindig medelijden. Als mens smeekte Hij voor Gods troon tot zijn menselijkheid

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

vervuld was met een hemelse stroom die het goddelijke met het menselijke zou verbinden. Door een blijvende gemeenschap ontving Hij leven van God om aan de wereld leven te geven. Zijn ervaring moet ook de onze zijn.

„Komt hier ... alleen,” zegt Hij tot ons. Als wij acht zouden slaan op zijn woord, zouden wij sterker en bruikbaar zijn. De discipelen zochten Jezus en vertelden Hem alles. Hij bemoedigde en onderrichtte hen. Als wij tijd zouden nemen om naar Jezus te gaan en Hem onze noden te vertellen, zouden wij niet teleurgesteld worden. Hij zou naast ons staan om ons te helpen. Wij moeten eenvoudiger zijn en meer vertrouwen in onze Heiland stellen. Hij, die genoemd wordt „Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst”, van wie geschreven is: „De heerschappij rust op zijn schouder”, is de Wonderbare Raadsman.” Wij worden uitgenodigd wijsheid te vragen van Hem. Hij geeft aan allen, „eenvoudigweg en zonder verwijt.”⁴

In allen die door God worden opgeleid moet een leven gezien worden dat niet lijkt op de wereld met haar gebruiken. Iedereen moet een persoonlijke ervaring hebben in het verkrijgen van een kennis van Gods wil. Wij zelf moeten Hem tot ons horen spreken. Als elke andere stem zwijgt en wij stil op Hem wachten, maakt de stilte in het hart dat wij duidelijker Gods stem kunnen onderscheiden. Hij zegt ons: „Laat af en weet dat Ik God ben.”⁵ Alleen hier kan rust gevonden worden. Dit is de juiste voorbereiding voor allen, die voor God werken. Temidden van de gejaagde massa en de inspanning van de drukte van het leven zal iemand, die op deze wijze verkwikt is, omgeven zijn door een atmosfeer van licht en vrede. Het leven zal een aangename invloed laten zien en een goddelijke macht openbaren die zal doordringen tot de harten van de mensen.

---

¹ Matteüs 9:38

² Efeziërs 4:11-13

³ Marcus 1:35; Lucas 5:15, 16; 6:12

⁴ Jesaja 9:5; Jakobus 1:5

⁵ Psalm 46:11

Evenals in bijbelse tijden wordt de visserij nog druk beoefend, zowel in de Middellandse zee als op het Meer van Galilea.

„Geeft gij hun te eten”

Christus had Zich met zijn discipelen teruggetrokken naar een afgezonderde plaats, maar deze zeldzame periode van vredige rust werd al spoedig verbroken. De discipelen meenden dat zij zich naar een plaats hadden teruggetrokken waar zij niet gestoord zouden worden, maar zodra de menigte de goddelijke Leraar miste, vroegen zij „Waar is Hij?” Sommigen hadden gemerkt in welke richting Christus en zijn discipelen waren vertrokken. Velen gingen over land om hen op te zoeken, terwijl anderen in hun boten over het meer voeren. Het Paasfeest stond voor de deur en van heinde en verre waren groepen pelgrims op weg naar Jeruzalem samengekomen om Jezus te zien. Er kwamen steeds meer mensen tot er vijfduizend mannen waren, behalve de vrouwen en kinderen. Nog eer Christus de oever had bereikt, wachtte de schare op Hem. Maar Hij kwam aan land zonder dat zij het merkten en bracht korte tijd alleen met de discipelen door.

Van de berghelling zag Hij neer op de naderende menigte en zijn hart was door medelijden bewogen. Hoewel hij gestoord werd en van zijn rust werd beroofd, was Hij niet ongeduldig. Hij zag dat iets belangrijkers zijn aandacht eiste toen Hij de mensen naderbij zag komen. „Hij werd met ontferming over hen bewogen, omdat zij waren als schapen die geen herder hebben.” Hij verliet de plaats van afzondering en vond een geschikte plaats waar Hij hen kon dienen. Zij kregen geen hulp van de priester en oversten, maar de helende wateren des levens stroomden uit Christus, terwijl Hij de schare de weg ter zaligheid onderwees.

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 14:13-21; Marcus 6:32-44;
Lucas 9:10-17 en Johannes 6:1-13.

Jezus vergelijkt Zich graag met een herder die zijn leven volledig inzet voor zijn schapen.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

De mensen luisterden naar de woorden van genade, die zo overvloedig van de lippen van Gods Zoon stroomden. Zij hoorden de aangename woorden, zo eenvoudig en duidelijk dat zij als balsem uit Gilead voor hun hart waren. De aanraking van zijn goddelijke hand bracht blijdschap en leven aan de stervenden en rust en verlichting aan de zieken. De dag was voor hen als een hemel op aarde en zij waren zich helemaal niet bewust van het feit, dat het al lang geleden was sinds zij iets hadden gegeten.

Eindelijk naderde het einde van de dag. De zon zonk weg in het westen en nog bleven de mensen toeven. Jezus had de hele dag gewerkt zonder te eten of te rusten. Hij was uitgeput van honger en vermoeidheid en de discipelen drongen er bij Hem opaan met zijn werk op te houden. Hij kon Zich echter niet van de schare terugtrekken die zich om Hem verdrong.

Eindelijk kwamen de discipelen bij Hem en drongen aan dat de mensen voor hun eigen bestwil weggezonden moesten worden. Velen waren van ver gekomen en hadden sinds de morgen niets gegeten. In de omringende steden en dorpen konden zij wellicht eten kopen. Maar Jezus zei: „Geef jij hun te eten.” Hij wendde Zich tot Filippus en vroeg: „Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?” Hij zei dit om het geloof van de discipel op de proef te stellen. Filippus keek eens naar de zee van hoofden en dacht eraan hoe onmogelijk het zou zijn eten te verschaffen voor zulk een menigte. Hij antwoordde dat voor tweehonderd schellingen brood nog lang niet genoeg zou zijn om onder hen te verdelen, zodat iedereen wat zou hebben. Jezus vroeg hoeveel eten er onder de menigte gevonden kon worden. „Hier is een jongen,” zei Andreas, „die vijf gerstebroden en twee vissen heeft; maar wat betekent dat voor zovelen?” Jezus gaf bevel dat dit eten bij Hem gebracht moest worden. Toen gebod Hij de discipelen dat zij het volk in groepen van vijftig en honderd op het gras moesten laten zitten om de orde te bewaren zodat allen konden zien wat Hij zou gaan doen. Nadat dit was gebeurd, nam Jezus het brood, „zag op naar de hemel, sprak de zegen uit, brak de broden en gaf ze aan zijn discipelen, en de discipelen gaven ze aan de scharen.” „En zij aten allen en werden verzadigd. En zij raaptten de brokken op, twaalf manden vol, ook van de vissen.”

Hij, die de mensen de weg wees naar vrede en geluk, dacht evenzeer aan hun tijdelijke als aan hun geestelijke noden. De mensen waren vermoeid en wee van honger. Er waren moeders met babies in de armen, terwijl kleine kinderen zich vasthielden aan hun rokken. Velen hadden urenlang gestaan. Zij hadden zo aandachtig geluisterd naar de woorden van Christus dat zij er niet aan hadden gedacht te gaan zitten en de menigte was zo groot dat het gevaar bestond dat zij elkaar zouden vertreden. Jezus wilde hun de kans geven uit te rusten en gebod dat zij moesten gaan zitten. Er

„GEEFT GIJ HUN TE ETEN”

was veel gras op die plaats en allen konden zich gemakkelijk neerzetten. Christus heeft nooit een wonder gedaan, of het moest zijn om aan een werkelijke behoefte te voldoen, en elk wonder was bedoeld om de mensen te leiden naar de boom des levens, waarvan de bladeren zijn tot genezing der volkeren. Het eenvoudige voedsel dat door de discipelen werd uitgedeeld bevatte een ware schat aan lessen. Het was eenvoudig voedsel van de vissers rond het meer van Galilea. Christus had de mensen een rijk voorziene tafel kunnen voorzetten, maar voedsel, dat alleen maar bereid was om de eetlust te bevredigen zou geen les hebben bevat voor hun bestwil. Christus leerde hen in deze les dat de natuurlijke voorzieningen van God voor de mens misbruikt waren. En nooit hebben mensen zo genoten van de weelderige maaltijden, klaargemaakt om een verwende smaak te bevredigen, als deze mensen genoten van de rust en het eenvoudige voedsel dat Christus hen verschafte, zo ver van de plaats waar mensen woonden.

Als de mensen in deze tijd eenvoudige gewoonten zouden naleven, in overeenstemming met de natuurwetten, zoals Adam en Eva in het begin hebben gedaan, zou er ruimschoots voldoende zijn voor de behoeften van het mensdom. Er zouden minder denkbeeldige behoeften zijn en meer kansen om te werken zoals God dat bedoelde. Maar zelfzucht en het toegeven aan een onnatuurlijke smaak hebben zonde en ellende in de wereld gebracht, van overdaad enerzijds en gebrek anderzijds.

Jezus trachtte niet de aandacht van de mensen op Zich te richten door hun verlangen naar luxe te bevredigen. Voor die grote schare, die vermoeid en hongerig was na de lange inspannende dag was het eenvoudig voedsel niet alleen een verzekering van zijn macht maar ook van zijn tedere zorg voor de gewone levensbehoeften. De Heiland heeft zijn volgelingen niet beloofd dat zij zouden genieten van de weelde van de wereld. Het voedsel kan eenvoudig zijn, zelfs schamel, maar Hij heeft beloofd dat in hun behoeften zal worden voorzien en iets beloofd dat veel beter is dan aardse goederen, de blijvende vertroosting van zijn tegenwoordigheid.

Door het spijzigen van de vijfduizend verwijdert Jezus de sluier van de natuurwereld en toont de kracht die altijd werkt voor ons bestwil. In de voortbrengst van de oogst van de wereld doet God elke dag een wonder. Door de werking van de natuur wordt hetzelfde bereikt dat plaatsvond bij het spijzigen der schare. De mensen maken de grond gereed en zaaien het zaad, maar het leven dat van God komt, doet het zaad ontkiemen. Gods regen en zonneschijn doen het uitspruiten, eerst een halm, dan een aar, daarna het volle koren in de aar. God voedt dagelijks miljoenen met de opbrengst van de oogsten. De mens is geroepen met God samen te werken in de zorg voor het koren en het klaarmaken van het brood. Door

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

deze dingen verliezen zij echter Gods werk uit het oog. Zij geven God niet de eer waarop Hij recht heeft. De uitwerking van zijn macht wordt toegeschreven aan natuurlijke oorzaken of aan het werk van mensen. De mens wordt verheerlijkt in plaats van God en zijn genadegaven worden misbruikt voor zelfzuchtig gebruik en worden zo een vloek in plaats van een zegen. God probeert hierin een verandering te brengen. Hij wil dat onze afgestompte zintuigen levend gemaakt zullen worden om zijn barmhartigheid te ontdekken en Hem te verheerlijken voor het vertoon van zijn macht. Hij wil dat wij Hem erkennen in alles wat wij ontvangen, zodat ze naar zijn bedoeling een zegen voor ons zullen zijn. Om dit doel te bereiken vonden de wonderen van Christus plaats.

Nadat de menigte gespijzigd was, was er een overvloed van voedsel over. Maar Hij die alle bronnen van oneindige macht tot zijn beschikking heeft, zei: „Verzamelt de overgebleven brokken opdat er niets verloren ga.” Deze woorden betekenden meer dan alleen het brood in de manden te doen. Hierin lag een dubbele les. Niets mag verspild worden. Wij mogen geen tijdelijk voordeel voorbij laten gaan. Wij moeten niets veronachtzamen dat tot welzijn van andere mensen kan dienen. Laat alles verzameld worden om aan de behoeften van mensen die honger lijden te voldoen. Dezelfde zorg moet besteed worden aan geestelijke dingen. Toen de manden met brood werden verzameld, dachten de mensen aan hun vrienden thuis. Zij wilden dat ze zouden delen in het brood dat Christus had gezegend. De inhoud van de manden werd verdeeld onder de begerige menigte en werd mee genomen naar het omliggende gebied. Zo moesten zij, die deel hadden aan de maaltijd, het brood dat van de hemel is neerge-daald, geven aan anderen om de honger van het hart te stillen. Zij moesten vertellen wat zij geleerd hadden van Gods wonderen. Er mocht niets verloren gaan. Geen woord dat betrekking had op hun eeuwig welzijn mocht nutteloos ter aarde vallen.

Het wonder van de broden leert een les van afhankelijkheid van God. Toen Christus deze mensen spijzigde, was er geen voedsel in de naaste omgeving. Zo op het oog gezien had Hij niets tot zijn beschikking. Hier was Hij, met vijfdulzend mannen, en daarbij de vrouwen en kinderen, in de woestijn. Hij had de grote menigte niet uitgenodigd Hem te volgen. Zij kwamen zonder te zijn gevraagd of te zijn bevolen. Maar Hij wist dat zij, nadat ze zo lang naar zijn onderricht hadden geluisterd, hongerig en moe zouden zijn, want Hij had net als zij behoefte aan eten. Zij waren ver van huis en de nacht naderde. Velen hadden geen geld om brood te kopen. Hij die terwille van hen veertig dagen had gevast in de woestijn zou niet toelaten dat zij zonder eten naar huis moesten terugkeren. Gods voorzienigheid had Jezus daar geplaatst waar Hij was en Hij vertrouwde dat zijn hemelse

„GEEFT GIJ HUN TE ETEN”

Vader de middelen zou verschaffen deze nood op te heffen.

Ook wij moeten als wij in moeilijke omstandigheden verkeren, op God vertrouwen. Wij moeten wijsheid en verstand gebruiken in iedere daad van ons leven, opdat wij onszelf niet door onbezonnen daden in moeilijkheden brengen. Wij moeten de moeilijkheden niet opzoeken, niet de middelen veronachtzamen die God biedt of de mogelijkheden die Hij ons gegeven heeft, misbruiken. Christus' werkers moeten zijn aanwijzingen onvoorwaardelijk opvolgen. Het is Gods werk en als wij een zegen voor anderen willen zijn, moeten wij zijn plannen volgen. Wij mogen ons niet in het middelpunt plaatsen en geen eigen eer aannemen. Als wij plannen maken naar ons eigen inzicht, zal de Here ons met onze eigen fouten laten zitten. Maar als wij in het nauw komen nadat wij zijn aanwijzingen hebben opgevolgd, zal Hij ons bevrijden. Wij mogen niet moedeloos opgeven, maar in elk noodgeval hulp zoeken bij Hem, die oneindige hulpbronnen tot zijn beschikking heeft. Vaak zullen wij omgeven zijn door moeilijke omstandigheden en dan moeten wij al ons vertrouwen op God stellen. Hij zal iedereen die moeilijkheden heeft wanneer hij probeert Gods weg te gaan, bewaren.

Door de profeet heeft Christus ons geboden: „Dat gij voor de hongerige uw brood breekt”, en „de verdrukte verzadigt”, „als gij een naakte ziet, dat gij hem kleedt en arme zwervelingen in uw huis brengt”. Hij heeft ons gezegd: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.” Hoe vaak ontzinkt ons echter de moed als wij zien hoe groot de nood is en hoe gering de middelen in onze handen zijn. Evenals Andreas die keek naar de vijf gerstebroden en de twee visjes, roepen wij uit: „Wat betekent dit voor zovelen?” Vaak aarzelen wij, niet bereid om alles te geven wat wij hebben, uit vrees het te verspillen of dat anderen het zullen verspillen. Maar Jezus heeft ons gezegd: „Geef gij hun te eten.” Zijn gebod is een belofte en daarachter ligt dezelfde macht die de schare bij het meer spijzigde.

In de daad van Christus door te voorzien in de tijdelijke behoefte van een hongerige menigte ligt een diepe geestelijke les verborgen voor al zijn werkers. Christus heeft alles van de Vader ontvangen en het uitgedeeld aan de discipelen; zij moesten het uitdelen aan de scharen, en de mensen aan elkaar. Zo zullen allen, die in Christus één zijn, van Hem het brood des levens ontvangen als hemels voedsel om dit mee te delen aan anderen.

Jezus nam vol vertrouwen in God de kleine voorraad broden en hoewel er maar een kleine hoeveelheid was voor zijn eigen groepje discipelen, nodigde Hij hen niet uit om te eten maar begon het onder hen uit te delen en gebod hen uit te delen aan de mensen. Het voedsel vermenigvuldigde in zijn handen. En de handen van de discipelen, die zich uitstrekten naar Chris-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

tus, die zelf het Brood des levens is, waren nooit leeg. De kleine voorraad was voldoende voor allen. Nadat in de behoefte van de mensen was voorzien en het overgeblevene was opgehaald, aten Christus en zijn discipelen samen van het kostbare voedsel dat van God kwam.

De discipelen vormden de verbinding tussen Christus en het volk. Dit moet een grote bemoediging zijn voor zijn discipelen in deze tijd. Christus is het grote middelpunt, de bron van alle kracht. Zijn discipelen moesten alles uit zijn handen ontvangen. De meest ontwikkelde, de meest geestelijk ingestelde mens kan alleen geven als hij ontvangt. Uit zichzelf kan niemand voorzien in de noden van het hart. Wij kunnen alleen dat medelen wat wij van Christus hebben ontvangen, en wij kunnen alleen ontvangen als wij uitdelen aan anderen. Naarmate wij uitdelen, blijven we ontvangen en hoe meer wij uitdelen, des te meer zullen wij ontvangen. Zo kunnen wij steeds geloven, vertrouwen, ontvangen en uitdelen.

Het werk om Gods koninkrijk op te bouwen gaat voorwaarts, hoewel het naar het schijnt langzaam en onmogelijke dingen de vooruitgang schijnen tegen te gaan. Het is Gods werk en Hij zal voorzien in de middelen. Hij zal helpers zenden, oprechte, ernstige discipelen, wier handen ook gevuld zullen worden met voedsel voor een hongerige menigte. God vergeet het werk der liefde niet om het woord des levens te brengen aan mensen, die op het punt staan verloren te gaan en die op hun beurt hun handen uitstrekken om andere hongerenden eten te geven.

In ons werken voor God bestaat het gevaar dat wij teveel gaan vertrouwen op wat mensen met hun talenten en bekwaamheden kunnen doen. Zo verliezen wij de grote Meester uit het oog. Maar al te vaak beseft de werker voor Christus niet zijn persoonlijke verantwoordelijkheid. Hij loopt gevaar zijn lasten af te wentelen op organisaties in plaats van te vertrouwen op Hem die de bron van alle kracht is. Het is een grote vergissing in Gods werk te vertrouwen op menselijke wijsheid of aantallen. Een succesvol werk voor Christus hangt niet zozeer af van aantallen of talenten als wel van zuiverheid van doel, van de ware eenvoud van een oprecht, afhankelijk geloof. Persoonlijke verantwoordelijkheid moet worden aanvaard, persoonlijke plichten moeten worden gedragen, persoonlijke inspanningen moeten worden verricht voor mensen die Christus niet kennen. In plaats van uw verantwoordelijkheid af te schuiven op iemand die volgens u begaafder is dan u bent, moet u werken naar uw bekwaamheid.

Als de vraag doordringt tot uw hart: „Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?” moet uw antwoord geen ongeloof tonen. Toen de discipelen het woord van de Heiland hoorden: „Geeft gij hun te eten”, kwamen allerlei moeilijkheden bij hen op. Zij vroegen: Zullen wij naar de dorpen gaan om brood te kopen? Als in deze tijd mensen het brood des

„GEEFT GIJ HUN TE ETEN”

levens niet hebben, vragen Gods kinderen: Zullen wij iemand van verre laten komen om hen eten te geven? Maar wat heeft Christus gezegd? „Laat de mensen gaan zitten.” Daar gaf Hij hun eten. Als u omringd bent door mensen die in nood verkeren, weet dan dat Christus aanwezig is. Spreek met Hem. Breng uw gerstebroden naar Jezus. De middelen in ons bezit schijnen wellicht niet voldoende voor het werk, maar als wij in geloof voorwaarts gaan en vertrouwen op Gods almacht, zullen overvloedige hulpbronnen ons ter beschikking staan. Als het Gods werk is, zal Hij zelf de middelen verschaffen dat het gedaan kan worden. Hij zal het eenvoudig, eerlijk vertrouwen in Hem niet beschamen. Het weinige dat verstandig en zuinig gebruikt wordt in de dienst van de Heer des hemels zal toenemen naarmate er wordt uitgedeeld. In Christus' handen bleef de kleine voorraad voedsel onverminderd tot de hongerige menigte verzadigd was. Als wij naar de Bron van kracht gaan, met uitgestrekte handen om te ontvangen, zullen wij in ons werk gesteund worden, ook onder de moeilijkste omstandigheden en zullen wij in staat worden gesteld om aan anderen het brood des levens te geven.

De Here zegt: „Geeft, en u zal gegeven worden.” „Wie karig zaait zal ook karig oogsten en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten . . . En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn, gelijk geschreven staat: Hij heeft uitgedeeld, aan de armen gegeven, zijn gerechtigheid blijft in eeuwigheid. Hem nu, die zaad verschaft aan de zaaier en brood tot spijze, zal u uw zaaisel verschaffen en vermeerderen en het gewas uwer gerechtigheid doen opschieten, terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid, welke door onze bemiddeling dankzegging aan God bewerkt.”²

---

¹ Jes. 58:7-10; Marcus 16:15

² Lucas 6:38; 2 Korintiërs 9:6-11

Een nacht op het meer

Gezeten op de met gras begroeide vlakte aten de mensen in de schemering van die lenteavond van het voedsel dat Christus had verschaft. De woorden die zij die dag hadden gehoord hadden hen als Gods stem in de oren geklonken. De wonderen van genezing die zij aanschouwd hadden, waren daden die alleen Gods macht had kunnen doen. Maar het wonder van de broden sprak allen in die grote menigte aan. Allen deelden in de zegeningen ervan. In de dagen van Mozes had God Israël gespijzigd met manna in de woestijn. Wie anders kon Hij zijn, die hen die dag had gespijzigd, als Degene van wie Mozes had gesproken? Geen mens kon met vijf gerstebroden en twee visjes duizenden hongerige mensen spijzigen. Zij zeiden tot elkaar: „Deze is waarlijk de profeet die in de wereld komen zou.”

Heel de dag is deze overtuiging sterker geworden. De daad die de kroon spande is de zekerheid dat de Verlosser, naar wie zij lang hebben uitgezien, in hun midden is. De hoop van het volk stijgt steeds meer. Deze is het, die Judea tot een aards paradijs zal maken, een land dat overvloedig van melk en honing. Hij kan ieders verlangen bevredigen. Hij kan de macht van de gehate Romeinen breken. Hij kan Judea en Jeruzalem bevrijden. Hij kan de soldaten genezen, die in de strijd worden gewond. Hij kan hele legers van voedsel voorzien. Hij kan de volken overwinnen en Israël de lang gezochte opperheerschappij geven.

In hun geestdrift staat het volk gereed Hem meteen tot Koning uit te roepen. Zij zien dat Hij niets doet om de aandacht te trekken of eer voor Zichzelf op te eisen. Hierin verschilt Hij veel van de priesters en oversten en ze zijn bang dat Hij nooit aanspraak zal maken op de troon van David. Zij beraadslagen samen en zijn het met elkaar eens Hem met geweld uit te roepen tot koning van Israël. De discipelen verenigen zich met de menigte door uit te roepen dat de troon van David het rechtmatige erfdeel van hun Meester is. Het is de bescheidenheid van Christus, zeggen zij, die Hem

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 14:22-33; Marcus 6:45-52
en Johannes 6:14-21.

EEN NACHT OP HET MEER

deze eer doet weigeren. Laat het volk hun Verlosser uitroepen. Laat de arrogante priesters en oversten gedwongen worden Hem te eren die komt, bekleed met het gezag van God.

Vol ijver treffen zij maatregelen om hun plan uit te voeren, maar Jezus ziet wat er zal gebeuren en begrijpt, zoals zij dat niet kunnen, wat het gevolg zou zijn van een dergelijke handelwijze. Reeds nu zijn de priesters en oversten erop uit zijn leven te nemen. Zij beschuldigen Hem dat Hij het volk aftrekt achter Zich. Geweld en opstand zouden volgen als Hij op de troon was geplaatst, en het werk van het geestelijk koninkrijk zou gehinderd worden. Zonder verder uitstel moest deze beweging onderdrukt worden. Jezus riep zijn discipelen, gaf hen bevel de boot te nemen en dadelijk naar Kafarnaüm terug te keren, terwijl Hij het volk zou wegzenden.

Nooit eerder had een bevel van Christus zo onuitvoerbaar geschenen. Reeds lang hadden de discipelen gehoopt op een daad van het volk om Jezus op de troon te plaatsen. Zij konden de gedachte niet verdragen dat al deze geestdrift op niets zou uitlopen. De scharen die bijeengekomen waren om het Paasfeest te vieren verlangden ernaar de nieuwe profeet te zien. Voor zijn volgelingen leek dit de gelegenheid bij uitstek om hun geliefde Meester op de troon van Israël te plaatsen. Geestdriftig door dit nieuwe ideaal was het hard voor hen om zelf weg te gaan en Jezus alleen op die eenzame oever achter te laten. Zij protesteerden tegen deze regeling, maar nu sprak Jezus met een gezag dat Hij nooit eerder tegenover hen had aangenomen. Zij wisten dat verdere tegenspraak van hun kant nutteloos zou zijn en zwijgend wendden zij zich naar het meer.

Nu gebiedt Jezus de menigte dat zij zich moeten verspreiden en zijn houding is zo beslist dat niemand ongehoorzaam durft te zijn. De woorden van lof en verering sterven op hun lippen. Terwijl zij op het punt staan om Hem te grijpen, worden zij tegengehouden en de blijde blik vol verwachting verdwijnt van hun gezicht. Er zijn mannen met een sterke geest en een vaste wil in de menigte, maar de koninklijke houding van Jezus en zijn weinige, kalme woorden waarmee Hij vol gezag het tumult stilt, verhinderen hun plannen. Zij erkennen in Hem een macht, die boven het aards gezag staat en zonder vragen te stellen onderwerpen zij zich.

Toen Jezus alleen was, ging Hij de berg op om in de eenzaamheid te bidden. Urenlang bleef Hij bij God pleiten. Hij bad niet voor Zichzelf maar voor de mensen. Hij bad om kracht om aan de mensen het goddelijk karakter van zijn werk te openbaren, zodat Satan hun begrip niet zou verduisteren en hun oordeel zou verdraaien. De Helland wist dat zijn dagen van persoonlijke arbeid bijna geëindigd waren en dat slechts enkelen Hem als hun Verlosser zouden aannemen. Ernstig en in zielestrijd bad Hij voor zijn discipelen. Zij zouden ernstig op de proef gesteld worden. Hun lang-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gekoesterde hoop, gegrond op een algemeen verbreide verkeerde voorstelling, zou uiterst pijnlijk en vernederend teleurgesteld worden. In plaats van op de troon van David geplaatst te worden, zouden zij getuigen zijn van zijn kruisdood. Dit was in feite zijn ware kroning. Zij zagen dit echter niet en bijgevolg zouden ernstige verzoeken hun deel zijn, die zij moeilijk als verzoeken zouden zien. Als de Heilige Geest de geest van de discipelen niet zou verlichten en hun geloof niet zou sterken, zouden zij verloren zijn. Voor Jezus was het pijnlijk dat hun voorstellingen van zijn koninkrijk in zo grote mate beperkt bleven tot wereldse grootheid en eer. Ter wille van hen rustte een zware last op Hem en Hij uitte zijn smeekbeden onder bittere smart en tranen.

De discipelen waren niet dadelijk vertrokken, zoals Jezus had gezegd. Zij bleven een tijd wachten in de hoop dat Hij met hen zou meegaan. Maar toen zij zagen dat het snel donker werd gingen zij in een schip over de zee naar Kafarnaüm. Onvoldaan hadden zij Jezus verlaten, ongeduldiger over Hem dan ze ooit geweest waren sinds zij Hem als hun Heer hadden erkend. Zij morden omdat zij Hem niet als Koning hadden mogen uitroepen. Zij beschuldigden zichzelf dat zij zo gewillig naar Hem hadden geluisterd. Zij meenden dat zij, wanneer zij meer hadden aangedrongen, hun doel zouden hebben bereikt.

Ongeloof nam bezit van hun geest en hart. Liefde voor eer had hen verblind. Zij wisten dat Jezus door de Farizeeën werd gehaat en wilden graag zien dat Hij verheven zou worden, zoals Hij naar hun mening verdiende. Verbonden te zijn met een leraar die grote wonderen kon doen en toch beschimpt te worden als bedriegers was meer dan zij konden verdragen. Zouden zij altijd worden beschouwd als volgelingen van een valse profeet? Zou Christus nooit zijn gezag als koning vestigen? Waarom openbaarde Hij, die zoveel macht bezat, Zich niet in zijn ware aard zodat hun weg niet zo pijnlijk zou zijn? Waarom had Hij Johannes de Doper niet gered van een gewelddadige dood? Zo redeneerden de discipelen tot zij als gevolg van dit alles zelf in groot geestelijk duister raakten. Zij vroegen zich af: Zou Jezus een bedrieger kunnen zijn, zoals de Farizeeën beweerden?

Die dag waren de discipelen getuigen geweest van Christus' wonderbare werken. Het scheen hun toe dat de hemel op aarde was neergedaald. De herinnering aan die heerlijke dag had hen met geloof en hoop moeten vervullen. Als zij uit de volheid van hun hart met elkaar over deze dingen hadden gesproken, zouden zij niet in verzoeking zijn gekomen. Maar hun teleurstelling had hen volkomen in beslag genomen. De woorden van Christus: „Verzamel de overgebleven brokken, opdat niets verloren ga” waren in de wind geslagen. Dat waren momenten vol zegen voor de discipelen geweest, maar zij hadden dit alles vergeten. Zij bevonden zich op een

EEN NACHT OP HET MEER

woelige zee. Hun gedachten waren stormachtig en onredelijk en de Heer gaf hun iets anders om zich te verontrusten en ermee bezig te zijn. God doet dit vaak als mensen het voor zichzelf moeilijk maken en onnodige lasten op zich nemen. Het was niet nodig geweest dat de discipelen zich zorgen maakten. Het gevaar naderde ras.

Een hevige storm overviel hen plotseling, zonder dat zij erop voorbereid waren. Het was een grote tegenstelling, omdat het een volmaakte dag was geweest. Toen de storm hen overviel, waren zij bang. Zij vergaten hun ontevredenheid, hun ongeloof en ongeduld. Allen deden hun best de boot voor zinken te bewaren. Het was over het meer slechts een korte afstand van Betsaida naar de plaats waar zij Jezus zouden ontmoeten en bij normaal weer zou de tocht maar enkele uren hebben geduurd. Nu werden zij echter steeds verder weggedreven van de plaats waarheen zij op weg waren. Ze zwoegden aan de riemen tot de vierde nachtwake. Toen beschouwden de vermoeide mannen zich als verloren. In storm en duister- nis had het meer hen hun eigen hulpeloosheid geleerd en nu verlangden zij naar de tegenwoordigheid van hun Meester.

Jezus had hen niet vergeten. De Wachter aan de oever zag hoe deze angstige mannen streden met de storm. Geen moment liet Hij zijn discipe- len uit het oog. Volg zorg volgden zijn ogen de boot met haar kostbare lading, die heen en weer gegooid werd door de storm. Deze mannen zouden immers het licht der wereld zijn. Zoals een moeder vol tedere liefde let op haar kind, sloeg de medelijdende Meester zijn discipelen gade. Toen hun harten verslagen waren en hun onheilige eerzucht was gestild en zij nederig om hulp baden, kregen zij deze hulp.

Op het moment dat zij meenden dat zij verloren waren, onthulde een licht- straal een geheimzinnige gedaante, die hen over de golven naderde, maar zij wisten niet dat het Jezus was. Zij beschouwen Hem, die gekomen is om hen te helpen, als een vijand en vrees bevangt hen. De handen die de roerriemen als met ijzeren spieren hebben gevoerd, laten hun greep los. De boot wordt door de golven heen en weer gegooid. De ogen van allen zijn gericht op dit visioen van een man die op de met schuim bedekte golven van de woedende zee loopt.

Zij menen dat het een spook is dat op hun ondergang uit is en schreeuwen het uit van angst. Jezus komt naderbij alsof Hij hen wil voorbijgaan, maar dan herkennen zij Hem en roepen Hem om hulp. Hun geliefde Meester keert Zich om. Zijn stem brengt hun angst tot bedaren als Hij zegt: „Houdt moed. Ik ben het. Weest niet bevreesd.”

Zodra zij dit wonderlijk verschijnsel konden bevatten, was Petrus haast buiten zichzelf van blijdschap. Alsof hij het nog niet kon geloven, riep hij uit: „Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.” En Hij

zeide: „Kom.”

Terwijl Petrus op Jezus zag, was hij veilig. Maar zelfvoldaan ziet hij achterom naar zijn metgezellen en zijn ogen zijn afgewend van de Heiland. De wind woedt. De golven zijn hoog en komen tussen hem en zijn Meester en hij wordt bang. Voor een moment ziet hij Christus niet en zijn geloof verdwijnt. Hij zinkt. Maar terwijl de golven hem met de dood bedreigen, ziet Petrus omhoog uit de woelige zee naar Jezus en roept uit: „Here, red mij!” Onmiddellijk grijpt Jezus de uitgestoken hand, terwijl Hij zegt: „Klein-gelovige, waarom zijt gij gaan twifelen?”

Zij gaan naast elkaar, Petrus' hand in die van zijn Meester en samen klimmen zij in de boot. Maar Petrus is nu onderworpen en stil. Hij had geen reden tegenover zijn metgezellen te pochen, want door ongeloof en zelfverheffing had hij bijna zijn leven verloren. Toen hij niet langer op Jezus zag, raakte hij zijn houvast kwijt en zonk hij weg in de golven.

Hoe vaak zijn wij net als Petrus als wij in moeilijkheden komen. Wij zien naar de golven in plaats van ons oog te richten op de Heiland. Onze voeten glijden uit en machtige wateren gaan over ons heen. Jezus gebod Petrus niet tot hem te komen om onder te gaan. Hij roept ons niet om Hem te volgen, waarna Hij ons verlaat. „Vrees niet,” zegt Hij, „want Ik heb u verlost. Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt mijn. Wanneer gij door het water trekt, ben Ik met u. Gaat gij door rivieren, zij zullen u niet wegspoelen. Als gij door het vuur gaat, zult gij niet verteren en zal de vlam u niet verbranden. Want Ik, de Here, ben uw God, de Heilige Israëls, uw Verlosser.”¹¹

Jezus doorzag het karakter van zijn discipelen. Hij wist hoe hun geloof op de proef gesteld zou worden. In dit voorval op het meer wilde Hij aan Petrus diens eigen zwakheid openbaren en Hem laten zien dat hij alleen veilig was door te blijven vertrouwen op Gods macht. Temidden van de stormen der verzoeking kon hij alleen veilig gaan als hij niet op zichzelf zou vertrouwen maar op de Heiland. Juist op het punt waar Petrus meende sterk te staan was hij zwak. Pas toen hij zich van zijn zwakheid bewust was, besepte hij dat hij in alles van Christus afhankelijk was. Als hij de les ter harte had genomen die Jezus hem in die ervaring op het meer wilde leren, zou hij niet bezweken zijn toen de grote beproeving over hem kwam.

Elke dag onderwijst God zijn kinderen. Door de gebeurtenissen van het dagelijks leven maakt Hij hen gereed hun werk te doen op dat grotere arbeidsveld waar zijn voorzienigheid hen heeft geplaatst. De uitkomst van de dagelijkse proef bepaalt hun overwinning of nederlaag in de grote crisis van zijn leven.

Wie niet beseffen dat zij voortdurend van God afhankelijk zijn, zullen door de verzoeking worden overwonnen. Wij kunnen dan al aannemen dat onze

EEN NACHT OP HET MEER

voeten vast staan en dat wij niet zullen wankelen. Wij kunnen vol vertrouwen zeggen: Ik weet in Wie ik geloofd heb; niets kan mijn vertrouwen in God en zijn Woord aan het wankelen brengen. Maar het is Satans plan voordeel te trekken uit onze aangeboren en aangeleerde karaktertrekken en onze ogen te verblinden voor onze noden en tekortkomingen. Alleen als wij ons van onze eigen zwakheid bewust zijn en standvastig zien op Jezus kunnen wij veilig gaan.

Zodra Jezus in de boot had plaatsgenomen, bedaarde de wind „en terstond bereikte het schip het land waar zij heengingen.” De nacht van verschrikking werd gevolgd door het licht van de dageraad. De discipelen en anderen die ook aan boord waren knielden dankbaar aan de voeten van Jezus en zeiden: „Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon.”

---

¹ Jesaja 43:1-3

De crisis in Galilea

Toen Christus de mensen verbood Hem Koning te maken, wist Hij dat er een keerpunt in zijn geschiedenis was aangebroken. Velen die Hem vandaag op de troon wilden plaatsen, zouden zich morgen van Hem afwenden. De teleurstelling van hun zelfzuchtige eerzucht zou hun liefde in haat veranderen, hun lof in vervloekingen. Hoewel Jezus dit alles wist, trof Hij geen maatregelen deze crisis te vermijden. Van het begin af had Hij zijn volgelingen geen hoop op aardse beloning in het vooruitzicht gesteld. Tot iemand, die zijn discipel wilde worden, had Hij gezegd: „De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.”¹ Als de mensen met Christus de wereld hadden kunnen hebben, zouden velen Hem hun trouw hebben aangeboden, maar Hij kon een dergelijke dienst niet aanvaarden. Van degenen die nu met Hem waren hadden velen zich tot Hem aangetrokken gevoeld door de hoop op een aards koninkrijk. Zij moesten ontuchtend worden. De diepe geestelijke les in het wonder van de broden hadden zij niet verstaan. Deze les moest duidelijk worden gemaakt. Deze nieuwe openbaring zou een nadere beproeving met zich brengen.

Het wonder van de broden was overal bekend geworden en al heel vroeg kwamen de mensen de volgende morgen uit Betsaida om Jezus op te zoeken. Zij kwamen in groten getale over land en zee. Zij, die Hem de voorgaande avond hadden verlaten, keerden terug in de hoop Hem daar nog te vinden, want er was geen boot geweest waarmee Hij naar de andere kant had kunnen varen. Maar zij zochten vergeefs en velen keerden naar Kafarnaüm terug, nog steeds naar Hem op zoek.

Intussen was Hij in Gennésaret aangekomen nadat Hij een dag afwezig was geweest. Zodra bekend was dat Hij was geland, liepen de mensen „die gehele streek af en begonnen degenen die ernstig ongesteld waren, op matrassen rond te dragen naar de plaats waar zij hoorden dat Hij was.”² Na enige tijd ging Hij naar de synagoge en daar vonden de mensen uit

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 6:22-71.

DE CRISIS IN GALILEA

Betsaida Hem. Zij hoorden van zijn discipelen hoe Hij het meer was overgestoken. De woede van de storm en de vele uren van vruchteloos roeien tegen de wind in, de verschijning van Christus, die op het water liep, hun vrees, zijn geruststellende woorden, het avontuur van Petrus met het gevolg daarvan, het plotseling stillen van de storm en het landen van de boot, dit alles werd getrouw naverteld aan de nieuwsgierige menigte. Velen echter, die hiermee niet tevreden waren, verzamelden zich om Jezus met de vraag: „Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?” Zij hoopten uit zijn mond meer over het wonder te horen.

Jezus bevredigde hun nieuwsgierigheid niet. Bedroefd zei Hij: „Ik zeg u, gij zoekt Mij niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt.” Zij zochten Hem niet met een waardig motief, maar omdat zij met de broden gespijzigd waren, hoopten zij nog meer tijdelijke zegeningen te ontvangen door zich achter Hem te scharen. De Heiland zei tot hen: „Werkt niet om de spijs die vergaat maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven.” Zoekt niet alleen naar stof-felijk voordeel. Maak het niet het voornaamste door te zorgen voor dit leven, maar zoekt naar geestelijk voedsel, de wijsheid die tot in eeuwigheid blijft. Dit kan alleen Gods Zoon geven, „want op Hem heeft God de Vader zijn zegel gedrukt.”

Een ogenblik was de belangstelling van de toehoorders gewekt. Zij riepen uit: „Wat moeten wij doen opdat wij de werken Gods mogen werken?” Zij hadden vele en zware werken gedaan om Gods gunst te verkrijgen en zij stonden open voor elk nieuw voorschrift om grotere verdiensten te verkrijgen. Hun vraag betekende: Wat kunnen wij doen om de hemel te verdienen? Welke prijs moeten wij betalen om het eeuwige leven te bezitten?

Jezus antwoordde en zei tot hen: „Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem die Hij gezonden heeft.” De prijs van de hemel is Jezus. De weg naar de hemel is door geloof in „het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt.”³

Maar het volk wilde deze uitspraak van goddelijke waarheid niet aannemen. Jezus had gedaan wat de Messias volgens de profetieën zou doen, maar zij hadden niet gezien wat volgens hun zelfzuchtige verwachtingen zijn werk zou zijn. Christus had inderdaad de menigte eens met gerstebroden gespijzigd, maar in de dagen van Mozes was Israël veertig jaar lang met manna gespijzigd en van de Messias werden veel grotere zegeningen verwacht. Ontevreden vroegen zij waarom Jezus, als Hij zoveel wonderen kon doen, zoals zij hadden aanschouwd, geen gezondheid, kracht en rijkdommen aan heel zijn volk kon geven, hen kon bevrijden van de verdrukkers en hen tot eer en aanzien brengen? Het feit dat Hij voorgaf door God te zijn gezonden en toch weigerde koning van Israël te worden, was een

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geheim dat zij niet konden doorgronden. Zijn weigering werd op verkeerde wijze uitgelegd. Velen trokken de conclusie dat Hij zijn aanspraak niet waar durfde maken, omdat Hij zelf twijfelde aan zijn goddelijke zending. Daarom lieten zij het ongeloof toe in hun hart en het zaad, dat Satan had gezaaid, droeg vrucht door wanbegrip en afval.

Nu vroeg een rabbi spottend: „Wat voor teken doet Gij dan, opdat wij mogen zien en U geloven? Wat voor werk doet Gij? Onze vaders hebben het manna in de woestijn gegeten, zoals geschreven is: Brood uit de hemel gaf Hij hun te eten.”

De joden beschouwden Mozes als de gever van het manna en prezen het werktuig, terwijl zij Hem uit het oog verloren, die het werk tot stand had gebracht. Hun vaders hadden tegen Mozes gemord en aan zijn goddelijke zending getwijfeld, deze zelfs geloochend. In dezelfde geest verwierpen zijn nakomelingen Hem, die hun Gods boodschap had gebracht. „Jezus zeide dan tot hen: Voorwaar, voorwaar, ik zeg u, niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gegeven.” De Gever van het manna stond in hun midden. Christus zelf had de Hebreëen door de woestijn geleid en hen dagelijks gespijzigd met het hemels brood. De levengevende Geest, afkomstig van Gods oneindige volheid, is het ware manna. Jezus zei: „Want dat is het brood Gods dat uit de hemel nederdaalt en aan de wereld het leven geeft.”

Sommige van zijn toehoorders, die nog steeds dachten dat Jezus het tijdelijk voedsel bedoelde, riepen uit: „Here, geef ons altijd dit brood.” Jezus zei toen onomwonden: „Ik ben het brood des levens.”

De beeldspraak die Jezus gebruikte was aan de joden bekend. Mozes had, door de Heilige Geest vervuld, gezegd: „Dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat.”

En de profeet Jeremia had geschreven: „Zo vaak uw woorden gevonden werden, at ik ze op, uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten.”⁴ De rabbi's hadden zelf een gezegde dat het eten van brood in geestelijke zin de studie van de wet en het doen van goede werken was, en dikwijls werd gezegd dat bij de komst van de Messias heel Israël gespijzigd zou worden. De leer van de profeten maakte de rijke geestelijke les in het wonder van de broden duidelijk. Deze les wilde Christus in de synagoge aan zijn toehoorders duidelijk maken. Als zij de Schriften hadden begrepen, zouden zij ook zijn woorden hebben begrepen toen Hij zei: „Ik ben het brood des levens.” Nog maar een dag geleden was een grote menigte, die vermoeid en hongerig was, gespijzigd met het brood dat Hij hun had gegeven. Zoals zij door dat brood lichamelijk gesterkt waren, zouden zij van Christus geestelijke kracht voor het eeuwige leven kunnen ontvangen.

DE CRISIS IN GALILEA

„Wie tot Mij komt,” zei Hij, „zal nimmermeer hongeren, en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.” Maar Hij voegde eraan toe: „Ik heb u gezegd, dat gij niet gelooft, ook al hebt gij Mij gezien.”

Zij hadden Christus gezien door het getuigenis van de Heilige Geest, door Gods openbaring in hun hart. Dagelijks hadden zij de duidelijke bewijzen van zijn macht aanschouwd en toch vroegen zij nog om een teken. Als dat was gedaan, zouden zij even ongelovig zijn gebleven. Als zij zich niet lieten overtuigen door wat zij gezien en gehoord hadden, had het geen zin hen nog meer wonderen te tonen. Het ongeloof zal altijd een verontschuldiging vinden om te twijfelen en zal het meest positieve bewijs weg redeneren.

Weer deed Christus een beroep op die verstokte harten. „Wie tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.” Allen die Hem in geloof aannamen, zei Hij, zouden eeuwig leven hebben. Niemand kon dan verloren gaan. Farizeeën en Sadduceeën zouden niet hoeven te redetwisten over de toekomst. Niet langer zouden de mensen troosteloos blijven treuren over hun doden. „Dit is de wil van Hem die Mij gezonden heeft, dat ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren late gaan, maar het opwekke ten jongste dage.”

Maar de leiders van het volk waren beledigd „en zij zeiden: Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef, wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Hij nu: Ik ben uit de hemel nedergedaald?” Zij probeerden vooroordeel op te wekken door spottend te wijzen naar de nederige afkomst van Jezus. Verachtelijk wezen zij naar zijn leven als een Galilees werkman en op zijn familie als arme en nederige mensen. De aanspraken van deze ongeletterde timmerman verdienden volgens hen niet hun aandacht. Op grond van zijn mysterieuze geboorte maakten zij er toespelingen op dat zijn ouders niet met zekerheid bekend waren, waardoor zij de menselijke omstandigheden van zijn geboorte voorstelden als een smet op zijn leven.

Jezus trachtte het mysterie van zijn geboorte niet te verklaren. Hij gaf geen antwoord op de vragen over zijn komst uit de hemel, zoals Hij geen vragen had beantwoord over zijn overtocht over het meer. Hij vestigde niet de aandacht op de wonderen die zijn leven kenmerkten. Hij had Zich vrijwillig ontledigd en de gestalte van een dienstknecht aangenomen. Maar zijn woorden en daden openbaarden zijn karakter. Allen wier harten openstonden voor het goddelijke licht, zouden Hem erkennen als de eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.⁵

Het vooroordeel van de Farizeeën lag dieper dan hun vragen aanduidden. De wortel ervan lag in de verdorvenheid van hun hart. Elk woord en iedere daad van Jezus wekte tegenstand in hen op, want de geest die zij koesterden vond in Hem geen gelijkgestemde gedachte.

„Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke, en ik zal hem opwekken ten jongste dage. Er is geschreven in de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

profeten: En zij zullen allen door God geleerd zijn. Een ieder die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij." Niemand zal ooit tot Christus komen tenzij zij zich laten trekken door de liefde van de Vader. Maar God trekt ieder mens tot Zich en alleen zij die weerstand bieden aan dit trekken zullen weigeren tot Christus te komen.

In de woorden, „Zij zullen allen door God geleerd zijn,” doelde Jezus op de profetie van Jesaja: „Al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn en het heil uwer zonen zal groot zijn.”⁶ Dit schriftgedeelte pasten de joden toe op zichzelf. Zij pochten erop dat God hun leraar was. Maar Jezus liet hen zien hoe zinloos deze bewering is, want Hij zei: „Een ieder die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij.” Alleen door Christus konden zij de Vader leren kennen. De mensheid kon het gezicht op zijn heerlijkheid niet verdragen. Zij, die van God geleerd hadden, hadden geluisterd naar de stem van zijn Zoon en in Jezus van Nazaret herkenden zij Hem, die door natuur en openbaring de Vader geopenbaard heeft.

„Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: Wie gelooft, heeft eeuwig leven.” De Heilige Geest had door de geliefde Johannes, die naar deze woorden had geluisterd, aan de gemeente verklaard: „En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven.”⁷ En Jezus zei: „Ik zal hem opwekken ten jongste dage.” Christus is één met ons geworden opdat wij één van geest met Hem zouden worden. Door deze eenheid zullen wij opstaan uit het graf, niet alleen als een manifestatie van Christus' macht, maar omdat zijn leven door het geloof het onze is geworden. Wie Christus in zijn ware aard zien en Hem aannemen in hun leven, hebben eeuwig leven. Door de Geest woont Christus in ons en Gods Geest, die door het geloof in het leven is aanvaard, is het begin van het eeuwig leven.

De mensen hadden tot Jezus gesproken over het manna dat hun vaders in de woestijn hadden gegeten alsof het geven van dat voedsel een groter wonder was dan Jezus had verricht. Maar Hij liet zien hoe armzallig die gave was, vergeleken met de zegeningen die Hij was komen brengen. Het manna kon alleen maar het aards bestaan rekken. Het hield de nadering van de dood niet tegen en bracht geen onsterfelijkheid. Maar het brood van de hemel zou eeuwig leven brengen. De Heiland zei: „Ik ben het brood des levens. Uw vaders hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven; dit is het brood dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie ervan eet, niet sterft. Ik ben het levende brood dat uit de hemel nederge-daald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven.” Aan dit beeld voegt Jezus nog een ander toe. Alleen door te sterven kon Hij de mensen leven geven en in de volgende woorden wijst Hij op zijn dood als middel tot redding. Hij zegt: „Het brood dat ik geven zal is mijn vlees, voor

DE CRISIS IN GALILEA

het leven der wereld."

De joden stonden op het punt het Paasfeest in Jeruzalem te vieren als herinnering aan de nacht van Israëls bevrijding, toen de verderfengel de huizen in Egypte trof. God wilde dat zij in het Paaslam het Lam van God zouden zien, en door dit symbool Hem zouden ontvangen, die Zichzelf gaf voor het leven van de wereld. Maar de joden hadden het symbool gemaakt tot het belangrijkste van alles, terwijl de betekenis onopgemerkt bleef. Zij onderscheidden niet het lichaam van Christus. De waarheid die door de Paasdienst werd afgebeeld werd onderwezen in de woorden van Christus. Maar zij zagen het niet.

Nu riepen de rabbi's toornig uit: „Hoe kan deze ons zijn vlees te eten geven?" Zij deden alsof ze zijn woorden letterlijk opnamen, evenals Nicodemus had gedaan toen hij de vraag stelde: „Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is?" Zij begrepen tot op zekere hoogte de bedoeling van Jezus, maar zij wilden dit niet toegeven. Door zijn woorden verkeerd te verklaren, hoopten zij het volk tegen Hem in te nemen.

Christus verzachtte deze symbolische voorstelling niet. Hij herhaalde de waarheid in krachtiger bewoordingen: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven, en Ik zal hem opwekken ten jongste dage. Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware drank. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem."

Het vlees van Christus eten en zijn bloed drinken betekent Hem aannemen als persoonlijke Verlosser, te geloven dat Hij onze zonden vergeeft en dat wij in Hem volmaakt zijn. Wij krijgen deel aan zijn natuur door zijn liefde te aanschouwen, er bij stil te staan, deze in te drinken. Wat voedsel is voor het lichaam moet Christus zijn voor het hart. Het voedsel doet geen dienst als wij het niet eten, als het geen deel wordt van ons lichaam. Zo betekent Christus niets voor ons, als wij Hem niet kennen als onze persoonlijke Verlosser. Een verstandelijke kennis zal ons niet helpen. Wij moeten ons met Hem voeden, Hem opnemen in het leven, zodat zijn leven het onze wordt. Zij liefde, zijn genade moeten in ons opgenomen worden.

Maar zelfs deze beelden beschrijven niet ten volle het voorrecht van de verhouding van de gelovige met Christus. Jezus zei: „Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij." Zoals Gods Zoon leefde door geloof in de Vader, moeten wij leven door geloof in Christus. Jezus ging zo volkomen op in de wil van de Vader dat Deze alleen in zijn leven openbaar werd. Hoewel Hij in alles verzocht is als wij, stond Hij voor de wereld, onbesmet door het kwaad dat Hem omringde. Daarom moeten ook wij overwinnen zoals

Christus heeft overwonnen.

Bent u een volgeling van Christus? Dan is alles wat over het geestelijk leven is geschreven, voor u geschreven en u kunt het bezitten door u met Jezus te verenigen. Verslapt uw ijver? Is uw eerste liefde afgekoeld? Aanvaard dan opnieuw de liefde van Christus, die u wordt aangeboden. Eet zijn vlees en drink zijn bloed. Dan zult u één zijn met de Vader en met de Zoon.

De ongelovige joden hadden geweigerd meer te zien in Jezus' woorden dan alleen de letterlijke betekenis. Volgens de rituele wetten mochten zij geen bloed gebruiken en nu verklaarden zij de woorden van Christus als godslasterlijke taal en redetwisten er met elkaar over. Zelfs velen van de discipelen zeiden: „Deze rede is hard, wie kan haar aanhoren?”

De Heiland antwoordde hun: „Geeft u dit aanstoot? Wat dan, indien gij de Zoon des mensen zaagt opvaren waar Hij tevoren was? De Geest is het die levend maakt, het vlees doet geen nut. De woorden ik Ik tot u gesproken hebt, zijn geest en zijn leven.”

Het leven van Christus, dat de wereld leven geeft, is in zijn woord. Door zijn woord genas Jezus de zieken en wierp Hij de boze geesten uit. Door zijn woord deed Hij de zee bedaren en wekte Hij de doden op en de mensen getuigden dat zijn woord macht bezat. Hij sprak Gods woord zoals Hij door alle profeten en leraars in het Oude Testament had gesproken. Heel de Bijbel is een manifestatie van Christus en de Heiland wilde het geloof van zijn volgelingen richten op het Woord. Als Hij niet meer persoonlijk bij hen zou zijn, moest dat Woord de bron van hun kracht zijn. Evenals hun Meester moesten zij leven „van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat.”

Zoals ons natuurlijk leven in stand wordt gehouden door voedsel, wordt ons geestelijk leven in stand gehouden door Gods Woord. Iedereen moet voor zichzelf leven uit Gods Woord ontvangen. Zoals wij zelf eten om voedsel te ontvangen, moeten wij zelf het Woord tot ons nemen. Wij moeten het niet uitsluitend door de geest van iemand anders verkrijgen. Wij moeten aandachtig de Bijbel bestuderen en God vragen om de hulp van de Heilige Geest zodat wij zijn Woord kunnen verstaan. Wij moeten een vers nemen en de gedachten concentreren om vast te stellen wat God in dat vers voor ons heeft bedoeld. Wij moeten bij die gedachte stilstaan tot het onze eigen gedachte wordt en wij weten wat de Here zegt.

In zijn beloften en waarschuwingen bedoelt Jezus mij. God had de wereld zo lief, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft opdat ik door geloof in Hem niet verloren zou gaan, maar eeuwig leven zou hebben. De ervaringen uit Gods Woord moeten mijn ervaringen zijn. „Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is) niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en zich voor mij heeft overgegeven.”⁹ Wanneer

DE CRISIS IN GALILEA

het geloof zo wordt aangenomen en de beginselen van de waarheid in zich opneemt, worden ze deel van ons en de drijfveer van het leven. Als Gods Woord in het hart wordt opgenomen, vormt het de gedachten en werkt het mee aan de ontwikkeling van het karakter.

Als wij steeds met het oog van het geloof naar Jezus zien, zullen wij gesterkt worden. God zal heerlijke openbaringen geven aan zijn hongerend en dorstend volk. Zij zullen ontdekken dat Christus een persoonlijke Verlosser is. Als zij zich voeden met zijn Woord zullen zij ontdekken dat het geest en leven is. Het Woord vernietigt de natuurlijke, aardse natuur en geeft nieuw leven in Christus Jezus. De Heilige Geest komt in het leven als Trooster. Door de veranderende macht van zijn genade wordt Gods beeld in de discipel weergegeven. Hij wordt een nieuwe schepping. Liefde neemt de plaats in van haat en de mens gaat op God gelijken. Dat wordt bedoeld met leven „van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat.” Dit wil het zeggen te eten van het Brood dat uit de hemel nederdaalt.

Christus had een heilige, eeuwige waarheid gesproken over de verhouding tussen Hem en zijn volgelingen. Hij kende het karakter van hen die beweerden dat zij zijn volgelingen waren en zijn woorden stelden hun geloof op de proef. Hij zei dat zij volgens zijn leer moesten geloven en doen. Allen die Hem zouden aannemen zouden deelhebben aan zijn natuur en naar zijn karakter worden veranderd. Dit hield in dat zij de eierzucht die zij koesterden moesten opgeven. Zij moesten zich onvoorwaardelijk aan Christus overgeven. Zij moesten zelfopofferend, zachtmoedig en nederig van hart worden. Zij moesten het smalle pad bewandelen dat de Man van Golgota had betreden, als zij wilden delen in de gave van het eeuwig leven en de heerlijkheid van de hemel.

De proef was te zwaar. De geestdrift van degenen, die Hem met geweld koning hadden willen maken, verkoelde. Zij zeiden dat dit gesprek in de synagoge hun de ogen had geopend. Nu lieten zij zich niet meer bedriegen. Naar hun mening vormden zijn woorden een rechtstreekse erkenning dat Hij niet de Messias was en dat er geen aards voordeel was te behalen door met Hem verbonden te zijn. Zij hadden zijn wonderdoende macht verwelkomd en wilden graag verlost worden van ziekte en lijden, maar zij wilden niets te maken hebben met zijn zelfopofferend leven. Zij gaven niet om het geheimzinnig geestelijk koninkrijk waarover Hij sprak. De onoprechte en zelfzuchtige mensen die Hem gezocht hadden, begeerden Hem niet langer. Als Hij zijn macht en invloed niet wilde gebruiken om hen van de Romeinen te bevrijden, wilden zij niets met Hem te maken hebben.

Onomwonden zei Jezus tegen hen: „Er zijn sommigen onder u die niet geloven.” Hij voegde eraan toe: „Daarom heb ik u gezegd dat niemand tot Mij komen kan tenzij het hem van de Vader gegeven zij.” Hij wilde dat zij

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zouden begrijpen dat hun hart niet openstond voor de Heilige Geest, zodat zij niet tot Hem aangetrokken werden. „Doch een ongeestelijke mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.”¹⁰ Door het geloof ziet de mens Gods heerlijkheid. Deze heerlijkheid is verborgen tot het geloof in de ziel is gewekt door de Heilige Geest.

Door de openbare berisping van hun ongeloof werden deze discipelen nog meer van Jezus vervreemd. Zij waren erg misnoegd en wilden de Helland kwetsen en aan de kwaadwilligheid van de Farizeeën voldoen. Daarom keerden zij Hem de rug toe en gingen minachtend heen. Zij hadden gekozen. Zij plaatsten de vorm zonder geest, de bolster zonder pit boven Jezus. Zij kwamen nooit meer terug op hun besluit want zij wandelden niet meer met Jezus.

„De wan is in zijn hand en Hij zal zijn dorsvloer geheel zuiveren en zijn graan in de schuur bijeenbrengen.”¹¹ Dit was één van de momenten van zuivering. Door de woorden van waarheid werd het kaf gescheiden van het koren. Velen wendden zich af van Jezus omdat zij te ijdel en zelfgerechtigd waren om een berisping aan te nemen, te wereldsgezind om een leven van nederigheid te aanvaarden. Ook nu nog doen velen hetzelfde. Net als die discipelen in de synagoge te Kafarnaüm worden nu mensen op de proef gesteld. Als de waarheid in het hart doordringt, zien zij dat hun leven niet in overeenstemming is met Gods wil. Zij zien dat er een algehele verandering moet plaatsvinden, maar zij zijn niet bereid zich te verloochenen. Daarom zijn zij boos als hun zonden aan het licht komen. Beledigd gaan zij heen, zoals de discipelen Jezus hebben verlaten, terwijl zij morren: „Deze rede is hard, wie kan haar aanhoren?”

Lof en vleierij zouden hun aangenaam in de oren klinken maar de waarheid is niet welkom. Zij willen er niet naar luisteren. Als de menigten volgen en triomfkreten worden gehoord, klinkt hun lof luid. Maar als het onderzoek van Gods Geest hun zonde aan het licht brengt en vraagt die los te laten, keren zij de waarheid de rug toe en wandelen niet langer met Jezus.

Toen die verontwaardigde discipelen zich van Christus afwendden, nam een heel andere geest van hen bezit. Zij konden niets aantrekkelijks in Hem vinden, terwijl zij hem eerst zo belangwekkend hadden gevonden. Zij zochten zijn vijanden op, omdat zij het eens waren met hun geest en werken. Zij legden zijn woorden verkeerd uit, verdraaiden zijn uitspraken en bestreden zijn motieven. Zij ondersteunden hun gedrag door alles wat tegen Hem gebruikt zou kunnen worden te verzamelen. En door deze onjuiste berichten werd een dusdanige verontwaardiging tegen Hem gewekt dat zijn leven in gevaar was.

Al spoedig deed het nieuws de ronde dat Jezus van Nazaret zelf had

DE CRISIS IN GALILEA

erkend dat Hij niet de Messias was. Daarom keerde in Galilea de algemene opinie zich tegen Hem, zoals het jaar daarvoor in Judea het geval was geweest. Hoe tragisch was dat voor Israël! Zij verwierpen hun Verlosser omdat zij uitzagen naar een overwinnaar die hun tijdelijke macht kon bezorgen. Zij werkten om de spijs die vergaat, niet voor de spijs die blijft tot in het eeuwig leven.

Bedroefd zag Jezus hen, die zijn discipelen waren geweest, van Hem, het Leven en het Licht der mensen, heengaan. Het besef dat zijn medeleven niet op prijs werd gesteld, dat zijn liefde werd versmaad, zijn barmhartigheid veronachtzaamd, zijn zaligheid verworpen, vervulde Hem met onuitsprekelijke droefheid. Dit alles maakte van Hem een Man van smarten, vertrouwd met het leed.

Zonder een poging te doen om hen, die heengingen, tegen te houden, keerde Jezus Zich tot de twaalf en zei: „Gij wilt toch ook niet weggaan?” Petrus antwoordde met de vraag: „Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden van eeuwig leven,” voegde hij eraan toe. „En wij hebben geloofd en erkend dat Gij zijt de Heilige Gods.”

„Tot wie zullen wij heengaan.” De leraars in Israël waren slaven van de vormendienst. De Farizeeën en Sadduceeën waren het voortdurend met elkaar oneens. Jezus verlaten betekende te verdwalen onder ijveraars voor vormen en gebruiken, onder eerzuchtige menen die op eigen eer uit waren. De discipelen hadden meer vrede en blijdschap gevonden sinds zij Jezus hadden aanvaard, dan zij vroeger hadden gekend. Hoe konden zij terugkeren naar hen, die de Vriend van zondaars hadden bespot en vervolgd? Lang hadden zij uitgezien naar de Messias. Nu was Hij gekomen en zij konden zijn tegenwoordigheid niet verlaten om zich te voegen bij hen, die zijn leven zochten en die hen hadden vervolgd omdat zij zijn volgelingen waren.

„Tot wie zullen wij gaan?” Niet van de leer van Christus, van zijn lessen van liefde en barmhartigheid naar het duister van ongelof, naar de goddeloosheid van de wereld. Hoewel de Heiland verlaten werd door velen, die getuige waren geweest van zijn wonderen, bracht Petrus het geloof van de discipelen tot uitdrukking: „Gij zijt de Christus.” Reeds de gedachte dat zij dit anker voor hun zielen zouden verliezen vulde hen met vrees en pijn. Van de Heiland verstoken te zijn betekende stuurloos rond te drijven op een donkere, stormachtige zee.

Veel woorden en daden van Jezus lijken geheimzinnig voor ons beperkt verstand, maar ieder woord en iedere daad had een bepaald doel in het werk voor onze verlossing. Elk was erop berekend eigen vruchten te dragen. Als wij zijn plannen zouden kunnen begrijpen, zou alles belangrijk, volmaakt en in overeenstemming met zijn zending blijken.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Hoewel wij nu nog niet Gods werken en wegen kunnen vatten, kunnen wij zijn grote liefde onderscheiden, die ten grond ligt aan al zijn handelingen met de mens. Wie dicht bij Jezus leeft, zal veel begrijpen van de verborgenheid der godzaligheid. Hij zal de barmhartigheid ontdekken die de bestrafing toedient, het karakter beproeft en de bedoelingen van het hart aan het licht brengt.

Toen Jezus de waarheid verkondigde die zovele van zijn discipelen ertoe bracht terug te keren, wist Hij wat de gevolgen van zijn woorden zouden zijn. Hij had echter een genadig doel uit te voeren. Hij voorzag dat ieder van zijn geliefde discipelen in de ure van de verzoeking zwaar op de proef gesteld zou worden. Zijn zielsangst in Getsémané, zijn verraad en kruisiging, dit alles zou voor hen een uiterst zware beproeving zijn. Als er geen voorafgaande proeven waren gegeven, zouden velen die uitsluitend door zelfzuchtige bedoelingen zouden zijn gedreven, zich met hen verbonden hebben. Deze discipelen die eigen eer zochten, zouden in hun wereldse eerezucht teleurgesteld worden toen hun Heer werd veroordeeld in de rechtszaal, toen de scharen die Hem als Koning hadden ingehaald Hem bespotten en smaadden, toen de spottende menigte riep, „Kruisigt Hem!” Zij zouden over de discipelen een bitter, drukkend leed hebben gebracht, naast hun droefheid en teleurstelling over de vernietiging van hun gekoesterde hoop. In dat donkere uur zou het voorbeeld van degenen, die zich van Hem afkeerden, anderen hebben kunnen meeslepen. Maar Jezus verhaastte deze crisis zodat Hij door zijn persoonlijke aanwezigheid het geloof van zijn trouwe volgelingen kon sterken.

Welk een medelijdende Verlosser, die terwijl Hij volledig op de hoogte was van het lot dat Hem te wachten stond, teder de weg effende voor zijn discipelen, hen voorbereidde op de alles overtreffende beproeving en hen sterkte voor de laatste toets!

---

¹ Matteüs 8:20

² Marcus 6:55

³ Johannes 1:20

⁴ Deuteronomium 8:3; Jeremia 15:16

⁵ Johannes 1:14

⁶ Jesaja 54:13

⁷ 1 Johannes 5:11, 12

⁸ Johannes 3:4

⁹ Galaten 2:20

¹⁰ 1 Korintiërs 2:14

¹¹ Matteüs 3:12

De overlevering

De schriftgeleerden en Farizeeën, die Jezus op het Paasfeest verwachtten, hadden een val voor Hem uitgezet. Maar Jezus, die hun bedoeling kende, was van deze bijeenkomst weggebleven. „En de Farizeeën verzamelden zich bij Hem met sommigen van de schriftgeleerden.” Toen Hij niet bij hen kwam, zochten zij Hem op. Een tijdlang had het ernaar uitgezien dat de mensen in Galilea Jezus als de Messias zouden aannemen en de macht van de priesters in dat gebied verbroken zou worden. De uitzending van de twaalf, die wees op de uitbreiding van Christus' werk en die de discipelen meer rechtstreeks in aanraking bracht met de rabbi's, had opnieuw de afgunst van de leiders in Jeruzalem gewekt. De spionnen die zij naar Kafarnaüm hadden gestuurd in het begin van zijn openbaar werk, hadden getracht Hem te beschuldigen van sabbatschennis, maar zij waren verslagen. De rabbi's waren er echter op uit hun doel te bereiken. Nu zonden zij weer een afvaardiging om zijn bewegingen gade te slaan en de een of andere beschuldiging tegen Hem te vinden.

Evenals voorheen berustte de aanklacht op zijn veronachtzaming van de voorschriften der overleveringen die Gods wet omgaven. Deze voorschriften moesten het doen voorkomen alsof daardoor de heiligheid van de wet werd beschermd, maar in werkelijkheid werden ze als heiliger gezien dan de wet zelf. Als ze in strijd waren met de geboden, die op de Sinai waren verkondigd, gaf men de voorkeur aan de voorschriften van de rabbi's.

Tot de inzettingen waarop de meeste nadruk werd gelegd, behoorde de ceremoniële reiniging. Het nalaten van de vormen die in acht genomen moesten worden eer men ging eten, werd gezien als een afschuwelijke zonde, die zowel in deze wereld als in de toekomstige gestraft zou worden. Het werd als een goede daad beschouwd om de overtreder te doden.

De reinigingsvoorschriften waren talloos. Het leven was niet lang genoeg om ze alle te leren kennen. Het leven van iemand die probeerde te voldoen aan de voorschriften van de rabbi's bestond uit één lange strijd tegen

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 15:1-20 en Marcus 7:1-23.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ceremoniële verontreiniging, een eindeloze kringloop van wassingen en reinigingen. Terwijl de mensen zich bezig hielden met onbelangrijke verschillen en voorschriften die God niet vroeg, werd hun aandacht afgeleid van de grote beginselen van zijn wet.

Christus en zijn discipelen hielden zich niet aan deze ceremoniële wassingen en op deze nalatigheid grondden de spionnen hun aanklachten. Zij wilden Christus echter niet rechtstreeks aanvallen maar naderden Hem, terwijl zij kritiek uitoefenden op zijn discipelen. In tegenwoordigheid van de schare zeiden zij: „Waarom overtreden uw discipelen de overlevering der ouden? Immers, zij wassen hun handen niet wanneer zij brood eten.”

Steeds wanneer de waarheid met bijzondere kracht doordringt in het leven, wekt Satan zijn werktuigen op om een twistgesprek over een onbelangrijke zaak te beginnen. Op deze wijze tracht hij de aandacht af te wenden van datgene, waarom het in werkelijkheid gaat. Altijd wanneer er een goed werk is begonnen, staan haarklovers klaar om te redetwisten over uiterlijkheden, om de aandacht af te trekken van de werkelijkheid. Als het ernaar uitzielt dat God op het punt staat op bijzondere wijze voor zijn volk te werken, mogen zij zich niet laten verleiden tot een twistgesprek, dat slechts de ondergang van de ziel ten gevolge heeft. De vragen waarmee wij ons vooral moeten bezig houden, luiden: Bezit ik een zaligmakend geloof in Gods Zoon? Is mijn leven in overeenstemming met Gods wet? „Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, doch wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien.” „En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij zijn geboden bewaren.”

Jezus probeerde niet zijn discipelen te verdedigen. Hij sprak niet over de beschuldigingen die tegen Hem waren ingebracht maar Hij toonde de geestesgesteldheid waarmee deze ijveraars voor menselijke inzettingen bezielde waren. Hij gaf hun een voorbeeld van wat zij in werkelijkheid deden en wat ze pas gedaan hadden eer zij bij Hem gekomen waren. „Het gebod Gods stelt gij wel fraai bulten werking,” zei Hij, „om uw overlevering in stand te houden. Want Mozes heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, zal de dood sterven. Maar gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt: Het is korban, dat is offergave, al wat gij van mij hadt kunnen trekken, dan laat gij hem niet toe ook maar iets voor zijn vader of moeder te doen.” Zij schoven het vijfde gebod opzij alsof het niets betekende, maar waren heel precies in het uitvoeren van de overleveringen der ouden. Zij onderwezen het volk dat het nalaten van hun bezittingen aan de tempel een heiliger plicht was dan het ondersteunen van hun ouders en dat het, hoe dringend de nood ook mocht zijn, heiligschennis was iets te geven aan vader of moeder van hetgeen op deze wijze was nagelaten aan de tempel. Een kind dat zijn plicht verzaakte hoef-

DE OVERLEVERING

de slechts het woord „Korban" over zijn bezit uit te spreken om het aan God te wijden. Na zijn dood werd het dan gebruikt voor de tempeldienst. Op deze wijze was hij vrij om zowel tijdens zijn leven als na zijn dood zijn ouders te onteren en tekort te doen onder het voorwendsel van zogenaamde toewijding aan God.

Nooit heeft Jezus door woord of daad de verplichting van de mens om gaven en offeranden aan God te brengen verkleind. Christus zelf had alle voorschriften over tienden en gaven gegeven. Toen Hij op aarde was, prees Hij de arme vrouw die al haar geld in de schatkist wierp. Maar de voorgewende ijver van de priesters en rabbi's voor God was een dekmantel om hun verlangen naar zelfverheffing te bedekken. Daardoor werd het volk misleid. Zij legden zware lasten op die God niet had gevraagd. Zelfs Christus' discipelen waren niet geheel vrij van het juk, dat op hen was gelegd door overgeërfd vooroordeel en het gezag der rabbi's. Nu trachtte Jezus allen die werkelijk verlangden God te dienen, te bevrijden van de slavernij der overlevering, door de ware aard van de rabbi's aan het licht te brengen.

„Huichelaars," zei Hij, Zich tot de sluwe spionnen richtend, „terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren ze Mij omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn." De woorden van Christus vormden een aanklacht tegen het gehele stelsel der Farizeeën. Door hun inzettingen te stellen boven Gods geboden plaatsten de rabbi's zich boven God.

De afgevaardigden uit Jeruzalem waren razend. Zij konden Christus niet beschuldigen van overtreding van de wet, die op Sinai was gegeven, want Hij trad op als verdediger daarvan tegen hun overleveringen. De grote geboden van de wet die Hij naar voren had gebracht, vormden een duidelijke tegenstelling met de kleingeestige voorschriften die mensen hadden bedacht.

Jezus maakte aan de schare en later uitvoeriger aan zijn discipelen duidelijk dat verontreiniging niet van buitenaf, maar van binnenuit komt. Reinheid en onreinheid hebben betrekking op de ziel. Iemand wordt verontreinigd door een boze daad, een boos woord, een verkeerde gedachte, door het overtreden van Gods wet en niet door het nalaten van uiterlijke vormen, door de mens gemaakt.

De discipelen merkten de woede op van de spionnen toen hun valse leer aan de kaak werd gesteld. Zij zagen de boze blikken en hoorden de gemompelde woorden van ontevredenheid en wraakzucht. Zij dachten er niet aan dat Christus al zo vaak het bewijs had geleverd dat Hij het hart kon lezen als een geopend boek en vertelden Hem wat de uitwerking was van zijn woorden. In de hoop dat Hij de woedende ambtsdragers gunstig zou

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

stemmen, zelden zij tot Jezus: „Weet Gij dat de Farizeeën, toen zij dit woord hoorden, er aanstoot aan namen?”

Hij antwoordde: „Elke plant, die mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.” De gewoonten en overleveringen, die de rabbi's van zo grote waarde beschouwden, waren van deze wereld, niet van God. Hoe groot hun gezag in het oog van de mensen ook mocht zijn, toch konden zij Gods toets niet doorstaan. Elk menselijk bedenkfel dat in de plaats van Gods geboden wordt gevonden, zal waardeloos zijn in die dag wanneer „God elke daad zal doen komen in het gericht over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad.”²

Nog altijd stellen mensen hun eigen geboden in de plaats van Gods geboden. Zelfs onder de christenen zijn instellingen en gebruiken die alleen berusten op de overleveringen der vaders. Zulke inzetten die uitsluitend berusten op menselijk gezag, zijn in de plaats gekomen van Gods geboden. De mensen klemmen zich vast aan hun overleveringen en eerbiedigen hun gewoonten. Zij koesteren haat jegens degenen die trachten hen op hun fouten te wijzen. Wij zien in deze tijd, waarin ons is geboden de aandacht te richten op Gods geboden en het geloof van Jezus, dezelfde vijandschap die in de dagen van Christus tot uiting kwam. Van Gods overblijfsel staat geschreven: „De draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben.”³

Maar „elke plant die mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.” In plaats van het gezag van de zogenaamde kerkvaders gebiedt God ons het Woord van de eeuwige Vader, de Heer van hemel en aarde, aan te nemen. Alleen hier is de waarheid vrij van dwaling. David zegt: „ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters want uw getuigenissen zijn mij tot overdenking. Ik heb meer inzicht dan de ouden, want ik bewaar uw bevelen.”⁴

---

¹ Johannes 3:36; 1 Johannes 2:3

² Prediker 12:14

³ Openbaring 12:17

⁴ Psalm 119:99,100

De scheidsmuren neergehaald

Na de ontmoeting met de Farizeeën trok Jezus Zich terug uit Kafarnaüm. Hij ging dwars door Galilea naar het heuvelland aan de grens met Fenicië. Naar het westen kon Hij, verspreid over de vlakte beneden Zich de oude steden Tyrus en Sidon zien liggen met hun heidense tempels, hun prachtige paleizen en handelsmarkten en hun havens vol schepen. Daarachter lag de blauwe uitgestrektheid van de Middellandse Zee, waaroverheen de boodschappers van het evangelie het blijde nieuws naar de centra van het grote wereldrijk zouden brengen. Die tijd was echter nog niet aangebroken. Voor Hem lag de taak de discipelen voor te bereiden op hun werk. Hij hoopte met zijn komst naar dit gebied de afzondering te vinden, die Hij vergeefs gezocht had te Betsaida. Toch was dit niet de enige bedoeling van deze reis.

„En zie, een Kananese vrouw uit dat gebied kwam en riep: Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David. Mijn dochter is deerlijk bezeten.”¹ De mensen in dit gebied behoorden tot het oude Kananese geslacht. Zij aanbaden de afgoden en werden door de joden veracht en gehaat. Tot deze mensen behoorde de vrouw die nu tot Jezus kwam. Zij was een heidin en daarom verstoken van de voorrechten die de joden dagelijks genoten. Onder de Feniciërs woonden vele joden en nieuws over het werk van Christus was in deze streek doorgedrongen. Sommige mensen hadden naar zijn woorden geluisterd en zijn wonderen gezien. Deze vrouw had gehoord van de profeet die, naar men zei, tal van ziekten had genezen. Toen zij van zijn macht hoorde, kwam er hoop in haar hart. Gedreven door moederlijke liefde besloot zij het geval van haar dochter aan Hem voor te leggen. Zij was beslist van plan Jezus te vertellen van haar zorgen. Hij moest haar kind genezen. Zij had hulp gezocht bij de heidense goden, maar alles was vergeefs. Soms was zij geneigd te denken: „Wat kan deze joodse leraar voor mij doen?” Maar zij had gehoord dat Hij allerlei ziekten had genezen, of zij die bij Hem kwamen arm of rijk waren. Zij besloot vast te houden aan haar hoop.

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 15:21-28 en Marcus 7:24-36.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Jezus kende de toestand van deze vrouw. Hij wist dat zij ernaar verlangde Hem te spreken en Hij plaatste Zich op haar weg. Door haar te helpen in haar leed kon Hij een duidelijk beeld geven van de les die Hij wilde onderwijzen. Om deze reden had Hij zijn discipelen naar deze streek gebracht. Hij wilde dat zij zouden zien hoeveel onwetendheid er bestond in de steden en dorpen vlak bij het land Israël. De mensen die alle mogelijke kansen hadden gehad de waarheid te begrijpen kenden de noden van anderen rondom hen niet. Er werd niets ondernomen om mensen die in het duister leefden te helpen. De scheidsmuur die door joodse trots was opgericht, weerhield zelfs de discipelen om medeleven te tonen met de heidenwereld. Deze scheidsmuren zouden echter afgebroken worden.

Christus gaf niet dadelijk antwoord op de smeekbede van de vrouw. Hij behandelde dit lid van een veracht volk zoals de joden dat zouden hebben gedaan. Het was zijn bedoeling dat zijn discipelen onder de indruk zouden komen van de koude, harteloze wijze waarop de joden een dergelijk geval behandelden. Daarom ontving Hij eerst de vrouw op deze wijze en toonde later het medeleven dat Hij van hen in zulke gevallen verwachtte, door aan haar smeekbede gehoor te geven.

Hoewel Jezus geen antwoord gaf, bleef de vrouw geloven. Toen Hij voorbijging alsof Hij haar niet gehoord had, volgde zij Hem en bleef Hem smeken. Geërgerd door haar aanhouden vroegen de discipelen aan Jezus haar weg te zenden. Zij zagen dat hun Meester haar onverschillig behandelde en meenden daarom dat Hij instemde met het vooroordeel van de joden tegen de Kanaänieten.

Het was echter een Helland vol medelijden tot wie de vrouw haar bede richtte en in antwoord op het verzoek van de discipelen zei Jezus: „Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.” Hoewel dit antwoord in overeenstemming scheen te zijn met het vooroordeel van de joden, hield het een berisping in voor de discipelen. Later begrepen zij dat Hij hen wilde herinneren aan wat Hij zo vaak had gezegd, dat Hij in de wereld gekomen was om iedereen, die Hem wilde aannemen, te redden.

De vrouw drong nog ernstiger aan terwijl zij zich voor de voeten van Jezus boog en schreiend uitriep: „Here, help mij!” Jezus wees ogenschijnlijk nog steeds haar smeekbede af, in overeenstemming met het harteloos vooroordeel van de joden en antwoordde: „Het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen.” In felte wilde dit zeggen dat het niet juist was de zegeningen, bestemd voor het begenadigde volk van God, te geven aan vreemdelingen en aan hen, die uitgesloten waren van Israël. Een minder ernstige zoeker zou hierdoor volkomen ontmoedigd zijn geworden. Maar de vrouw beseftte dat haar kans was gekomen. Achter de schijnbare weigering van Jezus zag zij een medelij-

DE SCHEIDSMUREN NEERGEHAALD

den, dat Hij niet kon verbergen. „Zeker, Here,” antwoordde zij, „ook de honden eten immers van de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen.” Terwijl de kinderen in huis aan tafel van de ouders eten, blijven toch ook de honden niet hongerig. Zij hebben recht op de kruimels die van de overvloedig voorziene tafel vallen. Zou er daarom geen zegen zijn voor haar, gezien de vele zegeningen die Israël had ontvangen? Zij werd beschouwd als een hond, had zij dan niet de rechten van een hond om de kruimels van zijn overvloed op te rapen?

Nog maar pas geleden had Jezus zijn arbeidsterrein verlaten omdat de schriftgeleerden en Farizeeën Hem naar het leven stonden. Zij morden en klaagden. Zij toonden ongeloof en bitterheid en weigerden de zaligheid die hen om niet werd aangeboden. Hier ontmoet Christus een lid van een ongelukkig en veracht volk, dat niet het voorrecht heeft gehad te leven in het licht van Gods Woord. Toch geeft zij zich dadelijk over aan de goddelijke invloed van Christus en stelt onvoorwaardelijk vertrouwen in zijn vermogen om haar te geven wat zij vraagt. Zij smeekt om de kruimels die van de tafel van de Meester vallen. Als zij het voorrecht van een hond mag delen, wil zij wel als een hond behandeld worden. Zij kent geen nationaal of godsdienstig vooroordeel of trots waardoor haar gedrag wordt beïnvloed. Dadelijk erkent zij Jezus als de Verlosser, die in staat is te doen wat zij van Hem vraagt.

De Helland is voldaan. Hij heeft haar geloof in Hem op de proef gesteld. Door zijn handelwijze met haar heeft Hij laten zien dat zij, die beschouwd is als een uitgeworpene van Israël, niet langer een vreemdelinge is, maar een kind is in Gods gezin. Als kind heeft zij het recht te delen in de gaven van haar Vader. Christus willigt nu haar verzoek in en eindigt met een les voor de discipelen. Met een blik vol medelijden en liefde zegt Hij tot de vrouw: „O vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst.” Van dat uur af werd haar dochter gezond. De boze geest kwelde haar niet langer. De vrouw ging heen, terwijl zij haar Heiland haar dank betuigde, overgelukkig omdat haar gebed verhoord was.

Dit was het enige wonder dat Jezus deed op deze reis. Om deze daad te verrichten was Hij naar de streken van Tyrus en Sidon gekomen. Hij wilde de beproefde vrouw helpen en gelijktijdig een voorbeeld achterlaten van zijn werk van barmhartigheid jegens een lid van een veracht volk, voor het welzijn van zijn discipelen, als Hij niet meer bij hen zou zijn. Hij wilde hen afbrengen van hun joodse apartheid om belang te gaan stellen in het werken voor anderen dan alleen hun eigen volk.

Jezus wilde graag de diepe verborgenheden der waarheid, die eeuwen lang verborgen waren geweest, openbaar maken: dat de heidenen mede-erfgenamen van de joden zouden zijn, en „medegenoten van de belofte in

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Christus Jezus door het evangelie.¹² De discipelen hadden moeite deze waarheid te bevatten en de goddelijke Leraar gaf hun tal van lessen. Toen Hij het geloof van de hoofdman in Kafarnaüm beloonde en het evangelie predikte aan de inwoners van Sichar, had Hij reeds bewijzen gegeven dat Hij het niet eens was met de onverdraagzaamheid van de joden. De Samaritanen wisten echter reeds wat van God, en de hoofdman had bewezen dat hij vriendelijk was voor Israël. Nu had Jezus de discipelen in aanraking gebracht met een heidin, die volgens hen evenmin als anderen van haar volk kon verwachten dat Hij haar een gunst zou bewijzen. Hij had een voorbeeld gegeven, hoe zo iemand behandeld moest worden. De discipelen hadden gemeend dat Hij te vrijgevig was met het uitdelen van zijn genadegaven. Hij wilde hun tonen dat zijn liefde niet beperkt was tot enig ras of volk.

Toen Hij zei: „Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls,” sprak Hij de waarheid, en in zijn werk voor de Kananese vrouw vervulde Hij zijn zending. Deze vrouw was één van de verloren schapen die Israël had moeten redden. Het werk dat hen was toebedeeld hadden zij veronachtzaamd en dat deed Jezus nu.

Deze daad opende de geest van de discipelen meer voor het werk dat hun onder de heidenen te wachten stond. Zij zagen een uitgestrekt, vruchtbaar gebied buiten Judea. Zij zagen mensen die gebukt gingen onder een verdriet, dat de meer begunstigen niet kenden. Onder degenen die zij hadden leren verachten waren mensen die verlangden naar hulp van de machtige Heelmeester, die hunkerden naar het licht van de waarheid, dat zo overvloedig aan de joden was gegeven.

Toen de joden zich later nog hardnekkiger afwendden van de discipelen, omdat deze zeiden dat Jezus de Verlosser der wereld is; toen de scheidsmuur tussen jood en heiden was neergehaald door de dood van Christus, hadden deze en soortgelijke lessen die wezen op het evangeliewerk zonder zich te storen aan gewoonten of nationaliteit, een machtige invloed op Christus' vertegenwoordigers bij hun werk.

Het bezoek van de Heiland aan Fenicië en het wonder dat daar plaatsvond, had nog een verdere strekking. Niet alleen voor de beproefde vrouw, zelfs

Het Nieuwe Testament bevat talloze verwijzingen naar de visserij en wat daarmee samenhangt. In de vroeg-christelijke kerk werd de vis zelfs tot een symbool waarmee Christus werd aangeduid.

DE SCHEIDSMUREN NEERGEHAALD

niet voor zijn discipelen en anderen die moesten werken, was het gedaan, maar ook „opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij gelovende, het leven hebt in zijn naam.”¹ Dezelfde machten die de mensen negentien eeuwen geleden van Christus weerhielden, werken ook nu nog. De geest die de scheidsmuur oprichtte tussen jood en heiden, is er nog steeds. Trots en vooroordeel hebben hoge scheidsmuren opgericht tussen de verschillende lagen der bevolking. Christus en zijn werk zijn op onjuiste wijze voorgesteld en velen menen dat ze in feite afgesneden zijn van het evangeliewerk. Laat hen echter niet menen dat zij van Christus afgesneden zijn. Geen mens, ook Satan niet, kan scheidsmuren oprichten die het geloof niet kan doordringen.

De Fenicische vrouw wierp zich vol geloof tegen de scheidsmuren die tussen joden en heidenen waren opgericht. Tegen alles in vertrouwde ze op de liefde van de Heiland, zonder te letten op de schijn die haar had kunnen doen twifelen. Christus wil dat wij Hem net zo vertrouwen. De zegeningen van de zaligheid zijn bestemd voor iedereen. Alleen de keus van de mens kan hem verhinderen deel te hebben aan de belofte in Christus door het evangelie.

God haat klasseverschil. Hij wil er niets van weten. Voor Hem zijn alle mensen even waardevol. „Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald, opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons.” Zonder onderscheid van rang, leeftijd, nationaliteit of godsdienstige voorrechten worden allen uitgenodigd om tot Hem te komen en te leven. „Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. Want er is geen onderscheid.” „Rijken en armen ontmoeten elkander; hun aller Maker is de Here.” „Een en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen die Hem aanroepen; want al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden.”⁴

---

¹ Matteüs 15:22

² Efeziërs 3:6

³ Johannes 20:31

⁴ Handelingen 17:26,27; Galaten 3:28;

⁵ Spreuken 22:2; Romeinen 10:11-13

De eenzame weg tussen Jeruzalem en Jericho, waar het verhaal van de barmhartige Samaritaan zich afspeelde.

Het ware teken

„En toen Hij weer uit het gebied van Tyrus vertrokken was, kwam Hij door Sidon naar de zee van Galilea, midden in het gebied van Dekapolis.”¹ In het gebied van Dekapolis waren de bezetenen genezen. Hier hadden de mensen, opgeschrikt door de dood van hun zwijnen, Jezus gedwongen hen te verlaten. Maar zij hadden geluisterd naar de boodschappers die Hij had achtergelaten en nu wensten zij Hem te zien. Toen Hij weer in die streek kwam, vergaderde een menigte zich om Hem heen en een dove, stamelende man werd tot Hem gebracht. Jezus genas de man niet alleen maar door een woord te spreken, zoals Hij gewoon was te doen. Hij nam hem terzijde van de schare, legde zijn vingers in zijn oren en raakte zijn tong aan. Hij zag op naar de hemel en zuchtte bij de gedachte aan de oren, die niet geopend waren voor de waarheid, aan de tong die weigerde de Verlosser te erkennen. Op het bevel: „Word geopend” werd het spraakvermogen van de man hersteld en zonder zich te storen aan het gebod om dit aan niemand te vertellen, verbreidde hij alom het verhaal van zijn genezing.

Jezus ging een berg op en daar stroomde de schare naar Hem toe met hun zieken en verlamden, die zij aan zijn voeten neerlegden. Hij genas allen en hoewel de mensen heidenen waren, verheerlijkten zij de God van Israël. Drie dagen lang bleven zij zich om de Heiland verdringen. 's Nachts sliepen zij in de open lucht en overdag verdrongen zij zich vol verlangen om naar de woorden van Christus te luisteren en zijn werken te zien. Na drie dagen hadden zij geen eten meer. Jezus wilde hen niet zonder eten wegsturen, en Hij riep zijn discipelen om hen eten te geven. Weer toonden de discipelen hun ongelof. Zij hadden bij Betsaida gezien hoe hun kleine voorraad voldoende was om de menigte te spijzigen, nadat Christus het eten had gezegend. Toch brachten zij niet alles wat zij hadden naar voren in het geloof, dat zijn macht het voldoende zou maken voor de hongerige schare. Bovendien waren de mensen, die in Betsaida gespijzigd waren, joden en

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 15:29-39; 16:1-12;
Marcus 7:31-37 en 8:1-21.

HET WARE TEKEN

dit waren heidenen. Het joodse vooroordeel leefde nog sterk in de harten der discipelen en zij gaven Jezus ten antwoord; „Vanwaar zal iemand dezen hier in een eenzame streek met broden kunnen verzadigen?” Maar gehoorzaam aan zijn woord brachten zij Hem wat ze hadden -- zeven broden en twee vissen. De menigte werd gespijzigd en er bleven zeven grote manden met brokken over. Vierduizend mannen, buiten de vrouwen en kinderen, werden op deze wijze verkwikt en Jezus zond ze weg met blijde en dankbare harten.

Toen nam Hij met zijn discipelen een boot en stak het meer over naar Magdala, ten zuiden van de vlakte van Gennesaret. In het grensgebied van Tyrus en Sidon was zijn geest verfrist door het vertrouwen van de Kanane-se vrouw. De heidenen in Dekapolis hadden Hem met vreugde ontvangen. Toen Hij echter weer in Galilea kwam, waar zijn macht op de treffendste wijze was geopenbaard, en waar Hij had onderwezen en zijn werken van barmhartigheid had verricht, werd Hij begroet met een minachtend onge-loof.

Vertegenwoordigers van de rijke en voorname Sadduceeën, de priester-partij en de sceptici en aristocraten van het volk, hadden zich aangesloten bij een afvaardiging van de Farizeeën. De beide richtingen waren bittere vijanden geweest. De Sadduceeën streefden naar de gunst van de overheersende macht om hun eigen positie en gezag te handhaven. De Farizeeën daarentegen voedden de haat van het volk tegen de Romeinen en verlangden naar de tijd dat ze het juk van de overweldiger konden afwerpen. Nu hadden de beide richtingen zich echter tegen Christus aaneengesloten. Soort zoekt soort en waar het kwaad bestaat, verbindt het zich met het kwade om het goede te vernietigen.

Nu kwamen de Farizeeën en Sadduceeën bij Jezus terwijl zij om een teken van de hemel vroegen. Toen Israël in de dagen van Jozua uitgegaan was om tegen de Kanaänieten in Bet-Horon te strijden, had de zon stilgestaan op bevel van de aanvoerder tot de overwinning was behaald. Veel van dergelijke wonderen waren in de geschiedenis voorgekomen. Een dergelijk wonder werd nu van Jezus gevraagd. Maar het waren niet deze tekenen, die de Joden nodig hadden. Een uiterlijk bewijs kon hen niet baten. Zij hadden behoefte aan innerlijke verlichting, geen verstandelijke verlichting.

„Huichelaars,” zei Jezus, „Het aanzien van de lucht weet gij te onderscheiden,” door de lucht te bestuderen konden zij het weer voorspellen, „maar kunt gij het de tekenen der tijden niet?” De woorden van Christus zelf, gesproken met de kracht van de Heilige Geest, die van zonde overtuigt, vormden het teken dat God voor hun zaligheid had gegeven. Verder waren van de hemel tekenen gegeven die de zending van Christus bekrachtigden.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Het gezang van de engelen bij de herders, de ster die de wijzen had geleid, de duif en de stem uit de hemel bij zijn doop getuigden van Hem.

„En Hij, diep zuchtend in zijn geest, zei: „Waartoe begeert dit geslacht een teken?“ „Het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona.“ Zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de vis was geweest, zou Christus even lang in het hart van de aarde zijn. En zoals de prediking van Jona voor de Ninevieten een teken was geweest, was Christus' prediking een teken voor zijn generatie. Maar welk een tegenstelling was er in het aannemen van het woord! Het volk in de grote heidense stad beefde toen zij Gods waarschuwing vernamen. Koningen en edelen verootmoedigden zich; hooggeplaatsten en nederigen riepen samen tot de God des hemels en Hij toonde zijn ontferming. „De mannen van Ninevé zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht,“ had Christus gezegd, „en het veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona, en zie, meer dan Jona is hier.”²

Eik wonder van Christus was een teken van zijn goddelijkheid. Hij deed het werk, dat van de Messias was voorzien, maar voor de Farizeeën waren deze daden van barmhartigheid bepaald een belediging. De joodse leiders keken met gevoelloze onverschilligheid naar het menselijk lijden. In veel gevallen waren hun zelfzucht en verdrukking oorzaak van het lijden, dat Christus verlichtte. Op deze wijze klaagden zijn wonderen hen aan.

Wat de joden ertoe bracht het werk van de Heiland te verwerpen was juist het voornaamste bewijs van zijn goddelijk karakter. De grootste betekenis van zijn wonderen blijkt uit het feit dat ze tot zegen waren voor het mensdom. Het voornaamste bewijs dat Hij van God gekomen was, is dat zijn leven Gods karakter openbaarde. Hij deed de werken en sprak de woorden Gods. Zo'n leven is het grootste wonder.

Als de boodschap van de waarheid in onze tijd wordt gebracht, zijn er velen die net als de joden uitroepen: Toon ons een teken. Doe een wonder voor ons. Christus heeft geen wonder gedaan toen de Farizeeën Hem dat vroegen. Hij heeft geen wonder gedaan in de woestijn als antwoord op Satans verdachtmakingen. Hij geeft ons geen kracht om onszelf te rechtvaardigen of te voldoen aan de vragen van ongelooftrots. Toch bezit het evangelie een bewijs van zijn goddelijke oorsprong. Is het geen wonder dat wij vrij kunnen worden van de slavernij van Satan? Vijandschap tegen Satan is voor de mens geen vanzelfsprekend iets, maar is het gevolg van Gods genade. Als iemand die beheerst wordt door een koppige, eigenzinnige wil wordt bevrijd en zich van ganser harte overgeeft aan de invloed van God, vindt een wonder plaats. Dat is ook het geval als iemand vastgezet heeft aan een dwaalleer en de zuivere waarheid leert begrijpen. Telkens als iemand zich bekeert en leert God liefhebben, en zijn geboden bewaart,

HET WARE TEKEN

gaat Gods belofte in vervulling: „Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste.”² De verandering in het menselijk hart, de hervorming in het menselijk karakter is een wonder dat getuigt van een Heiland die altijd leeft en werkt om de mensen te redden. Een waarachtig leven in Christus is een groot wonder. Het prediken van Gods Woord is het teken dat nu en altijd zichtbaar moet zijn, de tegenwoordigheid van de Heilige Geest, om het woord te maken tot een veranderende kracht voor hen, die luisteren. Dit is Gods getuigenis aan de wereld van het goddelijk werk van zijn Zoon.

Zij die van Jezus een teken vroegen, hadden hun harten zo verhard in het ongelooft dat zij in zijn karakter niet Gods gelijkenis onderscheidde. Zij wilden niet zien dat zijn werk een vervulling was van de Schriften. In de gelijkenis van de rijke man en Lazarus zei Jezus tegen de Farizeeën: „Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen.”⁴ Geen enkel teken in de hemel of op aarde zou hen kunnen baten.

Jezus zuchtte diep in zijn geest, wendde Zich af van de groep vitters en ging met zijn discipelen weer in het schip. In verdrietig zwijgen staken zij weer het meer over. Zij keerden echter niet terug naar de plaats die zij verlaten hadden, maar zetten koers naar Betsaida, niet ver van de plaats waar de vijfduizend gespijzigd waren. Toen zij de andere oever hadden bereikt, zei Jezus: „Ziet toe en wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën.” De joden waren sinds de dagen van Mozes gewoon geweest tijdens het Pascha alle zuurdesem uit hun huizen weg te doen. Zij hadden geleerd zuurdesem te beschouwen als een zinnebeeld van de zonde. Toch begrepen de discipelen Jezus niet. Toen zij plotseling uit Magdala waren vertrokken, hadden zij vergeten om brood mee te nemen. Zij hadden maar één brood bij zich. Onder deze omstandigheden meenden zij dat Christus hen wilde waarschuwen om geen brood van een Farizeeër of Sadduceeër te kopen. Hun gebrek aan geloof en geestelijk inzicht was vaak oorzaak geweest dat zij de woorden van Christus verkeerd hadden uitgelegd. Nu berispte Jezus hen omdat ze meenden dat Hij, die duizenden mensen had gespijzigd met enkele visjes en gerstebroden, met die ernstige waarschuwing het stoffelijk voedsel had bedoeld. Het gevaar bestond dat de sluwe redeneringen van de Farizeeën en de Sadduceeën zijn discipelen met ongelooft zou doordringen en hen ertoe zou brengen lichtvaardig te denken over de werken van Christus.

De discipelen waren geneigd te denken dat hun Meester had moeten voldoen aan de vraag om een teken uit de hemel te geven. Zij geloofden dat Hij absoluut in staat was dit te doen en een dergelijk teken zou zijn vijanden tot zwijgen hebben gebracht. Zij zagen niet de hulchelarij van

deze vitters.

Maanden later, toen intussen duizenden mensen waren bijeengekomen, zodat zij elkander verdrongen, herhaalde Jezus dezelfde les. „Hij begon te spreken, in de eerste plaats tot zijn discipelen: Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij, der Farizeeën.”⁵

De zuurdesem die in het meel wordt gedaan, werkt onmerkbaar en verandert de hele massa naar zijn eigen natuur. Wanneer huichelarij in het leven wordt toegelaten, doordringt deze karakter en leven. Een treffend voorbeeld van de huichelarij der Farizeeën had Christus reeds bestraft toen Hij het gebruik van „Korban” veroordeelde, waardoor het nalaten van de kinderlijke plicht verborgen werd onder een voorwendsel van vrijgevigheid aan de tempel. De schriftgeleerden en Farizeeën brachten op bedrieglijke wijze verkeerde beginselen naar voren. Zij verborgen de ware bedoeling van hun leerstellingen en gebruikten iedere gelegenheid om ze op listige wijze vaster bij hun toehoorders in te prenten. Deze bedrieglijke beginselen werkten, als ze eenmaal waren aanvaard, als gist in het meel, en doordrongen en veranderden het karakter. Deze bedrieglijke leer maakte het voor de mensen zo moeilijk om de woorden van Christus aan te nemen.

Deze invloeden werken ook nu nog door degenen die proberen Gods wet op een dusdanige wijze te verklaren dat deze hun gebruiken goedkeurt. Deze mensen vallen de wet niet openlijk aan, maar brengen speculatieve meningen naar voren die haar beginselen ondermijnen. Zij verklaren de wet zó dat deze haar kracht verliest.

De huichelarij van de Farizeeën was het resultaat van zelfzucht. Hun leven was gericht op zelfverheerlijking. Daardoor kwamen zij ertoe de Schriften te verdraaien en op verkeerde wijze toe te passen en werden zij verblind voor het werk van Christus. Zelfs de discipelen van Christus liepen gevaar dit listige kwaad te koesteren. Zij die zich Christus' volgelingen noemden maar niet alles hadden verlaten om Hem te volgen, werden in grote mate beïnvloed door de woorden van de Farizeeën. Vaak wankelden zij tussen geloof en ongeloof en zij onderscheidde niet de schatten van rijkdom, verborgen in Christus. Zelfs de discipelen, die uiterlijk gezien alles hadden verlaten terwille van Jezus, hadden in hun hart niet nagelaten voor zichzelf grote dingen te wensen. Deze geestesgesteldheid was oorzaak van de twistvraag wie de voornaamste zou zijn. Dit kwam tussen hen en Christus en maakte dat zij zo weinig begrepen van zijn werk van zelfopoffering, dat zij zo traag waren in het verstaan van de verborgenheid der godzaligheid. Zoals gist bederf en rotting zal veroorzaken als het zijn gang kan gaan, werkt de zelfzuchtige geest, als deze wordt gekoesterd, verontreiniging en ondergang in de hand.

Hoe algemeen verbreid is deze listige, bedrieglijke zonde onder de volge-

HET WARE TEKEN

lingen van onze Heer in deze tijd, net als dat vroeger het geval was! Hoe vaak wordt ons dienen van Christus, onze omgang met elkaar geschonden door een verborgen verlangen naar zelfverheffing! Hoe licht geven wij toe aan zelfbevrediging, aan het verlangen naar menselijke lofprijzingen. Liefde voor zichzelf, het verlangen naar een gemakkelijker leefwijze dan God heeft bepaald leidt tot het aannemen van menselijke meningen en overleveringen in plaats van Gods geboden. Christus waarschuwt zijn eigen discipelen: „Ziet toe en wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën.”

De godsdienst van Christus is de oprechtheid zelf. IJver voor Gods eer is de drijfveer, ingegeven door de Heilige Geest, en alleen de krachtige werking van de Geest kan deze drijfveer in ons hart inplanten. Alleen Gods macht kan het zoeken naar eigen eer en huichelarij uitbannen. Deze verandering is het bewijs dat Hij werkt. Als het geloof dat wij aannemen, zelfzucht en schijn vernietigt, als het ons ertoe brengt Gods eer, niet de onze, te zoeken, kunnen wij weten dat het juist is. „Vader, verheerlijk uw naam,” was de boventoon in Christus' leven. Als wij Hem volgen, zal dat in ons leven ook het geval zijn. Hij zegt ons te wandelen zoals Hij gewandeld heeft, „en hieraan onderkennen wij dat wij Hem kennen; indien wij zijn geboden bewaren.”⁶

---

¹ Marcus 7:31

² Matteüs 12:40,41

³ Ezechiël 36:26

⁴ Lucas 16:31

⁵ Lucas 12:1

⁶ 1 Johannes 2:6,3

In de schaduw van het kruis

Christus' werk op aarde spoedde zich ten einde. Voor Hem lagen scherp afgetekend de tonelen, waarheen Hij Zich wendde. Reeds eer Hij mens was, had Hij het hele pad gezien dat Hij moest gaan om het verlorene te redden. Elke pijn die zijn hart verscheurde, elke belediging die op Hem werd gestapeld, elke ontbering die Hij moest verdragen had Hij gezien toen Hij zijn kroon en koninklijk kleed had afgelegd en van zijn troon was gestapt om zijn goddelijkheid te bekleden met menselijkheid. Het pad van de kribbe naar het kruis stond Hem voor ogen. Hij kende de zielesmart die Hem zou treffen. Alles wist Hij en toch had Hij gezegd: „Zie, ik kom. In de boekrol is over Mij geschreven; ik heb lust om uw wil te doen, o mijn God, uw wet is in mijn binnenste.”¹

Altijd had Hij de resultaten van zijn werk voor ogen. Zijn leven op aarde, zo vol moeite en zelfopoffering, werd verhelderd door het vooruitzicht dat al dit werk niet vergeefs zou zijn. Door zijn leven te geven voor het leven van de mensen zou Hij de wereld terugwinnen tot trouw aan God. Hoewel Hij eerst de doop met bloed moest ondergaan; hoewel de zonden van de wereld op Hem die onschuldig was, zouden rusten; hoewel de schaduw van onzegbaar verdriet op Hem drukte, koos Hij toch voor de vreugde die voor Hem lag, om het kruis op te nemen en de schande te verachten.

Zijn metgezellen die Hij voor zijn werk had gekozen zagen nog niet wat Hem te wachten stond, maar de tijd naderde dat zij zijn zielsangst moesten aanschouwen. Zij moesten zien hoe Hij die zij hadden liefgehad en vertrouwd, in de handen van zijn vijanden zou worden overgeleverd om aan het kruis op Golgota te worden gehangen. Binnenkort zouden zij de wereld tegemoet treden zonder de troost van zijn zichtbare tegenwoordigheid. Hij wist dat bittere haat en ongeloof hen zouden vervolgen en Hij wilde hen voorbereiden op deze beproevingen.

Jezus en zijn discipelen waren nu in een van de steden in de nabijheid van Caesarea Filippi gekomen. Ze waren buiten Galilea, in een gebied waar de afgoderij de overhand had. Hier waren de discipelen onttrokken aan de

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 16:13-28; Marcus 8:27-38
en Lucas 9:18-27.

IN DE SCHADUW VAN HET KRUIS

Invloed van het jodendom en meer in contact met het heidendom. Om zich heen zagen zij vormen van bijgeloof die in alle delen van de wereld bestonden. Jezus wilde dat het zien van deze dingen hen ertoe zou brengen zich verantwoordelijk te voelen voor hun plicht ten opzichte van de heidenen. Tijdens zijn oponthoud in dit gebied trachtte Hij Zich te onttrekken aan het onderwijs aan de mensen en Zich meer aan zijn discipelen te wijden.

Hij stond op het punt met hen te spreken over het lijden dat Hem te wachten stond. Maar eerst ging Hij alleen weg en bad dat hun harten voorbereid zouden worden op zijn woorden. Toen Hij weer bij hen kwam, vertelde Hij hen niet meteen wat Hij hun te vertellen had. Eerst stelde Hij hen in de gelegenheid hun geloof in Hem te belijden, zodat zij kracht zouden ontvangen voor de beproevingen die hun te wachten stonden. Hij vroeg: „Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?”

Verdrietig moesten de discipelen erkennen dat Israël zijn Messias niet had herkend. Sommigen hadden bij het zien van zijn wonderen gezegd dat Hij de Zoon van David was. De scharen die bij Betsalda gespijzigd waren, hadden Hem tot koning van Israël willen uitroepen. Velen waren bereid Hem aan te nemen als een profeet, maar ze geloofden niet dat Hij de Messias was.

Jezus stelde nu een volgende vraag, die rechtstreeks betrekking had op de discipelen: „Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” Petrus antwoordde: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.”

Van het begin af had Petrus geloofd dat Jezus de Messias was. De anderen die overtuigd waren door de prediking van Johannes de Doper en die Christus hadden aanvaard, begonnen te twifelen aan het werk van Johannes toen deze gevangen genomen en ter dood was gebracht. Nu twijfelden zij eraan of Jezus wel de Messias was, naar wie zij zo lang hadden uitgezien. Vele van de discipelen die vurig hadden verwacht dat Jezus zijn plaats op de troon van David zou innemen, hadden Hem verlaten toen zij tot de ontdekking kwamen dat dit helemaal niet zijn bedoeling was. Maar Petrus en zijn metgezellen bleven getrouw. Het weifelend gedrag van hen die gisteren prezen en vandaag veroordeelden vernietigde niet het geloof van de echte volgelingen van Jezus. Petrus zei: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” Hij wachtte niet tot zijn Heer met koninklijke eer gekroond was, maar aanvaardde Hem in zijn vernedering.

Petrus had het geloof van de twaalven onder woorden gebracht. Toch begrepen de discipelen nog lang niet het werk van Christus. De tegenstand en verkeerde voorstelling van de zijde van de priesters en oversten hadden hen er niet toe gebracht zich van Christus te scheiden, maar zij waren er wel door verward. Zij zagen hun weg niet duidelijk voor zich. De invloed van hun vroegere opvoeding, het onderwijs van de rabbi, de macht van de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

overlevering, dit alles weerhield nog dat zij de waarheid duidelijk konden onderscheiden. Van tijd tot tijd schenen kostbare stralen van Jezus' licht op hen, maar het merendeel van de tijd waren zij als mensen, die in het duister tasten. Maar deze dag, kort voor zij de grote beproeving van hun geloof zouden moeten doorstaan, rustte de Heilige Geest machtig op hen. Korte tijd werden hun ogen afgewend van de zichtbare naar de onzichtbare dingen. Onder de sluier van de menselijkheid zagen zij de heerlijkheid van Gods Zoon.

Jezus antwoordde Petrus met de woorden: „Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is.”

De waarheid die Petrus had beleden is de grondslag van het geloof van de christen. Dit had Christus zelf het eeuwige leven genoemd. Maar het bezit van deze kennis was geen aanleiding tot zelfverheerlijking. Het was niet aan Petrus bekend gemaakt door eigen wijsheid of goedheid. Nooit kan de mens uit zichzelf het goddelijke leren kennen. „Zij zijn hoog als de hemel; wat kunt gij doen? dieper dan het dodenrijk; wat kunt gij weten?”² Alleen de geest der aanneming kan ons de diepten Gods bekend maken die geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en die in geen mensenhart zijn opgekomen. „Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest, want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods.”³ „Des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen”; en het feit dat Petrus de heerlijkheid van Christus zag was een bewijs dat God hem had onderwezen.⁴ Ja, gezegend zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard.

Jezus vervolgde: „En ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.” Het woord Petrus betekent „steen”, een rollende steen. Petrus was niet de rots waarop de gemeente gegrond zou worden. De poorten van het dodenrijk overweldigden hem toen hij vloekend en zwerend zijn Heer verloochende. De gemeente was gebouwd op Hem, die niet door de poorten van het dodenrijk overweldigd kon worden.

Eeuwen voor de komst van de Heiland had Mozes gewezen op de Rotssteen van Israëls behoud. De Psalmist had gezongen van „mijn sterke Rots”. Jesaja had geschreven: „Zo zegt de Here Here: Zie, ik leg in Zion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag.” Petrus zelf past, door de Geest gedreven, deze profetie toe op Jezus. Hij zegt: „Indien gij geproefd hebt dat de Here goedertieren is. En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen maar bij God uitverkoren en kostbaar en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis.”⁵

IN DE SCHADUW VAN HET KRUIS

„Want een ander fundament dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen.”* „Op deze petra,” zei Jezus, „zal Ik mijn gemeente bouwen.” In tegenwoordigheid van God en alle hemelse wezens, in tegenwoordigheid van de onzichtbare legers van de hel grondde Jezus zijn gemeente op de levende Rots. Die Rots is Hijzelf, zijn eigen lichaam dat voor ons verbroken is. De poorten van het dodenrijk kunnen de gemeente, op dit fundament gebouwd, niet overweldigen.

Hoe zwak scheen de gemeente toen Christus deze woorden sprak! Er was maar een handjevol gelovigen tegen wie alle machten van boze geesten en slechte mensen gericht zouden worden, maar de volgelingen van Christus behoefden niet te vrezen. Gebouwd op de Rots hunner sterkte konden zij niet overweldigd worden.

Zesduizend jaar lang heeft het geloof gebouwd op Christus. Zesduizend jaar lang hebben vloedgolven en stormen van satanische woede de Rots van onze zaligheid gebeukt, maar hij staat onbeweeglijk.

Petrus had de waarheid onder woorden gebracht die de basis is van het geloof van de gemeente en nu eerde Jezus hem als de vertegenwoordiger van alle gelovigen. Hij zei: „Ik zal u de sleutels geven van het koninkrijk der hemelen en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.”

De sleutels van het koninkrijk der hemelen zijn Christus' woorden. Alle woorden van de Heilige Schriften zijn de zijne en vallen hieronder. Deze woorden hebben macht de hemel te openen, maar ook te sluiten. Zij noemen de voorwaarden waarop mensen worden aangenomen of verworpen. Zo is het werk van hen, die Gods Woord prediken een reuk des levens ten leven of een reuk des doods ten dode. Zij hebben een opdracht waarbij eeuwige belangen op het spel staan.

De Heiland droeg het werk van het evangelie niet aan Petrus persoonlijk op. Later herhaalde Hij de woorden, tot Petrus gesproken, en paste Hij ze toe op de hele gemeente. En in wezen werd hetzelfde ook gesproken tot de twaalven als vertegenwoordigers van alle gelovigen. Als Jezus een bepaald gezag had gegeven aan één van de discipelen boven de anderen, zouden zij niet zo gestreden hebben over de vraag wie de grootste zou zijn. Zij zouden zich hebben neergelegd bij de wens van hun Meester en hem, die Hij gekozen had, hebben geëerd.

In plaats van één van hen aan te wijzen als hun hoofd, zei Christus tot de discipelen: „Gij zult u niet rabbi laten noemen.” „Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus.”⁷

„Het hoofd van iedere man is Christus.” God, die alles onder de voeten van de Heiland heeft gelegd, „heeft Hem als Hoofd boven al wat is gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem die alles in allen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

volmaakt."⁸ De gemeente is gebouwd op Christus als fundament en moet Christus als haar Hoofd gehoorzamen. Zij mag niet afhankelijk zijn van mensen of door mensen worden beheerst. Velen beweren dat een vertrouwenspositie in de gemeente hun macht geeft anderen voor te schrijven wat zij moeten geloven en doen. God hecht aan deze bewering geen goedkeuring. De Heiland zegt: „Gij zijt allen broeders.” Allen staan bloot aan verleiding en zijn geneigd te dwalen. Wij kunnen niet op sterfelijke mensen vertrouwen voor het geven van leiding. De Rots van het geloof is de levende tegenwoordigheid van Christus in de gemeente. Hierop kan de zwakste vertrouwen en wie meent de sterkste te zijn, zal tot de ontdekking komen dat hij de zwakste is, tenzij hij Jezus tot zijn sterkte maakt. „Vervloekt is de man die op een man vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt.” „De Here is de Rots, wiens werk volkomen is.” „Welzalig allen die bij Hem schullen.”⁹

Na de belijdenis van Petrus gaf Jezus de discipelen bevel aan niemand te zeggen dat Hij de Christus was. Hij gaf dit bevel op grond van de vastbesloten tegenstand van de schriftgeleerden en Farizeeën. Meer nog, de mensen, zelfs de discipelen hadden een dusdanig onjuiste voorstelling van de Messias dat een openbare aankondiging van zijn komst hun geen juiste voorstelling zou geven van zijn karakter en werk. Maar van dag tot dag openbaarde Hij Zich aan hen als de Heiland en op deze wijze wilde Hij hun een juiste voorstelling van Zichzelf als de Messias geven.

Nog steeds verwachtten de discipelen dat Christus als tijdelijk heerser zou regeren. Hoewel Hij zo lange tijd zijn plannen verborgen had gehouden, meenden zij dat Hij niet altijd arm en onbekend zou blijven en dat de tijd nabij was dat Hij zijn koninkrijk zou oprichten. De discipelen hadden er nooit bij stilgestaan dat de haat van de rabbi's en de priesters nooit zou afnemen, dat Christus door zijn eigen volk verworpen, als bedrieger veroordeeld en als een boosdoener gekruisigd zou worden. Maar de ure van de macht der duisternis naderde en Jezus moest aan zijn discipelen de strijd openbaren die hun te wachten stond. Hij was verdrietig toen Hij vooruitzag naar die beproeving.

Tot dusver had Hij nagelaten hen iets bekend te maken over zijn lijden en sterven. In zijn onderhoud met Nicodemus had Hij gezegd: „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe.”¹⁰ Maar de discipelen hadden dit niet gehoord, en als zij het al gehoord zouden hebben, hadden zij het niet begrepen. Maar nu zijn zij met Jezus geweest. Zij hebben geluisterd naar zijn woorden, zij hebben zijn werken gezien en ondanks de eenvoud van zijn omgeving en de tegenstand van de priesters en het volk kunnen zij instemmen met het getuigenis van Petrus: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” Nu is de tijd

IN DE SCHADUW VAN HET KRUIS

aangebrouwen om de sluier, die de toekomst verborgen houdt, terzijde te schuiven. „Van toen aan begon Jezus Christus zijn discipelen te tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de zijde der oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derde dage opgewekt worden.”

Sprakeloos van smart en verbazing luisteren de discipelen. Christus heeft aanvaard dat Petrus Hem de Zoon van God heeft genoemd en nu klinken zijn woorden over zijn lijden en sterven onbegrijpelijk. Petrus kon zich niet stil houden. Hij greep de Meester vast alsof Hij Hem voor zijn naderend lot wilde beschermen en riep uit: „Dat verhoede God! Here, dat zal U geenszins overkomen.”

Petrus hield van zijn Heer, maar Jezus prees Hem niet omdat hij op deze wijze de wens uitte Hem voor lijden te bewaren. De woorden van Petrus vormden als zodanig geen hulp en troost voor Jezus in de grote beproeving die Hem te wachten stond. Ze waren niet in overeenstemming met Gods genadig doel jegens een verloren wereld of met de les van zelfopoffering die Jezus door zijn eigen voorbeeld was komen leren. Petrus wenste in het werk van Christus niet het kruis te zien. De indruk, gemaakt door zijn woorden, was lijnrecht in strijd met datgene wat Jezus zijn volgelingen wilde duidelijk maken. De Heiland moest één van de scherpste berispingen doen horen die ooit van zijn lippen waren gekomen: „Ga weg achter Mij Satan; gij zijt Mij een aanstoot want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods maar op die der mensen.”

Satan probeerde Jezus te ontmoedigen en Hem af te wenden van zijn werk en Petrus luisterde in zijn blinde liefde naar de verzoeking. De vorst van het kwaad gaf deze gedachte in. Hij zette aan tot die impulsieve uitroep. In de woestijn had Satan Christus de heerschappij over de wereld aangeboden op voorwaarde dat Hij het pad der vernedering en van opoffering zou verlaten. Nu hield hij dezelfde verzoeking voor aan de discipel van Christus. Hij probeerde de blik van Petrus te richten op de aardse heerlijkheid zodat hij niet het kruis zou zien, waarheen Jezus zijn blik wilde richten. Door Petrus trachtte Satan Jezus opnieuw te verleiden. Maar de Heiland gaf daaraan geen gehoor. Hij dacht aan zijn discipel. Satan had zich tussen Petrus en zijn Meester geplaatst opdat het hart van de discipel niet bewogen zou worden bij het zien op de vernedering die Christus te wachten stond. De woorden van Christus werden in felte niet gericht tot Petrus maar tot hem, die trachtte hem van zijn Meester te scheiden. „Ga weg, achter Mij Satan.” Sta niet langer tussen Mij en mijn dwalende dienstknecht. Laat Mij van aangezicht tot aangezicht staan met Petrus zodat Ik hem het geheim van mijn liefde kan openbaren.

Voor Petrus was het een bittere les die hij slechts traag leerde, dat het pad

JEZUS - DE WENS DER EEUWEN

van Christus op aarde door zielsangst en vernedering zou gaan. De discipel schrok terug voor de gemeenschap met zijn Heer in het lijden. Maar hij zou de zegen ervan leren in de hitte van de smeltkroes. Lange tijd later, toen zijn werkzame gestalte gebogen was door de last der jaren en arbeid, schreef hij: „Gellefden, laat de vuurgloed die u tot beproeving dient, u niet bevreemden alsof u iets vreemds overkwame. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring zijner heerlijkheid.”¹¹

Jezus maakte zijn discipelen nu duidelijk dat zijn leven van zelfverloochening een voorbeeld was van wat het hunne moest zijn. Hij riep behalve de discipelen ook de mensen bij Zich, die in de nabijheid vertoefd hadden en zei: „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij.” Het kruis was verbonden met de macht van Rome. Het was het werktuig voor de wreedste en vernederendste vorm van doodstraf. De ergste misdadigers moesten het kruis dragen naar de plaats van terechtstelling en dikwijls, als het op hun schouders zou worden gelegd, verweerden zij zich met wanhopig geweld tot zij overweldigd werden en het strafwerktuig op hen was vastgebonden. Maar Jezus zei zijn volgelingen dat zij zelf het kruis moesten opnemen en het achter Hem dragen. Voor zijn discipelen wezen zijn woorden, hoewel zij die nog maar vaag begrepen, naar hun onderwerping aan de bitterste vernedering, een onderwerping zelfs tot de dood terwille van Christus. De woorden van de Heiland hadden geen vollediger zelfovergave kunnen uitbeelden. Maar Hij had dit alles voor hen aanvaard. Jezus beschouwde de hemel niet als een begerenswaardige plaats terwijl wij verloren waren. Hij verliet de hemel voor een leven van smaad en belediging en een schandelijke dood. Hij, die de oneindige schatten des hemels bezit, werd arm, opdat wij door zijn armoede rijk zouden worden. Wij moeten het pad volgen dat Hij heeft betreden.

Liefde voor mensen voor wie Christus is gestorven betekent het kruisigen van onze eigen natuur. Wie een kind van God is moet van nu af zichzelf beschouwen als een schakel in de keten die neergelaten is om de wereld te redden, als één met Christus in zijn plan van genade, om met Hem uit te gaan en te zoeken en te redden wat verloren is. De christen moet altijd beseffen dat hij zich aan God heeft toegewijd en dat hij in zijn karakter Christus aan de wereld bekend moet maken. De zelfopoffering, het medeleven en de liefde die tot uiting kwamen in het leven van Christus, moeten zichtbaar zijn in het leven van hen die voor God werken.

„Want ieder die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden.” Zelfzucht betekent dood. Geen enkel orgaan in het

IN DE SCHADUW VAN HET KRUIS

menselijk lichaam zou kunnen leven als het alleen zichzelf zou dienen. Als het hart niet het bloed zou pompen naar hand en hoofd, zou het al spoedig zijn kracht verliezen. Zoals met ons levensbloed, wordt de liefde van Christus verspreid door ieder deel van zijn mystiek lichaam. Wij zijn elkaanders leden en wie weigert mee te delen, zal vergaan. „Wat zou het een mens baten,” zei Jezus, „als hij de hele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?”

Over de armoede en vernedering van het heden wees Hij zijn discipelen naar zijn komst in heerlijkheid — niet de heerlijkheid van een aardse troon, maar de heerlijkheid van God en het hemelse heerleger. En dan, zei Hij, „zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden.” Om hen te bemoedigen, gaf Hij toen de volgende belofte: „Voorwaar Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen die hier staan, die de dood voorzeker niet smaken voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in zijn koninklijke waardigheid.” Maar de discipelen begrepen zijn woorden niet. De heerlijkheid scheen nog ver verwijderd. Hun blik viel op iets dat dichterbij was, op het aardse leven van armoede, vernedering en lijden. Moesten zij hun geestdriftige verwachtingen van het koninkrijk van de Messias prijsgeven? Zouden zij niet zien dat hun Heer verhoogd zou worden op de troon van David? Was het mogelijk dat Christus moest leven als een nederige zwerver zonder tehuis, veracht, verworpen en ter dood gebracht? Droefheid bezwaarde hun harten want zij hielden van hun Meester. Twijfel leefde ook in hen want het scheen onbegrijpelijk dat Gods Zoon onderworpen zou worden aan zulk een gruwelijke vernedering. Zij vroegen waarom Hij vrijwillig naar Jeruzalem zou gaan om daar te worden behandeld zoals Hij hun had verteld. Hoe kon Hij Zich zo'n lot laten welgevalen en hen achterlaten in grotere duisternis dan waarin ze rondtastten eer Hij Zich aan hen had bekendgemaakt?

In het gebied van Caesarea Filippi was Jezus buiten het bereik van Herodes en van Kajafas, zo redeneerden de discipelen. Hij had niets te vrezen van de haat van de joden of van de macht der Romeinen. Waarom kon Hij hier niet werken, ver van de Farizeeën? Waarom moest Hij Zich overleveren om gedood te worden? Hoe moest zijn koninkrijk zo vast worden bevestigd dat de poorten der hel het niet zouden overweldigen, als Hij zou sterven? Voor de discipelen was dit alles een raadsel.

Reeds waren zij op weg langs de oevers van het meer van Galilea naar de stad waar al hun hoop zou worden verbrijzeld. Zij durfden Christus niet tegenspreken, maar zij spraken samen op zachte, sombere toon over wat de toekomst zou brengen. Zelfs met al hun vragen hielden zij zich vast aan de gedachte dat een of andere onvoorziene gebeurtenis het noodlot zou afwenden dat hun Heer scheen te wachten. Zo treurden en twijfelden,

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

hoopten en vreesden zij gedurende zes lange, sombere dagen.

---

¹ Psalm 40:8,9

² Job 11:8

³ 1 Korintiërs 2:9,10

⁴ Psalm 25:14; Johannes 6:45

⁵ Deuteronomium 32:4; Psalm 62:7;
Jesaja 28:16; 1 Petrus 2:3-5

⁶ 1 Korintiërs 3:11

⁷ Matteüs 23:8,10

⁸ 1 Korintiërs 11:3; Efeziërs 1:22,23

⁹ Jeremia 17:5; Deuteronomium 32:4;
Psalm 2:12

¹⁰ Johannes 3:14, 15

¹¹ 1 Petrus 4:12,13

Hij werd verheerlijkt

De avond valt als Jezus drie van zijn discipelen, Petrus, Jakobus en Johannes tot Zich roept en hen voorgaat over de velden, een ruw pad op naar een eenzame bergheiling. De Heiland en zijn discipelen hebben heel de dag gereisd en onderwezen en de klim tegen de berg op vermoeide hen nog meer. Christus heeft van menige lijder lasten naar lichaam en geest weggenomen. Hij heeft nieuw leven doen stromen door hun verzwakte lichamen, maar ook Hij is maar een mens en evenals de discipelen is Hij vermoeid door het klimmen.

Het licht van de ondergaande zon rust nog op de bergtop en verguldt met haar afnemende pracht het pad waarlangs zij gaan. Even later is het licht zowel op de berg als in het dal verdwenen, de zon gaat schuil achter de westelijke horizon en de eenzame reizigers worden in het duister van de nacht gehuld. Hun sombere omgeving schijnt in harmonie te zijn met hun verdrietig leven, waarin de wolken samenpakken en dichter worden.

De discipelen durven Christus niet vragen waarheen Hij gaat en wat het doel van de tocht is. Vaak heeft Hij hele nachten in de bergen doorgebracht in gebed. Hij, wiens hand bergen en dalen heeft geschapen voelt Zich thuis in de natuur en geniet van haar rust. De discipelen volgen Christus. Toch vragen zij zich nieuwsgierig af waarom hun Meester hen deze moeizame beklimming laat maken, terwijl zij, evenals Hij, vermoeid zijn en rust nodig hebben.

Even later deelt Christus hun mee dat zij niet verder moeten gaan. Hijzelf gaat even verder en de Man van smarten stort zijn smeekbeden uit onder sterk roepen en tranen. Hij bidt om kracht zodat Hij de proef terwille van de mensheid kan doorstaan. Zelf moet Hij Zich opnieuw vastklemmen aan de Almachtige want alleen op deze wijze kan Hij de toekomst het hoofd bieden. Ook bidt Hij van harte voor zijn discipelen opdat in de ure der duisternis hun geloof niet zal bezwijken. De dauw valt op zijn gebogen gedaante maar Hij slaat er geen acht op. De schaduwen van het duister

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 17:1-8; Marcus 9:2-8
en Lucas 9:28-36.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

verdichten zich rondom Hem maar Hij ziet het niet. Zo gaan de uren langzaam voorbij. In het begin verenigen de discipelen in oprechte toewijding hun gebeden met de zijne, maar na enige tijd worden zij overmand door vermoeidheid en hoewel zij hun best doen hun belangstelling in het gebeuren wakker te houden, vallen zij toch in slaap. Jezus heeft met hen gesproken over zijn lijden. Hij heeft hen meegenomen om samen met Hem te bidden. Op dit moment bidt Hij voor hen. De Heiland heeft de somberheid gezien waaraan zijn discipelen ten prooi zijn en heeft verlangd hun verdriet weg te nemen door de zekerheid, dat zij niet vergeefs hebben geloofd. Niet iedereen echter, zelfs van de twaalfen, kan de openbaring die Hij wil geven, verdragen. Alleen de drie die straks ook getuigen zullen zijn van zijn zielsangst in Getsémané, zijn uitverkoren om met Hem op de berg te zijn. Nu bidt Hij dat zij een manifestatie zullen ontvangen van de heerlijkheid die Hij bij de Vader had eer de wereld was, dat zijn koninkrijk aan menselijke ogen geopenbaard mag worden en dat zijn discipelen gesterkt zullen worden door het zien ervan. Hij smeekt dat zij getuigen mogen zijn van een manifestatie van zijn goddelijkheid die hen in de ure van zijn grootste strijd zal troosten met de wetenschap dat Hij voorzeker Gods Zoon is en dat zijn schandelijke dood deel is van het verlossingsplan.

Zijn gebed wordt verhoord. Terwijl Hij nederig gebogen ligt op de rotsachtige grond, worden plotseling de hemelen geopend, de poorten van de stad Gods gaan open en een heilige glans straalt neer op de berg en omhult de gedaante van de Heiland. De goddelijkheid in Hem schijnt door de menselijke vorm en wordt één met de heerlijkheid van boven. Christus verheft Zich uit zijn gebogen houding en staat daar in goddelijke majesteit. De zielestrijd is voorbij. Zijn gelaat straalt als de zon en zijn kleding is wit als de sneeuw.

De discipelen worden wakker en zien verbaasd de stroom van heerlijkheid die de berg verlicht. Bevreesd en verbaasd staren ze naar de stralende gestalte van hun Meester. Als zij ten slotte het wondere licht kunnen verdragen, zien zij dat Jezus niet alleen is. Naast Hem staan twee hemelse wezens die met Hem in gesprek zijn. Het zijn Mozes, die op de Sinai met God had gesproken en Ella die het grote voorrecht had ontvangen, dat slechts één ander kind van Adam was geschonken: om nooit in de macht van de dood te geraken.

Vijftien eeuwen daarvoor had Mozes op de berg Pisga gestaan en naar het land der belofte gezien. Als gevolg van zijn zonde te Meriba mocht hij er echter niet binnengaan. Niet voor hem was de vreugde weggelegd het leger van Israël de erfenis van hun vaders binnen te leiden. Zijn dringende smeekbede: „Laat ik toch naar de overzijde mogen trekken en het goede

HIJ WERD VERHEERLIJKT

land zien dat aan de overkant van de Jordaan ligt, dat schone bergland en de Libanon," werd geweigerd.¹ De hoop die veertig jaar lang het duister van de woestijnreizen had verlicht, moest hem ontzegd worden. Een graf in de woestijn was het eindpunt van al die jaren van zwoegen en zware zorgen. Maar Hij, „die bij macht is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen,"² had in deze mate het gebed van zijn dienstknecht verhoord. Mozes kwam in de macht van de dood, maar hij zou niet in het graf blijven rusten. Christus zelf riep hem ten leven. Satan, de verleider, had aanspraak gemaakt op het lichaam van Mozes, omdat hij gezondigd had, maar Christus de Verlosser riep hem uit het graf tevoorschijn.³

Mozes was op de berg der verheerlijking een getuige van Christus' overwinning over zonde en dood. Hij is een beeld van hen die bij de opstanding van de rechtvaardigen uit de graven zullen komen. Elia, die zonder de dood te zien in de hemel is opgenomen, stelt hen voor, die op aarde leven bij de wederkomst van Christus en die „veranderd zullen worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin"; als dit vergankelijke onvergankelijkheid zal aandoen en dit sterfelijke onsterfelijke zal aandoen.⁴ Jezus was bekleed met de heerlijkheid van de hemel, zoals Hij zal verschijnen wanneer Hij ten tweede male zonder zonde, tot hun heil zal komen. Hij zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders met de heilige engelen.⁵ De belofte van de Heiland aan de discipelen was nu in vervulling gegaan. Op de berg was het toekomstig koninkrijk der heerlijkheid in miniatuur voorgesteld, Christus als Koning, Mozes als vertegenwoordiger van de opgewekte, en Elia als vertegenwoordiger van de verheerlijkte gelovigen.

De discipelen begrijpen nog niet wat zij zien, maar zij zijn blij dat de geduldige Leraar, de Zachtmoedige en Nederige die heeft rondgezworven als een hulpeloze vreemdeling, geëerd wordt door de gunstelingen van God. Zij geloven dat Elia is gekomen om de regering van de Messias aan te kondigen en dat het koninkrijk van Christus nu spoedig op aarde zal worden gevestigd. De herinnering aan hun vrees en teleurstelling zouden zij voor altijd verbannen. Hier waar Gods heerlijkheid is geopenbaard, zouden zij willen blijven. Petrus roept uit: „Meester, het is goed dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes en Elia een." De discipelen zijn ervan overtuigd dat Mozes en Elia zijn gezonden om hun Meester te beschermen en zijn gezag als koning te bevestigen.

Maar eer de kroon komt, moet het kruis komen. Het onderwerp van hun gesprek met Jezus is niet zijn kroning tot koning, maar zijn dood die in Jeruzalem zou plaatsvinden. Jezus gaat temidden van de mensen, omvallen met de zwakheid van de menselijke natuur en gebukt onder haar verdriet en zonde. Toen het duister van de komende beproeving Hem drukte, voelde Hij Zich verlaten in een wereld die Hem niet kende. Zelfs zijn

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geliefde discipelen die opgingen in hun eigen twijfel, verdriet en eerzuchtige hoop, hadden het geheim van zijn zending niet begrepen. Hij had vertoefd in de liefde en de gemeenschap van de hemel, maar in de wereld die Hij had geschapen, was Hij eenzaam. Nu had God zijn boden gezonden tot Jezus. Het waren geen engelen, maar mensen die lijden en smart hadden doorstaan en die met de Heiland konden meevoelen in de beproeving van zijn aardse leven. Mozes en Elia hadden met Christus samengewerkt. Zij hadden zijn verlangen naar de redding van de mensen gedeeld. Mozes had voor Israël gebeden: „Maar nu, vergeef toch hun zonde, en zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt.”⁶ Elia had eenzaamheid van geest gekend, toen hij gedurende drieënehalf jaar van hongersnood de last van de haat en ellende van het volk had gedragen. Hij had alleen als getuige van God op de berg Karmel gestaan. Alleen was hij in angst en wanhoop de woestijn ingevlucht. Deze mannen waren boven welke engel ook rondom de troon gekozen om met Jezus te spreken over de omstandigheden rondom zijn lijden, om Hem te troosten met de verzekering van het medeleven van heel de hemel. De hoop der wereld, de redding van elk menselijk wezen was het onderwerp van hun gesprek.

Omdat de discipelen door slaap overmand waren, hoorden zij weinig van het gesprek tussen Christus en de hemelse boden. Omdat zij nagelaten hadden te waken en te bidden, hadden zij niet ontvangen wat God hun had willen geven, een kennis omtrent het lijden van Christus en van de heerlijkheid die daarop zou volgen. Zij misten de zegen die hun deel had kunnen zijn als zij in zijn zelfopoffering hadden gedeeld. Deze discipelen waren traag van hart om te geloven. Zij hadden weinig waardering voor de schat waarmee God hen had willen verrijken.

Toch hebben zij groot licht ontvangen. Zij kregen de verzekering dat heel de hemel op de hoogte was van de zonde van het joodse volk in het verwerpen van Christus. Zij kregen een duidelijker inzicht in het werk van de Verlosser. Zij zagen met eigen ogen en hoorden met eigen oren dingen die buiten het bevattingsvermogen van mensen lagen. Zij waren ooggetuigen van zijn majesteit en ze beseften dat Jezus werkelijk de Messias was, van wie de patriarchen en de profeten hadden getuigd en dat Hij als zodanig door het ganse heelal werd erkend.

Terwijl zij nog naar het schouwspel op de berg zagen, „overschaduwde hen een lichtende wolk en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!” Toen zij de wolk der heerlijkheid zagen, helderder dan de wolk die voor de stammen van Israël in de woestijn uitging en Gods stem in ontzagwekkende majesteit hoorden, waardoor de berg schudde, vielen de discipelen verschrikt ter aarde. Daar bleven zij liggen met hun gezicht verborgen, tot

HIJ WERD VERHEERLIJKT

Jezus naderde, hen aanraakte en hun vrees verdreef door zijn vertrouwde stem: „Staat op en weest niet bevreesd.” Toen zij het waagden hun ogen op te slaan, zagen zij dat de hemelse heerlijkheid was verdwenen, dat Mozes en Elia er niet meer waren. Zij waren alleen met Jezus op de berg.

---

¹ Deuteronomium 3:25

² Efeziërs 3:20

³ Judas 9

⁴ 1 Korintiërs 15:51-53

⁵ Hebrëeën 9:28; Marcus 8:38

⁶ Exodus 32:32

Dienstbetoon

De hele nacht was op de berg doorgebracht en toen de zon opging, daalden Jezus en zijn discipelen naar de vlakte beneden af. De discipelen waren door hun gedachten in beslag genomen en stil en onder de indruk. Zelfs Petrus had niets te zeggen. Zij zouden graag in die geheiligde plaats zijn gebleven waar het licht van de hemel had geschinen en waar Gods Zoon zijn heerlijkheid ten toon had gespreid. Maar er moest voor het volk worden gewerkt, dat reeds overal op zoek was naar Jezus.

Onderaan de berg was een grote schare bijeen, daarheen geleid door de discipelen die achtergebleven waren, maar die wel wisten waarheen Jezus gegaan was. Toen de Heiland naderde, beval Hij zijn drie metgezellen te zwijgen over wat zij gezien hadden, met de woorden: „Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt.” De openbaring, aan de discipelen gegeven, moesten zij in hun harten overdenken en niet aan anderen bekendmaken. Als zij wat ze gezien hadden aan de scharen zouden bekendmaken, zou dat alleen maar spot of ijdele verwondering hebben opgewekt.

Zelfs de andere negen apostelen zouden het voorgevallene pas begrijpen nadat Christus uit de dood was opgestaan. Hoe traag van begrip zelfs de drie uitverkoren discipelen waren, blijkt uit het feit dat niettegenstaande alles wat Christus had gezegd over hetgeen Hem te wachten stond, zij zich onder elkaar toch afvroegen wat de opstanding uit de doden zou betekenen. Zij vroegen Jezus echter niet om een verklaring. Zijn woorden over de toekomst hadden hen met verdriet vervuld. Zij zochten geen verdere openbaring omtrent datgene waarvan zij zo graag wilden geloven dat het nooit zou gebeuren.

Toen de mensen op de vlakte Jezus zagen, liepen zij naar Hem toe en begroetten Hem met uitdrukkingen van eerbied en blijdschap. Toch bemerkte zijn scherpe blik dat zij in verwarring verkeerden. De discipelen

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 17:9-21; Marcus 9:9-29;
Lucas 9:37-45.

DIENSTBETOON

schenen bezorgd te zijn. Er had zojuist iets plaats gevonden waardoor zij bitter teleurgesteld en vernederd waren geworden.

Terwijl zij onderaan de berg wachtten, had een vader zijn zoon bij hen gebracht om bevrijd te worden van een stomme geest die hem pijnigde. Toen Jezus de twaalfen uitzond om in Galilea te prediken, hadden zij gezag gekregen over boze geesten, om deze uit te werpen. Toen zij, sterk in hun geloof, waren uitgegaan, hadden de boze geesten hun woord gehoorzaamd. Nu geboden zij in de naam van Christus de boze geest zijn slachtoffer te verlaten, maar de geest bespote hen door een nieuw vertoon van zijn macht te geven. De discipelen, die deze nederlaag niet konden verklaren, voelden dat zij zichzelf en hun Meester oneer toebrachten. In de schare waren schriftgeleerden die deze gelegenheid uitbuitten om hen te vernederen. Zij verdrongen zich rondom de discipelen, overstelpten hen met vragen waardoor zij trachtten te bewijzen dat zij en hun Meester bedriegers waren. Triomfantelijk verklaarden de rabbi's dat hier een boze geest was die de discipelen noch Christus konden overwinnen. De mensen waren geneigd de schriftgeleerden gelijk te geven en een gevoel van verachting en hoon ging door de menigte.

Maar plotseling verstomden de beschuldigingen. Men zag Jezus met de drie discipelen naderbij komen en met een plotselinge ommekeer in hun gevoelens wendde de schare zich tot Hem. De nacht van gemeenschap in Gods heerlijkheid had zijn sporen achtergelaten op de gezichten van de Heiland en zijn metgezellen. Op hun gelaat lag een schijn die de toeschouwers ontzag inboezemde. De schriftgeleerden trokken zich bevreemd terug, terwijl het volk Jezus verwelkomde.

De Heiland naderde het toneel van onenigheid alsof Hij getuige was geweest van wat er was voorgevallen en vroeg, terwijl Hij zijn blik vestigde op de schriftgeleerden: „Waarom zijt gij met hen aan het redetwisten?”

Maar de stemmen die zo uitdagend waren geweest, zwegen nu. Over de hele schare was een stilte gevallen. Nu baande de bedroefde vader zich een weg door de menigte, viel neer voor de voeten van Jezus en vertelde het verhaal van zijn verdriet en teleurstelling.

„Meester,” zei hij, „ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stomme geest heeft. En waar hij hem aangrijpt, werpt hij hem op de grond . . . En ik heb uw discipelen gezegd dat zij hem zouden uitwerpen en zij hebben het niet gekund.”

Jezus zag om Zich heen naar de met ontzag vervulde menigte, de twistende schriftgeleerden en de verslagen discipelen. Hij las het ongeloof in ieders hart en met een stem vol droefheid riep Hij uit: „O ongelovig geslacht, hoe lang zal ik nog bij u zijn? Hoe lang zal ik u nog verdragen?” Toen gebod Hij de verslagen vader: „Breng uw zoon hier.”

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

De jongen werd gebracht en toen de blik van de Heiland op hem viel, gooiden de boze geest hem op de grond in stuiptrekkingen van doodsangst. Hij rolde heen en weer, met schuim om de mond, terwijl onnatuurlijke kreten werden gehoord.

Opnieuw kwamen de Vorst des levens en de vorst van de machten der duisternis elkaar op het slagveld tegemoet, Christus om zijn zending te vervullen in het verkondigen van vrijheid aan de gevangenen, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid¹, en Satan die trachtte zijn slachtoffer in zijn greep te houden. Engelen des lichts en de legerscharen van boze engelen waren onzichtbaar tegenwoordig om de strijd gade te slaan. Voor een moment liet Jezus toe dat de boze geest zijn macht ten toon spreidde, zodat de toeschouwers zouden beseffen welk een bevrijding zou plaatsvinden.

De scharen keken met ingehouden adem toe, terwijl de vader door hoop en vrees werd gepijnigd. Jezus vroeg: „Hoe lang is het al dat dit hem overkomt?” De vader vertelde het verhaal van lange jaren van lijden en riep toen uit, alsof hij het niet langer kon verdragen: „Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!” „Als Gij kunt!” Zelfs nu nog twijfelde de vader aan Christus' macht.

Jezus antwoordt: „Als gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.” Van Christus' kant bestaat geen gebrek aan macht. De genezing van de zoon hangt af van het geloof van de vader. Terwijl de vader zijn eigen zwakheid beseft en in tranen uitbarst, geeft hij zich over aan Christus' genade met de uitroep: „Ik geloof, kom mijn ongelooft te hulp.”

Jezus wendt Zich tot de lijder en zegt: „Gij stomme en dove geest, Ik beveel u: ga uit van hem en kom niet meer in hem.” Er klinkt een kreet, er vindt een worsteling in doodsangst plaats. Bij het heengaan schijnt de boze geest op het punt te staan zijn slachtoffer het leven te benemen. Dan blijft de jongen roerloos liggen, schijnbaar levenloos. De menigte fluistert: „Hij is dood.” Maar Jezus neemt zijn hand, heft hem op en geeft hem volkomen gezond naar lichaam en geest over aan zijn vader. Vader en zoon loven de naam van hun Bevrijder. De scharen zijn verbaasd over de majesteit van God terwijl de schriftgeleerden overwonnen en teneergeslagen afdruipten.

„Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!” Hoe heeft menigeen, met zonden beladen, dat gebed geuit! En tot allen klinkt het antwoord van de medellijdende Heiland: „Als gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.” Geloof verbindt ons met de hemel en brengt ons kracht om aan de machten der duisternis het hoofd te bieden. In Christus heeft God de middelen verschaft om elke zondige karaktertrek te overwinnen en aan elke verzoeking, hoe krachtig ook, weerstand te bieden.

DIENSTBEToon

Velen menen echter dat het hen aan geloof ontbreekt en daarom blijven zij verwijderd van Christus. Dezulken moeten zich in hulpeloze onwaardigheid overgeven aan de genade van hun medelijdende Heiland. Zie niet op uzelf, maar op Christus. Hij, die de zieken heeft genezen en duivelen heeft uitgeworpen toen Hij onder de mensen vertoefde, is nu nog dezelfde machtige Verlosser. Geloof komt door Gods Woord. Leg daarom beslag op zijn belofte: „Wie tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.”² Werp u neer aan zijn voeten met de woorden: „Heer, ik geloof. Helpt U me als mijn geloof tekort schiet.” U kunt nooit ten onder gaan als u dit doet, nooit.

In heel korte tijd hebben de bevoorrechte discipelen de uitersten van heerlijkheid en van vernedering gezien. Zij hebben de mensheid gezien, veranderd naar Gods beeld, maar ook ontaard naar de gelijkenis van Satan. Van de berg, waar Jezus met de hemelse boden heeft gesproken en door de stem uit de wolk de Zoon van God is genoemd, hebben zij Hem zien afdalen om dat weerzinwekkend schouwspel te zien, de bezeten jongen, met vertrokken gezicht, tandenknarsend in stuiptrekkingen van zielestrijd die door geen menselijke macht kon worden verlicht. En deze machtige Verlosser, die nog maar enkele uren geleden verheerlijkt had gestaan voor de ogen van zijn verbaasde discipelen, bukt Zich nu om het slachtoffer van Satan op te heffen van de grond waar hij zich wentelt, om hem gezond naar lichaam en geest terug te geven aan zijn vader en zijn familie.

Het was een aanschouwelijke les van verlossing, de Goddelijke die Zich uit de heerlijkheid van de Vader neerbukt om het verlorene te redden. Het gaf ook een beeld van het werk van de discipelen. Het leven van Christus' dienstknechten moet niet alleen worden doorgebracht op de bergtop met Jezus, in uren van geestelijke verlichting. Zij hebben beneden in de vlakke werk te doen. Mensen, door Satan tot zijn slaven gemaakt, wachten op het woord van geloof en gebed dat hen zal bevrijden.

De negen discipelen dachten nog na over het bittere feit dat ze gefaald hadden en toen zij weer met Jezus alleen waren, vroegen zij: „Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?” Jezus antwoordde hun: „Vanwege uw kleingeloof. Want voorwaar ik zeg u, indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen, en hij zal zich verplaatsen, en niets zal u onmogelijk zijn. Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.” Hun ongeloof, dat hun verhinderde dieper met Jezus mee te voelen en de zorgeloosheid waarmee zij het geheiligde werk dat hun was toevertrouwd, beschouwden, was oorzaak van hun falen in de strijd met de machten der duisternis.

De woorden van Christus die heenwezen naar zijn dood, hadden droefheid en twijfel gebracht. En het uitkiezen van de drie discipelen om met Jezus de berg op te gaan had de afgunst van de negen gewekt. In plaats van hun

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geloof te sterken door te bidden en na te denken over de woorden van Christus, hadden zij stilgestaan bij hun teleurstellingen en persoonlijke grieven. In deze toestand van duisternis waren zij de strijd met Satan aangegaan.

Om in zo'n strijd de overwinning te behalen moesten zij in een andere geestesgesteldheid te werk gaan. Hun geloof moest worden gesterkt door vurig gebed en vasten en nederigheid van hart. Zij moesten ontdaan worden van zichzelf en met de Geest en de kracht van God vervuld worden. Alleen een ernstig, aanhoudend smeken tot God in geloof, een geloof dat leidt tot volkomen afhankelijkheid van God en onvoorwaardelijke toewijding aan zijn werk, kan de mensen de hulp van de Heilige Geest bezorgen in de strijd tegen overheden en machten, de wereldbeheersers dezer duisternis en de boze geesten in de hemelse gewesten.

„Indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad,” zei Jezus, „zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen, en hij zal zich verplaatsen.” Hoewel het mosterdzaadje zo klein is, bevat het dezelfde geheimzinnige levensbeginselen die de hoogste boom doen groeien. Als het mosterdzaad gezaaid wordt, legt de kleine levenskiem beslag op elk element dat God voor voedsel heeft gegeven en al spoedig ontwikkelt het zich tot een stevig gewas. Als u een dergelijk geloof hebt, zult u beslag leggen op Gods Woord en op alle hulpmiddelen die Hij ter beschikking heeft gesteld. Zo zal uw geloof sterker worden en zal u Gods kracht ter hulpe stellen. De hinderpalen die Satan op uw weg heeft geplaatst kunnen even onoverkomelijk schijnen als de eeuwige bergen, maar zij zullen op het bevel van het geloof verdwijnen. „Niets zal u onmogelijk zijn.”

---

¹ Lucas 4:19

² Johannes 6:37

Wie is de grootste?

Bij zijn terugkeer naar Kafarnaüm begaf Jezus Zich niet naar de bekende plaatsen waar Hij het volk had onderwezen, maar zocht Hij met zijn discipelen de stilte van het huis waar Hij tijdelijk verbleef. Het was zijn bedoeling om tijdens de rest van zijn verblijf in Galilea de discipelen te onderwijzen in plaats van voor de menigte te werken.

Op weg door Galilea had Jezus opnieuw geprobeerd zijn discipelen voor te bereiden op datgene, wat Hem te wachten stond. Hij had hen verteld dat Hij naar Jeruzalem moest gaan om daar ter dood gebracht te worden en weer op te staan. Hij voegde er de vreemde en ernstige waarschuwing aan toe dat Hij door verraad zou worden overgeleverd in de handen van zijn vijanden. Zelfs nu begrepen de discipelen zijn woorden nog niet. Hoewel de schaduw van een groot verdriet op hen rustte, was er in hun hart nog plaats voor een geest van eerezucht. Onder elkaar twistten zij wie de voorname zou zijn in het koninkrijk. Zij probeerden deze twist voor Jezus verborgen te houden en gingen niet zoals gewoonlijk dicht aan zijn zijde, maar zij bleven wat achter, zodat Hij voor hen uitging toen ze Kafarnaüm binnenkwamen. Jezus las hun gedachten en wilde hen adviseren en onderwijzen. Hiertoe wachtte Hij op een rustig moment waarop hun hart open zou staan voor zijn woorden.

Kort nadat zij in de stad waren gekomen, kwam de ontvanger van de tempelgelden naar Petrus toe en vroeg: „Betaalt uw Meester het hoofdgeld niet?” Dit hoofdgeld was geen burgerlijke belasting maar een godsdienstige bijdrage, die iedere jood jaarlijks moest betalen voor het onderhoud van de tempel. Weigeren het hoofdgeld te betalen zou gezien worden als ontrouw jegens de tempel, naar de mening van de rabbi's een doodzonde. De houding van de Heiland tegenover de wetten der rabbi's en zijn onomwonden berispingen tot de verdedigers van de overlevering verschafte een voorwendsel voor de beschuldiging dat Hij een eind wilde maken aan de tempeldienst. Nu zagen zijn vijanden een kans Hem in een

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 17:22-27; 18:1-20; Marcus 9:30-50
en Lucas 9:46-48.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ongunstig daglicht te plaatsen. De ontvanger van het hoofdgeld wilde hen daarbij graag helpen.

Petrus zag in de vraag van de ontvanger een verdachtmaking van Christus in diens trouw aan de tempel. Vol ijver voor de eer van zijn Meester antwoordde hij haastig, zonder Hem te raadplegen, dat Jezus het hoofdgeld betaalde.

Maar Petrus had de bedoeling van de vraagsteller slechts gedeeltelijk begrepen. Sommige groepen waren vrijgesteld van het betalen van dit hoofdgeld. Toen de Levieten in de dagen van Mozes werden afgezonderd voor de dienst van het heiligdom, kregen zij geen erfenis onder het volk. De Heer had gezegd: „Levi heeft geen bezit of erfdeel met zijn broederen; de Here is zijn erfdeel.”¹

In de dagen van Christus beschouwde men de priesters en de Levieten als nog steeds in het bijzonder aan de tempel gewijd en zij hoefden niet de jaarlijkse bijdrage voor het onderhoud te leveren. Ook profeten waren vrijgesteld van deze betaling. Toen de rabbi's van Jezus het hoofdgeld eisten, schoven zij zijn aanspraken op het ambt van profeet of leraar terzijde en behandelden Hem als ieder gewoon mens. Als Hij weigerde het hoofdgeld te betalen, zou dat worden voorgesteld als ontrouw jegens de tempel, terwijl anderzijds het betalen ervan gezien zou worden als rechtvaardiging van het feit dat zij Hem als profeet verwierpen.

Nog maar kort geleden had Petrus Jezus erkend als Gods Zoon. Nu maakte hij geen gebruik van de gelegenheid om het karakter van zijn Meester duidelijk te maken. Toen hij de ontvanger antwoordde dat Jezus de belasting zou betalen, bevestigde hij in feite de onjuiste voorstelling over Hem, waarop de priesters en oversten de nadruk hadden gelegd.

Toen Petrus in huis kwam, sprak de Heiland niet over wat had plaats gevonden, maar vroeg: „Wat dunkt u, Simon? Van wie heffen aardse koningen rechten of belasting? Van hun zonen of van de vreemden?” Petrus antwoordde: „Van de vreemden.” Toen zei Jezus: „Zo zijn dus de zonen vrij.” Hoewel de inwoners van een land belasting moeten betalen voor het onderhoud van hun koning, worden de kinderen van de vorst vrijgesteld. Zo werd van Israël, Gods belijdend volk, geëist dat zij zijn dienst moesten onderhouden, maar Jezus, de Zoon van God, was van die verplichting vrijgesteld. Als de priesters en de Levieten werden vrijgesteld op grond van hun band met de tempel, hoeveel te meer Hij, voor wie de tempel het huis van zijn Vader was.

Als Jezus zonder meer het hoofdgeld zou hebben betaald, zou Hij in feite hebben erkend dat hun eis gerechtvaardigd was en zodoende zijn godheid hebben geloofd. Maar hoewel Hij bereid was aan de eis te voldoen, bestreed Hij de aanspraak waarop de eis was gegrond. Toen Hij zorgde

WIE IS DE GROOTSTE?

voor de betaling van het hoofdgeld gaf Hij blijk van zijn goddelijk karakter. Het werd duidelijk gemaakt dat Hij één was met God en daarom niet onder de belasting viel als gewoon onderdaan van het koninkrijk.

„Ga naar de zee,” gebod Hij Petrus, „werp een vishaak uit en de eerste vis die bovenkomt, grijp die. En wanneer gij zijn bek opendoet, zult gij een zilverstuk vinden. Neem dat en geef het hun voor Mij en voor u.”

Hoewel Hij zijn goddelijkheid met menselijkheid had bekleed, openbaarde Hij door dit wonder zijn heerlijkheid. Duidelijk was dat Deze het was die door David had verklaard: „Mij behoort al het gedierte van het woud, het vee op de bergen, rijk aan runderen. Ik ken al het gevogelte der bergen; wat zich roert op het veld, staat Mij ter beschikking. Indien ik honger had, zou ik het u niet zeggen, want Mij behoort de wereld en haar volheid.”²

Hoewel Jezus duidelijk maakte dat Hij niet verplicht was de belasting te betalen, ging Hij geen strijd aan met de Joden over deze zaak. Zij zouden zijn woorden verkeerd hebben opgenomen en ze tegen Hem hebben gebruikt. Hij deed wat Hij rechtens niet verplicht was geweest om geen aanstoot te geven door de belasting niet te betalen. Deze les zou voor de discipelen van grote waarde zijn. Er zouden spoedig grote veranderingen plaatsvinden in hun betrekking tot de tempeldienst en Christus onderwees hen dat zij niet nodeloos aanstoot moesten geven door te strijden tegen de bestaande regels.

Zij moesten zoveel mogelijk elke gelegenheid mijden die aanleiding kon zijn hun geloof op onjuiste wijze te begrijpen. Hoewel christenen geen enkel waarheidsbeginsel mogen opofferen, moeten zij als dat mogelijk is, strijd vermijden.

Toen Christus en de discipelen alleen in huis waren, en Petrus naar het meer was gegaan, riep Jezus de anderen bij Zich en vroeg: „Waarover waart gij onderweg in gesprek?” Jezus' aanwezigheid en zijn vraag plaatsden de zaak in een heel ander daglicht dan voorheen, toen zij er onderweg over streden. Schaamte en zelfbeschuldiging deed hen zwijgen. Jezus had hen verteld dat Hij voor hen moest sterven en hun zelfzuchtige eerzucht vormde een pijnlijke tegenstelling met zijn onzelfzuchtige liefde.

Toen Jezus hen vertelde dat Hij ter dood gebracht zou worden en weer zou opstaan, trachtte Hij hen te betrekken in een gesprek over de grote beproeving van hun geloof. Als zij gereed waren geweest te aanvaarden wat Hij hun bekend wilde maken, zou bitter zelfverwijt en wanhoop hun bespaard zijn gebleven. Zijn woorden zouden troost in het uur van eenzaamheid en teleurstelling hebben gebracht. Maar hoewel Hij onomwonden tot hen had gesproken over wat Hem te wachten stond, wekte het noemen van het feit dat Hij spoedig naar Jeruzalem zou gaan weer hun hoop dat het koninkrijk binnenkort opgericht zou worden. Dit was aanlei-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ding geweest te strijden over wie de grootste zou zijn. Toen Petrus van het meer terugkwam, vertelden de discipelen hem wat de Heiland had gevraagd en eindelijk waagde één van hen het Jezus te vragen: „Wie is wel de grootste in het koninkrijk der hemelen?”

De Heiland had zijn discipelen om Zich heen geroepen en zei tot hen: „Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de alleraatste zijn en aller dienaar.” In deze woorden lag een ernst en nadruk die de discipelen lang niet begrepen. Zij zagen niet wat Christus reeds kon zien. Zij begrepen niet de aard van Christus' koninkrijk en deze onkunde was oorzaak van hun twist. Maar de ware oorzaak lag dieper. Christus had voor een tijd aan hun twist een einde kunnen maken door de aard van zijn koninkrijk duidelijk te maken, maar daardoor zou de onderliggende oorzaak niet zijn weggenomen. Zelfs nadat zij volledig kennis daarvan hadden genomen, zou elke vraag over voorrang de twist hebben doen oplaaien. Op deze wijze zou de gemeente na het heengaan van Christus door onheil zijn getroffen. Het streven naar de eerste plaats was de openbaring van dezelfde geest die het begin was van de grote strijd in de hemel en die als gevolg had dat Christus de hemel moest verlaten om te sterven. In zijn geest kwam het beeld op van Lucifer, de zoon van de dageraad, wiens heerlijkheid die van alle engelen om Gods troon overtrof en die nauw verbonden was met Gods Zoon. Lucifer had gezegd: „Ik wil mij aan de Allerhoogste gelijk stellen.”³ Dit verlangen naar zelfverheffing had strijd in de hemel gebracht en een grote menigte uit Gods leger verbannen. Als Lucifer werkelijk aan de Allerhoogste gelijk had willen worden, zou hij nooit de hem aangewezen plaats in de hemel hebben verlaten, want de geest van de Allerhoogste komt tot uiting in onzelfzuchtig dienen. Lucifer verlangde naar Gods macht, niet naar zijn karakter. Hij begeerde de hoogste plaats voor zichzelf en iedereen die door deze geest wordt gedreven, zal hetzelfde doen. Op deze wijze zijn vervreemding, twist, en onenigheid onvermijdelijk. Heerschappij wordt de buit van de sterksten. Satans koninkrijk is een rijk van geweld. Ieder beschouwt de ander als een hinderpaal op de weg van eigen vooruitgang of als een trede waarlangs hijzelf naar een hogere plaats kan klimmen.

Terwijl Lucifer het als iets begeerlijks zag om aan God gelijk te zijn, heeft Christus, de Verhevene, „Zichzelf ontledigd en heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen en is de mensen gelijk geworden. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises.”⁴ Nu was het kruis heel dicht bij voor Hem, en zijn eigen discipelen waren zo vol van het zoeken van eigen eer, het beginsel van Satans koninkrijk, dat zij geen medeleven met hun Heer konden opbrengen of Hem zelfs niet konden begrijpen toen Hij hen sprak over zijn vernedering voor hen.

WIE IS DE GROOTSTE?

Op liefdevolle wijze maar met diepe nadruk probeerde Jezus het kwaad te herstellen. Hij liet zien welk beginsel in de hemel overheerst en waaruit echte grootheid bestaat, gemeten naar de hemelse maatstaf. Wie door trots en liefde voor aanzien gedreven werden, dachten aan zichzelf en aan de beloning die zij zouden krijgen in plaats van te bedenken hoe zij God de gaven konden terugbetalen die zij gekregen hadden. Voor hen zou geen plaats zijn in het rijk der hemelen, want zij werden gerekend tot de gelede- ren van Satan.

Nederigheid gaat aan de eer vooraf. Om een vooraanstaande plaats onder de mensen in te nemen kiest God iemand die als Johannes de Doper voor God een nederige plaats inneemt. De discipel met een kinderlijke gesteld- heid heeft het meeste succes in zijn werken voor God. Engelen van God kunnen samenwerken met iemand die niet uit is op zelfverheffing maar op het redden van mensen. Wie zich ten volle bewust is van zijn behoefte aan Gods hulp zal daarom smeken en de Heilige Geest zal hem indrukken geven van Jezus waardoor hij wordt gesterkt en verheven. Na gemeen- schap met Christus zal hij uitgaan om te werken voor hen die omkomen in hun zonden. Hij is voor zijn werk gezalfd en hij slaagt waar menig geleerde en verstandelijke wijze zou falen.

Als mensen zich echter verheffen en menen dat zij onontbeerlijk zijn voor het slagen van Gods grote plan, maakt de Here dat zij opzij worden gezet. Dan wordt duidelijk gemaakt dat God niet van hen afhankelijk is. Het werk staat niet stil omdat zij opzij gezet worden, maar gaat met groter kracht voorwaarts.

Voor de discipelen van Jezus was het niet voldoende dat zij de aard van zijn koninkrijk leerden kennen. Wat zij nodig hadden was een verandering van hart, zodat zij in harmonie met de beginselen van dat koninkrijk zouden leven. Jezus riep een klein kind bij Zich en plaatste dat in hun midden. Toen legde Hij teder zijn armen om het kind en zei: „Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.” De eenvoud, onbaatzuchtigheid en vertrouwende liefde van een klein kind zijn eigenschappen die God op prijs stelt. Deze zijn de kenmerken van ware grootheid.

Opnieuw maakte Jezus zijn discipelen duidelijk dat zijn koninkrijk niet gekenmerkt wordt door aardse grootheid en aards vertoon. Aan Jezus' voeten zijn al deze onderscheidingen vergeten. De rijken en armen, geleer- den en onwetenden komen samen zonder te denken aan stand of wereldse eer. Allen komen samen als mensen, gekocht met bloed, allen even afhan- kelijk van Hem, die hen verlost heeft voor God.

De oprechte, berouwvolle mens is kostbaar in Gods oog. Hij plaatst zijn zegel op de mensen, niet naar hun rang, rijkdom of verstandelijke groot-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

heid maar naar hun verbondenheid met Christus. De Heer der heerlijkheid is tevreden met hen die nederig en zachtmoedig zijn. „Ook gaaft Gij mij,” zegt David, „het schild uws heils... uw nederbuigende goedheid,” als element in het menselijk karakter, „maakte mij groot.”⁵

„Wie één van zodanige kinderen ontvangt in mijn naam, die ontvangt Mij,” zei Jezus; „en wie Mij ontvangt, onvangt niet Mij, maar Hem die Mij gezondend heeft.” „Zo zegt de Here: de hemel is mijn troon en de aarde de voetbank mijner voeten;... op zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagenen van geest en wie voor mijn woord beeft.”⁶

De woorden van de Heiland wekten bij de discipelen een gevoel van zelfbeschuldiging. Niemand was in dit antwoord in het bijzonder aangewezen, maar Johannes kwam ertoe te vragen of hij in een bepaald geval gelijk had gehad. In de gesteldheid van een kind legde hij de zaak aan Jezus voor. „Meester,” zei hij, „wij hebben iemand die ons niet volgt, in uw naam boze geesten zien uitdrijven en wij wilden het hem beletten, omdat hij ons niet volgde.”

Jakobus en Johannes hadden gemeend dat zij door deze man te verbleeden, de eer van hun Meester op het oog hadden gehad. Nu begonnen zij te beseffen dat zij ijverden voor eigen eer. Zij zagen hun dwaling in en aanvaardden de berisping van Jezus: „Belet het hem niet, want er is niemand die een kracht doen zal in mijn naam en kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken.” Niemand die op enige wijze toonde goedgezind te zijn tegenover Jezus mocht afgestoten worden. Velen waren diep bewogen door de aard en het werk van Christus. Hun harten stelden zich voor Hem open. De discipelen die de drijfveer niet konden nagaan, moesten oppassen dat zij deze mensen niet zouden ontmoedigen. Als Jezus niet langer in persoon bij hen zou zijn en het werk in hun handen was gegeven, moesten ze geen bekrompen geest openbaren met uitsluiting van anderen, maar dezelfde verrekende sympathie tonen die zij in hun Meester hadden gezien.

Het felt dat een ander niet in alles instemt met onze persoonlijke gedachten of meningen geeft ons niet het recht hem te verbieden voor God te werken. Christus is de grote Leraar. Wij mogen niet oordelen of gebieden, maar nederig moet iedereen zitten aan de voeten van Jezus en zich door Hem laten leren. Iedereen die door God bereidwillig is gemaakt is een middel waardoor Christus zijn vergevende liefde wil openbaren. Hoe voorzichtig moeten wij zijn dat wij niet één van Gods lichtdragers ontmoedigen en op deze wijze het licht onderscheppen dat Hij op de wereld laat schijnen!

De norsheid of koelheid van een discipel jegens iemand die door Christus wordt getrokken, zoals de daad van Johannes in het verbieden van iemand

WIE IS DE GROOTSTE?

om in Jezus' naam wonderen te doen, zou als gevolg kunnen hebben dat zo iemand de weg van de vijand kiest en daardoor verloren kan gaan. Als iemand dit zou doen, zei Jezus, zou het beter voor zo iemand zijn dat een molensteen om zijn hals was gedaan en hij in zee was geworpen. Hij voegde eraan toe: „En indien uw hand u tot zonde verleidt, houw haar af. Het is beter dat gij verminkt ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee handen ter helle vaart, in het onuitblusbaar vuur . . . En indien uw voet u tot zonde zou verleiden, houw hem af. Het is beter dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in de hel geworpen wordt.”⁷

Waarom deze ernstige taal, die niet krachtiger kon worden uitgedrukt? Omdat „de Zoon des mensen gekomen is om het verlorene te behouden.” Zullen zijn discipelen minder eerbied tonen voor hun medemensen dan de Majesteit des hemels heeft getoond? Ieder mens heeft een oneindige prijs gekost en hoe vreselijk is de zonde iemand van Christus af te keren, zodat voor hem de liefde, vernedering en zielsangst van de Heiland vergeefs zouden zijn geweest.

„Wee de wereld om de verleidingen tot zonde. Want er moeten verleidingen komen.”⁸ De wereld, die met de geest van Satan is bezielde, zal zeker Christus' volgelingen tegenstaan en trachten hun geloof te vernietigen, maar wee degene die de naam van Christus draagt en toch dit zal doen. Onze Heer wordt te schande gemaakt door hen die voorgeven Hem te dienen, terwijl zij in werkelijkheid zijn karakter onjuist voorstellen. Velen worden misleid en op dwaalwegen gebracht.

Elke gewoonte of elk gebruik dat tot zonde kan leiden en Christus oneer brengt, kan beter weggedaan worden, hoe groot het offer ook mag zijn. Wat God onteert kan de mens niet baten. Gods zegen kan niet rusten op iemand, die de onveranderlijke beginselen van het recht schendt. Een enkele zonde die gekoesterd wordt is voldoende om het karakter te ontwaarden en anderen op een dwaalspoor te brengen. Als een hand of voet zou moeten worden afgehouden, of zelfs een oog zou moeten worden uitgerukt om het lichaam te redden van de dood, hoeveel meer ernst moeten wij dan maken met het wegdoen van de zonde die de geestelijke dood tot gevolg heeft!

In de offerdienst werd aan elk offer zout toegevoegd. Evenals het offeren van wierook betekende dit dat Christus' gerechtigheid alleen de dienst voor God aanvaardbaar kan maken. Jezus wees naar dit gebruik toen Hij zei: „Iedere offerande zal met zout gezouten worden.” „Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkander.” Allen die zich als een levend, heilig en Gode welgevallig offer willen stellen, moeten het reddende zout, de gerechtigheid van onze Heiland, ontvangen.⁹ Dan worden zij het zout der aarde, houden het boze onder de mensen tegen, zoals zout het bederf

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

tegen gaat.¹⁰ Maar als het zout zijn smaak heeft verloren, als er alleen maar een vorm van godsvrucht is zonder de liefde van Christus, is er geen macht ten goede. Dan kan het leven geen reddende invloed uitoefenen op de wereld. Uw energie en succes bij het bouwen aan mijn koninkrijk, zegt Jezus, hangen af van het feit in hoeverre u mijn Geest hebt ontvangen. U moet deel hebben aan mijn genade om een reuk des levens ten leven te zijn. Dan is er geen eerezucht, geen zelfzucht, geen streven naar de eerste plaats. Dan bezit u de liefde die niet zichzelf zoekt, maar uit is op het welzijn van anderen.

Laten de ogen van de berouwvolle zondaar gericht worden op het Lam van God dat de zonden van de wereld wegneemt, zodat hij door zien veranderd wordt. Zijn vrees verandert in blijdschap, zijn twijfel in hoop. Dankbaarheid ontstaat. Het stenen hart wordt gebroken. Een golf van liefde overstelpt het leven. Christus wordt in hem een bron van water die opspringt ten eeuwigen leven. Als wij Jezus zien, een Man van smarten, vertrouwd met ziekte, hoe Hij werkt om de verlorenen te redden, terwijl Hij geminacht, bespot en verdreven werd van stad tot stad tot zijn werk voltooid was; als wij Hem zien in Getsémané, waar Hij bloed zweette en hoe Hij in zielsangst stierf aan het kruis, dan zullen wij niet langer schreeuwen om erkend te worden. Als wij naar Jezus zien, zullen wij ons schamen over onze koelheid, onze traagheid, ons zoeken naar eigen eer. Wij zullen bereid zijn alles of niets te zijn zodat wij van harte de Meester kunnen dienen. Wij zullen met blijdschap het kruis achter Jezus dragen, beproeving, schande of vervolging ter willen van Hem verdragen.

„Wij die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen.”¹¹ Niemand die in Christus gelooft, al is zijn geloof ook zwak en wankelen zijn schreden als die van een klein kind, mag gering geacht worden. Door alles wat ons voordeel geeft boven een ander — opvoeding, beschaving, adel van karakter, christelijke scholing, een godsdienstig leven — staan wij als schuldenaars tegenover hen die minder begenadigd zijn en zover het in onze macht staat moeten wij hen dienen. Als wij sterk zijn, moeten wij de handen der zwakken sterken. Engelen die altijd het aangezicht van de Vader in de hemel zien, dienen met blijdschap zijn kleinen. Vooral bevende zielen die veel afkeurenswaardige karaktertrekken bezitten, zijn aan hun hoede toevertrouwd. Engelen zijn altijd daar waar zij het meest nodig zijn, bij hen die de zwaarste strijd te strijden hebben met zichzelf en wier omgeving het meest ontmoedigt. Christus' ware volgelingen moeten hen in dit werk terzijde staan.

Als één van deze kleinen valt en iets tegen u misdoet, is het uw werk zijn herstel te bewerken. Wacht niet tot hij de eerste poging tot verzoening doet. „Wat dunkt u?” zei Jezus, „Indien een mens in het bezit is gekomen

WIE IS DE GROOTSTE?

van honderd schapen en één ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negennegentig op de bergen laten en heengaan om het dwalende te zoeken? Ik zeg u dat hij zich over dat ene meer verblijdt dan over de negennegentig die niet verdwaald waren. Zo bestaat bij uw Vader die in de hemelen is de wil niet dat één dezer kleinen verloren gaat."

Ga in de geest van zachtheid, ziende op uzelf -- gij mocht ook eens in verzoeking komen¹² -- naar de dwalende, en bestraf hem onder vier ogen. Breng hem niet in verlegenheid door zijn fout aan anderen te openbaren en maak Christus niet te schande door de zonde of dwaling bekend te maken van iemand die zijn naam draagt. Vaak moet de waarheid onomwonden tot de dwalende worden gezegd. Hij moet ertoe gebracht worden zijn fout in te zien, zodat hij zich kan veranderen. Maar het is niet uw werk hem te oordelen of te veroordelen. Tracht niet uzelf te rechtvaardigen. Laat alles gericht zijn op zijn inkeer. Bij het behandelen van de gewonde ziel is er behoefte aan een heel voorzichtige aanraking, de uiterste fijngevoeligheid. Alleen de liefde, afkomstig van de Lijder van Golgota kan hier helpen. Laat met medelijdende tederheid de ene broeder de ander benaderen, in de wetenschap dat u, als u succes hebt, diens ziel van de dood zult redden en tal van zonden zult bedekken.¹³

Het kan echter zijn dat deze poging zonder uitwerking blijft. „Neem dan nog een of twee met u mee," zei Jezus. Het is mogelijk dat hun gezamenlijke invloed iets bereikt waar de eerste geen kans van slagen had. Omdat zij buiten de moeilijkheden staan, zijn zij eerder tot onpartijdigheid geneigd en dit feit geeft hun advies groter gewicht bij de dwalende.

Als hij echter niet naar hen luistert, eerst dan moet de zaak voor de gemeente worden gebracht. Laten de leden van de gemeente als vertegenwoordigers van Christus zich verenigen in gebed en liefderijk smeken opdat de schuldige tot inkeer komt. De Heilige Geest zal door zijn dienstknechten spreken en pleiten met de afgedwaalde om terug te keren tot God. De apostel Paulus zegt, door God geïnspireerd: „Alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: Laat u met God verzoenen."¹⁴ Wie deze gezamenlijke pogingen verwerpt heeft de band verbroken die hem met Christus verbindt en zich op deze wijze losmaakt van de gemeenschap van de kerk. Daarna, zei Jezus, „zij hij u als de heiden en de tollenaar." Hij mag echter niet beschouwd worden alsof hij van Gods genade is afgesneden. Hij mag niet door zijn vroegere broeders veracht of verwaarloosd worden, maar moet behandeld worden met tederheid en medelijden als één van de verloren schapen, die Christus nog steeds tot zijn kudde tracht te brengen.

De aanwijzingen van Christus over het behandelen van dwalenden zijn in uitgebreider vorm een herhaling van het onderricht, door Mozes aan Israël

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gegeven: „Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; openlijk zult gij uw volksgenoot terechtwijzen en niet ter wille van hem zonde op u laden.”¹⁵ Dat wil zeggen: als iemand de plicht verzuimt die Christus heeft opgelegd, om te trachten hen terug te brengen die in dwaling en zonde leven, wordt hij deelgenoot in de zonde. Wij zijn evenzeer verantwoordelijk voor het kwaad dat wij hadden kunnen tegengaan alsof wij het zelf hadden gedaan.

Maar wij moeten de overtreder zelf het kwaad onder ogen brengen. Wij moeten er niet met elkaar over spreken of er kritiek op uitoefenen. Zelfs nadat het aan de gemeente is meegedeeld, mogen wij er niet met anderen over spreken. Kennis van de fouten van christenen kan alleen maar een struikelblok voor de ongelovige wereld zijn. Door bij deze dingen stil te staan, kunnen wij alleen onszelf schade toebrengen, want door zien worden we veranderd. Terwijl wij trachten de fouten van een broeder te verbeteren, zal de Geest van Christus ons leiden om hem zoveel mogelijk te beschermen tegen de kritiek ook van zijn eigen broeders, hoeveel te meer voor het oordeel van de ongelovige wereld. Zelf dwalen wij en hebben behoefte aan Christus' medelijden en vergiffenis en Hij vraagt dat wij elkander behandelen zoals wij graag door Hem behandeld zouden willen worden.

„Al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel.” U treedt op als gezanten van God en de gevolgen van uw werk reiken tot in de eeuwigheid.

Wij behoeven echter deze grote verantwoordelijkheid niet alleen te dragen. Waar het woord van Christus met een oprecht hart wordt gehoorzaamd, woont Hij zelf. Niet alleen is Hij aanwezig in de bijeenkomsten van de gemeente, maar overal waar zijn discipelen in zijn naam bijeenkomen, hoe gering ook in getal, zal Hij aanwezig zijn. En Hij zegt: „Als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het zal hun ten deel vallen van mijn Vader, die in de hemelen is.”

Jezus zegt: „Mijn Vader, die in de hemelen is,” om zijn discipelen eraan te herinneren dat Hij, die door zijn menselijkheid met hen is verbonden als deelgenoot in hun beproevingen en met hen meeleeft in hun lijden, door zijn goddelijkheid is verbonden met de troon van de Oneindige. Welk een wondere verzekering! Hemelse engelen verenigen zich met de mens in sympathie en arbeid om te redden wat verloren is. Alle macht van de hemel wordt aangewend om samen met menselijke krachten anderen tot Christus te trekken.

WIE IS DE GROOTSTE?

- ¹ Deuteronomium 10:9
- ² Psalm 50:10-12
- ³ Jesaja 14:12, 14
- ⁴ Filippenzen 2:7, 8
- ⁵ Psalm 18:35
- ⁶ Jesaja 66:1, 2
- ⁷ Marcus 9:43-45
- ⁸ Matteüs 18:7
- ⁹ Romeinen 12:1
- ¹⁰ Matteüs 5:13
- ¹¹ Romeinen 15:1
- ¹² Galaten 6:1
- ¹³ Jakobus 5:20
- ¹⁴ 2 Korintiërs 5:20
- ¹⁵ Leviticus 19:17

Op het Loofhuttenfeest

De joden moesten zich drie maal per jaar in Jeruzalem verzamelen voor godsdienstige doeleinden. Gehuld in de wolkkolom had Israëls onzichtbare Leider aanwijzingen gegeven aangaande deze bijeenkomsten. Tijdens de ballingschap van de joden konden deze feesten niet worden gevierd, maar toen het volk weer in hun eigen land was, vond het vieren van deze gedenkdagen weer plaats. Het was Gods bedoeling dat deze jaarfeesten de aandacht van het volk op Hem zouden vestigen. Met slechts enkele uitzonderingen hadden priesters en leiders van het volk echter deze bedoeling uit het oog verloren. Hij die deze nationale bijeenkomsten had ingesteld en hun betekenis kende, zag hoe ze verdraaid werden.

Het Loofhuttenfeest was de laatste bijeenkomst van het jaar. Het was Gods bedoeling dat de mensen in deze tijd zouden nadenken over zijn goedheid en genade. Het hele land was door Hem bestuurd en gezegend. Dag en nacht was zijn zorg een feit. Zon en regen hadden ervoor gezorgd dat de aarde haar vruchten voortbracht. Uit de dalen en van de vlakten van Palestina was de oogst binnengehaald. De olijven waren geplukt en de kostbare olie was in kruiken opgeslagen. De palmen hadden hun vruchten gegeven. De purperen trossen van de wijnstok waren in de wijnpersen getreden.

Het feest duurde zeven dagen en niet alleen de inwoners van Palestina, maar ook die van vele andere landen verlieten voor het vieren ervan hun huizen en kwamen naar Jeruzalem. De mensen kwamen van heinde en verre, terwijl zij een bewijs van hun vreugde met zich namen. Oud en jong, rijk en arm, allen brachten het een of ander geschenk als bewijs van dank aan Hem die het jaar van zijn goedheid had gekroond en zijn sporen had doen druipen van vet. Alles wat het oog kon behagen en uiting kon geven aan de algemene blijdschap werd uit de bossen gehaald. De stad zag er uit als een prachtig bos.

Het feest was niet alleen een dankdag voor de oogst maar ook een gedenk-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 7:1-15, 37-39.

OP HET LOOFHUTTENFEEST

teken van Gods beschermende zorg over Israël gedurende de reis door de woestijn. Om de herinnering aan hun verblijf in tenten levend te houden, woonden de Israëlieten tijdens de feestweek in hutten van groene takken of in tenten. Deze werden in de straten opgericht, maar ook in de voorhoven van de tempel of op de daken der huizen. Heuvels en dalen rondom Jeruzalem stonden vol met deze tijdelijke woningen en krioelden van mensen.

De tempelgangers vierden dit feest onder gewijde zang en dankzegging. Kort voor het feest viel de Grote Verzoendag waarop verklaard werd dat het volk, na het belijden van hun zonden, in vrede was met God. Op deze wijze werd de weg gebaad om zich op dit feest te verheugen. Triomfante-lijk klonk het lied „Loof de Here want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid”, begeleid door allerlei muziekinstrumenten en gejuich van het volk. De tempel vormde het middelpunt van de algemene vreugde. Hier vonden de offerdiensten plaats. Hier leidde het zangkoor der Levieten, opgesteld naast de witmarmeren trappen van het gewijde gebouw, de zangdiensten. De vele tempelgangers namen, wuivend met hun palmtakken, de melodie over en herhaalden de koren. Telkens weer werd de melodie opgenomen door andere stemmen, dichtbij en veraf, tot de omringende heuvelen weergalmden van lof.

's Avonds straalden tempel en voorhof van licht. De muziek, het wuiven met de palmtakken, de blijde hosanna's, de grote menigte die verlicht werd door de hanglampen, de toot van de priesters en de indrukwekkende diensten, dit alles maakte gezamenlijk een diepe indruk op de toeschouwers. Maar de meest indrukwekkende plechtigheid van het feest, die aanleiding was tot de grootste blijdschap, was de herinnering aan een gebeurtenis tijdens het omzwerven in de woestijn.

Vroeg in de morgen bliezen de priesters een lange, scherpe toon op hun zilveren trompetten en andere trompetten gaven, samen met de vreugdekreten van het volk bij hun hutten antwoord, dat weerschalde over berg en dal en de feestdag verwelkomde. Dan schepte de priester uit de beek Kidron een kruik water, hief deze omhoog en terwijl de trompetten schalden, besteeg hij de brede trappen van de tempel op de maat van de muziek, en zong intussen: „Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem.”¹ Hij droeg de kruik naar het altaar dat in het midden van het voorhof der priesters stond. Hier stonden twee zilveren bekkens, en naast ieder daarvan stond een priester. De kruik met water werd in het ene bekken gegoten, terwijl in het andere bekken een kruik wijn werd gegoten en de inhoud van beide stroomde door een leiding die naar de Kidron liep en kwam zo in de Dode Zee. Dit beeld van het gewijde water stelde de bron voor, die op Gods bevel uit de rots vloeide om de dorst der Israëlieten te

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

stillen. Dan weerklonk juichend het lied: „Mijn sterkte en mijn psalm is de Here Here.” „Dan zult gij met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils.”²

Toen de zonen van Jozef zich gereedmaakten om het Loofhuttenfeest bij te wonen, merkten zij dat Christus geen aanstalten maakte waaruit bleek dat Hij van plan was het feest bij te wonen. Zij sloegen Hem ongerust gade. Sinds de genezing in Betesda had Hij de nationale bijeenkomsten niet bijgewoond. Om onnodig strijd met de leiders in Jeruzalem te vermijden, had Hij zijn werk beperkt tot Galilea. Zijn schijnbare veronachtzaming van de grote godsdienstige bijeenkomsten en de vijandschap die de priesters en rabbi's Hem toonden, waren oorzaak dat het volk, zelfs zijn eigen discipelen en verwanten, niet wisten wat zij aan Hem hadden. In zijn onderricht had Hij gesproken over de zegen van gehoorzaamheid aan Gods geboden en toch scheen de dienst die door God was ingesteld, Hem onverschillig te laten. Zijn omgang met tollenaars en andere slecht bekende personen, zijn veronachtzamen van de instellingen van de rabbi's en de vrijheid waarmee Hij de overleveringen betreffende de sabbat terzijde schoof, dit alles scheen Hem een tegenstander te maken van de godsdienstige leiders en wekte tal van vragen op. Zijn broeders vonden het fout dat Hij de grote en geleerde mannen van het volk van Zich vervreemde. Zij meenden dat dezen gelijk moesten hebben en dat Jezus ongelijk had met hen tot zijn vijanden te maken. Maar zij hadden zijn smetteloos leven gezien en hoewel zij zich niet tot zijn discipelen rekenden, waren zij diep onder de indruk van zijn werken. Zijn populariteit in Galilea streelde hun eerzucht. Nog steeds hoopten zij dat Hij een bewijs zou geven van zijn macht, zodat de Farizeeën moesten erkennen dat Hij Degene was, die Hij voorgaf te zijn. Hoe zou het zijn als Hij de Messias, de Vorst van Israël zou zijn! Met trotse voldoening koesterden zij deze gedachte.

Zij verlangden zozeer hiernaar dat zij er bij Jezus op aandrongen om naar Jeruzalem te gaan. „Ga van hier,” zeiden ze, „en reis naar Judea, opdat ook uw discipelen uw werken aanschouwen die Gij doet. Want niemand doet iets in het verborgen en tracht tegelijk zelf de aandacht te trekken. Indien Gij zulke dingen doet, maak dat Gij bekend wordt aan de wereld.” Het woord „indien” openbaarde ongeloof en twijfel. Zij wreven Hem lafheid en zwakheid aan. Waarom toonde Hij deze vreemde terughoudendheid en traagheid als Hij wist dat Hij de Messias was? Waarom ging Hij niet vrijmoedig naar Jeruzalem om zijn aanspraken te doen gelden, als Hij zoveel macht bezat? Waarom zou Hij in Jeruzalem niet de wonderen doen die van Hem in Galilea werden verteld? Verberg U niet in afgelegen streken, zeiden zij, om uw werken alleen te doen voor onwetende landlieden en vissers. Vertoon U in de hoofdstad, win de steun van priesters en

OP HET LOOFHUTTENFEEST

oversten en verenig U met het volk bij het oprichten van het nieuwe koninkrijk.

Deze broeders van Jezus redeneerden op zelfzuchtige gronden, die men zo vaak vindt in de harten van hen die jagen naar uiterlijk vertoon. Dit is de geest die overheerst in de wereld. Zij waren gekrenkt omdat Christus had gezegd dat Hij het brood des levens was, in plaats van te streven naar een aardse troon. Zij waren teleurgesteld toen zovele van zijn discipelen Hem verlieten. Zijzelf keerden zich van Hem af om te ontkomen aan het kruis, te moeten erkennen wat zijn werken openbaarden: dat Hij door God was gezonden.

„Jezus dan zeide tot hen: Mijn tijd is nog niet gekomen, maar uw tijd is steeds bereid. U kan de wereld niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig dat haar werken boos zijn. Gaat gij op naar het feest; Ik ga niet op naar dit feest, omdat mijn tijd nog niet vervuld is. En nadat Hij dit tot hen gezegd had, bleef Hij in Gallilea.” Zijn broers hadden op gezaghebbende toon tot Hem gesproken en Hem verteld wat Hij moest doen. Hij wierp hun beschuldiging op hen terug, door hen te rekenen tot de wereld en niet tot zijn discipelen die alles voor Hem over hadden. „U kan de wereld niet haten,” zei Hij, „maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig dat haar werken boos zijn.” De wereld haat niet degenen die denken als zij, maar heeft ze lief omdat zij tot haar behoren.

Voor Christus was de wereld geen plaats van gemak en zelfverheerlijking. Hij zocht geen gelegenheid om beslag te leggen op haar macht en heerlijkheid. Zij bood Hem niet zulke vooruitzichten. Zijn Vader had Hem in de wereld gezonden. Hij was gegeven voor het leven van de wereld om het grote verlossingsplan ten uitvoer te brengen. Hij deed zijn werk voor het gevallen mensdom. Maar Hij mocht niet aanmatigend zijn, zich niet node-loos in gevaar begeven of een crisis verhaasten. Elke gebeurtenis in zijn leven had een vastgesteld tijdstip. Hij moest geduldig wachten. Hij wist dat de haat van de wereld zijn deel zou zijn. Hij wist dat zijn werk zou uitlopen op de dood, maar het was niet Gods wil dat Hij Zich voortijdig daaraan zou blootstellen.

Vanuit Jeruzalem hadden de berichten over Christus' wonderen zich overal waar Joden woonden, verbreid en hoewel Hij heel wat maanden niet de feesten had bijgewoond, was de belangstelling in Hem niet afgenomen. Uit alle delen van de wereld waren velen gekomen naar het Loofhuttenfeest in de hoop Hem te zien. Bij het begin van het feest werd naar Hem geïnformeerd. De Farizeeën en oversten zagen naar zijn komst uit, in de hoop dat zij een gelegenheid zouden vinden om Hem te veroordelen. Belangstellend vroegen zij: „Waar is Hij?” maar niemand wist het. De gedachte aan Hem overheerste bij velen. Uit vrees voor de priesters en oversten durfde

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

niemand Hem te erkennen als de Messias maar overal werd rustig en ernstig gesproken over Hem. Velen verdedigden Hem als iemand, die door God was gezonden, terwijl anderen Hem veroordeelden als een bedrieger van het volk.

Intussen was Jezus ongemerkt in Jeruzalem aangekomen. Hij had een weinig gebruikte weg gekozen om de reizigers te mijden die uit alle delen van het land op weg waren naar de stad. Als Hij Zich bij één van de karavanen had gevoegd op weg naar het feest, zou de aandacht van het volk op Hem zijn gevestigd als Hij de stad zou binnenkomen en een demonstratie van het volk voor Hem zou de gezaghebbers tegen Hem hebben opgezet. Om dit te vermijden, reisde Hij alleen.

Midden op het feest, toen de opwinding over Hem op haar hoogtepunt was, ging Hij samen met de menigte de voorhof van de tempel binnen. Omdat Hij niet op het feest aanwezig was, had men gezegd dat Hij Zich niet in handen van de priesters en oversten durfde stellen. Allen verbaasden zich over zijn tegenwoordigheid. Iedereen zweeg. Allen verbaasden zich over de waardigheid en de moed van zijn houding temidden van machtige vijanden, die ernaar hunkerden Hem te doden.

Terwijl Jezus daar zo midden in die grote menigte stond, sprak Hij hen toe zoals niemand ooit had gedaan. Zijn woorden toonden een kennis van de wetten en instellingen van Israël, van de offerdienst en de leer der profeten die de kennis van priesters en rabbi's ver overtrof. Hij doorbrak de scheidsmuren van formalisme en overleveringen. Het leek alsof de toekomst voor Hem openlag. Hij sprak als iemand die het Ongeziene zag, vol gezag over aardse en hemelse, menselijke en goddelijke dingen. Zijn woorden waren duidelijk en overtuigend. Net als in Kafarnaüm verbaasden de mensen zich opnieuw over zijn leer, want zijn woord was met gezag.³ Door verschillende voorbeelden waarschuwde Hij zijn toehoorders voor de rampen, die allen zouden treffen die zijn zegeningen zouden verwerpen. Hij had alle mogelijke bewijzen gegeven, dat Hij van God was gekomen en alles gedaan om hen tot bekering te brengen. Hij zou niet door zijn eigen volk worden verworpen en gedood als Hij hen zou kunnen behoeden voor de schuld en een dergelijke daad.

Allen verbaasden zich over zijn kennis van wet en profeten en de vraag ging van de een naar de ander: „Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?” Niemand werd geacht een bevoegd godsdienstleeraar te zijn als hij niet op de scholen der rabbi's had gestudeerd en zowel Jezus als Johannes de Doper werden als ongeletterd beschouwd omdat ze deze opleiding niet hadden genoten. Wie hen hoorden, verbaasden zich over hun kennis van de Schriften, zonder onderricht te hebben ontvangen. Het is waar, mensen hadden hen niet onderricht, maar de God des hemels

OP HET LOOFHUTTENFEEST

was hun Leraar en van Hem hadden zij de hoogste wijsheid ontvangen. Toen Jezus in de tempelvoorhof sprak, stonden de mensen als aan de grond genageld. Juist de mensen die het heftigst tegen Hem waren, voelden zich machteloos Hem kwaad te doen. Voor het ogenblik waren alle andere belangen vergeten.

Dag aan dag onderwees Hij het volk tot de laatste dag, de grote dag van het feest. Op de morgen van deze dag waren de mensen vermoeid van de lange feestperiode. Plotseling verhief Jezus zijn stem, zodat deze in de hele voorhof was te horen:

„Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinkel! Wie in Mij gelooft gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.” De toestand van het volk gaf extra kracht aan deze oproep. Zij waren in beslag genomen door een aanhoudend vertoon van pracht en feestvieren, hun ogen waren verblind door de lichten en kleuren en hun oren verdoofd door de prachtige muziek, maar in al deze dingen was niets geweest om de dorst te lessen van de ziel voor iets, wat niet vergaat. Jezus nodigde hen uit te komen om te drinken van de fontein des levens die in hen zou worden tot een bron van water, dat springt tot in het eeuwige leven.

De priester had die morgen de plechtigheid verricht die herinnerde aan het slaan van de rots in de woestijn. Die rots was een symbool van Hem, door wiens dood levende stromen van zaligheid zouden vloeien tot allen die dorst hebben. De woorden van Christus waren levend water. In aanwezigheid van de verzamelde menigte zonderde Hij Zich af om geslagen te worden zodat het levend water naar de wereld kon vloeien. Toen Satan Christus sloeg, meende hij dat hij de Vorst des levens had vernietigd, maar uit de geslagen rots stroomde levend water. Toen Jezus op deze wijze tot het volk sprak, werd hun hart bewogen door een vreemd ontzag en velen waren bereid uit te roepen met de Samaritaanse vrouw: „Geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb.”⁴

Jezus kende de behoeften van de ziel. Pracht, rijkdom en eer kan het hart niet verzadigen. „Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij.” De rijken en armen, vooraanstaanden en nederigen zijn allen even welkom. Hij belooft de terneergedrukte geest op te beuren, de bedroefden te troosten en de moedelozen nieuwe hoop te geven. Velen van hen die naar Jezus luisterden, treurden over teleurgestelde verwachtingen, velen koesterden in stilte verdriet, velen trachtten hun rusteloos verlangen te bevredigen met de dingen van deze wereld en eer van mensen, maar als zij dat alles hadden verkregen, kwamen zij tot de ontdekking dat zij gezwogd hadden om een gebroken waterbak te bemachtigen waaruit zij hun dorst niet konden lessen. Temidden van de pracht van het vreugdevolle schouwspel waren zij

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

onvoldaan en verdrietig. Die plotselinge uitroep: „Als iemand dorst heeft” wekte hen uit hun verdrietige overpeinzing en terwijl zij luisterden naar de woorden die volgden, ontwaakte in hen nieuwe hoop. De Heilige Geest hield hun het symbool voor ogen tot zij daarin het aanbod zagen van de onschatbare gave der zaligheid.

De uitnodiging van Christus tot de mens die dorst heeft wordt nog gehoord en spreekt ons met nog meer macht aan dan de mensen die het op die laatste dag van het feest in de tempel hoorden. De bron is voor allen geopend. De vermoeide en uitgeputte mensen wordt de verfrissende dronk van eeuwig leven aangeboden. Nog altijd roept Jezus: „Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke.” „Wie dorst heeft, kome en wie wil, neme het water des levens om niet.” „Wie gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven.”⁵

---

¹ Psalm 122:2

² Jesaja 12:2, 3

³ Lucas 4:32

⁴ Johannes 4:15

⁵ Openbaring 22:17; Johannes 4:14

Te midden van valstrikken

Al de tijd dat Jezus gedurende het feest in Jeruzalem was, werd Hij door spionnen geschaduwd. Elke dag werden nieuwe plannen beraamd om Hem tot zwijgen te brengen. De priesters en oversten wachtten op een kans om Hem in de val te laten lopen. Zij maakten plannen om Hem met geweld tot zwijgen te brengen. Maar dit was nog niet alles. Ze wilden die rabbi uit Galilea voor de ogen van het volk vernederen.

Op de eerste dag van zijn aanwezigheid op het feest waren de oversten bij Hem gekomen en hadden geëist hun te zeggen op wiens gezag Hij onderwees. Zij wilden de aandacht van Hem afleiden en richten op de vraag of Hij het recht had om les te geven, en zodoende wijzen op hun eigen belangrijkheid en gezag.

„Mijn leer is niet van Mij,” zei Jezus, „maar van Hem die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.” Jezus beantwoordde de vraag van deze haarklovers niet door op hun vitten in te gaan maar door te wijzen op een waarheid die van levensbelang is voor de redding van de mensen. Hij zei dat het begrijpen en op de juiste waarde schatten van de waarheid eerder afhankelijk is van het hart dan van het verstand. De waarheid moet in het leven opgenomen worden en eist erkenning van de wil. Als de waarheid alleen maar aan het verstand zou worden onderworpen, zou trots geen verhindering zijn haar te aanvaarden. Maar ze moet door het werk der genade in het hart worden opgenomen en het aanvaarden ervan is afhankelijk van het verzaken van iedere zonde die door Gods Geest wordt geopenbaard. Hoe groot de voorrechten van de mens ook mogen zijn bij het verkrijgen van de waarheid, zij zullen geen nut blijken te hebben voor hem tenzij het hart openstaat voor de waarheid en er een bewuste overgave is van elke gewoonte en elk gebruik dat in strijd is met haar beginselen. Aan hen, die zich op deze wijze overgeven aan God met het eerlijk verlangen zijn wil te kennen en te doen, wordt de waarheid geopenbaard als

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 7:16-36, 40-53; 8:1-11.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Gods macht tot hun zaligheid. Deze mensen zullen in staat zijn te onderscheiden of iemand spreekt namens God dan wel namens zichzelf. De Farizeeën hadden hun wil niet ondergeschikt gemaakt aan Gods wil. Zij trachtten niet de waarheid te kennen maar zochten een verontschuldiging om daaraan te ontkomen. Christus liet zien dat zij om deze reden zijn leer niet begrepen.

Nu gaf Hij een toets aan de hand waarvan de ware leraar onderscheiden zou kunnen worden van de bedrieger: „Wie uit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer, maar wie de eer zoekt van zijn zender, die is waar en er is geen onrecht in hem.” Wie zijn eigen eer zoekt spreekt alleen maar over zichzelf. De geest van zelfzucht verraadt haar eigen oorsprong. Christus echter zocht de eer van God. Hij sprak Gods woorden. Dit was het bewijs van zijn gezag als leraar der waarheid.

Jesus gaf aan de rabbi's een bewijs van zijn goddelijkheid door te tonen dat Hij las wat in hun harten leefde. Sinds de genezing te Betesda waren zij erop uit geweest Hem te doden. Op deze wijze verbraken zijzelf de wet die zij beweerden te verdedigen. „Heeft Mozes u niet de wet gegeven?” zei Hij, „en niemand van u doet de wet. Waartoe tracht gij Mij te doden?”

Als een lichtflits openbaarden deze woorden aan de rabbi's de poel van het verderf waarin zij op het punt stonden te vallen. Een ogenblik waren zij vervuld met vrees. Zij zagen dat zij streden met een Oneindige Macht. Maar zij wilden zich niet laten waarschuwen. Om hun invloed op het volk te handhaven, moesten hun moordlustige plannen verborgen blijven. Zij ontweken de vraag van Jesus en riepen uit: „Gij zijt bezeten; wie tracht U te doden?” Zij insinueerden dat de wonderen van Jesus door een boze geest tot stand kwamen.

Jesus stoorde zich niet aan deze verdachtmaking. Hij ging verder en liet zien dat zijn werk van genezing te Betesda in harmonie was met de sabbatswet en gerechtvaardigd door de verklaring die de joden zelf aan de wet gaven. Hij zei: „Mozes heeft u de besnijdenis gegeven; ... en gij besnijdt een mens op sabbat.” Volgens de wet moest ieder mannelijk kind op de achtste dag besneden worden. Als die dag op een sabbat viel, moest de plechtigheid op die dag plaatsvinden. Hoeveel te meer moest het in overeenstemming zijn met de geest van de wet om op sabbat een gehele mens gezond te maken. Hij waarschuwde hen: „Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt met een rechtvaardig oordeel.”

De oversten waren tot zwijgen gebracht en veel mensen riepen uit: „Is deze niet, die zij trachten te doden? En zie, Hij spreekt vrijuit en zij zeggen Hem niets. Zouden waarlijk onze oversten hebben ingezien dat deze is de Christus?”

Velen van Christus' toehoorders die in Jeruzalem woonden en op de hoog-

TE MIDDEN VAN VALSTRIKKEN

te waren van de plannen van de oversten tegen Hem, voelden zich onweersaanbaar tot Hem aangetrokken. De overtuiging drong zich bij hen op dat Hij Gods Zoon was. Maar Satan stond met zijn twijfel klaar en de weg hiertoe werd gebaad door hun eigen verkeerde ideeën over de Messias en diens komst. Algemeen werd geloofd dat Christus in Betlehem geboren zou worden, maar dat Hij na een tijd zou verdwijnen en bij zijn tweede komst zou niemand weten vanwaar Hij zou komen. Heel wat mensen geloofden dat de Messias geen natuurlijke verwantschap met het mensdom zou hebben. Omdat het gangbare begrip over de heerlijkheid van de Messias niet tot uitdrukking kwam in Jezus van Nazaret, luisterden velen naar de suggestie: „Van deze echter weten wij vanwaar Hij is, doch wanneer de Christus komt, weet niemand vanwaar Hij is.”

Terwijl zij zo tussen twijfel en geloof heen en weer geslingerd werden, ging Jezus op hun gedachten in en antwoordde hen: „Mij kent gij en gij weet vanwaar Ik ben; en Ik ben niet van Mijzelf gekomen maar er is een Waarachtige, die Mij gezonden heeft en die gij niet kent.” Zij beweerden dat zij wisten vanwaar de Christus zou komen, maar in werkelijkheid waren zij volkomen onwetend. Als zij hadden geleefd in overeenstemming met Gods wil, zouden zij zijn Zoon hebben gekend toen Deze aan hen was geopenbaard.

De toehoorders moesten de woorden van Christus wel begrijpen. Het was duidelijk dat ze een herhaling waren van de uitspraak die Hij maanden geleden voor het Sanhedrin had gedaan, toen Hij had gezegd dat Hij Gods Zoon was. Zoals de oversten toen zijn dood trachtten te bewerken, probeerden zij ook nu Hem te grijpen, maar zij werden hierin gehinderd door een onzichtbare macht die paal en perk stelde aan hun woede door te zeggen: Tot zover kunt gij gaan, niet verder.

Van het volk geloofden velen in Hem en zij zeiden: „Zal de Christus, wanneer Hij komt, soms meer tekenen doen dan Deze gedaan heeft?” De leiders van de Farizeeën, die ongerust de gang van zaken hadden gadegeslagen, vingen de woorden van sympathie onder de menigte op. Zij haastten zich naar de overpriesters en legden hun plannen voor om Hem gevangen te nemen. Zij spraken echter af Hem gevangen te nemen als Hij alleen zou zijn, want zij waagden het niet Hem te grijpen in tegenwoordigheid van het volk. Weer liet Jezus zien dat Hij hun bedoelingen las. „Nog korte tijd ben Ik bij u,” zei Hij, „en dan ga Ik heen tot Hem die Mij gezonden heeft. Gij zult Mij zoeken en niet vinden en waar Ik ben, kunt gij niet komen.” Spoedig zou Hij een toevluchtsoord vinden waar Hij buiten het bereik van hun hoon en haat was. Hij zou naar de Vader gaan en weer door de engelen worden aanbeden. Daar konden zijn moordenaars nooit komen.

Smalend zeiden de rabbi's: „Waar zal deze heengaan dat wij Hem niet

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zullen kunnen vinden? Hij is toch niet van plan naar de Griekse verstrooiing te gaan en de Grieken te leren?" Deze vitters konden niet dromen dat zij met hun spottende woorden de zending van Christus beschreven! De gehele dag had Hij zijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en wederstrevend volk. Nu zou Hij gevonden worden door hen die Hem niet gezocht hadden en aan een volk, dat zijn naam niet had aangeroepen, zou Hij openbaar worden.¹

Velen die overtuigd waren dat Jezus Gods Zoon was, werden misleid door de bedrieglijke redeneringen van de priesters en de rabbi's. Deze leraars hadden met veel succes de profetieën over de Messias herhaald, namelijk dat Hij Koning zou zijn op de berg Sion en te Jeruzalem, heerlijk ten aanschouwe van zijn oudsten; dat Hij van zee tot zee zou heersen, van de rivier tot aan de einden der aarde.² Toen trokken zij smadelijke vergelijkingen tussen de afgebeelde heerlijkheid en het nederig voorkomen van Jezus. De woorden van de profetie werden zo verdraaid dat zij de dwaling bevestigden. Als het volk met een oprecht hart zelf de Schriften had bestudeerd, zou het niet misleid zijn. Jesaja 65 getuigt dat Christus precies dat werk zou doen, dat Hij op aarde gedaan heeft. Hoofdstuk 53 spreekt over zijn verwerping en lijden op aarde en Jesaja 59 beschrijft het karakter van de priesters en de rabbi's.

God dwingt de mensen niet hun ongeloof op te geven. Licht en duister liggen voor hen, evenals waarheid en dwaling. Zij moeten zelf beslissen wat zij zullen aanvaarden. De mens bezit het vermogen onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Het is Gods bedoeling dat de mensen niet impulsief zullen beslissen maar de bewijzen tegen elkaar zullen afwegen door Schrift met Schrift te vergelijken. Als de joden hun vooroordeel terzijde hadden geschoven en de geschreven profetie hadden vergeleken met de feiten, die in Jezus' leven naar voren kwamen, zouden zij een heerlijke overeenkomst hebben ontdekt tussen profetie en vervulling in het leven en werk van de eenvoudige Galileër.

In onze tijd worden velen op dezelfde wijze bedrogen als vroeger de joden. Godsdienstleraars lezen de Bijbel in het licht van eigen opvattingen en overleveringen en de mensen onderzoeken niet zelf de Schriften om te beoordelen wat waarheid is. Zij leggen zich neer bij het oordeel van hun leraars en vertrouwen zich aan hen toe. De prediking en het onderricht uit zijn Woord is één van de middelen die God heeft gegeven om licht te verspreiden, maar wij moeten de leer van ieder mens toetsen aan de Schrift. Wie biddend de Bijbel bestudeert met de wens de waarheid te kennen om deze te gehoorzamen, zal van God licht ontvangen en de Schriften verstaan. „Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten.”³

TE MIDDEN VAN VALSTRIKKEN

Op de laatste dag van het feest keerden de dienaars, door de priesters en oversten uitgezonden om Jezus gevangen te nemen, zonder Hem terug. Boos werd hun de vraag gesteld: „Waarom hebt gij Hem niet meegebracht?” Ernstig antwoordden zij: „Nooit heeft een mens zó gesproken als deze mens spreekt.”

Hun harten waren, hoe verhard ook, getroffen door zijn woorden. Terwijl Hij sprak in de tempelvoorhof, hadden zij in zijn nabijheid gestaan en opgelet of zij iets konden opvangen om tegen Hem te gebruiken. Maar terwijl zij luisterden, vergaten zij waarvoor zij gekomen waren. Zij stonden als aan de grond genageld. Christus maakte Zich aan hen bekend. Zij zagen wat de priesters en oversten niet wilden zien, hoe menselijkheid vol was van de heerlijkheid van de Godheid. Zij keerden terug, zo vol van deze gedachte, zo diep onder de indruk van zijn woorden, dat zij op de vraag „Waarom hebt gij Hem niet meegebracht?” alleen maar konden antwoorden: „Nooit heeft iemand gesproken als deze mens.”

De priesters en oversten hadden toen zij voor het eerst naar Jezus luisterden, dezelfde overtuiging bezeten. Zij waren diep bewogen en de gedachte drong zich bij hen op: „Nooit heeft iemand gesproken als deze mens.” Maar zij hadden de stem van de Heilige Geest tot zwijgen gebracht. Nu schreeuwden zij, woedend dat zelfs de uitvoerders van de wet door de gehate Galileër zouden worden beïnvloed: Zijt gij soms ook verleid? Heeft soms één van de oversten of van de Farizeeën in Hem geloofd? Maar die schare die de wet niet kent, vervloekt zijn zij.”

Mensen die de boodschap der waarheid horen, vragen zelden: „Is het waar?” Meestal wordt de vraag gesteld: „Door wie wordt het verdedigd?” Talloze mensen beoordelen de waarheid naar het aantal dat haar aanneemt en nog altijd wordt de vraag gesteld: „Hebben geleerden of godsdienstige leiders erin geloofd?” De mensen staan nu niet méér open voor echte godsvrucht dan in de dagen van Christus. Zij zijn even bedacht op het verkrijgen van aardse goederen met veronachtzaming van onvergankelijke rijkdommen; en het is geen argument tegen de waarheid dat slechts weinigen haar aannemen of dat de vooraanstaanden op aarde of de godsdienstige leiders haar niet accepteren.

Opnieuw maakten de priesters en de oversten plannen om Jezus gevangen te nemen. Nadruk werd gelegd op het feit dat Hij het volk zou aftrekken van de gekozen leiders als men Hem nog langer de vrije hand liet. De enige veilige weg was Hem zonder meer tot zwijgen te brengen. Midden in hun discussie werden zij opeens gestuit. Nicodemus vroeg: „Veroordeelt dan onze wet een mens, tenzij men zich eerst van hem op de hoogte gesteld heeft en kennis genomen van wat hij doet?” Er viel een stilte over de aanwezigen. De woorden van Nicodemus spraken tot hun geweten. Zij

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

konden iemand niet veroordelen zonder hem eerst gehoord te hebben. Maar niet alleen om deze reden zwegen de hooghartige oversten, terwijl zij keken naar hem, die ten gunste van het recht durfde spreken. Zij waren verbaasd en geërgerd dat een van hen zo diep onder de indruk was van Jezus' karakter dat hij een woord tot zijn verdediging sprak. Toen zij zich van hun verbazing hersteld hadden, vroegen zij Nicodemus met snijdend sarcasme: „Zijt gij soms ook uit Galilea? Ga maar na en zie dat uit Galilea geen profeet opstaat.”

Toch had het protest als gevolg dat de maatregelen van de vergadering werden opgeschort. De oversten waren niet in staat hun plannen uit te voeren en Jezus te veroordelen zonder Hem te hebben verhoord. Voor het ogenblik verslagen, „begaven zij zich een ieder naar zijn huis, maar Jezus begaf zich naar de Olijfberg.”

Jezus keerde de opwindning en verwarring van de stad, de geestdriftige schare en de trouweloze rabbi's de rug toe en wendde Zich naar de stilte van de olijfboomgaarden, waar Hij met God alleen kon zijn. In de vroege morgen keerde Hij echter terug naar de tempel en toen de mensen zich om Hem vergaderden, zat Hij neer en onderwees hen.

Al spoedig werd Hij onderbroken. Een groep Farizeeën en schriftgeleerden naderde Hem, terwijl ze een dodelijk verschrikte vrouw met zich meesleepen die zij op harde, felle toon beschuldigden van schending van het zevende gebod. Toen zij haar in Jezus' tegenwoordigheid hadden geduwd, zeiden zij tot Hem met een schijnheilig vertoon van eerbied: „In de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te stenigen; Gij dan, wat zegt Gij?”

Hun voorgewende eerbied bedekte een listig uitgedachte samenzwering om Hem ten val te brengen. Zij hadden deze kans aangegrepen om er zeker van te zijn dat Hij veroordeeld zou worden. Zij meenden dat zij Hem in elk geval zouden kunnen beschuldigen, welke uitspraak Hij ook zou doen. Als Hij de vrouw zou vrijspreken, kon Hij beschuldigd worden dat Hij de wet van Mozes verachtte. Als Hij haar des doods schuldig zou verklaren, kon Hij bij de Romeinen worden aangeklaagd als iemand, die zich een gezag aanmatigde dat alleen hen toekwam.

Jezus zag een ogenblik het toneel aan, het bevende slachtoffer in haar schande, de hardvochtig uitzierende hoogwaardigheidsbekleders, verstoken van elk gevoel van menslievendheid. Zijn geest van smetteloze reinheid schrok terug voor dit schouwspel. Hij wist maar al te goed waarom dit geval aan Hem was voorgelegd. Hij las de harten en kende het karakter en de geschiedenis van iedereen die bij Hem was. Deze zogenaamde verdedigers van het recht hadden zelf hun slachtoffer tot zonde verleid om voor Jezus een strik te spannen. Zonder blijk te geven dat Hij hun vraag had gehoord, bukte Hij Zich, richtte zijn ogen op de grond en begon in het stof

TE MIDDEN VAN VALSTRIKKEN

te schrijven. Ongeduldig over zijn dralen en schijnbare onverschilligheid naderden de aanklagers en drongen aan op zijn aandacht. Maar toen hun ogen die van Jezus volgden en naar de grond bij zijn voeten zagen, veranderde hun gelaat. Daar, voor hen, stonden de schuldige geheimen van hun eigen leven. De mensen die toekeken zagen de plotselinge gelaatsverandering en drongen naar voren om te zien waarnaar zij zo verbaasd en beschaamd keken.

Met al hun voorgewende eerbied voor de wet stoorden deze rabbi's, die de beschuldiging tegen de vrouw hadden ingebracht, zich niet aan haar bepalingen. De echtgenoot had tot plicht iets tegen haar te ondernemen en de schuldige partijen moesten op gelijke wijze gestraft worden. Het gedrag van de aanklagers was absoluut ongeoorloofd. Jezus kwam hen echter op hun eigen terrein tegemoet. De wet had bepaald dat bij straf door steniging de getuigen van het geval de eerste steen moesten werpen. Nu stond Jezus op, vestigde zijn blik op de samenzwerende oudsten en zei: „Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar.” Weer bukte Hij Zich en ging verder met op de grond te schrijven.

Hij had de wet, door Mozes gegeven, niet opzij geschoven en geen inbreuk gemaakt op het gezag van Rome. De aanklagers waren verslagen. Nu hun gewaad van voorgewende heiligheid van hen was gerukt, stonden zij schuldig en veroordeeld in tegenwoordigheid van Oneindige Reinheid. Zij beefden uit vrees dat de verborgen zonden in hun leven aan de schare bekend gemaakt zouden worden en een voor een slopen ze met gebogen hoofd en neergeslagen ogen weg, terwijl hun slachtoffer achterbleef bij de liefdevolle Heiland.

Jezus stond op, keek naar de vrouw en vroeg: „Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld? Ze zeide: Niemand, Here. En Jezus zeide: Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer.”

De vrouw had, ineengekrompen van angst voor Jezus gestaan. Zijn woorden, „Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar,” hadden haar als een doodvonnis in de oren geklonken. Zij durfde haar ogen niet opslaan naar het gelaat van de Heiland, maar wachtte in stilte haar vonnis af. Verbaasd zag zij dat haar aanklagers sprakeloos en verward heengingen. Toen hoorde zij die woorden vol bemoediging: „Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer.” Haar hart was gebroken en zij wierp zich neer aan Jezus' voeten waar ze haar dankbare liefde uitsnikte en onder bittere tranen haar zonde beleed.

Voor haar was dit het begin van een nieuw leven, een leven van reinheid en vrede, gewijd aan het dienen van God. Door deze gevallen vrouw op te heffen, had Jezus een groter wonder verricht dan de ergste zieke te genezen. Hij genas de geestelijke kwaal die de eeuwige dood als gevolg heeft.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Deze boetvaardige vrouw werd een van zijn trouwste volgelingen. Met zelf-opofferende liefde en toewijding vergold zij zijn vergevende genade.

In het vergeven van deze vrouw en door haar aan te sporen een beter leven te leiden komt Jezus' karakter naar voren met de schoonheid van volmaakte gerechtigheid. Hoewel Hij de zonde niet vergoelijkt of de schuld van de zonde vermindert, tracht Hij niet te veroordelen maar te redden. De wereld had voor deze zondige vrouw alleen maar verachting en hoon over, maar Jezus sprak woorden van troost en hoop. Hij die zondeloos is heeft medelijden met de zondaar en steekt hem een helpende hand toe. Terwijl de huichelachtige Farizeeën haar aanklagen, zegt Jezus tot haar: „Ga heen, zondig van nu af niet meer.”

Christus' volgeling keert zich niet met afgewende blik af van de dwalenden om hen ongestoord de weg naar het verderf te laten volgen. Zij die klaar staan om anderen te beschuldigen en ijveren om hen voor het gerecht te brengen, zijn vaak schuldiger dan de mensen die zij aanklagen. Mensen haten de zondaars, terwijl zij de zonde liefhebben. Christus daarentegen haat de zonde maar heeft de zondaar lief. Allen die Hem volgen, zullen deze geest bezitten. Christelijke liefde is traag in het veroordelen, neemt snel berouw waar, staat klaar om te vergeven, te bemoedigen, de afgedwaalde op de weg naar heiligmaking te helpen en zijn voeten hierop te schragen.

---

¹ Romeinen 10:20, 21

² Jesaja 24:23; Psalm 72:8

³ Johannes 7:17

„Het licht des levens”

„Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het licht der wereld. Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen maar hij zal het licht des levens hebben.”

Toen Jezus deze woorden sprak, was Hij in de voorhof van de tempel, die een bijzondere rol speelde bij de diensten tijdens het Loofhuttenfeest. Midden in de voorhof bevonden zich twee hoge voetstukken, waarop grote lampen stonden. Na het avondoffer werden alle lampen aangestoken en verspreidden hun licht over Jeruzalem. Deze plechtigheid herinnerde aan de vuurkolom die Israël voorging in de woestijn. Tevens werd het gezien als een heenwijzing naar de komst van de Messias. Als de lampen 's avonds werden aangestoken, was de voorhof het toneel van grote vreugde. Grijsaards, de priesters in de tempel en de oversten van het volk verenigden zich in de feestdansen op het geluid van instrumentale muziek en het gezang van de Levieten.

Door het verlichten van Jeruzalem uitte het volk zijn hoop op de komst van de Messias, die zijn licht over Israël zou doen schijnen. Maar voor Jezus had het schouwspel een diepere betekenis. Zoals de stralende lampen in de tempel alles om zich heen verlichtten, verlicht Christus, de bron van geestelijk licht, de duisternis in de wereld. Toch was het zinnebeeld onvolkomen. Het grote licht, dat Hij met eigen hand aan de hemel had geplaatst was een juistere voorstelling van de heerlijkheid van zijn zending.

Het was morgen. De zon was juist opgekomen boven de Olijfberg en haar stralen schenen met verblindende helderheid op de marmeren paleizen en deden het goud van de tempelmuren oplichten, toen Jezus erop wees en zei: „Ik ben het Licht der wereld.”

Iemand, die naar deze woorden luisterde, citeerde ze lange tijd later in die geweldige uitspraak: „In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet begrepen.” „Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 8:12-59; 9.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

in de wereld.”¹ Lang nadat Jezus naar de hemel was teruggekeerd, schreef Petrus, geleid door de goddelijke Geest over het zinnebeeld dat Christus had gebruikt: „En wij achten het profetische woord daarom des te vaster en gij doet wel, er acht op te geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.”²

Wanneer God Zich aan zijn volk openbaarde, was het licht altijd een zinnebeeld van zijn tegenwoordigheid. Op het scheppingswoord in de beginne was het licht verschenen in de duisternis. Het licht was gehuld geweest in de wolkkolom bij dag en in de vuurkolom bij nacht, en leidde het grote leger van Israël. Het licht straalde met ontzagwekkende majesteit rondom de Here op de berg Sinal. Op het verzoendeksel in de tabernakel rustte het licht. Het vulde de tempel van Salomo toen deze werd ingewijd en scheen op de heuvels rond Betlehem toen de engelen aan de herders die de wacht hielden de boodschap van verlossing brachten.

God is licht en met de woorden „Ik ben het licht der wereld” verklaarde Jezus dat Hij één was met God en verbonden met de menselijke familie. Hij was het geweest die in de beginne het licht had doen schijnen uit het duister.³ Hij is het licht van zon, maan en sterren. Hij was het geestelijke licht dat in zinnebeeld, schaduw en profetie over Israël had geschienen. Maar niet alleen het Joodse volk had dit licht gekregen. Zoals de zonnestralen tot in de verste uithoeken der aarde doordringen, schijnt het licht van de Zon der gerechtigheid op ieder mens.

„Dat was het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, . . . komende in de wereld.” De wereld heeft grote leraars gekend, mensen met een geweldig verstand die grote onderzoekingen hebben gedaan, mensen wier uitspraken tot denken hebben aangezet en uitgestrekte gebieden van kennis hebben blootgelegd. Deze mensen zijn geëerd als leidlieden en weldoeners van de mensheid. Maar er is iemand die hoger staat dan zij.

„Allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden.” „Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen.”⁴

Wij kunnen de lijn van de grote leraars der wereld volgen zover de menselijke berichtgeving gaat, maar het Licht was er vóór hen. Zoals maan en sterren van het zonnestelsel schijnen door het teruggekaatste licht van de zon, weerkaatsen de grote denkers der wereld, voor zover hun leer juist is, de stralen van de Zon der gerechtigheid. Elke kostbare gedachte, elke glimp van het verstand komt van het Licht der wereld. Wij horen in deze tijd veel over „hogere ontwikkeling”. De ware „hogere ontwikkeling” komt van Hem, in wie alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn. „In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen.”⁵ „Wie Mij volgt,”

„HET LICHT DES LEVENS”

zei Jezus, „zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.”

Met de woorden „Ik ben het Licht der wereld” noemde Jezus Zichzelf de Messias. De bejaarde Simeon had in de tempel waar Christus nu onderwees, over Hem gesproken als „een licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël.”⁶ Met deze woorden paste hij een profetie op Hem toe die heel Israël kende. De Heilige Geest had door de profeet Jesaja gesproken: „Het is te gering dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik stel U tot een licht der volken opdat mijn heil reike tot het einde der aarde.”⁷ Algemeen paste men deze profetie toe op de Messias en toen Jezus zei: „Ik ben het licht der wereld” moesten de mensen wel inzien dat Hij er aanspraak opmaakte dat Hij de Belofde was.

In de ogen van de Farizeeën en oversten scheen deze uitspraak een arrogante aanmatiging. Zij konden niet dulden dat een mens zoals zij zich zulke dingen aanmatigde. Zonder schijnbaar acht te slaan op zijn woorden, vroegen zij: „Wie zijt Gij?” Zij wilden Hem dwingen van Zichzelf te verklaren dat Hij de Christus was. Zijn voorkomen en werk verschilden zozeer van de verwachtingen van het volk dat naar de mening van zijn sluwe vijanden een onomwonden uitspraak over Zichzelf als de Messias oorzaak zou zijn, dat Hij als een bedrieger zou worden verworpen.

Maar op hun vraag, „Wie zijt Gij?” antwoordde Jezus: „Wat spreek Ik eigenlijk nog met u?” Wat in zijn woorden tot uiting kwam, werd ook in zijn karakter geopenbaard. Hij belichaamde de waarheden die Hij onderwees. „Ik doe niets uit Mijzelf,” ging Hij door; „doch Ik spreek dit gelijk de Vader Mij geleerd heeft. En Die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten want Ik doe altijd wat Hem behaagt.” Hij trachtte niet te bewijzen dat Hij de Messias was, maar toonde zijn eenheid met God. Als zij open hadden gestaan voor Gods liefde, zouden zij Jezus hebben aangenomen.

Vele van zijn toehoorders werden in geloof tot Hem aangetrokken. Tot anderen zei Hij: „Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk mijn discipelen en gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken.”

Deze woorden kwetsten de Farizeeën. Zij negeerden het feit, dat het volk al lang gebukt ging onder een vreemd juk en riepen boos uit: „Wij zijn Abrahams nageslacht en zijn nooit iemands slaven geweest; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden?” Jezus keek deze mensen aan, die slaven waren van kwaadwilligheid en wier gedachten van wraak vervuld waren en zei verdrietig: „Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, een ieder die de zonde doet, is een slaaf der zonde.” Zij verkeerden in de ergste soort van slavernij die er bestaat --

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zij werden beheerst door de geest van het kwaad.

Ieder die welgert zich over te geven aan God wordt door een andere macht beheerst. Hij is niet eigen baas. Hij kan dan al spreken over vrijheid maar in werkelijkheid is hij onderworpen aan de afschuwelijkste slavernij. Hij kan de schoonheid van de waarheid niet zien, omdat zijn geest door Satan wordt beheerst. Terwijl hij zich vleit dat hij de voorschriften van zijn eigen oordeel volgt, luistert hij naar de vorst der duisternis. Christus is gekomen om de banden van de slavernij der zonde, waarmee de mens is geboeid, te verbreken. „Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn.” „De weg van de Geest des levens” maakt ons „in Christus Jezus vrij van de wet der zonde en des doods.”⁸

In het verlossingswerk bestaat geen dwang. Er wordt geen uiterlijk geweld gebruikt. Onder de invloed van Gods Geest is de mens vrij te kiezen wie hij wil dienen. De hoogste vorm van vrijheid ligt in de verandering die plaats vindt als iemand zich overgeeft aan Christus. De mens zelf moet de zonde uitdrijven. Het is waar dat wij uit onszelf niet de kracht bezitten ons vrij te maken van Satans macht, maar als wij verlangen bevrijd te worden van de zonde, en in onze grote nood om sterkte roepen bulten en boven ons, ontvangt de ziel de goddelijke energie van de Heilige Geest en gehoorzaamt de wil in het volbrengen van Gods wil.

De enige voorwaarde waarop de mens vrij kan zijn is één worden met Christus. „De waarheid zal u vrijmaken.” Christus is de waarheid. Zonde kan alleen overwinnen door de geest te verzwakken en de vrijheid van de ziel teniet te doen. Zich onderwerpen aan God betekent het herstel van de mens, herstel tot de ware heerlijkheid en waardigheid van de mens. De goddelijke wet, waaraan wij ons moeten onderwerpen is de wet der vrijheid.⁹

De Farizeeën hadden zich kinderen van Abraham genoemd. Jezus had hun gezegd dat zo'n uitspraak alleen bevestigd kon worden door de werken van Abraham te doen. De ware kinderen van Abraham zouden net als Hij een leven van gehoorzaamheid aan God leiden. Ze zouden niet trachten Hem te doden, die de waarheid sprak die God Hem had gegeven. Door tegen Christus samen te zweren deden de rabbi's niet de werken van Abraham. Een zuiver natuurlijke afstamming van Abraham had geen waarde. Zonder geestelijke verwantschap met hem, die tot uiting zou komen in het bezitten van eenzelfde geest en het doen van dezelfde werken waren zij niet zijn kinderen.

Dit beginsel is ook van toepassing op een vraag die de christelijke wereld al lang heeft bezig gehouden -- de vraag van apostolische opvolging. De afstamming van Abraham werd niet bewezen door naam of afkomst, maar door hetzelfde karakter te bezitten. Zo berust de apostolische opvolging

„HET LICHT DES LEVENS”

niet op het overdragen van kerkelijk gezag maar op een geestelijke verwantschap. Een leven, gedreven door de geest der apostelen en het geloof en de leer van de waarheid die ze onderwezen hebben, is het ware bewijs van apostolische opvolging. Dit maakt de mensen tot echte opvolgers van de eerste evangeliepredikers.

Jezus ontkende dat de joden kinderen van Abraham waren. Hij zei: „Gij doet de werken van uw vader.” Spottend antwoordden zij: „Wij zijn niet uit hoererij geboren, wij kennen één Vader, God.” Deze woorden, die een toespeling maakten op de omstandigheden bij zijn geboorte, waren bedoeld als een aanval op Christus in tegenwoordigheid van hen die in Hem begonnen te geloven. Jezus stoorde Zich niet aan deze lage Insinuatie maar zei: „Indien God uw Vader was, zoudt gij Mij liefhebben, want Ik ben van God uitgegaan en gekomen.”

Hun werken getuigden van hun verwantschap met hem, die een leugenaar en een moordenaar is. „Gij hebt de duivel tot vader,” zei Jezus, „en wilt de begeerten van uw vader doen. Die was een mensenmoorder van den beginne en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid . . . Maar omdat Ik u de waarheid zeg, Mij gelooft gij niet.” Het feit dat Jezus de waarheid sprak met gezag was de reden dat de joodse leiders Hem niet aanvaardden. De waarheid kwetste deze eigengerechtigde mensen. De waarheid bracht hun bedrieglijke dwalingen aan het licht, veroordeelde hun leer en gebruiken en was niet welkom. Zij wilden liever hun ogen sluiten voor de waarheid dan zich verootmoedigen door te belijden dat zij gedwaald hadden. Zij hadden de waarheid niet lief. Zij verlangden haar niet hoewel het de waarheid was.

„Wie van u overtuigt Mij van zonde? Als Ik de waarheid spreek, waarom gelooft gij Mij niet?” Drie jaar lang hadden de vijanden van Christus Hem dagelijks achtervolgd en getracht een smet op zijn karakter te vinden. Satan met al zijn bondgenoten had getracht Hem te overwinnen, maar zij hadden niets in Hem gevonden waarmee zij een voordeel konden behalen. Zelfs de duivelen moesten erkennen: „Gij zijt de Heilige Gods.”¹⁰ Jezus leefde volgens de wet ten aanschouwe van de hemel, van zondeloze werelden en van zondige mensen. Ten aanhore van engelen, mens en boze geesten had Hij onbetwist woorden gesproken die op de lippen van ieder ander een godslastering zouden zijn geweest: „Ik doe altijd wat Hem behaagt.”

Het feit dat de joden Christus niet wilden aannemen, hoewel zij in Hem geen zonde konden vinden, bewees dat zij niet met God in verbinding stonden. Zij wilden zijn stem niet herkennen in de boodschap van zijn Zoon. Zij meenden dat zij een oordeel over Christus brachten, maar door Hem te verwerpen, spraken zij over zichzelf het vonnis uit. „Wie uit God is,”

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zei Jezus, „hoort de woorden Gods; daarom hoort gij niet, omdat gij uit God niet zijt.”

Deze les geldt voor alle tijden. Menigeen die graag spitsvondigheden bedenkt, kritiek heeft en zoekt naar iets in Gods Woord dat hij in twijfel kan trekken, meent dat hij hierdoor het bewijs levert dat hij zelfstandig kan denken en scherpzinnig is. Hij veronderstelt dat hij over de Bijbel een oordeel kan vellen, terwijl in feite de waarheid hem veroordeelt. Hij openbaart dat hij niet in staat is de waarheid die in de hemel is ontstaan en de eeuwigheid omspant, te bevatten. In de tegenwoordigheid van Gods grote rijk van gerechtigheid is hij niet onder de indruk. Hij houdt zich bezig met het zoeken naar onbenulligheden en verraadt hierdoor een bekrompen, aardse natuur, een hart dat zijn vermogen om God te waarderen, met haast verliest. Hij wiens hart gehoor geeft aan Gods aanraking zal zoeken naar alles waardoor zijn kennis over God kan toenemen en zijn karakter zal veredeld en verheven worden. Zoals een bloem zich keert naar de zon, zal de ziel zich wenden naar de Zon der gerechtigheid, opdat het licht van God het karakter kan sieren met de bekoorlijke eigenschappen van Christus' karakter.

Jezus ging verder met het schilderen van een scherpe tegenstelling tussen de positie der joden en die van Abraham: „Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd.”

Abraham had er zeer naar verlangd de beloofde Zaligmaker te zien. Hij had met diepe ernst gebeden om voor zijn dood de Messias te mogen aanschouwen. Hij heeft Christus gezien. Hij kreeg een bovennatuurlijk licht en erkende het goddelijk karakter van Christus. Hij heeft zijn dag gezien zich verblijd. Hij kreeg inzicht in het goddelijk offer voor de zonde. Van dit offer had hij een voorbeeld in zijn eigen ervaring. Hem werd geboden: „Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak . . . en offer hem . . . tot een brandoffer.”¹¹ Hij had de zoon der belofte op wie al zijn hoop was gevestigd, op het offeraltaar gelegd. Toen hij naast het altaar met opgeheven mes klaar stond om God te gehoorzamen, hoorde hij een stem uit de hemel zeggen: „Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet ik dat gij godvrezend zijt en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden.”¹² Deze verschrikkelijke beproeving werd Abraham opgelegd opdat hij de dag van Christus zou zien en zou beseffen dat Gods liefde voor de wereld zo groot is, dat Hij om deze uit haar ontaarding op te heffen, zijn eniggeboren Zoon had overgegeven om de smadelijkste dood te sterven.

Abraham leerde van God de grootste les die ooit aan stervelingen is gegeven. Zijn gebed om Christus voor zijn dood te mogen zien, werd beantwoord. Hij heeft Christus gezien. Hij heeft alles, wat een sterveling kan zien

„HET LICHT DES LEVENS”

zonder het leven te verliezen, gezien. Door zich volkomen over te geven, kon hij het visioen van Christus, dat hij kreeg, begrijpen. Hij zag dat God in het geven van zijn eniggeboren Zoon een groter en heerlijker offer bracht dan een mens ooit zou kunnen brengen.

De ervaring van Abraham was een antwoord op de vraag: „Waarmede zal ik de Here tegemoet treden en mij buigen voor God in de hoge? Zal ik Hem tegemoet treden met brandofferen, met éénjarige kalveren? Zal de Here welgevallen hebben aan duizenden rammen, aan tienduizenden ollebekken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht van mijn schoot voor de zonde mijner ziel?”¹³ In de woorden van Abraham, „God zal Zichzelf van een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon,”¹⁴ en in Gods voorziening van een offer in plaats van Isaak werd gezegd dat de mens geen verzoening kan doen voor zichzelf. Het heidens stelsel van offeren was absoluut voor God onaanvaardbaar. Geen vader mocht zijn zoon of dochter als zondoffer offeren. Alleen Gods Zoon kan de schuld van de wereld dragen.

Door zijn eigen lijden was Abraham in staat het opofferend werk van de Heiland te zien. Maar Israël wilde niet begrijpen wat zo onwelkom was voor hun trotse harten. De woorden van Christus over Abraham bevatten voor zijn toehoorders geen diepe betekenis. De Farizeeën zagen daarin alleen maar een nieuwe aanleiding om te vitten. Honend antwoordden ze, alsof Jezus een dwaas was: „Gij zijt nog geen vijftig jaar en hebt Gij Abraham gezien?”

Met diepe ernst zei Jezus: „Voorwaar voorwaar Ik zeg u: Eer Abraham was, BEN IK.”

Over de grote schare viel een stilzwijgen. Gods naam, aan Mozes genoemd om de gedachte van eeuwige tegenwoordigheid onder woorden te brengen, was door deze rabbi uit Galilea als de zijne genoemd. Hij had van Zichzelf gezegd dat Hij in Zichzelf bestond, dat Hij het was van wie aan Israël was beloofd: „Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid.”¹⁵

Opnieuw schreeuwden de priesters en de rabbi's dat Jezus een godslasteraar was. Zijn woorden dat Hij één was met God hadden hen reeds eerder aangezet om Hem te doden en enkele maanden later hadden zij nadrukkelijk verklaard: „Niet om een goed werk willen wij U stenigen, maar om godslastering en omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt.”¹⁶ Omdat Hij de Zoon van God was en dit openlijk beled, waren zij erop uit Hem te doden. Nu namen velen van het volk, die de zijde van de priesters en rabbi's kozen, stenen op om ze naar Hem te gooien. „Maar Jezus verborg Zich en verliet de tempel.”

„Het Licht scheen in de duisternis maar de duisternis heeft het niet begre-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

pen.”¹⁷

„En voorbijgaande zag Hij een man die sedert zijn geboorte blind was. En zijn discipelen vroegen Hem en zeiden: Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden... Na dit gezegd te hebben, spuwde Hij op de grond en maakte slijk van dit speeksel en Hij legde hem het slijk op de ogen en zei tot hem: Ga heen, was u in het badwater Siloam, hetgeen vertaald wordt door: Uitgezonden. Hij dan ging heen, wies zich en kwam terug.”

De joden geloofden over het algemeen dat zonde in dit leven wordt gestraft. Elke kwaal werd beschouwd als de straf voor een of andere verkeerde daad, hetzij van de lijder zelf of van de ouders. Het is waar dat alle lijden het gevolg is van het overtreden van Gods wet, maar deze waarheid was verdraaid. Satan had als aanstichter van de zonde en al haar gevolgen de mensen ertoe gebracht ziekte en dood te beschouwen als afkomstig van God, als een straf, willekeurig toebedeeld als gevolg van de zonde. Daarom werd op iemand die door een ziekte of ramp was getroffen, als extra last gelegd dat hij als een grote zondaar werd beschouwd.

Op deze wijze werd voor de joden de weg gebaand om Jezus te verwerpen. Hij die onze ziekten op Zich genomen en onze smarten gedragen heeft, werd door de joden beschouwd als een geplaagde, een door God geslagnene en verdrukte. Zij verborgen hun gelaat voor Hem.¹⁸

God had een les gegeven die bedoeld was dit te voorkomen. De geschiedenis van Job laat zien dat lijden door Satan wordt toegebracht en door God wordt toegelaten voor genadige doeleinden. Maar Israël had die les niet begrepen. Dezelfde dwaling waarvoor God de vrienden van Job had bestraft werd herhaald door de joden toen zij Christus verwierpen.

Het geloof van de joden wat betreft het verband tussen zonde en lijden werd ook door de discipelen van Christus gedeeld. Hoewel Jezus hun dwaling rechtzette, verklaarde Hij niet de oorzaak van het lijden van de man, maar vertelde hen wat de gevolgen zouden zijn. Door die ziekte zouden de werken Gods openbaar worden. „Zolang ik in de wereld ben,” zei Hij, „ben ik het licht der wereld.” Nadat Hij de ogen van de blinde had bestreken, zond Hij hem naar het badwater Siloam en de man kreeg zijn gezicht terug. Zo beantwoordde Jezus de vraag van de discipelen op praktische wijze, zoals Hij dat gewoonlijk deed als Hem uit nieuwsgierigheid vragen werden gesteld. Het was niet weggelegd voor de discipelen de vraag te bespreken wie wel of niet had gezondigd, maar om Gods macht en genade te begrijpen, toen Hij de blinde het gezicht gaf. Het lag voor de hand dat in het slijk of in het badwater waarheen de man was gezonden om zich te wassen, geen genezende kracht lag. Die kracht lag in Christus.

„HET LICHT DES LEVENS”

De Farizeeën moesten zich wel verbazen over de genezing. Toch waren zij meer dan ooit met haat vervuld, want het wonder was op de sabbat verricht. De buren van de jongeman en zij, die hem als een blinde hadden gekend, zeiden: „Is hij het niet, die zat te bedelen?” Twijfelend keken zij hem aan, want zijn ogen waren geopend, zijn gelaat was veranderd en verhelderd en hij zag eruit als een ander mens. De vraag ging van de een naar de ander. Sommigen zeiden: Hij is het; anderen zeiden: Hij lijkt op hem. Maar hij, die zo'n grote zegen had ontvangen, maakte hieraan een einde door te zeggen: „Ik ben het.” Toen vertelde hij hen van Jezus en hoe hij genezen was en ze vroegen: „Waar is Hij?” Hij zei: „Ik weet het niet.” Zij brachten hem voor een raad van Farizeeën. Weer vroeg men de man hoe hij zijn gezicht gekregen had. „Hij zei tot hen: Hij legde slijk op mijn ogen, ik wies mij en nu kan ik zien. Sommigen dan van de Farizeeën zeiden: Deze mens komt niet van God want Hij houdt de sabbat niet.” De Farizeeën hoopten dat zij Jezus als zondaar konden brandmerken, zodat Hij niet de Messias kon zijn. Zij wisten niet dat Hij die de sabbat had gemaakt en alle verplichtingen daarvan kende, de blinde had genezen. Zij schenen overijverig te zijn voor de viering van de sabbat en toch beraamden zij moordplannen op die dag. Velen echter waren diep bewogen toen zij van dit wonder hoorden en waren overtuigd dat Hij, die de ogen van de blinde had geopend, meer was dan een gewoon mens. In antwoord op de beschuldiging dat Jezus een zondaar was, omdat Hij de sabbat niet hield, zeiden zij: „Hoe kan een zondig mens zulke tekenen doen?”

Weer deden de rabbi's een beroep op de man die genezen was: „Wat zegt gij van Hem, daar Hij uw ogen geopend heeft? En hij zei: Hij is een profeet.” Daarna verklaarden de Farizeeën dat hij niet blindgeboren was en het gezicht had gekregen. Zij lieten zijn ouders komen en ondervroegen hen, zeggende: „Is dit uw zoon, van wie gij zegt dat hij blind geboren is?”

Daar stond de man zelf, die verklaarde dat hij blind geweest was en zijn gezicht gekregen had, maar de Farizeeën ontkenden liever het bewijs dat zij met eigen ogen aanschouwden dan dat zij toegaven dat zij dwaalden. Zo machtig is vooroordeel, zo verwrongen is farizeeïsche gerechtigheid.

De Farizeeën hoopten nu nog maar één ding en wel de ouders van de man angst aan te jagen. Met schijnbare oprechtheid vroegen zij: „Hoe kan hij dan nu zien?” De ouders waren bang zich aan verdachtmaking bloot te stellen, want er was gezegd dat iedereen, die Jezus als de Christus zou erkennen, uit de synagoge gebannen zou worden. Dat wilde zeggen, dat zij gedurende dertig dagen niet in de synagoge zouden mogen komen. In die periode kon geen kind worden besneden, geen dode worden betreurd in het huis van de overtreder. Het vonnis werd als een grote ramp beschouwd en als het faalde om berouw op te wekken, volgde een nog veel zwaardere

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

straf. Het grote werk dat voor hun zoon was gedaan had de ouders overtuigd, toch gaven zij ten antwoord: „Wij weten dat dit onze zoon is en dat hij blind geboren is; maar hoe hij nu zien kan, weten wij niet. Vraagt het hemzelf, hij heeft zijn leeftijd, hij zal voor zichzelf spreken.” Zo schoven zij alle verantwoordelijkheid van zichzelf af op hun zoon, want zij durfden niet voor Christus uitkomen.

De moeilijke positie waarin de Farizeeën zich bevonden, hun twijfel en vooroordeel, hun ongeloof ondanks de feiten van het geval openden de ogen van de menigte, vooral die van het gewone volk. Jezus had dikwijls wonderen gedaan in de straten en zijn werk had altijd ten doel gehad het lijden te verlichten. Bij velen leefde de vraag: Zou God zulke machtige werken doen door een bedrieger, zoals de Farizeeën van Jezus beweerden? Het twistpunt spitste zich van beide zijden toe.

De Farizeeën zagen in dat zij het werk, dat Jezus gedaan had, ruchtbaarheid gaven. Zij konden het wonder niet loochenen. De genezen man was overgelukkig en dankbaar. Hij zag de wonderen in de natuur en was verrukt over de schoonheid van hemel en aarde. Vrijmoedig vertelde hij wat hem was overkomen en opnieuw trachtten zij hem tot zwijgen te brengen met de woorden: „Geef Gode de eer; wij weten dat deze Mens een zondaar is.” Dat wil zeggen: Zeg niet opnieuw dat deze Mens u het gezicht heeft gegeven. Dat heeft God gedaan. De man antwoordde: „Of Hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik, die blind was, nu kan zien.”

Weer ondervroegen zij hem: „Wat heeft Hij aan u gedaan? Hoe heeft Hij uw ogen geopend?” Door veel woorden trachtten zij hem in de war te brengen, zodat hij zou menen dat hij misleid was. Satan en zijn boze engelen stonden achter de Farizeeën en bundelden hun krachten en sluwheid met het menselijk verstand om de invloed van Christus te niet te doen. Zij stompten de overtuiging af, die sterker werd in de harten van velen. Ook Gods engelen waren aanwezig om de man, die zijn gezicht had gekregen, te sterken.

De Farizeeën beseften niet dat zij te maken hadden met iemand anders dan de eenvoudige man die blind geboren was. Zij kenden Hem niet, tegen wie ze streden. Goddelijk licht scheen in het hart van de genezen blinde. Toen deze huichelaars hem tot ongeloof trachtten te bewegen, hielp God hem door de kracht en duidelijkheid van zijn antwoorden, zodat hij niet verstrikt raakte. Hij antwoordde: „Ik heb het u al gezegd en gij hebt er niet naar gehoord. Waarom wilt gij het opnieuw horen? Wilt gij soms ook discipelen van Hem worden? En zij scholden hem uit en zeiden: Gij zijt een discipel van Hem, maar wij zijn discipelen van Mozes. Wij weten dat God tot Mozes gesproken heeft, maar van Deze weten wij niet vanwaar Hij

„HET LICHT DES LEVENS“

komt.”

De Here Jezus wist van de vuurproef die deze man moest doorstaan en Hij gaf hem genade in het spreken, zodat hij een getuige voor Christus werd. Hij antwoordde de Farizeeën in bewoordingen die een snijdend verwijt vormden voor zijn ondervragers. Zij beweerden dat ze de Schriften konden verklaren, dat zij de godsdienstige leiders van het volk waren. Toch was hier iemand die wonderen deed en zij beleden dat zij niets wisten van de bron van zijn macht, van zijn aard en aanspraken. „Hierin is toch iets wonderlijks,” zei de man, „dat gij niet weet vanwaar Hij komt, maar mijn ogen heeft Hij geopend. Wij weten dat God niet naar zondaars hoort, maar is iemand godvruchtig en doet hij zijn wil, die verhoort Hij. Van eeuwigheid af is het niet gehoord dat iemand de ogen van een blindgeborene geopend heeft. Als deze niet van God was gekomen, Hij had niets kunnen doen.”

De man had zijn ondervragers op hun eigen terrein benaderd. Op zijn redeneringen hadden zij geen antwoord. De Farizeeën waren verbaasd en zwegen, met stomheid geslagen door zijn duidelijke, besliste woorden. Een ogenblik was het stil. Toen trokken de dreigend uitzierende priesters en rabbi's hun gewaden stijf om zich heen alsof zij vreesden in aanraking te komen met de man. Zij schudden het stof van hun voeten en smeten hem hun banvloek om de oren: „Gij zijt geheel in zonden geboren en wilt gij ons leren?” En zij sloten hem uit de synagoge.

Jezus hoorde wat er gebeurd was. Toen Hij later de man vond, zei Hij: „Geloofst gij in de Zoon van God?”

Voor het eerst zag de genezen blinde het gelaat van Hem die hem had genezen. Hij had gezien hoe zijn ouders voor de raad verslagen en veront-rust waren. Hij had de dreigende gezichten gezien van de rabbi's. Nu rustten zijn ogen op het liefdevolle, kalme gelaat van Jezus. Hij had reeds tegen een hoge prijs erkend dat Jezus een afgezant van God was. Nu kreeg hij een hogere openbaring.

Op de vraag van de Heiland, „Geloofst gij in de Zoon van God?” antwoordde de man met de vraag: „Wie is Hij Here, dat ik in Hem moge geloven?” En Jezus zei: „Gij hebt Hem niet slechts gezien, maar die met u spreekt, die is het.” De man wierp zich in aanbidding neer aan de voeten van de Heiland. Niet alleen zijn lichamelijk gezicht was hersteld, ook zijn geestelijk oog was geopend. Christus had Zich aan hem geopenbaard en hij aanvaardde Hem als de van God Gezondene.

Een groepje Farizeeën was naderbij gekomen en het zien van hen bracht Jezus de tegenstelling te binnen die altijd openbaar was in de gevolgen van zijn woorden en werken. Hij zei: „Tot een oordeel ben ik in deze wereld gekomen, opdat wie niet zien, zien mogen, en wie zien, blind worden.” Christus was gekomen om de ogen der blinden te openen, om licht te

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

brengen aan wie in het duister zijn. Zelf had Hij Zich het licht der wereld genoemd en het wonder, dat zo juist had plaatsgevonden, getuigde van zijn werk. Het volk dat de Heiland bij zijn komst op aarde aanschouwde, was begunstigd met een grotere manifestatie van Gods tegenwoordigheid dan de wereld ooit tevoren had gekend. De kennis aangaande God was op volmaaktere wijze geopenbaard. Maar juist door deze openbaring werd het vonnis over de mensen uitgesproken. Hun karakter werd beproefd, hun lot werd bepaald.

De manifestatie van goddelijke macht die aan de blinde zowel lichamelijk als geestelijk gezicht had gegeven, had de Farizeeën dieper in het duister gelaten. Sommige van Jezus' toehoorders, die het gevoel hadden dat zijn woorden ook op hen van toepassing waren, vroegen: „Zijn wij soms ook blind?” Jezus antwoordde: „Indien gij blind waart, zoudt gij geen zonde hebben.” Indien God het voor u onmogelijk had gemaakt de waarheid te zien, zou uw onkunde geen zonde zijn. „Maar nu zegt gij: Wij zien.” Gij gelooft dat ge kunt zien en verwerpt de middelen waardoor ge alleen het gezicht kunt ontvangen. Christus is gekomen tot allen die hun nood beseffen. Maar de Farizeeën wilden niet erkennen dat zij iets nodig hadden. Zij weigerden tot Christus te komen en daarom werden zij in het duister gelaten, een blindheid waaraan zij zelf schuldig waren. Jezus zei: „Daarom blijft uw zonde.”

---

¹ Johannes 1:4, 5, 9

² 2 Petrus 1:19

³ 2 Korintiërs 4:6

⁴ Johannes 1:12, 18

⁵ Kolossenzen 2:3; Johannes 1:4

⁶ Lucas 2:32

⁷ Jesaja 49:6

⁸ Romeinen 8:2

⁹ Jakobus 2:12

¹⁰ Marcus 1:24

¹¹ Genesis 22:2

¹² Genesis 22:12

¹³ Micha 6:6, 7

¹⁴ Genesis 22:8

¹⁵ Micha 5:1

¹⁶ Johannes 10:33

¹⁷ Johannes 1:5

¹⁸ Jesaja 53:4, 3

De goddelijke herder

„Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen.” „Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken en Ik zet mijn leven in voor de schapen.”

Weer wist Jezus de aandacht te trekken van zijn toehoorders door beelden te gebruiken die hen vertrouwd waren. Hij had de invloed van de Geest vergeleken met het koele verfrissende water. Hij had Zichzelf vergeleken met het licht, de bron van leven en vreugde voor de mens en de natuur. Nu schilderde Hij in een prachtig landelijk beeld zijn verhouding tot wie in Hem geloven. Met geen ander beeld waren zijn toehoorders zo vertrouwd en de woorden van Christus verbonden het voor altijd met Hemzelf. Nooit zouden de discipelen zien naar de herders die hun kudden hoedden zonder zich de les van de Heiland te herinneren. In iedere trouwe herder zouden zij Christus zien. Zichzelf zouden zij terugvinden in iedere hulpeloze, afhankelijke kudde.

De profeet Jesaja had dit beeld toegepast op het werk van de Messias in de woorden vol troost: „Klim op een hoge berg, vreugdebode Zion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie hier is uw God! ... Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen.” David had gezongen: „De Heer is mijn Herder; mij ontbreekt niets.” En door Ezechiël had de Heilige Geest gezegd: „Dan zal Ik één herder over hen aanstellen, die hen weiden zal.” „De verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde terughalen; de gewonde zal Ik verbinden en de zieke versterken.” „Ik zal met hen een verbond des vredes sluiten.” „Dan zullen zij de volken niet langer tot een prool zijn ... maar zij zullen veilig wonen zonder dat iemand hen opschrikt.”

Christus paste deze profetieën toe op Zichzelf en liet de tegenstelling zien tussen zijn eigen karakter en dat van de leiders in Israël. Zojuist hadden de

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 10:1-30.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Farizeeën iemand uit de kudde verdreven, omdat hij het waagde te getuigen van Christus' macht. Ze hadden iemand buitengesloten die de ware Herder tot Zich had getrokken. Daardoor hadden zij getoond dat zij niet op de hoogte waren van het werk dat hun was toevertrouwd en het vertrouwen als herders der kudde niet verdienden. Jezus hield hen nu de tegenstelling voor ogen tussen hen en de Goede Herder en Hij wees op Zichzelf als de ware bewaker van de kudde des Heren. Eer Hij dit echter deed, sprak Hij over Zichzelf onder een ander beeld.

Hij zei: „Wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover; maar wie door de deur binnenkomt is de herder der schapen.” De Farizeeën zagen niet in dat deze woorden tegen hen gericht waren. Toen zij bij zichzelf nadachten over de betekenis ervan, zei Jezus onomwonden: „Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden. De dief komt niet dan om te stelen en te slachten en te verdelen; Ik ben gekomen opdat zij leven hebben en overvloed.”

Christus is de deur tot Gods schaapskooi. Hierdoor hebben al zijn kinderen van de vroegste tijden af kunnen binnenkomen. Zij hebben in Jezus in zinnebeelden, in de openbaringen der profeten, in de lessen aan de discipelen het Lam van God, dat de zonden der wereld wegneemt, gezien en door Hem zijn zij in de schaapskooi van zijn genade gebracht. Velen zijn gekomen, die andere doelstellingen voor het geloof van de wereld hebben gebracht. Er zijn vormendiensten en stelsels uitgedacht waardoor de mensen hopen gerechtvaardigd te worden en vrede met God te vinden, om op deze wijze zijn schaapskooi binnen te kunnen gaan. Maar alleen Christus is de deur en allen die iets anders hebben uitgedacht om de plaats van Christus in te nemen, die hebben getracht tot de kudde toe te treden op andere wijze, zijn dieven en rovers.

De Farizeeën waren niet door de deur binnengekomen. Zij waren de schaapskooi binnengeklommen langs een andere weg en beantwoordden niet aan het werk van de ware herder. De priesters en oversten, schriftgeleerden en Farizeeën vernietigden de groene weiden en verontreinigden de bronnen van het water des levens. De geïnspireerde woorden geven een getrouwe beschrijving van die ontrouwe herders: „Zwakken versterkt gij niet, zieken geneest gij niet, wonden verbindt gij niet, het afgedwaalde haalt gij niet terug . . . maar gij heerst over hen met hardheid en geweldenaarlijk.”²

Altijd hebben wijsgeren en leraars aan de wereld meningen voorgehouden om daardoor de noden van de mens te bevredigen. Elk heidens volk heeft zijn grote leraars en godsdienststelsels gehad om andere middelen tot verlossing te bieden dan Christus. Zij hebben de ogen van de mensen

DE GODDELIJKE HERDER

afgekeerd van het gelaat van de Vader en hun harten gevuld met vrees voor Hem die hen alleen maar zegeningen heeft geschonken. Hun werk is bedoeld om God te beroven van hetgeen Hem toekomt, zowel door schepping als verlossing. Deze valse leraars beroven ook de mens. Miljoenen mensen zijn gebonden door valse godsdiensten, slaafse vrees, koele onverschilligheid. Zij zwoegen als lastdieren, verstoken van hoop, vreugde of bezieling in dit leven en met een sombere angst voor de toekomst. Alleen het evangelie van Gods genade kan de mens opheffen. Het overdenken van Gods liefde, geopenbaard in zijn Zoon zal het hart beroeren en de krachten van de ziel opwekken zoals niets anders dat kan doen. Christus is gekomen om Gods beeld in de mens te herscheppen. Wie de mensen afkeert van Christus, verwijdert hen van de bron van ware ontwikkeling. Hij ontnemt hen de hoop, het doel en de heerlijkheid van het leven. Zo iemand is een dief en een rover.

„Wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen.” Christus is zowel de deur als de herder. Hij gaat door Zichzelf binnen. Door zijn eigen offer wordt Hij de herder der schapen. „Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten. Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten heeft gebracht, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem omdat ze zijn stem kennen.”

Het schaap is een van de schuchterste en meest hulpeloze van alle dieren en in het oosten zorgt de herder onvermoeid en onophoudelijk voor zijn kudde. Zowel vroeger als ook nu nog was er weinig veiligheid buiten de ommuurde steden. Strovers uit de grensstammen of roofdieren van tussen de rotsen lagen op de loer om de kudden te beroven. De herder hield de wacht over het hem toevertrouwde, hoewel hij wist dat het zijn eigen leven kon kosten. Jakob, die de wacht hield over de kudden van Laban op de weidegronden in Haran, beschrijft zijn onvermoeide arbeid: „Des daags sloopte mij de hitte en des nachts de koude en de slaap week van mijn ogen.”³ En toen de jonge David zorgde voor de schapen van zijn vader, trad hij alleen de leeuw en de beer tegemoet en redde het gestolen lam uit hun muil.

Als de herder zijn kudde over rotsachtige heuvels, door bossen en woeste ravijnen leidt naar grazige weiden aan de oevers van de rivier; als hij in de stille nacht over hen waakt op de bergen, hen beschermt voor rovers, teder zorgt voor de zieke en zwakke dieren, wordt zijn leven één met het hunne. Een sterke, tedere band verbindt hem met de voorwerpen van zijn zorg. Hoe groot de kudde ook is, de herder kent ieder schaap. Elk heeft een naam en luistert naar zijn naam als de herder roept.

Zoals een aardse herder zijn schapen kent, kent de goddelijke Herder zijn

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

kudde die over heel de wereld verstrooid is. „Gij toch zijt mijn schapen, de schapen die ik weid; gij zijt mensen en ik ben uw God, luidt het woord van de Here Here.” Jezus zegt: „Ik heb u bij uw naam geroepen; gij zijt mijn.” „Ik heb u in mijn beide handpalmen gegrift.”⁴

Jezus kent ons persoonlijk en is bewogen door het gevoel van onze zwakheden. Hij kent ons allen bij name. Hij kent het huis waarin wij wonen, de naam van ieder die daarin woont. Van tijd tot tijd heeft Hij zijn dienstknechten aanwijzingen gegeven naar een bepaalde straat in een bepaalde stad te gaan, naar dat en dat huis om één van zijn schapen op te zoeken.

Jezus kent ieder mens zo volkomen alsof die de enige was geweest voor wie de Heiland is gestorven. De wanhoop van iedereen raakt zijn hart. De kreet om hulp hoort Hij. Hij is gekomen om alle mensen tot Zich te trekken. Hij vraagt hen: „Volg Mij”, en zijn Geest werkt aan hun harten om hen tot Jezus te trekken. Velen weigeren zich te laten trekken. Jezus weet wie dat zijn. Hij weet ook wie vol blijdschap aan zijn oproep gehoor geven en bereid zijn zich onder zijn herderlijke zorg te plaatsen. Hij zegt: „Mijn schapen horen mijn stem en ik ken ze en ze volgen Mij.” Hij zorgt voor een ieder alsof er geen ander op de aardbodem bestond.

„Hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten ... en de schapen volgen hem omdat ze zijn stem kennen.” De herder in het oosten drijft zijn schapen niet. Hij is niet afhankelijk van geweld of vrees, maar hij gaat voor ze uit en roept ze. Ze kennen zijn stem en geven aan zijn roep gehoor. Zo doet de Heiland ook met zijn schapen. De Schrift zegt: „Gij leidde uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron.” Jezus zegt bij monde van de profeet: „Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb ik u getrokken in goedertierenheid.” Hij dwingt niemand om Hem te volgen. „Met mensenbanden trok ik hen,” zegt Hij, „met koorden der liefde.”⁵

De discipelen van Christus worden niet gedreven uit vrees voor straf of door hoop op een eeuwige beloning om Hem te volgen. Zij zien de mateloze liefde van de Heiland, geopenbaard door zijn pelgrimstocht op aarde, van de kribbe in Betlehem naar het kruis op Golgota. Het zien op Hem bekoort, verzacht en onderwerpt de ziel. Liefde ontstaat in het hart van hen die Hem aanschouwen. Zij horen zijn stem en volgen Hem.

Zoals de herder voor zijn schapen uitgaat en zelf eerst de gevaren van de weg tegemoet treedt, handelt Jezus met zijn volk. „Wanneer hij zijn schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit.” De weg naar de hemel is gewijd door de voetstappen van de Heiland. Het pad kan steil en ruw zijn, maar Jezus heeft het bewandeld. Zijn voeten hebben de wrede doornen neergedrukt om het pad voor ons gemakkelijker te maken. Elke last die wij moeten dragen, heeft Hij zelf gedragen.

DE GODDELIJKE HERDER

Hoewel Hij nu is opgevaren naar God en de troon van het heelal deelt, heeft Jezus niets van zijn medelevende aard verloren. Hetzelfde tedere, liefdevolle hart staat open voor alle leed van het mensdom. Ook nu nog wordt de hand die doorboord was, uitgestrekt om zijn volk in de wereld meer dan overvloedig te zegenen. „Zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven.” Wie zich aan Christus heeft overgegeven is in zijn ogen kostbaarder dan de gehele wereld. De Heiland zou het lijden van Golgota hebben doorstaan om ook maar een enkeling voor zijn koninkrijk te behouden. Nooit zal Hij iemand in de steek laten, voor wie Hij is gestorven. Hij zal zijn volgelingen vast houden, tenzij zij verkiezen Hem te verlaten.

In al onze beproevingen hebben wij een nimmer falende Helper. Hij laat ons niet alleen worstelen met de verzoeking, niet alleen strijden met het kwaad om ten slotte verpletterd te worden onder de lasten en zorgen. Hoewel wij Hem nu niet met het sterfelijk oog kunnen zien, kan het oor des geloofs zijn stem horen zeggen: „Vrees niet, Ik ben met u.” „Ik ben de levende en Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden.”⁶ Ik heb uw verdriet verdragen, uw strijd ervaren, uw verzoeken het hoofd geboden. Ik ken uw tranen. Ik heb ook geschreid. Ik ken het verdriet, dat te diep begraven ligt om aan een mens toe te vertrouwen. Denk niet dat u alleen en verlaten bent. Al doet uw pijn geen enkele snaar in enig hart op aarde trillen, zie op Mij en leef. „Bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Here.”⁷

Hoeveel een herder ook van zijn schapen mag houden, hij houdt toch nog meer van zijn zonen en dochters. Jezus is niet alleen onze Herder, Hij is ook onze „eeuwige Vader”. Hij zegt: „Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken.” Wat een geweldige uitspraak! De eniggeboren Zoon, die aan de boezem van de Vader is, van wie God heeft gezegd: „De Man die mijn Metgezel is”⁸, diens omgang met de eeuwige God wordt genomen om de omgang voor te stellen tussen Christus en zijn kinderen op aarde.

Omdat wij de gave van zijn Vader zijn, de beloning van zijn werk, heeft Jezus ons lief. Hij houdt van ons als zijn kinderen. Lezer, Hij houdt van u. God zelf kan niets groters, niets beters geven. Heb daarom vertrouwen. Jezus dacht aan alle mensen op aarde die door valse herders worden misleid. Zij, die Hij graag als schapen van kudden bijeen wilde brengen, waren verstrooid onder de wolven en Hij zei: „Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.”

„Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weder te

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

nemen." Dat wil zeggen: mijn Vader houdt zoveel van u dat Hij zelfs meer van Mij houdt omdat ik mijn leven geef om u te verlossen. Omdat ik uw plaatsvervanger en borg ben geworden, mijn leven heb gegeven, uw zwakheden, uw overtredingen op mij heb genomen, houdt de Vader meer van Mij.

„Ik leg mijn leven af om het weder te nemen. Niemand ontnemt het Mij maar ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen." Hoewel Hij als lid van het menselijk geslacht sterfelijk was, was Hij als God de bron van leven voor de wereld. Hij had aan de dood weerstand kunnen bieden en had kunnen weigeren Zich daardoor te laten overmeesteren. Maar Hij legde vrijwillig zijn leven af, om leven en onsterfelijkheid aan het licht te brengen. Hij heeft de zonden van de wereld gedragen, de vloek van de zonde verdragen, zijn leven gegeven als offer zodat de mensen niet de eeuwige dood zouden sterven. „Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen en onze smarten gedragen . . . Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons een ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen."*

---

¹ Jesaja 40:9-11; Psalm 23:1; Efeziërs 34:23, 16, 25, 28

² Ezechiël 34:4

³ Genesis 31:40

⁴ Ezechiël 34:31; Jesaja 43:1; 49:16

⁵ Psalm 77:20; Jeremia 31:3; Hosea 11:4

⁶ Openbaring 1:18

⁷ Jesaja 54:10

⁸ Zacharia 13:7

⁹ Jesaja 53:4-6

De laatste reis vanuit Galilea

Toen het einde van Christus' werk naderde, kwam er een verandering in zijn wijze van optreden. Tot dusver had Hij getracht drukte en openbaarheid te vermijden. Hij had het eerbetoon van de mensen geweigerd en was snel van plaats tot plaats gegaan als de geestdrift van het volk ten gunste van Hem niet meer te bedwingen scheen. Telkens weer had Hij geboden dat niemand zou zeggen dat Hij de Christus was.

Tegen de tijd van het Loofhutfenfeest reisde Hij snel en in stilte naar Jeruzalem. Toen zijn broers er bij Hem op aandrongen dat Hij Zich in het openbaar als de Messias zou vertonen, luidde zijn antwoord: „Mijn tijd is nog niet gekomen.”¹ Onopgemerkt ging Hij naar Jeruzalem en onaangekondigd kwam Hij de stad binnen, zonder door de menigte te worden geëerd. Op zijn laatste reis was dit echter niet het geval. Voor een poos verliet Hij Jeruzalem vanwege de boosaardigheid van de priesters en de rabbi's. Maar nu keerde Hij terug en reisde op de meest openlijke wijze langs een omweg, terwijl Hij zijn komst liet aankondigen zoals Hij nooit eerder had gedaan. Hij was op weg naar de plaats van zijn grote offerande en hierop moest de aandacht van het volk gericht worden.

„Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden.”² Zoals de ogen van heel Israël gericht waren op de opgerichte slang, het symbool dat aangewezen was voor hun genezing, moesten aller ogen gericht worden op Christus, het offer dat aan de wereld redding zou brengen.

Een onjuiste voorstelling van het werk van de Messias en gebrek aan geloof in het goddelijk karakter van Jezus had zijn broers gedreven er bij Hem op aan te dringen zich tijdens het Loofhutfenfeest in het openbaar aan het volk te vertonen. Nu zouden zijn discipelen Hem, door een soortgelijke geest gedreven, hebben willen verhinderen op reis te gaan naar Jeruzalem. Zij herinnerden zich wat Hij had gezegd over wat Hem daar zou overkomen, zij kenden de dodelijke vijandschap van de godsdienstige

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Lucas 9:51-56; 10:1-24.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

leiders en zij zouden graag hun Meester hebben afgeraden daarheen te gaan.

Het was voor Jezus heel moeilijk zijn weg te vervolgen tegen de vrees, de teleurstelling en het ongeloof van zijn geliefde discipelen in. Het was hard hen voor te gaan naar de zielsangst en wanhoop die hen in Jeruzalem te wachten stond. Satan stond klaar om zijn verleidingen aan de Zoon des mensen op te dringen. Waarom moest Hij nu naar Jeruzalem gaan, om daar een zekere dood te ondergaan? Overal om Hem heen hongerden mensen naar het brood des levens. Overal waren zieken die op zijn woord van genezing wachtten. Het werk dat door het evangelie gedaan moest worden, was nog maar net begonnen. Hij was in de kracht van zijn leven. Waarom zou Hij niet gaan naar de uitgestrekte delen van de wereld met zijn woorden van genade en zijn helende aanraking? Waarom zou Hij niet de blijdschap ervaren voor Zichzelf van het brengen van licht en vreugde aan die miljoenen, die in duisternis en smart leefden? Waarom zou Hij het aan zijn discipelen overlaten de oogst binnen te halen, terwijl zij zo kleingelovig, zo traag van begrip en handelen waren? Waarom zou Hij nu de dood tegemoet treden en het werk in zijn kinderschoenen achterlaten? De vijand die Christus in de woestijn had tegengestaan, viel Hem nu aan met heftige en sluwe verleidingen. Als Jezus ook maar voor een enkel ogenblik had toegegeven en zijn levensloop ook maar in het minst had veranderd om Zich te redden, zouden Satans engelen hebben getriomfeerd en was de wereld verloren geweest.

Maar Jezus had zijn aangezicht gericht om naar Jeruzalem te gaan. De enige wet in zijn leven was de wil van zijn Vader. Toen Hij als jongen de tempel bezocht, had Hij tegen Maria gezegd: „Wist gij niet, dat Ik bezig moest zijn met de dingen mijns Vaders?”³ Toen Maria Hem in Kana vroeg zijn wondermacht te tonen, luidde zijn antwoord: „Mijn ure is nog niet gekomen.”⁴ Dezelfde woorden had Hij gesproken tegen zijn broers, toen zij er bij Hem op aandrongen naar het feest te gaan. Maar in Gods grote plan was het uur bepaald waarin Hij voor de zonden van de mensen geofferd zou worden, en dat uur zou nu spoedig aanbreken. Hij zou niet falen of aarzelen. Hij richtte zijn weg naar Jeruzalem, waar zijn vijanden al lang plannen hebben gemaakt om zijn leven te nemen. Nu zal Hij het afleggen. Hij was vastbesloten de weg te gaan naar vervolging, verloochening, verwerping, veroordeling en dood.

„Hij zond boden voor Zich uit. En zij gingen heen en kwamen in een dorp der Samaritanen om alles voor Hem gereed te maken.” Maar de mensen daar wilden Hem niet ontvangen, omdat Hij op weg was naar Jeruzalem. Naar hun mening toonde Christus een voorkeur voor de joden, die ze met intense bitterheid haatten. Als Hij was gekomen om de tempel en haar

DE LAATSTE REIS VANUIT GALILEA

eredienst op de berg Gerizim te herstellen, zouden zij Hem vol blijdschap verwelkomd hebben, maar nu ging Hij naar Jeruzalem en zij weigerden Hem hun gastvrijheid. Weinig beseften zij dat zij de beste gave van God van hun deur zonden. Jezus nodigde de mensen uit Hem te ontvangen, Hij vroeg gunsten van hen om tot hen te kunnen naderen en de rijkste zegeningen te kunnen schenken. Voor elke vriendelijkheid, die Hem bewezen werd, gaf Hij een kostbaarder genade. Maar de Samaritanen misten dit door hun vooroordeel en dweepzucht.

Johannes en Jakobus, de boodschappers van Christus, waren erg boos over de belediging die hun Heer werd aangedaan. Zij waren diep verontwaardigd omdat Hij zo ruw door de Samaritanen werd behandeld die Hij door zijn tegenwoordigheid wilde eren. Onlangs nog waren zij met Hem op de berg der verheerlijking geweest en hadden gezien hoe Hij door God was verheerlijkt en door Mozes en Elia was geëerd. Zij meenden dat deze openlijke belediging van de Samaritanen niet zonder een duidelijke straf mocht worden voorbijgegaan.

Zij kwamen bij Christus en brachten Hem de woorden van het volk over. Zij zeiden dat de mensen zelfs hadden geweigerd Hem voor een enkele nacht onderdak te verschaffen. Zij vonden dat Hem een verschrikkelijk onrecht was aangedaan en omdat zij in de verte de berg Karmel zagen, waar Elia de valse profeten had gedood, zeiden zij: „Wilt Gij dat wij zeggen dat vuur van de hemel nederdale en dezen verslinderde gelijk ook Elia gedaan heeft?” Zij waren verbaasd te zien dat Jezus door hun woorden werd gekwetst en nog meer verbaasd toen Hij hen bestrafte: „Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden.” En Hij ging naar een ander dorp.

Het behoort niet tot het werk van Christus om mensen te dwingen Hem te ontvangen. Satan en de mensen die met zijn geest zijn beziel trachten het geweten geweld aan te doen. Onder het voorwendsel van ijver voor het recht brengen mensen, die met boze engelen samenwerken, lijden over hun medemensen om hen zo te bekeren tot hun meningen over de godsdienst, maar Christus toont altijd barmhartigheid en tracht altijd mensen te winnen door de openbaring van zijn liefde. Hij kan geen mededinger toelaten in het leven en aanvaardt geen gedeeltelijke dienst. Hij verlangt alleen vrijwillige dienst, de vrijwillige overgave van het leven, dat door liefde wordt gedrongen. Er bestaat geen overtuigender bewijs dat wij de geest van Satan bezitten dan de neiging om hen, die ons werk niet waarderen of in strijd met onze ideeën handelen, pijn te doen.

Ieder mens is naar lichaam, geest en ziel het eigendom van God. Christus is gestorven om allen te verlossen. Voor God is niets erger dan dat mensen, door hun godsdienstige dweepzucht lijden brengen over hen, die met het

bloed van de Helland zijn gekocht.

„En Hij stond op en vertrok vandaar naar het gebied van Judea en het Overjordaanse, en weder kwamen de scharen bij Hem samen en weder leerde Hij hen zoals Hij gewoon was.”⁵

Een aanzienlijk deel van de laatste maanden van Christus' werk werd doorgebracht in Perea, de provincie in het Overjordaanse, gezien vanuit Judea. Hier verdrong de menigte zich rondom Hem zoals in de beginperiode van zijn werk in Galilea en Hij herhaalde veel van zijn vroeger onderricht.

(Zoals Hij de twaalf had uitgezonden, wees Hij „nog zeventig aan” en Hij zond ze twee aan twee voor Zich uit naar alle steden en plaatsen waar Hij zelf komen zou.”⁶ Deze discipelen waren al enige tijd met Hem geweest om opgeleid te worden voor hun werk. Toen de twaalf op hun eerste zelfstandige zending waren uitgezonden, hadden andere discipelen Jezus op zijn reis door Galilea vergezeld. Op deze wijze hadden zij het voorrecht van nauwe omgang met Hem en kregen zij rechtstreeks persoonlijk onderricht. Nu zou deze grotere groep ook met een aparte opdracht uitgaan.)

(De aanwijzingen aan de zeventig waren gelijkkluidend aan die van de twaalf, maar het bevel dat de twaalf kregen om geen stad van de heidenen of Samaritanen binnen te gaan kregen de zeventig niet. Hoewel Christus zojuist door de Samaritanen was afgewezen, bleef zijn liefde voor hen onveranderd. Toen de zeventig in zijn naam uitgingen, bezochten zij eerst de steden van Samaria. Het persoonlijk bezoek van de Heiland aan Samaria en later de lofbetuigingen over de barmhartige Samaritaan en de dankbare blijdschap van die melaatse, een Samaritaan, die als enige van de tien terugkeerde om Christus te bedanken, hadden grote betekenis voor de discipelen. De les drong diep tot hen door. In zijn opdracht aan hen, kort voor zijn hemelvaart, noemde Jezus Samaria behalve Jeruzalem en Judea als de plaatsen waarheen ze eerst het evangelie moesten brengen. Zijn onderricht had hen gereedgemaakt aan deze opdracht gehoor te geven. Toen zij in naam van hun Meester naar Samaria gingen, vonden zij de mensen daar gereed om hen te ontvangen. De Samaritanen hadden gehoord hoe Jezus hen prees en kenden zijn werken van barmhartigheid voor de mensen van hun volk. Zij zagen dat Hij, ondanks hun ruwe behandeling alleen gedachten van liefde jegens hen koesterde en hun harten werden gewonnen. Na zijn hemelvaart heetten zij de boodschappers van de Heiland welkom en de discipelen vergaderden een rijke oogst onder hen, die vroeger hun bitterste vijanden waren geweest. „Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven; naar waarheid zal Hij het recht openbaren.” „Op zijn naam zullen de heidenen hopen.”⁷

(Toen Jezus de zeventig uitzond, gebod Hij hun, zoals Hij de twaalf had

DE LAATSTE REIS VANUIT GALILEA

geboden, dat zij hun aanwezigheid niet moesten opdringen waar zij niet welkom waren. „Als gij in een stad komt waar men u niet ontvangt,” zei Hij, „gaat naar buiten op haar straten en zegt: Ook het stof van uw stad dat aan onze voeten kleeft, wissen wij af tegen u; doch weet dit dat het koninkrijk Gods nabij gekomen is.” Zij moesten dit niet doen uit wraakgevoelens of wegens gekwetste waardigheid, maar ze moesten laten zien hoe erg het is Gods boodschap of zijn boodschappers af te wijzen. Het verwerpen van Gods dienstknechten wil zeggen dat wij Christus zelf verwerpen. }

„Ik zeg u,” voegde Jezus eraan toe, „dat het voor Sodom in die dag draaglijker zal zijn dan voor die stad.” Toen gingen zijn gedachten naar de Galilese steden waar zoveel van zijn werk was gedaan. Met diep bedroefde stem riep Hij uit: „Wee u, Chorazin, wee u, Betsaida, want indien in Tyrus en Sidon die krachten waren geschied welke in u geschied zijn, reeds lang zouden zij zich in zak en as gezeten, hebben bekeerd. Doch het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn in het oordeel dan voor u. En gij, Kafarnaüm, zult gij tot de hemel verheven worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen.”

Gods rijkste zegeningen waren aan die bedrijvige steden rond het meer van Galilea om niet aangeboden. Dagelijks was de Vorst des levens onder hen in- en uitgegaan. Gods heerlijkheid, waarnaar profeten en koningen hadden verlangd om die te zien, had op de scharen geschieden die zich om de Heiland hadden verdrongen. Toch hadden zij de gave van de hemel gewelgerd.

Met veel vertoon van voorzichtigheid hadden de rabbi's het volk gewaar-schuwd om de nieuwe leerstellingen die deze nieuwe leraar bracht, niet aan te nemen, want zijn theorieën en gebruiken waren in strijd met de leer van de vaders. Het volk geloofde wat de priesters en Farizeeën onderwezen in plaats van te trachten Gods Woord voor zichzelf te begrijpen. Zij eerden de priesters en oversten in plaats van God en verwierpen de waarheid om aan hun eigen overleveringen vast te houden. Velen waren diep onder de indruk en bijna overreed, maar zij volgden niet hun overtuiging en werden niet tot de volgelingen van Christus gerekend. Satan hield hun zijn verleidingen voor tot het licht in hun ogen als duisternis was. Zo verwierpen velen de waarheid die hun redding zou zijn geweest.

De Waarachtige Getuige zegt: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.”^a Elke waarschuwing, vermaning en smeekbede in Gods Woord of bij monde van zijn boodschappers is een klop op de deur van het hart. Het is Jezus' stem die vraagt om binnengelaten te worden. Met elk negeren van het kloppen wordt het vermogen om te openen minder. Als wij vandaag niet reageren op de indruk die de Heilige Geest maakt, zal deze indruk morgen minder sterk zijn. Het hart wordt minder ontvankelijk en geraakt in het gevaar zich

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

weinig te storen aan de korte duur van het leven en de eeuwigheid, die daarop volgt. Als wij in het oordeel veroordeeld worden zal dat niet komen omdat wij gedwaald hebben, maar omdat wij de door God gezonden mogelijkheden om de waarheid te leren kennen hebben veronachtzaamd.]

Evenals de apostelen hadden de zeventig bovennatuurlijke gaven ontvangen als bevestiging op hun werk. Toen hun werk volbracht was, keerden zij vol blijdschap terug en zeiden: „Heer, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in uw naam.” Jezus antwoordde: „Ik zag de Satan als een bliksem uit de hemel vallen.”

[Tonelen uit het verleden en de toekomst stonden Jezus voor ogen. Hij zag Lucifer zoals deze in het begin uit de hemel was verdreven. Hij zag vooruit naar de momenten van zijn eigen zielsangst, als ten aanschouwe van alle werelden de aard van de bedrieger zou worden ontmaskerd. Hij hoorde de kreet: „Het is volbracht!”⁹, waarmee werd aangekondigd dat de verlossing van het verloren mensdom voor altijd vast stond, dat de hemel voor altijd beveiligd zou zijn tegen de aanklachten, de verleidingen en aanmatigingen die Satan zou influisteren.]

Jezus zag over het kruis van Golgota met zijn zielsangst en schande heen naar de grote dag, waarop de vorst van de machten in de lucht zijn ondergang tegemoet zal gaan op de aarde, die zo lang door zijn opstand is besmeurd. Jezus zag hoe het werk van het kwaad voor altijd voorbij zou zijn en Gods vrede hemel en aarde zou vervullen.

Voortaan zouden Christus' volgelingen Satan zien als een verslagen vijand. Aan het kruis zou Jezus de overwinning voor hen behalen. Hij wilde dat zij die overwinning als de hunne zouden beschouwen. „Zie,” zei Hij, „Ik heb u macht gegeven om op slangen en schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand, en niets zal u enig kwaad doen.”

[De almacht van de Heilige Geest is de bescherming van iedere berouwvolle mens. Niemand die boetvaardig en gelovig aanspraak maakt op de bescherming van Christus zal in de macht van de vijand geraken. De Heiland staat naast de zijnen, die beproefd en verzocht worden. Met Hem aan hun zij bestaat er geen mislukken, verlies, onmogelijkheid of nederlaag. Wij kunnen alle dingen doen door Hem die ons kracht geeft. Als verzoeken en beproevingen komen, moet u niet wachten tot alle moeilijkheden opgelost zijn maar zien op Jezus, uw Helper.]

Er zijn christenen die maar al te veel over Satans macht spreken en denken. Zij denken over hun tegenstander, zij bidden over hem, zij spreken over hem en in hun verbeelding wordt hij steeds groter en machtiger. Het is waar dat Satan machtig is, maar Gode zij dank hebben wij een machtige Heiland, die de boze uit de hemel heeft verdreven. Satan vindt het

DE LAATSTE REIS VANUIT GALILEA

prettig als wij zijn macht vergroten. Waarom zouden wij niet over Jezus spreken? Waarom niet zijn macht en naam groot maken?

De regenboog der belofte rondom Gods troon is een altijddurende getuigenis dat God de wereld zo heeft liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.¹⁰ De boog getuigt voor het ganse heelal dat God zijn volk nooit in de steek zal laten in hun strijd tegen het kwaad. Het is voor ons een verzekering van kracht en bescherming zolang Gods troon staat.

Jezus voegde eraan toe: „Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheugt u dat uw namen staan opgetekend in de hemelen.” Verheug u niet over het bezitten van macht, opdat u niet uw afhankelijkheid van God uit het oog verliest. Wees op uw hoede dat geen zelfvoldaanheid optreedt en u uw werk in eigen kracht gaat doen in plaats van in de geest en de kracht van uw Meester. Wij zijn maar al te licht geneigd het ons als een verdienste aan te rekenen als ons werk enig succes heeft. Wij voelen ons geveild en verhoogd en op anderen wordt niet de indruk gemaakt dat God alles in allen is. De apostel Paulus zegt: „Als ik zwak ben, dan ben ik machtig.” Als wij ons bewust zijn van onze zwakheid, leren wij afhankelijk te zijn van een macht die ons niet eigen is. Niets heeft zulk een greep op het leven als het blijvend besef van onze verantwoordelijkheid ten opzichte van God. Niets dringt zo diep door in de motieven van ons gedrag als het bewustzijn van Christus' vergevende liefde. Wij moeten met God in aanraking komen, worden dan vervuld met zijn Heilige Geest die ons in staat stelt onze medemensen te benaderen. Wees dan blij dat u door Christus verbonden bent met God en lid bent van het hemels gezin. Als u verder ziet dan uzelf zult u zich steeds bewust zijn van de zwakheid van het menselijk geslacht. Hoe minder u van uzelf denkt, des te duidelijker en volkomener zal uw besef zijn van de uitnemendheid van uw Heiland. Hoe hechter u verbonden bent met de bron van licht en macht, des te meer licht zult u ontvangen en des te groter werk kunt u doen voor God. Wees blij dat u één bent met God, één met Christus en met het hele gezin in de hemel.

Terwijl de zeventig luisterden naar de woorden van Christus, sprak de Heilige Geest indringend tot hen met een levende werkelijkheid en schreef de waarheid in het hart. Hoewel de scharen om hen heen stonden, waren zij als het ware ingesloten met God.

Jezus wist dat de bezieling van dat moment hen had aangegrepen en Hij verblijdde Zich door de Heilige Geest en zei: „Ik dank U Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens geopenbaard. Ja Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. Alle dingen zijn Mij overgegeven door

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

de Vader en niemand weet wie de Zoon is dan de Vader, en wie de Vader is dan de Zoon en wie het de Zoon wil openbaren.”

De mensen die door de wereld geëerd worden, de zogenaamde groten en wijzen, konden met al hun voorgewende wijsheid het karakter van Christus niet begrijpen. Zij oordeelden naar wat ze zagen, op grond van de vernedering die Hem als mens ten deel viel. Maar de vissers en tollenaars mochten de Onzienlijke aanschouwen. Zelfs de discipelen begrepen niet alles wat Jezus hen wilde openbaren, maar van tijd tot tijd werd hun verstand verlicht, als zij zich openstelden voor de macht van de Heilige Geest. Zij beseften dat de machtige God, gekleed in menselijke gedaante, bij hen was. Jezus verheugde Zich dat deze kennis, die de wijzen en verstandigen niet bezaten, aan deze eenvoudige mensen was geopenbaard. Dikwijls waren zij, als Hij hun de geschriften van het Oude Testament voorhield en liet zien hoe zij op Hem en zijn verzoenend werk van toepassing waren, wakker geschud door zijn Geest en opgeheven in een hemelse atmosfeer. Zij hadden van de geestelijke waarheden, gesproken door de profeten, een beter begrip dan de schrijvers zelf. Voortaan zouden zij de Geschriften van het Oude Testament niet lezen als leerstellingen van schriftgeleerden en Farizeeën, niet als de uitspraken van wijze mensen die dood waren, maar als een nieuwe openbaring van God. Ze zagen Hem, „die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.”¹²

De enige manier om een beter begrip te krijgen van de waarheid is het hart gevoelig te houden, onderworpen aan de Geest van Christus. Het leven moet gereinigd worden van ijdelheid en trots en ontledigd van alles dat er voorheen beslag op heeft gelegd en Christus moet er als Koning heersen. Menselijke kennis is te beperkt om de verzoening te begrijpen. Het verlossingsplan is zo verreikend dat wijsbegeerte er geen verklaring voor heeft. Het zal altijd een geheim blijven, dat door de meest diepzinnige redenering niet kan worden doorgrond. De kennis der zaligheid kan niet verklaard worden maar wel uit ervaring gekend worden. Alleen wie zijn eigen zondigheid ziet, kan inzien hoe dierbaar de Heiland is.

De lessen die Christus onderwees terwijl Hij langzaam van Galilea naar Jeruzalem reisde, bevatten een schat van onderricht. Het volk luisterde gretig naar zijn woorden. Zowel in Perea als in Galilea stonden de mensen minder onder de invloed van joodse dweepzucht dan in Judea en zijn leer vond weerklink in hun hart.

Christus vertelde veel van zijn gelijkenissen in deze laatste maanden van zijn werk. De priesters en rabbi's achtervolgden Hem met toenemende bitterheid en Hij kleedde zijn waarschuwingen tegen hen in zinnebeelden. Zij konden zijn bedoeling niet misverstaan maar vonden niets in zijn woor-

DE LAATSTE REIS VANUIT GALILEA

den waarop zij tegen Hem een beschuldiging konden inbrengen. In de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar vormde het eigengereide gebed: „O God, ik dank U dat ik niet zó ben als andere mensen” een scherpe tegenstelling met de smeekbede van de boetvaardige zondaar: „Wees mij, zondaar, genadig.”¹³ Op deze wijze berispte Christus de huichelarij van de joden. Met het beeld van de onvruchtbare vijgeboom en van de grote maaltijd voorzegde Hij de ondergang die de onboetvaardige natie spoedig zou treffen. Zij, die minachtend de uitnodiging tot het evangelie hadden verworpen, hoorden zijn waarschuwendende woorden: „Ik zeg u: Niemand van die mannen welke genodigd waren, zal van mijn maaltijd proeven.”¹⁴

Van bijzondere waarde was het onderricht dat de discipelen kregen. De gelijkenis van de volhardende weduwe en van de vriend die midden in de nacht om brood vroeg gaven nieuwe betekenis aan zijn woorden: „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.”¹⁵ En vaak werd hun wankel geloof gesterkt als zij zich herinnerden dat Christus had gezegd: „Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen en laat Hij hen wachten? Ik zeg u dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen.”¹⁶

Christus herhaalde de prachtige gelijkenis van het verloren schaap. Hij maakte de les nog duidelijker toen Hij vertelde over het verloren zilverstuk en de afgedwaalde zoon. De discipelen konden toen nog niet de kracht van deze lessen begrijpen, maar na de uitstorting van de Heilige Geest begrepen zij beter de les van de afgedwaalde zoon, toen zij zagen hoe de heidenen naderden en de joden toornig en jaloers waren. Zij konden beter de blijdschap van Christus' woorden begrijpen: „Wij moesten feest vieren en vrolijk zijn”, want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden.”¹⁷ Toen zij uitgingen in de naam van hun Meester en smaad en armoede en vervolging hadden te verduren, schep-ten zij dikwijls moed door te herhalen wat Jezus tijdens deze laatste reis had gezegd: „Weest niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het koninkrijk te geven. Verkoopt uw bezittingen om aalmoezen te geven. Maakt u beurzen die niet oud worden, een schat die nooit opraakt, in de hemelen, waar geen dief blijktomt en geen mot ze schaadt. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.”¹⁸

---

¹ Johannes 7:6

² Johannes 3:14

³ Lucas 2:49

⁴ Johannes 2:4

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

- ⁵ Marcus 10:1**
- ⁶ Lucas 10:1**
- ⁷ Jesaja 42:3; Matteüs 12:21**
- ⁸ Openbaring 3:20**
- ⁹ Johannes 19:30**
- ¹⁰ Johannes 3:16**
- ¹¹ 2 Korintiërs 12:10**
- ¹² Johannes 14:17**
- ¹³ Lucas 18:11,13**
- ¹⁴ Lucas 14:24**
- ¹⁵ Lucas 11:9**
- ¹⁶ Lucas 18:7,8**
- ¹⁷ Lucas 15:32,24**
- ¹⁸ Lucas 12:32-34**

De barmhartige Samaritaan

In de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan illustreert Christus de aard van ware godsdienst. Hij laat zien dat deze niet bestaat uit stelsels, geloofsbelijdenissen of vormen maar uit het doen van liefdevolle daden, het weldoen aan anderen in oprechte goedheid.

Terwijl Christus het volk onderrichte, stond een wetgeleerde op om Hem te verzoeken. Hij zei: „Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?” Onder ademloze spanning wachtte de grote menigte het antwoord af. De priesters en rabbi's hadden gemeend dat zij Christus konden vangen door de wetgeleerde deze vraag te laten stellen. Maar Christus voelde niets voor een twistgesprek. Hij liet de vragensteller zijn eigen vraag beantwoorden. „Wat staat in de wet geschreven?”, zei Hij, „hoe leest gij?” De Joden beschuldigden Jezus nog steeds dat Hij de wet, die op de Sinai was gegeven, licht achtte, maar Hij stelde het antwoord op de vraag afhankelijk van het houden van Gods geboden.

De wetgeleerde zei: „Gij zult de Here uw God liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand en uw naaste als uzelf.” Jezus zei: „Gij hebt juist geantwoord. Doe dat en gij zult leven.”

De wetgeleerde was niet tevreden met de positie en het werk der Farizeëën. Hij had de Schriften bestudeerd met het verlangen hun ware betekenis te leren kennen. Hij stelde een levendig belang in de zaak en had in oprechtheid gevraagd: „Wat moet ik doen?” In zijn antwoord betreffende de eisen der wet ging hij voorbij aan alle ceremoniële en vormelijke geboden. Deze hadden volgens hem geen waarde. Hij noemde de twee grote beginselen waaraan heel de wet en de profeten hangen. Dit antwoord, dat Christus goedkeurde, gaf de Heiland een voordeel boven de rabbi's. Zij konden Hem niet veroordelen voor het bevestigen van wat een uitlegger der wet naar voren had gebracht.

„Doe dat en gij zult leven,” zei Jezus. Hij stelde de wet voor als een godde-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Lucas 10:25-37.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

lijk geheel en onderwees in deze les dat het onmogelijk is één gebod te houden en een ander te overtreden, want eenzelfde beginsel beheerst alle geboden. De toekomst van de mens wordt bepaald door zijn gehoorzaamheid aan heel de wet. Liefde boven alles voor God en onpartijdige liefde voor de mens zijn de beginselen die in het leven tot uiting moeten komen.

De wetgeleerde kwam tot de ontdekking dat hij zelf een overtreder van de wet was. De diepgaande woorden van Christus hadden hem overtuigd. Hij had de gerechtigheid der wet, die hij voorgaf te begrijpen, niet in praktijk gebracht. Berouw was nodig, maar in plaats van zich te bekeren, trachtte hij zich te rechtvaardigen. Liever dan de waarheid te erkennen, trachtte hij aan te tonen hoe moeilĳk het vervullen van het gebod is. Zo hoopte hij zowel aan de beschuldiging te ontkomen als zich te rechtvaardigen in de ogen van het volk. De woorden van de Heiland hadden hem laten zien dat zijn vraag overbodig was omdat hij er zelf een antwoord op had gegeven. Toch stelde hij een andere vraag: „Wie is mijn naaste?”

Onder de joden bracht deze vraag eindeloze redetwisten. Zij twijfelden er niet aan wat betreft de heidenen en de Samaritanen. Dat waren vreemdelingen en vijanden. Maar waar moest het onderscheid gemaakt worden onder hun eigen volk en onder de verschillende lagen der maatschappij? Wie moesten de priester, de rabbi, de oudste als hun naaste beschouwen? Zij brachten hun leven door in een kringloop van ceremoniën om zich te reinigen. Aanraking met de onwetende en zorgeloze schare, zeiden zij, zou oorzaak zijn van een onreinheid die met veel moeite weggedaan kon worden. Moesten zij de „onreinen” als naasten zien?

Weer weigerde Jezus op een geschilpunt in te gaan. Hij laakte niet de dweepzucht van hen die klaarstonden om Hem te veroordelen. Maar door een eenvoudig verhaal hield Hij zijn toehoorders zulk een beeld van goddelijke liefde voor ogen, dat de harten van allen werden getroffen en de wetgeleerde de waarheid moest erkennen.

De manier om het duister te verdrijven is licht toe te laten. De beste manier om dwaling aan te pakken is het brengen van de waarheid. De openbaring van Gods liefde brengt de misvorming en zonde van het zelfzuchtig hart aan het licht.

„Een zeker mens,” zei Jezus, „daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen. Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem doch ging aan de overzijde voorbij. Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.” Dit was geen denkbeeldig toneel maar een werkelijk voorval, waarvan bekend was dat het zich precies zo had afge-

DE BARMHARTIGE SAMARITAAN

speeld. De priester en de Leviet die aan de andere zijde voorbijgegaan waren, bevonden zich onder de schare die naar de woorden van Christus luisterde.

Onderweg van Jeruzalem naar Jericho moest de reiziger trekken door een deel van de woestijn van Judea. De weg voerde door een woest rotsachtig ravijn dat door rovers onveilig werd gemaakt en dikwijls het toneel was van geweld. Hier werd de reiziger aangevallen, ontdaan van alles wat waarde had, gewond en gekneusd en halfdood aan de kant van de weg achtergelaten. Terwijl hij daar lag, kwam een priester langs die weg, maar hij wierp alleen maar een blik op de gewonde man. Toen verscheen de Leviet. Benieuwd om te weten wat er gebeurd was, bleef hij staan en keek naar de lijder. Hij wist wat hij moest doen maar het was geen aangename plicht. Hij wilde dat hij niet langs die weg was gekomen, zodat hij de gewonde man niet had gezien. Hij maakte zich wijs dat de zaak hem niet aanging.

Beide mannen bekleedden een heilig ambt en gaven voor dat zij de Schriften konden uitleggen. Zij maakten deel uit van een groep mensen die in het bijzonder door God was gekozen om Hem bij het volk te vertegenwoordigen. Zij moesten tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en de dwalenden.¹ Zo konden ze de mensen ertoe brengen Gods grote liefde voor de mensheid te begrijpen. Het werk dat zij moesten doen was hetzelfde dat Jezus als het zijne had omschreven toen Hij zei: „De Geest des Heren is op Mij. Daarom is het dat Hij Mij gezalfd heeft om aan armen het evangelie te brengen; Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid.”²

Gods engelen zien de ellende van Gods gezin op aarde en staan klaar om met de mens samen te werken in het verlichten van druk en lijden. In zijn voorzienigheid had God de priester en Leviet langs de weg doen gaan waar de gewonde man lag, opdat zij zijn behoefte aan barmhartigheid en hulp zouden zien. Heel de hemel zag toe om te zien of de harten van deze mannen getroffen zouden worden door medelijden met menselijke jammer. De Heiland was het geweest die de Hebreëen in de woestijn had onderricht; uit de wolkkolom en de vuurkolom had Hij een heel andere les doen horen dan de mensen nu kregen van hun priesters en leraars. De barmhartige voorzieningen van de wet strekten zich zelfs uit tot de lagere dieren, die niet in staat zijn in woorden hun noden en lijden te uiten. Mozes had hiertoe aanwijzingen gekregen voor het volk van Israël: „Wanneer gij een verdwaald rund of ezel van uw vijand aantreft, zult gij hem zeker terugbrengen. Wanneer gij de ezel van uw vijand onder zijn last ziet bezwijken, zult gij dit niet onverschillig aan hem overlaten, gij zult hem zeker helpen met afladen.”³ Maar in de man, die door rovers was gewond, bracht Jezus

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

het geval van een broeder in het lijden. Hoeveel groter zou hun medelijden moeten zijn met hem dan met een lastdier! God had hun door Mozes de boodschap gegeven dat de Here hun God een grote, sterke en vreselijke God was, die wees en weduwe recht doet en de vreemdeling liefde bewijst. Daarom gebod hij: „Daarom zult gij de vreemdeling liefde bewijzen.” „Gij zult hem liefhebben als uzelf.”⁴

Job had gezegd: „Geen vreemdeling overnachtte buiten, mijn deuren deed ik open voor de reiziger.” En toen de beide engelen in menselijke gedaante naar Sodom kwamen, boog Lot zich met zijn gelaat naar de aarde en zei: „Zie toch, mijne heren, neemt toch uw intrek in het huis van uw knecht, overnacht.”⁵ De priester en de Leviet kenden al deze lessen maar zij hadden ze niet in praktijk gebracht. Ze waren opgevoed in de school van de nationale dweepzucht en zelfzuchtig, bekrompen en op zichzelf gericht. Toen zij de gewonde man zagen, konden zij niet zeggen of hij al dan niet tot hun volk behoorde. Zij meenden dat hij best een Samaritaan kon zijn en wendden zich af.

De wetgeleerde zag in hun daad zoals Christus deze beschreef niets wat strijdig was met hetgeen hij had geleerd over de eisen van de wet. Maar nu werd een ander beeld naar voren gebracht.

Een zekere Samaritaan kwam op zijn reis bij de plaats waar de lijder lag. Toen hij hem zag, had hij medelijden met hem. Hij vroeg niet of de vreemdeling een jood of een heiden was. Als het een jood was, wist de Samaritaan heel goed dat de man, als de rollen waren omgedraaid, hem in het gezicht zou hebben gespuwd en vol verachting verder zou zijn gegaan. Maar hij aarzelde niet op grond van deze gedachte. Hij dacht er niet bij na dat hij bloot stond aan geweld door op die plaats te blijven. Voldoende was dat hier een mens was die leed en hulp nodig had. Hij nam zijn eigen mantel om hem daarmee te bedekken. De olie en de wijn, bestemd voor zijn eigen reis, gebruikte hij om de gewonde man te helpen en te verfrissen. Hij tilde hem op zijn rijdier en ging langzaam met gelijke tred verder, zodat de vreemdeling niet zou schokken en daardoor nog meer pijn zou moeten lijden. Hij bracht hem naar een herberg en zorgde tijdens de nacht voor hem, terwijl hij liefdevol bij hem waakte. Toen de zieke man de volgende morgen wat beter was, waagde de Samaritaan het verder te gaan. Voor hij vertrok, stelde hij hem onder de zorg van de herbergier, betaalde de kosten en liet een bedrag voor hem achter. Nog niet tevreden met dit alles, trof hij schikkingen voor verdere behoeften en zei tot de waard: „Verzorg hem, en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden op mijn terugreis.”

Toen het verhaal uit was, vestigde Jezus zijn blik op de wetgeleerde alsof Hij las wat hij dacht en zei: „Wie van deze drie dunkt u dat de naaste

DE BARMHARTIGE SAMARITAAN

geweest is van de man die in handen der rovers was gevallen?"

Zelfs nu kon de wetgeleerde het woord Samaritaan nog niet uitspreken. Hij antwoordde: „Die hem barmhartigheid bewezen heeft.” Jezus zei: „Ga heen, doe gij evenzo.”

Op deze wijze is de vraag, „Wie is mijn naaste?” voor altijd beantwoord. Christus heeft laten zien dat onze naaste niet alleen iemand is die deel uitmaakt van onze gemeente of van ons geloof. De vraag verwijst niet naar ras, kleur of stand. Onze naaste is iedereen die onze hulp nodig heeft. Onze naaste is iedereen die gewond en gekneusd is door de vijand. Onze naaste is iedereen die het eigendom is van God.

In de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan tekende Jezus een beeld van Zichzelf en van zijn werk. De mens was bedrogen, gekwetst, beroofd en geruineerd door Satan. Hij moest omkomen. Maar de Helland had medelijden met onze hulpeloze toestand. Hij verliet zijn heerlijkheid om ons te hulp te komen. Hij vond ons op het punt te sterven en heeft ons lot op Zich genomen, heeft onze wonden genezen, en ons bedekt met het kleed van zijn gerechtigheid. Hij heeft ons een weg ter ontkoming geopend en volledige voorziening getroffen ten eigen koste. Hij is gestorven om ons te redden. Terwijl Hij wijst op zijn eigen voorbeeld, zegt Hij tot zijn volgelingen: „Dit gebied ik u, dat gij elkander liefhebt.” „Gelijk ik u heb liefgehad, dat gij ook elkander liefhebt.”⁶

De wetgeleerde had aan Jezus gevraagd: „Wat moet ik doen?” En Jezus, die liefde voor God en de mensen ziet als de som van gerechtigheid, had gezegd: „Doe dat en gij zult leven.” De Samaritaan had gehoorzaamd aan de voorschriften van een vriendelijk, liefhebbend hart en hierdoor bewezen dat hij een dader der wet was. Christus zei tot de wetgeleerde: „Ga heen en doe gij evenzo.” Doen en niet alleen zeggen, wordt van Gods kinderen verwacht. „Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen als Hij gewandeld heeft.”⁷

De les is nu nog even nodig als toen Jezus ze gesproken heeft. Zelfzucht en koude vormelijkheid hebben het vuur van liefde vrijwel gedoofd en de goede eigenschappen die het karakter aangenaam moeten maken, verdreven. Velen die zeggen dat zij zijn naam dragen hebben uit het oog verloren dat de christenen Christus moeten vertegenwoordigen. Als er geen daadwerkelijk zelfopofferen is ten goede van anderen, in het gezin, in de omgeving, in de gemeente, waar dan ook, zijn wij geen christenen, wat onze belijdenis ook moge zijn.

Christus heeft zijn belangen verbonden met die van het mensdom en Hij vraagt ons met Hem één te worden in het redden van de mensheid. „Om niet hebt gij het ontvangen,” zegt Hij, „geeft het om niet.” Zonde is het allergrootste kwaad en het is aan ons met de zondaar medelijden te

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

hebben en hem te helpen. Er zijn velen die dwalen en die hun schande en dwaasheid beseffen. Zij hongeren naar bemoedigende woorden. Zij zien op hun fouten en dwalingen tot zij wanhopig zijn. Deze mensen mogen wij niet veronachtzamen. Als wij christenen zijn, zullen wij niet aan de andere kant voorbijgaan en ons zover mogelijk distanciëren van degenen die onze hulp het meest nodig hebben. Als wij mensen in nood zien, hetzij door ziekte of door zonde, mogen wij nooit zeggen: Dat gaat mij niet aan.

„Helpt gij die geestelijk zijn, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid.”⁸ Dring door geloof en gebed de macht van de vijand terug. Spreek woorden van geloof en bemoediging die als een genezende balsem zullen zijn voor mensen die gekwetst en gewond zijn. Heel veel mensen zijn zwak en moedeloos geworden in de grote levensstrijd, terwijl een enkel vriendelijk opgewekt woord hen de kracht zou hebben gegeven om te overwinnen. Nooit mogen wij een lijder voorbijgaan zonder hem te troosten met de vertroosting waarmee God ons vertroost.

Dit alles is slechts de vervulling van het beginsel van de wet, het beginsel dat geïllustreerd is in de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan, dat tot uiting kwam in het leven van Jezus. Zijn karakter openbaart de ware betekenis van de wet en laat zien wat bedoeld wordt met het liefhebben van onze naaste als onszelf. Als Gods kinderen barmhartigheid, vriendelijkheid en liefde jegens alle mensen openbaren, getuigen zij eveneens van de aard van Gods geboden. Zij getuigen van het feit dat de wet des Heren volmaakt is en de ziel verkwikt.⁹ Wie deze liefde niet openbaart, overtreedt de wet, die hij zegt te eerbiedigen. Want de geest die wij jegens onze broeders openbaren laat zien wat onze geest ten opzichte van God is. Gods liefde in het hart is de enige bron van liefde voor de naaste. „Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan ook God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben.” „Geliefden, indien wij elkander liefhebben, blijft God in ons en zijn liefde is in ons volmaakt geworden.”¹⁰

---

¹ Hebrëeën 5:2

² Lucas 4:18

³ Exodus 23:4,5

⁴ Deuteronomium 10:17-19; Leviticus 19:34

⁵ Job 31:32; Genesis 19:2

⁶ Johannes 15:17; 13:34

⁷ 1 Johannes 2:6

⁸ Galaten 6:1

⁹ Psalm 19:8

¹⁰ 1 Johannes 4:20,12

Niet met uiterlijk vertoon

Sommige Farizeeën waren bij Jezus gekomen met de vraag wanneer het koninkrijk Gods zou komen. Ruim drie jaren waren verstreken sinds Johannes de Doper de boodschap had gepredikt die als een klaroenstoot in het land had geklonken: „Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.”¹ Tot dusver hadden de Farizeeën geen teken gezien van de oprichting van het koninkrijk. Velen van hen die Johannes hadden verworpen en Jezus bij iedere stap hadden tegengewerkt, deden het voorkomen alsof zijn zending mislukt was.

Jezus antwoordde: „Het rijk Gods komt niet met uiterlijk vertoon; ook zal men niet zeggen, zie hier is het! of daar! want het koninkrijk Gods is bij u.” Gods koninkrijk begint in het hart. Zie niet hier of daar naar manifestaties van aardse macht als aanduiding van zijn komst.

„Er zullen dagen komen,” zei Hij tot zijn discipelen, „dat gij zult begeren één der dagen van de Zoon des mensen te zien en gij die niet zult zien.”

Omdat mijn werk niet gepaard gaat met aardse pracht, loopt u gevaar de heerlijkheid ervan niet op te merken. U beseft niet hoe groot het voorrecht is dat u op dit ogenblik Hem, die het leven en het licht der mensen is, in uw midden hebt, al is Hij gehuld in menselijke gedaante. De dagen zullen komen dat gij verlangend zult terugzien naar de gelegenheden die u nu hebt door met Gods Zoon om te gaan en te spreken.

De discipelen konden door hun zelfzucht een aardse gezindheid niet de geestelijke heerlijkheid bevatten die Hij hen wilde openbaren. Pas nadat Christus was opgevaren naar de Vader en de Heilige Geest op de gelovigen was uitgestort, waardeerden de discipelen ten volle de aard en het werk van de Heiland. Nadat zij de doop van de Heilige Geest hadden ontvangen begonnen zij in te zien dat ze in de tegenwoordigheid van de Heer der heerlijkheid zelf waren geweest. Toen zij zich de woorden van Christus herinnerden, werd hun geest geopend, zodat zij de profetieën begrepen en de wonderen die Hij had gedaan, verstonden. De wonderen van zijn leven

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Lucas 17:20-22.

gingen aan hun geest voorbij en zij waren als mensen die uit een droom wakker worden. Zij beseften dat het Woord vlees geworden was en onder hen had gewoond „en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.”²

Christus was werkelijk van God naar een zondige wereld gekomen om de gevallen zonen en dochters van Adam te redden. De discipelen vonden zich, nu zij dit beseften, veel onbelangrijker dan voor zij het begrepen hadden. Nooit kregen zij er genoeg van zijn woorden en daden te herhalen. De lessen die ze vroeger maar vaag hadden begrepen, kwamen nu als een nieuwe openbaring tot hen. De Schrift werd voor hen een nieuw boek.

Terwijl de discipelen de profetieën onderzochten, die van Christus getuigen, kwamen zij in aanraking met de Godheid en leerden van Hem, die was opgevaren naar de hemel om het werk, dat Hij op aarde was begonnen, te voltooien. Zij erkenden het feit dat in Hem een kennis woonde die geen mens zonder Gods hulp ooit kon begrijpen. Zij hadden de hulp nodig van Hem, over wie koningen, profeten en rechtvaardigen hadden gesproken. Verbaasd lazen en herlazen zij de profetische beschrijvingen van zijn karakter en werk. Hoe weinig hadden zij maar van de profetische Schriften begrepen! Wat waren ze traag van begrip geweest in het opnemen van de grote waarheden die van Christus getuigen!

Toen zij Hem zagen in zijn vernedering, tijdens zijn leven als mens onder de mensen, hadden zij niet het geheim van zijn menswording, het tweeledig karakter van zijn natuur begrepen. Hun ogen werden gehouden, zodat zij niet ten volle de godheid in menselijke gedaante onderscheidden. Maar nadat zij door de Heilige Geest waren verlicht, verlangden zij Hem weer te zien en zich aan zijn voeten te zetten. Wat wilden zij graag dat Hij bij hen zou komen om de Schriften te verduidelijken die zij niet begrepen! Hoe aandachtig zouden zij naar zijn woorden luisteren! Wat had Christus bedoeld toen Hij had gezegd: „Nog veel heb ik u te zeggen maar gij kunt het thans niet dragen?”³

Wat wilden zij graag alles weten! Zij betreurden het dat hun geloof zo zwak was geweest, dat hun meningen zover naast de waarheid waren geweest, dat zij zo hadden gefaald in het begrijpen van de werkelijkheid!

God had een voorloper gezonden om de komst van Christus aan te kondigen en de aandacht van het joodse volk en van de wereld te vestigen op zijn werk, zodat de mensen gereed zouden zijn om Hem te ontvangen.

De wonderbare Mens die Johannes had aangekondigd had meer dan dertig jaar temidden van hen geleefd zonder dat zij Hem hadden herkend als de van God Gezondene. De discipelen verweten zichzelf dat zij hun meningen hadden laten doordringen door het heersend ongelooft en hun

NIET MET UITERLIJK VERTOON

begrip hadden laten verduisteren.

Het Licht van deze duistere wereld had in het duister geschinen en zij hadden niet opgemerkt vanwaar deze stralen waren gekomen. Zij hadden zich afgevraagd waarom zij een dusdanige weg hadden gevolgd dat Christus hen moest berispen. Vaak herhaalden zij zijn gesprekken en zeiden: Waarom hebben we toegelaten dat aardse overdenkingen en de tegenstand van de priesters en de rabbi's ons hebben verward, zodat we niet begrepen dat Eén, groter dan Mozes, onder ons was en dat Eén, wijzer dan Salomo, ons onderrichtte? Hoe afgestompt zijn wij geweest! Wat was ons begrip traag!

Tomas wilde niet geloven eer hij zijn vinger in de wonde had gelegd, die de Romeinse soldaten hadden toegebracht. Petrus had Hem verloochend toen Hij vernederd en verworpen werd. Deze pijnlijke herinneringen kwamen hen helder voor de geest. Zij waren met Hem geweest maar zij hadden Hem niet gekend of gewaardeerd. Hoe beroerde dit alles hen toen zij zich van hun ongelof bewust werden!

Toen de priesters en de oversten zich tezamen tegen hen verbonden en zij voor raadsvergaderingen werden gebracht en in de gevangenis terechtkwamen, verheugden de volgelingen van Christus zich „dat zij verwaardigd waren ter wille van de naam smadelijk behandeld te zijn.”⁴ Zij verheugden zich dat zij ten aanschouwe van mensen en engelen konden aantonen dat zij de heerlijkheid van Christus erkenden en Hem ten koste van alles wilden volgen.

Evenals in de dagen der apostelen is het ook nu nog waar dat mensen de heerlijkheid van Christus niet kunnen onderscheiden zonder door de goddelijke Geest te zijn verlicht. Een wereldsgezinde en schipperende christenheid stelt de waarheid en het werk van God niet op prijs. De volgelingen van de Meester worden niet gevonden op wegen van gemakzucht, van aardse eer of gelijkvormigheid aan de wereld. Zij gaan ver vooruit op paden van hard werk, van vernedering en smaad, vooraan in de strijd tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten.⁵ Evenals in de dagen van Christus worden zij ook nu verkeerd begrepen, gesmaad en verdrukt door de priesters en de Farizeeën van hun tijd.

Gods koninkrijk komt niet met uiterlijk vertoon. Het evangelie van Gods genade met zijn geest van zelfverloochening kan nooit in overeenstemming zijn met de geest van de wereld. Deze beide beginselen zijn aan elkaar tegenovergesteld.

„Een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.”⁶

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Maar er zijn in onze godsdienstige wereld velen die, naar zij geloven, werken voor de oprichting van Christus' koninkrijk als een aardse, tijdelijke heerschappij. Zij willen onze Heer doen heersen over de koninkrijken van deze wereld, aan gerechtshoven en in legerplaatsen, in paleizen en marktplaatsen. Zij verwachten dat Hij zal regeren door wettelijke verordeningen, opgelegd door menselijk gezag. Omdat Christus niet in persoon hier aanwezig is, nemen zij het op zich in zijn plaats te handelen en de wetten van zijn koninkrijk ten uitvoer te brengen. De joden in Christus' dagen wilden zulk een koninkrijk stichten. Zij zouden Jezus hebben aangenomen als Hij bereid was geweest een tijdelijke heerschappij te vestigen, met geweld door te voeren wat zij als Gods wetten zagen en hen te maken tot de uitvoerders van zijn wil en de dragers van zijn gezag. Maar Hij zei: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.”⁷ Hij wilde de aardse troon niet aanvaarden.

De regering ten tijde van Jezus was corrupt en onderdrukkend. Aan alle kanten waren schreeuwende misstanden, afpersing, onverdraagzaamheid en meedogenloze wreedheid. Toch trachtte de Heiland geen burgerlijke hervormingen in te voeren. Hij oefende geen kritiek uit op de nationale misbruiken en veroordeelde de vijanden van het volk niet. Hij mengde Zich niet in het gezag of beheer van hen die aan de macht waren. Hij, die ons voorbeeld was, hield Zich afzijdig van aardse regeringen, niet omdat Hij voor de ellende van de mensen ongevoelig was, maar omdat het geneesmiddel niet enkel in menselijke en uiterlijke maatregelen lag. Om een doeltreffende uitwerking te hebben moest de genezing de mensen persoonlijk bereiken en het hart vernieuwen.

Het koninkrijk van Christus wordt niet opgericht door beslissingen van gerechtshoven of vergaderingen van een wetgevende macht, niet door de bescherming van de groten der wereld, maar door het inplanten van Christus' natuur in de mens door het werk van de Heilige Geest. „Doch allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vleses, noch uit de wil eens mans maar uit God geboren zijn.”⁸ Dit is de enige macht die de verheffing van het mensdom kan bewerkstelligen. En het menselijk middel om dit doel te bereiken is het onderwijzen en in praktijk brengen van Gods Woord.

Toen de apostel Paulus zijn werk in Korinte, die volkrijke, rijke en slechte stad, verontreinigd door de talloze ondeugden van het heidendom, begon, zei hij: „Ik had niet besloten iets te weten onder u dan Jezus Christus en die gekruisigd.” Toen hij later schreef aan sommigen die door de grofste zonden waren besmet geweest, kon hij zeggen: „Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, gij zijt gerechtvaardigd door de naam van

NIET MET UITERLIJK VERTOON

de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God." „Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de genade Gods die u in Christus Jezus geschonken is.”⁹

Evenals in de dagen van Christus ligt het werk van Gods koninkrijk niet in handen van hen die roepen om erkenning en steun van aardse heersers en wetten, maar van hen die aan de mensen in zijn naam die geestelijke waarheden prediken die in hen, die ze aannemen, de ervaring van Paulus zal tweebrengen: „Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij.”¹⁰ Dan zullen zij net als Paulus werken voor het welzijn van de mensen. Hij zei: „Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen.”¹¹

---

¹ Matteüs 3:2

² Johannes 1:14

³ Johannes 16:12

⁴ Handelingen 5:41

⁵ Efeziërs 6:12

⁶ 1 Korintiërs 2:14

⁷ Johannes 18:35

⁸ Johannes 1:12,13

⁹ 1 Korintiërs 2:2; 6:11; 1:4

¹⁰ Galaten 2:20

¹¹ 2 Korintiërs 5:20

Het zegenen van de kinderen

Jezus heeft altijd van kinderen gehouden. Hij aanvaardde hun kinderlijke sympathie en hun oprechte, ongekunstelde liefde. De dankbare lof van hun zuivere lippen klonk Hem als muziek in de oren en verkwikte zijn geest als Hij terneergedrukt was door de omgang met sluwe en huichelachtige mensen. Waar de Heiland ook ging, overal wonnen zijn vriendelijk gelaat en zijn zachtmoedig, prettig optreden de liefde en het vertrouwen van de kinderen.

Bij de joden was het gebruikelijk dat de kinderen naar de een of andere rabbi werden gebracht zodat hij zijn hand op hen zou kunnen leggen om hen te zegenen, maar de discipelen van de Heiland meenden dat zijn werk te belangrijk was om op deze wijze te worden onderbroken. Toen de moeders met hun kleinen bij Hem kwamen, keken de discipelen hen afkeurend aan. Zij vonden deze kinderen nog te klein om gebaat te zijn met een bezoek aan Jezus en maakten de gevolgtrekking dat Hij misnoegd zou zijn over hun aanwezigheid. Maar juist over de discipelen was Hij ontevreden. De Heiland begreep de zorg en de last van de moeders die probeerden hun kinderen op te voeden naar Gods Woord. Hij had hun gebeden gehoord. Zelf had Hij hen tot Zich getrokken.

Eén moeder had met haar kind haar huis verlaten om Jezus op te zoeken. Onderweg vertelde zij een buurvrouw wat ze ging doen en deze wenste dat Jezus ook haar kinderen zou zegenen. Op deze wijze kwamen verschillende moeders samen met hun kleintjes. Sommige van de kinderen waren geen kleuters meer, maar al grotere kinderen. Toen de moeders hun wens te kennen gaven, hoorde Jezus vol medeleven het verlegen, aarzelend verzoek. Hij wachtte echter om te zien hoe zijn discipelen hen zouden behandelen. Toen Hij zag dat zij de moeders wegstuurden in de mening Hem daarmee een gunst te bewijzen, liet Hij hen hun dwaling zien en zei: „Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het koninkrijk Gods.” Hij nam de kinderen in zijn armen, legde hen de

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 19:13-15; Marcus 10:13-16;
Lucas 18:15-17.

HET ZEGENEN VAN DE KINDEREN

handen op en gaf ze de zegen waarvoor zij gekomen waren.

De moeders waren getroost. Zij keerden gesterkt en gezegend door de woorden van Christus naar huis terug. Zij hadden weer de moed om opgewekt hun last op te nemen en vol hoop voor hun kinderen te werken. De hedendaagse moeders kunnen zijn woorden met hetzelfde geloof ter harte nemen. Christus is ook nu nog een even werkelijke Heiland als toen Hij als mens op aarde leefde. Hij is even zeker de helper van de moeders van nu als toen Hij de kleintjes in zijn armen nam in Judea. Onze kinderen zijn evengoed gekocht met zijn bloed als de kinderen lang geleden.

Jezus kent de zorg van iedere moeder. Hij, die een moeder heeft gehad die te kampen had met armoede en gebrek, leeft mee met iedere moeder die haar moeilijkheden heeft. Hij die een lange reis heeft gemaakt om de zorgen van een Kananese moeder weg te nemen, zal evenveel doen voor de moeders in deze tijd. Hij, die de weduwe van Naïn haar enige zoon teruggaf en in zijn doodstrijd aan het kruis dacht aan zijn eigen moeder, wordt ook nu nog getroffen door het verdriet van een moeder. In elk verdriet en elke nood zal Hij troost en hulp bieden.

Laten de moeders met hun moeilijkheden bij Jezus komen. Bij Hem vinden ze voldoende genade om hen te helpen bij het leiden van hun kinderen. De weg staat open voor iedere moeder die haar lasten wil neerleggen aan de voeten van de Heiland. Hij die gezegd heeft: „Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet,” nodigt nog steeds de moeders uit met hun kleintjes bij Hem te komen, zodat Hij hen kan zegenen. Zelfs de baby in de armen van de moeder kan door het geloof van de biddende moeder vertoeven in de schaduw van de Almachtige. Johannes de Doper was van zijn geboorte af vervuld met de Heilige Geest. Als wij in gemeenschap met God willen leven, kunnen ook wij verwachten dat Gods Geest onze kleinen reeds van hun vroegste jeugd af zal vormen.

In de kinderen die bij Jezus gebracht werden, zag Hij de mannen en vrouwen die erfgenamen van zijn genade, en onderdanen van zijn koninkrijk zouden zijn. Sommigen zouden terwille van Hem martelaren worden. Hij wist dat deze kinderen naar Hem zouden luisteren en Hem eerder als hun Verlosser zouden aannemen dan volwassenen, die vaak wereldwijs en hard van gemoed waren. Bij zijn onderricht daalde Hij af naar hun niveau. Hij, de Majesteit des hemels, achtte Zich niet te voornaam hun vragen te beantwoorden en Hij maakte zijn belangrijke lessen eenvoudig zodat hun kinderlijk verstand ze kon begrijpen. Hij zaalde in hun geest het zaad van de waarheid dat later zou opkomen en vrucht voor de eeuwigheid zou dragen.

Het is nog altijd waar dat kinderen het meest ontvankelijk zijn voor de boodschap van het evangelie. Hun harten staan open voor Gods invloeden

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

en ze onthouden de geleerde lessen gemakkelijk. Kleine kinderen kunnen christenen zijn en een ervaring hebben in overeenstemming met hun leeftijd. Zij moeten opgevoed worden in geestelijke zaken en de ouders moeten hen alle kansen geven, zodat zij een karakter kunnen vormen overeenkomstig het karakter van Christus.

Vaders en moeders moeten hun kinderen zien als jonge leden van Gods gezin, die aan hen zijn toevertrouwd om ze voor de hemel op te voeden. De lessen die wij zelf van Christus leren, moeten wij doorgeven aan onze kinderen, naarmate hun jonge geest ze kan vatten. Stukje bij beetje moeten wij hen de schoonheid van de beginselen van de hemel tonen. Op deze wijze wordt het christelijk tehuis een school waar de ouders dienst doen als onderwijzers, terwijl Christus zelf de Hoofdonderwijzer is.

Als wij voor de bekering van onze kinderen werken, moeten wij niet uitzien naar een heftige emotie als noodzakelijk bewijs dat zij van zonde overtuigd zijn. Het is evenmin noodzakelijk dat zij precies het moment van hun bekering kennen. Wij moeten hen leren dat ze hun zonden naar Jezus brengen, Hem om vergeving vragen en geloven dat Hij hen vergeeft en aanneemt, zoals Hij de kinderen heeft ontvangen toen Hij als mens op aarde leefde.

Als de moeder haar kinderen leert haar te gehoorzamen omdat ze van haar houden, leert zij hen de eerste lessen in het christelijk leven. De liefde van de moeder vertegenwoordigt voor het kind de liefde van Christus en de kleinen die hun moeder vertrouwen en gehoorzamen leren de Helland vertrouwen en gehoorzamen.

Jezus was het voorbeeld voor de kinderen zoals Hij het voorbeeld voor de vader was. Hij sprak als gezaghebbende en zijn woord was met macht. Toch uitte Hij in al zijn gesprekken met ruwe en heftige mensen geen onvriendelijk of onbeleefd woord. Christus' genade in het leven zal aan de mens een goddelijke waardigheid en begrip van welvoeglijkheid geven. Het ruwe wordt verzacht, het onvriendelijke en harde bedwongen. Die genade zal vaders en moeders ertoe brengen hun kinderen als redelijke wezens te behandelen, zoals zij zelf graag behandeld zouden willen worden.

Ouders, bestudeer bij het opvoeden van uw kinderen de lessen, die God in de natuur heeft gegeven. Hoe zou u een anjer, een roos of een lille leiden? Vraag aan de tuinman door welke behandeling hij elke tak en ieder blad zo doet gedijen, zodat deze zich evenredig en bekoorlijk ontwikkelt. Hij zal u zeggen dat het niet gebeurt door ruwe aanraking of met geweld, want dan zou de broze stengel breken. Het gebeurt door er steeds aandacht aan te schenken. Hij heeft de grond bevochtigd en de jonge planten beschermd tegen harde wind en felle zon en God heeft ze bekoorlijk doen uitspruiten en bloeien. Volg de methode van de tuinman in uw omgang met uw kinde-

HET ZEGENEN VAN DE KINDEREN

ren. Probeer door een voorzichtige aanraking, door liefdevolle dienst hun karakter te vormen naar het karakter van Christus.

Moedig aan dat zij uiting geven aan liefde voor God en elkaar. Er zijn zoveel hardvochtige mannen en vrouwen op aarde, omdat echte liefde wordt gezien als zwakheid. Daardoor wordt ze onderdrukt en ontmoedigd. De betere aard van deze mensen is verstikt toen zij nog klein waren en als het licht van Gods liefde niet hun koude zelfzucht doet smelten, zal hun geluk voor altijd verwoest zijn. Als wij willen dat onze kinderen de tedere geest van Jezus en het medeleven zullen bezitten, dat engelen ons tonen, moeten wij de gulle, liefdevolle opwellingen in hun kinderjaren aanmoedigen.

Leer de kinderen om Christus in de natuur te ontdekken. Neem ze mee naar buiten, onder de bomen, naar de tuin en leer ze in alle wonderen van de schepping een uiting zien van zijn liefde. Leer hen dat Hij, die de wetten heeft gemaakt waardoor alle levende wezens worden geregeerd, ook voor ons wetten heeft gemaakt, die bedoeld zijn voor ons geluk. Vermoei hen niet door lange gebeden en langdradige vermaningen, maar leer hen door de lessen van de natuur gehoorzaamheid aan Gods wet.

Als u hun vertrouwen in u als volgelingen van Christus wint, zal het niet moeilijk zijn hen de grote liefde duidelijk te maken waarmee Hij ons heeft liefgehad. Wanneer u tracht de waarheden van de zaligheid duidelijk te maken en de kinderen wijst op Christus als een persoonlijke Verlosser, zullen engelen naast u staan. De Here zal aan de ouders genade geven om hun kleinen belangstellend te maken naar het geliefde verhaal van het Kind van Betlehem, dat werkelijk de hoop der wereld is.

Toen Jezus zijn discipelen zei dat ze de kinderen niet moesten verbieden tot Hem te komen, sprak Hij tot zijn volgelingen in alle tijden, tot kerkelijke ambtsdragers, predikanten, helpers, ja, tot alle christenen. Jezus trekt de kinderen tot Zich en Hij zegt ons: Laat ze tot Mij komen, alsof Hij zou willen zeggen: Zij zullen komen als u ze niet verhindert.

Laat niet uw onchristelijk karakter een verkeerde voorstelling geven van Jezus. Houd de kleinen niet bij Hem vandaan door uw koelheid en hardheid. Geef ze nooit aanleiding het gevoel te hebben dat de hemel geen prettige plaats zal zijn als u er ook bent. Spreek niet over de godsdienst als iets dat kinderen niet kunnen begrijpen, en doe niet alsof niet was te verwachten dat zij Christus reeds als kind zouden kunnen aannemen. Geef ze niet de verkeerde indruk dat de godsdienst van Christus een sombere godsdienst is en dat zij alles wat het leven blij kan maken, moeten opgeven als ze tot Jezus willen komen.

Werk samen met de Heilige Geest, als Hij werkt aan de harten van de kinderen. Leer hen dat de Heiland hen roept en dat niets Hem gelukkiger

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

kan maken dan dat zij zich aan Hem overgeven als zij nog jong zijn.

De Heiland ziet met oneindige tederheid op hen, die Hij met zijn bloed heeft gekocht. Zijn liefde maakt aanspraak op hen. Hij ziet met onuitsprekelijk verlangen op hen neer. Zijn hart gaat niet alleen uit naar de kinderen die zich zo heel goed gedragen, maar ook naar hen die bij hun geboorte onaangename eigenschappen hebben meegekregen. Veel ouders beseffen niet hoezeer zij verantwoordelijk zijn voor deze trekken in hun kinderen. Zij bezitten niet de tederheid en wijsheid om te gaan met de dwalenden, die geworden zijn wat zij er van gemaakt hebben. Maar Jezus ziet vol medelijden op deze kinderen neer. Hij gaat oorzaak en gevolg na.

Wie voor Christus werkt kan zijn middel zijn om deze kinderen tot de Heiland te brengen. Hij kan ze door wijsheid en tact aan zich binden, hij kan ze moed en hoop geven en kan ze door Christus' genade zien veranderen van karakter, zodat van hen kan worden gezegd: „Voor zodanigen is het koninkrijk Gods.”

„Een ding ontbreekt u”

„En toen Hij op weg ging, liep iemand op Hem toe, viel op de knieën en vroeg hem: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?”

De jonge man die deze vraag stelde, was een overste. Hij had veel goederen en bekleedde een verantwoordelijke positie. Hij zag de liefde die Christus openbaarde jegens de kinderen die bij Hem gebracht werden. Hij zag hoe teder Hij hen ontving, ze in zijn armen nam en in zijn hart ontbrandde liefde voor de Heiland. Hij wilde graag zijn discipel worden. Hij was zo diep bewogen dat hij, toen Christus verder ging, Hem achterna liep, voor Hem neerknielde en oprecht en ernstig de vraag stelde die voor hem en voor ieder mens zo belangrijk is: „Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?”

„Waarom noemt gij Mij goed?” zei Christus, „niemand is goed dan God alleen.” Jezus wilde de oprechtheid van de overste op de proef stellen en van Hem te weten komen in welk opzicht hij Jezus als goed beschouwde. Besepte hij dat Degene, tot wie hij sprak, Gods Zoon was? Wat leefde er in zijn hart?

Deze overste had een hoge dunk van zijn eigen gerechtigheid. Hij geloofde niet werkelijk dat hij ergens in tekort schoot. Toch voelde hij zich niet helemaal voldaan. Hij voelde behoefte aan iets wat hij niet bezat. Zou Jezus hem niet kunnen zegenen, zoals Hij de kinderen had gezegend, en zo de behoefte in hem vullen?

Als antwoord op zijn vraag zei Jezus hem dat gehoorzaamheid aan Gods geboden noodzakelijk was om eeuwig leven te hebben. Hij citeerde enkele van de geboden die de plicht van de mens jegens zijn medemens aantonen. Het antwoord van de overste was positief: „Dit alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af. Waarin schiet ik nog te kort?”

Christus keek de jongeman in het gelaat alsof Hij zijn leven peilde en zijn karakter doorzocht. Hij had hem lief en hunkerde ernaar Hem die vrede,

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 19:16-22; Marcus 10:17-22
en Lucas 18:18-23.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

genade en vreugde te geven die zijn karakter werkelijk zouden veranderen. „Eén ding ontbreekt u,” zei Hij; „ga heen, verkoop alles wat gij hebt en geef het aan de armen en gij zult een schat hebben in de hemel. En kom huiswaarts, neem het kruis op en volg Mij.”

Christus voelde Zich tot deze jongeman aangetrokken. Hij wist dat hij oprecht was toen hij had gezegd: „Dit alles heb ik van jongsaf in acht genomen.” De Verlosser wilde in hem dat onderscheidingsvermogen scheppen dat hem in staat zou stellen de noodzaak te beseffen van een toegewijd hart en christelijke goedheid. Hij verlangde in hem een nederige en berouwvolle geest te zien; hij moest zich bewust zijn van het feit dat God in de eerste plaats recht heeft op onze liefde en dat ons tekort moet schillen gaan in de volmaaktheid van Christus.

Jezus zag in deze overste juist de hulp die Hij nodig had, als de jongeman met Hem wilde samenwerken in het werk om te redden. Als hij zich door Christus wilde laten leiden, zou hij een macht ten goede zijn. In bijzondere mate zou de overste Christus kunnen vertegenwoordigen. Hij bezat eigenschappen die hem in staat zouden stellen een kracht Gods onder de mensen te worden, als hij zich met de Heiland zou verbinden. Christus las zijn karakter en had hem lief. Liefde voor Christus werd gewekt in het hart van de overste, want liefde wekt wederliefde. Jezus wilde graag dat hij met Hem zou samenwerken. Hij wilde hem maken zoals Hijzelf was, een spiegel waarin Gods beeld weerkaatst zou worden. Hij verlangde ernaar de uitnemendheid van zijn karakter te ontwikkelen en dit te heiligen zodat de Meester het kon gebruiken. Als de overste zich aan Christus had overgegeven, zou hij in de atmosfeer van zijn tegenwoordigheid zijn gegroeid. Als hij deze keus had gedaan, hoe heel anders zou zijn toekomst dan zijn geweest!

„Eén ding ontbreekt u,” zei Jezus. „Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het de armen en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij.” Christus kende het hart van de overste. Slechts één ding ontbrak hem, maar dat was een uiterst belangrijk beginsel. Hij had behoefte aan Gods liefde in zijn leven. Als in dat tekort niet werd voorzien, zou dat noodlottig voor hem blijken. Zijn gehele natuur zou verdorven worden. Door eraan toe te geven zou zelfzucht sterker worden. Om Gods liefde te kunnen ontvangen, moest hij zijn eigenliefde, die de boventoon voerde, prijsgeven.

Christus stelde deze man op de proef. Hij deed een beroep op hem om te kiezen tussen hemelse schatten en wereldse grootheid. Van de hemelse schat kon hij zeker zijn als hij Christus wilde volgen. Maar hij moest zijn wil overgeven aan de leiding van Christus. Gods heiligheid werd de jonge overste aangeboden. Hij had het voorrecht dat hij een zoon van God en

„EEN DING ONTBREEKT U"

een mede-erfgenaar met Christus van de hemelse schatten kon worden. Maar hij moest het kruis opnemen en de Heiland volgen op de weg van zelfverloochening.

Voor de overste waren de woorden van Christus in werkelijkheid de uitnodiging: „Kiest dan heden wien gij dienen zult.” De keus lag bij hem. Jezus verlangde vurig naar zijn bekering. Hij had hem de zieke plek in zijn karakter getoond en sloeg met innige belangstelling gade hoe de jonge man de vraag overdacht. Als hij zich zou voornemen Christus te volgen, moest hij diens woorden in alles gehoorzamen. Hij moest zich afwenden van zijn eerezuchtige plannen. Met ernstig, vurig verlangen en zielehonger zag de Heiland naar de jongeman in hoop, dat hij gehoor zou geven aan de uitnodiging van Gods Geest.

Christus stelde de enige voorwaarden waardoor de overste een christelijk karakter kon volmaken. Hij sprak woorden van wijsheid, al schenen ze streng en veeleisend. De enige hoop op redding van de overste lag in het aanvaarden en gehoorzamen van deze woorden. Zijn verheven positie en zijn bezittingen oefenden haast ongemerkt een nadelige invloed uit op zijn karakter. Als hij ze zou blijven koesteren, zouden ze God uit zijn hart verdrijven. Weinig of veel van God terughouden betekende dat hij zou vasthouden wat zijn morele kracht en bruikbaarheid zou doen afnemen; want als de dingen van deze wereld gekoesterd worden, hoe onzeker en onwaardig ze ook mogen zijn, zullen ze ten slotte al onze aandacht in beslag nemen.

De overste begreep al spoedig wat de woorden van Christus inhielden en hij werd bedroefd. Als hij de waarde van de aangeboden gave had begrepen, zou hij zich terstond als een van Christus' volgelingen hebben aangediend. Hij was lid van de geëerbiedigde raad der Joden en Satan verzocht hem met vleierende vooruitzichten voor de toekomst. Hij verlangde naar de hemelse schatten maar wilde eveneens de aardse voordelen hebben, die zijn rijkdom hem verschaften. Het speet hem dat er zulke voorwaarden waren. Hij verlangde naar het eeuwige leven, maar was niet bereid daarvoor een offer te brengen. De prijs van het eeuwige leven scheen hem te hoog en hij ging bedroefd weg „want hij bezat vele goederen”.

Zijn bewering dat hij Gods wet had gehouden, was een misleiding. Hij liet zien dat rijkdom zijn afgod was. Hij kon Gods geboden niet houden, terwijl hij meer van de wereld hield. Hij hield meer van Gods gaven dan van de Gever. Christus had de jongeman aangeboden te delen in zijn gemeenschap. „Volg Mij”, had Hij gezegd. Maar de Heiland betekende voor hem minder dan zijn eigen naam onder de mensen of zijn bezittingen. Zijn aardse schat die hij kon zien, opgeven voor een onzichtbare hemelse schat betekende een te groot risico voor hem. Hij weigerde het aanbod van

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

eeuwig leven en ging weg. Nadien zou de wereld door hem worden gediend.

Duizenden moeten een dergelijke keus doen en Christus afwegen tegen de wereld. Velen kiezen de wereld. Zij keren zich evenals de jonge overste af van de Heiland terwijl zij bij zichzelf zeggen: ik wil deze Man niet als mijn leidsman.

De handelwijze van Christus met de jongeman dient als een voorbeeld. God heeft ons een gedragsregel gegeven die elk van zijn dienstknechten moet volgen. Het is gehoorzaamheid aan zijn wet, geen vormelijke gehoorzaamheid maar een gehoorzaamheid die het leven beheerst en in het karakter tot uitdrukking komt. God heeft zijn eigen maatstaf van karakter gesteld voor allen die onderdanen van zijn koninkrijk willen worden. Alleen zij, die medewerkers met Christus willen worden, die bereid zijn te zeggen: Heer, alles wat ik heb en ben, is van U, zullen als zonen en dochters van God worden erkend. Iedereen moet overdenken wat het wil zeggen naar de hemel te verlangen en zich toch af te wenden als gevolg van de gestelde voorwaarden. Bedenk eens wat het betekent tegen Christus „Nee” te zeggen. De overste zei: Nee, ik kan U niet alles geven. Doen wij soms hetzelfde? De Heiland biedt ons aan mee te helpen met het werk dat God ons heeft gegeven. Hij biedt ons aan de middelen te gebruiken die God ons heeft geboden, om zijn werk vooruit te brengen in de wereld. Alleen zo kan Hij ons redden.

De bezittingen van de overste waren hem toevertrouwd opdat hij kon bewijzen dat hij een getrouw rentmeester was. Hij moest deze goederen uitdelen tot zegen van hen die in nood verkeerden. Op gelijke wijze geeft God nu aan de mensen middelen, talenten en kansen opdat zij Hem kunnen helpen zorgen voor de armen en lijdenden. Wie de hem toevertrouwde gaven gebruikt zoals God dit bedoelt, wordt een medewerker van de Heiland. Hij wint zielen voor Christus, omdat hij diens karakter vertegenwoordigt.

Voor hen, die evenals de jonge overste hoge vertrouwensposities bekleeden en grote bezittingen hebben, schijnt het wellicht een te groot offer om alles op te geven en Christus te volgen. Maar deze regel geldt voor allen die zijn discipelen willen worden. Alleen absolute gehoorzaamheid kan aanvaard worden. Zichzelf overgeven is de kern van de leer van Christus. Vaak wordt dit voorgehouden in bewoordingen die gebiedend schijnen, omdat er geen andere manier is om de mens te redden dan die dingen af te snijden die het hele wezen omlaag zouden halen als men eraan vasthoudt.

Als de volgelingen van Christus hun Heer het zijne teruggeven, verzamelen zij zich schatten, die hun gegeven zullen worden als zij de woorden zullen

„EEN DING ONTBREEKT U”

horen: „Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf; . . . ga in tot het feest van uw Heer.” , Die om de vreugde welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods.”² De vreugde van het zien van voor eeuwig verlost is de beloning van allen, die de voetsporen drukken van Hem die gezegd heeft: „Volg Mij!”

---

¹ Jozua 24:15

² Matteüs 25:23; Hebréeën 12:2

„Lazarus, kom uit!”

Eén van de trouwste discipelen van Christus was Lazarus uit Betanië. Sedert hun eerste ontmoeting was zijn geloof in Christus sterk geweest. Zijn Ilefde voor Hem was diep en de Heiland hield veel van hem. Het grootste wonder dat Christus heeft gedaan, is voor Lazarus gedaan. De Heiland zegende allen die zijn hulp inriepen. Hij houdt van alle mensen, maar met sommigen is Hij door bijzondere, tedere banden verbonden. Zijn hart hing aan het gezin in Betanië en zijn grootste werk is voor één van hen gedaan.

In het huis van Lazarus had Jezus dikwijls rust gevonden. De Heiland had geen eigen huis. Hij was afhankelijk van de gastvrijheid van zijn vrienden en discipelen en vaak was Hij, als Hij vermoeid hunkerde naar menselijk medeleven, verheugd geweest te kunnen uitwijken naar dit vredig gezin, ver van de achterdocht en afgunst van de boze Farizeeën. Hier werd Hij oprecht verwelkomd en vond Hij zuivere, geheiligde vriendschap. Hier kon Hij eenvoudig en vrijuit spreken, met de wetenschap dat zijn woorden begrepen en gewaardeerd werden.

Onze Heiland stelde een rustig tehuis en belangstellende luisteraars op prijs. Hij verlangde naar menselijke tederheid, voorkomendheid en genegenheid.

Wie het goddelijk onderricht dat Hij altijd wilde geven ontvingen, werden rijk gezegend. Als de scharen Christus volgden door de open velden, toonde Hij hen de schoonheid van de natuur. Hij probeerde hun verstand te openen zodat zij zouden zien hoe Gods hand de wereld in stand houdt. Om waardering te wekken voor Gods goedheid en weldadigheid vestigde Hij de aandacht van zijn toehoorders op de zacht neervallende dauw, op de milde regenbuien en de heldere zonneschijn, waarin goeden en bozen deelden. Hij wilde dat de mensen beter zouden beseffen hoe God zorgt voor de mens, die Hij heeft geschapen. Maar de scharen waren traag van begrip en in het gezin te Betanië vond Christus rust van de vermoeiende

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Lucas 10:38-42; Johannes 11:1-44.

„LAZARUS, KOM UIT!“

strijd van het openbare werk. Hier opende Hij voor een waarderend gehoor het boek der Voorzienigheid.

In deze stille gesprekken maakte Hij aan zijn toehoorders bekend wat Hij niet aan de bonte menigte trachtte te verklaren. Tot zijn vrienden hoefde Hij niet in gelijkenissen te spreken.

Als Christus zijn prachtige lessen bracht, zat Maria aan zijn voeten als een eerbiedig en toegewijd toehoorder. Op een keer kwam Marta, die druk bezig was met de zorg voor het eten, bij Christus en zei: „Heer, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan dat zij mij komt helpen.“ Dit gebeurde tijdens het eerste bezoek van Christus aan Betanië. De Helland en zijn discipelen hadden net de vermoeiende voetreis van Jericho af achter de rug. Marta wilde het hun graag gemakkelijk maken en door haar bezorgdheid vergat zij de beleefdheid, die ze haar Gast verschuldigd was. Jezus antwoordde haar zacht en geduldig: „Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig, of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen dat van haar niet zal worden weggenomen.“ Maria vulde haar geest met de kostbare woorden van de lippen van de Heiland, woorden die voor haar meer betekenden dan de kostbaarste juwelen op aarde.

Het „ene“ dat Marta nodig had was een kalme, toegewijde geest, een groter verlangen naar kennis over het toekomstige eeuwige leven en de gaven die nodig zijn voor geestelijke groei. Zij moest zich minder zorgen maken over dingen, die van tijdelijke aard zijn en meer voor dingen van blijvende waarde.

Jezus wil zijn kinderen leren dat zij elke kans moeten aangrijpen om die kennis te verkrijgen die hen wijs maakt tot zaligheid. Het werk van Christus heeft plichtsgetrouwe, ijverige werkers nodig. Er is een groot arbeidsveld voor de Marta's, met hun ijver voor godsdienstig werk. Maar zij moeten eerst met Maria aan Jezus' voeten neerzitten. Ijver, stiptheid en energie moeten geheiligd worden door Christus' genade. Dan zal het leven een onoverwinnelijke macht ten goede worden.

In het vredig tehuis waar Jezus rust had gevonden, deed het verdriet zijn intrede.

Lazarus werd plotseling ziek en zijn zusters stuurden een boodschap naar de Heiland: „Heer, zie, die Gij liefhebt, is ziek.“ Zij zagen de ernst van de ziekte die hun broer had aangegrepen, maar zij wisten dat Christus had getoond dat Hij in staat was alle mogelijke ziekten te genezen. Zij geloofden dat Hij met hun verdriet zou meeleven. Daarom drongen zij niet aan op zijn onmiddellijke tegenwoordigheid, maar stuurden alleen de boodschap vol vertrouwen: „Heer, die Gij liefhebt, is ziek.“ Zij meenden dat Hij terstond op hun boodschap zou reageren en zo gauw Hij in Betanië kon

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zijn, bij hen zou komen.

Vol spanning wachtten zij op bericht van Jezus. Zolang er nog een spoor van leven in hun broer was, baden zij en wachtten zij op Jezus' komst. Maar de bode kwam zonder Hem terug. Hij bracht echter de tijding: „Deze ziekte is niet ten dode.” Zij klemden zich vast aan de hoop dat Lazarus niet zou sterven. Vol tederheid probeerden zij de bijna bewusteloze lijder te bemoedigen.

Toen Lazarus stierf, waren zij bitter teleurgesteld maar zij voelden de ondersteunende genade van Christus en deze weerhield hen enige blaam op de Heiland te werpen.

Toen Christus de tijding kreeg, vonden de discipelen dat Hij deze maar koel opnam. Hij toonde niet het verdriet dat zij bij Hem verwacht hadden. Hij keek hen aan en zei: „Deze ziekte is niet ten dode, maar ter ere Gods, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt worde.” Hij bleef nog twee dagen in de plaats waar Hij was. Dit uitstel was voor de discipelen een raadsel. Wat zou zijn aanwezigheid een troost betekenen voor het getroffen gezin, meenden ze! De discipelen kenden zijn diepe genegenheid voor het huisgezin in Betanië en zij waren verrast dat Hij geen gehoor gaf aan de droevige tijding: „Die Gij liefhebt, is ziek.”

Christus scheen gedurende de twee dagen de boodschap uit zijn gedachten te hebben verbannen, want Hij sprak niet over Lazarus. De discipelen dachten aan Johannes de Doper, de voorloper van Jezus. Zij hadden zich afgevraagd waarom Jezus met de macht om wonderen te doen, Johannes in de gevangenis had laten kwijnen en had toegelaten dat hij op gewelddadige wijze werd gedood. Waarom had Christus met zulk een macht het leven van Johannes niet gered? De Farizeeën hadden deze vraag vaak gesteld en deze gebruikt als een onweerlegbaar argument tegen de uitspraak van Christus dat Hij de Zoon van God was. De Heiland had zijn discipelen gewaarschuwd voor beproevingen, verlies en vervolging. Zou Hij hen onder beproevingen in de steek laten?

Sommigen vroegen zich af of zij zijn zending verkeerd hadden begrepen. Allen waren ernstig verontrust.

Toen Jezus twee dagen had gewacht, zei Hij tot zijn discipelen: „Laten wij weer naar Judea gaan.” De discipelen vroegen zich af waarom Jezus twee dagen had gewacht, als Hij toch naar Judea ging. Maar nu overheerste bezorgdheid voor Jezus en voor henzelf in hun gedachten. Zij konden alleen maar gevaren zien op de weg die Hij wilde volgen. „Meester,” zeiden zij, „onlangs trachtten de joden U te stenigen en gaat Gij weer daar heen? Jezus antwoordde: Gaan er geen twaalf uren in een dag?” Ik word geleid door mijn Vader. Zolang ik zijn wil doe, is mijn leven veilig. Mijn dag van twaalf uur is nog niet voorbij. Ik nader de laatste uren van mijn dag, maar

„LAZARUS, KOM UIT!”

zolang er nog tijd over is, ben ik veilig.

„Als iemand overdag loopt,” ging Hij verder, „stoot hij zich niet, omdat hij het licht van deze wereld kan zien.” Wie de wil van God doet en wandelt op het pad, dat God heeft aangegeven, kan niet struikelen of vallen. Het licht van Gods Geest geeft hem een duidelijk begrip van zijn plicht en leidt hem op de juiste wijze tot het einde van zijn werk. „Maar wanneer iemand bij nacht loopt, stoot hij zich, omdat het licht niet in hem is.”

Wie gaat op de weg die hij zelf gekozen heeft, daar waar God hem niet heeft geroepen, zal struikelen. Voor hem wordt de dag tot nacht en nergens zal hij veilig zijn.

„Zo sprak Hij en daarna zeide Hij tot hen: Lazarus onze vriend is ingeslapen, maar ik ga daarheen om hem uit de slaap op te wekken.” „Lazarus onze vriend is ingeslapen.” Hoe roerend zijn deze woorden! Hoe vol medeleven! Bij het denken aan het gevaar dat hun Meester zou lopen door naar Jeruzalem te gaan, hadden de discipelen bijna het getroffen gezin in Betanië vergeten. Dat was niet het geval met Christus. De discipelen voelden zich terechtgewezen. Zij waren teleurgesteld geweest omdat Christus niet dadelijk aan de boodschap gehoor had gegeven. Zij hadden de neiging gekregen te denken dat Hij niet zoveel van Lazarus en zijn zusters hield als zij hadden gemeend, omdat Hij anders dadelijk met de boodschapper was meegegaan. Maar de woorden, „Lazarus onze vriend is ingeslapen”, brachten hen tot inkeer. Zij waren nu overtuigd dat Christus zijn zwaar beproefde vrienden niet had vergeten.

„De discipelen zeiden dan tot Hem: Here, als hij slaapt, zal hij herstellen. Doch Jezus had het bedoeld van zijn dood; zij echter meenden dat Hij het van de rust van de slaap bedoelde.” Christus stelt de dood voor als een slaap voor zijn gelovige kinderen. Hun leven is met Christus verborgen in God en zij, die sterven, zullen in Hem slapen tot de laatste bazuin weerklinkt.

„Toen zei Jezus rondt tot hen: Lazarus is gestorven en het verblijdt mij om u dat ik daar niet geweest ben, opdat gij tot geloof komt; maar laten wij tot hem gaan.” Thomas kon niet anders zien dan dat de dood zijn Meester te wachten stond als Deze naar Judea zou gaan, maar hij raapte al zijn moed bijeen en zei tot de andere discipelen: „Laten wij ook gaan om met Hem te sterven.” Hij wist hoe de joden Christus haatten. Het was hun bedoeling zijn dood te bewerkstelligen, maar zij waren niet geslaagd omdat zijn uur nog niet was gekomen. In deze tijd werd Jezus door hemelse engelen beschermd en zelfs in het gebied van Judea, waar de rabbi's plannen beraamden hoe ze Hem gevangen konden nemen en ter dood brengen, kon Hem geen kwaad overkomen.

De discipelen verwonderden zich over de woorden van Christus toen Hij

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zei: „Lazarus is gestorven en het verblijdt Mij . . . dat ik daar niet geweest ben.”

Had de Heiland bewust het huis van zijn beproefde vrienden gemeden? Naar het scheen waren Maria en Marta en de stervende Lazarus aan hun lot overgelaten. In werkelijkheid was dat echter niet het geval. Christus had alles gezien en na de dood van Lazarus werden de beproefde zusters gesteund door zijn genade. Jezus zag hun groot verdriet terwijl hun broer worstelde met zijn vijand, de dood. Hij voelde diep hun pijn, toen Hij tot zijn discipelen zei: „Lazarus is gestorven.” Maar Christus kon niet alleen denken aan zijn vrienden in Betanië. Hij moest ook de opleiding van zijn discipelen in gedachten houden. Zij moesten Hem in de wereld vertegenwoordigen, zodat de zegen van zijn Vader iedereen kon omvatten. Terwille van hen liet Hij toe dat Lazarus stierf. Als Hij hem van zijn ziekte had genezen, zou het wonder dat het duidelijkste bewijs van zijn goddelijkheid is, niet hebben plaats gevonden.

Als Christus in de ziekenkamer was geweest, was Lazarus niet gestorven, want Satan had dan geen macht over hem gehad. De dood had Lazarus niet kunnen treffen in tegenwoordigheid van de Levengever. Daarom was Christus niet gekomen. Hij liet toe dat de vijand zijn macht zou uitoefenen, om hem als een verslagen vijand terug te kunnen drijven. Hij stond toe dat Lazarus in de greep van de dood kwam en zijn bedroefde zusters zagen hoe hun broer te ruste werd gelegd. Christus wist dat hun geloof in hun Verlosser zwaar beproefd zou worden, terwijl zij naar het dode gelaat van hun broer zagen.

Hij wist echter ook dat hun geloof als gevolg van de strijd die zij nu doormaakten, veel sterker naar voren zou komen. Hij voelde het verdriet waaronder zij gebukt gingen. Hij hield niet minder van hen omdat Hij toefde, maar Hij wist dat voor hen, voor Lazarus, voor Zichzelf en voor zijn discipelen een overwinning behaald moest worden.

„Om u”, „opdat gij tot geloof komt”. Voor iedereen die reikt naar Gods leidende hand is het moment van de grootste ontmoediging het moment, dat Gods hulp het dichtst nabij is. Later zullen zij dankbaar naar dit duisterste deel van hun leven terugzien. „Dan weet de Here de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen.”¹ Hij zal hen uit elke verzoeking en elke beproeving tevoorschijn brengen met een sterker geloof en een rijkere ervaring.

Toen Christus zijn komst naar Lazarus uitstelde, had Hij een genadig doel voor ogen jegens hen, die Hem nog niet hadden aanvaard. Hij toefde opdat Hij door het opwekken van Lazarus uit de dood aan zijn hardnekkig, ongelovig volk nog een bewijs zou kunnen geven van het feit, dat Hij de opstanding en het leven is. Hij gaf niet graag alle hoop op voor het volk, voor de

„LAZARUS, KOM UIT!”

arme, dwalende schapen van het huis van Israël. Zijn hart brak bij het zien van hun onboetvaardigheid. In zijn barmhartigheid besloot Hij hen nog een bewijs te geven van het feit, dat Hij de Hersteller was, die alleen leven en onverderfelijkheid aan het licht kon brengen. Dit moest een bewijs zijn dat door de priesters niet weerlegd kon worden. Daarom had Hij uitgesteld naar Betanië te gaan. Dit bekronende wonder, de opwekking van Lazarus, zou Gods zegel plaatsen op zijn werk en op zijn aanspraak op goddelijkheid.

Onderweg naar Betanië hielp Jezus de zieken en behoeftigen, zoals Hij dat gewoon was. Toen Hij de stad bereikte, zond Hij een boodschapper naar de zusters met het bericht van zijn komst. Christus ging niet dadelijk het huis binnen, maar bleef in een rustige plaats aan de kant van de weg. Het uiterlijk vertoon van de joden bij de dood van vrienden of verwanten was niet in harmonie met Christus' geest. Hij hoorde het gejammer van de gehuurde rouwklagers en wenste niet de zusters te ontmoeten op die plaats van verwarring. Onder de treurende vrienden waren verwanten van de familie, waarvan sommigen een vooraanstaande plaats bekleedden in Jeruzalem. Enkelen van hen behoorden tot de bitterste vijanden van Jezus. Christus kende hun bedoelingen en daarom maakte Hij Zich niet dadelijk bekend.

De boodschap werd zo stil aan Marta gegeven, dat anderen in het vertrek er niets van merkten. Maria was zo in beslag genomen door haar verdriet, dat zij de woorden niet had gehoord. Marta stond dadelijk op om naar haar Heer te gaan, maar in de mening dat zij naar het graf van Lazarus was gegaan, bleef Maria stil zitten met haar verdriet, zonder luidruchtig te klagen.

Marta haastte zich naar Jezus, terwijl tegenstrijdige gevoelens in haar leefden. In zijn sprekend gelaat las zij dezelfde tederheid en liefde die daar altijd waren geweest. Haar vertrouwen in Hem was ongeschokt, maar zij dacht aan haar geliefde broer, van wie ook Jezus zoveel had gehouden. Terwijl verdriet opwelde in haar hart omdat Christus niet eerder was gekomen, leefde er toch ook de hoop dat Hij zelfs nu iets kon doen om hen te troosten.

Zij zei: „Heer, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broer niet gestorven zijn.” Temidden van het rumoer van de rouwklagers hadden de zusters deze woorden steeds herhaald.

Met menselijk en goddelijk medelijden zag Jezus haar in het verdrietig, door zorgen gekweld gelaat. Marta wilde niet het verleden oprakelen. Alles kwam tot uiting in die aandoenlijke woorden: „Heer, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broer niet gestorven zijn.” Maar terwijl zij naar dat gelaat vol liefde opzag, voegde zij eraan toe: „Ook nu weet ik, dat God U zal

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

geven al wat Gij van God begeert.”

Jezus moedigde haar geloof aan met de woorden: „Uw broer zal opstaan.”

Zijn antwoord was niet bedoeld om hoop te wekken op een onmiddellijke verandering. Hij leidde Marta's gedachten verder dan het tijdelijk herstel van haar broer en richtte ze op de opstanding van de rechtvaardigen. Hij deed dit opdat zij in de opstanding van Lazarus een belofte zou zien voor de opstanding van alle rechtvaardige doden en een verzekering dat de kracht van de Heiland dit tot stand zou brengen.

Marta antwoordde: „Ik weet dat hij zal opstaan bij de opstanding ten jongsten dage.”

Jezus trachtte nog steeds de juiste richting te geven aan haar geloof en zei: „Ik ben de opstanding en het leven.” In Christus is het oorspronkelijke, echte, aan niets anders ontleende leven. „Wie de Zoon heeft, heeft het leven.”² De godheid van Christus is de garantie van eeuwig leven voor de gelovige. „Wie in Mij gelooft,” zei Jezus, „zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven. Geloof jij dat?” Christus ziet hier vooruit naar zijn wederkomst.

Dan zullen de rechtvaardige doden onverderfelijk worden opgewekt en de levende rechtvaardigen zullen worden opgenomen naar de hemel zonder de dood te zien. Het wonder, dat Christus op het punt stond te verrichten door Lazarus uit de dood op te wekken, zou een beeld zijn van de opstanding van de rechtvaardigen. Hij verklaarde Zich door woord en daad de Bewerker van de opstanding.

Hij, die zelf spoedig aan het kruis zou sterven, stond hier met de sleutels van de dood, als overwinnaar over het graf. Hij deed zijn recht en macht om eeuwig leven te geven, gelden.

Op de woorden van de Heiland, „Geloof jij dat?” antwoordde Marta: „Ja Heer. Ik heb geloofd dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.” Zij begreep niet ten volle de woorden die Christus had gesproken, maar zij beleed haar geloof in zijn goddelijkheid en haar vertrouwen dat Hij kon doen wat Hem behaagde.

„En na deze woorden ging zij heen en riep haar zuster Maria in stilte en zeide: Daar is de Meester en Hij roept u.” Zij bracht haar boodschap zo stil mogelijk over, want de priesters en oversten stonden gereed Jezus gevangen te nemen zodra zich een gelegenheid zou voordoen. Het gejammer van de rouwklagers maakte dat anderen haar woorden niet hoorden.

Toen Maria de boodschap hoorde, stond zij haastig op en verliet met een blik van verlangen op haar gelaat de kamer. De rouwklagers, die meenden dat zij naar het graf ging om te wenen, volgden haar. Toen zij de plaats bereikte waar Jezus wachtte, knielde zij voor Hem neer en zei met bevende

„LAZARUS, KOM UIT!”

lippen: „Heer, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broer niet gestorven zijn.”

Het gejammer van de rouwklagers deed haar pijn, want zij verlangde naar enkele rustige woorden met Jezus alleen. Zij kende echter de nijd en afgunst in de harten van sommige aanwezigen tegen Christus, en dat weerhield haar om haar verdriet ten volle te uiten.

„Toen Jezus haar zag wenen en ook de joden die met haar meegekomen waren, zag wenen, werd Hij verbolgen in de geest en diep ontroerd.” Hij kende de harten van de aanwezigen. Hij zag dat bij velen dat wat doorging voor een vertoon van verdriet, slechts een voorwendsel was. Hij wist dat sommigen van de aanwezigen die nu gehuicheld verdriet toonden, binnenkort niet alleen de dood van de machtige wonderdoener, maar ook van hem die uit de dood zou opstaan, zouden beramen. Christus had hun voorgewend verdriet kunnen ontmaskeren. Maar Hij hield zijn rechtmatige verontwaardiging in. Hij uitte niet de woorden die Hij naar waarheid had kunnen spreken terwille van haar die vol smart voor Hem gekniel lag en oprecht in Hem geloofde.

„Waar hebt gij hem gelegd?” vroeg Hij. „Zij zeiden tot Hem: Here, kom en zie.” Samen gingen zij verder naar het graf. Het was een droevig schouwspel. Lazarus was erg geliefd en zijn zusters weenden om hem met gebroken hart, terwijl zij, die zijn vrienden waren geweest, hun tranen mengden met die van de getroffen zusters. Bij het zien van dit menselijk verdriet en het bedenken van het feit dat de beproefde vrienden over de dode konden wenen terwijl de Heiland der wereld bij hen was, weende Jezus. Hoewel Hij Gods Zoon was, had Hij de menselijke natuur aangenomen en werd Hij door menselijk verdriet ontroerd. Zijn teder, medelevend hart gaat altijd uit naar hen die lijden.

Hij weent met de wenenden en verblijdt zich met de blijden.

Maar Jezus weende niet alleen uit menselijk medeleven met Maria en Marta. In zijn tranen was een verdriet veel groter dan menselijk verdriet, zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde. Christus weende niet om Lazarus want Hij stond op het punt hem uit het graf te roepen. Hij weende omdat velen, die nu om Lazarus treurden, spoedig uit zouden zijn op de dood van Hem die de opstanding en het leven is. Maar de ongelovige joden legden zijn tranen op verkeerde wijze uit. Sommigen die alleen maar de uiterlijke omstandigheden van het schouwspel konden zien als reden voor zijn verdriet, zeiden zacht: „Zie, hoe lief Hij hem had!” Anderen die trachten het zaad van het ongeloof te zaaien in de harten der aanwezigen, zeiden verachtelijk: „Had Hij, die de ogen van de blinde heeft geopend, niet kunnen maken dat ook deze niet stierf?” Waarom had Christus hem laten sterven, als het in zijn macht had gelegen Lazarus te redden?

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Met profetische blik zag Christus de vijandschap van de Farizeeën en Sadduceeën. Hij wist dat zij reeds dachten aan zijn dood. Hij wist dat sommigen, die nu schijnbaar zo medelevend waren, binnenkort de deur van de hoop en de poorten van Gods stad voor zichzelf zouden sluiten. Binnenkort zou zich een schouwspel voordoen in zijn vernedering en kruisiging, dat de verwoesting van Jeruzalem als gevolg zou hebben. Dan zou niemand de doden kunnen beklagen. Jezus zag duidelijk de vergelding die over Jeruzalem zou komen voor Zich. Hij zag hoe Jeruzalem door de legers van Rome was omsingeld. Hij wist dat velen, die nu over Lazarus weenden, tijdens de belegering van de stad zouden omkomen en bij hun dood zou er geen hoop zijn.

Christus weende niet alleen over het schouwspel voor Hem. Het gewicht van de smart der eeuwen drukte op Hem. Hij zag de vreselijke gevolgen van het overtreden van Gods wet. Hij zag dat in de geschiedenis van de wereld, te beginnen met de dood van Abel, de strijd tussen goed en kwaad ononderbroken was geweest. Terwijl Hij vooruitzag naar de toekomst, zag Hij het lijden en het verdriet, tranen en dood die het lot van de mens zouden zijn. Zijn hart werd verscheurd door de pijn van het mensdom uit alle tijden in alle landen. De ellende van de zondige mensheid drukte zwaar op Hem en zijn tranen stroomden, terwijl Hij verlangde al hun lijden te verlichten. „Jezus dan, wederom bij Zichzelf verbolgen, ging naar het graf.” Lazarus was gelegd in een spelonk in een rots en een zware steen was voor de ingang gelegd. „Neemt de steen weg!” zei Christus. Marta, die meende dat Hij alleen op het gelaat van de dode wilde zien, maakte de tegenwerping dat het lichaam al vier dagen geleden begraven was en reeds in ontbinding verkeerde.

Deze uitspraak, gedaan vóór de opwekking van Lazarus, gaf de vijanden van Christus geen kans te beweren, dat er bedrog had plaatsgevonden. In het verleden hadden de Farizeeën valse uitspraken in omloop gebracht over de meest wonderlijke openbaringen van Gods macht. Toen Christus het dochtertje van Jairus had opgewekt, had Hij gezegd: „Het kind is niet gestorven, maar het slaapt.”³ Omdat ze maar korte tijd ziek was geweest en dadelijk na haar dood was opgewekt, hadden de Farizeeën gezegd dat het kind niet dood was geweest, want Christus zelf had gezegd dat het alleen maar sliep. Zij hadden getracht het te doen voorkomen dat Christus geen zieken kon genezen, dat er bij zijn wonderen bedrog te pas kwam. In dit geval kon echter niemand loochenen dat Lazarus dood was.

Als de Heer op het punt staat een werk te verrichten, brengt Satan iemand ertoe daar tegenin te gaan. „Neemt de steen weg!” zei Christus. Tref voor zover het mogelijk is voorbereidingen voor het werk dat ik zal doen. Maar Marta's besliste en strevende geest deed zich gelden. Zij wilde niet dat het

„LAZARUS, KOM UIT!“

lichaam, dat reeds in staat van ontbinding verkeerde, aan het gezicht werd prijs gegeven. Het menselijk hart is traag om de woorden van Christus te bevatten en Marta's geloof had nog niet de ware betekenis van zijn belofte begrepen.

Christus berispte Marta maar zijn woorden werden uiterst zachtmoedig geuit.

„Heb ik u niet gezegd dat gij, indien gij gelooft, de heerlijkheid Gods zult zien?“ Waarom zoudt gij twifelen aan mijn macht? Waarom weerstand bieden aan wat ik vraag? Gij hebt mijn woord. Als gij wilt geloven, zult gij Gods heerlijkheid zien. Natuurlijke onmogelijkheden kunnen het werk van de Almachtige niet weerhouden. Twijfel en ongeloof duiden niet op ootmoed. Onvoorwaardelijk geloof in de woorden van Christus is echte nederigheid en zelfovergave.

„Neemt gij de steen weg!“ Christus had de steen op zijn machtwoord kunnen verwijderen en deze zou zijn stem gehoorzaamd hebben. Hij had de engelen, die naast Hem stonden, kunnen gebieden dit te doen. Op zijn bevel zouden onzichtbare handen de steen hebben weggenomen. Maar mensen moesten dit doen. Zo zou Christus laten zien dat mensen met God moeten samenwerken. God doet niet wat de mens zelf kan doen. Hij schuift de hulp van de mens niet opzij. Hij geeft hem kracht en werkt met hem samen als hij de kracht en mogelijkheden gebruikt die hem zijn gegeven.

Het bevel wordt gehoorzaamd. De steen wordt weggerold. Alles wordt openlijk en weloverwogen gedaan. Iedereen krijgt de kans te zien dat er geen bedrog plaatsvindt. Daar ligt het lichaam van Lazarus in het rotsgraf, koud en stil in de dood. De kreten van de rouwklagers zijn verstomd. Verbaasd en vol verwachting staan allen rondom het graf om af te wachten wat er zal gebeuren.

Rustig staat Christus voor het graf. Een heilige ernst rust op alle aanwezigen. Christus gaat dicht naar het graf toe. Hij richt zijn ogen omhoog en zegt: „Vader, ik dank U dat Gij Mij verhoord hebt.“ Niet lang geleden hadden de vijanden van Christus Hem van godslastering beschuldigd en stenen opgenomen om op Hem te werpen, omdat Hij gezegd had dat Hij Gods Zoon was. Zij hadden Hem beschuldigd dat Hij wonderen deed door de macht van Satan. Maar hier noemt Christus God als zijn Vader en verklaart vol vertrouwen dat Hij Gods Zoon is.

In alles wat Hij deed werkte Christus samen met zijn Vader. Hij had er altijd zorg voor gedragen duidelijk te maken dat Hij niet onafhankelijk werkte. Hij deed zijn wonderen door geloof en gebed. Christus wilde dat iedereen zou weten hoe zijn verhouding tot zijn Vader was. „Vader,“ zei Hij, „Ik dank U dat Gij Mij verhoord hebt. Zelf wist ik dat Gij Mij altijd verhoort, maar ter

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

wille van de schare die rondom Mij staat, heb Ik gesproken, opdat zij geloven dat Gij Mij gezonden hebt." Nu zouden de discipelen en de mensen het overtuigendst bewijs krijgen wat betreft de verhouding die bestond tussen Christus en God.

Zij zouden zien dat de aanspraak van Christus geen bedrog was.

„Na dit gezegd te hebben, riep Hij met luide stem: Lazarus, kom naar buiten!"

Zijn stem dringt helder en doordringend tot het oor van de dode door.

Terwijl Hij spreekt flitst zijn goddelijkheid door zijn menselijkheid heen. Op zijn gelaat, dat door Gods heerlijkheid is verlicht, zien de mensen de verzekering van zijn kracht. De ogen van allen zijn gericht op de ingang van het graf. Met intense en haast pijnlijke verwachting zien allen uit naar de toets van Christus' goddelijkheid, naar het bewijs, dat zijn aanspraken op het feit dat Hij Gods Zoon is moet bevestigen, of de hoop voor altijd moet blussen.

In het stille graf beweegt zich iets en hij, die dood was, staat bij de deur van het graf. Zijn bewegingen worden belemmerd door de grafdoeken, waarin hij was gelegd en Christus zegt tot de verbaasde toeschouwers: „Maakt hem los en laat hem heengaan." Weer wordt hun getoond dat de mens met God moet samenwerken. De mens moet voor de mens werken. Lazarus wordt ontbonden en staat voor de menigte, niet als iemand die uitgeteerd is door een ziekte, met zwakke, wankelende ledematen, maar als een man in de kracht van het leven, op het hoogtepunt van zijn kracht. Zijn ogen stralen van begrip en liefde voor zijn Heiland. Vol aanbidding werpt hij zich neer aan de voeten van Jezus.

De toeschouwers zijn eerst verstomd van verbazing. Dan volgt een onbeschrijflijk toneel van blijdschap en dankbaarheid. De zusters hebben hun broer teruggekregen als een gave van God en onder tranen van blijdschap uiten zij hun dank jegens de Heiland. Maar terwijl broer, zusters en vrienden zich over de hereniging verheugen, trekt Jezus Zich terug. Als zij omzien naar de Levengever, is Hij niet te vinden.

---

¹ 2 Petrus 2:9

² 1 Johannes 5:12

³ Marcus 5:39

Samenzweringen van de priesters

Betanië lag zo dicht bij Jeruzalem dat het nieuws over de opwekking van Lazarus al gauw in de stad bekend was. Door spionnen die getuigen waren geweest van het wonder waren de joodse oversten al spoedig op de hoogte van de feiten. Dadellijk werd een vergadering van het Sanhedrin bijeengeroepen om te bespreken wat er gedaan kon worden. Christus had nu ten volle zijn gezag over dood en graf geopenbaard. Dit machtige wonder was het kronend bewijs van God aan de mensen dat Hij zijn Zoon naar de wereld had gezonden om hen te redden. Het was een demonstratie van goddelijke macht, voldoende om ieder denkend wezen te overtuigen. Velen die getuigen waren geweest van de opwekking van Lazarus waren ertoe gebracht in Jezus te geloven. Maar de haat van de priesters jegens Hem groeide. Zij hadden alle andere bewijzen van zijn goddelijkheid verworpen en waren alleen maar razend bij dit nieuwe wonder. De dode was bij vol daglicht opgewekt ten aanschouwe van een menigte getuigen. Zulk een bewijs was door geen list te loochenen. Daarom nam de vijandschap van de priesters nog toe. Meer dan ooit waren zij besloten het werk van Christus een halt toe te roepen.

Hoewel de Sadduceeën niet gunstig over Christus dachten, waren zij niet zo vol haat jegens Hem als de Farizeeën. Hun vijandschap was niet zo bitter. Maar nu werden zij erg ongerust. Zij geloofden niet in de opstanding uit de doden. Op grond van zogenaamde wetenschap voerden zij aan dat een dood lichaam onmogelijk tot leven gewekt kon worden. Maar door enkele woorden van Christus was hun theorie omvergeworpen. Aange-toond was dat zij onkundig waren van zowel de Schriften als van Gods macht. Zij zagen geen kans de indruk, door het wonder op het volk gemaakt, weg te nemen. Hoe konden mensen afgewend worden van Hem, die erin geslaagd was het graf zijn prooi te ontrukken? Leugenachtige berichten werden in omloop gebracht, maar het wonder kon niet geloochend worden en hoe zij de gevolgen konden teniet doen, wisten zij niet.

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Johannes 11:47-54.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Tot dusver hadden de Sadduceeën het plan om Christus ter dood te brengen, niet aangemoedigd, maar na de opwekking van Lazarus besloten zij dat alleen door zijn dood zijn onverschrokken aanklachten tegen hen het zwijgen konden worden opgelegd.

De Farizeeën geloofden in een opstanding en zij moesten wel inzien dat dit wonder een bewijs was dat de Messias Zich onder hen bevond. Maar zij hadden Christus altijd tegengewerkt. Van het begin af hadden zij Hem gehaat, omdat Hij hun schijnheilige aanspraken aan de kaak had gesteld. Hij had het kleed van strenge vormendienst, waaronder hun morele misvormdheid was verborgen, weggerukt. De zuivere godsdienst die Hij onderwees, had hun holle belijdenissen van vroomheid veroordeeld. Zij hunkerden ernaar zich op Hem te wreken om zijn scherpe verwijten. Zij hadden getracht Hem ertoe te brengen iets te zeggen of te doen dat hen aanleiding zou geven Hem te veroordelen. Herhaaldelijk hadden zij getracht Hem te stenigen, maar Hij had Zich rustig teruggetrokken en zij hadden Hem uit het oog verloren.

De wonderen die Hij op de Sabbat verrichtte waren er alle op gericht de zieken te helpen, maar de Farizeeën hadden getracht Hem te veroordelen als een sabbatschender. Zij hadden hun best gedaan de Herodianen tegen Hem op te zetten. Zij deden het voorkomen alsof Hij een nieuw koninkrijk wilde stichten en beraadslaagden hoe zij Hem konden doden. Om de Romeinen tegen Hem op te zetten, hadden zij het doen voorkomen alsof Hij hun gezag trachtte te ondermijnen. Zij hadden alles gedaan wat zij konden om Hem te weerhouden het volk te beïnvloeden. Maar tot nu toe hadden hun pogingen schipbreuk geleden. De scharen die zijn werken van barmhartigheid hadden aanschouwd en zijn zuivere en heilige leer hadden gehoord wisten dat dit geen daden van een sabbatschender of lasteraar waren. Zelfs de dienaren die de Farizeeën hadden gezonden, waren zo onder de indruk van zijn woorden dat zij niet de handen aan Hem konden slaan. In wanhoop hadden de joden ten slotte een gebod uitgevaardigd dat ieder, die in Jezus zou geloven, uit de synagoge geworpen zou worden.

Toen de priesters, de oversten en de oudsten dus voor een bespreking bijeen waren, hadden zij het vaste voornemen om Hem, die zulke machtige werken deed dat iedereen zich verwonderde, tot zwijgen te brengen. Farizeeën en Sadduceeën waren nauwer met elkaar verbonden dan ooit tevoren. Hoewel zij tot dusver verdeeld waren geweest, werden zij één in hun tegenstand tegen Christus. Nicodemus en Jozef hadden bij vroegere beraadslagingen de veroordeling van Jezus tegengehouden en waren daarom nu niet uitgenodigd. Bij de raadsvergadering waren andere invloedrijke mannen aanwezig die in Jezus geloofden, maar hun invloed schoot tekort tegen de boosaardige Farizeeën.

DE WET VAN HET NIEUWE KONINKRIJK

Toch waren de leden van de raad het niet geheel met elkaar eens. Het Sanhedrin was in deze tijd geen rechtsgeldige vergadering maar werd slechts geduld. Sommigen vroegen zich af of het verstandig zou zijn Christus ter dood te brengen. Ze waren bang dat hierdoor een opstand onder het volk zou ontstaan, waardoor de Romeinen nog meer gunsten aan de priesters zouden onthouden en hun de macht, die zij nog bezaten, zouden ontnemen. De Sadduceeën waren één in hun haat jegens Christus maar waren geneigd voorzichtig te handelen uit vrees dat de Romeinen hen van hun hoge positie zouden beroven.

In deze raad, die bijeen was om plannen te maken voor de dood van Christus, was de Getuige aanwezig die de hoogmoedige woorden had gehoord van Nebukadnessar, die op het afgodisch feest van Belsassar was geweest, die aanwezig was geweest toen Christus zich in Nazaret bekend maakte als de Gezalfde. Deze Getuige bracht de oversten onder de indruk van het werk wat zij deden. Gebeurtenissen uit het leven van Christus kwamen hen voor de geest met een helderheid die hen bang maakte. Zij dachten aan wat in de tempel was gebeurd, toen Jezus als jongen van twaalf jaar voor de geleerden stond en hen vragen stelde waarover zij zich hadden verwonderd. Het wonder dat zojuist had plaatsgevonden getuigde dat Jezus niemand anders kon zijn dan de Zoon van God. De oudtestamentische geschriften over Christus kwamen in hun ware betekenis voor hun geest. Verontrust en verslagen vroegen de oversten: „Wat doen wij?” In de raad ontstond verdeeldheid. Onder indruk van de Heilige Geest konden priesters en oversten niet ontkomen aan de overtuiging dat zij tegen God streden.

Terwijl de raad in de grootste verwarring verkeerde, stond Kajafas, de hogepriester, op. Kajafas was een trots en wreed man, aanmatigend en onverdraagzaam. Tot zijn verwanten behoorden Sadduceeën, hoogmoedig, overmoedig, roekeloos, vol eerzucht en wreedheid, wat zij verborgen onder het mom van voorgewende rechtvaardigheid. Kajafas had de profetieën bestudeerd en hoewel hij de ware betekenis ervan niet begreep, sprak hij vol gezag en overtuiging: „Gij weet niets en gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat één mens sterft voor het volk en niet het gehele volk verloren gaat.” Zelfs als Jezus onschuldig zou zijn, beweerde de hogepriester, moest Hij uit de weg geruimd worden. Hij was een onruststoker die de mensen tot Zich trok en het gezag van de oversten ondermijnde. Hij was maar een enkeling. Het was beter dat Hij zou sterven dan dat het gezag van de oversten verzwakt zou worden. Als het volk zijn vertrouwen in de oversten zou verliezen, zou de nationale kracht verloren gaan. Kajafas legde er de nadruk op dat na dit wonder Jezus' volgelingen wellicht in opstand zouden komen. Dan zullen de Romeinen komen, zei hij, en onze

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

tempel sluiten, onze wetten afschaffen en ons als volk uitroeien. Wat is het leven van deze Gallieër waard, vergeleken met het bestaan van het volk? Als Hij het welzijn van Israël in de weg staat, is het dan geen dienst, die we God bewijzen door Hem uit de weg te ruimen? Het is beter dat één mens sterft dan dat het hele volk te gronde gaat.

Toen Kajafas zei dat één man voor het volk moest sterven, gaf hij te kennen dat hij enige kennis van de profetieën bezat, al was het heel weinig. Maar Johannes neemt in zijn verslag van dit voorval de profetie op en laat de vèrstrekkende betekenis zien: „En niet alleen voor het volk, maar om ook de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen.” Hoe blindelings erkende de hoogmoedige Kajafas het werk van de Heiland!

Op de lippen van Kajafas werd deze uiterst kostbare waarheid veranderd in een leugen. De gedragslijn die hij voorstond berustte op een beginsel, ontleend aan het heidendom. Bij de heidenen had het vage besef dat iemand voor het mensdom moest sterven geleid tot het brengen van mensenoffers. Zo stelde Kajafas voor dat Jezus geofferd zou worden om het schuldige volk niet van, maar in overtreding te redden, zodat zij konden voortgaan met zondigen. Door deze redenering meende hij de tegenwerpingen tot zwijgen te brengen van hen, die zouden durven beweren dat in Jezus niets gevonden was dat de dood verdiende.

Tijdens deze raadzitting waren de vijanden van Christus diep overtuigd. De Heilige Geest had grote indruk op hen gemaakt. Maar Satan deed zijn best hen weer in zijn greep te krijgen. Hij vestigde met klem hun aandacht op de grieven die zij hadden ondergaan terwille van Christus. Hoe weinig ontzag had Hij getoond voor hun gerechtigheid! Hij leerde een veel belangrijker gerechtigheid die allen die kinderen Gods willen zijn, moeten bezitten. Zonder aandacht te schenken aan hun vormen en gebruiken had Hij zondaars aangespoord rechtstreeks te gaan tot God als een barmhartig Vader, en Hem hun noden bekend te maken. Naar hun mening had Hij op deze wijze het priesterschap terzijde geschoven. Hij had geweigerd de theologie van de scholen van de rabbi's te erkennen. Hij had de zondige praktijken van de priesters aan het licht gebracht en hun invloed van hun stelregels en overleveringen geschaad door te leren dat zij strikt de rituele wet naleefden maar toch Gods wet krachteloos maakten. Dit alles bracht Satan hen nu in gedachten.

Satan zei hun dat zij Jezus ter dood moesten brengen om hun gezag te kunnen handhaven. Deze raad volgden zij op. Zij meenden dat het feit, dat zij de macht die zij uitoefenden, zouden kunnen verliezen, voldoende was om dit besluit te nemen. Met uitzondering van enkelen die niet voor hun mening uit durfden komen, aanvaardde het Sanhedrin de woorden van Kajafas als de woorden van God. De raad was opgelucht en de tweedracht

SAMENZWERINGEN VAN DE PRIESTERS

was geëindigd. Zij besloten Christus bij de eerste gunstige gelegenheid ter dood te brengen. Door het bewijs van Jezus' goddelijkheid te verwerpen hadden deze priesters en oversten zich opgesloten in een ondoordringbare duisternis. Zij waren volledig onder de invloed van Satan om door hem naar de eeuwige ondergang te worden gedreven. Toch was hun misleiding zo groot dat zij heel tevreden over zichzelf waren. Zij zagen zich als echte patriotten die het behoud van het volk zochten.

Het Sanhedrin was echter bang om overhaaste maatregelen tegen Jezus te nemen, uit vrees dat het volk zich daartegen zou verzetten en het geweld, dat tegen Hem was beraamd, op hun eigen hoofd zou komen. Daarom besloot de raad te wachten met de uitvoering van het vonnis dat zij hadden uitgesproken. De Heiland kende de beraadslagingen van de priesters. Hij wist dat zij Hem graag uit de weg wilden ruimen en dat ze spoedig hun doel zouden bereiken. Maar het lag niet op zijn weg de crisis te verhaasten en Hij vertrok uit die streek terwijl Hij zijn discipelen meenam. Zo bekrachtigde Jezus door zijn eigen voorbeeld de raad die Hij aan de discipelen had gegeven: „Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar een andere.”¹ Er was een uitgestrekt terrein om te werken voor de redding van zielen en tenzij trouw aan Hem het nodig maakte, moesten Gods dienstknechten hun leven niet in gevaar brengen.

Jezus had nu drie jaar in het openbaar voor de wereld gewerkt. Zijn voorbeeld van zelfverloochening en belangeloze weldadigheid hadden zij voor ogen. Allen kenden zijn leven van reinheid, van lijden en toewijding. Toch kon de wereld de tegenwoordigheid van haar Verlosser niet langer dan deze korte periode van drie jaar verdragen.

Zijn leven was gekenmerkt door vervolging en belediging. Hij was door een afgunstige koning uit Betlehem verdreven, door zijn eigen volk in Nazaret verworpen en zonder oorzaak te Jeruzalem ter dood veroordeeld. Nu vond Jezus met zijn weinige getrouwe volgelingen een tijdelijk onderdak in een vreemde stad. Hij die steeds door het menselijk lijden werd ontroerd, die de zieken had genezen, de blinden het gezicht had teruggegeven, de doven had doen horen en de stommen had doen spreken, die hongerigen had gespijzigd en de treurenden had getroost, was door het volk, waarvoor Hij had gewerkt om het te redden, verdreven. Hij, die op de golven had gelopen en met een enkel woord hun geweld tot zwijgen had gebracht, die duivelen had uitgeworpen die Hem hadden erkend als Gods Zoon, die de banden van de dood had verbroken en duizenden had geboeid met zijn woorden vol wijsheid, kon niet doordringen tot de harten van hen, die door haat verblind waren en die hardnekkig het licht verwierpen.

---

¹ Matteüs 10:23

De wet van het nieuwe koninkrijk

De tijd van het Pascha naderde en weer ging Jezus op weg naar Jeruzalem. In Hem leefde de vrede van volkomen één zijn met de wil van de Vader en vol verlangen ging Hij op weg naar de plaats van offerande. Maar een gevoel van geheimzinnigheid, van twijfel en vrees overviel de discipelen. De Heiland „ging vóór hen uit en zij waren zeer verbaasd en zij die volgden waren bevreesd”.

Weer riep Christus de twaalfen tot Zich en duidelijker dan tevoren maakte Hij hen bekend met het verraad en het lijden dat Hem te wachten stond. „Zie,” zei Hij, „wij gaan op naar Jeruzalem en al wat door de profeten is geschreven zal aan de Zoon des mensen volbracht worden. Want Hij zal overgeleverd worden aan de heidenen en bespot, gesmaad en bespuwd worden en zij zullen Hem geselen en doden, en ten derde dage zal Hij opstaan. En zij begrepen niets van deze dingen en dit woord bleef hun duister en zij wisten niet waarvan Hij gesproken had.”

Hadden zij niet eerst onlangs overal verkondigd: „Het koninkrijk der hemelen is nabij?” Had Christus zelf niet beloofd dat velen zouden aanzitten met Abraham en Isaak en Jakob in Gods koninkrijk? Had Hij niet beloofd dat allen, die ter wille van Hem alles hadden verlaten, honderdvoudig in dit leven zouden ontvangen en deel zouden hebben in zijn koninkrijk? Had Hij niet aan de twaalfen de bijzondere belofte gegeven, dat zij posities van grote eer in zijn koninkrijk zouden bekleden, dat zij zouden zitten op tronen om de twaalf stammen van Israël te oordelen? Zelfs nu nog had Hij gezegd dat alles wat in de profeten van Hem stond geschreven, vervuld zou worden. En hadden de profeten niet gesproken over de heerlijkheid van de heerschappij van de Messias? Met deze gedachten voor ogen schenen zijn woorden over verraad, vervolging en dood vaag en duister. Welke moeilijkheden zich ook zouden mogen voordoen, zij geloofden dat het koninkrijk spoedig opgericht zou worden.

Johannes, de zoon van Zebedeüs, was één van de twee eerste discipelen

Dit hoofdstuk is gebaseerd op
Matteüs 20:20-28; Marcus 10:32-45
en Lucas 10:31-34.

DE WET VAN HET NIEUWE KONINKRIJK

geweest die Jezus hadden gevolgd. Hij en zijn broer Jakobus waren bij de eerste groep geweest die alles hadden verlaten om Hem te dienen. Vol vreugde hadden zij huis en vrienden verlaten om met Hem mee te gaan. Zij hadden met Hem gewandeld en met Hem gesproken. Zij waren alleen met Hem in huis geweest zowel als in openbare vergaderingen. Hij had hun angsten gestild, hen van gevaren gered, hen getroost in hun verdriet en hen geduldig en teder onderricht tot hun harten met Hem vervlochten waren en in het vuur van hun liefde wilden zij graag heel dicht bij Hem zijn in zijn koninkrijk. Bij elke gelegenheid trachtte Johannes zo dicht mogelijk bij de Heiland te zijn en Jakobus wilde graag geëerd worden met een even nauwe verbintenis.

Hun moeder volgde Jezus ook en had Hem gediend van haar goederen. Met moederlijke liefde en eerezucht voor haar zonen begeerde zij voor hen de meest geëerde plaats in het nieuwe koninkrijk. Zij moedigde hen aan dit verzoek tot Hem te richten.

Samen kwamen de moeder en haar zoons bij Jezus en vroegen Hem een verzoek, waarop zij hun hart hadden gezet, in te willigen.

„Wat wilt gij dat ik u doen zal?” vroeg Jezus.

De moeder gaf ten antwoord: „Zeg dat deze mijn twee zonen mogen zitten, één aan uw rechterzijde en één aan uw linkerzijde in uw koninkrijk.”

Jezus heeft geduld met hen en bestraft niet hun zelfzucht omdat zij trachten voorrang te hebben boven hun broeders. Hij weet wat zij denken en kent hun gehechtheid aan Hem. Hun liefde is geen menselijke genegenheid. Al is zij besmet door de aardsghezindheid van de mens, toch komt zij voort uit de bron van zijn eigen verlossende liefde. Hij wil hen niet bestraffen, maar versterken en louteren. Hij zei: „Kunt gij de beker drinken die ik drink of met de doop gedoopt worden waarmee ik gedoopt word?” Zij herinneren zich zijn geheimzinnige woorden die heenwezen naar beproeving en lijden maar antwoorden toch vol vertrouwen: „Wij kunnen het.” Zij zouden het als de grootste eer beschouwen om hun trouw te bewijzen door te delen in alles wat hun Heer zal overkomen.

„De beker die ik drink, zult gij drinken en met de doop waarmee ik gedoopt word, zult gij gedoopt worden,” zei Hij. Vóór Hem wachtte een kruis in plaats van een troon, twee misdadigers als zijn metgezellen, aan zijn linker- en rechterzijde. Johannes en Jakobus zouden met hun Meester delen in het lijden. De een zou als eerste van de broeders met het zwaard worden gedood. De ander zou het langst van allen inspanning, smaad en vervolging doorstaan.

„Maar het zitten aan mijn rechterzijde en linkerzijde,” ging Hij door, „staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen die het bereid is door mijn Vader. In Gods koninkrijk wordt positie niet verkregen door begunstiging.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Ze wordt niet verdiend of verkregen door willekeurige schenking. Het is het resultaat van het karakter. Kroon en troon zijn bewijzen van een toestand die verdiend is. Het zijn bewijzen van zelfoverwinning door onze Heer Jezus Christus.

Lange tijd nadien, toen de discipel door de gemeenschap in zijn lijden met Christus was verbonden, openbaarde de Heer aan Johannes wat de voorwaarde is van een ereplaats in zijn koninkrijk. „Wie overwint, zegt Christus, hem zal ik geven te zitten met Mij op mijn troon, gelijk Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.” „Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns Gods . . . en mijn nieuwe naam.”¹

Zo schreef de apostel Paulus: „Wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige Rechter, mij zal geven.”²

Wie het dichtst bij Christus zal staan, is hij die op aarde het best de geest van zijn zelfopofferende liefde heeft gesmaakt, een liefde, die niet praat . . . , niet opgeblazen is . . . , zichzelf niet zoekt, niet verbitterd wordt, het kwade niet toerekent,³ een liefde die de discipel ertoe brengt om evenals zijn Heer alles te geven, om te leven en te werken en een offer te brengen om de mens te redden, zelfs al kost het zijn leven. Deze geest kwam tot uiting in het leven van Paulus. Hij zei: „Het leven is mij Christus”; want zijn leven openbaarde Christus aan de mensen; „en het sterven gewin”, een winst voor Christus. De dood zelf zou de kracht van zijn genade openbaar maken en zielen tot Hem brengen. „Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam,” zei hij, „hetzij door mijn leven, hetzij door mijn dood”.⁴

Toen de andere discipelen het verzoek van Jakobus en Johannes hoorden, waren zij erg boos. Ieder van hen zocht juist voor zichzelf de eerste plaats in het koninkrijk en zij waren boos dat de beide broers naar het scheen een voordeel boven hen hadden behaald.

Weer scheen de vraag over wie de grootste zou zijn op te laaien, toen Jezus hen tot Zich riep en tot de verontwaardigde discipelen zei: „Gij weet dat zij die regeerders der volken heten, heerschappij over hen voeren en hun rijksgenoten oefenen macht over hen. Zó is het echter onder u niet.”

In de koninkrijken der wereld betekent positie zelfverheerlijking. Men nam aan dat het volk bestond voor het welzijn van de heersende klassen. Invloed, rijkdom en opvoeding waren even zoveel middelen om ten voordele van de leiders de massa te beheersen. De voornamere klassen moes-

DE WET VAN HET NIEUWE KONINKRIJK

ten denken, beslissingen nemen, genieten en heersen. De lagere klassen moesten gehoorzamen en dienen. Evenals alle andere dingen was godsdienst een kwestie van gezag. Van de mensen werd verwacht dat zij zouden geloven en doen zoals hun leiders dat wilden. Het recht van de mensen om als mens voor zichzelf te handelen en te denken werd helemaal niet erkend.

Christus vestigde een koninkrijk dat op heel andere beginselen was gegrond. Hij riep de mensen niet om te heersen maar om te dienen. De sterke moest de zwakheden van de zwakken dragen. Macht, positie, talenten en opvoeding verplichtten de bezitter ervan juist zijn medemens te dienen. Tot zelfs de nederigste van Christus' discipelen wordt gezegd: „Het geschiedt alles om uwentwil.”⁵

„De zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.” Temidden van zijn discipelen was Christus in alle opzichten een dienaar, een lastdrager.

Hij deelde in hun armoede, Hij verloochende Zich terwille van hen, Hij ging hen voor om moeilijke plaatsen te effenen en binnenkort zou Hij zijn werk op aarde afsluiten door zijn leven af te leggen. Het beginsel waardoor Christus Zich liet leiden moet ook het leidend beginsel zijn van de gemeente, die zijn lichaam is. Het plan en de basis van redding is liefde. In Christus' koninkrijk zijn de grootsten zij, die het voorbeeld, dat Hij heeft gegeven, navolgen en zich gedragen als herders in zijn kudde.

De woorden van Paulus openbaren de echte waardigheid en eer van het christelijk leven: „Hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt.” „Niet om mijn eigen belang te zoeken maar dat van zeer velen, opdat zij behouden worden.”⁶

In gewetenszaken moet de ziel niet gehinderd worden. Niemand mag de geest van een ander overheersen, voor iemand anders oordelen of iemand anders voorschrijven wat zijn plicht is. God heeft iedereen de vrijheid gegeven om te denken en zijn eigen overtuiging te volgen. „Zo zal dan een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven aan God.” Niemand heeft het recht zijn eigen persoonlijkheid te doen opgaan in die van een ander. In alle dingen waar het om beginselen gaat moet ieder voor zijn eigen beseft ten volle overtuigd zijn.⁷ In Christus' koninkrijk is geen heerszuchtige onderdrukking, geen gewetensdrang. Engelen van God zijn niet naar de aarde gekomen om te heersen en eer af te eisen, maar als boodschappers van barmhartigheid om met de mens samen te werken in het verheffen van de mensheid.

De beginselen en zelfs de woorden van de Heiland bleven in hun goddelijke schoonheid hangen in de herinnering van de geliefde discipel. Tot aan het eind van zijn leven luidde het hoofdthema van Johannes' getuigenis aan de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gemeenten: „Want dit is de verkondiging die gij van den beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden liefhebben.” „Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten.”⁸

Deze geest overheerste in de eerste gemeente. Na de uitstorting van de Heilige Geest was „de menigte van hen die tot het geloof gekomen waren . . . , één van hart en ziel en ook niet één zeide dat iets van hetgeen hij bezat, zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk.”

Want er was ook niet één behoeftig onder hen. „En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus en er was grote genade over hen allen.”⁹

---

¹ Openbaring 3:21,12

² 2 Timoteüs 4:6-8

³ 1 Korintiërs 13:14,5

⁴ Filippenzen 1:21,20

⁵ 2 Korintiërs 4:15

• 1 Korintiërs 9:19; 10:33

⁷ Romeinen 14:12,5

• 1 Johannes 3:11,16

• Handelingen 4:32,34,33

Zacheüs

Op weg naar Jeruzalem kwam Jezus „Jericho binnen en ging erdoor.“ Enkele kilometers van de Jordaan, op de westelijke grens van het dal dat hier uitliep in een vlakte, lag de stad temidden van tropisch groen en weelderige schoonheid. Met haar palmbomen en rijke tuinen die door bronnen werden bevochtigd, glansde de stad als een smaragd tussen de heuvels van kalksteen en woeste ravijnen die zich uitstrekten tussen Jeruzalem en de palmstad.

Tal van karavanen trokken op weg naar het feest door Jericho. Hun aankomst was altijd een feestelijk gebeuren maar nu bracht een diepere belangstelling het volk in beweging. Men wist dat de rabbi uit Galilea die onlangs Lazarus had opgewekt Zich onder de menigte bevond en hoewel geruchten de ronde deden over de samenzweringen van de priesters verlangden de scharen Hem eer te bewijzen.

Jericho was een van de steden, die vroeger waren afgezonderd voor de priesters en in deze tijd woonden er veel priesters. Maar de stad had ook een bevolking van een hele andere aard. Het was een middelpunt van handel en Romeinse ambtenaren en soldaten, en ook veel vreemden uit andere landen waren er te vinden, terwijl het innen van de belastingen de stad tot de woonplaats van veel tollenaars maakte.

„De oppertollenaar“, Zacheüs, was een jood, veracht door zijn landgenoten. Zijn positie en rijkdom waren het resultaat van een werk dat zij verafschuwden en dat beschouwd werd als een andere benaming voor onrecht en afpersing. Toch was de rijke belastingambtenaar helemaal niet de verharde man van de wereld die hij scheen. Onder de schijn van wereldsgezindheid en trots klopte een hart dat gevoelig was voor goddelijke invloeden. Geruchten over Eén, die zich vriendelijk en voorkomend gedroeg jegens de verworpenen hadden zich overal verspreid. Bij deze oppertollenaar ontstond het verlangen naar een beter leven. Slechts enkele kilometers van Jericho had Johannes de Doper bij de Jordaan gepredikt en Zacheüs had gehoord hoe hij de mensen opriep zich te bekeren. Zijn

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
19:1-10

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

raad aan de tollenaars, „Vordert niet meer dan u voorgeschreven is,” had diepe indruk op hem gemaakt, al trok hij zich er naar het scheen niets van aan. Hij kende de Schriften en was overtuigd dat zijn handelwijze verkeerd was. Toen hij nu de woorden hoorde, die de grote Leraar gesproken zou hebben, besepte hij dat hij in Gods ogen een zondaar was. Wat hij echter over Jezus had gehoord, wekte hoop in zijn hart. Bekering, een ander leven leiden, was zelfs voor hem mogelijk. Was niet één van de meest vertrouwde discipelen van de nieuwe Leraar een tollenaar? Zacheüs begon dadelijk gehoor te geven aan de overtuiging die zich bij hem had postgevat en terug te betalen aan wie hij tekort had gedaan.

Hij was al begonnen op deze weg terug te keren, toen in Jericho werd verteld dat Jezus de stad naderde. Zacheüs besloot Hem te gaan zien. Hij was begonnen in te zien hoe bitter de vrucht van de zonde is en hoe moeilijk de weg is voor iemand die op zijn dwaalweg probeert om te keren. Het was moeilijk te verdragen om achterdochtig en vol wantrouwen te worden beschouwd bij zijn pogingen zijn fouten te herstellen. De oppertollenaar wilde graag een blik werpen op het gelaat van Hem, die met zijn woorden hoop in hem had gewekt.

De straten waren overvol en Zacheüs, die klein van postuur was, kon niets zien over de hoofden van de mensen heen. Niemand wilde voor hem aan de kant gaan. Daarom liep hij een eind voor de menigte uit, waar een vijgeboom zijn takken over de weg strekte. De rijke belastingambtenaar klom naar een zitplaats op een van de takken, vanwaar hij de stoet kon gadeslaan als deze onder hem voorbijging. De schare nadert en trekt voorbij. Zacheüs zoekt met verlangende blik naar de gestalte die hij zo graag wil zien.

Ver boven het rumoer van de priesters en rabbi's en het welkomstgeroep van de menigte sprak het onuitgesproken verlangen van de oppertollenaar tot het hart van Jezus. Plotseling blijft een groep staan, juist onder de vijgeboom. Het gezelschap voor en achter deze groep staat stil en Eén, wiens blik schijnt door te dringen tot in het hart, ziet naar omhoog. De man in de boom vertrouwt zijn oren nauwelijks, als hij de woorden hoort „Zacheüs, kom vlug naar beneden, want heden moet Ik in uw huis vertoeven.”

De menigte gaat aan de kant en Zacheüs gaat als in een droom voor naar zijn eigen huis. De rabbi's echter kijken met verontwaardigd gelaat en morren ontevreden en verachtelijk: „Hij is bij een zondig man binnengegaan om zijn intrek te nemen.”

Zacheüs was overweldigd, verbaasd en sprakeloos door de liefde en minzaamheid van Christus, die Zich neerboog naar hem, die zo onwaardig was. Nu ontsluiten liefde en trouw voor zijn pasgevonden Meester zijn

ZACHEÛS

lippen. In het openbaar wil hij belijdenis doen en zijn berouw tonen. In tegenwoordigheid van de menigte „ging Zacheüs staan en zei tot de Here: Zie, de helft van mijn bezit, Here, geef ik de armen, en indien ik iemand iets heb afgeperst, vergoed ik het viervoudig.”

„En Jezus zeide tot hem: Heden is aan dit huis redding geschonken, omdat ook deze een zoon van Abraham is.”

Toen de rijke jonge overste zich van Jezus had afgewend, hadden de discipelen zich verwonderd over de woorden van hun Meester: „Hoe moeilijk zullen zij die geld hebben, het koninkrijk Gods binnengaan.” Zij hadden tot elkaar uitgeroepen: „Maar wie kan dan behouden worden?” Nu hadden zij een bewijs van de waarheid van Christus' woorden: „Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.”¹

Zij zagen hoe door Gods genade een rijke het koninkrijk kon binnengaan.

Alvorens Zacheüs had gezien op het gelaat van Christus, was hij begonnen met het werk dat hem deed kennen als een ware boeteling. Eer hij door mensen was aangeklaagd, had hij zijn zonde beleden. Hij had zich overgegeven aan de overtuiging van de Heilige Geest en was begonnen met het uitvoeren van de leer, die zowel voor het oude Israël als voor ons geldt. Lang geleden had de Heer gezegd: „Wanneer uw broeder verarmt en zich niet meer bij u staande kan houden, dan zult gij hem — vreemdeling en bijwoner — ondersteunen opdat hij bij u in het leven blijve. Gij zult geen rente of winst van hem nemen, maar gij zult voor uw God vrezen, opdat uw broeder bij u in het leven blijve. Gij zult hem uw geld niet op rente geven noch uw voedsel tegen winst.” „Gij zult elkander niet benadelen maar voor uw God vrezen, want Ik ben de Here uw God.”² Deze woorden had Christus zelf gesproken toen Hij gehuld was in de wolkkolom en de eerste reactie van Zacheüs op de liefde van Christus kwam tot uiting in mededogen voor de armen en lijdenden.

De tollenaars hadden een verbond gesloten zodat zij het volk konden onderdrukken en elkaar konden bijstaan in hun bedrieglijke praktijken. Met hun afpersing deden zij alleen maar wat vrijwel algemeen werd gedaan. Zelfs de priesters en rabbi's die hen verachtten, waren schuldig aan het verrijken van zichzelf door oneerlijke gebruiken onder het mom van hun heilige roeping. Zodra Zacheüs echter gehoor gaf aan de invloed van de Heilige Geest brak hij met elke praktijk, die in strijd was met eerlijkheid.

Berouw is pas echt als het hervorming tot stand brengt. De gerechtigheid van Christus is geen dekmantel voor onbeleden en nog niet nagelaten zonden. Het is een beginsel dat het karakter verandert en het leven bestuurt. Heiligheid betekent volkomen zijn in Gods oog. Het betekent

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

algehele overgave aan het inwonen van de hemelse beginselen.

In zijn zakenleven moet de christen aan de wereld laten zien hoe onze Heer handelsondernemingen zou leiden. Bij iedere transactie moet hij duidelijk maken dat God zijn leraar is. „De Here heilig” moet geschreven staan op dagboeken en registers, op actes, kwitanties en rekeningen. Wie beweren volgelingen te zijn van Christus en toch onrechtmatig handelen, leggen een valse getuigenis af van het karakter van een heilig, rechtvaardig en barmhartig God. Iedereen die bekeerd is zal net als Zacheüs de inkeer van Christus in zijn hart kenbaar maken door het nalaten van oneerlijke praktijken die voorheen zijn leven hebben gekenmerkt. Evenals de oppertolenaar zal hij het bewijs leveren van zijn oprechtheid door de geleden schade te vergoeden.

De Here zegt: „De goddeloze geeft een pand terug, vergoedt het geroofde, wandelt naar de inzetten die doen leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft – hij zal zeker leven. Geen van de zonden die hij bedreven heeft, zal hem meer worden toegerekend.”³

Als wij anderen hebben benadeeld door een oneerlijke handelsovereenkomst, als wij in zakendoen hebben overvraagd of iemand tekort hebben gedaan, al zou dat binnen de perken van de wet liggen, moeten wij onze schuld belijden en voor zover dat in ons vermogen ligt, voor terugbetaling zorgen. Het is juist als wij niet alleen teruggeven wat we genomen hebben, maar ook wat wij daardoor verkregen zouden hebben als het op verstandige wijze was belegd in de tijd dat het in ons bezit is geweest.

De Heiland zei tot Zacheüs: „Heden is aan dit huis redding geschonken.” Niet alleen Zacheüs werd gezegend, maar heel zijn huishouding met hem. Christus was naar zijn huis gekomen om hem te onderrichten in de waarheid en zijn gezin te onderwijzen over de dingen van het koninkrijk. Zij waren buiten de synagoge gestoten door de verachting van de rabbi's en aanbidders, maar nu kwamen zij als het meest begunstigde gezin in heel Jericho in eigen huis samen rondom de goddelijke Leraar en hoorden zelf de woorden des levens.

Wanneer Christus als onze persoonlijke Heiland in het leven komt, vindt de ziel redding. Zacheüs had Jezus niet alleen als een voorbijgaande gast in zijn huis ontvangen, maar als iemand die in de tempel van zijn hart zou blijven wonen. De schriftgeleerden en Farizeeën beschuldigden hem dat hij een zondaar was. Zij morden tegen Christus, omdat Hij zijn huis binnenging, maar de Heer zag in hem een zoon van Abraham. Want „zij die uit het geloof zijn, zijn kinderen van Abraham.”⁴

¹ Marcus 10:24,26; Lucas 18:27

² Leviticus 25:35-37, 17

³ Ezechiël 33:15, 16

⁴ Galaten 3:7

Het feest in het huis van Simon

Simon van Betanië werd beschouwd als een discipel van Jezus. Hij was één van de weinige Farizeëen die zich openlijk onder de volgelingen van Christus hadden geschaard. Hij erkende Jezus als leraar en hoopte dat Hij de Messias zou zijn, maar hij had Hem niet aanvaard als Zaligmaker. Zijn karakter was niet veranderd. Zijn beginselen waren dezelfde gebleven.

Simon was van melaatsheid genezen. Dit had hem tot Jezus getrokken. Hij wilde graag zijn dank tonen en tijdens het laatste bezoek van Christus aan Betanië bereidde hij een maaltijd voor de Heiland en zijn discipelen. Op dit feestmaal kwamen veel Joden bijeen. In deze tijd was er grote opwinding in Jeruzalem. Christus en diens werk trokken meer aandacht dan tevoren. Wie naar het feestmaal gekomen was, sloeg Hem opletten gade, sommigen zelfs met onvriendelijke blikken.

De Heiland was pas zes dagen voor het Paasfeest in Betanië aangekomen en zoals Hij gewend was had Hij rust gezocht in het huis van Lazarus. De vele reizigers die op weg waren naar de stad verspreidden het nieuws dat Hij op weg was naar Jeruzalem en dat Hij de sabbat in Betanië zou doorbrengen. Onder het volk was grote geestdrift. Velen stroomden naar Betanië, sommigen uit sympathie met Jezus, anderen uit nieuwsgierigheid om hem, die uit de dood was opgewekt, te zien.

Velen verwachtten dat Lazarus een prachtig verhaal zou doen van wat hij na de dood had gezien. Zij waren verbaasd dat hij hen niets vertelde. Hij had niets van deze aard te vertellen. De Schrift leert: „De doden weten niets... Zowel hun liefde als hun haat en hun naijver zijn reeds lang vergaan.” Maar Lazarus kon een machtig getuigenis doen horen over het werk van Christus. Voor dit doel was hij opgewekt uit het graf. Met zekerheid en macht vertelde hij dat Jezus Gods Zoon was.

De berichten die de bezoekers van Betanië mee terugnamen naar Jeruzalem deden de opwinding toenemen. De mensen verlangden ernaar Jezus te zien en te horen. Algemeen werd de vraag gesteld of Lazarus Hem naar

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 26:6-13; Marcus 14:3-11; Lucas 7:36-50; Johannes 11:55-57; 12:1-11

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Jeruzalem zou vergezellen en of de profeet tijdens het Paasfeest tot koning zou worden gekroond. De priesters en oversten zagen dat hun greep op het volk verzwakte en hun haat tegen Jezus werd groter. Zij konden nauwelijks de gelegenheid afwachten om Hem voor altijd uit de weg te ruimen. Met verloop van tijd begonnen zij te vrezen dat Hij ten slotte niet naar Jeruzalem zou komen. Zij dachten eraan hoe dikwijls Hij hun moordlustige plannen op niets had doen uitlopen en zij waren bang dat Hij ook nu op de hoogte was van hun plannen tegen Hem en dat Hij weg zou blijven. Zij konden hun onrust ternauwernood verbergen en vroegen elkaar: „Wat denkt u? Zou Hij wel op het feest komen?”

Er werd een vergadering van priesters en Farizeeën bijeen geroepen. Sinds de opwekking van Lazarus was het volk zozeer op de hand van Christus, dat het gevaar zou opleveren Hem openlijk gevangen te nemen. Daarom namen de gezaghebbers het besluit Hem in het geheim gevangen te nemen en Hem zo ongemerkt mogelijk te verhoren. Zij hoopten dat het wisselend getij van de publieke opinie ten gunste van hen zou omslaan als zijn veroordeling bekend gemaakt werd.

Zo maakten zij het plan Jezus ter dood te brengen. Maar zolang Lazarus leefde, wisten de priesters en de rabbi's dat ze niet veilig zouden zijn. Het bestaan van iemand, die gedurende vier dagen in het graf had gelegen en die op het machtwoord van Jezus was opgewekt, zou vroeger of later een reactie ontketenen. De mensen zouden zich wreken op hun leiders, omdat deze het leven hadden genomen van iemand die zo'n wonder kon verrichten. Daarom nam het Sanhedrin het besluit dat ook Lazarus moest sterven. Zóver brengen afgunst en vooroordeel hun slaven. De haat en het ongelooft van de joodse leiders was zo groot geworden dat zij zelfs het leven wilden nemen van iemand, die door goddelijke macht aan het graf was ontrukkt.

Terwijl deze plannen in Jeruzalem werden gemaakt, werden Jezus en zijn vrienden uitgenodigd op het feestmaal van Simon. Aan tafel zat de Heiland met Simon, die Hij van een afschuwelijke ziekte had genezen aan de ene kant, en Lazarus, die Hij uit de dood had opgewekt, aan de andere kant. Marta bediende aan tafel, maar Maria luisterde ernstig naar ieder woord van Jezus. In zijn barmhartigheid had Jezus haar zonden vergeven. Hij had haar geliefde broer uit het graf geroepen en het hart van Maria stroomde over van dank. Zij had Jezus horen spreken over zijn naderende dood en in haar grote liefde en smart verlangde zij ernaar Hem eer te bewijzen. Ten koste van een groot persoonlijk offer had zij een albasten kruik echte kostbare nardusmirre gekocht om daarmee zijn lichaam te zalven. Maar nu zeiden velen dat Hij spoedig tot koning gekroond zou worden. Haar droefheid veranderde in blijdschap en zij wilde graag de eerste zijn die haar Heer

HET FEEST IN HET HUIS VAN SIMON

zou eren. Zij brak de kruik zalf en goot de inhoud uit over hoofd en voeten van Jezus. Toen knielde zij wenend neer, maakte zijn voeten nat met haar tranen en droogde ze af met haar lange haren.

Zij had gemeend dit ongemerkt te doen en haar daad zou onopgemerkt zijn gebleven, als niet de geur van de mirre het vertrek had vervuld en haar daad had bekendgemaakt aan alle aanwezigen. Judas nam haar deze daad erg kwalijk. In plaats van te wachten op wat Christus erover zou zeggen, begon hij zich te beklagen tegen degenen die vlak bij hem zaten. Hij wierp een blaam op Christus, die een dergelijke verkwisting toeliet. Op sluwe wijze deed hij veronderstellingen die ongetwijfeld ontevredenheid zouden veroorzaken.

Judas was de penningmeester van de discipelen en uit hun kleine voorraad had hij dikwijls wat voor eigen gebruik genomen, zodat hun geldmiddelen tot een schijntje waren verminderd. Hij was er fel op om alles wat hij kon bemachtigen in de beurs te doen. Het geld in de beurs werd vaak gebruikt om armen te helpen en als er iets werd gekocht wat volgens Judas onnodig was, placht hij te zeggen: **Waarom deze verkwisting? Waarom is dat geld niet gestopt in de beurs die ik draag, om voor de armen te worden gebruikt?**

De daad van Maria was zo duidelijk in tegenstelling met zijn zelfzucht dat hij beschaamd stond en zoals hij gewend was, zocht hij naar een waardig motief voor zijn bezwaren tegen haar gave. Hij wendde zich tot de discipelen en vroeg: „Waarom is deze mirre niet voor driehonderd schellingen verkocht en aan de armen gegeven? Maar dit zei hij niet, omdat hij zich om de armen bekommerde, maar omdat hij een dief was en als beheerder der kas de inkomsten wegnam.” Judas voelde niets voor de armen. Als de mirre van Maria was verkocht en de opbrengst daarvan door hem was beheerd, zouden de armen er niets van hebben gekregen.

Judas had een hoge dunk van zijn eigen leiderscapaciteiten. Hij meende dat hij als beheerder van de gelden ver boven de andere discipelen stond en had hen ertoe gebracht dat zij net zo over hem dachten. Hij had hun vertrouwen gewonnen en had grote invloed op hen. Zijn voorgewende sympathie voor de armen bedroog hen en zijn listige verdachtmaking bracht hen ertoe de toewijding van Maria wantrouwend te bezien. Anderen aan tafel morden: „Waartoe die verkwisting? Want deze mirre had duur verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden.”

Maria hoorde deze woorden van kritiek. Haar hart beefde. Zij was bang dat haar zuster haar zou berispen om haar verkwisting. Ook de Meester zou kunnen denken dat zij zorgeloos was. Zij stond op het punt zonder zich te verdedigen of te verontschuldigen weg te sluipen, toen zij de stem van haar Heer hoorde: „Laat haar begaan; waarom valt gij haar lastig?” Hij zag dat

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zij in verlegenheid en in de war was gebracht. Hij wist dat zij met deze daad van dienstbetoon haar dank had willen uiten voor het vergeven van haar zonden en Hij schonk haar verlichting. Hij verhief zijn stem boven het gemor van kritiek en zei: „Zij heeft een goede daad aan Mij verricht. De armen hebt hij immers altijd bij u en gij kunt hun weldoen, wanneer gij maar wilt; maar Mij hebt gij niet altijd. Zij heeft gedaan wat zij kon; van te voren heeft zij mijn lichaam gezalfd voor de begrafenis.”

De welriekende gave die Maria over het dode lichaam van de Helland had willen uitgieten, had zij over zijn levend lichaam uitgegoten. Bij de begrafenis zou de geur alleen het graf hebben gevuld, maar nu was Hij blij met de verzekering van haar geloof en haar liefde. Jozef van Arimatea en Nicodemus brachten Jezus hun liefdegaven niet tijdens zijn leven. Onder bittere tranen brachten zij hun kostbare specerijen voor zijn koude, levenloze gedaante. De vrouwen die hun specerijen naar het graf brachten, kwamen vergeefs want Hij was opgestaan. Maar Maria stortte haar liefde uit over de Heiland toen Hij Zich van haar toewijding bewust was en zalfde Hem in feite voor de begrafenis. Toen Hij het duister van zijn grote beproeving inging, nam Hij met Zich de herinnering aan deze daad, een voorproef van de liefde die Hij voor eeuwig van de verlostten zou ontvangen.

Velen brengen hun kostbare gaven voor de overledenen. Terwijl zij bij de stille, koude gedaante staan, worden woorden vol liefde gesproken. Tederheid, waardering en liefde worden uitgestort over iemand die dit niet ziet of hoort. Als deze woorden waren gesproken toen de vermoelde geest er zoveel behoefte aan had, toen het oor nog kon horen en het hart kon voelen, zou hun geur kostelijk zijn geweest.

Maria besepte niet de volle betekenis van haar liefdedaad. Zij kon haar beschuldigers geen antwoord geven. Zij kon niet verklaren waarom zij juist die gelegenheid had gekozen om Jezus te zalven. De Heilige Geest had het haar ingegeven en zij had aan die stem gehoor gegeven. De inspiratie geeft niet altijd een reden op. Als een onzichtbare tegenwoordigheid spreekt hij tot verstand en hart en zet aan tot daden. Hij rechtvaardigt zichzelf.

Christus maakte Maria de betekenis van haar daad duidelijk en op deze wijze gaf Hij haar meer dan Hij ontvangen had. „Toen zij deze mirre over mijn lichaam uitgoot,” zei Hij, „heeft zij dat gedaan om mijn begrafenis voor te bereiden.” Zoals de albasten kruik gebroken werd en het hele huis met de geur werd vervuld, zou Christus sterven en zijn lichaam verbroken worden. Maar Hij zou opstaan uit het graf en de geur van zijn leven zou de aarde vervullen. Christus heeft ons liefgehad en Zich voor ons overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk.²

„Voorwaar Ik zeg U,” zei Christus, „overal waar het evangelie verkondigd zal worden, over de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken

HET FEEST IN HET HUIS VAN SIMON

worden van wat zij gedaan heeft." De Heiland zag vooruit in de toekomst en sprak met zekerheid over zijn evangelie. Dit zou in heel de wereld worden verkondigd. En overal waar het evangelie zou worden gehoord, zou de gave van Maria zijn geur verspreiden en mensen zouden een zegen ontvangen door haar spontane daad. Koninkrijken zouden opkomen en verdwijnen; namen van heersers en overwinnaars zouden vergeten worden, maar de daad van deze vrouw zou onsterfelijk worden vermeld in de bladzijden van de gewijde geschiedenis. Zolang er tijd zou zijn, zou deze albasten kruik het verhaal vertellen van Gods overvloedige liefde voor een gevallen mensdom.

De daad van Maria stond in schrille tegenstelling met hetgeen Judas op het punt stond te doen. Welk een scherpe les had Christus kunnen geven aan hem, die het zaad van kritiek en kwaaddenken had gestrooid in de geest van de discipelen! Hoe terecht had de aanklager beschuldigd kunnen worden! Hij die de motieven kent van ieder mens en elke daad begrijpt, had ten aanhore van de aanwezigen de duistere bladzijden uit het leven van Judas kunnen openen. Het holle voorwendsel waarop de verrader zijn woorden baseerde, had blootgelegd kunnen worden, want in plaats van medeleven te kennen met de armen, beroofde hij hen van het geld, dat voor hen was bestemd. Verontwaardiging had kunnen worden gewekt jegens hem, omdat hij de weduwe, de wees en de arbeider had onderdrukt. Maar als Christus Judas had ontmaskerd, had dit als aanleiding voor het verraad beschouwd kunnen worden. Judas zou dan zelfs onder de discipelen sympathie hebben gekregen, al was hij beschuldigd dat hij een dief was. De Heiland berispte hem niet en vermeed op deze wijze dat hij een verontschuldiging zou vinden voor zijn verraad.

Maar de blik die Jezus op Judas wierp, overtuigde hem dat de Heiland zijn huichelarij had doorzien en zijn lage, verachtelijk karakter kende. Terwijl Christus de daad van Maria prees, die zo streng veroordeeld was, had Hij Judas berispt. Voordien had Jezus hem nooit rechtstreeks bestraft en deze berisping stak hem. Hij besloot zich te wreken. Na de maaltijd ging hij rechtstreeks naar het paleis van de hogepriester waar hij de raad bijeen vond, en hij bood aan Jezus over te leveren in hun handen.

De priesters waren blij. Deze leiders van Israël hadden het voorrecht gekregen Christus als hun Heiland aan te nemen, zonder geld of prijs. Maar zij weigerden de kostbare gave die hun vol liefde was aangeboden. Zij weigerden de zaligheid te aanvaarden, die meer waard is dan goud, en kochten hun Heer voor dertig zilverstukken.

Judas had aan geldgierigheid toegegeven tot elke goede karaktertrek daardoor was overweldigd. Hij misgunde Jezus het Hem gebrachte offer. Zijn hart brandde van nijd, omdat de Heiland een gave ontving die passend

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

was voor de vorsten der aarde. Voor een geldsom, veel minder dan de kruik olie had gekost, verried hij zijn Heer.

De discipelen waren anders dan Judas. Zij hielden van hun Heiland. Maar zij schatten zijn verheven karakter niet op de juiste waarde. Als zij hadden beseft wat Hij voor hen had gedaan, zouden zij hebben begrepen dat niets, wat voor Hem was besteed, verspild was. De wijzen uit het oosten, die zo weinig wisten van Jezus, hadden een beter begrip getoond van de eer die Hem toekwam. Zij hadden de Heiland kostbare gaven gebracht en hadden zich eerbiedig voor Hem neergebogen toen Hij nog als klein kind in een kribbe lag.

Christus waardeert daden van oprechte wellevendheid. Als iemand Hem een gunst beweest, zegende Hij die persoon met goddelijke hoffelijkheid. Hij weigerde de eenvoudige bloem, geplukt door een kind en Hem vol liefde aangeboden, niet. Hij aanvaardde de gaven van de kinderen en zegende de gevers, terwijl Hij hun namen vermeldde in het boek des levens. In de Bijbel wordt de daad van Maria in het zalven van Jezus onderscheiden van de andere Maria's. Daden van liefde en eerbied jegens Jezus zijn het bewijs van geloof in Hem als Gods Zoon. En de Heilige Geest noemt als bewijs van de trouw van een vrouw aan Christus: „Dat zij . . . de voeten der heiligen gewassen, verdrukten ondersteund en alle goed werk behartigd heeft.”²

Christus verheugde Zich over het ernstig verlangen van Maria om de wil van haar Heer te doen. Hij aanvaardde de rijkdom van reine liefde die zijn discipelen niet begrepen. De wens dat Maria haar Heer deze dienst had willen bewijzen had voor Christus meer waarde dan alle kostbare oliën ter wereld, omdat hierin haar waardering voor de Verlosser der wereld tot uiting kwam. De liefde van Christus drong haar. De onvergetelijke uitnemendheid van het karakter van Christus vervulde haar ziel. Die zelf was een zinnebeeld van het hart van de geefster. Het was een uiterlijke demonstratie van een liefde, gevoed door God, tot deze overvloedde.

De daad van Maria was juist de les die de discipelen nodig hadden om hun te tonen dat het uiten van hun liefde voor Christus Hem welgevallig was. Hij was alles voor hen en zij waren zich niet bewust dat ze zijn tegenwoordigheid spoedig zouden moeten missen, dat zij Hem binnenkort niet langer een bewijs van hun dank voor zijn grote liefde konden tonen. De discipelen begrepen niet de eenzaamheid van Christus, die de hemel miste, en een leven leidde als mens, en stelden dit niet op prijs zoals zij dat hadden moeten doen. Vaak deed het Hem pijn als zijn discipelen Hem niet gaven wat Hij van hen had moeten ontvangen. Hij wist dat zij, als ze onder invloed waren van Gods engelen die bij Hem waren, geen offer te groot zouden vinden om de geestelijke genegenheid van het hart tot uiting te brengen.

HET FEEST IN HET HUIS VAN SIMON

Wat zij later wisten gaf hen een juist inzicht in de vele dingen die zij voor Jezus hadden kunnen doen om de liefde en dank in hun hart tot uitdrukking te brengen terwijl zij nog met Hem waren. Toen Jezus niet langer bij hen was, en zij zich werkelijk voelden als schapen zonder herder, begonnen zij in te zien hoe ze Hem attenties hadden kunnen tonen die Hem hadden verblijd. Niet langer beschuldigden zij Maria. Zij gaven zichzelf de schuld. Hadden zij hun kritiek, hun voorwendsel voor de armen te zorgen als belangrijker dan Christus, maar terug kunnen nemen! Dit voelden zij scherp toen zij het gewonde lichaam van hun Heer afnamen van het kruis.

Hetzelfde gebrek bestaat nu nog in onze wereld. Slechts weinigen stellen op prijs wat Christus voor hen betekent. Als zij dat zouden doen, zou de grote liefde van Maria tot uitdrukking worden gebracht en de zalf rijkelijk worden gegeven. De kostbare zalf zou niet als een verkwisting worden beschouwd. Niets zou te kostbaar worden geacht voor Christus, geen zelfverloochening of zelfopoffering zou te groot zijn terwille van Hem.

De woorden vol verontwaardiging: „Waartoe die verkwisting?” brachten Christus levendig het grootste offer, ooit gebracht, voor ogen — de gave van Zichzelf om een verloren wereld te verzoenen. De Heer wil zoveel voor zijn menselijke familie doen dat van Hem nooit gezegd kan worden dat Hij meer kon doen. In het geven van Jezus gaf God de hele hemel. Van menselijk standpunt bezien was zulk een offer een nutteloze verspilling. Volgens menselijke beredenering is het hele verlossingsplan een verspilling van genade en redmiddelen. Overal zien wij zelfverloochening en van harte gebrachte offers. Engelen uit de hemel zien terecht vol verbazing naar de mens die weigert te worden opgeheven om te worden verrijkt met de oneindige liefde, die in Christus tot uiting komt. Terecht kunnen zij uitroepen: Waartoe die verkwisting?

Maar de verzoening voor een verloren wereld moest volkomen, overvloedig en afdoende zijn. Het offer van Christus was overvloedig, zodat ieder door God geschapen wezen bereikt kon worden. Het kon niet beperkt worden, zodat niet het aantal van hen, die deze grote gave wilden aanvaarden, gered zou kunnen worden. Niet alle mensen worden gered. Toch is het verlossingsplan geen verspilling, omdat niet bereikt wordt waarin het in zijn overvloed heeft voorzien. Er moet meer dan genoeg zijn.

Simon, de gastheer, was beïnvloed door de kritiek van Judas op de gave van Maria en hij verbaasde zich over de houding van Jezus. Zijn farizeïsche trots was gewond. Hij wist dat veel van zijn gasten Jezus wantrouwend en misnoegd bezagen. In zijn hart zei Simon: „Indien deze profeet was, zou Hij wel weten wie en wat deze vrouw is die Hem aanraakt: dat zij een zondares is.”

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Toen Christus Simon van zijn melaatsheid had genezen, had Hij hem gered van een zekere dood. Maar nu vroeg Simon zich af of de Heiland wel de profeet was. Omdat Hij toestond dat deze vrouw Hem naderde, omdat Hij haar niet verontwaardigd afwees als iemand wier zonder te groot waren om te worden vergeven, omdat Hij niet liet zien dat Hij wist dat zij gevallen was, was Simon geneigd te denken dat Hij geen profeet was. Jezus weet niets van deze vrouw die zo openlijk haar gevoelens toont, dacht hij, anders zou Hij niet hebben toegestaan dat ze Hem aanraakt.

Maar Simons onbekendheid met God en Christus bracht hem ertoe zo te denken. Hij besepte niet dat Gods Zoon op Gods wijze moest handelen, vol medeleven, tederheid en barmhartigheid. Simons manier was geen aandacht te schenken aan de boetvaardige dienst van Maria. Het feit dat zij de voeten van Christus kuste en ze met mirre zalfde verergerde zijn hardvochtigheid. Hij meende dat Christus, als Hij werkelijk een profeet was, zou weten wie zondaars waren en hen zou bestraffen.

Op deze onuitgesproken gedachte antwoordde de Heiland: „Simon, ik heb u iets te zeggen . . . Een schuldeiser had twee schuldenaars. De een was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de ander vijftig. Toen zij niet konden betalen, schonk hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meeste liefhebben? Simon antwoordde en zei: Ik onderstel, hij wie hij het meeste geschonken heeft. Hij zei tot hem: Gij hebt juist geoordeeld.”

Zoals Natan tegenover David had gedaan, verborg Christus zijn antwoord onder het mom van een gelijkenis. Hij legde zijn gastheer de last op, het oordeel over zichzelf uit te spreken. Simon had deze vrouw, die hij nu verachtte, tot zonde verleid. Zij was heel slecht door hem behandeld. Simon en de vrouw werden voorgesteld door de beide schuldenaars uit de gelijkenis. Het was niet de bedoeling van Jezus te leren, dat twee personen zich in verschillende mate schuldig moeten voelen, want elk heeft een schuld van dankbaarheid die nooit terugbetaald kan worden. Maar Simon voelde zich rechtvaardiger dan Maria en Jezus wilde hem doen inzien hoe groot zijn schuld in werkelijkheid was. Hij wilde hem tonen dat zijn schuld groter was dan de hare, zoals een schuld van vijfhonderd schellingen die van vijftig overtreft.

Simon begon zich nu in een ander licht te bezien. Hij zag hoe Maria werd gezien door Eén, die meer was dan een profeet. Hij zag dat Christus met profetische blik de liefde en toewijding in haar hart las. Hij werd beschaamd en besepte dat hij zich bevond in tegenwoordigheid van Eén, groter dan hijzelf.

„Ik ben in uw huis gekomen,” vervolgde Christus, „water voor mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven”; maar met tranen van berouw, veroorzaakt door liefde, heeft Maria mijn voeten gewassen en ze afgedroogd met haar

HET FEEST IN HET HUIS VAN SIMON

hoofdhaar, „Gij hebt Mij geen kus gegeven“, maar deze vrouw die gij veracht „heeft van dat Ik binnengekomen ben, niet opgehouden mijn voeten te kussen.“ Christus noemde de kansen op die Simon had gehad om zijn liefde voor zijn Heer te tonen en om te laten zien dat hij waardeerde wat voor hem was gedaan. Duidelijk en toch met kiese hoffelijkheid verzekerde de Heiland zijn discipelen dat het Hem verdriet doet als zijn kinderen nalaten Hem hun dank te tonen in woorden en daden van liefde.

Hij die de harten doorzoekt, las de drijfveer die Maria had aangespoord zo te handelen. Hij zag ook de geest die Simon zo had doen spreken. „Ziet gij deze vrouw?“ zei Hij tot hem. Zij is een zondares. „Ik zeg u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren ze vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde.“

Simons koelheid en nalatigheid jegens de Heiland lieten zien hoe weinig hij de barmhartigheid die hem was betoond, op prijs stelde. Hij had gedacht dat hij Jezus zou eren door Hem in zijn huis uit te nodigen. Maar hij zag zich nu in het ware licht. Terwijl hij meende dat hij wist wat zijn Gast dacht, had Deze zijn gedachten gelezen. Hij zag de juistheid van Christus' oordeel in. Zijn godsdienst was een gewaad van Farizeïsme geweest. Hij had het medelijden van Jezus veracht. Hij had Hem niet erkend als Gods vertegenwoordiger. Terwijl de zonden van Maria waren vergeven, waren zijn zonden onvergeven. De strenge regel van gerechtigheid die hij haar had willen aanleggen, veroordeelde hem.

Simon was getroffen door de vriendelijkheid van Jezus om hem niet openlijk ten aanhore van zijn gasten te bestraffen. Hij was niet behandeld zoals hij had gewild dat Maria behandeld zou worden. Hij zag dat Jezus zijn schuld niet aan anderen bekend wilde maken, maar door een juiste voorstelling van zaken hem wilde overtuigen en door medelijdende goedheid zijn hart wilde verzachten. Een scherpe veroordeling zou Simon hebben verhard, zodat hij geen berouw had getoond, maar een geduldige vermaning overtuigde hem van zijn fout. Hij besepte de grootte van zijn schuld aan zijn Heer. Zijn trots was vernederd en de hoogmoedige Farizeeër werd een nederige, zelfopofferende discipel.

Maria was beschouwd als een groot zondares, maar Christus kende de omstandigheden die haar leven hadden gevormd. Hij had elke vonk van hoop in haar hart kunnen doven, maar deed dit niet. Hij had haar opgeheven uit wanhoop en ellende. Zevenmaal had zij Hem de demonen horen bestraffen die haar hart en verstand hadden beheerst. Zij had gehoord hoe Hij luid zijn Vader voor haar aanriep. Zij wist hoe aanstootgevend de zonde is voor zijn vlekkeloze reinheid en in zijn kracht had zij overwonnen.

Toen naar menselijke mening haar geval hopeloos had geschenen, zag Christus in Maria mogelijkheden voor het goede. Hij zag haar betere

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

karaktertrekken. Het verlossingsplan biedt grote mogelijkheden voor de mens en deze mogelijkheden werden in Maria werkelijkheid. Door zijn genade kreeg zij deel aan de goddelijke natuur. Zij die gevallen was en wier geest een woonplaats van demonen was geworden, kwam heel nabij de Heiland in gemeenschap en dienst. Maria zat aan zijn voeten om van Hem te leren. Zij goot over zijn hoofd de kostbare zalf en waste zijn voeten met haar tranen. Maria stond aan de voet van het kruis en volgde Hem naar het graf. Maria was als eerste bij het graf na zijn opstanding en zij was het, die een opgestane Heiland verkondigde.

Jezus kent de omstandigheden van ieder mens. U kunt zeggen: Ik heb heel zwaar gezondigd. Dat is mogelijk. Maar hoe slechter u bent, des te meer hebt u Jezus nodig. Hij stuurt geen enkele wenende, berouwvolle mens weg. Hij vertelt niemand wat Hij zou kunnen openbaren, maar zegt dat elk bevende hart moed kan scheppen. Hij zal allen die tot Hem komen om vergeving en herstel om niet vergeving schenken.

Christus zou Gods engelen opdracht kunnen geven zijn toorn uit de gieten over onze wereld, om hen, die God haten, te verderven. Hij zou deze duistere smet uit zijn heelal kunnen wegdoen. Maar Hij doet dit niet. Nog steeds staat Hij voor het wierookaltaar en brengt de gebeden van hen die zijn hulp vragen, tot God.

Wie zich tot Jezus wendt om een schuilplaats, heft Hij boven beschuldiging en twist. Geen mens of boze engel kan deze zielen in staat van beschuldiging stellen. Christus verenigt hen met zijn goddelijk-menselijke natuur. Zij staan naast de grote schulddrager in het licht dat straalt van Gods troon. „Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het die rechtvaardigt. Wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit.”⁴

---

¹ Prediker 9:5,6

² Efeziërs 5:2

³ 1 Timoteüs 5:10

⁴ Romeinen 8:33,34

„Uw Koning komt”

„Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig en rijdend op een ezel, op een ezelhengst, een ezelinnejong.”¹

Vijfhonderd jaar vóór de geboorte van Christus had de profeet Zacharia op deze wijze de komst van de Koning aan Israël voorgezegd. Deze profetie staat nu op het punt in vervulling te gaan. Hij, aan wie zo lang koninklijke eer is ontzegd, komt nu naar Jeruzalem als de beloofde erfgenaam op de troon van David.

Op de eerste dag van de week maakte Christus zijn triomfantelijke intocht in Jeruzalem. Velen die naar Betanië waren gestroomd om Hem te zien, vergezelden Hem nu, begerig om getuigen te zijn van zijn ontvangst. Velen waren op weg naar de stad om het Paasfeest te vieren en zij voegden zich bij de menigte die Jezus vergezelde. De hele natuur scheen zich te verblijden. De bomen waren met groen bekleed en hun bloesem vulde de lucht met een fijne geur. Nieuw leven en nieuwe vreugde scheen het volk te bezielen. De hoop op een nieuw koninkrijk ontwaakte weer.

Met de bedoeling om Jeruzalem binnen te rijden had Jezus twee van zijn discipelen uitgezonden om Hem een ezel en haar veulen te brengen. Bij zijn geboorte was de Heiland afhankelijk van de gastvrijheid van vreemden. De kribbe waarin Hij lag was geleend. Ook nu is Hij afhankelijk van de vriendelijkheid van een vreemdeling voor een rijdier om op deze wijze Jeruzalem als haar Koning binnen te rijden, hoewel de dieren „op duizend bergen” van Hem zijn. Maar opnieuw blijkt zijn goddelijkheid, zelfs in de nauwkeurige aanwijzingen die zijn discipelen voor deze boodschap ontvangen.

Zoals Hij had voorgezegd, werd aan het verzoek „De Heer heeft ze nodig” grif gehoor gegeven. Jezus had voor dit doel een hengstveulen gekozen, waarop nog nooit iemand gereden had. Enthousiast spreidden de discipelen hun klederen over het dier en plaatsten hun Meester daarop. Tot dusver had Jezus altijd te voet gereisd en de discipelen hadden zich eerst verwon-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 21:1-11; Marcus 11:1-10; Lucas 19:29-44; Johannes 12:12-19

derd afgevraagd waarom Hij nu wilde rijden. Toen echter rees in hun hart de blijde gedachte dat Hij op het punt stond de hoofdstad binnen te gaan, Zichzelf te doen uitroepen als Koning en zijn koninklijke macht te vestigen. Terwijl zij hun boodschap deden, deelden zij hun vurige verwachtingen mee aan vrienden van Jezus en de opwinding verspreidde zich overal, waardoor de verwachting van het volk naar een hoogtepunt steeg.

Christus volgde het joodse gebruik voor een koninklijke intocht. Hij reed op het dier waarop de koningen van Israël gewoon waren te rijden en de profeten hadden voorspeld dat de Messias op deze wijze zijn koningschap zou aanvaarden. Zodra Hij op het veulen zat, klonk een luid gejuich. De menigte begroette Hem als de Messias, als hun Koning. Jezus aanvaardde nu de huldeblijken die Hij voorheen nooit had toegestaan en de discipelen zagen dit als bewijs dat hun blijde hoop werkelijkheid zou worden en zij Hem op de troon zouden zien. De menigte was overtuigd dat het uur van hun bevrijding gekomen was. In hun verbeelding zagen zij de legers van Rome uit Jeruzalem verdreven en Israël weer als een onafhankelijke natie. Iedereen was gelukkig en opgewonden. De mensen wedijverden met elkaar om Hem hun hulde te betuigen. Zij konden geen uiterlijke pracht en praal ten toon spreiden, maar zij boden Hem de aanbidding van hun gelukkige harten. Zij konden Hem geen kostbare gaven brengen, maar zij spreidden hun overklederen op de weg als een tapijt en strooiden tevens bladerrijke takken van de olijfboom en de palm voor Hem neer. Zij konden de triomfantelijke stoet niet voorafgaan met koninklijke vaandels maar zij kaptten de overhangende palmtakken als overwinningstekenen van de natuur en zwaaiden deze onder luid gejuich en hosannageroep.

Onder het voortgaan groeide de menigte voortdurend door hen, die van de komst van Jezus hadden gehoord en zich naar de optocht haastten. Toeschouwers vermengden zich met de menigte en vroegen: Wie is dit? Wat betekent al die opschudding? Zij hadden van Jezus gehoord en hadden verwacht dat Hij naar Jeruzalem zou komen, maar zij wisten ook dat Hij tot dusver ieder streven om Hem op de troon te plaatsen, had afgewezen. Zij waren heel verbaasd toen zij hoorden dat Hij het nu was. Zij vroegen zich af hoe deze verandering was ontstaan in Hem, die gezegd had dat zijn koninkrijk niet van deze wereld was.

Hun vragen worden tot zwijgen gebracht door een triomfgeroep. Telkens weer wordt dit door de opgewonden menigte herhaald. Het wordt overgenomen door mensen die nog op grote afstand zijn en weerkaatst door de omliggende heuvels en dalen. Nu voegen de scharen uit Jeruzalem zich bij de optocht. Van de velen die gekomen zijn om het Pascha te vieren, gaan duizenden uit om Jezus te verwelkomen. Zij begroeten Hem onder het zwaaien van palmtakken en het jubelen van gewijde liederen. De priesters

„UW KONING KOMT”

in de tempel blazen de bazuin voor het avondoffer, maar slechts weinigen geven daaraan gehoor en de oversten zeggen verontrust tot elkaar: „De gehele wereld loopt Hem na.”

Nooit eerder tijdens zijn aardse leven had Jezus een dergelijke demonstratie toegelaten. Duidelijk voorzag Hij wat de gevolgen zouden zijn. Zij zouden Hem aan het kruis brengen. Maar het was zijn bedoeling Zich openlijk bekend te maken als de Verlosser. Hij wilde de aandacht vestigen op het grote offer dat zijn zending naar een gevallen wereld zou bekronen. Terwijl het volk in Jeruzalem bijeen was om het Pascha te vieren, zou Hij als het ware Paaslam zich vrijwillig beschikbaar stellen als offer. Voor zijn gemeente in alle eeuwen zou het noodzakelijk zijn om zijn dood voor de zonden der wereld tot een onderwerp van diepgaande overdenking en studie te maken. Elk feit, hiermee verbonden, moest boven alle twijfel worden verheven. Het was daarom noodzakelijk dat de ogen van heel het volk op Hem gericht zouden worden. De gebeurtenissen die aan zijn grote offer vooraf zouden gaan moesten van dien aard zijn dat de aandacht op het offer zelf zou worden gevestigd. Na een demonstratie als zijn intocht in Jeruzalem zouden aller ogen zijn snelle gang naar de slotgebeurtenissen volgen.

De voorvallen, verbonden met deze triomfantelijke intocht, zouden het onderwerp van gesprek vormen en Jezus in ieders gedachten brengen. Na zijn kruisiging zouden velen zich de omstandigheden in verband met zijn verhoor en dood herinneren. Zij zouden ertoe gebracht worden de profetieën te onderzoeken en zouden overtuigd worden dat Jezus de Messias was. In alle landen zouden velen tot bekering komen.

Tijdens dit triomfantelijk toneel in zijn aardse leven had de Heiland Zich kunnen doen vergezellen door engelen uit de hemel, voorafgegaan door de bazuin van God, maar zo'n vertoon zou in strijd zijn geweest met het doel van zijn zending, in strijd met de wet waardoor zijn leven was beheerst. Hij bleef trouw aan het nederig leven dat Hij had aanvaard. De last van de mensheid moest Hij dragen tot Hij zijn leven had gegeven voor het leven van de wereld.

Deze dag, voor de discipelen als de mooiste dag in hun leven, zou overschaduwde zijn door donkere wolken, als zij hadden geweten dat dit vreugdebetoon slechts het voorspel was van het lijden en de dood van hun Meester. Hoewel Hij hen herhaaldelijk had gesproken over de zekerheid van zijn offer, hadden zij door de vreugdevolle triomf van deze dag zijn smartelijke woorden vergeten en zagen uit naar zijn voorspoedige regering op de troon van David.

Steeds meer mensen sloten zich aan bij de stoet en met slechts enkele uitzonderingen werden allen aangegrepen door de bezieling van dat

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

moment en hielpen mee met het doen aanzwellen van de hosanna's die van berg tot berg en van dal tot dal weergalmden. Voortdurend werd gehoord: „Hosanna in de hoogste hemelen.”

Nooit eerder had de wereld zo'n triomfantelijke optocht gezien. Het was geen optocht zoals die van de beroemde overwinnaars op aarde. Er was geen stoet treurende gevangenen als zegetekenen van koninklijke macht, als kenmerkend deel van dat schouwspel. Rondom de Heiland waren de heerlijke zegetekenen van zijn werk vol liefde voor de zondige mensen. Er waren gevangenen die Hij had bevrijd uit Satans macht en die God loofden voor hun verlossing. De blinden die Hij het gezicht had teruggegeven, gingen voorop. De stommen die Hij had doen spreken, riepen het luidst hosanna. De lammen die Hij had genezen sprongen van vreugde, druk bezig met het afbreken van palmtakken om die ter ere van de Heiland te zwaaien. Weduwen en wezen loofden de naam van Jezus voor zijn werken van barmhartigheid die aan hen betoond waren. De melaatsen die Hij had gereinigd, spreidden hun onbesmette gewaden voor Hem neer en begroetten Hem als de Koning der heerlijkheid. In de menigte waren mensen, die door zijn stem uit de doodsslaap waren gewekt. Lazarus, wiens lichaam in het graf verderf had gezien, verheugde zich nu in de kracht van zijn leven. Hij leidde het dier waarop de Heiland reed.

Veel Farizeeën waren getuigen van het schouwspel. Brandend van nijd en afgunst trachtten zij de stroom van de gevoelens van het volk te keren. Zij wendden al hun gezag aan om het volk tot zwijgen te brengen maar hun verzoeken en dreigementen deden het enthousiasme alleen maar groeien. Zij waren bang dat de menigte door de kracht van haar aantal Jezus koning zou maken. Als laatste redmiddel drongen zij door de scharen heen tot waar de Heiland was en richtten zich tot Hem met de verwijtende en dreigende woorden: „Meester, bestraf uw discipelen.” Zij zeiden dat dergelijke luidruchtige demonstraties in strijd waren met de wet en door het gezag niet zouden worden geduld. Maar zij werden tot zwijgen gebracht door Jezus' antwoord: „Ik zeg u, indien deze zwegen, zouden de stenen roepen.” Dit toneel van triomf was door God bepaald. Het was voorzeggd door de profeten en niemand kon Gods doel tegengaan. Als de mensen zijn plan niet hadden uitgevoerd, zou Hij de levenloze stenen hebben beziel en zij zouden zijn Zoon juichend hebben begroet. Terwijl de tot zwijgen gebrachte Farizeeën zich terugtrokken, klonken de woorden van Zacharia, door honderden stemmen geuit: „Jubel luide, gij dochter van Sion; juich gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig en rijdende op een ezel, op een ezelhengst, een ezelinnejong.”

Toen de optocht de top van de heuvel bereikte en op het punt stond af te

„UW KONING KOMT“

dalen naar de stad, hield Jezus stil met heel de schare. Voor hen lag Jeruzalem in haar heerlijkheid en straalde in het licht van de ondergaande zon. De tempel trok de aandacht van allen. In statige pracht stak hij boven alles uit en scheen naar de hemel te wijzen alsof hij de aandacht van het volk wilde richten op de enige ware en levende God. Reeds lang was de tempel de trots en de heerlijkheid geweest van het joodse volk. Ook de Romeinen waren trots op zijn schoonheid. Een door de Romeinen aangestelde koning had samen met de joden de tempel herbouwd en verfraaid en de keizer van Rome had rijke geschenken gegeven. Zijn sterkte, rijkdom en pracht maakte dit bouwwerk tot één van de wereldwonderen.

Terwijl de ondergaande zon de hemel tintte en vergulde, bescheen haar glorie de zuiver witte marmeren tempelmuren en schitterde op de vergulde zuilen. Van de heuveltop waarop Jezus met zijn volgelingen stond zag het gebouw er uit als een massieve structuur van sneeuw, bekroond met gouden pieken. Bij de ingang van de tempel stond een wijnstok van goud en zilver, met groene bladeren en geweldige druivetrossen, vervaardigd door de bekwaamste kunstenaars. Dit beeld stelde Israël voor als een vruchtbare wijnstok. Het goud, zilver en heldergroen waren met zeldzame smaak en buitengewoon vakmanschap samengevoegd. Terwijl dit alles zich sierlijk rond de glinsterende witte pilaren slingerde en zich met blinkende ranken vastklemde aan de gouden versieringen, viel hierop de glans van de ondergaande zon en straalde alles met een heerlijkheid, die aan de hemel scheen te zijn ontleend.

Jezus staart naar dit schouwspel en de grote schare zwijgt, diep getroffen door deze plotselinge aanblik van schoonheid. De ogen van allen vestigen zich op de Heiland in de verwachting, dat op zijn gelaat de bewondering staat te lezen die zij zelf gevoelen. Maar in plaats daarvan zien zij het door verdriet bewolkt. Zij zijn verrast en teleurgesteld als ze de tranen in zijn ogen zien, terwijl zijn lichaam schokt alsof het door de storm wordt bewogen. Een jammerklacht komt van zijn lippen, als uit de diepte van een gebroken hart. Wat een schouwspel voor de engelen om te zien! Hun beminde Aanvoerder tot tranen toe bewogen! Wat een schouwspel voor de blijde menigte, die Hem juichend en palmtakken zwaaiend begeleidde naar de heerlijke stad, waar zij vurig hoopten dat Hij zou regeren! Jezus had geweend aan het graf van Lazarus, maar dat was goddelijke droefheid uit medeleven over menselijk verdriet. Deze plotselinge smart echter was als een wanklank in een groot triomfantelijk koor. Temidden van een toneel van vreugde, waar iedereen Hem hulde bewees, was de Koning van Israël in tranen, geen stille tranen van blijdschap, maar tranen en zuchten van niet te weerhouden zielesmart. De menigte werd door plotselinge somberheid overvallen. Velen weenden uit medeleven met een verdriet dat

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zij niet konden begrijpen.

Jezus stortte geen tranen bij het vooruitzicht van zijn eigen lijden. Vlak voor Hem was Getsémané, waar weldra de verschrikking van een diepe duisternis Hem zou overschaduwden. Ook de Schaapspoort was in zicht, waardoor eeuwenlang de offerdieren waren gebracht. Weldra zou deze poort zich voor Hem openen als voor het ware Offerlam, op Wie alle offeranden hadden gewezen. Dichtbij was Golgota, het toneel van zijn naderende doodstrijd. Toch weende en klaagde de Heiland niet bij de gedachte aan deze dingen die wezen op zijn wrede dood. Zijn verdriet was niet zelfzuchtig. De gedachte aan zijn eigen lijden maakte zijn edele, zelfopofferende hart niet bevreesd. Het was het zien van Jeruzalem, wat het hart van de Heiland doorsneed; Jeruzalem, dat Gods Zoon verworpen en zijn liefde had gesmaad, dat weigerde zich te laten overtuigen door zijn machtige wonderen en dat op het punt stond Hem het leven te benemen. Hij zag wat de stad was door haar zonde in het verwerpen van haar Verlosser, en wat ze had kunnen zijn als ze Hem, die alleen haar wonde kon genezen, had aanvaard. Hij was gekomen om haar te redden. Hoe zou Hij haar nu kunnen opgeven?

Israël was een begunstigd volk geweest. God woonde in haar tempel. Deze was schoon door zijn verhevenheid, een vreugde voor de ganse aarde.² Daar was het verslag van een ruim duizendjarige leiding en zorg van Christus, zoals een vader zorgt voor zijn enig kind. In de tempel hadden de profeten hun ernstige waarschuwingen doen horen. Daar waren brandende wierookvaten bewogen, terwijl de wierook met de gebeden der aanbidders opsteeg tot God. Daar had het bloed van dieren gevloeid als zinnebeeld van het bloed van Christus. Daar had Jehova zijn heerlijkheid geopenbaard boven het verzoendeksel. Daar hadden de priesters dienst gedaan en eeuwenlang had de pracht van symbolen en plechtigheden plaatsgevonden. Nu zou aan dit alles een einde komen.

Jezus hief zijn hand op die hand die zo vaak de zieken en lijdenden had gezegend, en terwijl Hij wees op de ten ondergang gedoemde stad, riep Hij met door tranen verstikte stem uit: „Och, of gij ook op deze dag verstond wat tot uw vrede dient!” Hier zweeg de Heiland even, en liet onuitgesproken wat de toestand van Jeruzalem had kunnen zijn als ze de hulp had aanvaard die God haar wilde bieden, de gave van zijn geliefde Zoon. Als Jeruzalem had geweten wat ze als haar voorrecht had kunnen weten, en acht had geslagen op het licht dat God haar had gezonden, had ze voor altijd kunnen bestaan in de luister van voorspoed, als koningin onder de koninkrijken, vrij in de haar door God geschonken kracht. Voor haar muren zouden geen gewapende soldaten hebben gestaan en van haar muren zouden geen Romeinse vaandels hebben gewapperd. Gods Zoon

„UW KONING KOMT“

zag de heerlijke bestemming, waarmee Jeruzalem gezegend had kunnen zijn als ze haar Verlosser had aanvaard. Hij zag dat ze door Hem van haar verschrikkelijke kwaal genezen had kunnen worden, dat ze van banden bevrijd had kunnen worden en de machtige hoofdstad van de aarde had kunnen zijn. Van haar muren zou de vredesduif tot alle volken zijn gegaan. Ze zou de krans der heerlijkheid van de wereld zijn geweest.

Maar het heldere beeld van wat Jeruzalem had kunnen zijn verdwijnt voor de ogen van de Heiland. Hij beseft wat de stad nu is onder het juk van de Romeinen, terwijl Gods toorn op haar rust en zijn oordeel haar wacht. Hij neemt de afgebroken draad van zijn klaagzang weer op: „Maar thans is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen waarin uw vijanden een bolwerk tegen u zullen opwerpen en u omsingelen en u van alle zijden in het nauw zullen brengen en zij zullen u en uw kinderen in u vertreden en zij zullen in u geen steen op de andere laten, omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag.“

Christus was gekomen om Jeruzalem met haar kinderen te redden, maar Farizeïsche trots, huichelarij, afgunst en kwaadaardigheid hadden Hem verhinderd zijn doel te bereiken. Jezus wist welke vreselijke straf de ten ondergang gedoemde stad zou treffen. Hij zag hoe Jeruzalem door legers omsingeld zou worden, hoe de belegerde inwoners de hongerdood werden ingedreven, hoe moeders zich zouden voeden met de lichamen van hun eigen kinderen en ouders en kinderen elkaar het laatste stukje eten zouden ontrukken, omdat de natuurlijke genegenheid door het knagend gevoel van de honger was gedood. Hij zag dat de hardnekkigheid van de joden, zoals deze tot uiting kwam in het feit, dat zij zijn zaligheid verwierpen, hen ten slotte ertoe zou brengen te weigeren zich te onderwerpen aan de legers van de invallers. Hij zag hoe Golgota, waar Hij verhoogd zou worden, met kruisen zou worden bezet als bomen in een bos. Hij zag de rampzalige inwoners lijden op de pijnbank en aan het kruis, hun prachtige paleizen verwoest, de tempel in puin, terwijl van de hechte muren geen steen op de andere werd gelaten en de stad werd geploegd als een akker. Terecht weende de Heiland toen Hij dat vreselijk beeld zag.

Jeruzalem was zijn zorgenkind geweest en zoals een liefhebbende vader treurt over een afgedwalde zoon, weende Jezus over de geliefde stad. Hoe kan ik u opgeven? Hoe kan ik aanzien dat gij aan verwoesting wordt prijsgegeven? Moet ik toelaten dat gij de beker van uw ongerechtigheid vol maakt? Eén enkele ziel heeft een zo grote waarde dat daarbij vergeleken werelden in het niet verzinken. Hier stond echter een heel volk op het punt ten onder te gaan. Als de snel ondergaande zon niet meer te zien zou zijn, zou de tijd van genade voor Jeruzalem voorbij zijn. Terwijl de stoet nog stilstond op de Olijfberg, was het voor Jeruzalem nog niet te laat om zich te

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

bekeren. De engel van genade stond op het punt de gouden troon te verlaten om plaats te maken voor het recht en voor een snel naderend oordeel. Maar het liefdevolle hart van Christus pleitte nog steeds voor Jeruzalem dat zijn genade had bespot, zijn waarschuwingen veracht en dat op het punt stond haar handelen te besmetten met zijn bloed. Als Jeruzalem zich nog zou bekeren, zou het nog niet te laat zijn. Zou een goede engel de stad nog leiden tot de liefde van de Heiland en haar ondergang afwenden, terwijl de laatste stralen van de ondergaande zon nog de tempel bestraalden? Voor de prachtige en onheilige stad, die de profeten had gestenigd, die de Zoon van God had verworpen en zich door onboetvaardigheid in de boeien van slavernij sloot, was de dag van genade haast voorbij. Toch spreekt Gods Geest nogmaals tot Jeruzalem. Eer de dag voorbij is, wordt een ander getuigenis van Christus gehoord. De stem van getuigen wordt vernomen, die antwoord geven op de stem uit het verleden. Als Jeruzalem aan deze stem gehoor zal geven, als ze de Heiland zal ontvangen die haar poorten binnengaat, kan ze nog gered worden.

Geruchten dat Jezus de stad nadert met een grote toeloop van mensen, hebben de oversten bereikt. Maar zij hebben geen welkom voor Gods Zoon. Bevreesd gaan zij Hem tegemoet, met de hoop de scharen te kunnen verspreiden. Als de stoet op het punt staat de Olijfberg af te dalen, wordt deze tegengehouden door de oversten. Zij vragen naar de oorzaak van het luidruchtig vreugdebetoon. Als zij vragen: „Wie is deze?” antwoorden de discipelen, vervuld door de geest der inspiratie. Welsprekend herhalen zij de profetieën aangaande Christus:

Adam zal het u zeggen: Hij is het zaad der vrouw, dat de slang de kop zal verbrijzelen.

Vraag het aan Abraham en hij zal u zeggen: Het is Melchisedek, de koning van Salem, de Vredevorst.³

Jakob zal het u zeggen: Hij is Silo uit de stam van Juda.

Jesaja zal u zeggen: „Immanuël, Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.”⁴

Jeremia zal u zeggen: Hij is de Messias.

Hosea zal u zeggen: Hij is „De Here, de God der heerscharen, wiens naam Here is.”⁵

Johannes de Doper zal u zeggen: Hij is „het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt”.⁷

De grote Jehova heeft van zijn troon verklaard: „Deze is mijn Zoon, de Geliefde in wie Ik mijn welbehagen heb.”⁸

Wij, zijn discipelen, zeggen u: Deze is Jezus, de Messias, de Vorst des levens, de Verlosser van de wereld.

„UW KONING KOMT“

En de vorst van de macht der duisternis erkent Hem als hij zegt:
„Ik weet wel wie Gij zijt: de heilige Gods.”⁹

---

¹ Zacharia 9:9

² Psalm 48:3

³ Genesis 14:8

⁴ Jesaja 7:14; 9:5

⁵ Jeremia 23:6

⁶ Hosea 12:5

⁷ Johannes 1:29

⁸ Matteüs 3:17

⁹ Marcus 1:24

Een ten ondergang gedoemd volk

De triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem was een zwakke voorafschaduwing van zijn komst op de wolken des hemels in macht en heerlijkheid, bij het gejubel van engelen en de vreugde van de verlostten. Dan zullen de woorden van Christus tot de priesters en Farizeeën in vervulling gaan: „Gij zult Mij van nu aan niet meer zien totdat gij zegt: Gezegend Hij die komt in de naam des Heren!”¹ Zacharia zag in profetisch vergezicht die dag van uiteindelijke triomf. Hij zag ook de ondergang van hen, die Christus bij zijn eerste komst hadden verworpen: „Zij zullen Hem aanschouwen die zij doorstoken hebben en over Hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over Hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene.”² Christus voorzag dit toneel toen Hij de stad zag en over haar weende. In de tijdelijke verwoesting van Jeruzalem zag Hij de uiteindelijke verwoesting van het volk, dat schuldig was aan de dood van Gods Zoon.

De discipelen zagen de haat van de joden jegens Christus, maar zij beseften nog niet waartoe deze zou leiden. Zij begrepen nog niet de ware toestand van Israël en vatten niet de vergelding die Jeruzalem zou treffen. Dit maakte Christus hen door een veelzeggende gelijkenis duidelijk.

De laatste oproep tot Jeruzalem was vergeefs geweest. De priesters en oversten hadden de profetische stem uit het verleden bij monde van de scharen gehoord in antwoord op de vraag: „Wie is deze?” Maar zij hadden deze stem niet aanvaard als Gods stem. Boos en verbaasd trachtten zij het volk tot zwijgen te brengen. Onder de menigte bevonden zich Romeinse officieren en de vijanden van Jezus klaagden Hem bij deze mensen aan als leider van een opstand. Zij deden het voorkomen alsof Hij op het punt stond bezit te nemen van de tempel om als koning in Jeruzalem te heersen.

Maar de kalme stem van Jezus bracht voor een ogenblik de rumoerige menigte tot zwijgen, toen Hij opnieuw zei dat Hij niet gekomen was om een aards rijk te stichten. Binnenkort zou Hij opvaren naar zijn Vader en zijn

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Marcus
11:11-14, 20,21; Matteüs 21:17-19

EEN VOLK TEN ONDERGANG GEDOEMD

aanklagers zouden Hem pas weerzien als Hij in heerlijkheid zou terugkomen. Dan zouden zij Hem erkennen, maar dat zou te laat zijn om behouden te worden. Jezus sprak deze woorden bedroefd en met uitzonderlijke nadruk. De Romeinse officieren waren tot zwijgen gebracht en waren verslagen. Hoewel een goddelijke invloed hen vreemd was, waren zij als nooit eerder diep ontroerd. Op het kalme, ernstige gelaat van Jezus lazen zij liefde, goedheid en rustige waardigheid. Zij werden beroerd door een sympathie die zij niet konden begrijpen. In plaats van Jezus gevangen te nemen, voelden zij zich geneigd Hem hulde te tonen. Zij wendden zich tot de priesters en oversten en beschuldigden hen dat zij verwarring hadden gesticht. Verbitterd en verslagen wendden deze leiders zich tot het volk met hun klachten en redetwisten heftig onder elkaar. Jezus ging intussen ongemerkt naar de tempel. Daar was het rustig, want het gebeuren op de Olijfberg had de mensen daarheen geroepen. Jezus bleef korte tijd in de tempel en keek droevig rond. Toen trok Hij Zich terug met zijn discipelen en ging weer naar Betanië. Toen de mensen Hem zochten om Hem op de troon te plaatsen, konden zij Hem niet vinden.

De hele nacht bracht Jezus door in gebed en de volgende morgen kwam Hij weer naar de tempel. Onderweg passeerde Hij een tuin met vijgeboomen. Hij had honger „en toen Hij van verre een vijgeboom zag die bladeren had, ging Hij daarheen om te zien of Hij er ook iets aan vinden zou. En erbij gekomen, vond Hij er niets aan dan bladeren, want het was de tijd niet voor vijgen.”

Het was nog niet de tijd voor rijpe vijgen, uitgezonderd in bepaalde streken en op de hooglanden rond Jeruzalem kon men terecht zeggen: „Het was de tijd niet voor vijgen.” Maar in de tuin waar Jezus kwam, scheen één boom alle andere voor te zijn. Deze boom was overdekt met bladeren. De natuur van de vijgeboom is, dat de groeiende vruchten zichtbaar zijn eer de bladeren zich openen. Daarom beloofde deze boom, die volop in blad stond, rijpe vruchten. Maar de schijn bedroog. Toen Jezus de takken nazocht van onder tot boven, vond Hij alleen maar bladeren. Het was een dichte bladerdos, meer niet.

Christus vervloekte de boom. „Nooit ete meer iemand vrucht van u in eeuwigheid!” zei Hij. Toen de Heiland en zijn discipelen de volgende dag weer op weg naar de stad waren, trokken de dorre takken en hangende bladeren hun aandacht. „Meester,” zei Petrus, „zie, de vijgeboom die Gij vervloekt hebt, is verdord.”

Het feit dat Christus de vijgeboom vervloekt had, had de discipelen ten zeerste verbaasd. Het verschilde zo volkomen met zijn aard en daden. Vaak hadden zij Hem horen zeggen dat Hij niet gekomen was om de wereld te veroordelen maar om de wereld te redden. Zij herinnerden zich zijn

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

woorden: „De Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven maar om te behouden.”⁹ Zijn wonderwerken waren altijd gedaan om te herstellen, nooit om te verderven. De discipelen hadden Hem alleen gekend als de Hersteller, de Genezer. Dit was een vreemde daad. Wat was de bedoeling ervan? vroegen zij zich af.

God heeft welbehagen in goedertierenheid. „Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here Here, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze.”¹⁴ Voor Hem is het werk van vernietiging en het aanzeggen van een oordeel een vreemde daad. Maar in genade en liefde tilt Hij een tip van de sluier op die de toekomst verborgen houdt en laat de mensen de gevolgen van een leven van zonde zien.

De vervloeking van de vijgeboom was een sprekend voorbeeld. De onvruchtbare boom die met zijn aanmatigende bladertooi praalde voor de ogen van Christus, was een zinnebeeld van het joodse volk. De Heiland wilde zijn discipelen duidelijk maken wat de oorzaak en zekerheid van Israëls ondergang waren. Daarom gaf Hij de boom bepaalde morele eigenschappen en gebruikte hem om een goddelijke waarheid te verduidelijken. De joden waren duidelijk onderscheiden van alle andere volken door hun voorgewende trouw aan God. Zij waren bijzonder door Hem begunstigd en hadden meer dan alle andere volken aanspraak gemaakt op gerechtigheid. Zij waren echter verdorven door liefde voor de wereld en winstbejag. Zij gingen prat op hun kennis, maar ze wisten niets van Gods eisen en waren vol huichelarij. Evenals de onvruchtbare boom spreidden zij hun veelbelovende takken uit, die er prachtig uitzagen maar „alleen maar bladeren hadden”. De joodse godsdienst met zijn prachtige tempel, zijn heilige altaren, in het wit geklede priesters en indrukwekkende diensten was werkelijk prachtig om te zien, maar ootmoed, liefde en weldadigheid ontbraken.

Alle bomen in de tuin waren zonder vrucht, maar de bomen zonder blad wekten geen verwachting en brachten geen teleurstelling. Door deze bomen werden de heidenen voorgesteld. Evenals de joden waren zij verstoken van godsvrucht, maar zij hadden niet gedaan alsof ze God dienden. Ze gaven niet de schijn van goedheid. Zij waren blind voor Gods werken en daden. De tijd van de vijgen was er voor hen nog niet. Zij wachtten nog op de tijd die hun licht en hoop zou brengen. De joden, die veel grotere zegeningen van God hadden ontvangen, werden aansprakelijk gesteld voor het misbruiken van deze gaven. De voorrechten waarop zij prat gingen vermeerderden slechts hun schuld.

Jezus was hongerig naar de vijgeboom gekomen om voedsel te vinden. Zo was Hij naar Israël gekomen, hongerend om bij hen vruchten der gerechtigheid te vinden. Hij had hen overladen met zijn gaven opdat zij vruchten

EEN VOLK TEN ONDERGANG GEDOEMD

zouden dragen tot zegen van de wereld. Zij hadden alle mogelijke kansen en voorrechten gekregen en nu zocht Hij hun sympathie en medewerking in zijn werk van genade. Hij verlangde zelfopoffering en medeleven, ijver voor God en een ernstig verlangen naar de redding van hun medemensen in hen te zien. Als ze Gods wet hadden gehouden, zouden zij hetzelfde onzelfzuchtige werk hebben gedaan, dat Christus deed. Maar liefde voor God en mensen werd verduisterd door trots en zelfvoldaanheid. Zij brachten onheil over zichzelf door te weigeren anderen te dienen. De schatten van waarheid die God hun had toevertrouwd, gaven zij niet door aan de wereld. In de onvruchtbare boom konden zij hun zonde en straf lezen. De vijgeboom, verdord door de vloek van de Heiland, verdroogd bij de wortels, liet zien wat het joodse volk zou zijn als Gods genade van hen weggenomen was. Door te weigeren zegeningen door te geven, zouden zij deze zelf niet langer ontvangen. „O Israël,” zegt de Here, „het is uw verderf.”¹⁵

De waarschuwing geldt voor alle tijden. Het feit dat Christus de boom vervloekte die Hij zelf had geschapen, geldt als een waarschuwing voor alle kerken en alle christenen. Niemand kan Gods wet naleven zonder anderen te helpen. Er zijn echter velen die niet het barmhartig, onzelfzuchtig leven van Christus leiden. Sommigen die van zichzelf denken dat zij uitnemende christenen zijn, begrijpen niet wat het wil zeggen God te dienen. Zij maken plannen hoe ze het beste zichzelf kunnen behagen. Zij houden alleen met zichzelf rekening. In alle zaken van het leven is dit hun doel. Zij dienen niet anderen, maar alleen zichzelf. God heeft hen geschapen om te leven in een wereld waar onzelfzuchtige dienst moet worden verricht. Het was zijn bedoeling dat zij hun medemensen op alle mogelijke manieren zouden helpen. Maar eigenbelang is zo groot dat zij niets anders kunnen zien. Zij voelen zich niet met de mensheid verbonden. Wie voor zichzelf leven zijn net als de onvruchtbare vijgeboom, die wel de schijn had, maar geen vrucht droeg. Zij houden zich aan de vormen van aanbidding, zonder bekeerd te zijn of geloof te hebben. Zij geven voor Gods wet te eren maar de gehoorzaamheid ontbreekt. Zij zeggen wel, maar doen het niet. In het vonnis, dat Christus uitsprak over de vijgeboom laat Hij zien hoe Hij dit ijdel vertoon haat. Hij zegt dat degene die openlijk zondigt minder schuldig is dan iemand die beweert God te dienen zonder vrucht te dragen tot zijn eer.

De gelijkenis van de vijgeboom, die vóór het bezoek van Christus aan Jeruzalem werd verteld, stond rechtstreeks in verband met de les die Hij onderwees toen Hij de onvruchtbare boom vervloekte. In de gelijkenis pleitte de tuinman voor de onvruchtbare boom: Laat hem nog dit jaar staan. Ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen. Indien hij in het komende jaar vrucht draagt, dan is het goed. Maar anders, dan moet gij

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

hem omhakken. Er werd extra zorg besteed aan de onvruchtbare boom. Hij kreeg alle mogelijke voorrechten. Maar als hij vruchteloos bleef, zou niets hem van de ondergang kunnen redden. In de gelijkenis werd het resultaat van het werk van de tuinman niet voorzgd. Het hing af van het volk, tot wie de woorden van Christus waren gericht. Zij werden voorgesteld door de onvruchtbare boom en het lag aan hen te beslissen hoe hun lot zou zijn. Zij kregen elk voorrecht dat God hun kon geven, maar zij trokken geen voordeel uit de vele zegeningen. Door de daad van Christus in het vervloeken van de vijgeboom was het resultaat getoond. Zij hadden hun eigen ondergang beslist.

Meer dan duizend jaar had het joodse volk Gods genade misbruikt en zijn oordeel uitgelokt. Zij hadden zijn waarschuwingen verworpen en zijn profeten gedood. Voor deze zonden maakten de mensen in de tijd van Christus zich verantwoordelijk door dezelfde weg te volgen. De schuld van die generatie lag bij het verwerpen van de hun geboden genade en de waarschuwingen die zij kregen. Met de banden die het volk eeuwenlang had gesmeed, boeiden de mensen in Christus' dagen zichzelf.

In iedere eeuw hebben mensen hun licht en voorrechten gekregen. Zij hebben een proeftijd gehad waarin zij zich met God konden verzoenen. Maar aan deze genade is een grens. Jarenlang kan de genade pleiten en verworpen worden maar er komt een tijd dat de laatste smeekbede wordt gehoord. Het hart wordt zo verhard dat het niet langer luistert naar Gods Geest. Dan smeekt de zachte, innemende stem niet langer de zondaar en berispingen en vermaningen verstommen.

Die dag was voor Jeruzalem aangebroken. Jezus weende in zielsangst over de ten ondergang gedoemde stad, maar Hij kon haar niet redden. Hij had al het mogelijke gedaan. Door de waarschuwingen van Gods Geest te verwerpen, had Israël het enige redmiddel verworpen. Er was geen andere macht waardoor zij gered konden worden.

Het joodse volk was een zinnebeeld van de mensen uit alle tijden die spotten met het smeken van Gods liefde. De tranen van Christus, toen Hij over Jeruzalem weende waren gestort voor de zonden van alle tijden. In de oordelen die over Israël zijn uitgesproken kunnen zij, die de vermaningen en waarschuwingen van Gods Heilige Geest verwerpen, hun eigen veroordeling lezen.

In deze generatie zijn velen die op gelijke wijze als de ongelovige joden handelen. Zij hebben de openbaring van Gods macht aanschouwd. De Heilige Geest heeft tot hun hart gesproken, maar zij houden vast aan hun ongelooft en weerstand. God zendt hen waarschuwingen en vermaningen, maar zij willen hun zonden niet belijden en verwerpen zijn boodschap en zijn boodschapper. De middelen die Hij gebruikt om hen te redden worden

EEN VOLK TEN ONDERGANG GEDOEMD

voor hen een struikelblok.

Het afvallig Israël haatte Gods profeten omdat deze hun verborgen zonden aan het licht brachten. Achab zag Elia als zijn vijand, omdat de profeet getrouw de verborgen zonden van de koning bestrafte. Op gelijke wijze wordt nu de boodschapper van Christus met spot en smaad bejegend als hij de zonde bestraft. De waarheid van de Bijbel, de godsdienst van Christus, strijdt tegen een krachtige stroom van moreel verderf. Het vooroordeel is nu zelfs nog sterker in de mensen dan in de dagen van Christus. Christus beantwoordde niet aan de verwachtingen van de mensen. Zijn leven was een aanklacht tegen hun zonden en zij verwierpen Hem. Ook nu is Gods Woord niet in overeenstemming met de gebruiken van de mensen en hun natuurlijke geneigdheid en duizenden verwerpen het licht. Door Satan aangespoord twifelen de mensen aan Gods Woord en volgen liever hun eigen oordeel. Zij kiezen de duisternis boven het licht, maar doen dit ten koste van hun ziel. Zij die aanmerkingen hadden op de woorden van Christus vonden steeds opnieuw aanleidingen voor opmerkingen, tot zij zich eindelijk afkeerden van de Waarheid en het Leven. Dat is nu nog het geval. God zal echt niet elke tegenwerping die het vleselijk gestemde hart tegen zijn waarheid kan inbrengen, uit de weg ruimen. Voor hen die de kostbare lichtstralen verwerpen die het duister kunnen doen opklaren, blijven de verborgenheden van Gods Woord een raadsel. De waarheid blijft voor hen verborgen. Zij gaan in het duister, zonder te weten welke ondergang hen wacht.

Christus overzag vanaf de hoogte van de Olijfberg de wereld in alle tijden. Zijn woorden zijn van toepassing op iedereen die de smeekbeden van Gods genade minacht. Hij richt Zich tot u, die zijn liefde veracht. U bent het, die moet weten wat tot uw vrede dient. Christus stort zijn bittere tranen voor u, die zelf geen tranen hebt om te storten. Reeds is de noodlottige hardheid van het hart, waardoor de Farizeeën werden verdeld, in u zichtbaar. Elk bewijs van Gods genade, elke straal van goddelijk licht zal het hart doen smelten en verzachten, of het stijven in hopeloze onboetvaardigheid.

Christus voorzag dat Jeruzalem verstokt en onboetvaardig zou blijven. Toch lagen alle schuld, alle gevolgen van de genade die ze verworpen had, bij haarzelf. Dat is het geval met iedereen die dezelfde weg gaat. De Heer zegt: „Het is uw verderf, Israël.” „Hoor, gij aarde, zie, Ik breng onheil over dit volk, de vrucht van hun eigen overleggingen, want zij luisteren niet naar mijn woorden en mijn wet verwerpen zij.”⁸

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

¹ Matteüs 23:39

² Zacharia 12:10

³ Lucas 9:56

⁴ Micha 7:18; Ezechiël 33:11

⁵ Hosea 13:9

⁶ Jeremia 6:19

De tempel opnieuw gereinigd

Aan het begin van zijn openbaar werk had Christus allen uit de tempel verdreven, die deze door hun onheilige handel verontreinigden. Zijn streng en goddelijk gedrag had de berekenende kooplui met vrees vervuld. Aan het eind van zijn werk kwam Hij weer in de tempel en vond deze nog even ontheiligd als tevoren. Het was zelfs nog erger dan vroeger. De voorhof van de tempel leek wel een grote veemarkt. Het lawaai van de dieren vermengde zich met het gerinkel van geld en het geluid van boze woordenwisselingen, en daartussendoor hoorde men de stemmen van mensen die hun heilig ambt vervulden. De hoogwaardigheidsbekleders van de tempel waren zelf betrokken bij het kopen en verkopen en het wisselen van geld. Zij werden zo volledig door winstbejag beheerst dat zij in Gods oog niet beter waren dan dieven.

De priesters en oversten begrepen weinig van de ernst van het werk dat zij moesten verrichten. Bij ieder Paasfeest en Loofhuttenfeest werden duizenden dieren geslacht en hun bloed werd door de priesters opgevangen en op het altaar uitgegoten. De joden waren vertrouwd geraakt met het offeren van bloed en hadden vrijwel uit het oog verloren dat al dit bloedvergieten van dieren het gevolg was van de zonde. Zij onderscheidden niet dat hierdoor het bloed van Gods geliefde Zoon op symbolische wijze werd afgebeeld, dat vergoten zou worden voor het leven van de wereld. Zij zagen niet dat de mensen door het brengen van offeranden gewezen moesten worden op de gekruisigde Verlosser.

Jesus keek naar de schuldeloze slachtoffers en zag hoe de joden van deze grote bijeenkomsten tonelen van bloedvergleten en wreedheid hadden gemaakt. In plaats van ootmoedig berouw te tonen over de zonde hadden zij het aantal offerdieren vermeerderd alsof God geëerd kon worden door een harteloze dienst. De priesters en oversten hadden hun hart door zelfzucht en hebzucht verhard. De zinnebeelden die wezen naar het Lam van God hadden zij gemaakt tot een middel om zich te verrijken. Op deze wijze

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 21:12-16, 23-46; Marcus 11:15-19, 27-33; 12:1-12; Lucas 19:45-48; 20:1-19

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

was in de ogen van het volk de heiligheid van de offerdienst in grote mate teniet gedaan. Jezus' verontwaardiging werd gewekt. Hij wist dat zijn bloed, dat binnenkort voor de zonden van de wereld vergoten zou worden, even weinig door de priesters en oudsten op prijs gesteld zou worden als het bloed van dieren, dat zij onophoudelijk deden stromen.

Bij monde van de profeten had Christus tegen deze gebruiken gewaarschuwd. Samuël had gezegd: „Heeft de Here evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des Heren stem? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen.” En Jesaja die in profetisch vergezicht de afval van de joden zag, richtte zich tot hen alsof zij de bestuurders van Sodom en Gomorra waren: „Hoort het woord des Heren, bestuurders van Sodom; neigt uw oren tot de onderwijzing van onze God, volk van Gomorra. Waartoe dient Mij de menigte uwer slachtoffers? zegt de Here. Oververzadigd ben Ik van de brandoffers van rammen en van het vet van mestkalveren, en aan het bloed van stieren, schapen en bokken heb Ik geen welgevallen. Wanneer gij komt om voor mijn aangezicht te verschijnen — wie heeft dit van u verlangd mijn voorhoven plat te treden?” „Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen; leert goed te doen, tracht naar recht, houdt de geweldenaar in toom, doet recht aan de wees, verdedigt de rechtzaak der weduwe.”¹

Hij, die deze profetieën had gegeven, herhaalde nu voor het laatst de waarschuwing. Als vervulling van de profetie had het volk Jezus tot Koning van Israël uitgeroepen. Hij had hun hulde aanvaard en het ambt van koning aangenomen. In deze geest moest Hij handelen. Hij wist dat zijn pogingen om een corrupt priesterschap te hervormen, vergeefs zouden zijn. Toch moest zijn werk gedaan worden. Het bewijs van zijn goddelijke zending moest aan een ongelovig volk worden gegeven.

¶ Weer gleed de doordringende blik van Jezus over de ontheiligde voorhof van de tempel. De ogen van allen waren op Hem gericht. Priester en overste, Farizeeër en helden keken verbaasd en vol ontzag naar Hem, die met de majesteit van de Koning des hemels voor hen stond. Goddelijkheid was zichtbaar door zijn menselijkheid en bekleedde Christus met een waardigheid en heerlijkheid die Hij nooit eerder had geopenbaard. Die het dichtst bij Hem stonden, trokken zich terug zover de menigte dat toeliet. Behalve enkele van zijn discipelen stond de Heiland alleen. Ieder geluid verstomde. De diepe stilte leek ondraaglijk. Christus sprak met een macht die de mensen trof als een geweldige storm: „Staat er niet geschreven dat mijn huis een bedehuis zal heten voor alle volken? Maar gij hebt het tot een rovershol gemaakt.” Zijn stem schalde als een bazuin door de tempel. De

DE TEMPEL OPNIEUW GEREINIGD

ontstemming op zijn gelaat was als een verterend vuur. Met gezag beval Hij: „Neemt dit alles hier vandaan.”

Drie jaar geleden hadden de oversten van de tempel zich geschaamd omdat zij voor het bevel van Jezus gevlucht waren. Zij hadden zich verbaasd over hun vrees en hun onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan een enkele man van nederige afkomst. Zij hadden gemeend dat zij zich nooit weer op zulk een onwaardige wijze zouden overgeven. Toch waren zij nu nog angstiger dan voorheen en in grote haast gehoorzaamden zij zijn bevel. Niemand waagde het zijn gezag in twijfel te trekken. Priesters en handelaars vluchtten uit zijn tegenwoordigheid terwijl zij de dieren voor zich uitdreven.

Bij het verlaten van de tempel kwamen zij een menigte tegen die met zieken op weg was naar de grote Genezer. Het verhaal dat de vluchtenden deden bracht sommigen van deze mensen ertoe terug te keren. Zij vreesden iemand te ontmoeten die zo machtig was dat zijn blik alleen de priesters en oversten uit zijn tegenwoordigheid had verdreven. Maar velen drongen zich door de menigte, vol verlangten Hem te ontmoeten, die hun enige hoop was. Toen de schare uit de tempel vluchtte, waren velen achtergebleven. Bij hen sloten de nieuw aangekomenen zich aan. Weer werd de voorhof van de tempel gevuld met zieken en stervenden en weer hielp Jezus hen.

Na verloop van tijd waagden de priesters en oversten het naar de tempel terug te keren. Toen de paniek geluwd was, wilden zij nieuwsgierig weten wat Jezus vervolgens zou doen. Zij verwachtten dat Hij de troon van David zou bestijgen. Zij keerden rustig naar de tempel terug en hoorden daar hoe mannen, vrouwen en kinderen God loofden. Toen zij binnenkwamen, stonden zij als aan de grond genageld bij dat wondere schouwspel. Zij zagen dat de zieken waren genezen, de blinden hadden het gezicht teruggekregen, de doven konden horen, en de lammen sprongen van blijdschap. De kinderen verheugden zich het meest. Jezus had hun ziekten genezen. Hij had ze in zijn armen genomen, hun kussen en dankbare liefde aanvaard en sommigen van hen waren in zijn armen in slaap gevallen, terwijl Hij de mensen onderwees. Nu verkondigden de kinderen met blijde stemmen zijn lof. Zij herhaalden de hosanna's van de vorige dag en wuifden triomfantelijk met palmtakken voor de Helland. De tempel weergalmde van hun uitroepen: „Gezegend Hij die komt in de naam des Heren.” „Zie, uw koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend.”² „Hosanna de Zoon van David.”

Het geluid van deze blijde, ongedwongen stemmen ergerde de oversten van de tempel. Zij begonnen pogingen te doen aan deze demonstratie een eind te maken. Zij wezen de mensen erop dat Gods huis onthelligd werd

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

door de voeten van de kinderen en het gejuich. Toen de oversten merkten dat hun woorden geen indruk maakten op de mensen, deden zij een beroep op Christus: „Hoor Gij wat dezen zeggen? En Jezus zei tot hen: Ja. Hebt gij nooit gelezen: Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt Gij lof bereid?” In de profetie was voorgezegd dat Christus tot koning zou worden uitgeroepen en dat woord moest in vervulling gaan. De priesters en oversten van Israël wilden zijn heerlijkheid niet verkondigen en nu bracht God de kinderen ertoe van Hem te getuigen. Als de stemmen van de kinderen hadden gezwegen, zouden de zullen in de tempel de lof van de Heiland hebben doen horen.

De Farizeeën waren volkomen verslagen en in de war. Hier sprak iemand die zij geen vrees konden aanjagen. Jezus had zijn plaats als beschermer van de tempel ingenomen. Nooit eerder had Hij Zich een dergelijk koninklijk gezag aangematigd. Nooit eerder hadden zijn woorden en werken zo'n macht bezeten. Hij had in heel Jeruzalem heerlijke dingen gedaan, maar nooit op zo'n plechtige en indrukwekkende wijze. De priesters en oversten durfden Hem in tegenwoordigheid van het volk dat van zijn wonderen getuige was geweest, geen openlijke vijandschap tonen. Hoewel zij razend waren, verbijsterd door zijn antwoord, konden zij die dag verder niets ondernemen.

De volgende morgen overwoog het Sanhedrin opnieuw hoe zij tegen Jezus moesten optreden. Drie jaar geleden hadden zij van Hem een teken verlangd als bewijs dat Hij de Messias was. Sedertdien had Hij in het hele land machtige werken gedaan. Hij had de zieken genezen, op wonderlijke wijze duizenden mensen gespijzigd, op de golven gelopen en de kolkende zee door zijn woord doen bedaren. Hij had herhaaldelijk de harten van de mensen gelezen als een geopend boek. Hij had duivelen uitgeworpen en doden opgewekt. De oversten hadden tal van bewijzen van het feit dat Hij de Messias was. Zij besloten nu om geen teken van zijn gezag te vragen, maar Hem op een of andere wijze iets te doen toegeven of zeggen op grond waarvan zij Hem konden veroordelen.

Zij keerden terug naar de tempel waar Hij onderwees en stelden Hem vervolgens de vraag: „Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? Of wie heeft U de bevoegdheid gegeven om deze dingen te doen?” Zij verwachtten dat Hij zou zeggen dat dat gezag van God was gekomen. Een dergelijke uitspraak wilden zij ontkennen. Maar Jezus antwoordde hen met een vraag, die ogenschijnlijk op iets anders betrekking had en stelde zijn antwoord afhankelijk van hun antwoord op deze vraag. „Vanwaar was de doop van Johannes?” zei Hij. „Uit de hemel of uit de mensen?”

De priesters beseften dat zij voor een keus gesteld werden waaruit geen

DE TEMPEL OPNIEUW GEREINIGD

spitsvondigheid hen zou kunnen redden. Als zij zeiden dat de doop van Johannes uit de hemel was, zou hun inconsequentie aan het licht komen. Christus zou zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd? Johannes had van Christus getuigd: „Zie, het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt.”³ Als de priesters het getuigenis van Johannes geloofden, hoe zouden zij dan kunnen loochenen dat Christus de Messias was? Als zij zeiden te geloven dat het werk van Johannes uit de mensen was, zou een storm van verontwaardiging opsteken, want het volk geloofde dat Johannes een profeet was.

Met diepe belangstelling wachtte de menigte op de uitslag. Zij wisten dat de priesters hadden beleden dat zij het werk van Johannes aanvaardden en zij verwachtten nu dat de priesters zonder meer zouden erkennen dat hij door God was gezonden. Maar nadat zij heimelijk met elkaar hadden overlegd, besloten zij zich niet in de vingers te snijden. Huichelachtig wendden zij onwetendheid voor en zeiden: „Wij weten het niet.” „Dan zeg ik u ook niet,” zei Christus, „krachtens welke bevoegdheid ik deze dingen doe.”

Schriftgeleerden, oversten en priesters waren tot zwijgen gebracht. Beschaamd en teleurgesteld stonden zij met neergeslagen ogen. Zij durfden Christus niet meer vragen te stellen. Door hun lafheid en besluiteloosheid hadden ze in grote mate de eerbied van het volk verloren, dat nu toezag en vol leedvermaak zag hoe deze trotse, eigengerechtigde mannen werden verslagen.

Al deze woorden en daden van Christus waren van belang en de invloed ervan zou in toenemende mate na zijn kruisdood merkbaar worden. Velen die vol spanning naar de ondervraging van Jezus hadden geluisterd, zouden ten slotte zijn discipelen worden, omdat zij voor het eerst tot Hem getrokken waren door zijn woorden op die gebeurtenisvolle dag. Het voorval in de tempel zouden zij nooit vergeten. De tegenstelling tussen Christus en de hogepriester tijdens hun gesprek was kenmerkend. De trotse hoogwaardigheidsbekleder van de tempel was gekleed in rijke, kostbare gewaden. Op zijn hoofd droeg hij een prachtig hoofddeksel. Zijn houding was vorstelijk, zijn haar en lange baard waren vergrijsd door ouderdom. Zijn verschijning boezemde de toeschouwers ontzag in. Voor deze doorluchtige persoon stond de Majesteit des hemels, zonder pracht en praal. Zijn kleding was vuil door de reis. Zijn gelaat was bleek en drukte oneindige droefheid uit. Toch vertoonde het een waardigheid en goedheid die in scherpe tegenstelling waren met de trotse, zelfverzekerde en boze houding van de hogepriester. Velen die getuigen waren van de woorden en daden van Jezus in de tempel sloten Hem van die dag af in hun hart als een profeet van God. Maar naarmate de gevoelens van het volk zich ten gunste

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van Jezus keerden, nam de haat van de priesters tegen Hem toe. De wijsheid waardoor Hij ontkwam aan de val die zij voor Hem hadden gezet en die een nieuw bewijs vormde van zijn goddelijkheid, deed hun woede nog toenemen.

Het was niet de bedoeling van Christus in zijn strijd met de rabbi's om zijn tegenstanders te vernederen. Hij was niet blij als zij in het nauw zaten. Hij moest een belangrijke les onderwijzen. Hij had zijn vijanden vernederd door te maken dat zij verward raakten in het net dat zij voor Hem hadden gespannen. Het feit dat zij erkenden niets te weten van de aard van de doop van Johannes gaf Hem de gelegenheid te spreken en Hij maakte van deze gelegenheid gebruik om hen hun ware toestand voor ogen te houden, terwijl Hij nog een waarschuwing voegde bij de vele, die Hij reeds had gegeven.

„Wat dunkt u?” zei Hij. „Iemand had twee kinderen. Hij ging naar de eerste en zeide: Kind, ga en werk vandaag in de wijngaard. En hij antwoordde en zeide: Ja heer, maar hij ging niet. En hij ging naar de tweede en sprak evenzo. En deze antwoordde en zeide: Ik wil niet. Maar later kreeg hij berouw en ging toch. Wie van de twee heeft de wil van zijn vader gedaan?”

Deze plotselinge vraag maakte dat zijn toehoorders minder op hun hoede waren. Ze hadden goed naar de gelijkenis geluisterd en antwoordden onmiddellijk: „De laatste.” Op strenge, ernstige toon antwoordde Jezus, terwijl Hij zijn blik op hen richtte: „Voorwaar Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het koninkrijk Gods. Want Johannes heeft u de weg der gerechtigheid gewezen en gij hebt hem niet geloofd. De tollenaars en de hoeren echter hebben hem geloofd, doch hoewel gij dat zaagt, hebt gij later geen berouw gekregen en ook in hem geloofd.”

De priesters en oversten moesten op de vraag van Christus wel een juist antwoord geven en op deze wijze kreeg Hij te horen wat zij over de eerste zoon dachten. Deze zoon stelde de tollenaars voor, die door de Farizeeën veracht en gehaat werden. De tollenaars waren door en door slecht geweest. Zij hadden Gods wet overtreden en in hun leven een absolute tegenstand tegen zijn geboden getoond. Zij waren ondankbaar en onheilig geweest. Toen hun was gezegd dat zij in de wijngaard des Heren moesten werken, hadden zij minachtend geweigerd. Maar toen Johannes kwam en bekering en doop predikte, hadden de tollenaars zijn boodschap aangenomen en hadden zich laten dopen.

De tweede zoon stelde de leiders van het joodse volk voor. Sommige Farizeeën hadden zich bekeerd en waren door Johannes gedoopt. De leiders hadden echter niet willen erkennen dat hij van God kwam. Zijn waarschuwingen en berispingen brachten geen verandering in hun leven. Zij „ver-

DE TEMPEL OPNIEUW GEREINIGD

wierpen voor zichzelf de raad Gods, daar zij niet door hem gedoopt waren."⁴ Zij behandelden zijn boodschap met minachting. Evenals de tweede zoon, die gezegd had „Ik ga, heer," toen hij geroepen werd, maar niet gegaan was, beweerden de priesters en oversten dat zij gehoorzaam waren, terwijl zij niet luisterden. Zij deden alsof ze heel vroom waren. Zij beweerden Gods wet te gehoorzamen, maar het was geen echte gehoorzaamheid. De tollenaars werden door de Farizeeën als ongelovigen veroordeeld en vervloekt, maar zij toonden door hun geloof en werken dat zij het koninkrijk der hemelen binnengingen vóór de zelfgerechtigde mensen die veel licht hadden gekregen, maar wier werken niet in overeenstemming waren met hun belijdenis van godsvrucht.

De priesters en de oversten wilden deze diepgaande waarheden niet aanvaarden. Zij bleven echter zwijgen in de hoop dat Jezus iets zou zeggen dat zij tegen Hem zouden kunnen gebruiken, maar zij moesten nog meer horen.

„Hooft een andere gelijkenis," zei Christus. „Er was een heer des huizes die een wijngaard plantte, er een heg omheen zette, er een wijnpers in groef en een toren bouwde; en hij verhuurde die aan pachters en ging buitenslands. Toen nu de tijd der vruchten naderde, zond hij zijn slaven naar die pachters om zijn vruchten in ontvangst te nemen. Maar de pachters grepen zijn slaven, sloegen de ene, doodden de andere en stenigden een derde. Hij zond weer andere slaven, nog meer dan eerst en zij behandelden hen op dezelfde wijze. Ten laatste zond hij zijn zoon tot hen, zeggende: Mijn zoon zullen zij ontzien. Maar toen de pachters de zoon zagen, zeiden zij tot elkander: Dit is de erfgenaam, komt, laten wij hem doden om zijn erfenis aan ons te brengen. En zij grepen hem en wierpen hem buiten de wijngaard en doodden hem. Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen?"

Jezus richtte Zich tot allen die aanwezig waren, maar de priesters en de oversten gaven ten antwoord: „Een kwade dood zal hij die kwaden doen sterven, en de wijngaard zal hij verhuren aan andere pachters, die hem de vruchten op tijd zullen afleveren." De sprekers hadden eerst niet door wat de gelijkenis betekende, maar nu beseffen zij dat zij hun eigen vonnis hadden uitgesproken. In de gelijkenis stelde de heer des huizes God voor, de wijngaard het joodse volk en de heg Gods wet, die hun bescherming was. De toren was een zinnebeeld van de tempel. De heer van de wijngaard had alles gedaan wat noodzakelijk was om de wijngaard te doen gedijen. „Wat was er nog aan mijn wijngaard te doen," zegt Hij, „dat Ik er niet aan gedaan heb?"⁵ Op deze wijze werd Gods nooit nalatende zorg voor Israël getoond. En zoals de pachters aan de heer een verschuldigd deel van de vruchten van de wijngaard moesten teruggeven, moest Gods volk Hem

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

eren door een leven te leiden dat beantwoordde aan hun heilige voorrechten. Maar zoals de pachters de slaven hadden gedood die de heer had gezonden om de vrucht in ontvangst te nemen, hadden de joden de profeten gedood die God hun had gezonden om hen tot bekering te brengen. De ene boodschapper na de andere was gedood. Tot zover kon men niet twijfelen aan de toepassing van de gelijkenis. Wat volgde, was niet minder duidelijk. In de geliefde zoon die de heer van de wijngaard ten slotte aan zijn ongehoorzame pachters zond en die gegrepen en gedood werd, zagen de priesters en oversten een duidelijk beeld van Jezus en zijn naderend einde. Zij hadden reeds plannen gemaakt om Hem, die de Vader als laatste beroep op hen gezonden had, te doden. In de vergelding over de ondankbare pachters werd de ondergang geschilderd van hen die Christus ter dood zouden brengen.

Terwijl de Heiland hen vol medelijden aanzag, vervolgde Hij: „Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot hoeksteen geworden; van de Here is dit geschied en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom zeg Ik u, dat het koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk dat de vruchten daarvan opbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden, en op wie hij valt, zal hij vermorzelen.”

De joden hadden deze profetie vaak in de synagogen gelezen en toegepast op de Messias die komen zou. Christus was de hoeksteen van het joodse stelsel en van het hele verlossingsplan. De joodse bouwlieden, de priesters en oversten van Israël, verwierpen deze hoeksteen. De Heiland had hun aandacht gevestigd op de profetieën die hen het gevaar, waarin zij verkeerden, zouden doen zien. Op alle mogelijke wijzen trachtte Hij hun de aard van wat zij op het punt stonden te doen, duidelijk te maken.

Zijn woorden hadden nog een ander doel. Toen Christus de vraag stelde: „Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen?” wilde Christus dat de Farizeeën zouden antwoorden zoals zij nu deden. Het was zijn bedoeling dat zij zichzelf zouden veroordelen. Zijn waarschuwingen, die er niet in geslaagd waren hen tot inkeer te brengen, zouden hun ondergang bezegelen en Hij wilde hen doen beseffen dat zij hun ondergang aan zichzelf te wijten hadden. Hij wilde hun Gods rechtvaardigheid tonen in het wegnemen van hun nationale voorrechten, iets wat reeds begonnen was en wat niet alleen met de verwoesting van hun stad en tempel, maar met de verstrooiing van het volk zou eindigen.

De toehoorders begrepen de waarschuwing. Maar hoewel de priesters en oversten het vonnis over zichzelf hadden uitgesproken, stonden zij op het punt het beeld volkomen te maken door te zeggen: „Dit is de erfgenaam. Komt, laten wij hem doden.” „En hoewel zij Hem trachtten te grijpen,

DE TEMPEL OPNIEUW GEREINIGD

vreesden zij de schare", want de gevoelens van het volk waren ten gunste van Christus.

Toen Christus de profetie van de verworpen steen aanhaalde, doelde Hij op een werkelijk gebeurd voorval in Israëls geschiedenis. Het voorval hield verband met de bouw van de eerste tempel. Hoewel het speciaal van toepassing was op de tijd van Christus' eerste komst en met bijzondere kracht tot de joden had moeten spreken, bevat het ook voor ons een les. Toen de tempel van Salomo werd gebouwd, waren de geweldige stenen voor de muren en de fundamenten geheel gereedgemaakt in de steengroeve. Nadat ze op de plaats van het bouwterrein waren gebracht, werd er geen gereedschap meer voor gebruikt. De werklui hoefden ze alleen maar op hun plaats te leggen. Voor het fundament was één steen van ongewone grootte en bijzondere afmetingen gebracht, maar de werklui konden er geen plaats voor vinden en legden deze steen opzij. Zij ergerden zich eraan, omdat hij in de weg lag. Lange tijd bleef het een verworpen steen. Maar toen de bouwlieden de hoeksteen moesten leggen, zochten zij lange tijd naar een geschikte steen, die groot en sterk genoeg zou zijn, geschikt om het gewicht te torsen dat daarop zou rusten. Als zij een onverstandige keus zouden doen, kon de veiligheid van het hele gebouw in gevaar worden gebracht. Zij moesten een steen vinden die weerstand kon bieden aan de zonnehitte, maar ook aan vorst en storm. Er werden verschillende stenen gekozen, maar onder zware druk verkruimelden ze. Andere konden grote temperatuursveranderingen niet doorstaan. Ten slotte viel de aandacht op de steen die zolang verworpen was geweest. Deze was blootgesteld geweest aan de zon, aan de lucht, aan storm zonder daarvan ook maar in het minst iets te tonen. De bouwlieden onderzochten de steen, die elke proef had doorstaan, op één na. Als hij een zware druk kon weerstaan, zouden zij deze steen als hoeksteen gebruiken. De proef werd genomen. De steen werd goedgekeurd, op de juiste plaats aangebracht en bleek daar precies te passen. In profetie werd aan Jesaja getoond dat deze steen een zinnebeeld was van Christus. Hij zegt: „De Here der heerscharen, Hem zult gij heilig achten en Hij moet het voorwerp van uw vrees en het voorwerp van uw schrik zijn. Dan zal Hij tot een heiligdom zijn en tot een steen waaraan men zich stoot en tot een rotsblok waarover men struikelt, voor de beide huizen van Israël, tot een klapnet en tot een valstrik voor de bewoners van Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen en vallen, verpletterd, gestrikt en gevangen worden.” De profeet ziet in een profetisch vergezicht de eerste komst van de Messias en ziet dat Christus de beproevingen moet verdragen waarvan de behandeling van de hoeksteen in de tempel van Salomo een zinnebeeld was. „Daarom, zo zegt de Here Here: Zie, ik leg in Sion een steen ten grondslag.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag; hij die gelooft, haast niet."⁶

Met oneindige wijsheid had God de steen voor het fundament gekozen en deze zelf gelegd. Hij noemde hem „een vaste grondslag”. Heel de wereld kan daarop haar lasten en verdriet leggen. De steen kan dit alles dragen. Met volmaakte zekerheid kunnen zij daarop bouwen. Christus is „een beproefde steen”.

Wie in Hem vertrouwt, stelt Hij nooit teleur. Hij heeft iedere proef doorstaan. Hij heeft de druk van Satans schuld en van diens nageslacht verdragen en is meer dan overwinnaar geweest over de machten van het kwaad. Hij heeft de lasten, door elke berouwvolle zondaar op Hem gelegd, gedragen. In Christus heeft het schuldige hart verlichting gevonden. Hij is de vaste grondslag. Allen die tot Hem hun toevlucht nemen, zijn absoluut veilig.

In de profetie van Jesaja wordt Christus zowel een vaste grondslag als een struikelblok genoemd. De apostel Petrus, gedreven door de Heilige Geest, laat duidelijk zien voor wie Christus een grondslag, en voor wie Hij een struikelblok is:

„Indien gij geproefd hebt dat de Here goedertieren is. En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis om een heilige priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat er in een schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt:

De steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen en een steen des aanstoets en een rots der ergernis voor hen die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het geloof, stoten.”⁷

Voor hen die geloven is Christus de vaste grondslag. Zij zijn het die op de Rots vallen en gebroken worden. Hier worden onderwerping aan Christus en geloof in Hem bedoeld. Vallen op de Rots en gebroken worden betekent onze eigengerechtigheid op te geven en tot Christus te komen met de nederigheid van een kind, vol berouw over onze zonden en geloof in zijn vergevende liefde. Evenzo bouwen wij door geloof en gehoorzaamheid op Christus als onze grondslag.

Op deze levende steen kunnen zowel joden als heidenen bouwen. Het is de enige grondslag waarop ieder met zekerheid kan bouwen. Hij is groot genoeg voor iedereen en sterk genoeg om het gewicht en de last van heel de wereld te kunnen dragen. Door verbondenheid met Christus, de leven-

DE TEMPEL OPNIEUW GEREINIGD

de steen, kunnen allen die op deze grondslag bouwen, levende stenen worden. Velen zijn door eigen inspanning gehouwen, gepolijst en verfraaid, maar zij worden pas levende stenen als ze met Christus verbonden zijn. Zonder deze band kan niemand zalig worden. Zonder het leven van Christus in ons kunnen wij geen weerstand bieden aan de storm der verzoeking. Onze eeuwige veiligheid is afhankelijk van ons bouwen op het vaste fundament. Tallozen bouwen in onze wereld op fundamenten die niet beproefd zijn. Als de regen komt, de storm opsteekt en de vloed opkomt, zal dat huis vallen, omdat het niet gebouwd is op de eeuwige Rots, op de uiterste hoeksteen Jezus Christus.

„Voor hen die zich daaraan in hun ongehoorzaamheid aan het Woord stoten,” is Christus een rots der ergenis. Maar „de steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen.” Evenals de afgekeurde steen heeft Christus tijdens zijn aardse leven verachting en smaad verdragen. Hij was „veracht en van mensen verlaten, en man van smarten en vertrouwd met ziekte . . . Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.”⁸ Maar de tijd was nabij dat Hij zou verheerlijkt worden. Bij zijn opstanding uit het graf zou Hij verklaard worden „Gods Zoon te zijn in kracht”⁹ Bij zijn wederkomst zal Hij geopenbaard worden als Heer van hemel en aarde. Zij die nu op het punt stonden Hem te kruisigen zouden zijn grootheid erkennen. Voor het heelal zou de verworpen hoeksteen tot een hoofd des hoeks worden.

En „op wie hij valt, zal hij vermorzelen.” De mensen die Christus verwierpen zouden spoedig stad en volk verstrooid zien. Hun heerlijkheid zou verbroken worden en als stof voor de wind verstuiven. En wat was daarvan de oorzaak? De Rots, die hun veiligheid zou zijn geweest, als zij daarop hadden gebouwd. Het was Gods goedheid die zij veracht hadden, zijn gerechtigheid die zij hadden vertrapt en zijn barmhartigheid die zij in de wind hadden geslagen. De mens had zich tegen God geplaatst en alles wat tot hun zaligheid had moeten dienen werd aangewend tot hun ondergang. Alles wat God ten leven had bedoeld, bleek tot hun dood te zijn. Toen de joden Christus hadden gekruisigd, hield dat de verwoesting van Jeruzalem in. Het bloed, op Golgota vergoten, betekende hun ondergang voor nu en voor later. Dat zal ook het geval zijn op de jongste dag, als het oordeel zal komen over allen die Gods genade hebben verworpen. Voor hen zal Christus, hun rots van aanstoot, zijn als een wrekende berg. De heerlijkheid van zijn gelaat, dat voor de rechtvaardigen leven betekent, is voor de goddelozen een verterend vuur. De zondaar wordt verdelgd omdat hij de liefde heeft verworpen, de genade heeft veracht.

Door veel voorbeelden en herhaalde waarschuwingen liet Jezus zien wat het resultaat zou zijn van het feit, dat de joden Gods Zoon hadden verwor-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

pen. Met deze woorden richtte Hij Zich tot iedereen in de toekomst die zou weigeren Hem als Verlosser te aanvaarden. Elke waarschuwing geldt voor hen. De ontheiligde tempel, de ongehoorzame zoon, de ontrouwe pachters, de minachtende bouwlieden vinden hun tegenbeeld in de ervaring van elke zondaar. Wie zich niet bekeert, zal het oordeel, dat hun wachtte, ook ondergaan.

---

¹ 1 Samuel 15:22; Jesaja 1:10-12, 16,17

² Psalm 118:26; Zacharia 9:9

³ Johannes 1:29

⁴ Lucas 7:30

⁵ Jesaja 5:4

⁶ Jesaja 8:13-15; 28:16

⁷ 1 Petrus 2:3-8

⁸ Jesaja 53:3

⁹ Romeinen 1:4

Strijd

De priesters en oversten hadden zwijgend naar de scherpe verwijten van Christus geluisterd. Zij konden niets inbrengen tegen zijn beschuldigingen. Zij waren echter des te vaster besloten Hem te verstrikken en met dit doel zonden zij spionnen „die zich voordeden als vrome mensen, om Hem op een woord te vatten ten einde Hem te kunnen overleveren aan het gezag en de beschikking van de stadhouder.” Zij zonden niet de oude Farizeeën die Jezus dikwijls had ontmoet, maar jonge vurige mensen die Jezus naar zij meenden niet kende. Deze werden vergezeld door enkele Herodianen, die de woorden van Christus moesten horen opdat zij later tijdens zijn verhoor tegen Hem zouden kunnen getuigen. De Farizeeën en Herodianen waren bittere vijanden geweest, maar zij waren nu verenigd in hun vijandschap tegen Christus.

De Farizeeën hadden zich altijd geërgerd aan de belasting die de Romeinen eisten. Zij beschouwden dit betalen van de belasting in strijd met Gods wet. Nu zagen zij hun kans schoon om Jezus te verstrikken. De spionnen kwamen bij Hem alsof zij wilden weten wat ze moesten doen en zelden zo op het oog oprecht: „Meester, wij weten dat Gij rechtuit spreekt en leert en niemand naar de ogen ziet, maar in waarheid de weg Gods leert; is het ons geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?”

De woorden: „Wij weten dat Gij rechtuit spreekt en leert” zouden een prachtige erkenning zijn geweest, als ze oprecht waren geweest. Maar ze waren geuit om te misleiden. Niettemin was hun getuigenis de waarheid. De Farizeeën wisten dat Christus rechtuit sprak en leerde en naar hun eigen getuigenis zullen zij geoordeeld worden.

De vragenstellers meenden dat zij hun bedoeling voldoende hadden verborgen, maar Jezus kende hun gedachten als een open boek en bracht hun huichelarij onder woorden. „Wat verzoekt gij Mij?” zei Hij, waarmee Hij hun een ongevraagd teken gaf door te laten zien dat Hij hun bedoeling begreep. Zij raakten nog meer in de war toen Hij eraan toevoegde: „Toont

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs
22:15-46; Marcus 12:13-40; Lucas
20:20-47

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Mij een schelling". Ze brachten er een en Hij vroeg hun: „Wiens beeldenaar en opschrift draagt hij?" Zij zeiden: „Van de keizer." Terwijl Jezus wees naar het opschrift op de munt, zei Hij: „Geeft dan de keizer wat des keizers is en Gode wat Gods is."

De spionnen hadden verwacht dat Jezus een rechtstreeks antwoord op hun vraag zou geven, hetzij bevestigend of ontkennend. Als Hij zou zeggen: Het is onwettig de keizer belasting te geven, zou Hij bij de Romeinse gezaghebbers worden aangeklaagd en aangehouden worden als iemand die aanspoorde tot opstand. Als Hij zou zeggen dat het juist was de belasting te betalen, zouden zij Hem bij het volk aanklagen als iemand die tegen Gods wet was. Nu echter voelden zij zich verslagen en beschaamd. Hun plannen waren mislukt. De beknopte manier waarop hun vraag was beantwoord, bood geen gelegenheid om verder nog iets te zeggen.

Christus had de vraag niet ontweken, maar een eerlijk antwoord daarop gegeven. Terwijl Hij de Romeinse munt, waarop naam en beeldenaar van de keizer waren geslagen, in de hand hield, zei Hij, dat aangezien zij leefden onder de bescherming van de Romeinse macht, zij aan die macht de steun moesten verlenen die geëist werd, zolang deze niet in strijd was met een hogere plicht. Maar hoewel ze vreedzaam aan de wetten van het land onderdanig moesten zijn, had God in de eerste plaats recht op hun trouw.

De woorden van de Heiland, „Geeft . . . Gode wat Gods is", hielden een streng verwijt in tegen de samenzwerende joden. Als zij aan God trouw waren gebleven, zouden zij nooit een verslagen volk zijn geworden, onderworpen aan een vreemde macht. Boven Jeruzalem zou geen Romeins vaandel hebben gewapperd, in haar poorten had geen Romeinse schildwacht gestaan en geen Romeinse stadhouder zou binnen haar muren hebben geheerst. Het joodse volk betaalde nu de boete voor haar afvalligheid van God.

Toen de Farizeeën het antwoord van Christus hadden gehoord, „verwonderden zij zich en lieten Hem verder ongemoeid en gingen weg." Hij had hun huichelarij en aanmatiging berispt en terwijl Hij dit deed had Hij een belangrijk beginsel naar voren gebracht, dat duidelijk de grens aangaf van de plicht van de mens jegens God en jegens de aardse regering. Voor velen was een lastige vraag beantwoord. Later hielden zij zich steeds vast aan het juiste beginsel. Hoewel velen onvoldaan heengingen, begrepen zij toch het beginsel dat aan de vraag ten grondslag had gelegen en zij verwonderden zich over het scherpe inzicht van Christus.

Zodra de Farizeeën het zwijgen was opgelegd, kwamen de Sadduceeën met hun listige vragen naar voren. Beide partijen stonden fel tegenover elkaar. De Farizeeën hielden zich nauwgezet vast aan de overlevering. Zij

STRIJD

waren stipt in het volbrengen van uiterlijke vormen, ijverig in wassingen, vasten en lange gebeden en gaven met veel vertoon aalmoezen. Christus echter zei dat zij Gods wet teniet deden door leerstellingen van mensen te onderwijzen. Als groep waren zij dweepziek en huichelachtig. Toch waren onder hen oprechte en vrome mensen, die de leer van Christus aanvaardden en zijn discipelen werden. De Sadduceeën verwierpen de overleveringen van de Farizeeën. Zij beweerden het grootste deel van de Schriften te geloven en deze te beschouwen als richtlijn voor hun leven, maar in werkelijkheid waren zij twijfelaars en materialisten.

De Sadduceeën loochenden het bestaan van engelen, de opstanding uit de doden en de leer van een toekomstig leven met zijn beloning en straf. Op al deze punten verschilden zij met de Farizeeën. Vooral het onderwerp van de opstanding was tussen beide groepen een twistpunt. De Farizeeën geloofden vast in de opstanding, maar bij deze discussie waren hun gezichtspunten wat betreft de toekomst verward. De dood was voor hen een onverklaarbaar raadsel. Het feit dat zij de argumenten van de Sadduceeën niet konden weerleggen was een voortdurende bron van ergernis. De woordenwisselingen tussen beide partijen eindigden vaak in boze twisten, waardoor zij verder dan ooit van elkaar gescheiden raakten.

In aantal waren de Sadduceeën veel geringer dan hun tegenstanders en zij hadden niet zo'n vaste greep op het gewone volk. Maar velen van hen waren rijk en zij bezaten de invloed die rijkdom verschaft. De meeste priesters maakten deel uit van hun partij en uit hen werd gewoonlijk de hogepriester gekozen. Dit gebeurde echter onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat hun sceptische mening niet naar voren zou worden gebracht. Terwille van het aantal en de populariteit van de Farizeeën moesten de Sadduceeën zich uiterlijk houden aan hun leerstellingen als ze een priesterambt bekleedden. Het feit echter dat zij verkiesbaar waren voor zulk een ambt gaf invloed aan hun dwalingen.

De Sadduceeën verwierpen de leer van Jezus. Hij werd gedreven door een geest die zij niet op een dusdanige wijze wilden erkennen. Zijn leer over God en het eeuwige leven was in strijd met hun theorieën. Zij geloofden in God als het enige Wezen dat boven de mens stond, maar zij beweerden dat een overheersende voorzienigheid en een goddelijk vooruitziende blik de mens zouden beroven van het feit dat hij een vrij zedelijk wezen was en hem zou neerhalen tot de positie van een slaaf. Zij geloofden dat God de mens had geschapen en hem daarna had overgelaten aan zichzelf, onafhankelijk van een hogere macht. Zij leerden dat de mens vrij was zijn eigen leven te bepalen en de gebeurtenissen in deze wereld vorm te geven; dat zijn toekomst in zijn eigen handen lag. Zij loochenden dat Gods Geest door mensen of andere natuurlijke middelen werkt. Toch leerden zij dat de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

mens door zijn natuurlijke krachten op de juiste wijze te gebruiken, verheven en verlicht kon worden, en dat door strikte en strenge eisen zijn leven gereinigd kon worden.

Hun voorstelling van God vormde hun karakter. Zoals Hij volgens hen geen belangstelling had voor de mens, toonden zij weinig achting voor elkaar. Onder hen was weinig eenheid. Omdat zij weigerden de invloed van de Heilige Geest op de daden van de mens te erkennen, ontbrak zijn kracht in hun leven. Evenals de andere Joden gingen zij prat op hun geboorterecht als kinderen van Abraham en op een strikt waarnemen van de eisen der wet, maar zij misten de ware geest van de wet en het geloof en de goedheid van Abraham. Hun natuurlijke sympathieën werden binnen enge grenzen gehouden. Zij geloofden dat ieder mens deel kon hebben aan de gemakken en de zegeningen van het leven en hun hart bleef ongeroerd door de noden en het lijden van anderen. Zij leefden voor zichzelf.

Christus getuigde door woord en daad van een goddelijke macht die bovennatuurlijke resultaten voortbrengt, van een leven na dit leven, van God als Vader van de mensen, die altijd oog heeft voor hun ware belangen. Hij openbaarde de werking van goddelijke macht in weldoen en medeleven, waardoor de zelfzuchtige eenzelvigheid van de Sadduceeën werd berispt. Hij onderwees dat God zowel voor het tijdelijk als het eeuwig welzijn door zijn Heilige Geest aan het hart werkt. Hij toonde aan hoe verkeerd het is te vertrouwen op menselijke kracht voor die verandering van karakter die alleen door Gods Geest tot stand kan komen.

Deze leer wilden de Sadduceeën in discredit brengen. Door een twist-gesprek met Jezus uit te lokken vertrouwden zij erop Hem een slechte naam te kunnen geven, al konden zij er niet voor zorgen dat Hij veroordeeld zou worden. Zij besloten Hem vragen te stellen over de opstanding. Als Hij het met hen eens zou zijn, zou Hij nog meer aanstoot geven aan de Farizeeën. Als Hij met hen van mening zou verschillen, waren zij besloten zijn leer belachelijk te maken.

De Sadduceeën gingen uit van de gedachte dat, als het lichaam uit vlees in sterfelijke staat is samengesteld uit dezelfde stoffen als in onverderfelijke staat, het uit vlees en bloed moet bestaan bij de opstanding uit de doden en in de eeuwigheid het leven, dat op aarde door de dood is onderbroken, moet voortzetten. In dat geval maakten zij de gevolgtrekking dat aardse verhoudingen zouden worden hersteld, dat man en vrouw weer zouden worden herenigd en dat alles voort zou gaan als voor de dood. Alle zwakheden en hartstochten van dit leven zouden worden voortgezet in het toekomstige leven.

In antwoord op hun vragen lichtte Jezus de sluier van de toekomst op. „In de opstanding,” zei Hij, „huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk

STRIJD

genomen, maar zij zijn engelen in de hemel." Hij liet zien dat de Sadduceeën dwaalden in hun geloof. Hun grondslag was fout. „Gij dwaalt,” voegde Hij eraan toe, „want gij kent de Schriften niet, noch de kracht Gods.” Hij beschuldigde hen niet, zoals de Farizeeën van huichelarij, maar van dwaling uit ongelooft.

De Sadduceeën hadden zich geveleid dat zij het striktst aan de Schriften hielden. Maar Jezus liet hen zien dat zij de ware betekenis ervan niet hadden gekend. Die kennis moest tot het hart doordringen door de verlichting van de Heilige Geest. Hun onbekendheid met de Schriften en de kracht Gods noemde Hij als oorzaak van hun geloofsverwarring en geestelijke duisternis. Zij trachtten de verborgenheden van God binnen hun beperkte redenering te brengen. Christus riep hen op zich open te stellen voor die geheiligde waarheden die het begrip zouden sterken en verruimen. Duizenden worden ongelovig, omdat hun sterfelijk verstand de verborgenheden van God niet kan doorgronden. Zij hebben geen verklaring voor de wonderlijke openbaring van goddelijke macht in zijn voorzieningen en schrijven deze toe aan natuurlijke oorzaken die ze nog veel minder verstaan. De enige sleutel voor de verborgenheden om ons heen is om in dit alles de tegenwoordigheid en macht van God te erkennen. De mens moet God erkennen als de Schepper van het heelal, als Eén die alles gebiedt en uitvoert. Zij moeten een ruimere blik hebben op zijn karakter en op de verborgenheid van zijn middelen.

Christus zei tot zijn toehoorders dat wanneer er geen opstanding uit de doden zou zijn, de Schriften, waarin zij beweerden te geloven, nutteloos zouden zijn. Hij zei: „Wat nu de opstanding der doden betreft, hebt gij niet gelezen wat door God tot u gesproken is toen Hij zei: Ik ben de God van Abraham en de God van Isaak en de God van Jakob? Hij is niet een God van doden maar van levenden.” God rekent met dingen die er niet zijn alsof ze bestaan. Hij ziet het eind vanaf het begin en aanschouwt het resultaat van zijn werk alsof het reeds voltooid was. De doden, van Adam af tot de laatste gelovige die sterft, zullen de stem van Gods Zoon horen en onsterfelijk uit het graf te voorschijn komen. God zal hun God zijn en zij zullen zijn volk zijn. Er zal een hechte en tedere band bestaan tussen God en de opgestane gelovigen. Hij ziet dit alles, waarvan zijn plan spreekt, alsof het reeds bestaat. De doden leven voor Hem.

De woorden van Christus brachten de Sadduceeën tot zwijgen. Ze konden Hem geen weerwoord geven. Geen woord was gesproken waarvan zij ook maar in het minst gebruik konden maken om Hem te veroordelen. Zijn tegenstanders hadden niets anders dan de verachting van het volk gewonnen.

De Farizeeën wanhoopten echter niet om Hem ertoe te kunnen brengen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

iets te zeggen dat ze tegen Hem zouden kunnen gebruiken. Zij haalden een kundige schriftgeleerde over Jezus te vragen welke van de tien geboden van de wet het voornaamste was.

De Farizeeën noemden de eerste vier geboden, die de mens wijzen op zijn plicht jegens zijn Maker, veel belangrijker dan de andere zes, die de plicht van de mens tegenover zijn medemens omschrijven. Bijgevolg schoten zij veel tekort in praktische godsvrucht. Jezus had aan de mensen hun groot gebrek getoond en gewezen op de noodzaak van goede werken met de woorden, dat men de boom kent aan zijn vruchten. Daarom had men Hem ervan beschuldigd dat Hij de laatste zes geboden boven de eerste vier plaatste.

De wetgeleerde naderde Jezus met een rechtstreekse vraag: „Welk gebod is het eerste van alle?” Het antwoord van Christus is ondubbelzinnig en krachtig: „Het eerste is: Hoor Israë!, de Here onze God, de Here is één, en gij zult de Here uw God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht.” „Dit is het . . . eerste gebod.” Het tweede is gelijk aan het eerste, zei Christus, want het vloeit eruit voort: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Een ander gebod, groter dan deze, bestaat niet.” „Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” De eerste vier geboden worden samengevat in het ene grote gebod: „Gij zult de Here uw God liefhebben met geheel uw hart.” De laatste zes worden samengevat in: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” Deze beide geboden zijn een uiting van het beginsel van de liefde. Men kan niet het eerste houden en het tweede breken, of omgekeerd. Als God zijn rechtmatige plaats in het hart bekleedt, zal onze naaste de juiste erkenning krijgen. Wij zullen hem liefhebben als onszelf. Alleen als wij God boven alles liefhebben, kunnen we onze naaste onpartijdig liefhebben.

Omdat alle geboden worden samengevat in liefde tot God en de mensen, volgt daaruit dat geen enkel gebod overtreden kan worden zonder dit beginsel geweld aan te doen. Op deze wijze onderwees Christus zijn toebehoorders dat Gods wet niet bestaat uit een aantal voorschriften, waarvan sommige heel belangrijk zijn, terwijl andere minder belangrijk zijn, en zelfs ongestraft kunnen verwaarloosd worden. Onze Heer stelt de eerste vier en de tweede zes geboden voor als één geheel en leert dat liefde tot God getoond wordt door gehoorzaamheid aan al zijn geboden.

De schriftgeleerde die de vraag aan Jezus had gesteld, was goed onderrichtet in de wet en was verbaasd over zijn woorden. Hij had niet verwacht dat Jezus een dergelijke grondige kennis van de wet zou bezitten. Hij had een ruimer inzicht gekregen in de beginselen, die de grondslag van de geboden vormen. Ten aanhoren van de aanwezige priesters en oversten erkende hij eerlijk dat Christus de juiste verklaring van de wet had gegeven

STRIJD

door te zeggen: „Inderdaad Meester, naar waarheid hebt Gij gezegd dat Hij één is en dat er geen ander is dan Hij. En Hem lief te hebben uit geheel het hart en uit geheel het verstand en uit geheel de kracht en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan alle brandoffers en slachtoffers.”

De wijsheid van Christus' antwoord had de schriftgeleerde overtuigd. Hij wist dat de joodse godsdienst meer bestond uit uiterlijke vormen dan uit innerlijke vroomheid. Hij had een bepaald besef van de waardeloosheid van ceremoniële offeranden en het vergieten van bloed tot uitdelging der zonden zonder dat er geloof bij te pas kwam. Liefde en gehoorzaamheid aan God en een onzelfzuchtige houding jegens de mensen schenen hem van meer waarde dan al deze vormen. De bereidheid van deze man om de juistheid van Christus' antwoord te erkennen en zijn beslist en prompt antwoord ten aanhoren van het volk openbaarden een heel andere geest dan die van de priesters en oversten. Het hart van Jezus ging vol liefde uit naar de eerlijke schriftgeleerde die het gewaagd had naar de overtuiging van zijn hart te spreken, zonder zich te storen aan de boze blikken van de priesters en de dreigementen van de oversten. „En Jezus, ziende dat hij verstandig geantwoord had, zeide tot hem: Gij zijt niet ver van het koninkrijk Gods.”

De schriftgeleerde was dichtbij het koninkrijk Gods door het feit dat hij inzag dat rechtvaardige daden meer aanvaardbaar zijn voor God dan brandoffers en slachtoffers. Maar het was nodig dat hij het goddelijk karakter van Christus zou erkennen om door geloof in Hem kracht te ontvangen voor het doen van werken der gerechtigheid. De vormendienst had alleen dan waarde als ze door een levend geloof verbonden was met Christus. Zelfs de zedenwet schiet in haar doel te kort als deze niet gezien wordt met betrekking tot de Heiland. Christus had herhaaldelijk laten zien dat de wet van zijn Vader meer inhoudt dan alleen maar dwingende geboden. In de wet ligt hetzelfde beginsel opgesloten als in het evangelie. De wet wijst de mens op zijn verplichtingen en laat hem zijn zonde zien. De zondaar moet dan opzien naar Christus om vergeving en om kracht te krijgen om te doen wat de wet eist.

De Farizeeën stonden dicht rondom Christus toen Hij de vraag van de schriftgeleerde beantwoordde. Nu keerde Hij Zich tot hen en vroeg hen: „Wat dunkt u van de Christus? Wiens Zoon is Hij?” Deze vraag was bedoeld om te zien wat zij omtrent de Messias geloofden, om te weten of zij Hem alleen maar zagen als mens of als Gods Zoon. Een koor van stemmen antwoordde: „Davids Zoon.” Deze benaming hadden de profeten aan de Messias gegeven. Toen Jezus zijn goddelijkheid openbaarde door zijn machtige wonderen, toen Hij de zieken genas en de doden opwekte, hadden de mensen onder elkaar de vraag gesteld: „Is deze niet de Zoon

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van David?" De Syro-fenicische vrouw, de blinde Bartimeüs en vele anderen hadden tot Hem om hulp geroepen: „Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David.”¹ Toen Hij Jeruzalem binnenreed was Hij verwelkomd met de juichkreet: „Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij die komt in de naam des Heren.”² En de kinderen in de tempel hadden die dag de blijde lofprijzing herhaald. Maar velen die Jezus de Zoon van David hadden genoemd, erkenden zijn goddelijkheid niet. Zij begrepen niet dat de Zoon van David tevens Gods Zoon was.

In antwoord op de verklaring dat Christus de Zoon van David was, zei Jezus: „Hoe kan David Hem dan door de Geest (de Geest der inspiratie van God) zijn Here noemen, als hij zegt: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet u aan mijn rechterhand, totdat ik uw vijanden onder uw voeten gelegd heb. Indien David Hem dus Here noemt, hoe kan Hij dan zijn zoon zijn? En niemand kon Hem daarop iets antwoorden en evenmin durfde iemand van die dag af Hem meer iets vragen.”

---

¹ Matteüs 15:22

² Matteüs 21:9

Wee over de Farizeeën

Het was de laatste dag dat Christus in de tempel onderwees. Alle aandacht van de grote scharen die in Jeruzalem bijeen waren was op Hem gevestigd. De mensen waren in grote getale in de tempelhoven bijeen, terwijl zij de strijd die daar gevoerd werd, gadesloegen en begerig luisterden zij naar ieder woord dat Hij sprak. Nooit eerder had men zoiets gezien. Daar stond de jonge Galileeër, die geen aardse eer of koninklijke onderscheiding bezat. Om Hem heen stonden rijk geklede priesters, oversten in hun ambachtsgewaad en hun onderscheidingsteken en schriftgeleerden met boekrollen in hun handen, waaruit ze vaak citeerden. Jezus stond rustig voor hen met de waardigheid van een koning. Als iemand die met goddelijk gezag bekleed was, keek Hij onbevreesd naar zijn tegenstanders die zijn leer hadden verworpen en veracht en die Hem naar het leven stonden. Zij hadden Hem in grote getale aangevallen maar hun plannen om Hem te vangen en te veroordelen waren steeds mislukt. Steeds weer had Hij hun uitdagingen beantwoord en de zuivere waarheid gesteld tegenover de duisternis en dwalingen van de priesters en Farizeeën. Hij had deze leiders hun ware toestand voor ogen gehouden en getoond wat er zou gebeuren als zij aan hun boze daden bleven vasthouden. Hij had steeds gewaarschuwd. Christus moest echter nog iets doen. Hij moest nog een ander doel bereiken.

De belangstelling van het volk voor Christus en zijn werk nam steeds toe. Zij werden aangetrokken door zijn leer maar raakten ook erg in de war. Zij hadden de priesters en de rabbi's geëerbiedigd om hun verstand en klaar-blijkelijke vroomheid. In alle godsdienstige zaken hadden zij zich zonder meer neergelegd bij hun gezag. Toch zagen zij nu dat deze mannen schande over Jezus trachtten te brengen, een leraar wiens deugd en kennis uit iedere aanval te voorschijn trad. Zij zagen de norske gezichten van de priesters en oudsten waarop verwarring en verlegenheid te lezen stond. Zij verwonderden zich over het feit, dat de oversten niet in Jezus wilden gelo-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 23; Marcus 12:41-44; Lucas 20:45-47; 21:1-4

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ven, terwijl zijn leer toch zo eenvoudig en duidelijk was. Zij wisten zelf niet goed wat ze moesten doen. Met grote belangstelling sloegen zij het gedrag gade van hen, wier raad zij altijd hadden opgevolgd.

In de gelijkenissen die Christus had verteld had Hij steeds de bedoeling gehad de oversten te waarschuwen en het volk te onderrichten, voor zover het wilde leren. Nu moest Hij echter duidelijker spreken. De mensen waren tot slaven gemaakt door hun eerbied voor de overlevering en hun blind vertrouwen in een verdorven priesterschap. Christus moest deze ketenen verbreken. De aard van de priesters, oversten en Farizeeën moest duidelijk aan het licht worden gebracht.

„De schriftgeleerden en Farizeeën,” zei Hij, „hebben zich gezet op de stoel van Mozes. Alles dan wat zij u zeggen, doet dat en onderhoudt dat, maar doet niet naar hun werken, want zij zeggen het wel maar doen het niet.” De schriftgeleerden en Farizeeën gaven voor dat zij bekleed waren met goddelijk gezag, gelijk aan dat van Mozes. Zij matigden zich zijn plaats aan als uitleggers van de wet en rechters van het volk. Als zodanig eisten zij van het volk absolute eerbied en gehoorzaamheid. Jezus zei dat zijn toehoorders moesten doen wat de rabbi's volgens de wet leerden, maar zij moesten hun voorbeeld niet volgen. Zij brachten hun eigen leer niet in praktijk. Zij leerden ook veel wat in strijd was met de Schriften. Jezus zei: „Ze binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren.” De Farizeeën schreven een massa regels voor die berustten op de overlevering en die op onredelijke wijze de persoonlijke vrijheid beknotten. Bepaalde delen van de wet legden zij uit op een wijze dat daardoor het volk verplichtingen werden opgelegd die zijzelf heimelijk veronachtzaamden en waarvan zij beweerden dat zij er zelf, als dat hun zo uitkwam, uitgezonderd van waren.

Zij waren er steeds op uit een vertoon te maken van hun vroomheid. Niets was hun hiervoor te heilig. God had over zijn geboden tot Mozes gezegd: „Gij zult het ook tot een teken op uw hand binden en het zal u een voorhoofdsband tussen uw ogen zijn.” Deze woorden hebben een diepe betekenis. Als over Gods Woord wordt nagedacht en dit in daden wordt omgezet, zal de hele mens veredeld worden. De handen zullen door rechtvaardige en barmhartige daden de beginselen van Gods wet als een zegel openbaren. Zij zullen vrij blijven van omkoperij en van alles wat verdorven en oneerlijk is. Zij zullen bezig zijn met daden van liefde en medeleven. De ogen die op een edel doel zijn gericht, zullen helder en eerlijk zijn. Het gezicht vol uitdrukking, het sprekend oog, alles zal getuigen van het vlekkeloos karakter van hem, die Gods Woord lieft heeft en eert. Maar de joden in de dagen van Christus zagen dit alles niet. Het gebod dat Mozes gekre-

WEE OVER DE FARIZEEËN

gen had, werd zo opgevat dat de geboden van de Schrift op het lichaam gedragen moesten worden. Daarom werden ze op stroken perkament geschreven en duidelijk zichtbaar op voorhoofd en polsen gedragen. Hierdoor kreeg echter Gods wet geen vastere greep op verstand en hart. Deze perkamenten werden slechts gedragen als onderscheidingsteken, om de aandacht te trekken. Men meende dat het de drager een voorkomen van toewijding gaf, dat de eerbied van het volk zou afdwingen. Jezus bracht deze ijdelheid een zware slag toe:

„Al hun werken doen zij om in het oog te lopen bij de mensen, want zij maken hun gebedsriemen breed en hun kwasten groot, zij houden van de eerste plaats bij de maaltijden en van de erezetels in de synagogen en van de begroetingen op de markten en om door mensen rabbi genoemd te worden. Gij zult u niet rabbi laten noemen; want één is uw meester en gij zijt allen broeders. En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader, Hij die in de hemelen is. Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus.” In zulke duidelijke taal openbaarde de Heiland de zelfzuchtige eerezucht die altijd haakt naar eer en macht onder het mom van een valse nederigheid, terwijl het hart vol van hebzucht en afgunst is. Als iemand op een feestmaaltijd werd uitgenodigd, kregen de gasten een plaats volgens hun rang, en wie de ereplaats kreeg, ontving de meeste aandacht en bijzondere gunsten. De Farizeeën waren er steeds op uit deze eerbewijzen te ontvangen. Jezus laakte dit gebruik.

Hij bestrafte ook de ijdelheid die getoond werd in het streven naar de titel „rabbi” of meester. Een dergelijke titel, zei Hij, kwam niet aan mensen toe, maar aan Christus. Priesters, schriftgeleerden en oversten, uitleggers en handhavers van de wet waren allen broeders, kinderen van één Vader. Jezus drukte de mensen op het hart dat zij niemand een eretitel mochten geven die erop zou wijzen dat zij macht hadden over hun geweten of hun geloof.

Als Christus nu op aarde zou zijn, omringd door mensen die de titel „Eerwaarde” of „Weleerwaarde” dragen, zou Hij dan niet de woorden herhalen: „Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus? De Schriften zeggen van God: „Heilig en eerwaardig is zijn naam.” Welk mens heeft recht op een dergelijke titel? Hoe weinig openbaart een mens van de wijsheid en gerechtigheid die deze benaming inhoudt! Hoe velen die aanspraak maken op deze titel stellen Gods naam en karakter op onjuiste wijze voor! Maar al te vaak zijn wereldse eerezucht, heerszucht en de grofst zonden verborgen onder de sierlijke klederen van een hoog en heilig ambt. De Heiland vervolgde: „Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn. Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden, en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden.” Steeds

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

weer had Christus onderwezen dat ware grootheid wordt gemeten met zedelijke waarden. In Gods oog bestaat van karakter in een leven voor het welzijn van onze medemensen, in het doen van daden van liefde en barmhartigheid. Christus, de Koning der heerlijkheid, diende de gevallen mens.

„Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars,” zei Jezus, „want gij sluit het koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen.” Door de Schriften te verdraaien hadden de priesters en wetgeleerden de geest verblind van hen die anders een kennis van Christus' koninkrijk hadden gehad, en iets hadden geweten van het innerlijk, goddelijk leven dat noodzakelijk is voor ware heiligheid

„Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij eet de huizen der weduwen op, terwijl gij voor de schijn lange gebeden uitspreekt. Doorom zult gij zwaarder oordeel ontvangen.” De Farizeeën hadden grote invloed op het volk en daarvan maakten ze gebruik om hun eigen belangen te dienen. Zij wonnen het vertrouwen van vrome weduwen en deden het dan als een plicht voorkomen dat zij hun geld aan godsdienstige doeleinden moesten wijden. Als zij op deze wijze beschikking over het geld hadden gekregen, gebruikten de sluwe oplichters het voor zichzelf. Om hun oneerlijkheid te bedekken, baden zij lang in het openbaar en deden alsof zij erg vroom waren. Christus zei dat deze huichelarij hen een zwaarder oordeel zou brengen. Hetzelfde verwijt treft velen in onze tijd die doen alsof zij erg vroom zijn. Hun leven is bevuurd door zelfzucht en gierigheid, maar zij bedekken dit met de mantel van ogenschijnlijke reinheid zodat zij hun medemensen tijdelijk bedriegen. Maar ze kunnen God niet misleiden. Hij weet wat in ieders hart leeft en zal iedereen naar zijn daden oordelen. Meedogenloos veroordeelde Christus misbruiken, maar Hij waakte ervoor de plichten niet te verkleinen. Hij bestrafte zelfzucht waardoor de gaven van weduwen werden afgeperst en misbruikt. Gelijktijdig prees Hij de weduwe die haar geld naar Gods schatkist bracht. Het feit dat mensen de gaven misbruiken kon Gods zegen niet afwenden van de gever.

Jezus was in de voorhof waar de offerkisten waren en Hij sloeg de mensen gade die daar hun gaven brachten. Vele rijken brachten grote bedragen, die zij met veel vertoon aanboden. Jezus keek hen bedroefd aan maar zei niets van hun milde gaven. Even later lichtte zijn gelaat op toen Hij een arme weduwe beschroomd zag naderen alsof zij bang was dat iemand haar zou zien. Toen de rijken en voornamen voorbijkwamen om hun gaven te brengen, week zij terug alsof ze nauwelijks verder durfde komen. Toch wilde zij zo graag iets doen, hoe weinig het ook mocht zijn, voor het werk dat zij liefhad. Zij keek naar de gave in haar hand. Het was erg weinig,

WEE OVER DE FARIZEEËN

vergeleken met de gaven van anderen om haar heen, maar het was alles wat zij had. Zij wachtte op een kans, wierp toen vlug haar twee geldstukjes in de kist en haastte zich weg. Maar terwijl zij dat deed, viel haar oog op Jezus, die haar ernstig aankeek.

De Heiland riep zijn discipelen bij Zich en zei dat zij op de armoede van de weduwe moesten letten. Toen hoorde zij zijn lovende woorden: „Waarlijk, ik zeg u, deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin geworpen.” Tranen van blijdschap vulden haar ogen toen zij voelde dat haar daad was begrepen en goedgekeurd. Velen zouden haar de raad hebben gegeven het weinige dat zij had voor zichzelf te gebruiken. In handen van de weldoervoede priesters zou het in het niet vallen, vergeleken met de vele kostbare gaven. Maar Jezus begreep haar drijfveer. Zij geloofde dat de tempeldienst door God was ingesteld en wilde graag alles doen om deze in stand te houden. Zij deed wat zij kon en haar daad zou altijd een teken tot haar gedachtenis zijn, en voor eeuwig haar vreugde zijn. Zij legde haar hart in haar gave. De waarde daarvan werd niet geschat naar de waarde van het geld, maar naar haar liefde tot God en de belangstelling voor zijn werk die haar daartoe hadden gebracht.

Van de arme weduwe zei Jezus: „Zij heeft meer dan allen daarin geworpen.” De rijken hadden gegeven van hun overvloed, velen van hen om alleen maar door de mensen te worden gezien en geëerd. Hun grote bijdragen hadden hen geen luxe of gemak gekost. Zij hadden geen offer gebracht en hun gaven konden niet worden vergeleken met de penning van de weduwe.

Het is de drijfveer die aan onze daden inhoud geeft en ze bestempelt met hoge zedelijke waarde of als waardeloos kenmerkt. God acht niet de grote dingen die men ziet en die iedereen prijst als van de grootste waarde. De kleine plichten die blijmoedig worden verricht, de kleine gaven, die zonder vertoon worden gegeven en die naar menselijke berekening waardeloos schijnen, acht Hij vaak het hoogst. Voor God heeft een hart vol geloof en liefde meer waarde dan de kostbaarste gave. De arme weduwe gaf alles wat zij had om het weinige te kunnen doen, wat ze deed. Ze ontzegde zich eten om die twee penningen te kunnen geven voor het werk dat ze liefhad. Dit deed zij in het geloof dat haar hemelse Vader haar grote nood niet over het hoofd zou zien. Deze onzelfzuchtige geest en dit kinderlijk geloof wonnen de goedkeuring van de Heiland.

Onder de armen zijn velen die graag hun dank aan God willen tonen voor zijn genade en waarheid. Zij willen graag samen met hun beter gesitueerde broeders zijn werk steunen. Men mag deze mensen niet afwijzen. Laten ze hun geld op de hemelse bank plaatsen. Als zij geven met een hart vol liefde voor God, worden deze schijnbare kleinigheden gewijde gaven, onschat-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

bare offers waarover God zijn zegen geeft.

Toen Jezus van de weduwe zei: „Zij heeft meer dan allen daarin geworpen,” waren zijn woorden waar, niet alleen wat betreft de drijfveer maar ook wat betreft de gevolgen van haar gave. „De twee koperstukjes . . . dat is een duit” hebben een bedrag aan geld in Gods schatkist gebracht, veel groter dan de bijdragen van de rijke joden. De invloed van die kleine gave is geweest als een rivier die bij haar oorsprong klein is, maar die breder en dieper wordt naarmate ze verder stroomt. Op duizenden manieren heeft deze gave bijgedragen aan het verlichten van de nood van de armen en aan de verbreiding van het evangelie. Haar voorbeeld van zelfopoffering heeft zijn invloed doen gelden op duizenden in alle landen en tijden. Het heeft een beroep gedaan op rijk en arm en hun gaven hebben de waarde van haar gave doen toenemen. Gods zegen op de penning van de weduwe heeft deze tot een bron van grote resultaten gemaakt. Dit is het geval met elke gave, die gegeven wordt en met elke daad die met het oogmerk om God te verheerlijken wordt verricht. Het gaat samen met het doel van de Almachtige. Niemand kan schatten wat de gevolgen ten goede zullen zijn.

De Heiland ging verder met zijn veroordelingen over de schriftgeleerden en Farizeeën: „Wee u, blinde wegwijzers, die zegt: Heeft iemand bij de tempel gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij het goud van de tempel gezworen, dan is hij gebonden. Gij dwazen en blinden, wat toch is meer, het goud of de tempel die het goud geheiligd heeft? En heeft iemand bij het altaar gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij de gave die daarop ligt, gezworen, dan is hij gebonden. Gij blinden, immers wat is meer, de gave of het altaar dat de gave heiligt?”

De priesters legden Gods voorschriften uit naar hun eigen onjuiste en bekrompen maatstaf. Zij gaven door dat ze nauwkeurig onderscheid maakten ten aanzien van de betrekkelijke schuld van verschillende zonden. Sommige beschouwden zij van weinig betekenis, andere zonden die misschien kleinere gevolgen hadden, werden als onvergeeflijk gezien. Tegen een geldelijke vergoeding ontsloegen zij mensen van hun geloften en voor grote geldbedragen lieten zij soms ernstige misdaden ongemoeid. Tegelijkertijd spraken deze priesters en oversten in andere gevallen een hard oordeel uit over geringe overtredingen.

„Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw. Dit moest men doen en het andere niet nalaten.” Met deze woorden veroordeelde Christus nogmaals het misbruiken van heilige verplichtingen. Hij zet de verplichting zelf niet opzij. God had het tiendenstelsel ingesteld en

WEE OVER DE FARIZEEËN

van de vroegste tijden af was het in acht genomen. Abraham, de vader der gelovigen, gaf de tienden van alles wat hij bezat. De Joodse oversten erkenden terecht de verplichting van het geven van tienden. Zij lieten het echter niet over aan de mensen om naar hun eigen overtuiging te handelen. Willekeurige regels werden vastgelegd voor elk geval afzonderlijk. De voorschriften waren zo ingewikkeld geworden dat men er onmogelijk aan kon voldoen. Niemand wist wanneer hij aan zijn verplichtingen had voldaan. Het stelsel was rechtvaardig en redelijk zoals God het had gegeven, maar de priesters en de rabbi's hadden er een ondraaglijke last van gemaakt.

Alles wat God gebiedt is belangrijk. Christus erkende het geven van de tienden als een plicht, maar Hij liet zien dat dit geen verontschuldiging was voor het verwaarlozen van andere plichten. De Farizeeën waren heel nauwgezet in het betalen van tienden van tuinkruiden, zoals munt, dille en komijn. Dit kostte hen weinig en bezorgde hen tegelijk de naam dat ze nauwgezet en heilig waren. Tezelfdertijd zetten hun nodeloze beperkingen het volk onder druk en vernietigden de eerbied voor het heilig stelsel dat God zelf had gegeven. Zij hielden de gedachten van de mensen bezig met onbelangrijke verschillen en wendden de aandacht af van de belangrijkste waarheden. De gewichtigste dingen van de wet, oordeel, barmhartigheid en waarheid, werden veronachtzaamd. „Dit moest men doen,” zei Christus, „en het andere niet nalaten.”

Ook andere wetten waren door de rabbi's op gelijke wijze verdraaid. In de wetten van Mozes was het verboden iets te eten wat onrein was. Het gebruik van varkensvlees en het vlees van sommige andere dieren was verboden, omdat daardoor het bloed verontreinigd kon worden en het leven kon worden verkort. Maar de Farizeeën lieten het daar niet bij. Zij gingen tot onverantwoorde uitersten. De mensen moesten bij voorbeeld het water dat zij dronken, zeven, voor het geval daarin ook maar het kleinste insect zou kunnen zijn dat tot de onreine dieren werd gerekend. Jezus stelde deze kleinzielige eisen tegenover de grootte van hun werkelijke zonden en zei tot de Farizeeën: „Gij blinde wegwijzers, die de mug uitzift maar de kameel doorzwelgt.”

„Wee u schriftgeleerden en Farizeeën, gij hulchelaars, want gij gelijkt op witte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid.” Zoals het gewitte en prachtig versierde graf de ontbindende resten daarbinnen verborg, zo bedekte de uiterlijk heiligheid van de priesters en oversten hun ongerechtigheid. Jezus vervolgde:

„Wee u schriftgeleerden en Farizeeërs, gij huichelaars, want gij bouwt de grafsteden der profeten en verfraait de gedenktekenen der rechtvaardigen en gij zegt: Indien wij geleefd hadden in de dagen onzer vadersen,

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zouden wij met hen geen gemene zaak gemaakt hebben ten opzichte van het bloed der profeten. Gij getuigt dus van uzelf dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten." Om hun achting te tonen voor de dode profeten, beijverden de joden zich om hun graven te verfraaien. Maar zij trokken geen voordeel uit hun leer en stoorden zich niet aan hun bestraffingen.

In de dagen van Christus werd een bijgelovige waarde gehecht aan de rustplaats van doden en grote geldsommen werden besteed aan de verfraaiing ervan. In Gods oog was dit afgoderij. Door hun overdreven eerbied voor de doden lieten de mensen zien dat zij God niet boven alles liefhadden, noch hun naaste als zichzelf. Deze afgoderij wordt ook nu nog bedreven. Velen veronachtzamen de weduwe en de wees, de zieken en de armen om prachtige monumenten voor de doden te bouwen. Tijd, geld en werk worden hier overvloedig aan besteed, terwijl de verplichtingen tegenover de levenden, waarover Christus nadrukkelijk heeft gesproken, ongedaan blijven.

De Farizeeën bouwden de graven der profeten en versierden hun gedenktekenen. Zij zeiden tot elkaar: Als wij in de dagen van onze vaders hadden geleefd, zouden wij geen gemene zaak met hen hebben gemaakt door het bloed van Gods dienstknechten te vergieten. Tezelfder tijd maakten zij plannen om het leven van zijn Zoon te nemen. Dit moet ook gelden als een les voor ons. Het moet ons de ogen openen voor Satans macht om de mens die zich afkeert van het licht der waarheid, te misleiden. Velen volgen het voetspoor van de Farizeeën. Zij tonen eerbied voor mensen, die terwille van hun geloof zijn gestorven. Zij verbazen zich over de verblinding van de joden die Christus hebben verworpen. Zij zeggen: Als wij in die tijd hadden geleefd, zouden wij zijn leer vol blijdschap hebben aanvaard. Wij zouden beslist geen aandeel hebben gehad aan de schuld van hen, die de Heiland hebben verworpen. Maar als gehoorzaamheid aan God zelfverloochening en ootmoed vragen, onderdrukken deze zelfde mensen hun overtuiging en weigeren te gehoorzamen. Op deze wijze openbaren zij dezelfde geest als de Farizeeën, die door Christus werden veroordeeld.

De joden hadden niet het minste beset van de verschrikkelijke verantwoordelijkheid die het verwerpen van Christus inhield. Van het moment af dat het eerste onschuldig bloed was vergoten, toen de rechtvaardige Abel viel door de hand van Kain, is dezelfde geschiedenis herhaald met toenemende schuld. Altijd hebben de profeten hun stem doen horen tegen de zonden van koningen, oversten en volk. Zij spraken de woorden die God hun ingaf en gehoorzaamden zijn wil met gevaar voor hun leven. Van geslacht tot geslacht had zich een verschrikkelijke straf opgehoopt voor hen, die licht en waarheid hadden verworpen. Deze straf brachten de vijanden van Christus over hun eigen hoofd. De zonde van de priesters en de

WEE OVER DE FARIZEEËN

oversten was groter dan die van voorgaande generaties. Door de Heiland te verwerpen stelden zij zich verantwoordelijk voor het bloed van alle rechtvaardigen, die van Abel tot Christus waren gedood. Zij stonden op het punt de mate van hun ongerechtigheid vol te maken. Spoedig zou deze in vergeldende gerechtigheid neerdalen op hun hoofd. Hiervoor waarschuwde Jezus hen:

„Opdat over u kome al het rechtvaardige bloed dat vergoten werd op aarde, van het bloed van Abel de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar. Voorwaar ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.”

De schriftgeleerden en Farizeeën die naar Jezus luisterden, wisten dat Hij de waarheid sprak. Zij wisten dat de profeet Zacharia was gedood. Terwijl hij nog Gods waarschuwende woorden sprak, greep een duivelse woede de afvallige koning aan en op zijn bevel werd de profeet ter dood gebracht. Zijn bloed had sporen nagelaten op de stenen in de tempelvoorhof en kon niet worden uitgewist. Het bleef tegen het afvallige Israël getuigen. Zolang de tempel zou bestaan, zou het bloed van deze rechtvaardige tot God om wraak roepen. Toen Jezus over deze vreselijke zonden sprak, ging een huiver van afschuw door de menigte.

Terwijl Jezus in de toekomst zag, zei Hij dat de onboetvaardigheid van de joden en hun onverdraagzaamheid tegenover Gods dienstknechten in de toekomst niet anders zou zijn dan in het verleden:

„Daarom, zie ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad.” Profeten en wijze mannen, vol geloof en vervuld met de Heilige Geest, Stefanus, Jakobus en vele anderen, zouden veroordeeld en gedood worden. Terwijl zijn hand naar de hemel was geheven en een goddelijk licht Hem omstraalde, sprak Christus als een rechter tot degenen die voor Hem stonden. Zijn stem die zo vaak teder en smekend was gehoord, sprak nu streng en veroordelend. De toehoorders huiverden. Nooit zou de indruk van zijn woorden en zijn blik worden weggenomen.

Christus' verontwaardiging richtte zich rechtstreeks tegen de huichelarij en de grove zonden, waardoor de mensen zichzelf te gronde richtten, anderen misleidden en God onteerden. In de bedrieglijke redeneringen van de priesters en de oversten zag Hij het werk van de machten van Satan. Hij veroordeelde de zonde scherp en duidelijk, maar sprak geen woord van vergelding. Hij koesterde een heilige toorn tegen de vorst der duisternis, maar Hij toonde geen prikkelbaarheid. Zo zal ook de christen die leeft in overeenstemming met Gods wil en de goede eigenschappen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van liefde en barmhartigheid bezit, een gerechtvaardigde toorn koesteren tegen de zonde, maar hij zal zich niet door zijn hartstocht laten meeslepen om degenen die hem smaden, ook te belasteren. Zelfs als hij in aanraking komt met mensen die door een duistere macht worden gedreven in het hanteren van de leugen, zal hij door de kracht van Christus kalmte en zelfbeheersing bewaren.

Op het gelaat van Gods Zoon lag goddelijk medelijden toen Hij nog eens naar de tempel en vervolgens naar zijn toehoorders keek. Met verstikte stem riep Hij vol zielesmart uit: „Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild.” Deze strijd gaat gepaard met afscheid. In de klacht van Christus stort God zijn hart uit. Het is het geheimzinnig vaarwel van de lankmoedige liefde van de Godheid.

Farizeeën en Saduceeën waren tot zwijgen gebracht. Jezus riep zijn discipelen en maakte Zich gereed de tempel te verlaten, niet als één die verslagen is en gedwongen wordt zijn tegenstanders te verlaten, maar als Eén, wiens werk was voltooid. Als overwinnaar trok Hij Zich uit de strijd terug. De kostbare waarheden uit de mond van Christus op die dag, zo rijk aan voorvallen, werden door velen als schatten onthouden. Voor hen ontsproten nieuwe gedachten in het leven, nieuwe verlangens werden gewekt en een nieuwe geschiedenis begon. Na de dood en opstanding van Christus traden deze mensen naar voren en vervulden hun goddelijke opdracht met een wijsheid en ijver die overeenkwamen met de grootte van het werk. Zij brachten een boodschap die de harten der mensen aansprak en het oude bijgeloof dat zo lang het leven van duizenden in de groei had belemmerd, verzwakte. Hun getuigenis maakte menselijke meningen en bespiegelingen als ijdele fabels. De gevolgen die voortvloeiden uit de woorden van de Heiland tot die verbaasde, van ontzag vervulde menigte in de tempel te Jeruzalem, waren machtig.

Maar Israël als natie had zich van God losgemaakt. De natuurlijke takken van de olijfbom waren afgebroken. Terwijl Jezus voor de laatste maal naar het binnenste van de tempel keek, zei Hij met sombere nadruk: „Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Want Ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet meer zien, tot gij zegt: Gezegend Hij die komt in de naam des Heren!” Tot op dat ogenblik had Hij de tempel het huis van zijn Vader genoemd, maar nu Gods Zoon deze plaats verliet, zou Gods tegenwoordigheid zich voor altijd terugtrekken uit de tempel, die ter zijner ere was gebouwd. Van dat ogenblik af zouden de ceremoniën daar zonder betekenis, en zou de dienst een schijnvertoon zijn.

In de buitenste voorhof

„Er waren enige Grieken onder hen die opgingen om op het feest te aanbidden; deze dan gingen tot Filippus die van Betsaida in Galilea was en vroegen hem en zeiden: Heer, wij zouden Jezus wel willen zien. Filippus ging en zeide het aan Andreas; Andreas en Filippus gingen en zeiden het aan Jezus.”

In deze tijd scheen het alsof Christus' werk te gronde zou gaan. Hij was overwinnaar gebleven in de strijd met de priesters en de Farizeeën, maar het was duidelijk dat zij Hem nooit als de Messias zouden aannemen. De beslissende scheiding was gekomen. Voor zijn discipelen was de zaak hopeloos. Maar Christus naderde de voleinding van zijn werk. De grote gebeurtenis die niet alleen het joodse volk, maar heel de wereld betrof, zou weldra plaatsvinden. Toen Christus het gretige verzoek hoorde: „Wij zouden Jezus wel willen zien”, waarin de hongerende kreet van de wereld gehoord werd, lichtte zijn gelaat op en Hij zei: „De ure is gekomen dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden.” In het verzoek van de Grieken zag Hij een belofte van de resultaten van zijn grote offer.

Deze mensen kwamen uit het westen om de Heiland tegen het eind van zijn leven op te zoeken, zoals de wijzen bij het begin van zijn leven uit het oosten waren gekomen. Ten tijde van Christus' geboorte hadden de joden het zo druk met hun eerzuchtige plannen dat zij de tijd van zijn komst niet wisten. De wijzen uit een heidens land kwamen met hun gaven naar de kribbe om de Heiland te aanbidden. Zo kwamen ook deze Grieken als vertegenwoordigers van de volken, stammen en naties der aarde om Jezus te zien. Op gelijke wijze zouden de mensen uit alle landen en tijden tot het kruis van de Heiland worden aangetrokken. Velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en Jakob in het koninkrijk der hemelen.¹

De Grieken hadden gehoord van de triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem. Sommigen veronderstelden dat Hij de priesters en oversten uit de tempel had verjaagd en dat Hij op het punt stond de troon van David te

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Johannes 12:20-43

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

bestijgen en als koning van Israël te heersen. Dit gerucht hadden zij ook al verspreid. De Grieken wilden graag de waarheid over zijn werk weten. „Wij zouden Jezus wel willen zien,” zeiden zij. Hun verzoek werd toegestaan. Toen de vraag aan Jezus was overgebracht, bevond Hij Zich in het deel van de tempel waar alleen de joden toegang hadden, maar Hij begaf Zich naar de buitenste voorhof waar de Grieken waren, en had een persoonlijk gesprek met hen.

Het uur van Christus' verheerlijking was gekomen. Hij bevond Zich in de schaduw van het kruis en de vraag van de Grieken toonde Hem dat Hij door zijn offer vele zonen en dochters tot God zou brengen. Hij wist dat de Grieken Hem binnenkort zouden zien in omstandigheden waar zij nu nog niet van droomden. Zij zouden Hem zien staan naast Barabbas, een rover en moordenaar, wiens vrijlating gekozen zou worden boven Gods zoon. Zij zouden horen hoe het volk, aangespoord door de priesters en oversten, zijn keus bepaalde. En op de vraag: „Wat moet ik dan doen met Jezus, die Christus genoemd wordt?” zou het antwoord luiden: „Hij moet gekruisigd worden!”¹²

Christus wist dat zijn koninkrijk volmaakt zou worden en zich over de hele wereld zou uitbreiden door zijn verzoening voor de zonden der mensen. Hij zou werken als de Hersteller en zijn Geest zou overwinnen. Een ogenblik zag Hij in de toekomst en hoorde hoe in alle delen van de aarde werd verkondigd: „Zie het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt.”¹³ In deze vreemdeling zag Hij de belofte van een overvloedige oogst, als de scheidsmuur tussen jood en heiden zou neergeworpen worden en alle volken, talen, en naties de boodschap van de zaligheid zouden horen. De verwachting hiervan, de vervulling van zijn hoop komt tot uiting in de woorden: „De ure is gekomen dat de Zoon des mensen verheerlijkt moet worden.” Maar de manier waarop deze verheerlijking zou plaatsvinden was nooit uit Christus' gedachten. Het bijeenvergaderen van de heidenen zou volgen op zijn naderende dood. Slechts door zijn dood kon de wereld worden gered. Evenals het tarwegraan moest de Zoon des mensen in de aarde worden geworpen en sterven. Hij moest begraven worden, zodat men Hem niet meer zag, maar Hij zou weer leven.

Christus bracht de toekomst naar voren en gebruikte daarvoor beelden uit de natuur, zodat de discipelen het zouden begrijpen. Het ware resultaat van zijn werk zou door zijn dood worden bereikt. „Voorwaar, voorwaar ik zeg u,” zei Hij, „indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort.” Als het tarwegraan in de aarde valt en sterft, ontkiemt het en draagt het vrucht. Zo zou de dood van Christus vrucht dragen voor Gods koninkrijk. Overeenkomstig de wet van het plantenrijk zou leven het gevolg zijn van zijn

IN DE BUITENSTE VOORHOF

dood.

Wie de grond bewerken, hebben dit voorbeeld steeds voor ogen. Ieder jaar behoudt de mens zijn voorraad graan door schijnbaar het beste deel weg te gooien. Een tijdlang moet het verborgen blijven in de voor, alleen gadeslagen door de Heer. Dan verschijnt de halm, vervolgens de aar en dan het koren in de aar. Dit alles kan echter alleen gebeuren als het graan begraven, aan het oog onttrokken en naar het schijnt, verloren is.

Het zaad dat in de aarde wordt begraven, brengt vrucht voort en op zijn beurt wordt deze vrucht weer gezaaid. Zo wordt de oogst vermenigvuldigd. Op gelijke wijze zal de dood van Christus aan het kruis op Golgota vrucht ten eeuwigen leven dragen. Het overdenken van dit offer zal de heerlijkheid zijn van hen die als vrucht daarvan voor eeuwig zullen leven.

De tarwekorrel die zijn leven spaart, kan geen vrucht voortbrengen, maar blijft alleen. Christus had Zich van de dood kunnen redden, als Hij dat had gewild. Maar in dat geval was Hij alleen gebleven. Hij had geen zonen en dochters tot God kunnen brengen. Alleen door zijn leven te geven kon Hij de mens leven geven. Alleen door in de aarde te vallen om te sterven kon Hij het zaad worden van die overvloedige oogst, de grote schare die uit alle natie, geslacht, taal en volk is vrijgekocht voor God.

Met deze waarheid verbindt Christus de les van zelfopoffering die iedereen zou moeten leren: „Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven.” Allen die net als Christus als zijn werkers vrucht willen dragen, moeten eerst in de aarde vallen en sterven. Het leven moet in de voor van de noden van de wereld worden geworpen. Eigenliefde en eigenbelang moeten verdwijnen. De wet van zelfopoffering is de wet van zelfbehoud. De landman behoudt zijn graan door het weg te werpen. Zo is het ook in het menselijk leven. Geven betekent leven. Het leven dat behouden blijft is dat leven, dat vrijwillig gegeven wordt in de dienst van God en de mensen. Wie terwille van Christus hun leven in deze wereld opofferen, zullen het behouden tot in het eeuwige leven.

Het leven dat voor zichzelf wordt besteed is als graan, dat gegeten wordt. Het verdwijnt zonder dat er toename is. Iemand kan al het mogelijke voor zichzelf vergaderen; hij kan leven en plannen maken voor zichzelf, maar zijn leven gaat voorbij en hij heeft niets. De wet van zelfbehoud is de wet van zelfvernietiging.

„Indien iemand Mij wil dienen,” zei Jezus, „hij volge Mij en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren.” Allen die samen met Christus het kruis der offerande hebben gedragen zullen met Hem delen in zijn heerlijkheid. Christus verheugde Zich in zijn vernedering en pijn dat zijn discipelen met Hem verheerlijkt

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zouden worden. Zij vormen de vrucht van zijn zelfopoffering. Het feit dat zijn karakter en geest in hen werkelijkheid worden is zijn beloning en dat zal tot in eeuwigheid zijn blijdschap zijn. Zij delen deze vreugde met Hem als de vrucht van hun werk en offer zichtbaar is in de harten en levens van anderen. Zij zijn medewerkers van Christus en de Vader zal hen eren zoals Hij zijn Zoon eert.

De boodschap van de Grieken, die een voorafschaduwing was van het bijeenverzamen van de heidenen, bracht Christus zijn hele zending in gedachten. Het verlossingswerk ging aan zijn geest voorbij van het moment af, dat het plan in de hemel was gemaakt tot zijn dood, die nu zo dichtbij was. Een geheimzinnige wolk scheen Gods Zoon te omgeven. De schaduw daarvan was merkbaar voor hen die dicht bij Hem stonden. Hij was in gedachten verdiept. Eindelijk werd de stilte verbroken door zijn klacht: „Nu is mijn ziel ontroerd en wat zal ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure!” Christus dronk reeds van te voren uit de lijdensbeker. Als mens deinsde Hij terug voor het uur van verlatenheid, wanneer Hij naar alle schijn zelfs door God zou worden verlaten, wanneer allen Hem zouden zien, veracht, door God geslagen en bezocht. Hij schrok terug voor het feit dat Hij in het openbaar zou worden tentoongesteld, behandeld als de ergste misdadiger, om een schandelijke en oneervolle dood te sterven. Een voorgevoel van zijn strijd met de machten der duisternis en de toorn van zijn Vader als gevolg van de zonde putte Jezus' geest uit en de doodskleur trok over zijn gelaat.

Toen kwam een goddelijke onderwerping aan de wil van zijn Vader. Hij sprak: „Maar hiertoe ben ik in deze ure gekomen. Vader, verheerlijk uw naam!” Alleen door de dood van Christus kon Satans rijk omvergeworpen worden. Alleen op deze wijze kon de mens verlost en God verheerlijkt worden. Jezus berustte in zijn zielestrijd. Hij aanvaardde het offer. De Majesteit des hemels stemde erin toe als zondendrager te lijden. „Vader, verheerlijk uw naam,” zei Hij. Terwijl Christus deze woorden sprak, kwam een antwoord uit de wolk boven zijn hoofd. „Ik heb Hem verheerlijkt en zal Hem nogmaals verheerlijken.” Het gehele leven van Christus, van de kribbe tot op het tijdstip dat deze woorden werden gesproken, had God verheerlijkt. In de komende beproeving zou zijn goddelijk-menselijk lijden inderdaad de naam van zijn Vader verheerlijken.

Terwijl de stem sprak, scheen een licht uit de wolk en omstraalde Christus, alsof de armen van Oneindige Macht een muur van vuur om Hem vormden. Het volk zag dit alles ontzet en verbaasd aan. Niemand waagde het iets te zeggen. Zwijgend, met ingehouden adem hielden allen hun blik op Jezus gevestigd. Toen de Vader zijn getuigenis had gesproken, steeg de wolk op en loste zich op. Voorlopig was het zichtbaar contact tussen Vader en Zoon

IN DE BUITENSTE VOORHOF

voorbij.

„De schare dan die daar stond en toevoorde, zeide dat er een donderslag geweest was; anderen zeiden: Een engel heeft tot Hem gesproken.” Maar de Grieken die de vraag hadden gesteld, hadden de wolk gezien, de stem gehoord, de betekenis ervan verstaan en begrepen wie Christus werkelijk was. Aan hen was Hij geopenbaard als de door God Gezondene.

De stem van God was bij de doop van Jezus aan het begin van zijn openbaar werk gehoord, en later nog eens bij zijn verheerlijking op de berg. Nu werd deze stem aan het eind van zijn werk voor de derde maal gehoord door veel meer mensen en onder bijzondere omstandigheden. Jezus had zojuist een uiterst ernstige waarheid doen horen over de toestand van de joden. Hij had voor het laatst een oproep gedaan en hun ondergang voorgezgd. Nu plaatste God opnieuw zijn zegel op het werk van zijn Zoon. Hij erkende Degene die door Israël was verworpen. „Niet om Mij is die stem er geweest,” zei Jezus, „maar om u.” Het was het bekronend bewijs van het feit, dat Hij de Messias was, het teken van de Vader dat Jezus de waarheid had gesproken en dat Hij Gods Zoon was.

„Nu gaat er een oordeel over deze wereld,” vervolgde Christus; „nu zal de overste dezer wereld buitengeworpen worden; en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken. En dit zeide Hij om aan te duiden welke dood Hij sterven zou.” Dit is de crisis van de wereld. Als Ik het zoenoffer word voor de zonden der mensen, zal de wereld verlicht worden. Satans greep op de mens zal verbroken worden. Het misvormde beeld van God zal in de mens worden hersteld en een gezin van gelovige heiligen zal ten slotte het hemels huis beërven. Dit is het resultaat van de dood van Christus. De Heiland is verzonken in het overdenken van het toneel van triomf dat Hem voor ogen staat. Hij ziet het kruis, het schandelijke wrede kruis met al zijn verschrikkingen, stralend van heerlijkheid.

Maar niet alleen het werk van de verlossing van de mens wordt aan het kruis volbracht. (Gods liefde wordt geopenbaard aan het heelal. De vorst van deze wereld wordt buitengeworpen. De beschuldigingen die Satan tegen God heeft ingebracht, worden weerlegd.) De smaad die hij op God heeft geworpen, wordt voor altijd weggenomen. Engelen zowel als mensen worden tot de Verlosser getrokken. „Als Ik van de aarde verhoogd ben,” zei Hij, „zal Ik allen tot Mij trekken.”

Velen stonden rondom Christus toen Hij deze woorden sprak en iemand zei: „Wij hebben uit de wet gehoord dat de Christus tot in eeuwigheid blijft; hoe kunt Gij dan zeggen dat de Zoon des mensen moet verhoogd worden? Wie is deze Zoon des mensen? Jezus dan zeide tot hen: Nog een korte tijd is het licht onder u. Wandelt, terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalle; en wie in de duisternis wandelt, weet niet waar hij heengaat.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Geloof in het licht, zolang gij het licht hebt, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn."

„En hoewel Hij zoveel tekenen voor hun ogen gedaan had, geloofden zij niet in Hem." Zij hadden de Heiland eens gevraagd: „Wat voor teken doet Gij dan, opdat wij mogen zien en U geloven?"⁴ Ontelbare tekenen waren gegeven maar zij hadden hun ogen gesloten en hun harten verhard. Nu de Vader zelf had gesproken en zij verder geen teken konden vragen, bleven zij toch weigeren in Hem te geloven.

„En toch geloofden zelfs uit de oversten velen in Hem, maar terwille van de Farizeeën kwamen zij er niet voor uit, om niet uit de synagoge te worden gebannen." Zij hadden de eer van mensen liever dan de eer van God. Om zich verwijten en schande te besparen, loochenden zij Christus en verwierpen het eeuwige leven dat hun werd aangeboden. Hoevelen hebben door de eeuwen heen niet hetzelfde gedaan! Op hen zijn de woorden van de Heiland van toepassing: „Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat." „Wie Mij verwerpt," zei Jezus, „en mijn woorden niet aanneemt, heeft een die hem oordeelt: het woord dat Ik heb gesproken, dat zal hem oordelen ten jongsten dage."⁵

Wee degenen, die de tijd van hun bezoeking niet hebben gekend! Langzaam en treurig verliet Christus voor altijd het terrein van de tempel.

---

¹ Matteüs 8:11

² Matteüs 27:22

³ Johannes 1:29

⁴ Johannes 6:30

⁵ Johannes 12:48

Op de Olijfberg

De woorden van Christus tot de priesters en oversten: „Zie, uw huis wordt aan u overgelaten”¹ hadden hen bevreesd gemaakt. Zij wendden onverschilligheid voor, maar telkens weer kwam de vraag bij hen op wat deze woorden konden betekenen. Een onzichtbaar gevaar scheen hen te bedreigen. Was het mogelijk dat de prachtige tempel, de trots van het volk, spoedig een puinhoop zou zijn? Het voor gevoel van onheil leefde ook in de discipelen en vol spanning wachtten zij op een nadere verklaring van Jezus. Toen zij met Hem de tempel verlieten, vestigden zij zijn aandacht op de sterkte en schoonheid van dat gebouw. De stenen van de tempel waren van zuiver wit marmer en sommige waren bijna ongelooflijk groot. Een deel van de muur had het beleg van het leger van Nebukadnessar doorstaan. Door het volmaakte metselwerk leek het op één grote steen, in zijn geheel uit de steengroeve gehakt. De discipelen begrepen niet hoe deze machtige muren ooit verwoest konden worden.

Wat moet er in Christus zijn omgegaan toen zijn aandacht werd gevestigd op de pracht van de tempel! Het was werkelijk een machtig schouwspel dat voor Hem lag, maar verdrietig zei Hij: Ik zie het wel. De gebouwen zijn prachtig. Jullie wijzen naar die muren en noemen ze onneembaar, maar luister goed: De dag komt waarop „geen steen op de andere zal worden gelaten, die niet zal worden weggebroken.”

Een groot aantal mensen hoorde de woorden die Christus sprak; maar toen Hij alleen was, kwamen Petrus, Johannes en Jakobus bij Hem, toen Hij op de Olijfberg zat. „Zeg ons,” zeiden zij, „wanneer zal dat geschieden en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?” Jezus beantwoordde de vraag niet door afzonderlijk te spreken over de verwoesting van Jeruzalem en over de grote dag van zijn wederkomst. Hij mengde de beschrijving van deze beide gebeurtenissen dooreen. Als Hij zijn discipelen de toekomst had getoond zoals Hij deze zag, zouden zij dat niet hebben verdragen. Genadig haalde Hij de beschrijving van beide grote gebeurtenissen door elkaar, terwijl Hij het overliet aan de discipelen om de

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 24; Marcus 13; Lucas 21:5-38

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

betekenis voor zichzelf te onderzoeken. Toen Hij sprak over de verwoesting van Jeruzalem, reikten zijn profetische woorden ver voorbij die gebeurtenis tot de laatste grote brand op de dag wanneer de Heer zal opstaan om de aarde voor haar zonden te straffen. Dan zal de aarde niet langer het vergoten bloed bedekken maar haar geslagenen openbaren. Dit hele gesprek vond niet alleen plaats voor de discipelen, maar ook voor hen die tijdens de laatste geschiedenis van de aarde zouden leven.

Christus wendde Zich tot de discipelen en zei: „Ziet toe, dat niemand u verleidel. Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.” Er zullen vele valse messiasen komen die beweren dat zij wonderen kunnen doen en zeggen dat de tijd van bevrijding voor het joodse volk is aangebroken. Zij zullen velen verleiden. De woorden van Christus zijn in vervulling gegaan. Tussen zijn dood en de belegering van Jeruzalem zijn er veel valse messiasen geweest. Maar deze waarschuwing gold ook voor hen, die in deze tijd leven. Dezelfde verleidingen die plaats vonden vóór de verwoesting van Jeruzalem hebben door de eeuwen heen plaatsgevonden en zullen opnieuw plaatsvinden.

„Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust, want dat moet geschieden maar het einde is het nog niet.” Vóór de verwoesting van Jeruzalem streden mensen om de oppermacht. Keizers werden vermoord. Hoogstaande personen werden ter dood gebracht. Er waren oorlogen en geruchten van oorlogen. „Dat moet geschieden,” zei Christus, „maar het einde (van het joodse volk als natie) is het nog niet. Want volk zal opstaan tegen volk en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeën.” Christus zei: Als de rabbi's deze tekenen zien, zullen zij zeggen dat het Gods oordelen zijn over de volken, omdat ze zijn uitverkoren volk onderdrukken. Zij zullen zeggen dat deze tekenen de komst van de Messias aankondigen. Laat u niet bedriegen. Ze zijn het begin van zijn oordelen. De mensen hebben op zichzelf gezien. Zij hebben geen berouw gehad en zich niet bekeerd zodat Ik hen kon genezen. De tekenen die zij zien als voorboden van hun bevrijding zijn tekenen van hun ondergang.

„Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden en gij zult door alle volken gehaat worden om mijns naams wil. En dan zullen velen ten val komen en zij zullen elkander overleveren en elkander haten.” Dit alles hebben de christenen ondergaan. Vaders en moeders hebben hun kinderen verraden, en kinderen hun ouders. Vrienden hebben hun vrienden overgeleverd aan het Sanhedrin. De vervolgers hebben hun opzet uitgevoerd door Stefanus, Jakobus en andere christenen te doden.

OP DE OLIJFBERG

God heeft aan het joodse volk door middel van zijn dienstknechten een laatste kans gegeven zich te bekeren. Hij openbaarde Zich door zijn getuigen als zij gevangengenomen, verhoord en opgesloten werden. Toch sprak de rechter over hen het doodvonnis uit. De wereld was deze mannen niet waardig en door hen te doden, kruisigden de joden Gods Zoon opnieuw. Dat zal weer gebeuren. De machthebbers zullen wetten uitvaardigen om de godsdienstvrijheid te beperken. Zij zullen zich rechten aanmatigen die alleen God toekomen. Zij zullen menen dat zij het geweten, dat alleen God mag beheersen, geweld kunnen aandoen. Reeds nu maken zij daarmee een begin. Dit werk zal toenemen tot zij een grens bereikt hebben die zij niet kunnen overschrijden. God zal tussenbeide komen voor zijn trouwe volk, dat zijn geboden bewaart.

Altijd wanneer een vervolging plaatsvindt, nemen zij die getuigen een beslissing, hetzij vóór, hetzij tegen Christus. Wie medeleven toont met hen die verongelijkt worden, toont zijn verbondenheid met Christus. Anderen ergeren zich, omdat de beginselen van de waarheid regelrecht tegen hun gebruiken ingaan. Velen struikelen en vallen af van het geloof dat zij eens verdedigd hebben. Zij die in tijden van beproeving afvallen zullen terwille van hun eigen veiligheid een vals getuigenis geven en hun broeders verraden. Christus heeft ons hiervoor gewaarschuwd, zodat wij niet verrast zullen zijn over de onnatuurlijke, wrede handelwijze van hen die het licht hebben verworpen.

Christus gaf zijn discipelen een teken van de verwoesting die Jeruzalem zou treffen en zei hoe zij konden ontkomen: „Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen en die binnen de stad zijn, de wijk nemen en die op het land zijn er niet binnengaan, want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles wat geschreven is, in vervulling gaat.” Deze waarschuwing werd gegeven opdat men er veertig jaar later bij de verwoesting van Jeruzalem, acht op zou slaan. De christenen gaven aan de waarschuwing gehoor en niet één christen kwam bij de inname van de stad om het leven.

„Bidt dat uw vlucht niet in de winter valle en niet op een sabbat,” zei Christus. Hij, die de sabbat had gemaakt, heeft deze niet afgeschaft en aan het kruis genageld. De sabbat is door zijn dood niet teniet gedaan. Veertig jaar na zijn kruisdood zou hij nog geheiligd worden. Veertig jaar lang moesten de discipelen bidden dat zij niet op een sabbat hoefden te vluchten.

Van de verwoesting van Jeruzalem ging Christus snel over naar een groter gebeuren, de laatste schakel in de keten van de geschiedenis van de aarde — de komst van Gods Zoon in majesteit en heerlijkheid. Tussen deze beide gebeurtenissen zag Christus lange eeuwen van duisternis, eeuwen die

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

voor zijn kerk werden aangeduid door bloed, tranen en zielestrijd. Zijn discipelen konden deze dingen niet verdragen en Jezus ging er met een korte opmerking aan voorbij. „Er zal dan een grote verdrukking zijn,” zei Hij, „zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort.” Meer dan duizend jaar lang zou een vervolging, zoals de wereld nooit eerder had gekend, de volgelingen van Christus overkomen. Miljoenen trouwe getuigen zouden gedood worden. Als God zijn hand niet had uitgestrekt om zijn volk te bewaren, zouden allen omgekomen zijn. „Doch ter wille van de uitverkorenen,” zei Hij, „zullen die dagen worden ingekort.”

Nu spreekt onze Heer in woorden die niet mis te verstaan zijn over zijn wederkomst en Hij waarschuwt voor gevaren die zijn komst naar de aarde vooraf zullen gaan. „Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, of Hier, geloof het niet. Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Zie, ik heb het u voorgezegd. Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenkamer, geloof het niet. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.” Christus had als één van de tekenen van Jeruzalems verwoesting genoemd dat valse christussen zouden opstaan die velen zouden verleiden. Er zijn valse profeten opgestaan die het volk hebben verleid en velen naar de woestijn hebben geleid. Magiërs en tovenaars die beweerden wondere krachten te bezitten, trokken de mensen achter zich naar de eenzaamheid van de bergen. Maar deze profetie gold ook voor de laatste dagen. Dit teken is gegeven als aankondiging van de wederkomst. Ook nu doen valse christussen en valse profeten tekenen en wonderen om zijn discipelen te verleiden.

Horen we niet de roep: „Zie, Hij is in de woestijn?” Zijn niet duizenden naar de woestijn getrokken in de hoop dat ze Christus daar zouden vinden? En wordt niet in duizenden bijeenkomsten, waar mensen beweren omgang te hebben met de geesten van overledenen, de roep gehoord: „Zie, Hij is in de binnenkamer?” Het spiritisme beweert deze dingen. Maar wat zegt Christus? „Geloof het niet. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.”

Niet alleen geeft de Heiland tekenen van zijn naderende komst, Hij bepaalt ook de tijd wanneer de eerste van deze tekenen zal verschijnen: „Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de

OP DE OLIJFBERG

machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid. En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere."

Aan het einde van de grote pauselijke vervolging zou volgens Christus de zon worden verduisterd en de maan zou haar schijnsel niet geven. Vervolgens zouden de sterren van de hemel vallen. Hij zegt: „Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan dat de zomer nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten dat het nabij is, voor de deur."

Christus heeft tekenen van zijn komst gegeven. Hij zegt dat wij kunnen weten wanneer zijn komst nabij is, ja voor de deur. Hij zegt van hen, die deze tekenen zien: „Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan voordat dit alles geschiedt." Deze tekenen hebben plaatsgevonden. Nu weten wij zeker dat de komst des Heren nabij is. „De hemel en de aarde zullen voorbijgaan," zegt Hij, „maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan."

Christus komt op de wolken met grote heerlijkheid. Een menigte blinkende engelen zal Hem vergezellen. Hij zal komen om de doden op te wekken en de levende gelovigen te veranderen van heerlijkheid tot heerlijkheid. Hij zal komen om hen, die Hem liefhebben en zijn geboden hebben bewaard, te eren. Hij zal ze tot Zich nemen. Hij heeft hen, noch zijn belofte, vergeten. De verbroken familieband zal weer worden hersteld. Als wij op onze doden zien, mogen wij denken aan de dag, waarop de bazuin van God zal weerklinken en de doden onvergankelijk zullen worden opgewekt, terwijl wij veranderd zullen worden.² Nog een korte tijd en wij zullen de Koning zien in zijn schoonheid. Nog maar even en Hij zal alle tranen van onze ogen wissen. Nog korte tijd en Hij zal ons onberispelijk doen staan voor Hem in grote vreugde.³ Daarom zei Hij, toen Hij de tekenen van zijn naderende komst gaf: „Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt."

Christus heeft dag en ure van zijn komst echter niet bekendgemaakt. Onomwonden zei Hij tegen zijn discipelen dat Hij zelf dag en ure van zijn wederkomst niet bekend kon maken. Als Hij vrij was geweest dit te openbaren, waarom zou Hij hen dan hebben vermaand om steeds te blijven uitzien? Sommige mensen beweren dat zij dag en ure van de komst van onze Heer weten. Met grote ernst schilderen zij de toekomst. Maar de Here heeft hen gewaarschuwd de grond waarop zij zich bevinden, te verlaten. De juiste tijd van de wederkomst van de Zoon des mensen is alleen aan

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

God bekend.

Christus gaat verder, terwijl Hij wijst op de toestand van de wereld bij zijn wederkomst: „Zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals zij in die dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende tot op de dag waarop Noach in de ark ging en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.” Christus heeft het hier niet over een tijdelijk millennium, een duizendjarig rijk waarin iedereen zich op de eeuwigheid kan voorbereiden. Hij zegt ons dat het bij de komst van de Zoon des mensen zal zijn als in de dagen van Noach.

Hoe was het in Noachs tijd? „De Here zag dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten, te allen tijde slechts boos.”⁴ De inwoners van de wereld voor de zondvloed keerden God de rug toe en weigerden zijn heilige wil te volbrengen. Zij volgden hun eigen onheilige inbeeldingen en verdorven ideeën. Door hun boosheid werden zij vernietigd. De hedendaagse wereld gaat in dezelfde richting. Er zijn geen geruststellende tekenen van een duizendjarige heerlijkheid. De overtreders van Gods wet vervullen de aarde met goddeloosheid. Hun weddenschappen, hun wedstrijden, speculaties, losbandigheid, wellustige praktijken, en onbeheerste hartstochten vervullen de wereld met toenemend geweld.

In de profetie over de verwoesting van Jeruzalem zei Christus: „Omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. En dit evangelie van het koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.” Ook deze profetie gaat in vervulling. De toenemende wetsverachting van die dagen vindt haar tegenhanger in deze generatie. Hetzelfde is het geval met de voorspelling over de evangelieverkondiging. Vóór de val van Jeruzalem schreef Paulus, geleid door de Heilige Geest, dat het evangelie gepredikt moest worden aan de ganse schepping onder de hemel.⁵ Zo moet vóór de komst van de Zoon des mensen het eeuwig evangelie gepredikt worden aan alle volk en stam en taal en natie.⁶ God „heeft een dag bepaald waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen.”⁷ Christus heeft ons gezegd wanneer die dag zal worden ingeluid. Hij zegt niet dat de hele wereld zich zal bekeren, maar: „Dit evangelie van het koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.” Door het evangelie aan de wereld te brengen ligt het in ons vermogen de wederkomst van onze Heer te verhaasten. Wij moeten niet alleen uitzien naar de dag van God, maar die ook verhaasten.⁸ Als de gemeente van

OP DE OLIJFBERG

Christus het werk had gedaan dat haar was aangewezen zoals de Heer het wilde, zou de hele wereld al lang zijn gewaarschuwd en zou de Here Jezus met macht en grote heerlijkheid naar onze aarde zijn gekomen.

Nadat Christus de tekenen van zijn komst had bekendgemaakt, zei Hij: „Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten dat het koninkrijk Gods nabij is.” „Ziet toe, blijft waakzaam.” God heeft de mensen altijd gewaarschuwd voor naderende oordelen. Wie zijn boodschappen voor hun tijd hebben geloofd en in geloof hebben gehandeld, gehoorzaam aan zijn geboden, zijn ontkomen aan de oordelen waardoor de ongehoorzamen en ongelovigen zijn getroffen. Tot Noach werd gezegd: „Ga in de ark, gij en geheel uw huis, want u heb ik in dit geslacht voor mijn aangezicht rechtvaardig bevonden.” Noach luisterde en bleef behouden. Aan Lot werd gebodschapt: „Staat op, verlaat deze plaats, want de Here gaat de stad verwoesten.”⁹ Lot stelde zich onder de bescherming van de hemelse boodschappers en werd behouden. Zo werden ook de discipelen van Christus gewaarschuwd voor de verwoesting van Jeruzalem. Zij die uitzagen naar de tekenen van de komende ondergang en uit de stad vluchtten, ontkwamen aan het verderf. Ook wij worden gewaarschuwd voor de wederkomst van Christus en voor de ondergang die de wereld zal treffen. Wie aan de waarschuwing gehoor geven, zullen gered worden.

Omdat wij niet precies het tijdstip van zijn komst weten, moeten wij waken. „Zalig die slaven die de heer bij zijn komst wakende zal aantreffen.”¹⁰ Zij die op de komst van hun heer wachten, zitten niet neer terwijl zij werkeloos afwachten. De verwachting van de komst van Christus moet de mensen ertoe brengen de Heer en zijn oordelen over de zonde te vrezen. Zij moeten zich bewust worden van hun grote zonde door zijn aanbod van genade te verwerpen. Zij die uitzien naar hun Heer reinigen hun leven door de waarheid te gehoorzamen. Opmerkzaam waken gaat bij hen gepaard met ijverig werken. Omdat zij weten dat de Heer voor de deur staat, worden zij opgewekt mee te werken met hemelse wezens voor het redden van mensen. Zij zijn de trouwe en verstandige dienstknechten die het huishouden van hun Heer „op tijd hun deel geven”. Zij verkondigen de waarheid die juist nu van toepassing is. Evenals Henoeh, Noach, Abraham en Mozes ieder de waarheid voor hun tijd predikten, zullen de dienstknechten van Christus nu de bijzondere waarschuwing voor hun geslacht verkondigen. Maar Christus spreekt ook nog over een andere klasse: „Als die slaaf slecht was en in zijn hart zou zeggen: Mijn heer blijft uit, en hij zou beginnen zijn medeslaven te slaan en met de dronkaards zou eten en drinken, dan zal de heer van die slaaf komen op een dag dat hij het niet verwacht.”

De slechte slaaf zegt in zijn hart: „Mijn heer blijft uit.” Hij zegt niet dat Christus niet zal komen. Hij spot niet bij de gedachte aan zijn wederkomst.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Maar in zijn hart en door zijn daden zegt hij dat de komst van de Heer is uitgesteld. Uit de gedachten van anderen verbant hij de overtuiging dat de Heer spoedig zal komen. Zijn invloed brengt anderen ertoe aanmatigend en zorgeloos uit te stellen. Zij worden gestijfd in hun wereldsgezindheid en bedwelming. Aardse hartstochten en verdorven gedachten nemen het verstand in beslag. De slechte slaaf eet en drinkt met de dronkaards en verenigt zich met de wereld in het najagen van genot. Hij slaat zijn medeslaven en beschuldigt en veroordeelt hen die trouw zijn aan hun Meester. Hij verenigt zich met de wereld. Hij zoekt anderen die net zo denken over de zonde als hij. Op verschrikkelijke wijze wordt hij aan hen gelijk. Samen met de wereld wordt hij verstrikt. „Dan zal de heer van die slaaf komen . . . op een uur dat hij het niet weet en hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen.”

„Indien gij dan niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief en gij zult niet weten op welk uur Ik u zal overvallen.”¹¹ De komst van Christus zal de valse leraars verrassen. Zij zeggen: „Vrede en geen gevaar.” Evenals de priesters en leraars vóór de val van Jeruzalem zien zij uit naar een tijd van aardse voorspoed en heerlijkheid voor de kerk. Zij verklaren de tekenen der tijden als bevestiging van hun gedachten. Maar wat zegt het Woord der inspiratie? „Een plotseling verderf overkomt hun.”¹² De dag van God zal komen als een strik over allen die op aarde wonen, die van deze wereld hun tehuis maken. Die dag komt voor hen als een dief.

[De wereld met al zijn rumoer en goddeloos plezier slaapt in vleeselijke gerustheid. De mensen schuiven de komst van de Heer naar de verre toekomst. Zij lachen over waarschuwingen. Vol trots pocht men: „Alles blijft zoals het van het begin der schepping af geweest is.” „De dag van morgen zal zijn als die van vandaag, nog veel geweldiger.”¹³ Zij zinken nog dieper weg in het najagen van genot. Maar Christus zegt: „Zie, Ik kom als een dief.”¹⁴ Op het tijdstip waarop de wereld spottend vraagt: „Waar is de belofte van zijn komst?” gaan de tekenen in vervulling. Terwijl zij uitroepen: „Vrede en geen gevaar” worden zij door plotseling verderf overvallen. Terwijl de spotter die de waarheid verwerpt, aanmatigend wordt; terwijl de dagelijkse gang van zaken om op allerlei manieren geld te verdienen voortgaat zonder met beginselen rekening te houden; terwijl de onderzoeker ijverig alle mogelijke kennis vergaart, behalve kennis van de Bijbel, komt Christus als een dief.]

[Alles in de wereld is in beroering. De tekenen der tijden zijn dreigend. Naderende gebeurtenissen werpen hun schaduw vooruit. Gods Geest trekt Zich terug van de aarde en de ene ramp volgt op de andere ter zee en te land. Er zijn stormen, aardbevingen, branden, overstromingen, alle mogelijke moordpartijen. Wie kan de toekomst lezen? Waar is zekerheid?

OP DE OLIJFBERG

Niets dat menselijk of aards is, is zeker. IJlings scharen de mensen zich achter het vaandel dat zij hebben gekozen. Rusteloos wachten zij en letten op wat hun leiders doen. Er zijn mensen die waken, wachten en werken voor de komst van onze Heer. Anderen stellen zich onder de leiding van de eerste grote afvallige. Weinigen geloven met heel hun hart dat wij een hel moeten vermijden en een hemel hebben te winnen.¹

De crisis besluipst ons geleidelijk. De zon schijnt en volgt zijn gewone baan en de hemelen spreken nog steeds van Gods eer. De mensen eten en drinken, planten en bouwen, huwen en geven nog ten huwelijk. Handelaars kopen en verkopen nog steeds. De mensen verduwen elkaar en strijden om de hoogste plaatsen. Liefhebbers van genot vullen de theaters, de wedrennen, de speelholen. De grootste opwinding heeft de overhand en toch nadert met haast het einde van de genadetijd en spoedig zal het lot van iedereen zijn beslist. Satan ziet dat zijn tijd kort is. Hij heeft al zijn machten ingezet om de mensen te misleiden, te bedriegen, bezig te houden en onder zijn invloed te houden, tot de tijd van genade voorbij is en de deur der genade voor altijd gesloten zal zijn.

Ernstig komen de waarschuwende woorden van onze Heer van de Olijfberg door de eeuwen heen tot ons: „Ziet toe op uzelf dat uw hart nimmer bezwaard wordt door roes of dronkenschap en zorgen voor levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u kome.” „Waakt te allen tijde, biddende dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.”²

---

¹ Matteüs 23:38

² 1 Korintiërs 15:52

³ Judas 24

⁴ Genesis 6:5

⁵ Kolossenzen 1:23

⁶ Openbaring 14:6,14

⁷ Handelingen 17:31

⁸ 2 Petrus 3:12

⁹ Genesis 7:1; 19:14

¹⁰ Lucas 12:37

¹¹ Openbaring 3:3

¹² 1 Tessalonissenzen 5:3

¹³ 2 Petrus 3:4; Jesaja 56:12

¹⁴ Openbaring 16:15

„Een van deze mijn minste broeders”

„Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaatsnemen op de troon zijner heerlijkheid. En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden en Hij zal ze van elkander scheiden.” Op deze wijze schilderde Christus op de Olijfberg voor zijn discipelen het toneel van de grote oordeelsdag. Hij wees erop dat de beslissing ervan zich richt op één punt. Als de volken vóór Hem verzameld zullen zijn, zullen er twee groepen zijn en hun toekomst zal afhankelijk zijn van wat zij gedaan of nagelaten hebben te doen voor Hem in de gedaante van de armen en noodlijdenden.

Op die dag toont Christus de mensen niet het grote werk dat Hij voor hen heeft gedaan door zijn leven te geven voor hun verlossing. Hij laat het getrouwe werk zien dat zij voor Hem hebben gedaan. Hij zal zeggen tot hen die Hij rechts van Zich plaatst: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging der wereld af. Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek, en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.” Maar zij die door Christus worden geprezen, weten dat zij Hem geen hulp hebben verleend. Op hun verwonderde vragen antwoordt Hij: „In zoverre gij dit aan één van mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.”

Jezus had zijn discipelen verteld dat alle mensen hen zouden haten, dat zij vervolgd en gekweld zouden worden. Velen zouden van hun huizen worden verdreven en tot armoede worden gebracht. Velen zouden in moeilijkheden komen door ziekte en ontberingen. Velen zouden gevangengenomen worden. Hij had aan allen die terwille van Hem vrienden of huizen zouden prijsgeven, honderdvoud in dit leven beloofd. Nu belooft Hij een bijzondere zegen aan allen die hun broeders zouden helpen. In allen die voor mijn naam lijden, zei Jezus, moet u Mij zien. Zoals u Mij zou dienen, moet u hen

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs
25:31-46

"EEN VAN DEZE MIJN MINSTE BROEDERS"

helpen. Dat is het bewijs dat u mijn discipelen bent.

Allen die geboren zijn in het hemels gezin, zijn op bijzondere wijze de broeders van onze Heer. De liefde van Christus verbindt de leden van zijn familie en waar die liefde tot uiting komt wordt de goddelijke verwantschap geopenbaard. „Een ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God.” Zij die in het oordeel door Christus worden geprezen weten wellicht weinig van theologie, maar zij hebben zijn beginselen liefgehad. Door de invloed van de goddelijke Geest zijn zij een zegen geweest voor anderen rondom hen. Zelfs onder de heidenen zijn mensen die een geest van vriendelijkheid hebben gekoesterd. Eer zij de woorden van leven hadden gehoord, gedroegen zij zich vriendelijk jegens de zendelingen en hebben voor hen gezorgd, zelfs met gevaar van hun eigen leven. Onder de heidenen zijn mensen die God hebben gedienst zonder het te weten. Andere mensen hebben hen het licht nooit gebracht. Toch zullen zij niet verloren gaan. Hoewel zij Gods geschreven wet niet hebben gekend, hebben zij zijn stem tot hen horen spreken door de natuur en zij hebben de dingen gedaan die de wet eist. Hun daden leveren het bewijs dat de Heilige Geest hun harten heeft aangeraakt en zij worden erkend als kinderen van God.

Hoe verbaasd en blij zullen de nederigen onder de volken en onder de heidenen zijn, als zij van de lippen van de Heiland de woorden horen: „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” Hoe groot zal de blijdschap van de Oneindige Liefde zijn als zijn volgelingen verrast en verbaasd opzien bij zijn goedkeurende woorden!

Maar de liefde van Christus beperkt zich niet tot een bepaalde klasse. Hij vereenzelvigd Zich met ieder mensenkind. Hij werd lid van de aardse familie zodat wij leden van de hemelse familie zouden kunnen worden. Hij is de Zoon des mensen en daarom een broeder van elke zoon en dochter van Adam. Zijn volgelingen moeten niet het gevoel hebben dat zij los staan van de verlorengaande wereld om hen heen. Ze maken deel uit van het grote weefsel van de mensheid en de hemel ziet hen als broeders van zondaars zowel als van heiligen. De liefde van Christus omvat de gevallen, de dwalende en de zondige mensen. Elke vriendelijke daad om een gevallen mens op te heffen, elke barmhartige daad ziet Hij als aan Hem gedaan.

De engelen des hemels worden uitgezonden tot dienst van hen, die erfgenaam van de zaligheid zullen zijn. Wij weten niet wie dat zijn. Het is nog niet bekend wie zal overwinnen en delen in de erfenis der heiligen. Maar hemelse engelen gaan door de wereld en trachten de bedroefden te troosten, hen die zich in gevaar bevinden te beschermen en de harten van de mensen voor Christus te winnen. Niemand wordt veronachtzaamd of gepasseerd. God is geen aannemer des persoons en toont gelijke zorg

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

voor alle mensen die Hij heeft geschapen.

Als u uw deur opent voor de behoeftigen en lijdenden van Christus, verwelkomt u ongeziene engelen. U nodigt hemelse wezens uit. Zij brengen een sfeer van blijdschap en vrede. Zij komen met lof op hun lippen en in de hemel wordt een melodie gehoord die daarop antwoordt. Elke barmhartige daad klinkt daar als muziek. De Vader op zijn troon telt de onzelfzuchtige werkers onder zijn kostbaarste schatten.

Zij die aan de linkerzijde van Christus staan, die Hem in de gestalte van de armen en lijdenden hebben verwaarloosd, waren zich niet bewust van hun schuld. Satan had hen verblind. Zij hadden niet beseft wat ze aan hun broeders verschuldigd waren. Zij waren alleen bezig geweest met zichzelf en hadden niet gedacht aan de noden van anderen.

God heeft aan de rijken overvloed gegeven, zodat zij zijn lijdende kinderen kunnen helpen en troosten, maar zij zijn maar al te vaak onverschillig gebleven onder de noden van anderen. Zij voelen zich verheven boven hun arme broeders. Zij begrijpen niet de verzoeken en de strijd van de armen en in hun hart sterft de barmhartigheid af. De rijken sluiten zich in hun kostbare woningen en prachtige kerken af van de armen. De middelen die God hen heeft gegeven tot zegen voor de behoeftigen worden gebruikt om trots en zelfzucht te bevredigen. De armen worden dagelijks beroofd van het onderricht dat zij zouden moeten ontvangen over Gods tedere ontferming, want Hij heeft ruimschoots voorzieningen getroffen dat zij van de noodzakelijke levensbehoeften zouden worden voorzien. Zij worden gedwongen de armoede die het leven moeilijk maakt, te ervaren en worden vaak verzocht afgunstig, naijverig en boosaardig te worden. Zij die zelf niet de last van de armoede hebben gekend behandelen vaak de armen op minachtende wijze en laten hen voelen dat zij als bedelaars worden beschouwd.

Maar Christus ziet dit alles en zegt: Ik was hongerig en dorstig. Ik was een vreemdeling. Ik was ziek. Ik was in de gevangenis. Terwijl jullie genoten van een overvloedig voorziene feestdis, kwam ik om van honger in een krot of op straat. Terwijl jullie in jullie gemakkelijke huizen het er van namen, had ik geen plaats om mijn hoofd neer te leggen. Terwijl jullie kast ruimschoots voorzien was van rijke kleding, was ik naakt. Terwijl jullie genoegens najaagden, kwijnde ik weg in de gevangenis.

Toen u dat kleine beetje brood hebt uitgedeeld aan de armen, die honger hadden, toen u hen die dunne kleren gaf om zich te beschermen tegen de nijpende kou, hebt u er toen aan gedacht dat u dat gaf aan de Heer der heerlijkheid? Heel uw leven was ik in uw nabijheid in de persoon van deze mensen die het moeilijk hadden, maar u hebt Mij niet bezocht. U wilde geen gemeenschap met Mij hebben. Ik ken u niet.

"EEN VAN DEZE MIJN MINSTE BROEDERS"

Velen beschouwen het als een groot voorrecht de plaatsen op te zoeken waar Christus geleefd heeft toen Hij op aarde was, te wandelen waar Hij gewandeld heeft, uit te zien over het meer waar Hij zo graag onderwees, te gaan naar de heuvels en dalen waarop zijn oog zo vaak heeft gerust. Maar wij hoeven niet naar Nazaret, naar Kafarnaüm of naar Betanië te gaan om in de voetsporen van Jezus te gaan. Wij vinden zijn voetsporen naast het ziekbed, in armoedige krotten, in de overbevolkte straten van de grote stad en in alle plaatsen waar mensen behoefte hebben aan troost. Als wij doen zoals Jezus gedaan heeft toen Hij op aarde was, zullen wij zijn voetsporen volgen.;

Iedereen kan iets vinden om te doen. „De armen hebt gij altijd bij u,” zei Jezus², en niemand hoeft het gevoel te hebben dat er geen plaats is om voor Jezus te werken. Miljoenen mensen die op het punt staan onder te gaan, die gebonden zijn door ketenen van onwetendheid en zonde, hebben zelfs nooit gehoord van Jezus' liefde voor hen. Als onze omstandigheden en de hunne omgekeerd waren, wat zouden wij dan willen dat ze voor ons deden? Op ons rust de heilige verplichting om zoveel in ons vermogen ligt voor hen te doen. De gulden regel van Christus, aan de hand waarvan ieder van ons al dan niet in het oordeel kan bestaan, luidt, „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus.”³

De Heiland heeft zijn kostbaar leven gegeven om een gemeente te stichten die voor bedroefde, beproefde mensen kan zorgen. Een groep gelovigen kan arm, ongeletterd en onbekend zijn, maar in Christus kunnen zij thuis, in de omgeving, in de gemeente en zelfs nog verder een werk doen, waarvan de resultaten tot in de eeuwigheid zullen reiken.

Doordat dit werk wordt verwaarloosd vorderen jonge discipelen nooit verder dan het begin van een christelijke ervaring. Het licht in hun harten, dat straalde toen Jezus tot hen sprak: „Uw zonden zijn u vergeven,” hadden zij brandend kunnen houden door mensen die in nood verkeren te helpen. De rusteloze energie die zo vaak een bron van gevaar is voor de jongeren, zou geleid kunnen worden in banen waardoor het zou kunnen uitstromen in stromen van zegen. Het ijverig werken voor anderen zou ertoe leiden dat het eigen-ik zou worden vergeten.

Zij die anderen dienen, zullen zelf gediend worden door de Grote Herder. Zij zelf zullen drinken van het levend water en verkwikt worden. Zij zullen niet verlangen naar opwindend vermaak of naar een verandering in hun leven. Hun grote belangstelling zal zijn hoe zij mensen, die op het punt staan te vergaan, kunnen redden. De omgang met mensen zal vruchten afwerpen. De liefde van de Verlosser zal de harten verenigen.

Als wij beseffen dat we met God samenwerken, zullen wij zijn beloften niet onverschillig uitspreken. Ze zullen in ons branden en gloeien op onze

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

lippen. God gaf Mozes, toen hij geroepen werd om een onwetend, ordeloos en opstandig volk te leiden, de belofte: „Moet ik zelf medegaan om u gerust te stellen?“ „Ik ben immers met u?“⁴ Deze belofte geldt voor iedereen die in de plaats van Christus werkt voor zijn lijdende en beproefde kinderen.

Liefde tot mensen is een uiterlijk teken van de liefde van God. De Koning der heerlijkheid werd één met ons om deze liefde in ons te planten, om ons tot kinderen van één familie te maken. En als zijn afscheidswaarden in vervulling zijn gegaan: „... dat gij elkander liefhebt, gelijk ik u heb liefgehad“; als wij de wereld liefhebben, zoals Hij deze heeft liefgehad, is zijn werk voor ons voltooid. Dan zijn wij gereed voor de hemel, want de hemel is dan in ons.

Maar „red hen die ten dode gegrepen zijn, wend u niet af van hen die ter slachting wankelen. Wanneer gij zegt: Zie, wij wisten dit niet -- zal Hij, die de harten doorzoekt, het niet merken en Hij die op uw ziel let, het niet weten en de mens naar zijn doen vergelden?“⁶ Op de grote oordeelsdag zullen zij, die niet voor Christus hebben gewerkt, die alleen aan zichzelf hebben gedacht en voor zichzelf hebben gezorgd, door de Rechter van de ganse aarde geplaatst worden bij hen die het kwade hebben gedaan. Zij worden op gelijke wijze veroordeeld.

Aan iedereen is een pand toevertrouwd. Van iedereen zal de Opperste Herder vragen: „Waar is de kudde die u gegeven was, de schapen uwer heerlijkheid?“ En „wat zult gij zeggen wanneer Hij bezoeking over u doen zal?“⁷

---

¹ 1 Johannes 4:7

² Johannes 12:8

³ Matteüs 7:12

⁴ Exodus 33:14; 3:12

⁵ Johannes 15:12

⁶ Spreuken 24:11,12

⁷ Jeremia 13:20,21

De minste dienstknecht

Christus zat in de opperzaal van een woning in Jeruzalem met zijn discipelen aan tafel. Zij waren bijeen om het Pascha te vieren. De Heiland wilde dit feest alleen met de twaalf vieren. Hij wist dat zijn ure gekomen was. Hij was zelf het ware Paaslam en op de dag dat het gegeten zou worden, moest Hij geofferd worden. Hij stond op het punt de beker van de toorn te drinken. Weldra moest Hij de uiteindelijke lijdensdoop ondergaan. Maar er bleven Hem nog enkele uren over en deze zouden worden doorgebracht voor het welzijn van zijn geliefde discipelen.

Heel het leven van Christus was een leven van onzelfzuchtig dienen geweest. „Niet . . . om Zich te laten dienen, maar om te dienen”¹ was de les van elk van zijn daden geweest. Maar de discipelen kenden de les nog niet. Tijdens dit laatste Pascha herhaalde Jezus zijn onderwijs door een illustratie die dat onderricht voor altijd in verstand en hart zou griffen.

De gesprekken tussen Jezus en zijn discipelen waren gewoonlijk tijden van kalme vreugde, en werden door allen ten zeerste op prijs gesteld. De Paasmaaltijden waren altijd van grote betekenis geweest, maar bij deze gelegenheid was Jezus diep bezorgd. Hij voelde Zich terneergedrukt en op zijn gelaat lag een schaduw. Toen Hij met zijn discipelen in de opperzaal was, merkten zij dat er iets was dat Hem zwaar drukte en hoewel zij de reden daarvan niet kenden, leefden zij met Hem mee.

Toen zij aan tafel zaten, zei Hij op diep bedroefde toon: „Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd. Want Ik zeg u dat Ik voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het koninkrijk Gods. En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zei: Neemt deze en laat hem bij u rondgaan. Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het koninkrijk Gods gekomen is.”

Christus wist dat voor Hem de tijd gekomen was om deze wereld te verlaten en tot zijn Vader te gaan. Omdat Hij de zijnen die in de wereld liefhad, heeft Hij hen liefgehad tot het einde. Hij bevond Zich in de schaduw van het kruis en pijn folterde zijn hart. Hij wist dat Hij in het uur van zijn verraad

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
22:7-18,24; Johannes 13:1-17

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

verlaten zou zijn. Hij wist dat Hij ter dood gebracht zou worden op de meest vernederende wijze. Hij kende de ondankbaarheid en wreedheid van hen die Hij wilde redden. Hij kende de grootte van het offer dat Hij moest brengen en wist dat het voor velen vergeefs zou zijn. Omdat Hij alles wist wat Hem te wachten stond, had Hij natuurlijk overweldigd kunnen zijn bij de gedachte aan zijn eigen vernedering en lijden. Maar Hij zag naar de twaalf die als de zijnen bij Hem waren geweest en die nadat zijn schande, smart en lijden voorbij waren, alleen in de wereld verder moesten strijden. Zijn gedachten aan zijn eigen lijden waren altijd verbonden met zijn discipelen. Hij dacht niet aan Zichzelf. Zijn zorg voor hen overheerste in zijn denken. Op deze laatste avond met zijn discipelen had Jezus hun nog veel te zeggen. Als zij voorbereid waren geweest om te aanvaarden wat Hij hun zo graag wilde mededelen, zou hen een hartbrekende angst, teleurstelling en ongeloof bespaard zijn gebleven. Maar Jezus zag dat zij niet konden dragen wat Hij hen te zeggen had. Terwijl Hij hun gezichten zag, bleven de woorden van waarschuwing en troost op zijn lippen steken. Enkele ogenblikken was het stil. Jezus scheen ergens op te wachten. De discipelen voelden zich niet op hun gemak. Het medeleven en de tederheid, gewekt door de droefheid van Christus, schenen verdwenen. Zijn bedroefde woorden die naar zijn eigen lijden wezen, hadden weinig indruk gemaakt. De blikken die zij elkaar toewierpen, spraken van afgunst en naijver.

„Er ontstond ook onenigheid onder hen over de vraag, wie van hen als de eerste moest gelden.” Deze naijver die zelfs bleef voortduren in Christus' tegenwoordigheid, deed Hem pijn. De discipelen klemde zich vast aan hun geliefkoosde mening, dat Christus van zijn macht gebruik zou maken en zijn plaats op de troon van David zou innemen. In hun hart verlangden zij naar de hoogste plaats in zijn koninkrijk. Zij hadden zich met elkaar vergeleken en in plaats van hun broeders hoger te achten dan zichzelf, stelden zij zich boven de anderen. De vraag van Jakobus en Johannes om aan de rechter- en linkerzijde van de troon van Christus te zitten had de verontwaardiging gewekt van de anderen. De tien waren zo opgewonden door het feit, dat de beide broers zich hadden aangematigd naar de hoogste plaats te vragen, dat er vervreemding dreigde. Zij hadden het gevoel dat zij verkeerd werden beoordeeld, dat hun trouw en hun talenten niet gewaardeerd werden. Vooral Judas stond fel tegenover Jakobus en Johannes. Toen de discipelen de opperzaal binnenkwamen, waren zij vol gevoelens van wrevel. Judas zorgde dat hij links naast Jezus zat, terwijl Johannes rechts zat. Als er een hoogste plaats was, was Judas vastbesloten die in te nemen. Die plaats was direct naast Christus. En Judas was een verrader. Er was nog een oorzaak van onenigheid. Bij een maaltijd was het gebruikelijk dat een dienstknecht de voeten van de gasten waste. Ook bij deze

DE MINSTE DIENSTKNECHT

gelegenheid waren daartoe voorbereidingen getroffen. De waterkruik, het bekken, de handdoek, alles was gereed voor de voetwassing, maar er was geen dienstknecht en de discipelen moesten het zelf doen. Maar geen van de discipelen wilde de taak van een knecht op zich nemen en allen gaven toe aan gekwetste trots. Allen toonden een onverstoorbare onverschilligheid. Zij schenen zich niet bewust dat er iets voor hen te doen was. Door hun zwijgen weigerden zij zich te vernederen.

Hoe moest Christus deze arme mensen daarheen leiden waar Satan geen overwinning over hen zou behalen? Hoe kon Hij hun laten zien dat alleen maar het voorgeven een discipel te zijn hen nog niet tot volgelingen maakte of hen een plaats in zijn koninkrijk verzekerde? Hoe kon Hij hen tonen dat liefdevolle dienst en echte nederigheid, ware grootheid betekenen? Hoe moest Hij in hun hart liefde wekken en hen in staat stellen te bevatten wat Hij hun zo graag wilde vertellen?

De discipelen maakten geen aanstalten elkaar te helpen. Jezus wachtte een poosje om te zien wat zij zouden doen. Toen stond Hij, de goddelijke Leraar, op van tafel. Hij legde zijn bovenkleed af, wat Hem bij zijn bewegingen zou hebben gehinderd, nam een handdoek en omgordde Zich daarmee. Met verbaasde belangstelling keken de discipelen toe en wachtten in stilte af wat er zou gebeuren. „Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen en af te drogen met de doek waarmede Hij omgord was.” Deze daad opende de ogen van de discipelen. Bittere schaamte en ootmoed vervulden hun hart. Zij begrepen het onuitgesproken verwijt en zagen zich in een volkomen nieuw licht.

Op deze wijze toonde Christus zijn liefde voor zijn discipelen. Hun zelfzuchtige geest verving Hem met droefheid, maar Hij ging niet met hen redetwisten over hun moeilijkheid. In plaats daarvan gaf Hij hun een voorbeeld dat zij nooit zouden vergeten. Zijn liefde voor hen was niet licht verstoord of verkoeld. Hij wist dat de Vader Hem alles in handen gegeven had, dat Hij van God gekomen was en tot God zou gaan. Hij was Zich ten volle bewust van zijn goddelijkheid, maar Hij had zijn koningskroon en koninklijk kleed afgelegd en de gedaante van een slaaf aangenomen. Een van de laatste daden tijdens zijn leven op aarde bestond uit het feit, dat Hij Zich omgordde als een slaaf en het werk van een slaaf deed.

Voor het Pascha was Judas voor de tweede maal bij de priesters en schriftgeleerden geweest en was met hen overeengekomen Jezus aan hen over te leveren. Toch sloot hij zich nadien weer aan bij de discipelen alsof hij niets verkeerd had gedaan en belang stelde in de voorbereidingen voor de maaltijd. De discipelen wisten niets van de plannen van Judas. Alleen Jezus kon zijn gedachten lezen. Toch stelde Hij hem niet aan de kaak. Jezus verlangde naar hem. Hij voelde Zich bezwaard over hem, evenals

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

over Jeruzalem, toen Hij weende over de ten ondergang gedoemde stad. Zijn hart schreide: Hoe kan ik u opgeven? De weerhoudende kracht van die liefde werd door Judas gevoeld. Toen de handen van de Heiland die bezoedelde voeten wasten en ze met de doek droogden, was Judas op dat ogenblik zo ontroerd dat hij toen en daar zijn schuld wilde belijden. Maar hij wilde zich niet verootmoedigen. Hij verhardde zijn hart en de vroegere gevoelens, die een ogenblik opzij geschoven waren, beheersten hem opnieuw. Judas ergerde zich nu aan het feit dat Christus de voeten van de discipelen waste. Als Jezus Zich zo kon vernederen, dacht hij, kon Hij niet de koning van Israël zijn. Alle hoop op wereldse eer in een aards koninkrijk was vernietigd. Judas was overtuigd dat hij niets kon winnen door Jezus te volgen. Toen hij zag hoe Jezus Zich, naar hij meende, zo vernederde, werd hij versterkt in zijn voornemen Hem niet meer te erkennen en zich niet langer te laten misleiden. Hij was door een boze geest bezeten en besloot het werk, dat hij was begonnen om zijn Heer te verraden, af te maken.

Toen Judas zijn plaats aan tafel had gekozen, had hij getracht zich op de eerste plaats te zetten en Christus diende als slaaf hem het eerst. Johannes, jegens wie Judas zo bitter was gestemd, bleef als laatste over. Maar deze vatte dat niet op als een verwijt of veronachtzaming. Toen de discipelen Jezus bezig zagen, waren zij diep ontroerd. Toen de beurt aan Petrus was, riep deze verbaasd uit: „Heer, wilt Gij mij de voeten wassen?” De zelfvernedering van Christus brak zijn hart. Hij werd vervuld met schaamte bij de gedachte dat geen van de discipelen deze dienst verrichtte. „Wat ik doe,” zei Christus, „weet gij nu niet, maar gij zult het later verstaan.” Petrus kon niet verdragen dat zijn Heer, in wie hij geloofde als Gods Zoon, het werk van een slaaf deed. Zijn hele wezen kwam in opstand tegen deze vernedering. Hij besepte niet dat Christus hiertoe op aarde gekomen was. Met grote nadruk riep hij uit: „Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid!”

Ernstig zei Christus tot Petrus: „Indien ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij.” De dienst die Petrus weigerde was het zinnebeeld van een andere reiniging. Christus was gekomen om het hart van zonde te reinigen. Door te weigeren zich door Christus de voeten te laten wassen weigerde Petrus deze andere reiniging, die hierin opgesloten lag. In werkelijkheid verwierp hij zijn Heer. Het is voor de Meester geen vernedering onze reiniging te bewerkstelligen. Ware nederigheid betekent dankbaar elke voorziening, voor ons getroffen, te aanvaarden en oprecht Christus te dienen.

Bij de woorden, „Indien ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij,” gaf Petrus zijn trots en eigen wil over. Hij kon de gedachte niet verdragen van Christus gescheiden te worden. Voor hem zou dat de dood betekenen. „Here, niet alleen mijn voeten,” zei hij, „maar ook de handen en het hoofd.

DE MINSTE DIENSTKNECHT

Jezus zeide tot hem: **Wie gebaad heeft, behoeft zich alleen de voeten te laten wassen, want hij is geheel rein."**

Deze woorden betekenen meer dan alleen lichamelijke reinheid. Christus spreekt nog steeds over de grotere reinheid, die door de wassing werd voorgesteld. Wie uit het bad kwam, was rein, maar de met sandalen geschoelde voeten werden stoffig en moesten weer gewassen worden. Zo waren Petrus en zijn broeders gewassen in de grote fontein, geopend voor zonde en onreinheid. Christus had hen als de zijnen erkend. Maar de verzoeking had hen verleid tot het kwade en zij hadden nog steeds behoefte aan zijn reinigende genade. Toen Jezus Zich omgordde met een doek om het stof van hun voeten te wassen, wilde Hij door dezelfde handeling de vijandschap, afgunst en trots van hen afwassen. Dit betekende veel meer dan alleen het wassen van hun stoffige voeten. Geen van hen was gereed om met Christus gemeenschap te hebben zolang zij met de geest die hen bezielde, waren vervuld. Pas als zij nederig en liefdevol zouden zijn, konden zij deel hebben aan het Paasmaal of delen in de herdenkingsdienst die Christus wilde instellen. Hun hart moest gereinigd worden. Trots en zelfzucht veroorzaken tweedracht en haat, maar Jezus wilde dit alles afwassen door hun voeten te wassen. Hun gevoelens veranderden. Toen Jezus hen aankeek, kon Hij zeggen: „Gijlieden zijt rein." Nu waren zij eensgezind geworden in hun liefde voor elkaar. Zij waren nederig en gezeggelijk geworden; met uitzondering van Judas, waren allen bereid aan elkaar de hoogste plaats af te staan. Nu konden zij nederig en dankbaar de woorden van Christus tot zich nemen.

Ook wij zijn evenals Petrus en zijn broeders gewassen in het bloed van Christus. Toch wordt dikwijls de reinheid van het hart bezoedeld door aanraking met het kwaad. Wij moeten naar Christus gaan om door zijn genade gereinigd te worden. Petrus schrok ervoor terug dat zijn vuile voeten in aanraking kwamen met de handen van zijn Heer en Meester, maar hoe vaak brengen wij ons zondig, bezoedeld hart in aanraking met het hart van Christus! Hoe grievend moet ons slechte humeur, onze ijdelheid en trots voor Hem zijn! Toch moeten wij al onze zwakheden en verontreiniging tot Hem brengen. Alleen Hij kan ons reinigen. Pas als wij door zijn zoenoffer gereinigd zijn, kunnen wij gemeenschap met Hem hebben.

Jezus sprak tot zijn discipelen: „Gijlieden zijt rein, doch niet allen." Hij had ook de voeten van Judas gewassen, maar diens hart was niet aan Hem overgegeven. Het was niet rein. Judas had zich niet aan Christus onderworpen.

Nadat Christus de voeten van de discipelen had gewassen, zijn klederen had aangedaan en weer was gaan zitten, zei Hij tot hen: „Begrijpt gij wat ik u gedaan heb? Gij noemt Mij Meester en Here en gij zegt dat terecht, want

Ik ben het. Indien nu Ik, uw Heer en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb. Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender."

Christus wilde zijn discipelen doen begrijpen dat het feit, dat Hij hun voeten had gewassen, niet in het minst afdeed aan zijn waardigheid. „Gij noemt Mij Meester en Here en gij zegt dat terecht, want Ik ben het." Omdat Hij zo oneindig veel hoger stond, gaf Hij aan deze dienst waarde en betekenis. Niemand stond zo hoog als Christus. Toch bukte Hij Zich om de nederigste dienst te verrichten. Christus gaf een voorbeeld in nederigheid, opdat zijn volk niet misleid zou worden door de zelfzucht die van nature in het hart woont en die door het dienen van zichzelf sterker wordt. Hij wilde dit belangrijke onderwerp niet aan een mens overlaten. Hij beschouwde het van zo groot belang dat Hijzelf, die één was met God, zijn discipelen als slaaf diende. Terwijl zij streden om de hoogste plaats, knielde Hij, voor wie aller knie zich zal buigen, en voor wie de engelen het dienen als een eer beschouwen neer om de voeten te wassen van hen, die Hem Heer noemden. Hij waste zelfs de voeten van zijn verrader.

In zijn leven en leer heeft Christus een volmaakt voorbeeld gegeven van de onzelfzuchtige dienst die haar oorsprong vindt in God. God leeft niet voor Zichzelf. Door de wereld te scheppen en alles te onderhouden dient Hij steeds anderen. „Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen."² Dit ideale dienen heeft God toevertrouwd aan zijn Zoon. Jezus was gekomen om aan het hoofd van de mensheid te staan, opdat Hij door zijn voorbeeld zou kunnen onderwijzen wat het wil zeggen te dienen. Heel zijn leven werd gekenmerkt door dienen. Hij hielp allen en diende iedereen. Op deze wijze maakte Hij Gods wet in zijn leven waar en liet door zijn voorbeeld zien hoe wij aan die wet moeten gehoorzamen.

Steeds weer had Jezus getracht dit beginsel ingang te doen vinden bij zijn discipelen. Toen Jakobus en Johannes om de hoogste plaats vroegen, had Hij gezegd: „Wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn."³ In mijn koninkrijk heeft het beginsel van voorkeur en voorrang geen plaats. De enige grootheid is de grootheid van nederigheid. De enige onderscheiding wordt gevonden in toewijding aan het dienen van anderen.

Toen Hij de voeten van de discipelen had gewassen, zei Hij: „Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb." Met deze woorden gebod Jezus niet alleen het betonen van gastvrijheid. Er werd meer bedoeld dan alleen het wassen van de voeten van de gasten om het stof van de weg te verwijderen. Christus stelde hier een godsdienstige handeling in. Door de daad van onze Heer werd deze vernederende dienst

DE MINSTE DIENSTKNECHT

tot een gewijde handeling gemaakt. De discipelen moesten deze instelling steeds in acht nemen om altijd te denken aan zijn lessen van nederigheid en dienstbetoon.

Deze instelling heeft Christus gegeven als voorbereiding op de dienst van het avondmaal. Wanneer trots, onenigheid en twist de boventoon voeren, kan het hart geen gemeenschap hebben met Christus. Wij zijn niet gereed om deel te hebben aan zijn lichaam en aan zijn bloed. Daarom heeft Jezus bepaald dat het gedenkteken van zijn nederigheid eerst waargenomen moest worden.

Als Gods kinderen deze instelling gedenken, moeten zij zich de woorden van de Heer van leven en heerlijkheid herinneren: „Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb? Gij noemt Mij Meester en Here en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender. Indien gij dit weet, zalig zijt gij als gij het doet.” De mens is geneigd zich hoger te achten dan zijn broeder, voor zichzelf te werken, de eerste plaats te zoeken. Vaak heeft dit alles boze gevoelens en een bittere geest tot gevolg. De instelling die aan het avondmaal des Heren voorafgaat moet deze misverstanden uit de weg ruimen, moet de mens bevrijden van zijn zelfzucht, hem van het voetstuk van zelfverheffing neerhalen tot de ootmoed van het hart, die hem ertoe zal brengen zijn broeder te dienen.

De Wachter uit de hemel is bij deze gelegenheid aanwezig om deze te maken tot een zelfonderzoek, tot een overtuiging van zonde en tevens te verzekeren dat de zonden zijn vergeven. Christus is daar in de volheid van zijn genade om de gedachten te veranderen die zelfzuchtig waren. De Heilige Geest wekt de gevoelens van hen, die het voorbeeld van hun Heer volgen. Wanneer wij denken aan de vernedering van de Heiland, volgt de ene gedachte op de andere; een reeks herinneringen komt naar voren, herinneringen aan Gods grote goedheid en aan de vriendelijkheid en tederheid van aardse vrienden. Vergeten zegeningen, misbruikte weldaden, versmadede vriendelijkheid komen terug in het geheugen. Wortels van bitterheid die de kostbare plant, die liefde heet, hebben verdrongen, worden aan het licht gebracht. Karakterfouten, verwaarloosde plichten, ondankbaarheid jegens God, koelheid tegenover onze broeders worden ons in herinnering gebracht. Wij zien de zonde zoals God deze ziet. Onze gedachten zijn niet langer zelfvergenoegd, maar brengen zelfveroordeling en nederigheid. De geest wordt aangespoord om elke scheidsmuur die vervreemding veroorzaakt heeft, neer te werpen. Kwaadspreken en verkeerde gedachten worden weggedaan. Zonden worden beleden en

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

vergeven. De vertederende genade van Christus komt in het hart en de liefde van Christus brengt een gezegende eenheid tot stand.

Wanneer op deze wijze de les van de dienst van voorbereiding wordt geleerd, ontstaat het verlangen naar een hoger geestelijk leven. Aan dit verlangen wil de goddelijke Getuige tegemoet komen. De ziel zal veredeld worden. Wij kunnen deelnemen aan het avondmaal met de zekerheid dat onze zonden zijn vergeven. De zonneschijn van Christus' gerechtigheid zal verstand en hart vervullen. Wij zien het Lam van God, dat de zonden der wereld wegneemt.

Voor hen die de geest van deze dienst beseffen, kan het nooit alleen maar een vormdienst worden. Gedurig wordt de les geleerd: „Dient elkander door de liefde.”¹ Christus leverde door het wassen van de voeten van de discipelen het bewijs dat Hij elke dienst wilde bewijzen, hoe nederig deze ook mocht zijn, waardoor zij erfgenamen met Hem zouden worden van de eeuwige rijkdom der hemelse schatten. Zijn discipelen beloven door deze instelling op gelijke wijze dat zij hun broeders willen dienen. Wanneer deze instelling op de juiste wijze wordt gevierd, worden Gods kinderen in een heilige verhouding gebracht om elkaar te helpen en tot zegen te zijn. Zij beloven dat hun leven gewijd zal zijn aan onzelfzuchtig dienen. Dit geldt niet alleen voor elkaar. Hun arbeidsterrein is even uitgestrekt als dat van de Meester. De wereld is vol mensen die onze hulp nodig hebben. De armen, de hulpelozen, de ongeletterden zijn overal aanwezig. Zij, die met Christus in de opperzaal zijn geweest zullen uitgaan om te dienen zoals Hij gediend heeft.

Jezus, die door allen gediend werd, kwam om allen te dienen. Omdat Hij allen heeft gediend, zal Hij opnieuw door allen gediend en geëerd worden. Wie deel wil hebben aan zijn goddelijke eigenschappen en met Hem wil delen in de vreugde bij het zien van verlostes mensen, moet zijn voorbeeld van onzelfzuchtig dienen navolgen.

Dit alles lag opgesloten in de woorden van Jezus: „Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb.” Dit was de bedoeling van de dienst die Hij heeft ingesteld. En Hij zegt: „Indien gij dit weet,” indien ge de bedoeling van mijn lessen kent, „zalig zijt gij als gij het doet.”

---

¹ Matteüs 20:28

² Matteüs 5:45

³ Matteüs 20:26

⁴ Galaten 5:13

„Tot mijn gedachtenis”

„De Here Jezus nam in de nacht waarin Hij werd overgeleverd, een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis. Evenzo ook de beker nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed; doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis. Want zo dikwijls als gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.”¹

Christus stond op het tijdstip van overgang tussen twee bedelingen en hun twee grote feesten. Hijzelf, het vlekkeloze Lam van God, stond op het punt Zich als een zondoffer aan te bieden. Op deze wijze zou Hij een eind maken aan het stelsel van zinnebeelden en vormen, dat gedurende vierduizend jaar hadden gewezen naar zijn dood. Terwijl Hij met zijn discipelen het Pascha gebruikte, stelde Hij daarvoor in de plaats de dienst in, die zou doen denken aan zijn grote offerande. Het nationale feest van de joden zou voor altijd voorbij zijn. De dienst, door Christus ingesteld, moest door zijn volgelingen in alle landen en in alle tijden worden waargenomen.

Het Pascha was ingesteld als een herinnering aan de bevrijding van Israël uit de slavernij van Egypte. God had geboden dat de geschiedenis van jaar tot jaar moest worden herhaald als de kinderen naar de betekenis van deze instelling zouden vragen. Op deze wijze zou de wonderbare verlossing altijd levendig in de gedachten van allen blijven. De instelling van het avondmaal was gegeven om te herinneren aan de grote verlossing, die het gevolg is van de dood van Christus. Deze instelling moet gevierd worden tot Hij wederkomt in macht en heerlijkheid. Het is het middel waardoor zijn machtig werk voor ons levend in onze herinnering blijft.

Ten tijde van de verlossing uit Egypte aten de Israëlieten het Paasmaal staande, de lendenen omgord, de staf in de hand, gereed voor de reis. De wijze waarop ze deze instelling herdachten was in overeenstemming met hun omstandigheden. Zij stonden op het punt het land van Egypte te verla-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs
26:20-29; Marcus 14:17-25; Lucas
22:14-23; Johannes 13:18-30

ten en hen wachtte een pijnlijke en moeizame reis door de woestijn. Maar in de dagen van Christus waren de omstandigheden gewijzigd. Nu hoefden zij niet te vrezen uit een vreemd land verjaagd te worden, want zij woonden in hun eigen land. In overeenstemming met de rust die zij genoten, nam het volk deel aan het Paasmaal in liggende houding. Rond de tafel werden banken geplaatst waarop de gasten aanlagen. Zij steunden op de linkerarm en hadden de rechterhand vrij om mee te eten. In deze houding kon een gast zijn hoofd leggen aan de borst van degene die boven hem zat. De voeten, die naar achteren uitstaken, konden gewassen worden door iemand die langs de buitenkant van de kring ging. Christus zit nog aan de tafel waarop het Paasmaal staat. De ongezuurde broden, die tijdens dit feest worden gebruikt, staan voor Hem. De wijn, die ongegist is, staat op tafel. Christus gebruikt deze symbolen om daarmee zijn eigen vlekkeloos offer aan te duiden. Niets wat bedorven was door gisting, het zinnebeeld van zonde en dood, kon een beeld zijn van het „onberispelijk en vlekkeloos Lam.”²

„En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zei: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk mijns Vaders.”

Judas, de verrader, was bij de avondmaalsdienst aanwezig. Hij ontving van Jezus de tekenen van zijn verbroken lichaam en zijn vergoten bloed. Hij hoorde de woorden: „Doet dit tot mijn gedachtenis.” Terwijl hij daar in de tegenwoordigheid van het Lam van God zat, dacht de verrader na over zijn eigen duistere plannen en koesterde sombere, wraakgierige gedachten. Tijdens de voetwassing had Christus duidelijk laten zien dat Hij de aard van Judas begreep. „Gij zijt niet allen rein”, had Hij gezegd. Deze woorden overtuigden de oneerlijke discipel dat Christus zijn verborgen bedoeling kende. Nu sprak Christus meer openlijk. Terwijl zij aan tafel zaten, zei Hij terwijl Hij zijn discipelen aankeek: „Ik spreek niet van u allen; Ik weet wie Ik heb uitgekozen; maar het schriftwoord moet vervuld worden: Hij die mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen Mij opgeheven.”

Zelfs nu verdachten de discipelen Judas nog niet. Maar zij zagen dat Christus diep bewogen was. Een voorgevoel van een of andere verschrikkelijke gebeurtenis waarvan zij de aard niet begrepen, hing als een wolk over hen. Terwijl zij zwijgend aten, zei Jezus: „Voorwaar Ik zeg u dat één van u Mij zal verraden.” Bij het horen van deze woorden werden zij aangegrepen door verbazing en ontsteltenis. Zij konden zich niet voorstellen hoe één van hen

“TOT MIJN GEDACHTENIS”

hun goddelijke Leraar verraderlijk kon behandelen. Waarom zouden zij Hem verraden? en aan wie? In wiens hart konden zulke plannen opkomen? Zeer zeker niet in één van de begunstigde twaalf, die boven anderen het voorrecht hadden gehad te luisteren naar zijn leer, die gedeeld hadden in zijn wondere liefde en voor wie Hij zoveel zorg had getoond door hen in nauwe gemeenschap met Hem te brengen.

Toen zij de betekenis van zijn woorden beseften en eraan dachten hoe waar zijn woorden altijd waren, werden zij overvallen door angst en wantrouwen aan zichzelf. Zij begonnen zich af te vragen of er in hun hart een gedachte leefde die tegen hun Meester was gericht. Pijnlijk getroffen stelde de een na de ander de vraag: „Ik ben het toch niet, Heer?” Alleen Judas zweeg. Johannes vroeg ten slotte ernstig verontrust: „Heer, wie is het?” En Jezus antwoordde: „Die zijn hand met Mij in de schotel heeft gedoopt, die zal Mij verraden. De Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven staat, doch wee die mens door wie de Zoon des mensen verraden wordt. Het ware voor die mens goed geweest als hij niet geboren was.” De discipelen hadden elkaar onderzoekend aangezien toen zij vroegen: „Ik ben het toch niet, Heer?” Nu trok het zwijgen van Judas aller ogen naar hem toe. Onder de verwarde vragen en uitroepen van verbazing had Judas niet het antwoord van Jezus op de vraag van Johannes gehoord. Nu echter vroeg hij, om aan de onderzoekende blikken van de discipelen te ontkomen, evenals zij dat hadden gedaan: „Ik ben het toch niet, Rabbi?” Ernstig antwoordde Jezus: „Gij hebt het gezegd.”

Verbaasd en verward omdat zijn plannen openbaar waren gemaakt, stond Judas haastig op om de zaal te verlaten. „Jezus dan zeide tot hem: Wat gij doen wilt, doe het met spoed . . . Hij nam dan het stuk brood en vertrok terstond. En het was nacht.” Het was nacht voor de verrader toen hij Jezus verliet en de duisternis buiten inging.

Tot op het moment dat Judas deze stap deed, was voor hem de mogelijkheid tot berouw niet uitgesloten. Maar toen hij de aanwezigheid van zijn Heer en zijn medediscipelen verliet, was de uiteindelijke beslissing genomen. Hij had de grens overschreden.

De lankmoedigheid van Jezus in zijn omgang met deze verzochte ziel was wonderbaar geweest. Alles was gedaan om Judas te kunnen redden. Nadat hij zich tweemaal had verbonden om zijn Heer te verraden, bood Jezus hem nogmaals de gelegenheid zich te bekeren. Christus gaf aan Judas het laatste, overtuigend bewijs van zijn goddelijkheid door de geheime plannen in het hart van de verrader te lezen. Voor de ontrouwe discipel was dit de laatste oproep tot berouw. Christus liet geen enkel middel onbeproefd. De golven van genade, teruggeworpen door koppige trots, kwamen terug in een sterker getij van verzachtende liefde. Maar hoewel

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Judas verbaasd en opgeschrikt was bij het openbaren van zijn schuld, werd zijn besluit des te vaster. Na het heilig avondmaal ging hij heen om het verraderswerk te voltooien.

Toen Christus een wee uitsprak over Judas, had Hij daarmee tevens een barmhartige bedoeling voor de discipelen. Zo gaf Hij hen het overtuigende bewijs van het feit dat Hij de Messias was. „Ik zeg het u eer het geschiedt,” zei Hij, „opdat gij, wanneer het geschiedt, gelooft dat IK BEN.” Als Jezus had gezwegen, alsof Hij schijnbaar onbekend was met wat Hem te wachten stond, hadden de discipelen kunnen denken dat hun Meester geen goddelijk vooruitziende blik had en verrast en verraden in handen van de moordlustige bende was gevallen. Een jaar daarvoor had Jezus de discipelen gezegd dat Hij twaalf had uitgekozen, en dat één een duivel was. Nu zouden zijn woorden tot Judas, die te kennen gaven dat de Meester volledig van zijn verraad op de hoogte was, het geloof van de ware volgelingen van Christus gedurende zijn vernedering sterken. En wanneer Judas aan zijn vreselijk einde gekomen was, zouden zij zich herinneren dat Jezus een wee over de verrader had uitgesproken.

De Heiland had nog een ander doel voor ogen. Hij had zijn dienstbetoon niet onthouden aan hem die Hij als een verrader kende. De discipelen begrepen zijn woorden tijdens de voetwassing niet: „Gij zijt niet allen rein.” Evenmin zijn woorden aan tafel: „Hij die mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen Mij opgeheven.”³ Maar toen later zijn betekenis duidelijk was geworden, konden zij nadenken over het geduld en de barmhartigheid van God tegenover hen die de ernstigste dwaling begingen.

Hoewel Jezus Judas van het begin af had gekend, waste Hij toch zijn voeten. De verrader genoot het voorrecht met Christus deel te nemen aan het avondmaal. Een lankmoedige Heiland stelde alles in het werk wat de zondaar ertoe zou kunnen brengen Hem aan te nemen, zich te bekeren en zich te laten reinigen van de smet van de zonde. Dit voorbeeld geldt voor ons. Als wij menen dat iemand dwaalt of zondigt, mogen wij ons niet van hem afkeren. Wij mogen ons niet zorgeloos van hem afwenden om hem een prooi te doen zijn van verzoeking of hem naar Satans strijdperk te drijven. Dit is niet de werkwijze van Christus. Hij waste de voeten van de discipelen omdat zij dwaalden en fouten maakten, en op één na kwamen allen zo tot inkeer.

Het voorbeeld van Christus verbiedt mensen uit te sluiten van het heilig avondmaal. Het is waar dat openlijke zonden de schuldige buitensluiten. Dit leert de Heilige Geest duidelijk.⁴ Maar daarbuiten mag niemand een oordeel vellen. God heeft niet aan mensen de beslissing overgelaten vast te stellen wie bij deze gelegenheden aanwezig mogen zijn. Wie kan het hart lezen? Wie kan het onkruid scheiden van de tarwe? „Een ieder beproeve

“TOT MIJN GEDACHTENIS”

zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.” Want „wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren.” „Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.”⁵

Als gelovigen samenkomen om het avondmaal te vieren, zijn boodschappers, onzichtbaar voor menselijke ogen, tegenwoordig. Het is mogelijk dat er een Judas in de bijeenkomst is, en als dat het geval is, zijn er ook boodschappers van de vorst der duisternis, want zij zijn bij allen die weigeren zich door de Heilige Geest te laten leiden. Ook hemelse engelen zijn tegenwoordig. Deze onzichtbare bezoekers zijn aanwezig bij alle dergelijke gelegenheden. Het is mogelijk dat in de gemeente mensen komen die in hun hart de waarheid niet dienen, die niet geheiligd zijn, maar die toch aan de dienst wensen deel te nemen. Zij mogen niet geweigerd worden. Er zijn getuigen aanwezig die tegenwoordig waren toen Jezus de voeten van de discipelen, ook die van Judas waste. Andere dan menselijke ogen sloegen het schouwspel gade.

Christus is daar door zijn Heilige Geest om het zegel te plaatsen op zijn eigen inzet. Hij is er om het hart te overtuigen en te verzachten. Aan zijn aandacht ontgaat geen enkele blik, geen gedachte aan berouw. Hij wacht op de berouwvolle zondaar die met een gebroken hart tot Hem komt. Alles is gereed om hem te ontvangen. Hij die de voeten van Judas heeft gewassen, verlangt ieders hart te reinigen van de smet der zonde.

Niemand moet zich uitsluiten van het avondmaal, omdat er mensen aanwezig kunnen zijn die onwaardig zijn. Op iedere discipel wordt een beroep gedaan om openlijk deel te nemen en zo te getuigen dat hij Christus als persoonlijke Verlosser aanneemt. Op deze door Hem ingestelde gelegenheden komt Christus samen met zijn volk en bezielt hen door zijn aanwezigheid. Harten en handen, die onwaardig zijn kunnen zelfs het avondmaal bedienen, maar toch is Christus er om zijn kinderen te dienen. Allen die komen, terwijl hun geloof is gericht op Hem, zullen rijk worden gezegend. Allen die deze momenten van goddelijk voorrecht verzuimen, lijden schade. Van hen kan met recht worden gezegd: „Gij zijt niet allen rein.”

Door samen met zijn discipelen het brood en de wijn te gebruiken, verbond Christus Zich met hen als hun Verlosser. Hij vertrouwde hun het nieuwe verbond toe, waardoor allen die Hem aanvaarden, kinderen Gods en mede-erfgenamen met Christus worden. Door dit verbond was elke zegen die God voor dit leven en voor de eeuwigheid kon geven, de hunne. Dit verbond zou bekrachtigd worden met het bloed van Christus. En de viering van het avondmaal moest de discipelen altijd weer het oneindig offer voor

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

ogen houden, dat voor elk van hen als deel van het grote geheel van de mensheid was gebracht.

Maar de avondmaalsdienst moest geen tijd van droefheid zijn. Dat was niet de bedoeling. Als de discipelen des Heren zich rondom zijn tafel scharen, moeten zij niet denken aan hun tekortkomingen en daarover klagen. Zij moeten niet stilstaan bij hun godsdienstige ervaringen uit het verleden, of deze nu verheffend of teneerdrakkend zijn geweest. Zij moeten niet terugdenken aan de geschillen met hun broeders. Dit alles ligt opgesloten in de dienst der nederigheid. Het zelfonderzoek, het belijden van schuld, het bijleggen van geschillen is achter de rug. Nu komen zij samen met Christus. Zij moeten niet staan in de schaduw van het kruis, maar in het reddende licht daarvan. Zij moeten zich openstellen voor de heldere stralen van de Zon der gerechtigheid. Met harten gereinigd door het kostbare bloed van Christus, in het vast bewustzijn van zijn onzichtbare tegenwoordigheid, moeten zij luisteren naar zijn woorden: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u.”⁶ Onze Heer zegt: Bedenk, als u van uw zonden overtuigd bent, dat Ik voor u gestorven ben. Denk bij verdrukking, beproeving en vervolging terwille van mijn naam en het evangelie aan mijn liefde die zo groot is, dat Ik voor u mijn leven heb gegeven. Als uw plicht zwaar en hard lijkt en uw lasten ondraaglijk schijnen, bedenk dan dat Ik om uwentwil het kruis heb verdragen en de schande heb veracht. Als uw hart terugdeinst voor het oordeel dat wacht, denk er dan aan dat uw Verlosser leeft om voor u te bidden.

De avondmaalsdienst wijst heen naar Christus' wederkomst en was bedoeld om deze hoop levendig te houden in de gedachten van de discipelen. Als zij bijeenkwamen om zijn dood te gedenken, herinnerden ze zich opnieuw dat „Hij een beker nam, de dankzegging uitsprak en hun die gaf en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk mijns Vaders.” In vervolging vonden zij troost in de hoop op de wederkomst van hun Heer. Voor hen was de gedachte van onschatbare waarde: „Zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.”⁷

Dit zijn de dingen die wij nooit mogen vergeten. De liefde van Jezus met zijn alles overheersende macht moet altijd levendig in onze herinnering blijven. Christus heeft deze dienst ingesteld opdat deze tot ons kan spreken van Gods liefde die voor ons tot uitdrukking is gebracht. Alleen door Christus is eenheid tussen ons en God mogelijk. De eenheid en liefde tussen broeders onderling moet gesterkt en vereeuwigd worden door de liefde van Jezus.

“TOT MIJN GEDACHTENIS”

Niets minder dan de dood van Christus kon zijn liefde tot een verzoening voor ons maken. Omdat Hij gestorven is, kunnen wij vol blijdschap uitzien naar zijn wederkomst. Zijn offer is het middelpunt van onze hoop. Hierop moeten wij ons geloof richten.

De inzetten die heenwijzen naar de vernedering en dood van onze Heer worden maar al te vaak als een vorm beschouwd. Ze zijn met een bepaalde bedoeling gegeven. Wij moeten worden aangespoord beslag te leggen op de verborgenheid der godzaligheid. Ieders voorrecht is om veel meer dan nu het geval is, het verzoenend lijden van Christus te bevatten. „Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft,” zo is de Zoon des mensen verhoogd, „opdat een ieder die gelooft in Hem eeuwig leven hebbe.”⁸ Wij moeten zien naar het kruis op Golgota, waaraan een stervende Heiland heeft gehangen. Onze eeuwige belangen eisen dat wij geloof tonen in Christus.

Onze Here heeft gezegd: „Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf . . . Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware drank.”⁹ Dit geldt voor ons stoffelijk lichaam. Zelfs dit aardse leven hebben wij te danken aan de dood van Christus. Het brood dat wij eten is met zijn verbroken lichaam gekocht. Het water dat wij drinken is gekocht met zijn vergoten bloed. Nooit eet iemand, hetzij heilige of zondaar, zijn dagelijks voedsel, of hij wordt gespijzigd met het lichaam en bloed van Christus. Op elk brood is het stempel van het kruis van Golgota gedrukt. Het wordt weerkaatst in elke waterbron. Dit alles heeft Christus onderwezen toen Hij de symbolen van zijn grote offer instelde. Het licht dat uitstraalt van de avondmaalsdienst in de opperzaal heiligt de voorzieningen voor ons dagelijks leven. De familiedis wordt als de tafel des Heren en iedere maaltijd een sacrament.

Hoeveel te meer gelden de woorden van Christus onze geestelijke natuur! Hij zegt: „Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven.” Door het leven aan te nemen dat voor ons aan het kruis op Golgota is gegeven, kunnen wij een geheiligd leven leiden. Wij ontvangen dit leven door zijn Woord aan te nemen, door de dingen te doen die Hij heeft geboden. Op deze wijze worden wij één met Hem. „Wie mijn vlees eet,” zegt Hij, „en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij.”¹⁰ Deze tekst geldt met name voor het avondmaal. Wanneer het geloof nadenkt over het grote offer van onze Here, neemt de ziel het geestelijk leven van Christus aan. Die persoon ontvangt geestelijke kracht bij ieder avondmaal. Deze dienst vormt een levende band waardoor de gelovige met Christus wordt verbonden, en door Christus met de Vader. Op bijzondere wijze vormt het avondmaal een verbinding tussen de afhanke-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

lijke mens en God.

Wanneer wij het brood en de wijn ontvangen, die Christus' verbroken lichaam en vergoten bloed symboliseren, wonen wij in gedachten het avondmaal in de opperzaal bij. Het is alsof wij ons in de hof bevinden, die gewijd is door de zielestrijd van Hem, die de zonden der wereld gedragen heeft. Wij zijn getuigen van de strijd waardoor onze verzoening met God tot stand gekomen is. Wij zien Christus als gekruisigd in ons midden.

Als wij opzien naar de gekruisigde Verlosser, begrijpen wij beter de grootte en betekenis van het offer, dat de Majesteit des hemels heeft gebracht. Het verlossingsplan wordt voor onze ogen verheerlijkt en de gedachte aan Golgota wekt in ons hart levende en heilige gevoelens. In ons hart en op onze lippen zal lof aan God en het Lam gevonden worden, want trots en zelfaanbidding kunnen niet wonen in het hart dat blijft denken aan het gebeuren op Golgota. Wie de onvergelykelijke liefde van de Heiland ziet, krijgt edeler gedachten, een reiner hart, een ander karakter. Hij zal uitgaan om een licht te zijn voor de wereld, om in zekere mate deze geheimzinnige liefde te weerspiegelen. Hoe meer wij nadenken over het kruis van Christus, des te meer zullen wij instemmen met de woorden van de apostel, als hij zegt: „Maar ik moge er voor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld.”¹¹

¹ 1 Korintiërs 11:23-26

² 1 Petrus 1:19

³ Johannes 13:11,18

⁴ 1 Korintiërs 5:11

⁵ 1 Korintiërs 11:28,27,29

⁶ Johannes 14:27

⁷ 1 Korintiërs 11:26

⁸ Johannes 3:14,15

⁹ Johannes 6:53-55

¹⁰ Johannes 6:54,56,57

¹¹ Galaten 6:14

„Uw hart worde niet ontroerd”

Terwijl Christus met goddelijke liefde en teder medeleven naar zijn discipelen keek, zei Hij: „Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt.” Judas had de opperzaal verlaten en Christus was alleen met de elf. Hij stond op het punt te spreken over zijn naderend afscheid van hen, maar eer Hij dit deed, wees Hij op het grote doel van zijn werk. Dit had Hij altijd voor ogen. Het was zijn blijdschap dat zijn vernedering en lijden de naam van zijn Vader zou verheerlijken. Hierop richt Hij eerst de gedachten van zijn discipelen.

Dan spreekt Hij hen aan met de tedere bewoording: „Kinderkens”, zei Hij, „nog een korte tijd ben Ik bij u; gij zult Mij zoeken en gelijk Ik de joden gezegd heb: Waar Ik heenga, kunt gij niet komen, zo spreek Ik thans ook tot nu.”

De discipelen konden zich niet verheugen toen zij dit hoorden. Vrees be kroop hen. Zij drongen dichter om de Heiland heen. Hun Meester en Heer, hun beminde Leraar en Vriend was hun meer waard dan het leven zelf. Bij al hun moeilijkheden hadden zij tot Hem opgezien om hulp, in verdriet en teleurstelling om troost. Nu zou Hij hen verlaten en eenzaam, afhankelijk achterlaten. Sombere voorgevoelens vervulden hun harten.

Maar de woorden van de Heiland tot hen waren vol hoop. Hij wist dat zij door de vijand zouden worden aangevallen en dat Satans sluwheid het meest succes heeft bij hen die terneergedrukt zijn door moeilijkheden. Daarom deed Hij hen de blik afwenden van de zichtbare dingen naar het onzichtbare¹. Hij wendde hun gedachten af van de aardse ballingschap naar het hemels tehuis.

„Uw hart worde niet ontroerd,” zei Hij; „gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen -- anders zou Ik het u gezegd hebben -- want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij moogt zijn waar Ik ben. En waar Ik heen ga, daarheen weet gij de weg.” Ter wille van u ben Ik naar de wereld gekomen. Ik werk

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Johannes 13:31-38, 14-17.

voor u. Als Ik heen ga, blijf Ik toch ijverig voor u werken. Ik ben in de wereld gekomen om Mij aan u te openbaren, opdat gij moogt geloven. Ik ga nu naar de Vader om samen met Hem voor u te werken. Het doel van het heengaan van Christus was het tegenovergestelde van hetgeen de discipelen vreesden. Het betekende geen definitieve scheiding. Hij ging heen om plaats voor hen te bereiden, opdat Hij kon wederkomen om hen tot Zich te nemen. Terwijl Hij woningen voor hen gereedmaakte, moesten zij karakters vormen naar Gods gelijkenis.

De discipelen waren nog verbijsterd. Tomas, die altijd door twijfel werd geplaagd, zei: „Here, wij weten niet waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg? Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij. Indien gij Mij kent, zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt Hem gezien.”

Er zijn niet vele wegen naar de hemel. Niet iedereen kan zijn eigen weg kiezen. Christus zegt: „Ik ben de weg . . . niemand komt tot de Vader dan door Mij.” Sedert het evangelie voor het eerst was verkondigd, toen in het paradijs werd gezegd dat het zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen, was Christus verhoogd als de weg, de waarheid en het leven. Hij was de weg toen Adam leefde, toen Abel het bloed van het geslachte lam als zinnebeeld van het bloed van de Verlosser voor Gods aangezicht bracht. Christus was de weg waardoor de patriarchen en de profeten waren behouden. Hij is de enige weg waardoor wij tot God kunnen gaan. „Indien gij Mij kent,” zei Christus, „zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt gij Hem gezien.” Maar nog steeds begrepen de discipelen het niet. „Here toon ons de Vader,” riep Filippus uit, „en het is ons genoeg.”

Verwonderd over zijn traagheid van begrip vroeg Christus met pijnlijke verbazing: „Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent ge Mij niet?” Is het mogelijk dat gij niet de Vader ziet in de werken, die Hij door Mij doet? Gelooft gij niet dat Ik ben gekomen om van de Vader te getuigen? „Hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader?” „Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.” Christus was God gebleven toen Hij mens werd. Hoewel Hij Zich had vernederd en de menselijke natuur had aangenomen, bezat Hij nog steeds zijn goddelijkheid. Alleen Christus kon de Vader aan de mensen openbaren en de discipelen hadden meer dan drie jaar het voorrecht gehad deze openbaring te aanschouwen.

„Gelooft Mij dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; of anders, geloof om de werken zelf.” Hun geloof kon veilig bouwen op de bewijzen die in de werken van Christus tot uiting kwamen, werken die niemand uit eigen kracht ooit had gedaan of kon doen. Christus' werken openbaarden zijn

“UW HART WORDE NIET ONTROERD”

goddelijkheid. Door Hem was de Vader geopenbaard.

Als de discipelen deze levende verbinding tussen de Vader en de Zoon zouden geloven, zou hun geloof niet bezwijken wanneer zij Christus zouden zien lijden en sterven om een verlorengaanse wereld te redden. Christus trachtte hen af te brengen van hun kleingeloof tot de ervaring die de hunne zou kunnen zijn als zij werkelijk beseften wat Hij was -- God in menselijk vlees. Hij wilde dat zij zouden zien dat hun geloof moest leiden tot God om daar verankerd te worden. Hoe ernstig en volhardend trachtte onze medelevende Heiland zijn discipelen voor te bereiden op de storm van verzoeking waardoor zij spoedig getroffen zouden worden! Hij wilde dat zij met Hem geborgen zouden zijn in God.

Terwijl Christus deze woorden sprak, lichtte Gods heerlijkheid op zijn gelaat en alle aanwezigen voelden een heilig ontzag terwijl ze gespannen naar zijn woorden luisterden. Hun harten werden nader tot Hem getrokken en naarmate zij in hechtere liefde tot Christus werden getrokken, werden zij ook tot elkaar gebracht. Zij voelden zich heel dicht bij God en beseften dat de woorden, waarnaar zij luisterden een boodschap voor hen waren van hun hemelse Vader.

„Voorwaar, voorwaar Ik zeg u,” vervolgde Christus, „wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen.” De Heiland verlangde vurig dat zijn discipelen zouden begrijpen met welk doel zijn goddelijkheid was verenigd met de menselijke natuur. Hij was naar de wereld gekomen om Gods heerlijkheid te openbaren, opdat de mens door de vernieuwende kracht daarvan zou worden verheven. God openbaarde Zich in Hem opdat Hij in hun geopenbaard kon worden. Jezus openbaarde geen eigenschappen en oefende geen kracht uit die de mens door geloof in Hem niet zou kunnen bezitten. Al zijn volgelingen kunnen zijn volmaakte menselijke natuur bezitten als zij zich evenals Hij deed aan God willen onderwerpen.

„En grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader.” Hiermee bedoelde Christus niet dat het werk van de discipelen van verhevener aard zou zijn dan zijn werk, maar dat het uitgestrekter zou zijn. Hij sprak niet alleen over het doen van wonderen, maar over alles wat zou plaatsvinden onder de invloed van de Heilige Geest.

Na de hemelvaart van de Heer ondervonden de discipelen de vervulling van zijn belofte. De kruisiging, opstanding en hemelvaart van Christus waren voor hen een levende werkelijkheid. Zij zagen dat de profetieën letterlijk in vervulling waren gegaan. Zij onderzochten de Schriften en aanvaardden deze met een geloof en zekerheid die ze voordien niet kenden. Zij wisten dat de goddelijke Leraar Degene was, die Hij gezegd had. Als zij hun ervaring vertelden en Gods liefde prezen, werden de harten van de mensen verzacht en velen geloofden in Jezus.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

De belofte van de Heiland aan zijn discipelen geldt ook voor zijn gemeente tot aan het einde. Het was niet Gods bedoeling dat zijn wondere plan om de mensen te verlossen slechts geringe resultaten zou hebben. Allen die willen werken zonder te vertrouwen op wat zij zelf kunnen doen, maar in wat God voor en door hen kan doen, zullen de vervulling van zijn belofte ervaren. „Grotere nog dan deze zal hij doen,” zegt Jezus, „want Ik ga tot de Vader.”

Nog steeds waren de discipelen niet bekend met de onbegrensde hulpmiddelen en de macht van de Heiland. Hij zei tot hen: „Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn naam.”² Hij maakte duidelijk dat het geheim van hun succes zou liggen in het vragen om kracht en genade in zijn naam. Hij zou bij de Vader zijn om voorbede voor hen te doen. Het gebed van de nederige smekeling brengt Hij terwille van die mens als zijn eigen verlangen. Elk oprecht gebed wordt in de hemel gehoord. Wellicht wordt het niet vloeiend onder woorden gebracht, maar als het van harte wordt opgezonden, zal het opstijgen naar het heiligdom waar Jezus dienst doet en Hij zal het voor de Vader brengen zonder een onbeholpen stamelend woord, schoon en welriekend met de wierook van zijn eigen volmaaktheid.

De weg van oprechtheid en reinheid is niet vrij van hindernissen, maar in elke moeilijkheid moeten we een oproep tot gebed ontdekken. Er leeft niemand die zijn kracht niet van God heeft ontvangen en de bron waaruit deze kracht komt, staat open voor de zwakste mens. „Wat gij ook vraagt in mijn naam,” zei Jezus, „Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen.”

Christus gebod zijn discipelen te bidden in zijn naam. Zijn volgelingen moeten in zijn naam voor God staan. Door de waarde van het offer dat voor hen is gebracht, hebben zij waarde in Gods oog. Zij worden kostbaar geacht door de toegerekende rechtvaardigheid van Christus. Ter wille van Christus vergeeft de Here hen die Hem vrezen. Hij ziet in hen niet de verdorvenheid van de zondaar, maar herkent in hen het beeld van zijn Zoon, in wie zij geloven.

De Here is teleurgesteld als zijn volk een geringe dunk van zichzelf heeft. Hij wil dat zijn uitverkoren erfdeel zich schat naar de prijs die Hij voor hen heeft betaald. God verlangde naar hen, anders zou Hij zijn Zoon niet hebben gezonden om hen tegen zo'n hoge prijs te verlossen. Hij wil hen gebruiken en is blij als zij grote dingen van Hem vragen opdat zij zijn naam kunnen groot maken. Zij mogen grote dingen verwachten als zij geloven in zijn beloften.

Maar bidden in de naam van Christus betekent veel. Het wil zeggen dat wij zijn karakter aanvaarden, zijn geest openbaren en de werken doen die Hij

"UW HART WORDE NIET ONTROERD"

gedaan heeft. De belofte van de Helland is gegeven op bepaalde voorwaarden. „Wanneer gij Mij liefhebt,” zegt Hij, „zult gij mijn geboden bewaren.” Hij redt de mensen niet in, maar van de zonde. Zij die Hem liefhebben, zullen hun liefde tonen door te gehoorzamen.

Alle ware gehoorzaamheid komt voort uit het hart. Christus werkte van barte. Als wij erin toestemmen, zal Hij Zich zo zeer vereenzelvigen met ons denken en doen, zo zeer onze harten en onze geest vormen overeenkomstig zijn wil, dat wij door Hem te gehoorzamen slechts datgene doen waartoe we ons gedrongen voelen. De wil, die veredeld en geheiligd is, zal zijn grootste behagen vinden in het dienen van God. Als wij God kennen zoals wij Hem mogen kennen, zal ons leven een leven van voortdurende gehoorzaamheid zijn. Door het karakter van Christus naar waarde te schatten, door omgang met God zal de zonde door ons worden gehaat.

Zoals Christus als mens de wet naleefde, kunnen wij dat doen als wij beslag leggen op zijn kracht. Maar we mogen de verantwoordelijkheid van onze plicht niet op anderen schuiven en wachten tot zij ons zeggen wat wij moeten doen. Wij kunnen niet op mensen vertrouwen om ons raad te geven. De Here wil ons even bereidwillig wijzen op onze plicht als Hij dat aan een ander wil doen. Als wij in geloof tot Hem komen, zal Hij zijn verborgenheden aan ons persoonlijk bekend maken. Onze harten zullen branden in ons als iemand ons nadert om met ons te spreken, zoals Hij dat met Henoeh heeft gedaan. Zij die zich voornemen niets te doen wat God kan mishagen, zullen precies weten wat te doen nadat zij hun problemen aan God hebben voorgelegd. Ze zullen niet alleen wijsheid, maar ook kracht ontvangen. Ze zullen kracht om te gehoorzamen en om te dienen ontvangen zoals Christus heeft beloofd. Wat Christus heeft ontvangen – „alle dingen” om aan de noden van de gevallen mensheid tegemoet te komen -- kreeg Hij als Hoofd en Vertegenwoordiger van het menselijk geslacht. „En wij ontvangen van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht.”³

Eer Christus Zichzelf als offer bracht, wilde Hij de noodzakelijkste en volmaakste gave geven aan zijn volgelingen, een gave die de onuitputtelijke bronnen van genade binnen hun bereik zou brengen. „Ik zal de Vader bidden,” zei Hij, „en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn. Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.”⁴

Voordien was de Geest reeds in de wereld. Van het begin van het verlossingswerk had Hij gewerkt aan de harten van de mensen. Maar toen Christus op aarde was, hadden de discipelen geen andere helper gevraagd. Zij zouden pas behoefte voelen aan de Geest als zij de aanwezigheid van

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Christus zouden missen. Dan zou Hij komen.

De Heilige Geest is de Vertegenwoordiger van Christus, maar Hij is ontdaan van de persoonlijkheid van de mens en is daarvan onafhankelijk. Omdat Christus de menselijke natuur bezat, kon Hij persoonlijk niet overal tegelijk zijn. Daarom was het in hun belang dat Hij naar de Vader zou gaan en de Geest zou zenden als zijn opvolger op aarde. Niemand zou dan enig voordeel hebben als gevolg van de plaats waar hij zou wonen of door persoonlijk contact met Christus. Door de Geest zou de Heiland voor allen bereikbaar zijn. In deze betekenis zou Hij dichter bij hen zijn dan wanneer Hij niet naar de hemel was gegaan.

„Wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.” Jezus kende de toekomst van zijn discipelen. Hij zag hoe de een op het schavot werd gebracht, een ander naar het kruis, een derde verbannen naar een rotsachtig eiland, weer anderen vervolgd en gedood. Hij bemoedigde hen met de belofte dat Hij in elke beproeving bij hen zou zijn. Die belofte heeft niets van zijn kracht verloren. De Heer weet alles van zijn getrouwe dienstknechten die terwille van Hem zich bevinden in gevangenschappen of die naar eenzame eilanden zijn verbannen. Hij troost hen door zijn tegenwoordigheid. Als de gelovige terwille van de waarheid staat voor de rechtbank van onrechtvaardige rechters, staat Christus naast hem. Alle smaad die hem treft, treft Christus. Telkens weer wordt Christus veroordeeld in de gedaante van zijn discipelen. Als iemand binnen de muren van een gevangenis wordt opgesloten, verblijdt Christus het hart met zijn liefde. Als iemand moet sterven om zijn naam, zegt Christus: „Ik ben . . . de levende en Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk.”⁵ Het leven dat voor Mij als offer wordt gebracht, wordt bewaard voor de eeuwige heerlijkheid.

De Trooster zal altijd en overal, bij verdriet en beproeving, als alles donker en de toekomst verward lijkt en wij ons hulpeloos en alleen voelen, gezonden worden als antwoord op het gelovig gebed. Het is mogelijk dat de omstandigheden ons scheiden van aardse vrienden, maar geen enkele omstandigheid, geen enkele afstand kan ons scheiden van de hemelse

Jezus sprak de wens uit dat zijn volgelingen een hechte onderlinge band zouden bezitten en zouden worden “tot één kudde”.

„UW HART WORDE NIET ONTROERD“

Trooster. Waar wij ook zijn, waarheen wij ook gaan, Hij is altijd naast ons om ons te steunen, te helpen en te bemoedigen.

De discipelen begrepen nog steeds de woorden van Christus niet in hun geestelijke betekenis en weer maakte Hij zijn bedoeling duidelijk. Door de Geest, zei Hij, zou Hij Zich aan hen openbaren. „De Trooster, de Heilige Geest, die de Vader u zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren.“ U zult niet langer zeggen: Ik begrijp het niet. Niet langer zult u zien in een spiegel, in raadsels. U zult kunnen vatten, met alle heiligen, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is en de liefde kennen van Christus, die de kennis te boven gaat.⁶

De discipelen moesten getuigen van het leven en werk van Christus. Hij zou door hun woorden spreken tot alle volken op aarde. Maar door de vernedering en dood van Christus zouden zij een grote beproeving en teleurstelling moeten doormaken. Opdat na deze ervaring hun woorden juist zouden zijn, beloofde Jezus dat de Trooster hen te binnen zou brengen „al wat Ik u gezegd heb.“

„Nog veel heb Ik u te zeggen“, vervolgde Hij, „maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen.“ Jezus had voor zijn discipelen een groot vlak van waarheid geopend. Maar het zou voor hen uiterst moeilijk zijn om zijn lessen gescheiden te houden van de overleveringen en inzettingen van de schriftgeleerden en Farizeeën.

Zij hadden geleerd om de leer van de rabbi's te aanvaarden als Gods stem en deze opvoeding had nog steeds macht over hun geest en vormde hun gedachten. Aardse meningen en tijdelijke zaken namen nog een belangrijke plaats in hun denken in. Zij begrepen niet de geestelijke natuur van het koninkrijk van Christus, hoewel Hij het zo vaak aan hen had verklaard. Hun gedachten waren verward. Zij begrepen niet de waarde van de Schriften die Christus hun voorhield. Veel van zijn lessen schenen vrijwel geheel aan hen verspild. Jezus begreep dat ze de juiste betekenis van zijn woorden

De Olijfberg waar zich een zo belangrijk gedeelte van het drama van het lijden van Christus voltrok.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

nog niet konden vatten. Veel van de dingen die de discipelen niet konden begrijpen, liet Hij onuitgesproken. De Geest zou hen ook deze dingen duidelijk maken. De Geest moest hun verstand verlichten, zodat zij hemelse dingen naar waarde konden schatten. „Wanneer Hij komt, de Geest der waarheid,” zei Jezus, „zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid.”

De Trooster wordt „de Geest der waarheid” genoemd. Het is zijn werk de waarheid te omschrijven en te verdedigen. Hij woont eerst in het hart als de Geest der waarheid en wordt op deze wijze de Trooster. In de waarheid schuilt troost en vrede. Werkelijke vrede of troost is in de leugen niet te vinden. Satan krijgt macht over de geest door onjuiste theorieën en overleveringen. Door de mens valse maatstaven voor te houden, misvormt hij het karakter. De Heilige Geest spreekt tot het verstand door de Schriften en maakt dat de waarheid doordringt in het hart. Op deze wijze brengt Hij dwaling aan het licht en verdrijft deze uit het leven. Door de Geest der waarheid, die door Gods Woord werkt, onderwerpt Christus zijn uitverkoren volk aan Zich.

Jezus trachtte door het beschrijven van het werk van de Heilige Geest voor zijn discipelen hen te inspireren met de blijdschap en hoop die in zijn eigen hart leefde. Hij was blij over de overvloedige hulp die Hij zijn gemeente had geschonken. De Heilige Geest was de grootste van alle gaven die Hij van zijn Vader kon vragen voor de verheffing van zijn volk. De Geest zou gegeven worden als een wederbarende kracht. Zonder deze kracht zou het offer van Christus geen waarde hebben gehad. De macht van het kwaad was door de eeuwen heen sterker geworden en de onderwerping van de mens aan deze satanische gevangenschap was verbazingwekkend. De zonde kon alleen weerstaan en overwonnen worden met de hulp van de derde Persoon van de Godheid die niet met beperkte kracht, maar in de volheid van goddelijke macht zou komen. De Geest bekrachtigt wat door de Verlosser der wereld is bewerkt. Door de Geest wordt het hart gereinigd. Door de Geest heeft de gelovige deel aan de goddelijke natuur.

Christus heeft zijn Geest gegeven als een goddelijke macht om alle geërfde en aangekweekte neigingen tot het kwaad te overwinnen en zijn eigen karakter op de gemeente te drukken. Jezus had van de Geest gezegd: „Hij zal Mij verheerlijken.” De Heiland was gekomen om de Vader te verheerlijken door het openbaren van zijn liefde. Zo zou de Geest Christus verheerlijken door zijn genade aan de wereld te openbaren. Gods beeld moet in de mens worden hersteld. De eer van God en van Christus zijn betrokken in het volmaken van het karakter van zijn volk.

„Als Hij (de Geest der waarheid) komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel.” De verkondiging van het Woord zal nutteloos zijn zonder de gedurige aanwezigheid en hulp van de

“UW HART WORDE NIET ONTROERD”

Heilige Geest. Hij is de enige succesvolle Leraar van de goddelijke waarheid. Slechts als de waarheid gepaard gaat met de Geest wordt het geweten gewekt of het leven veranderd. Men kan Gods Woord naar de letter verklaren en vertrouwd zijn met zijn geboden en beloften, maar als de Heilige Geest geen nadruk legt op de waarheid, zal niemand op de Rots vallen om gebroken te worden. Geen enkele scholing, geen enkel voordeel, hoe groot ook kan iemand tot een licht voor de wereld maken zonder de medewerking van Gods Geest. Het zaaien van het zaad van het evangelie kan alleen succes hebben als het zaad tot leven gewekt wordt door de dauw van de hemel. De Heilige Geest daalde neer op de biddende apostelen eer één evangelieprediking was verkondigd na de hemelvaart van Jezus, eer één boek van het Nieuwe Testament was geschreven. Toen getuigden hun vijanden van hen: „Gij hebt Jeruzalem vervuld met uw leer.”

Christus heeft de gave van de Heilige Geest aan zijn gemeente beloofd en deze belofte geldt evengoed voor ons als voor de eerste discipelen. Maar evenals aan elke andere belofte is ook aan deze een voorwaarde verbonden. Velen geloven de belofte des Heren en beweren er aanspraak op te maken. Zij spreken over Christus en over de Heilige Geest, maar worden er niet anders van. Zij geven zich niet over om zich te laten leiden en beheersen door Gods macht. Wij kunnen de Heilige Geest niet gebruiken. Deze moet ons gebruiken. God werkt door de Geest in zijn volk naar zijn welbehagen. Velen willen zich echter hieraan niet onderwerpen. Zij willen hun eigen leven besturen. Daarom ontvangen zij de hemelse gave niet. Alleen zij die ootmoedig op God wachten, die uitzien naar zijn leiding en genade, ontvangen de Geest. Gods macht wacht op hun vragen en aanvaarden. Deze beloofde zegen waarop men in geloof aanspraak maakt, heeft alle andere zegeningen als gevolg. Deze zegen wordt gegeven naar de rijkdom van Christus' genade en Hij staat gereed iedereen te geven naarmate men kan ontvangen.

In zijn gesprek met zijn discipelen maakte Jezus geen droevige toespelingen op zijn eigen lijden en sterven. Hij liet hen een erfenis van vrede na. Hij zei: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u! Niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.”

Voordat zij de opperzaal verlieten, ging de Heiland de discipelen voor in een loflied. Zijn stem werd gehoord, niet in een droeve klaagzang, maar in de vreugdevolle tonen van het loflied op het Pascha:

„Looft de Heer, alle gij volken, prijst Hem, alle gij natiën; want zijn goeder-tierenheid is machtig over ons, en des Heren trouw is tot in eeuwigheid. Halleluja.”*

Na de lofzang vertrokken zij. Zij zochten hun weg door de drukke straten

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

en gingen de stadspoort uit naar de Olijfberg. Langzaam liepen zij voort, terwijl ieder bezig was met zijn eigen gedachten. Toen zij begonnen af te dalen naar de berg, zei Jezus op diep bedroefde toon: „Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat geschreven: Ik zal de Herder slaan en de schapen der kudde zullen verstrooid worden.”⁹ Bedroefd en verbaasd luisterden de discipelen. Zij herinnerden zich dat in de synagoge te Kafarnaüm, toen Christus over Zichzelf sprak als het Brood des levens, velen zich hadden geërgerd en zich van Hem hadden afgewend. Maar de twaalf hadden zich niet ontrouw getoond. Petrus had namens zijn broeders gesproken en zijn trouw aan Christus betuigd. Toen had de Heiland gezegd: „Heb Ik u niet twaalven uitgekozen? Een één van u is een duivel.”¹⁰ In de opperzaal had Jezus gezegd dat één van de twaalf Hem zou verraden en dat Petrus Hem zou verloochenen. Maar nu waren zijn woorden bedoeld voor hen allen.

Nu wordt de stem van Petrus gehoord die heftig protesteert: „Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik zeker niet!” In de opperzaal had hij gezegd: „Ik zal mijn leven voor u inzetten.” Jezus had hem gewaarschuwd dat hij nog diezelfde nacht zijn Heiland zou verloochenen. Nu herhaalt Christus de waarschuwing: „Voorwaar Ik zeg u: Heden, in deze nacht, voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.” Maar Petrus zei steeds heftiger: „Al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Evenzo spraken zij ook allen.”¹¹ In hun zelfvertrouwen loochenden zij de herhaalde uitspraak van Hem die alles weet. Zij waren niet voorbereid op de beproeving. Als de verzoeking hen zou overvallen, zouden zij hun eigen zwakheid begrijpen.

Toen Petrus zei dat hij zijn Heer zou volgen in de gevangenis en in de dood meende hij ieder woord, maar hij kende zichzelf niet. In zijn hart waren verborgen elementen van het kwaad, waaraan door de omstandigheden leven zou worden ingeblazen. Deze zouden zijn eeuwige ondergang blijken, als hij zich niet van dit gevaar bewust zou worden. De Heiland zag in hem een eigenliefde en zelfverzekering die zijn liefde voor Christus zelfs overtroffen. In zijn leven had zich veel zwakheid, niet-uitgeroeide zonde, zorgeloosheid van geest, een ongeheiligd karakter en een zich onnodig in verzoeking begeven geopenbaard. De ernstige waarschuwing van Christus was een oproep tot zelfonderzoek. Petrus moest leren minder op zichzelf te vertrouwen en een groter geloof tonen in Christus. Als hij nederig aan deze waarschuwing gehoor had geschonken, zou hij een beroep hebben gedaan op de Herder der kudde om zijn schaap te beschermen. Toen hij op het meer van Galilea op het punt stond te verdrinken, riep hij uit: „Here, red mij!”¹² Christus had toen zijn hand uitgestrekt om de hand van Petrus te grijpen. Als hij nu tot Jezus had geroepen: Bewaar mij voor

“UW HART WORDE NIET ONTROERD”

mijzelf, zou Jezus hem bewaard hebben. Maar Petrus had het gevoel dat hij gewantrouwd werd en vond dit pijnlijk. Hij voelde zich reeds geërgerd en volhardde nu nog meer in zijn zelfvertrouwen.

Vol ontferming ziet Jezus naar zijn discipelen. Hij kan hen niet voor de beproeving sparen, maar laat hen toch niet troosteloos achter. Hij geeft hen de verzekering dat Hij de kluisters van het graf zal verbreken en dat zijn liefde voor hen niet zal ophouden. „Nadat Ik zal zijn opgewekt,” zegt Hij, „zal Ik u voorgaan naar Galilea.”¹³ Voordat zij Hem hebben verloochend, hebben zij reeds de verzekering dat zij vergeving hebben ontvangen. Na zijn dood en opstanding wisten zij dat ze vergeving hadden ontvangen en dat Christus hen liefhad.

Jezus en de discipelen waren op weg naar Getsémané, aan de voet van de Olijfberg, een stille plaats waar Hij vaak was geweest om te mediteren en te bidden. De Heiland had aan zijn discipelen zijn zending naar de wereld duidelijk gemaakt. Hij had gesproken over de geestelijke band met Hem die zij moesten onderhouden. Nu verduidelijkt Hij zijn les. De maan schijnt helder en toont Hem een bloeiende wijnstok. Hij vestigt de aandacht van de discipelen op deze wijnstok, die Hij als een symbool gebruikt.

„Ik ben de ware wijnstok,” zegt Hij. In plaats van de sierlijke palm, de trotse ceder of de sterke eik te nemen, kiest Jezus de wijnstok met zijn ranken als beeld van Zichzelf. De palm, de ceder en de eik staan alleen. Zij hebben geen steun nodig. Maar de wijnstok slingert zich om het latwerk en klimt zo naar boven. Zo was Christus als mens afhankelijk van Gods kracht. „Ik kan van Mijzelf niets doen,” had hij gezegd.¹⁴

„Ik ben de ware wijnstok.” De joden hadden de wijnstok altijd beschouwd als de edelste onder de planten en een zinnebeeld van alles wat machtig, voortreffelijk en vruchtbaar was. Israël was voorgesteld als een wijnstok, door God in het Beloofde Land geplant. De joden baseerden hun hoop op de zaligheid op het feit dat zij met Israël verbonden waren. Maar Jezus zegt: Ik ben de ware wijnstok. Meen niet dat gij door verbonden te zijn met Israël deel hebt aan het leven van God en erfgenamen zijt van zijn belofte. Alleen door Mij ontvangt gij geestelijk leven.

„Ik ben de ware wijnstok, en mijn Vader is de Landman.” Onze hemelse Vader had deze vruchtbare wijnstok geplant op de heuvels van Palestina en Hijzelf was de Landman. Velen voelden zich aangetrokken tot de schoonheid van deze Wijnstok en noemden Hem van hemelse oorsprong. Maar voor de leiders in Israël was hij als een wortel uit dorre aarde. Zij namen de plant, verbraken en vertraptten hem onder hun zondige voeten. Het was hun bedoeling deze plant voor altijd te vernietigen. Maar de hemelse Landman had zijn plant nooit uit het oog verloren. Nadat de mensen dachten dat zij hem hadden gedood, nam Hij hem en plantte hem

opnieuw aan de andere zijde van de muur. De wijnstok zou niet langer zichtbaar zijn. Hij was verborgen voor de ruwe aanvallen van de mensen. Maar de takken van de Wijnstok hingen over de muur. Zij moesten de Wijnstok vertegenwoordigen. Door hen konden andere takken op de Wijnstok worden geënt. Van de ranken plukte men de vruchten. Er is een oogst geweest waarvan de voorbijgangers hadden geplukt.

„Ik ben de Wijnstok, gij zijt de ranken,” zei Christus tot de discipelen. Hoewel Hij spoedig van hen zou worden weggenomen, zou hun geestelijke verbondenheid met Hem onveranderd blijven. De eenheid van de rank met de Wijnstok was volgens Hem het zinnebeeld van de band tussen Christus en hen. De loot wordt geënt op de levende wijnstok en vergroeit heel geleidelijk met de wijnstok zelf. Het leven van de wijnstok wordt het leven van de rank. Op gelijke wijze krijgt de mens die dood is in overtredingen en zonden, leven door het verbonden zijn met Christus. Deze eenheid komt tot stand door geloof in Hem als een persoonlijke Verlosser. De zondaar verenigt zijn zwakheid met de kracht van Christus, zijn leegte met de volheid van Christus, zijn zwakheid met de blijvende kracht van Christus. Dan leeft in hem het gevoel van Christus. De menselijkheid van Christus heeft zich verbonden met onze menselijkheid en zo is deze verbonden met het goddelijke. Op deze wijze krijgt de mens door de Heilige Geest deel aan de goddelijke natuur. Hij wordt aangenomen in de Geliefde.

Wanneer deze eenheid eenmaal met Christus tot stand is gekomen, moet ze onderhouden worden. Christus zegt: „Blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.” Dit is geen toevallige aanraking, geen verbinding voor nu en dan. De rank wordt deel van de levende wijnstok. Het doorgeven van leven, kracht en vruchtbaarheid van de wortel naar de takken is ongehinderd en ononderbroken. Los van de wijnstok kan de rank niet in leven blijven. Evenmin, zei Jezus, kunt gij zonder Mij leven. Het leven dat gij van Mij hebt ontvangen kan alleen bewaard blijven door een voortdurend contact. Zonder Mij kunt gij geen enkele zonde overwinnen, aan geen enkele verzoeking weerstand bieden.

„Blijft in Mij, gelijk Ik in u.” In Christus blijven wil zeggen steeds zijn Geest ontvangen, een leven leiden van onvoorwaardelijke overgave aan zijn dienst. De verbinding tussen de mens en zijn God moet voortdurend open zijn. Zoals de rank van de wijnstok steeds haar sappen onttrekt aan de wijnstok, moeten wij ons vastklemmen aan Jezus en in geloof de kracht en volmaaktheid van zijn karakter ontvangen.

De wortels zenden hun voedsel door de ranken naar het uiterste puntje van de takken. Zo geeft Christus zijn geestelijke kracht aan iedere gelovige. Zolang de mens met Christus verbonden is, bestaat er geen gevaar dat hij

„UW HART WORDE NIET ONTROERD”

zal verdorren of afsterven.

Het leven van de wijnstok zal blijken uit de geurige vrucht aan de ranken. „Wie in Mij blijft,” zei Jezus, „en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.” Wanneer wij leven door geloof in Gods Zoon zal de vrucht des Geestes gezien worden in ons leven. Er zal niet één gemist worden.

„Mijn Vader is de Landman. Elke rank aan Mij die geen vrucht draagt, neemt Hij weg.” Hoewel de rank zo op het oog gezien met de wijnstok is verbonden, is het mogelijk dat er geen vitale verbinding is. Dan is er geen groei of vruchtbaarheid. Zo is het mogelijk dat er een schijnbare verbondenheid is met Christus zonder dat men werkelijk door geloof met Hem verenigd is. Mensen worden leden van de gemeente door het belijden van hun geloof, maar het karakter en het gedrag laten zien of zij met Christus verbonden zijn. Als zij geen vrucht dragen, zijn het geen goede ranken. Het feit dat zij los staan van Christus betekent een ondergang, even werkelijk als dit wordt voorgesteld door de dode ranken. „Wie in Mij niet blijft,” zei Christus, „is buitengeworpen als de rank en is verdord en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand.”

„Elke rank die wel vrucht draagt, snoeit Hij opdat zij meer vrucht drage.” Van de twaalf die Jezus waren gevolgd, zou één als een verdorde rank worden weggedaan. De anderen zouden het snoeimes van de bittere beproeving moeten ervaren. Ernstig en teder maakte Jezus het doel van de landman duidelijk. Het snoeien zal pijn veroorzaken, maar de Vader hanteert het mes. Hij werkt niet ruw of onverschillig. Sommige takken hangen op de grond. Deze moeten worden losgemaakt van de aardse steunpunten waaraan zij zich vastklemmen. Zij moeten naar boven reiken en zich vastklemmen aan God. Het overtollig gebladerte dat de levensstroom aan de vrucht onttrekt, moest worden weggesnoeid. De al te weelderige groei moet worden weggesneden om plaats te maken voor de genezende stralen van de Zon der gerechtigheid. De landman snoeit alles wat schade kan brengen weg, opdat de vrucht rijker en overvloediger kan zijn.

„Hierin is mijn Vader verheerlijkt,” zei Jezus, „dat gij veel vrucht draagt.” God wil door u de heiligheid, weldadigheid en het medeleven van zijn eigen karakter openbaren. Toch zegt de Heiland niet tot zijn discipelen dat zij moeten werken om vrucht te dragen. Hij zegt dat zij in Hem moeten blijven. „Indien gij in Mij blijft,” zegt Hij, „en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt en het zal u geworden.” Christus woont door het Woord in zijn volgelingen. Deze vitale eenheid wordt voorgesteld door het eten van zijn vlees en het drinken van zijn bloed. De woorden van Christus zijn geest en leven. Als u ze ontvangt, ontvangt u het leven van de Wijnstok. U leeft van

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

alle woord dat uit de mond Gods uitgaat.¹⁵ Het leven van Christus in u brengt dezelfde vrucht voort als dat in Hem het geval was. Door in Christus te leven, u aan Christus vast te klemmen, door Christus te worden ondersteund en voedsel van Hem te ontvangen draagt u dezelfde vrucht als Christus.

Tijdens dit laatste samenzijn met zijn discipelen uitte Christus het grote verlangen dat zij elkander zouden liefhebben zoals Hij hen had liefgehad. Telkens weer had Hij het hierover. „Dit gebied Ik u,” zei Hij herhaaldelijk, „dat gij elkander liefhebt.” Zijn eerste gebod in de opperzaal was: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u heb liefgehad, dat gij ook elkander liefhebt.” Voor de discipelen was dit een nieuw gebod, want zij hadden elkaar niet liefgehad zoals Christus hen had liefgehad. Hij zag dat nieuwe gedachten en drijfveren hen moesten gaan beheersen, dat zij nieuwe beginselen moesten beoefenen en dat zij door zijn leven en sterven een nieuwe opvatting over liefde zouden krijgen. Het gebod om elkaar lief te hebben kreeg een nieuwe betekenis in het licht van zijn zelfopoffering. Heel het werk van de genade is één aanhoudende liefdedienst, een zelfverloochenende, zelfopofferende inspanning. Elk uur van Christus' leven op aarde vloeide Gods liefde in onweerstaanbare stromen door Hem. Allen die zijn Geest bezitten zullen liefhebben zoals Hij heeft liefgehad. Hetzelfde beginsel waardoor Christus gedreven werd zal hen aansporen bij alles wat zij voor en met elkaar doen.

Deze liefde is het bewijs van hun discipelschap. „Hieraan zullen allen weten dat gij discipelen van Mij zijt,” zei Jezus, „indien gij liefde hebt onder elkander.” Wanneer mensen met elkaar zijn verbonden, niet door geweld of door eigenbelang maar door liefde, tonen zij de uitwerking van een invloed die boven menselijke invloeden staat. Waar deze eenheid bestaat is deze het bewijs dat Gods beeld in de mens wordt hersteld, dat een nieuw levensbeginsel is ingeplant. Daaruit blijkt dat in de goddelijke natuur kracht bestaat om weerstand te bieden aan de bovennatuurlijke krachten van het kwaad, en dat Gods genade de zelfzuchtige gedachten in het natuurlijke hart onderwerpt.

Als deze liefde in de gemeente zichtbaar is, zal ze zeker Satans toorn opwekken. Christus heeft zijn discipelen geen gemakkelijke weg voorgesteld. „Indien de wereld u haat,” zei Hij, „weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld. Gedenkt het woord dat Ik tot u gesproken heb: Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren. Maar dit alles zullen zij u aandoen om mijn

"UW HART WORDE NIET ONTROERD"

naam, want zij kennen Hem niet, die Mij gezonden heeft." Het evangelie moet aanvallend worden uitgedragen, onder tegenstand, gevaar, verlies en lijden. Maar zij die dit werk doen, volgen slechts de voetsporen van hun Meester.

Als de Verlosser van de wereld werd Christus steeds geconfronteerd met een schijnbaar falen. Hij die de boodschap van genade aan onze wereld bracht, scheen slechts weinig te doen van het werk wat Hij graag wilde doen om te verheffen en te redden. Satanische invloeden waren steeds aan het werk om Hem weerstand te bieden. Maar Hij wilde zich niet laten ontmoedigen. Bij monde van Jesaja zegt Hij: „Tevergeefs heb Ik Mij afge-mat, voor niets en vruchteloos mijn kracht verbruikt. Evenwel, mijn recht is bij de Here en mijn vergelding is bij mijn God . . . om Israël tot Hem verga-derd te doen worden -- en Ik werd geëerd in de ogen mijns Heren en mijn God was mijn Sterkte." Aan Christus werd de belofte gegeven: „Zo zegt de Here, Israëls Verlosser, zijn Heilige, tot de diep verachte, de bij het volk verafschuwde . . . Zo zegt de Here . . . Ik zal u behouden en u stellen tot een verbond voor het volk om het land weer te herstellen, om verwoeste eigen-dommen weer tot een erfdeel te maken, om de gevangenen te zeggen: Gaat uit! tot hen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn! . . . Zij zullen honger en dorsten, woestijngloed noch zonnesteek zal hen treffen, want hun Ontfermer zal hen leiden en hen voeren aan waterbronnen.”¹⁶

Jezus steunde op dit woord en Hij gaf Satan geen kans. Toen Hij de laatste stappen naar zijn vernedering deed en de diepste smart Hem zou benauwen, zei Hij tot zijn discipelen: „De overste dezer wereld komt en heeft aan Mij niets.” „De overste dezer wereld is geoordeeld.” Nu zal hij buitenge-worpen worden.¹⁷ Met profetische blik voorzag Christus de tonelen die bij zijn laatste grote strijd zouden plaatsvinden. Hij wist dat heel de hemel zou triomferen als Hij zou uitroepen: „Het is volbracht.” Zijn oor beluisterde de verre muziek en het gejuich van overwinning in de hemel. Hij wist dat de doodsklok van Satans rijk dan geluid zou worden en dat de naam van Christus van wereld tot wereld door het universum zou worden verkondigd.

Christus verheugde Zich dat Hij meer kon doen voor zijn volgelingen dan zij konden vragen of bedenken. Hij sprak met zekerheid, in de wetenschap dat een almachtig besluit was gegeven eer de wereld bestond. Hij wist dat de waarheid, bekleed met de almacht van de Heilige Geest, in de strijd met het kwaad zou overwinnen en dat de met bloed bevlekte banier triomfan-telijk zou waaien boven zijn volgelingen. Hij wist dat het leven van zijn discipelen die Hem vertrouwden, zou zijn als zijn leven was geweest: een reeks ononderbroken overwinningen, hier wellicht onzichtbaar, maar als zodanig erkend in het hiernamaals.

„Dit heb Ik tot u gesproken,” zei Hij, „opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.” Christus faalde niet. Ook was Hij niet ontmoedigd en zijn volgelingen moeten een geloof openbaren dat even standvastig is. Zij moeten leven zoals Hij geleefd heeft en werken zoals Hij heeft gewerkt, omdat zij op Hem vertrouwen als hun Hoofd. Zij moeten moed, ijver en volharding bezitten. Al wordt hun weg versperd door schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden, toch moeten zij door zijn genade voorwaarts gaan. In plaats van te klagen over moeilijkheden moeten zij alles doen om deze te overwinnen. Zij mogen nergens aan wanhopen en op alles moeten ze hopen. Christus heeft hen met de gulden keten van zijn onmetelijke liefde verbonden met de troon van God. Het is zijn bedoeling dat de hoogste krachten in het heelal die ontsprongen aan de bron van alle kracht, de hunne zullen zijn. Zij moeten macht bezitten om het kwaad te weerstaan. Deze macht kan door aarde noch dood noch dodenrijk worden overwonnen. Deze macht zal hen in staat stellen te overwinnen zoals Christus heeft overwonnen.

Christus wil dat de orde in de hemel, Gods plannen van bestuur, de goddelijke harmonie van de hemel zichtbaar zullen zijn in zijn gemeente op aarde. Op deze wijze wordt Hij in zijn volk verheerlijkt. De Zon der gerechtigheid zal door hen met onverduisterde heerlijkheid in de wereld schijnen. Christus heeft aan zijn gemeente voldoende mogelijkheden gegeven, opdat Hij grote heerlijkheid van zijn bezit, dat Hij verlost en gekocht heeft, kan ontvangen. Hij heeft aan zijn volk gaven en zegeningen geschonken opdat zij zijn volmaaktheid zouden openbaren. De gemeente die aangedaan is met de gerechtigheid van Christus, is zijn schatkamer waarin de rijkdommen van zijn barmhartigheid, zijn genade en zijn liefde ten volle tot uiting moeten komen. Christus ziet neer op zijn volk in haar reinheid en volmaaktheid als het loon van zijn vernedering en de vermeerdering van zijn heerlijkheid, van Hem, het grote Middelpunt, van wie alle heerlijkheid uitstraalt.

Met krachtige, hoopvolle woorden beëindigde de Heiland zijn onderricht. Toen stortte Hij de last die Hem drukte uit in het gebed voor zijn discipelen. Hij richtte zijn ogen naar de hemel en zei: „Vader, de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.”

Christus had het werk voleindigd, dat Hem te doen gegeven was. Hij had God op de aarde verheerlijkt. Hij had de naam van zijn Vader geopenbaard. Hij had hen die zijn werk onder de mensen zouden voortzetten,

"UW HART WORDE NIET ONTROERD"

bijeengebracht. En Hij zei: „Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, die Gij Mij gegeven hebt; dat zij één zijn, zoals Wij.” „En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn . . . Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen hebt liefgehad gelijk Gij Mij liefgehad hebt.”

Zo geeft Christus in bewoordingen van iemand die goddelijk gezag heeft, zijn uitverkoren gemeente in de handen van zijn Vader. Als een toegewijd hogepriester pleit Hij voor zijn volk. Als een trouw herder vergadert Hij zijn kudde in de schaduw van de Almachtige, in de sterke en veilige schuilplaats. Hem wacht de laatste strijd met Satan en Hij gaat deze tegemoet.

---

¹ 2 Korintiërs 4:18

² Johannes 16:24

³ 1 Johannes 3:22

⁴ Johannes 14:16-18

⁵ Openbaring 1:18

⁶ Efeziërs 3:18,19

⁷ Handelingen 5:28

⁸ Psalm 117

⁹ Matteüs 26:31

¹⁰ Johannes 6:70

¹¹ Marcus 14:29,30,31

¹² Matteüs 14:30

¹³ Matteüs 26:32

¹⁴ Johannes 5:30

¹⁵ Matteüs 4:4

¹⁶ Jesaja 49:4,5,7-10

¹⁷ Johannes 14:30; 16:11; 12:31

Getsémané

Samen met zijn discipelen ging de Heiland langzaam de weg op naar de hof van Getsémané. De Paschamaan scheen helder en vol uit een wolkenloze hemel. In de tentenstad van de pelgrims was het stil.

Jezus had ernstig met zijn discipelen gesproken en hen onderricht, maar bij het naderen van Getsémané werd Hij opmerkelijk stil. Hij had dikwijls deze plaats bezocht om er te bidden en te mediteren, maar nooit was zijn hart zo vol droefheid geweest als op deze avond van zijn laatste zielestrijd. Heel zijn leven op aarde had Hij geleefd in het licht van Gods tegenwoordigheid. Als Hij in botsing kwam met mensen die met de geest van Satan waren beziel, kon Hij zeggen: „Die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt.”¹ Nu echter scheen Hij buiten het licht van Gods versterkende tegenwoordigheid te zijn gesloten. Nu werd Hij tot de overtreders gerekend. Hij moest de zonden van de gevallen mensheid dragen. De ongerechtigheid van ons allen moest gelegd worden op Hem, die geen zonde gekend heeft. Voor Hem is de zonde zo verschrikkelijk, het gewicht van de schuld die Hij moet dragen is zó zwaar dat Hij ertoe komt te vrezen dat deze Hem voor altijd zal scheiden van de liefde van zijn Vader. In het besef hoe verschrikkelijk Gods toorn tegen de zonde is, roept Hij uit: „Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe.”

Bij het naderen van de hof hadden de discipelen de verandering die over hun Meester kwam opgemerkt. Nooit eerder hadden zij Hem zo bedroefd en stil gezien. Deze vreemde droefheid scheen toe te nemen terwijl Hij verderging, maar zij durfden Hem niet vragen naar de oorzaak. Hij wankelde alsof Hij op het punt stond te vallen. Toen zij de hof hadden bereikt, keken de discipelen ongerust uit naar de plaats waar Jezus Zich gewoonlijk terugtrok, opdat hun Meester zou kunnen rusten. Elke stap die Hij deed ging met inspanning gepaard. Hij kreunde luid alsof Hij leed onder een ondraaglijke last. Tweemaal moesten zijn metgezellen Hem ondersteunen,

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs
26:36-56; Marcus 14:32-50; Lucas
22:39-53; Johannes 18:1-12

GETSÉMANÉ

anders zou Hij gevallen zijn.

Bij de ingang van de hof liet Jezus de discipelen op drie na achter en verzocht hen voor zichzelf en voor Hem te bidden. Met Petrus, Jakobus en Johannes ging Hij de hof binnen. Deze drie discipelen stonden Jezus het naast. Zij hadden zijn heerlijkheid gezien op de berg der verheerlijking. Zij hadden gezien hoe Mozes en Elia met Hem spraken en de stem uit de hemel gehoord. Nu verlangde Christus in zijn zware strijd naar hun gezelschap. Zij hadden meer dan eens de nacht met Hem in afzondering doorgebracht. Bij deze gelegenheden gingen zij na enige tijd te hebben gewaakt en gebeden, ongestoord slapen op korte afstand van hun Meester, tot Hij hen in de vroege morgen wekte om weer aan het werk te gaan. Nu echter wilde Hij samen met hen de nacht doorbrengen in gebed. Toch kon Hij niet verdragen dat zelfs zij getuigen zouden zijn van de zielestrijd die Hij zou moeten doorstaan.

„Blijft hier,“ zei Hij, „en waakt met Mij.”

Hij ging wat verder van hen weg, niet zo ver dat zij Hem niet konden zien en horen, en viel op zijn aangezicht op de grond. Hij voelde dat de zonde scheiding maakte tussen Hem en de Vader. De kloof was zo breed, zo diep dat Hij ervoor terugschrok. In deze zielestrijd mocht Hij geen goddelijke macht gebruiken om daaraan te ontkomen. Als mens moest Hij lijden voor de gevolgen van de zonde van de mens. Als mens moest Hij Gods toorn tegen de zonde verduren.

Christus bevond Zich nu in een heel andere positie dan ooit tevoren. Zijn lijden kan het best beschreven worden in de woorden van de profeet: „Zwaard, waak op tegen mijn herder, tegen de Man die mijn metgezel is, luidt het woord van de Here der heerscharen.”² Als plaatsvervanger en borg voor de zondige mens moest Christus lijden onder Gods gerechtigheid. Hij zag wat gerechtigheid wilde zeggen. Tot dusver was Hij een middelaar geweest voor anderen. Nu verlangde Hij zelf naar een middelaar.

Toen Christus voelde hoe de eenheid met de Vader werd verbroken, vreesde Hij dat Hij als mens in de naderende strijd met de machten van de duisternis geen stand zou kunnen houden. Tijdens de verzoeking in de woestijn had het lot van de mensheid op het spel gestaan. Toen had Christus de overwinning behaald. Nu was de verzoeker voor de laatste vreselijke strijd gekomen. Hierop had hij zich in de drie jaren van Christus' werk voorbereid. Bij hem stond alles op het spel. Als hij hier de nederlaag leed, was het gedaan met zijn hoop op heerschappij. Dan zouden de koninkrijken der aarde ten slotte van Christus zijn en hijzelf zou ten val gebracht en buitengeworpen worden. Als hij Christus echter kon overwinnen, zou de aarde het koninkrijk van Satan worden en het mensdom zou voor altijd in

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zijn macht zijn. Met deze dingen voor ogen was het hart van Christus vervuld met vrees bij de gedachte, dat Hij van God gescheiden zou worden. Satan had Hem gezegd dat de scheiding voor eeuwig zou zijn als Hij de borg zou worden voor een zondige wereld. Hij zou vereenzelvigd worden met Satans koninkrijk en nooit meer één zijn met God.

En wat was er te winnen door dit offer? Hoe hopeloos schenen de zonde en de ondankbaarheid van de mensen! Satan schilderde de toestand in schrille beelden de Verlosser voor ogen: Het volk dat beweert boven alle anderen te staan in aardse en geestelijke zegeningen heeft U verworpen. Zij proberen U te doden, U, die het fundament, het middelpunt en het zegel bent van de beloften die aan hen als een bijzonder volk zijn gegeven. Eén van uw discipelen die naar uw onderricht heeft geluisterd en vooraan heeft gestaan in kerkelijk werk, zal U verraden. Eén van uw ijverigste volgelingen zal u verloochenen. Allen zullen U in de steek laten. Christus' hele wezen verafschuwde deze gedachte. Het sneed Hem door de ziel dat zij die Hij wilde redden, van wie Hij zoveel hield, zouden deelnemen aan de plannen van Satan. De strijd was verschrikkelijk. Ze omvatte de schuld van zijn volk, van zijn aanklagers en zijn verrader, de schuld van een wereld, die verdorven was. De zonden van de mensen drukten zwaar op Christus en het gevoel van Gods toorn tegen de zonde vernietigde zijn leven.

Zie hoe Hij nadenkt over de prijs die voor de mens moet worden betaald. In zijn zielestrijd klemt Hij Zich vast aan de koude grond alsof Hij wil verhinderen dat Hij nog verder van God zal worden gescheiden. De kille nachtdauw valt op zijn liggende gestalte, zonder dat Hij er acht op slaat. Van zijn bleke lippen komt de bittere kreet: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan.” Zelfs nu voegt Hij eraan toe: „Doch niet gelijk Ik wil maar gelijk Gij wilt.”

Het menselijk hart hunkert naar medeleven in het lijden. Christus voelde dit verlangen tot in het diepst van zijn wezen. In zijn grote zielestrijd naderde Hij zijn discipelen met het brandend verlangen enkele woorden van troost te horen van hen die Hij zo vaak had gezegend en getroost, die Hij had beschermd in verdriet en verslagenheid. Hij die altijd woorden van sympathie had gehad voor hen leed nu een bovenmenselijke zielestrijd en Hij wilde graag weten of zij voor Hem en voor zichzelf baden. Hoe duister scheen de kwaadaardigheid van de zonde! De verzoeking om het mensdom de gevolgen van zijn eigen zonde te laten dragen, terwijl Hij onschuldig stond in Gods oog, was vreselijk. Als Hij maar wist dat zijn discipelen dit begrepen en op prijs stelden, zou dat Hem sterken.

Met moeite stond Hij op en wankelde naar de plaats waar Hij zijn metgezellen had achtergelaten. Maar Hij vond hen slapende. Als Hij hen biddende had gevonden, zou Hem dat gesterkt hebben. Als zij hulp bij God hadden

GETSÉMANÉ

gezocht, opdat satanische invloeden hen niet zouden overwinnen, zou Hij door hun standvastig geloof gesterkt zijn geworden. Maar zij hadden geen acht geslagen op de herhaalde waarschuwing, „Waakt en bidt.” Aanvankelijk waren zij bedroefd geweest toen zij hun Meester, die gewoonlijk zo rustig en waardig was, hadden zien worstelen met een smart die ze niet konden begrijpen. Zij hadden gebeden toen zij de luide kreten van de Lijder hadden gehoord. Het was niet hun bedoeling hun Heer alleen te laten, maar zij schenen verlamd te zijn door een verdoving die zij hadden kunnen afschudden als zij waren blijven bidden. Zij zagen niet de noodzaak in van te waken en ernstig te bidden om aan de verzoeking weerstand te bieden.

Vlak voordat Hij zijn schreden naar de hof richtte, had Jezus tot zijn discipelen gezegd: „Gij zult allen aanstoot aan Mij nemen in deze nacht.” Zij hadden Hem ten stelligste verzekerd dat zij met Hem de gevangenis, zelfs de dood zouden ingaan. En de arme, zelfvoldane Petrus had gezegd: „Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik zeker niet!”³ De discipelen hadden echter op zichzelf vertrouwd. Zij hadden niet gezien naar de machtige Helper zoals Christus hun had aangeraden te doen. Toen de Heiland daarom het meest behoefte had aan hun medeleven en gebeden, waren zij in slaap gevallen. Zelfs Petrus sliep.

Ook Johannes, de discipel die aan de borst van Jezus leunde, was in slaap gevallen. De liefde van Johannes voor zijn Meester had toch zeker hem wakker moeten houden. Hij had zijn ernstige gebeden moeten verenigen met die van zijn geliefde Heiland in het ogenblik van zijn diepste smart. De Verlosser had hele nachten doorgebracht in gebed voor zijn discipelen opdat hun geloof niet zou bezwijken. Als Jezus nu aan Jakobus en Johannes de vraag had gesteld die Hij hen vroeger had gesteld: „Kunt gij de beker drinken die Ik zal drinken?” zouden zij beslist niet hebben durven zeggen „Wij kunnen het.”⁵

De discipelen werden wakker door de stem van Jezus, maar zij herkenden Hem nauwelijks, zo was zijn gelaat door lijden veranderd. Terwijl Jezus Zich tot Petrus richtte, zei Hij: „Simon, slaapt gij? Waart gij niet bij machte één uur te waken? Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt. De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.”

Opnieuw werd Gods Zoon door bovenmenselijke zielsangst aangegrepen en uitgeput en verzwakt wankelde Hij terug naar de plaats waar Hij had gestreden. Zijn lijden was nu nog zwaarder. Terwijl Hij door zielsangst werd aangegrepen, „werd zijn zweet als bloeddruppels die op de aarde vielen.” De cipressen en palmen waren de zwijgende getuigen van zijn zielsangst. Van hun bladerrijke takken vielen zware dauwdruppels op zijn liggende gedaante alsof de natuur weende over zijn Maker die alleen met

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

de machten der duisternis streed.

Korte tijd tevoren had Jezus als een machtige ceder weerstand geboden aan de storm van tegenstand die in woede over Hem losbarstte. Koppigheid en harten vol boosaardigheid en sluwheid hadden vergeefs getracht Hem in de war te brengen en te overweldigen. Hij stond daar in goddelijke majesteit als Gods Zoon. Nu was Hij als een riet dat door de woede van de storm platgeslagen is. Hij was het einde van zijn werk genaderd als een overwinnaar die bij elke stap de overwinning over de machten van de duisternis had behaald. Hij had aanspraak gemaakt op zijn eenheid met God als één die reeds de overwinning had behaald. Met vaste stem had Hij zijn lofzangen gezongen. Tot zijn discipelen had Hij woorden van bemoediging en tederheid gesproken. Nu was het uur van de macht der duisternis aangebroken. Nu werd zijn stem in de stilte van de nacht gehoord, niet in triomf, maar vol menselijk lijden. De slaperige discipelen hoorden de woorden van de Heiland: „Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan tenzij dat Ik die drinke, uw wil geschiede.”

De eerste opwelling van de discipelen was om naar Hem toe te gaan, maar Hij had hun geboden daar te blijven en te waken in gebed. Toen Jezus bij hen kwam, vond Hij hen weer in slaap. Weer had Hij naar gezelschap verlangd, naar enkele woorden van zijn discipelen die verlichting konden brengen en de betovering der duisternis, die Hem bijna overweldigde, zouden verbreken. Maar hun ogen waren zwaar. Zij wisten niet wat zij Hem zouden antwoorden. Zijn aanwezigheid maakte hen wakker. Zij zagen zijn gelaat, bevlekt met het bloedige zweet van de zielsangst en werden met vrees vervuld. Zij konden zijn zielsangst niet begrijpen. „Zozeer misvormd, niet meer menselijk was zijn verschijning en niet meer als die der mensenkinderen zijn gestalte.”⁵

Jezus wendde Zich af, zocht weer de plaats van afzondering waar Hij neerviel, overmeesterd door de verschrikking van een diepe duisternis. De menselijkheid van Gods Zoon beefde in dat uur van beproeving. Hij bad nu niet voor zijn discipelen opdat hun geloof niet zou bezwijken, maar voor zijn eigen verzochte worstelende ziel. Het ontzagwekkende ogenblik was aangebroken — het moment waarin over het lot van de wereld zou worden beslist. Het lot van het mensdom hing in de waagschaal. Zelfs nu nog zou Christus kunnen weigeren te drinken van de beker, bestemd voor de zondige mens. Het was nog niet te laat. Hij kon het bloedige zweet van zijn gelaat afwissen en de mens overlaten om aan zijn zonden te gronde te gaan. Hij had kunnen zeggen: Laat de zondaar de straf van zijn overtreding dragen. Ik ga terug naar mijn Vader. Zal Gods Zoon de bittere beker van vernedering en zielestrijd drinken? Zal de onschuldige de gevolgen ondergaan van de vloek der zonde om de schuldige te redden? Bevend komen

GETSÉMANÉ

van de bleke lippen van Jezus de woorden: „Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan tenzij Ik die drinke, uw wil geschiede.”

Driemaal heeft Hij dat gebed gesproken. Driemaal is de mens in Hem teruggedeinsd voor dat laatste kronende offer. Maar nu verrijst de geschiedenis van het mensdom voor de Verlosser der wereld. Hij ziet dat de overtreders van de wet moeten vergaan als zij aan zichzelf worden overgelaten. Hij ziet de hulpeloosheid van de mens. Hij ziet de macht van de zonde. Het gejammer en de klachten van een gedoemde wereld komen voor zijn geest. Hij ziet haar naderend lot en zijn beslissing is genomen. Hij zal de mens redden ten koste van Zichzelf. Hij aanvaardt zijn doop met bloed, opdat door Hem miljoenen verlorengaanse mensen eeuwig leven kunnen ontvangen. Hij heeft de hemel verlaten waar reinheid, geluk en heerlijkheid heersen, om het ene verloren schaap, de ene wereld die door zonde is gevallen, te redden. Hij wil Zich niet van zijn zending laten afhouden. Hij zal de verzoening worden van een mensdom dat de zonde heeft gewild. Zijn bede kent nu slechts één onderwerping: „Indien deze beker niet kan voorbijgaan tenzij dan dat Ik die drinke, uw wil geschiede.”

Toen Hij deze beslissing had genomen, viel Hij als dood op de grond waarvan Hij ten dele was opgerezen. Waar waren zijn discipelen nu, om hun handen teder onder het hoofd van hun verzwakte Meester te leggen en dat voorhoofd af te vegen dat inderdaad meer misvormd was dan dat van enig mens? De Heiland heeft de wijnpers alleen getreden en van de volken was niemand bij Hem.

God echter leed mee met zijn Zoon. Engelen zagen de zielsangst van de Heiland. Zij zagen hoe hun Heer omringd was door de legers van Satan, hoe zijn natuur gebukt ging onder het gewicht van een sidderende, geheimzinnige dreiging. Het was stil in de hemel. Geen harp werd aangeraakt. Als sterfelijke wezens de verbazing hadden kunnen aanschouwen van het hemelse heer dat zwijgend toezag hoe de Vader zijn licht, liefde en heerlijkheid wegnam van zijn geliefde Zoon, zouden zij beter hebben begrepen hoe verschrikkelijk de zonde in zijn oog is.

Ongevallen werelden en hemelse engelen hadden met intense belangstelling toegezien hoe de strijd zijn einde naderde. Satan en zijn bondgenoten in het kwaad, de legioenen van de afval, sloegen vol spanning dit hoogtepunt in het verlossingswerk gade. De machten van goed en kwaad wachtten om te zien welk antwoord gegeven zou worden op het driemaal herhaalde gebed van Christus. Engelen hadden graag verlichting gebracht aan de goddelijke lijder, maar kregen geen toestemming. Voor Gods Zoon was er geen uitweg. Toen, in deze ontzagwekkende crisis, waarbij alles op het spel stond en de geheimzinnige beker beefde in de hand van de lijder, werden de hemelen geopend, een licht straalde in het stormachtige duister

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van dit uur en de machtige engel die voor God staat, die de plaats bekleedt waarvan Satan is gevallen, kwam Christus te hulp. De engel kwam niet om de beker uit Christus' hand te nemen, maar om Hem te sterken bij het drinken daarvan. Hij bracht Hem de verzekering van de liefde van zijn Vader. Hij was gekomen om de goddelijk- menselijke smekeling te sterken. Hij wees Hem op de geopende hemel en sprak over de zielen die gered zouden worden als gevolg van zijn lijden. Hij verzekerde Hem dat de Vader groter en machtiger is dan Satan, dat zijn dood de volkomen nederlaag van Satan als gevolg zou hebben en dat de koninkrijken van deze wereld gegeven zouden worden aan de heiligen des Allerhoogsten. Hij zei dat Hij door zijn moeitevol lijden zou zien tot verzadiging toe en dat Hij een grote schare mensen voor eeuwig zou behouden zien.

De zielestrijd van Christus was niet voorbij maar zijn neerslachtigheid en ontmoediging verlieten Hem. De storm was nog niet gaan liggen maar Hij, die er het doelwit van was, had kracht gekregen om aan de woede ervan weerstand te bieden. Kalm en vredig stond Hij op. Hemelse vrede rustte op zijn met bloed bevlekte gelaat. Hij had doorstaan wat geen mens ooit zou kunnen doorstaan, want Hij had het lijden des doods voor ieder mens gemaakt.

De slapende discipelen waren plotseling wakker geworden door het licht rondom de Heiland. Zij zagen hoe de engel zich neerboog over hun liggende Meester. Zij zagen dat hij het hoofd van de Heiland aan zijn borst legde en naar de hemel wees. Zij hoorden zijn stem als de mooiste muziek die woorden van hoop en bemoediging sprak. De discipelen herinnerden zich het schouwspel op de berg der verheerlijking. Zij herinnerden zich de heerlijkheid die Jezus in de tempel had omgeven en hoe Gods stem uit de wolk had gesproken. Nu zagen zij diezelfde heerlijkheid en ze koesterden niet langer vrees voor hun Meester. Hij bevond Zich in Gods hoede; een machtige engel beschermde Hem. Weer geven de discipelen door hun vermoeidheid toe aan de vreemde verdoving die hen overmeestert. Weer vindt Jezus hen in slaap.

Terwijl Hij bedroefd op hen neerziet, zegt Hij; „Slaap nu maar en rust. Zie, de ure is nabij gekomen en de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen van zondaren.”

Terwijl Hij deze woorden sprak, hoorde Hij de voetstappen van de menigte die Hem zocht en Hij zei: „Staat op, laten wij gaan. Zie, die Mij overlevert, is nabij.”

Toen Jezus naar voren trad om zijn verrader te ontmoeten, waren er geen sporen zichtbaar van de zo pas gestreden strijd. Terwijl Hij voor zijn discipelen stond, zei Hij: „Wie zoekt gij?” Zij antwoordden: „Jezus van Nazaret.” Jezus antwoordde: „Ik ben het.” Toen Hij deze woorden sprak trad

GETSÉMANÉ

de engel die Jezus pas geleden had geholpen, tussen Hem en de menigte. Een goddelijk licht omscheen het gelaat van de Heiland en de gedaante van een duif overschaduwde Hem. In tegenwoordigheid van Gods heerlijkheid kon de moordlustige bende geen ogenblik stand houden. Zij weken terug. Priesters, oudsten, soldaten en zelfs Judas vielen als doden ter aarde.

De engel trok zich terug en het licht vervaagde. Jezus had de kans gehad te ontkomen, maar Hij bleef, kalm en beheerst. Hij stond te midden van die verharde bende die nu hulpeloos aan zijn voeten lag, als één die verheerlijkt was. De discipelen keken zwijgend en vol ontzag toe.

Maar het schouwspel veranderde snel. De menigte kwam overeind. De Romeinse soldaten, de priester en Judas verzamelden zich rondom Christus. Zij schenen zich te schamen over hun zwakheid en leken bevreesd, dat Hij toch nog zou ontkomen. Weer stelde de Verlosser de vraag: „Wie zoekt gij?” Zij hadden het bewijs gekregen dat Hij, die voor hen stond, Gods Zoon was, maar zij wilden zich niet laten overtuigen. Op de vraag: „Wie zoekt gij?” gaven zij opnieuw ten antwoord: „Jezus van Nazaret.” Toen zei de Heiland: „Ik zeide u dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan.” Hierbij wees Hij naar zijn discipelen. Hij wist hoe zwak hun geloof was, en Hij wilde hen bewaren voor verzoeking en beproeving. Hij was bereid Zich voor hen op te offeren.

Judas, de verrader, vergat niet de rol die hij zou spelen. Toen de bende de hof had betreden, was hij voorgegaan, direct gevolgd door de hogepriester. Hij had aan de vervolgers van Jezus een teken gegeven en gezegd: „Die ik zal kussen, die is het; grijpt Hem.”⁶ Nu doet hij alsof hij niets met hen te maken heeft. Hij nadert Jezus, neemt zijn hand als een goede vriend. Met de woorden: „Wees gegroet, Rabbi,” kust hij Hem en doet alsof hij weent uit medelijden over het gevaar waarin Jezus verkeert.

Jezus zei tot hem: „Vriend, waartoe zijt gij hier?” Zijn stem strilde van smart toen Hij eraan toevoegde: „Judas, verraadt gij de Zoon des mensen met een kus?” Deze vraag had het geweten van de verrader moeten wakker schudden en zijn weerspanning hart moeten raken, maar eer, trouw en menselijke tederheid hadden hem verlaten. Hij stond daar uitdagend en driest en toonde geen neiging tot medeleven. Hij had zich geheel overgegeven aan Satan en had niet meer de macht hem weerstand te bieden. Toch weigerde Jezus de kus van de verrader niet.

De bende werd vrijmoedig toen zij zagen dat Judas de persoon aanraakte van Hem die zojuist nog voor hun ogen was verheerlijkt. Nu grepen zij Jezus beet en begonnen die handen te binden, die altijd bezig waren geweest met goedgevoelen.

De discipelen hadden gedacht dat hun Meester Zich niet zou laten gevan-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gennemen. Dezelfde macht die de menigte als dood ter aarde had doen vallen zou hen hulpeloos kunnen maken, zodat Jezus en zijn metgezellen konden ontkomen. Zij waren teleurgesteld en verontwaardigd toen zij zagen dat touwen werden gebracht om de handen te binden van Hem, die zij liefhadden. In zijn toorn trok Petrus zijn zwaard en probeerde zijn Meester te verdedigen, maar hij raakte alleen het oor van de knecht van de hogepriester. Toen Jezus zag wat er gebeurd was, maakte Hij zijn handen los, hoewel de Romeinse soldaten deze stevig vasthielden en met de woorden: „Laat het hierbij,” raakte Hij het gewonde oor aan dat onmiddellijk genas. Toen zei Hij tot Petrus: „Breng uw zwaard weder op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen. Of meent gij dat Ik mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen ter zijde stellen?” -- een legioen in plaats van elk der discipelen. De discipelen dachten: Waarom redt Hij niet Zichzelf en ons? In antwoord op deze onuitgesproken gedachte voegde Hij eraan toe: „Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen dat het aldus moet geschieden?” „De beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken ?”

De officiële waardigheid van de joodse leiders was voor hen geen verhindering mee te doen met de achtervolging van Jezus. Zijn gevangenneming was te belangrijk om toe te vertrouwen aan ondergeschikten. De sluwe priesters en oudsten hadden zich bij de tempelwacht en de menigte gevoegd en waren Judas naar Getsémané gevolgd. Wat een gezelschap voor deze hoogwaardigheidsbekleders -- een bende die uit was op sensatie, gewapend met allerlei wapens alsof zij een wild dier achtervolgden! Christus richtte Zich tot de priesters en oudsten met zijn onderzoekende blik. De woorden die Hij sprak zouden zij hun leven lang niet meer vergeten. Zij waren als scherpe pijlen van de Almachtige. Vol waardigheid sprak Hij: Gij komt tot Mij met zwaarden en stokken alsof Ik een rover of dief was. Dagelijks was Ik met u in de tempel. Gij hebt alle gelegenheid gehad de handen op Mij te leggen en gij hebt niets gedaan. De nacht is beter geschikt voor uw werk. „Dit is uw ure en de macht der duisternis.” De discipelen waren bevreesd toen zij zagen dat Jezus Zich liet gevangennemen en binden. Zij ergerden zich dat Hij Zichzelf en hen zo liet vernederen. Zij konden zijn houding niet begrijpen en namen het Hem kwalijk dat Hij Zich aan de bende onderwierp. In hun verontwaardiging en vrees stelde Petrus voor dat zij zichzelf zouden redden. Zij gaven hieraan gehoor, lieten Hem alleen en vluchtten allen. Maar Christus had dit reeds voorzeggd. „Zie,” had Hij gezegd, „de ure komt en is gekomen dat hij verstrooid wordt, een ieder naar het zijne, en Mij alleen laat. En toch ben Ik niet alleen, want de Vader is met Mij.”

GETSÉMANÉ

¹ Johannes 8:29

² Zacharia 13:7

³ Marcus 14:27,29

⁵ Jesaja 52:14

Voor Annas en het hof van Kajafas

Met grote haast leidden zij Jezus over de beek Kedron, voorbij de tuinen en olijfgaarden en door de stille straten van de slapende stad. Het was middernacht geweest en de kreten van de jouwende bende die Hem volgde klonken luid door de stilte. De Heiland was gebonden en zwaar bewaakt en ging moeilijk voort. Maar met vurige haast brachten zijn vijanden Hem naar het paleis van Annas, de vroegere hogepriester.

Annas was het hoofd van de dienstdoende priesterfamilie en uit eerbied voor zijn leeftijd werd hij door het volk erkend als hogepriester. Zijn raad werd gevraagd en volvoerd alsof het Gods stem was. Eerst moet Jezus voor hem worden gebracht als gevangene van de priesters. Hij moest tegenwoordig zijn bij de ondervraging van de gevangene, uit vrees dat de minder ervaren Kajafas er niet in zou slagen het doel te bereiken dat zij voor ogen hadden. Zijn listigheid, sluwheid en spitsvondigheid waren nodig bij deze gelegenheid, want in ieder geval moest Christus veroordeeld worden.

Christus moest door het Sanhedrin worden verhoord, maar door Annas werd Hij eerst aan een voorlopig verhoor onderworpen. Het Sanhedrin mocht onder het Romeinse bestuur geen doodvonnis voltrekken. Zij mochten alleen een gevangene ondervragen en een oordeel over hem uitspreken, dat door het Romeinse gezag bekrachtigd moest worden. Daarom moesten tegen Christus beschuldigingen worden ingebracht die door de Romeinen als misdadig beschouwd zouden worden. Zij moesten tevens een beschuldiging vinden die Hem in de ogen van de joden zou veroordelen. Een aantal priesters en oversten was overtuigd door de leer van Christus en alleen vrees voor uitsluiting verhinderde hen om Hem te belijden. Maar al te goed herinnerden de priesters zich de vraag van Nicodemus: „Veroordeelt dan onze wet een mens, tenzij men zich eerst van hem op de hoogte heeft gesteld en kennis genomen van wat hij doet?”¹ Deze vraag had toen een einde gemaakt aan de vergadering en hun plan-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 26:57-75; 27:1; Marcus 14:53-72; 15:1; Lucas 22:54-71; Johannes 18:13-27.

VOOR ANNAS EN HET HOF VAN KAJAFAS

nen verijdeld. Ditmaal zouden Jozef van Arimatea en Nicodemus niet worden opgeroepen, maar er waren anderen die wellicht ten gunste van Hem zouden spreken. Het verhoor moest zó worden geleid dat het hele Sanhedrin eenstemmig tegen Christus zou zijn. Er waren twee aanklachten waaraan de priesters wilden vasthouden. Als bewezen kon worden dat Jezus een godslasteraar was, zou Hij door de joden veroordeeld worden. Als Hij van opruiïng beschuldigd kon worden, zou Hij door de Romeinen worden veroordeeld. Annas probeerde eerst de tweede beschuldiging te bevestigen. Hij ondervroeg Jezus over zijn discipelen en zijn leer, in de hoop dat de gevangene iets zou zeggen waaraan hij houvast zou hebben. Hij probeerde Hem een uitspraak te ontlokken waaruit zou blijken dat Hij een geheime gemeenschap trachtte te stichten, met de bedoeling een nieuw koninkrijk te stichten. Dan zouden de priesters Hem aan de Romeinen kunnen overleveren als vredeverstoorder en oproermaker.

Christus las de bedoeling van de priester als een open boek. Alsof Hij het diepst van het hart van zijn ondervrager las, ontkende Hij dat er tussen Hem en zijn volgelingen een geheim verbond was of dat Hij in het duister vergaderde om zijn plannen verborgen te houden. Hij had geen geheimen wat betreft zijn plannen of leerstellingen. „Ik heb vrijuit in de wereld gesproken,” antwoordde Hij; „Ik heb voortdurend in de synagoge geleerd en in de tempel, waar al de joden bijeenkomen en in het verborgen heb Ik niets gesproken.”

De Heiland stelde zijn eigen werkwijze tegenover de methodes van zijn aanklagers. Maandenlang hadden zij Hem achtervolgd, geprobeerd Hem in de val te lokken en Hem voor een geheime rechtbank te brengen, waar zij door meened konden bereiken wat zij niet op eerlijke wijze konden verkrijgen. Nu volvoerden zij hun opzet. De nachtelijke gevangenneming door een bende, de spot en smaad voordat Hij was veroordeeld of zelfs was beschuldigd, was hún werkwijze, niet de zijne. Zij handelden in strijd met de wet. Hun eigen wetten leerden dat iedereen als onschuldig moest worden behandeld tot bewezen was dat hij schuldig was. De priesters werden door hun eigen inzettingen veroordeeld.

Jezus richtte Zich tot zijn ondervrager en zei: „Waarom vraagt gij Mij?” Hadden de priesters en oversten geen spionnen uitgezonden om zijn bewegingen gade te slaan en elk van zijn woorden over te brengen? Waren zij niet bij elke vergadering met het volk aanwezig geweest om aan de priesters mee te delen wat Hij gezegd en gedaan had? „Vraag hen die gehoord hebben wat Ik tot hen gesproken heb,” antwoordde Jezus; „zie, dezen weten wat Ik gezegd heb.”

Door dit duidelijk antwoord werd Annas tot zwijgen gebracht. Uit vrees dat Christus iets zou zeggen over zijn handelwijze dat hij liever verborgen

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

hield, zei hij op dat ogenblik niets meer tegen Hem. Een van de beambten die woedend was toen hij zag dat Annas tot zwijgen was gebracht, sloeg Jezus in het gelaat terwijl hij zei: „Antwoordt Gij zo de hogepriester?”

Kalm antwoordde Christus: „Indien Ik verkeerd gesproken heb, geef aan wat verkeerd was, maar indien het goed was, waarom slaat gij Mij?” Hij sprak geen vlammeende woorden van wraakzucht. Zijn kalm antwoord kwam voort uit een zondeloos, geduldig en zachtmoedig hart, dat zich niet tot toorn liet verwekken.

Christus leed zwaar onder hoon en smaad. Hij onderging alle mogelijke beledigingen van hen die Hij had geschapen en voor wie Hij een oneindig offer bracht. Hij leed naarmate zijn volmaakt karakter en zijn haat tegen de zonde was. Zijn verhoor door mensen die zich als duivels tegenover Hem gedroegen was een voortdurend offer. Omringd te zijn door mensen die zich door Satan lieten leiden stuitte Hem tegen de borst. Hij wist dat Hij door zijn goddelijke macht te gebruiken zijn wrede pijnigers in een oogwenk in het stof kon doen vallen. Dit maakte de beproeving des te zwaarder.

De joden zagen uit naar een Messias die zich met uiterlijk vertoon zou openbaren. Zij verwachtten dat Hij door een enkele flits van zijn overheersende wil de loop van de gedachten der mensen kon wijzigen en hen kon dwingen zijn goddelijkheid te erkennen. Zo zou Hij Zich verzekeren van zijn eigen heerlijkheid, meenden zij, en hun eerzuchtige hoop bevredigen. Toen Christus met verachting werd bejegend, kwam een sterke verzoeking in Hem op zijn goddelijk karakter te openbaren. Hij kon door een enkel woord, door een enkele blik zijn vervolgers dwingen te belijden dat Hij als Heer boven koningen en vorsten, boven de priesters en de tempel stond. Maar Hij had de moeilijke taak de plaats te behouden die Hij had gekozen, toen Hij één werd met de mensheid.

De engelen in de hemel waren getuigen van alles wat hun geliefde Meester werd aangedaan. Zij verlangden ernaar Christus te bevrijden. Onder Gods gezag zijn de engelen almachtig. Bij een bepaalde gelegenheid doodden zij op Christus' bevel honderd vijftientig duizend man van het Assyrische leger. Hoe gemakkelijk konden de engelen bij het zien van de schandelijke tonelen bij het verhoor van Christus hun verontwaardiging hebben betuigd door Gods vijanden te vernietigen! Maar dit mochten zij niet doen. Hij die zijn vijanden ter dood had kunnen veroordelen, verdroeg hun wreedheid. Zijn liefde voor zijn Vader en zijn belofte die Hij gegeven had voor de grondlegging der wereld om de Zondendrager te worden, brachten Hem ertoe zonder klagen de ruwe behandeling van hen die Hij kwam redden te verdragen. Het was deel van zijn zending om als mens alle smaad en hoon die de mensen op Hem konden leggen te verdragen. De enige hoop van de

VOOR ANNAS EN HET HOF VAN KAJAFAS

mensheid bestond uit deze onderwerping van Christus aan alles wat Hij uit de handen en harten van de mensen kon verdragen.

Christus had niets gezegd dat zijn beschuldigers tegen Hem zouden kunnen gebruiken. Toch was Hij gebonden als bewijs dat Hij veroordeeld was. Er moest echter een schijn van recht worden gedaan. Daarom was het noodzakelijk dat de vorm van een wettelijk verhoor in acht werd genomen. De gezaghebbers besloten dit te verhaasten. Zij wisten hoe Jezus door het volk in ere werd gehouden en waren bang dat een poging tot redding zou worden gedaan als zijn gevangenschap bekend zou worden gemaakt. Daarbij zou het verhoor en de terechtstelling een week worden uitgesteld door de viering van het Pascha. Dat zou hun plannen kunnen doorkruisen. Zij rekenden voor de veroordeling van Jezus voornamelijk op het gejoel van de bende, waarvan velen tot het uitschot in Jeruzalem behoorden. Als er een uitstel van een week zou zijn, zou de opwinding afnemen en de kans bestond dat er een reactie zou komen. Het grootste deel van het volk zou opkomen voor Christus. Velen zouden te zijnen gunste getuigen en de machtige werken die Hij gedaan had aan het licht brengen. Daardoor zou de verontwaardiging van het volk tegen het Sanhedrin gewekt kunnen worden. Hun optreden zou veroordeeld worden en Jezus zou vrijgelaten worden om opnieuw door de scharen te worden geëerd. Daarom besloten de priesters en de oversten dat Jezus overgeleverd zou worden in de handen van de Romeinen eer hun bedoeling bekend zou worden.

Maar eerst moest er een beschuldiging worden gevonden. Tot dusver hadden zij nog niets bereikt. Annas gaf bevel dat Jezus naar Kajafas gebracht moest worden. Kajafas behoorde tot de Sadduceeën, en sommigen van hen behoorden tot de bitterste vijanden van Jezus. Hoewel Kajafas zelf geen sterk karakter bezat, was hij even gestreng, harteloos en gewetenloos als Annas. Hij zou niets ongedaan laten om Jezus te vernietigen. Het was nu vroeg in de morgen en nog donker. Bij het licht van fakkels en lantarens ging de gewapende bende met de gevangene naar het paleis van de hogepriester. Terwijl de leden van het Sanhedrin bijeenkwamen, ondervroegen Annas en Kajafas Jezus opnieuw, maar zonder succes.

Toen de raad in de rechtszaal bijeengekomen was nam Kajafas als voorzitter plaats. Aan beide zijden zaten de rechters en zij die vooral belang bij het verhoor hadden. De Romeinse soldaten stonden op wacht op een verhoging onder aan de troon. Voor de troon stond Jezus. De ogen van de gehele menigte waren op Hem gericht. De opwinding was intens. Alleen Hij was kalm en rustig van die allen. De atmosfeer rondom Hen scheen doordrongen te zijn van een onheilge invloed.

Kajafas had Jezus gezien als zijn mededinger. Het verlangen van het volk om naar de Heiland te luisteren en hun schijnbare bereidheid om zijn leer

te aanvaarden hadden de bittere jaloezie van de hogepriester gewekt. Maar nu Kajafas neerzag op de gevangene werd hij met bewondering vervuld voor zijn edele en waardige houding. De overtuiging vatte bij hem post dat deze Man aan God gelijk was. Het volgende ogenblik verbande hij toornig deze gedachte. Dadelijk hoorde men zijn stem op spottende, snijdende toon toen hij eiste dat Jezus één van zijn machtige wonderen voor hen zou doen. Maar de Heiland gedroeg Zich alsof Hij deze woorden niet hoorde. Het volk vergeleek het opgewonden en boosaardige gedrag van Annas en Kajafas met de kalme, majestueuze houding van Jezus. Zelfs bij deze verharde menigte kwam de vraag op: Moet deze Man met zijn goddelijk voorkomen als een misdadiger veroordeeld worden?

Kajafas voelde de invloed die ontstond aan en verhaastte het verhoor. De vijanden van Jezus waren verslagen. Zij waren erop uit Hem te veroordelen, maar zij wisten niet hoe zij hun doel moesten bereiken. De leden van de raad waren onderling verdeeld. Tussen de Farizeeën en de Sadduceeën was bittere vijandschap en strijd. Over bepaalde onderwerpen durfden zij niet spreken uit vrees voor woordenwisseling. Met enkele woorden had Jezus hun vooroordelen tegen elkaar kunnen opwekken en op deze wijze de woede van Zich hebben afgewend. Dit wist Kajafas en hij wilde een twistgesprek vermijden. Er waren voldoende getuigen om te bewijzen dat Christus de priesters en oversten had beschuldigd, dat Hij hen huichelaars en moordenaars had genoemd, maar dit getuigenis was niet geschikt om naar voren te worden gebracht. De Sadduceeën hadden in hun strijd tegen de Farizeeën een soortgelijke taal gebruikt. Voor de Romeinen zou zulk een getuigenis geen gewicht in de schaal werpen, omdat zijzelf een afkeer hadden van de aanmatigheden van de Farizeeën. Er waren ruim voldoende bewijzen dat Jezus de joodse overleveringen had veronachtzaamd en oneerbiedig over veel van hun inzettingen had gesproken, maar wat betreft de overleveringen leefden Farizeeën en Sadduceeën met elkaar in gewapende vrede, en ook dit bewijs zou voor de Romeinen niets betekenen. De vijanden van Christus durfden Hem niet aan te klagen wegens het schenden van de sabbat, uit vrees dat een onderzoek zou aantonen wat de aard van zijn werk was. Als de wonderen van genezing die Hij gedaan had aan het licht zouden komen, zou het doel van de priesters worden verijdeld.

Valse getuigen waren omgekocht om Jezus ervan te beschuldigen dat Hij geen opstand had uitgelokt en een aparte regering wilde stichten, maar hun getuigenissen bleken vaag en tegenstrijdig te zijn. Bij nader onderzoek logenstrafden zij hun eigen verklaringen.

In het begin van zijn optreden had Christus gezegd: „Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal ik hem doen herrijzen.” In de zinnebeeldige taal

VOOR ANNAS EN HET HOF VAN KAJAFAS

van de profetie had Hij op deze wijze zijn eigen dood en opstanding voorgezegd. „Hij sprak van de tempel zijns lichaams.”² De joden hadden deze woorden letterlijk opgevat alsof ze betrekking hadden op de tempel in Jeruzalem. Van alles wat Christus had gezegd konden de priesters alleen deze uitspraak vinden om tegen Hem te gebruiken. Zij hoopten door deze woorden verkeerd voor te stellen iets te bereiken. De Romeinen hadden geholpen de tempel te herbouwen en te verfraaien en waren er erg trots op. Indien men er verachting voor toonde, zou dat beslist hun verontwaardiging wekken. Hier konden Romeinen en joden, Farizeeën en Sadduceeën elkaar vinden, want allen hadden grote eerbied voor de tempel. Op dit punt werden twee getuigen gevonden wier getuigenis niet zo tegenstrijdig was als dat van de anderen was geweest. Eén van hen, die omgekocht was om Jezus aan te klagen, zei: „Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel Gods afbreken en binnen drie dagen opbouwen.” Op deze wijze werden de woorden van Christus verdraaid. Als ze net zo waren weergegeven als Hij ze had gezegd, zou zelfs het Sanhedrin Hem niet hebben kunnen veroordelen. Als Jezus een gewoon mens was, zoals de joden beweerden, zou zijn uitspraak alleen een onredelijke, opgeblazen aard hebben geopenbaard, maar men had er geen godslastering van kunnen maken. Zelfs nu de valse getuigen zijn woorden verdraaiden, bevatten ze niets wat de Romeinen zouden zien als een misdaad die met de dood moest worden gestraft.

Kalm luisterde Jezus naar de tegenstrijdige beschuldigingen. Hij sprak geen woord om Zichzelf te verdedigen. Ten slotte raakten zijn aanklagers verward, verbijsterd en werden zij razend. Het verhoor vorderde niet en het zag er naar uit dat hun plannen zouden mislukken. Kajafas was wanhopig. Er bleef nog een laatste middel over: Christus moest ertoe worden gedwongen Zichzelf te veroordelen. De hogepriester stond op van zijn zetel, met een door hartstocht vertrokken gelaat, terwijl zijn stem en gedrag te kennen gaven dat hij graag de gevangene vóór hem had neergeslagen als hij het had gekund. „Geeft Gij geen antwoord?” riep hij uit. „Wat getuigen dezen tegen U?”

Jezus bleef zwijgen. „Hij werd mishandeld, maar Hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open: als een lam dat ter slachting geleid wordt en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij zijn mond niet open.”³

Ten slotte hief Kajafas zijn rechterhand op en richtte zich tot Jezus in de vorm van een plechtige eed: „Ik bezweer U bij de levende God dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God.”

Op deze vraag kon Christus niet het zwijgen bewaren. Er was een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken. Hij had niets gezegd tot men Hem rechtstreeks ondervroeg. Hij wist dat het zijn dood zou betekenen als Hij nu

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

antwoord gaf. Maar de vraag werd gesteld door de hoogste erkende gezagsdrager van het volk, in naam van de Allerhoogste. Christus wilde niet nalaten gepaste eerbied te tonen voor de wet. Meer nog, zijn verhouding tot de Vader was in het geding. Hij moest duidelijk zijn karakter en werk verklaren. Jezus had tot zijn discipelen gezegd: „Een ieder dan die Mij belijden zal voor de mensen, die zal ook Ik belijden voor mijn Vader.”⁴ Nu herhaalde Hij door zijn eigen voorbeeld deze les.

Ieder oor was gespitst en ieder oog was gericht op zijn gelaat toen Hij antwoordde: „Gij hebt het gezegd.” Een hemels licht scheen zijn bleek gelaat te verlichten toen Hij eraan toevoegde: „Doch Ik zeg u: Van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels.”

Voor een ogenblik flitste de goddelijkheid van Christus door zijn menselijke gedaante. De hogepriester sidderde voor de doordringende ogen van de Heiland. Deze schenen zijn verborgen gedachten te lezen en in zijn hart te branden. Nooit vergat hij die onderzoekende blik van de vervolgde Zoon van God.

„Van nu aan,” zei Jezus, „zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels.” Met deze woorden gaf Christus een beeld van het tegenovergestelde van wat nu plaatsvond. Hij, de Heer van leven en heerlijkheid, zou zitten aan Gods rechterhand. Hij zou richten over de gehele aarde en op zijn uitspraak was geen beroep mogelijk. Dan zou alles wat verborgen is, in het licht van Gods aangezicht worden gebracht en iedereen zou geoordeeld worden naar hetgeen hij had gedaan.

De woorden van Christus deden de hogepriester opschrikken. De gedachte dat er een opstanding der doden zou zijn, als iedereen voor Gods rechterstoel zou staan om loon naar werken te ontvangen was voor Kajafas een verschrikking. Hij wilde niet geloven dat hij in een later leven naar zijn werken zou worden geoordeeld. In gedachten zag hij in panorama de gebeurtenissen bij het laatste oordeel. Gedurende een ogenblik zag hij het angstwekkend schouwspel dat de graven hun doden teruggaven met alle geheimen, die naar hij had gehoopt, voor altijd verborgen waren. Gedurende een ogenblik had hij het gevoel dat hij voor de eeuwige Rechter stond wiens oog, dat alles ziet, zijn binnenste las en verborgenheden aan het licht bracht die naar zijn mening voor altijd begraven waren.

Maar dit schouwspel verdween. De woorden van Christus hadden hem, de Saduceeër, diep gekrenkt. Kajafas had de leer van de opstanding, het oordeel en een eeuwig leven geloofend. Zou deze man, die als gevangene voor hem stond, zijn meest geliefkoosde meningen aanvallen? Hij scheurde zijn kleed, zodat alle mensen zijn voorgewende afschuw zouden zien en

VOOR ANNAS EN HET HOF VAN KAJAFAS

eiste dat de gevangene zonder meer veroordeeld zou worden wegens godslastering. „Waartoe hebben wij nog getuigen nodig?“ zei hij; „zie, nu hebt gij de godslastering gehoord. Wat dunkt u?“ En zij allen verklaarden Hem schuldig.

Overtuiging, vermengd met hartstocht bracht Kajafas ertoe zo te handelen. Hij was woedend op zichzelf omdat hij de woorden van Christus geloofde en in plaats van zijn hart te scheuren in een diep besef van de waarheid en te erkennen dat Jezus de Messias was, scheurde hij zijn priestergewaad in vastbesloten verzet. Deze daad was veelbetekenend, zonder dat Kajafas dit inzag. Met deze daad, bestemd om de rechters te beïnvloeden en de veroordeling van Christus te bewerkstelligen had de hogepriester zichzelf veroordeeld. Door Gods wet was hij ongeschikt verklaard voor het priesterschap. Hij had het doodvonnis over zichzelf uitgesproken.

Een hogepriester mocht zijn gewaad niet scheuren. Dit werd door de levitische wet op straffe des doods verboden. De priester mocht onder geen enkele omstandigheid en bij geen enkele gelegenheid zijn klederen scheuren. Bij de joden was het gebruikelijk dat bij de dood van vrienden de klederen werden gescheurd, maar de priesters mochten dit gebruik niet volgen. Christus had dit nadrukkelijk aan Mozes verboden.⁵

Alles wat de priester droeg moest heel en zonder gebreken zijn. Deze prachtige officiële gewaden stelden het karakter van het grote tegenbeeld, Jezus Christus, voor. Voor God was alleen volmaaktheid, in kleding en gedrag, in woord en in geest aanvaardbaar. Hij is heilig en zijn heerlijkheid en volmaaktheid moesten worden voorgesteld door de aardse dienst. Alleen volmaaktheid kon de heiligheid van de hemelse dienst op de juiste wijze voorstellen. De sterfelijke mens kon zijn hart scheuren door een berouwvolle en nederige geest te tonen. God zou dit erkennen. Maar in de priesterlijke kleding mocht geen scheur gemaakt worden, want dit zou de voorstelling van de hemelse dingen ontsieren. De hogepriester die het waagde met een gescheurd gewaad dienst te doen en bezig te zijn in de heiligdomsdienst, werd gezien als iemand die zich van God had afgescheiden. Door zijn kleed te scheuren was hij niet langer een vertegenwoordiger van God. God aanvaardde hem niet langer als dienstdoende priester. Deze handelwijze, zoals Kajafas die toonde, openbaarde menselijke drift en onvolkomenheid.

Door zijn klederen te scheuren deed Kajafas Gods wet teniet om menselijke tradities na te volgen. Een door mensen gemaakte wet voorzag dat in geval van godslastering een priester zijn gewaad mocht scheuren om zijn afschuw over de zonde te tonen, zonder daarbij schuld op zich te laden. Op deze wijze werd Gods wet door menselijke wetten nietig verklaard.

Elke handeling van de hogepriester werd met belangstelling door het volk

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gadegeslagen en Kajafas was erop uit zijn vroomheid te tonen. Maar door zijn daad, die bedoeld was als een aanklacht tegen Christus, lasterde hij Hem van Wie God had gezegd: „Mijn naam is in Hem.”⁶ Hij was zelf schuldig aan lastering. Terwijl hij door God werd veroordeeld, sprak hij over Christus het vonnis van godslasteraar uit.

Toen Kajafas zijn kleed scheurde, was zijn daad veelzeggend wat betreft de plaats die het joodse volk als natie nadien jegens God zou innemen. Het volk dat eens door God was begunstigd, scheidde zich van Hem af en werd welhaast een volk dat niet langer door God zou worden erkend. Toen Christus aan het kruis uitriep: „Het is volbracht!” en het voorhangsel in de tempel scheurde, verklaarde de Heilige Wachter dat het joodse volk Hem, die de werkelijkheid was van al hun zinnebeelden, het lichaam van de schaduwdiensten, had verworpen. Israël maakte zich van God los. Terecht scheurde Kajafas zijn ambtskleren, die te kennen gaven dat hij een vertegenwoordiger was van de grote Hogepriester, want ze hadden niet langer enige betekenis voor hem of voor het volk. Terecht kon de hogepriester zijn kleed scheuren uit afschuw voor zichzelf en voor het volk.

Het Sanhedrin had Jezus des doods schuldig genoemd, maar het was in strijd met de joodse wetten om iemand 's nachts te veroordelen. Een wettige veroordeling kon slechts overdag plaatsvinden, in aanwezigheid van de voltallige raad. Niettegenstaande dit alles werd de Heiland nu behandeld als een veroordeeld misdadiger en blootgesteld aan smaad door de laagsten en gemeensten van het volk. Rondom het paleis van de hogepriester was een open hof, waar de soldaten en de menigte bijeen waren. Dwars door deze hof werd Jezus naar het wachtlokaal gebracht terwijl Hij van alle kanten werd bespot omdat Hij had gezegd dat Hij de Zoon van God was. Zijn eigen woorden: „Gezeten aan de rechterhand der Macht” en „komende op de wolken des hemels” werden spottend herhaald. Terwijl Hij in het wachtlokaal wachtte op het wettelijk verhoor was Hij niet beschermd. De onwetende bende had de wreedheden gezien waaraan Hij voor de raad was blootgesteld en hieruit trokken zij de conclusie dat zij vrij waren alle duivelse elementen in hun karakter bot te vieren. De adel van Christus en zijn goddelijk gedrag dreven hen tot razernij. Zijn zachtmoedigheid, onschuld en majestueus geduld vervulden hen met een haat die van Satan afkomstig was. Barmhartigheid en recht werden met de voeten getreden. Nooit werd een misdadiger zo onmenselijk behandeld als de Zoon van God.

Maar een diepere smart verscheurde het hart van Jezus. De slag die de meeste pijn veroorzaakte had geen vijandelijke hand Hem kunnen toebrengen. Terwijl Hij de schijnvertoning van een gerechtelijk onderzoek voor Kajafas onderging, werd Christus door één van zijn eigen discipelen

VOOR ANNAS EN HET HOF VAN KAJAFAS

verloochend.

Nadat de discipelen hun Meester in de hof hadden verlaten, hadden twee van hen het gewaagd om de bende, die Jezus in hun midden had, op een afstand te volgen. Deze discipelen waren Petrus en Johannes. De priesters herkenden Johannes als een welbekende discipel van Jezus en lieten hem toe in de hal in de hoop dat hij bij het zien van de vernedering van zijn Leider de gedachte zou opgeven dat zo iemand Gods Zoon kon zijn. Johannes sprak ten gunste van Petrus en kreeg ook voor hem toegang. In de hof brandde een vuur, want het was het kilste uur van de dag, kort voor de morgenstond. Er zat een aantal mensen om het vuur en Petrus nam brutaalweg bij hen plaats. Hij wilde niet herkend worden als een discipel van Jezus. Door zich onverschillig onder de menigte te begeven hoopte hij dat men hem zou zien als één van degenen die Jezus naar de rechtszaal hadden gebracht.

Maar toen het licht op Petrus' gelaat scheen, wierp de vrouw die als portierster dienst deed, een onderzoekende blik op hem. Zij had gemerkt dat hij met Johannes was binnengekomen. Zij zag de verslagen uitdrukking op zijn gezicht en meende dat hij best een discipel van Jezus kon zijn. Zij behoorde tot het huishouden van Kajafas en was nieuwsgierig. Zij zei tot Petrus: „Gij behoort toch ook niet tot de discipelen van deze mens?” Petrus schrok op en was verward. De ogen van allen richtten zich dadelijk op hem. Hij deed alsof hij haar niet verstond maar zij hield aan en zei tot de mensen om haar heen dat deze man bij Jezus was geweest. Petrus voelde zich gedwongen antwoord te geven en zei boos: „Vrouw, ik ken Hem niet!” Dit was de eerste verloochening. Terstond kraaide de haan. O Petrus, al zo gauw schaamt gij u voor uw Meester! Zo vlug verloochent gij uw Heer!

De discipel Johannes had bij het binnenkomen van de rechtszaal niet getracht te verbergen dat hij een volgeling van Jezus was. Hij mengde zich niet onder de ruwe bende die zijn Meester bespotten. Men stelde hem geen vragen, want hij deed zich niet anders voor dan hij was, zodat hij geen argwaan wekte. Hij zocht een stille hoek, waar hij veilig was voor de opmerkzaamheid van de bende, maar waar hij toch zo dicht mogelijk bij Jezus was. Hier kon hij alles zien en horen wat plaats vond bij het verhoor van zijn Heer.

Het was niet de bedoeling van Petrus dat zijn identiteit bekend zou worden. Door een onverschillige houding aan te nemen had hij zich op vijandelijk gebied gewaagd en werd hij een gemakkelijke prooi voor de verzoeking. Als men hem had gevraagd voor zijn Meester te strijden, zou hij een dapper soldaat zijn geweest, maar toen een spottende vinger op hem werd gericht, toonde hij zich een lafaard. Velen die er niet voor terugschrikken actief voor hun Heer te strijden, worden door bespottung ertoe

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

gebracht hun geloof te verloochenen. Door omgang met mensen die zij zouden moeten vermijden, begeven zij zich in verzoeking. Zij nodigen de vijand uit hen te verzoeken en worden ertoe gebracht dingen te zeggen en te doen die ze onder andere omstandigheden nooit hadden gezegd of gedaan. De discipel van Christus die in onze tijd zijn geloof verbergt uit vrees voor lijden of smaad, verloochent zijn Heer even werkelijk als Petrus in de rechtszaal.

Petrus probeerde geen belangstelling te tonen voor het verhoor van zijn Meester, maar zijn hart kromp ineem van verdriet toen hij de wrede spot hoorde en zag hoe Jezus mishandeld werd. Meer nog, hij was verrast en boos dat Jezus Zichzelf en zijn volgelingen zo'n vernedering aandeed door Zich aan een dergelijke behandeling te onderwerpen. Om zijn ware gevoelens te verbergen deed hij zijn best zich te voegen bij de vervolgers van Jezus en deel te nemen aan hun ongepaste grappen. Maar zijn houding was onnatuurlijk. Hij gedroeg zich oneerlijk en terwijl hij zijn best deed om onverschillig te spreken, kon hij toch zijn verontwaardiging niet bedwingen over de smaad die zijn Meester werd aangedaan.

Voor de tweede maal werd de aandacht op hem gericht en weer werd hij beschuldigd van het feit, dat hij een volgeling van Jezus was. Hij verklaarde nu onder ede: „Ik ken die Mens niet.” Hij kreeg nog een kans. Er was een uur verstreken toen een van de dienstknechten van de hogepriester, die verwant was aan de man wiens oor door Petrus was afgekapt, hem vroeg: „Zag ik u niet in de hof met Hem?” „Waarlijk, gij zijt één van hen; want gij zijt ook een Galileeër en uw spraak gelijkt.” Nu werd Petrus razend. De discipelen van Jezus waren bekend om hun kiese taal en om zijn ondervragers op een dwaalspoor te leiden en de rol die hij speelde aannemelijk te maken, verloochende Petrus zijn Meester nu onder vervloeking en verwensingen. Weer kraaide de haan. Petrus hoorde het deze keer en herinnerde zich de woorden van Jezus: „Voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.”⁷

Terwijl de vloeken nog op de lippen van Petrus lagen, en het schrille gekraai van de haan in zijn oren klonk, wendde de Heiland Zich van zijn rechters af en keek zijn arme discipel recht in het gezicht. Op hetzelfde

Jezus was te uitgeput om zijn kruis te kunnen dragen. Simon van Cyrene werd toen gesommeerd om deze sombere last op zijn schouders te nemen.

VOOR ANNAS EN HET HOF VAN KAJAFAS

moment werden de ogen van Petrus naar zijn Meester getrokken. In dat edele gelaat las hij diep medelijden en verdriet, maar geen boosheid.

Het zien van dat bleke, lijdende gelaat, die bevende lippen, die blik vol medelijden en vergevingsgezindheid drong als een dolk in zijn hart. Zijn geweten werd wakker geschud. Zijn herinnering herleefde. Petrus herinnerde zich dat hij nog maar enkele uren geleden beloofd had dat hij met zijn Heer in de gevangenis en zelfs in de dood zou gaan. Hij herinnerde zich zijn droefheid toen Jezus hem in de opperzaal had gezegd dat hij zijn Heer diezelfde nacht driemaal zou verloochenen. Zojuist had Petrus gezegd dat hij Jezus niet kende, maar nu beseftte hij met bitter verdriet hoe goed zijn Heer hem kende en hoe nauwkeurig Hij zijn hart had gelezen, waarvan hij de bedrieglijkheid zelf niet kende.

Een golf van herinneringen kwam in hem op. Hij dacht aan de tedere barmhartigheid van de Heiland, zijn vriendelijkheid en verdraagzaamheid, zijn zachtheid en geduld jegens zijn dwalende discipelen. Hij herinnerde zich de waarschuwing: „Simon, Simon, zie de Satan heeft verlangd u te ziften als de tarwe, maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken.”⁸

Hij dacht met afschuw aan zijn eigen ondankbaarheid, zijn bedrog en zijn meineed. Nogmaals keek hij naar zijn Meester en zag hoe een heiligschennende hand Hem in het gezicht sloeg. Omdat hij niet langer dat schouwspel kon verdragen, snelde hij met gebroken hart de zaal uit.

Hij haastte zich verder in de eenzaamheid en het duister, het kon hem niet schelen waarheen. Ten slotte bevond hij zich in Getsémané. Het gebeuren van enkele uren geleden kwam hem levendig voor de geest. Het lijdend gelaat van zijn Heer, bekleet met bloedig zweet en vetrokken van zielsangst, stond hem voor ogen. Hij herinnerde zich met bitter zelfverwijt dat Jezus alleen had geweend en gebeden terwijl zij die Hem in dat uur van beproeving terzijde hadden moeten staan, hadden geslapen. Hij herinnerde zich zijn ernstige opdracht: „Waakt en bidt, dat gij niet in verzoek komt.”⁹ Weer zag hij het schouwspel in de rechtszaal. De gedachte dat hij de vernedering en de droefheid van zijn Heiland nog veel zwaarder had gemaakt, pijnigde hem. Op dezelfde plaats waar Jezus in zijn doodsstrijd zijn hart voor zijn Vader had uitgestort, viel Petrus op zijn aangezicht neer

Jezus' dood was niet het einde. Hij overwon de dood. De toekomst voor het mensdom ligt open, omdat Hij die heeft ontsloten.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

en wenste dat hij zou sterven.

Toen Jezus hem gezegd had te waken en te bidden had Petrus geslapen en zo de weg geopend voor zijn grote zonde. Alle discipelen hadden door in dat kritieke uur te slapen grote schade geleden. Christus kende de beproevingen die zij zouden moeten doorstaan. Hij wist hoe Satan zijn best zou doen hun zinnen te verlammen, zodat zij de proef niet zouden kunnen doorstaan. Daarom had Hij hen gewaarschuwd. Als die uren in de hof waren doorgebracht onder waken en bidden, had Petrus niet vertrouwd op zijn eigen kracht. Dan zou hij zijn Heer niet hebben verloochend. Als de discipelen met Christus in zijn zielestrijd hadden gewaakt, zouden zij voorbereid zijn geweest om getuigen te zijn van zijn lijden aan het kruis. Dan zouden zij tot op zekere hoogte de aard van zijn overweldigende zielsangst hebben begrepen. Zij zouden zich dan zijn woorden hebben herinnerd toen Hij sprak over zijn lijden, dood en opstanding. In het duister van dat uur vol beproeving zouden enkele stralen van hoop de duisternis hebben verlicht en hun geloof hebben gesteund.

Zodra het dag geworden was, kwam het Sanhedrin weer bijeen en weer werd Jezus in de rechtszaal gebracht. Hij had van Zichzelf gezegd dat Hij Gods Zoon was en zij hadden zijn woorden gebruikt om Hem aan te klagen. Zij konden Hem echter niet op grond hiervan veroordelen want velen waren gedurende de nacht niet aanwezig geweest en hadden zijn woorden niet gehoord. Zij wisten ook dat het Romeinse recht daarin niets zou vinden wat de dood verdiende. Als zij nu uit zijn eigen mond een herhaling konden horen van deze woorden, zouden ze hun doel bereiken. Zijn bewering dat Hij de Messias was zouden zij kunnen verdraaien tot een oproerige politieke aanspraak.

„Indien Gij de Christus zijt,” zeiden zij, „zegt het ons.” Maar Christus zweeg. Zij bleven Hem bestoken met vragen. Ten slotte zei Hij op treurige toon: „Al zeide Ik het u, gij zoudt het toch niet geloven; en al zou Ik u vragen, gij zoudt toch niet antwoorden.” Maar opdat zij geen verontschuldiging zouden hebben, voegde Hij er de ernstige waarschuwing aan toe: „Van nu aan zal de Zoon des mensen gezeten zijn aan de rechterhand der kracht Gods.”

„Zijt Gij dan de Zoon van God?” vroegen ze als uit één mond. Hij zei tot hen: „Gij zegt zelf dat Ik het ben.” Toen riepen zij uit: „Wat hebben wij verder voor getuigenis nodig? Zelf hebben wij het immers uit zijn mond gehoord.”

En zo zou Jezus volgens de derde veroordeling door de joodse gezaghebbers moeten sterven. Alles wat nu nog nodig was, meenden zij, was dat de Romeinen dit vonnis zouden bekrachtigen en Hem in hun hand zouden overleveren.

VOOR ANNAS EN HET HOF VAN KAJAFAS

Daarna volgde het derde toneel van smaad en spot, erger nog dan de onwetende massa Hem had aangedaan. Dit alles vond plaats in tegenwoordigheid van de priesters en oversten, zelfs met hun goedkeuring. Elk gevoel van sympathie of menselijkheid was uit hun hart verdwenen. Als hun argumenten zwak waren en deze zijn stem niet tot zwijgen hadden kunnen brengen, hadden zij andere wapenen zoals die door de eeuwen heen gebruikt zijn om kettters het zwijgen op te leggen -- lijden, geweld en dood.

Toen de rechters Jezus hadden veroordeeld, nam een satanische woede bezit van het volk. Hun geschreeuw klonk als het gehuil van wilde dieren. De menigte stormde op Jezus toe onder het geschreeuw: Hij is schuldig, breng Hem ter dood! Als de Romeinse soldaten er niet waren geweest, zou Jezus niet levend aan het kruis zijn genageld. Dan was Hij voor de ogen van zijn rechters in stukken gescheurd. Maar het Romeinse gezag kwam tussenbeide en met wapens werd het geweld van de bende bedwongen. Heidense mannen waren boos over de ruwe behandeling van iemand tegen wie niets was bewezen. De Romeinse hoofdlieden verklaarden dat de joden, door over Jezus een vonnis uit te spreken, inbreuk deden op de Romeinse macht en dat het zelfs in strijd was met de joodse wetten om iemand ter dood te veroordelen op grond van wat hij zelf had gezegd. Deze tussenkomst bracht een ogenblik van stilte in de gang van zaken, maar de joodse leiders kenden geen medelijden en schaamte meer.

Priesters en oversten vergaten de waardigheid van hun ambt en smaadden Gods Zoon met vuile woorden. Zij spotten met zijn afkomst. Zij zeiden dat zijn aanmatiging om Zich de Messias te noemen maakte, dat Hij de schandelijkste dood verdiende. De liederlijkste mensen hielden zich bezig met schandelijke smaad jegens de Heiland. Een oud gewaad werd over zijn hoofd gegooid en zijn vervolgers sloegen Hem in het gezicht, terwijl zij zeiden: „Profeteer ons, Christus, wie is het die U geslagen heeft?” Toen het kleed was weggenomen spuwde een van de ellendelingen Hem in het gezicht.

Gods engelen vermeldten nauwgezet iedere beledigende blik, ieder woord en elke daad tegen hun geliefde Bevelhebber. Eenmaal zullen de lage mensen, die het kalme, bleke gelaat van Christus hebben bespot en bespuwd, dat gelaat zien in een heerlijkheid, groter dan die van de zon.

---

¹ Johannes 7:51

² Johannes 2:19,21

³ Jesaja 53:7

⁴ Matteüs 10:32

⁵ Leviticus 10:6

⁶ Exodus 23:21

⁷ Marcus 14:30

⁸ Lucas 22:31,32

⁹ Matteüs 26:41

Judas

Het verhaal van Judas laat het droevig einde zien van een leven dat tot eer van God had kunnen zijn. Als Judas gestorven was vóór zijn laatste reis naar Jeruzalem had men hem kunnen zien als iemand die een plaats onder de twaalf waard was, als iemand die zeer gemist zou worden. De afschuw die door de eeuwen heen aan zijn naam verbonden is, zou niet hebben bestaan als zijn karakter niet aan het eind van zijn leven was geopenbaard. Maar het had een bepaald doel dat zijn karakter bekend gemaakt werd aan de wereld. Het moest dienen als waarschuwing voor hen die net als hij verraad zouden plegen aan heilige zaken die hen waren toevertrouwd.

Kort voor het Pascha had Judas zijn overeenkomst met de priesters om Jezus aan hen over te leveren, vernieuwd. Toen was overeengekomen dat de Heiland gevangen genomen zou worden op één van de plaatsen waar Hij Zich gewoonlijk afzonderde om te mediteren en te bidden. Na de maaltijd in het huis van Simon had Judas gelegenheid na te denken over de daad waartoe hij zich had verbonden, maar zijn plannen bleven ongewijzigd. Voor dertig zilverstukken -- de prijs voor een slaaf -- verkocht hij de Heer der heerlijkheid om schandelijk te sterven.

Van nature had Judas het geld lief, maar hij was niet altijd slecht genoeg geweest om een dergelijke daad te plegen. Hij had de boze geest van gierigheid gekoesterd tot deze de heersende drijfveer in zijn leven was geworden. De liefde voor het geld overheerste zijn liefde voor Christus. Door slaaf te worden van één ondeugd gaf hij zich over aan Satan om tot elke mogelijkheid van de zonde te worden aangedreven.

Judas had zich bij de discipelen gevoegd toen velen Christus volgden. De leer van de Heiland had hen getroffen toen ze gespannen luisterden naar zijn woorden die Hij in de synagogen, aan de oever van het meer en op de berghelling sprak. Judas zag hoe de zieken, de kreupelen en blinden naar Jezus stroomden uit de steden en dorpen. Hij zag hoe stervenden aan zijn voeten werden gelegd. Hij was getuige van de machtige werken van de Heiland, toen deze de zieken genas, duivelen uitwierp en doden opwekte. Hij voelde in zijn eigen leven het bewijs van de macht van Christus. Hij erkende de leer van Christus als veel machtiger dan alles wat hij ooit gehoord had. Hij hield van de grote Leraar en wilde graag bij Hem zijn. Hij verlangde ernaar dat zijn karakter en leven veranderd zou worden en

JUDAS

hoopte dit te ervaren door zich bij Jezus te voegen. De Heiland stootte Judas niet af. Hij gaf hem een plaats onder de twaalf. Hij vertrouwde hem het werk van een evangelist toe. Hij gaf hem macht om de zieken te genezen en duivelen uit te werpen. Maar Judas kwam er niet toe zich volkomen aan Christus over te geven. Hij gaf zijn wereldse eerzucht of liefde voor het geld niet prijs. Hoewel hij de positie van een dienaar van Christus aanvaardde, liet hij zich niet door Hem vormen. Hij meende dat hij zich kon vasthouden aan zijn eigen oordeel en mening en kweekte een gezindheid van kritiek een beschuldiging.

Judas stond in hoog aanzien bij de discipelen en had grote invloed op hen. Zelf had hij een hoge dunk van zijn eigen bekwaamheden en beschouwde zijn broeders als ver beneden zich in oordeel en bekwaamheid. Zij zagen hun kansen niet, meende hij, en maakten geen gebruik van de omstandigheden. De gemeente zou nooit tot bloei komen met zulke kortzichtige mannen als leiders. Petrus was impulsief en zou handelen zonder na te denken. Judas beschouwde Johannes, die alle waarheden uit de mond van Christus als schatten koesterde, als een armzalige penningmeester. Matteüs, die geleerd had in alles heel precies te zijn, nam het heel nauw met de eerlijkheid; hij was altijd zozeer bezig met de woorden van Christus en ging er zo volkomen in op dat hij naar de mening van Judas niet kon worden vertrouwd met belangrijke, toekomst bepalende zaken. Zo ging Judas alle discipelen na en hij vleide zich met de gedachte dat de gemeente vaak in verslagenheid en moeilijkheid zou verkeerd hebben als hij alles niet zo uitstekend had geregeld. Judas beschouwde zichzelf als uiterst bekwaam, als onovertreffbaar. In eigen ogen deed hij het werk eer aan en als zodanig gedroeg hij zich dan ook altijd.

Judas was blind voor zijn eigen karaktergebreken en Christus stelde hem op een plaats waar hij de gelegenheid zou hebben deze te zien en te verbeteren. Als penningmeester van de discipelen moest hij zorgen voor de behoeften van het kleine groepje en tevens zorgen dat de noden van de armen zouden worden verlicht. Toen Jezus in de opperzaal tot hem zei: „Wat gij doen wilt, doe het met spoed” meenden de discipelen dat Hij hem opdracht had gegeven te kopen wat nodig was voor het feest, of iets aan de armen te geven. Door anderen te dienen had Judas een onzelfzuchtige geest kunnen ontwikkelen. Maar hoewel hij dagelijks luisterde naar de lessen van Christus en getuige was van zijn onzelfzuchtig leven, gaf Judas toe aan zijn hebzuchtige neigingen. De kleine geldbedragen die hij in handen kreeg vormden een aanhoudende verzoeking. Dikwijls, als hij iets voor Christus moest doen of tijd moest wijden aan godsdienstige doeleinden, betaalde hij zichzelf uit deze povere bron. In zijn eigen ogen dienden deze voorwendsels om zijn gedrag te verontschuldigen, maar in Gods oog

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

was hij een dief.

De vaak herhaalde woorden van Christus dat zijn koninkrijk niet van deze wereld was, ergerden Judas. Hij had een weg uitgestippeld die Christus naar zijn mening moest volgen. Het was zijn plan dat Johannes de Doper uit de gevangenis bevrijd moest worden. Maar Johannes werd onthoofd. En in plaats dat Jezus gebruik maakte van zijn koninklijke rechten en de dood van Johannes ging wreken, trok Hij Zich met zijn discipelen terug naar een stille plaats. Judas voelde meer voor een aanvallend optreden. Naar zijn mening zou het werk veel meer succes hebben als Jezus zijn discipelen niet tegenhield hun plannen uit te voeren. Hij zag de toenemende vijandschap van de joodse leiders en merkte op hoe hun uitdaging niet beantwoord werd, toen zij van Christus een teken uit de hemel eisten. Zijn hart stond open voor ongeloof en de vijand zorgde voor twijfel en opstandige gedachten. Waarom sprak Jezus zoveel over dingen die ontmoedigden? Waarom voorzegde Hij beproeving en vervolging voor Zichzelf en voor zijn discipelen? Het vooruitzicht op een vooraanstaande plaats in het nieuwe koninkrijk had Judas ertoe gebracht zich aan het werk van Christus te verbinden. Zou zijn hoop teleurgesteld worden? Judas had niet vastgesteld dat Jezus niet de Zoon van God was, maar hij twijfelde en probeerde een verklaring te vinden voor zijn machtige daden.

Ondanks alles wat de Heiland leerde koesterde Judas steeds de gedachte dat Christus als koning in Jeruzalem zou heersen. Toen de vijfduizend werden gespijzgd, probeerde hij dit naar voren te brengen. Bij deze gelegenheid hielp Judas bij het ronddelen van het voedsel aan de hongerige scharen. Hij had de gelegenheid te zien hoeveel goeds hij aan anderen kon doen. Hij voelde de bevrediging die het gevolg is van het dienen van God. Hij hielp om de zieken en lijdenden uit de menigte naar Christus te brengen. Hij zag hoeveel opluchting, vreugde en blijdschap in veler harten kwam door de genezende macht van de grote Heelmeester. Hij had de werkwijze van Christus kunnen begrijpen. Maar hij was verblind door zijn eigen zelfzuchtig verlangen. Judas was de eerste om gebruik te maken van het enthousiasme, veroorzaakt door het wonder van de broden. Hij vatte het plan op om Christus met geweld koning te maken. Zijn hoop was hoog gespannen en zijn teleurstelling was groot.

De toespraak van Christus in de synagoge over het brood des levens vormde het keerpunt in de geschiedenis van Judas. Hij hoorde de woorden: „Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf.”² Hij zag dat Christus geestelijke en geen wereldse goederen aanbood. Hij beschouwde zichzelf als iemand die vooruitzag en meende te zien dat Jezus geen eer wilde aanvaarden, dat Hij zijn volgelingen geen hoge positie kon verschaffen. Hij besloot zich niet zo nauw met

JUDAS

Christus te verbinden dat hij zich niet kon terugtrekken. Hij zou afwachten. En hij wachtte af.

Van dat ogenblik af gaf hij uiting aan twijfel, waardoor de discipelen verward raakten. Hij veroorzaakte verdeeldheid en misleidende gevoelens door de argumenten van de schriftgeleerden en Farizeeën tegen de aanspraken van Christus te herhalen. Alle kleine en grote moeilijkheden en problemen, de zorgen en schijnbare hindernissen bij de vooruitgang van het evangelie verklaarde Judas als bewijzen tegen de waarheid ervan. Hij haalde teksten aan die niets te maken hadden met de waarheden die Christus verkondigde. Deze uit hun verband gerukte teksten brachten de discipelen in de war en deden de ontmoediging, waaronder zij steeds gebukt gingen, toenemen.

Dit alles deed Judas op zo'n manier dat de indruk werd gegeven alsof hij het heel nauwgezet nam. En terwijl de discipelen naar bewijzen zochten die de woorden van de grote Leraar zouden bevestigen, leidde Judas hen haast onmerkbaar op een ander spoor. Zo stelde hij op heel godsdienstige en schijnbaar verstandige wijze de zaken in een heel ander licht dan Jezus had gedaan en hechtte aan zijn woorden een betekenis die Hij daaraan niet had verbonden. Zijn suggesties wekten steeds een eerzuchtig verlangen naar tijdelijke voorrechten en hielden zodoende de discipelen af van de belangrijke zaken waarop zij acht hadden moeten slaan. Het verschil van mening over wie onder hen de grootste zou zijn werd voornamelijk uitgelokt door Judas.

Toen Jezus aan de rijke jonge overste de voorwaarden van het discipelschap voorhield, was Judas misnoegd. Hij meende dat Jezus een fout maakte. Als mannen als deze overste zich bij de gelovigen zouden aansluiten, zouden zij het werk van Christus steunen. Judas meende dat hij heel wat plannen voor de groei van de kleine gemeente zou kunnen voorstellen, als men slechts naar hem wilde luisteren. Zijn beginselen en werkwijzen zouden wel wat verschillen met die van Christus, maar in deze dingen achtte hij zich verstandiger dan Christus.

Bij alles wat Christus tot zijn discipelen zei was er wel iets waar Judas anders over dacht. Onder zijn invloed deed het zuurdesem van verdeeldheid maar al te goed zijn werk. De discipelen onderscheidden niet welke macht hier in werkelijkheid bezig was, maar Jezus zag dat Satan zijn eigenschappen op Judas overbracht en hem op deze wijze een werktuig maakte om de andere discipelen te beïnvloeden. Dit openbaarde Christus een jaar voor het verraad. „Heb Ik niet u twaalfen uitgekozen?” zei Hij, „en één van u is een duivel.”³

Toch bood Judas niet openlijk weerstand en hij scheen de lessen van de Heiland niet in twijfel te trekken. Hij uitte geen openlijk protest vóór de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

maaltijd in het huis van Simon. Toen Maria de voeten van de Heiland zalfde, openbaarde Judas zijn hebzuchtige gesteldheid. Toen Jezus hem berispte, werd hij ten zeerste verbitterd. Gewonde trots en het verlangen zich te wreken verbraken de beperkingen en de hebzucht, die hij zo lang had gekoesterd, beheerste hem volkomen. Dat zal de ervaring zijn van allen die Satans verzoeking niet weerstaan en overwinnen. Zo iemand wordt een gevangene van Satans wil.

Maar Judas was nog niet volledig verhard. Zelfs nadat hij tweemaal was overeengekomen de Heiland te verraden, kon hij nog berouw tonen. Tijdens het Pascha toonde Jezus zijn goddelijkheid door de plannen van de verrader te openbaren. Vol tederheid omvatte Hij ook Judas in het dienen van de discipelen. Maar op dit laatste bewijs van liefde werd geen acht geslagen. Toen was het lot van Judas beslist en de voeten, die Jezus had gewassen, droegen de verrader heen om zijn werk te doen.

Judas redeneerde dat wanneer Jezus gekruisigd moest worden, dit gebeuren toch zou plaatsvinden. Zijn eigen daad om de Heiland te verraden zou dit feit niet veranderen. Als Jezus niet zou sterven, zou het Hem alleen maar dwingen Zich te bevrijden. Wat er ook mocht gebeuren, Judas zou in elk geval iets winnen met zijn verraad. Hij vond dat hij een goede koop had gedaan door zijn Heer te verraden.

Judas geloofde echter niet dat Christus Zich zou laten gevangennemen. Hij wilde Hem een les leren door Hem te verraden. Het was zijn bedoeling een dusdanige rol te spelen dat de Heiland hem in het vervolg met de nodige eerbied zou behandelen. Maar Judas wist niet dat hij Christus overleverde om gedood te worden. Hoe dikwijls hadden de schriftgeleerden en Farizeeën zich laten meeslepen door de treffende beelden die de Heiland in zijn gelijkenissen leerde! Hoe vaak hadden ze niet een oordeel over zichzelf uitgesproken! Vaak waren zij razend geweest als de waarheid tot hen doordrong en hadden stenen opgenomen om op Hem te gooien, maar steeds weer was Hij ontkomen. Judas meende dat Jezus, die aan zoveel strikken was ontkomen, Zich ook nu beslist niet zou laten gevangennemen.

Hij besloot de proef op de som te nemen. Als Jezus werkelijk de Messias was zou het volk, waarvoor Hij zoveel had gedaan, zich achter Hem scharen en Hem tot koning uitroepen. Dit zou voorgoed zekerheid geven aan velen die nu nog twijfelden. Het zou aan Judas te danken zijn dat de koning op de troon van David was geplaatst. Deze daad zou hem verzekeren van de eerste plaats naast Christus in het nieuwe koninkrijk.

De oneerlijke discipel speelde zijn rol bij het verraad van Jezus. Toen hij in de hof tot de leiders van de bende zei: „Die ik zal kussen, die is het; grijpt Hem”, was hij er absoluut zeker van dat Christus aan hun handen zou ontkomen. Als zij hem dan de schuld zouden geven, kon hij zeggen: Heb ik

JUDAS

niet tegen u gezegd dat gij Hem moest grijpen?

Judas zag de mannen die Christus gevangennamen doen zoals hij had gezegd en Hem stevig binden. Vol verbazing zag hij dat de Heiland Zich weg liet leiden. Vol spanning volgde hij Hem uit de hof naar het verhoor door de joodse oversten. Voortdurend zag hij uit naar het moment dat Hij zijn vijanden zou verrassen door Zich als Gods Zoon aan hen te openbaren en al hun plannen en macht teniet te doen. Maar toen uur na uur verstreek en Jezus Zich onderwierp aan alle smaad die Hem werd aangedaan, greep een ontzettende angst de verrader aan bij de gedachte dat hij zijn Meester had overgeleverd om te worden gedood.

Toen het verhoor ten einde liep kon Judas de pijniging van zijn schuldig geweten niet langer dragen. Plotseling weerklonk een schorre stem door de zaal, die door de harten van allen een rilling van schrik deed gaan: Hij is onschuldig; spaar Hem, o Kajafas!

Men zag de lange gedaante van Judas door de opgeschrikte menigte heendringen. Zijn gelaat was bleek en verwilderd en grote zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij snelde naar de rechterstoel en gooide de zilverstukken, die de prijs waren voor het verraad van zijn Heer, op de grond. Hij greep het gewaad van Kajafas en smeekte hem Jezus los te laten met de woorden, dat Hij niets had gedaan wat de dood verdiende. Toornig schudde Kajafas zich van hem los, maar hij was verward en wist niet wat hij moest zeggen. De verdorvenheid van de priesters was openbaar gemaakt. Het was duidelijk dat zij de discipel hadden omgekocht om zijn Meester te verraden.

„Ik heb gezondigd!“ riep Judas weer, „onschuldig bloed verraden!“ Maar de hogepriester had zijn zelfbeheersing terug en antwoordde verachtelijk! „Wat gaat ons dit aan? Gij moet zelf maar zien wat ervan komt.“ De priesters waren blij geweest dat zij Judas tot hun werktuig hadden kunnen maken, maar zij hadden zijn laagheid veracht. Nu hij zich met zijn bekentenis tot hen wendde, wezen zij hem vol verachting af.

Nu wierp Judas zich aan de voeten van Jezus. Hij erkende Hem als de Zoon van God en smeekte Hem Zich te bevrijden. De Heiland maakte zijn verrader geen verwijten. Hij wist dat Judas geen echt berouw had. Zijn belijdenis werd hem afgedwongen uit zijn schuldig hart door een ontzagwekkend gevoel van verdoemenis en uitzicht op het oordeel, maar hij voelde geen diep, hartgrondig verdriet over het feit dat hij de schuldeloze Zoon van God had verraden en de Heilige van Israël had verloochend. Toch sprak Jezus geen woord van veroordeling. Vol medelijden zag Hij neer op Judas en zei: „Voor dit uur ben Ik in de wereld gekomen.“

Een gemurmel van verrassing liep door de menigte. Vol verbazing zagen zij de verdraagzaamheid van Christus jegens zijn verrader. Weer drong zich

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

bij hen de overtuiging op dat deze Mens meer dan een sterveling was. Maar als Hij werkelijk Gods Zoon was, zo vroegen zij zich af, waarom bevrijdde Hij Zich dan niet van zijn boeien en triomfeerde zo over zijn beschuldigers?

Judas zag dat zijn smeekbeden vergeefs waren en hij snelde de zaal uit met de uitroep: Het is te laat! Het is te laat! Hij voelde dat hij niet zou kunnen aanzien dat Jezus werd gekruisigd, en wanhopig ging hij heen en hing zich op.

Later op die dag was er op de weg van de zaal van Pilatus naar Golgota een ogenblik stilte in het gejoel en getier van de bende die Jezus begeleidde naar de plaats van de kruisiging. Toen zij voorbij een eenzame plaats kwamen, zagen zij aan de voet van een dode boom het lichaam van Judas. Het was een weezinwekkend schouwspel. Door zijn gewicht was het touw, waaraan hij zich had opgehangen, gebroken. Door de val was zijn lichaam vreselijk verminkt en de honden verslonden het. Zijn resten werden dadelijk begraven, maar er werd minder gespot door de menigte en menig verbleekt gelaat gaf te kennen waaraan men dacht. De vergelding scheen reeds te komen over hen die schuldig waren aan het bloed van Jezus.

---

¹ Johannes 13:27

² Johannes 6:53

³ Johannes 6:70

In de rechtszaal van Pilatus

In de rechtszaal van Pilatus, de Romeinse stadhouder, staat Christus, gebonden als een gevangene. Rond Hem staat een wacht van soldaten en de zaal is vol toeschouwers. Buiten de ingang staan de rechters van het Sanhedrin, de priesters, oversten en de menigte.

Nadat het Sanhedrin Jezus had veroordeeld, waren zij naar Pilatus gekomen opdat hij het vonnis kon bevestigen en doen uitvoeren. Maar deze joodse gezaghebbers wilden de Romeinse rechtszaal niet betreden. Volgens hun ceremoniële wet zouden zij zich daardoor verontreinigen en zodoende niet aan het Pascha kunnen deelnemen. In hun verblindingsbeseften zij niet dat moordlustige haat hun harten had verontreinigd. Zij zagen niet in dat Christus het ware Paaslam was en dat het grote feest voor hen zijn betekenis had verloren, omdat zij Hem hadden verworpen.

Toen de Heiland in de rechtszaal werd gebracht, keek Pilatus Hem niet erg vriendelijk aan. De Romeinse stadhouder was haastig uit zijn slaapkamer geroepen en had zich voorgenomen zijn werk zo snel mogelijk af te doen. Hij stond gereed de gevangene uiterst streng te behandelen.

Hij wendde zich tot hem om te zien wat voor iemand hij zo vroeg op de morgen moest ondervragen. Hij wist dat het iemand moest zijn die de joodse gezaghebbers graag zo snel mogelijk verhoord en gestraft wilden zien.

Pilatus keek naar de mannen die Jezus bewaakten en vervolgens rustte zijn blik onderzoekend op Jezus. Hij had met allerlei misdadigers te maken gehad, maar nooit eerder was iemand voor hem geleid die er zo goed en edel uitzag. Op zijn gelaat las hij geen spoor van schuld, van vrees, uitdaging of verzet. Hij zag iemand met een kalm en waardig gedrag, wiens gelaat niet de trekken van een misdadiger, maar het stempel van de hemel droeg.

Het voorkomen van Christus maakte een gunstige indruk op Pilatus. Zijn betere natuur kwam boven. Hij had van Jezus en diens werken gehoord.

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 27:2,11-31; Marcus 15:1-20; Lucas 23:1-25; Johannes 18:28-40; 19:1-16.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Zijn vrouw had hem iets verteld van de wonderen die deze profeet uit Galilea had gedaan, die zieken had genezen en doden had opgewekt. Nu kwam dit alles als een droom in zijn gedachten terug. Hij herinnerde zich geruchten die hij uit verschillende bronnen had vernomen. Hij besloot aan de joden te vragen welke beschuldigingen ze tegen de gevangene hadden.

„Wie is deze Mens en waarom hebt gij Hem gebracht?” zei hij. Welke beschuldiging brengt gij tegen Hem in? De joden werden in de war gebracht. Omdat zij wisten dat zij hun beschuldigingen tegen Christus niet konden bewijzen, stelden zij geen prijs op een openbaar verhoor. Zij antwoordden dat Hij een bedrieger was, die Jezus van Nazaret werd genoemd.

Weer vroeg Pilatus: „Welke aanklacht brengt gij tegen deze Man in?” De priesters zeiden niets op deze vraag maar gaven een antwoord waaruit hun geprikkeldheid bleek: „Indien Hij geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u overleveren.” Als degenen, die het Sanhedrin vormden, de eersten van het volk, u iemand brengen die volgens hen de dood verdient, moet er dan nog gevraagd worden welke beschuldiging tegen Hem wordt ingebracht? Zij hoopten Pilatus onder de indruk te brengen van hun belangrijkheid en hem zodoende ertoe te brengen hun verzoek in te willigen zonder alle formaliteiten. Zij wilden graag dat hun vonnis bevestigd zou worden, want zij wisten dat het volk, dat de wonderen van Christus had gezien, een heel ander verhaal kon vertellen dan wat zij zelf hadden verzonnen.

De priesters hadden gedacht dat zij door middel van de slappe en weifelende Pilatus hun plannen zonder moeite konden uitvoeren. Vroeger had hij zonder meer doodvonnissen ondertekend en mensen ter dood veroordeeld waarvan zij wisten dat deze de dood niet hadden verdiend. In zijn ogen was het leven van een gevangene weinig waard. Het deed er niet toe of hij al dan niet schuldig was. De priesters hoopten dat Pilatus nu Jezus ter dood zou veroordelen zonder Hem te verhoren. Zij vroegen dit als een gunst ter gelegenheid van hun grote nationale feest.

Maar iets in de gevangene weerhield Pilatus. Hij doorzag de bedoeling van de priesters. Hij herinnerde zich dat Jezus niet zo lang geleden Lazarus had opgewekt, iemand die vier dagen dood was geweest en eer hij het doodvonnis tekende wilde hij weten, welke beschuldigingen tegen Hem waren ingebracht en of deze te bewijzen waren.

Als uw oordeel voldoende is, zei hij, waarom brengt gij de gevangene dan bij mij? „Neemt gij Hem en oordeelt Hem naar uw wet.” Toen de priesters op deze wijze gedwongen werden, zeiden zij dat zij het vonnis reeds over Hem hadden uitgesproken, maar dat Pilatus dat vonnis moest bekrachtigen om het rechtsgeldig te maken. Hoe luidt uw vonnis? vroeg Pilatus. Zij

IN DE RECHTZAAL VAN PILATUS

antwoordden dat Hij de dood verdiende, maar dat zij niemand ter dood mochten brengen. Zij vroegen Pilatus hen op hun woord te geloven wat betreft de schuld van Christus, en het vonnis te bekrachtigen. Zij zouden de verantwoordelijkheid voor de gevolgen wel aanvaarden.

Pilatus was geen rechtvaardige of gewetensvolle rechter. Maar hoewel hij een morele zwakkeling was, weigerde hij aan dit verzoek te voldoen. Hij wilde Jezus niet veroordelen eer tegen Hem een beschuldiging was ingebracht.

De priesters verkeerden in tweestrijd. Zij beseften dat ze hun huichelarij wel heel goed moesten verhullen. Zij moesten het niet doen voorkomen dat Christus op godsdienstige gronden was gevangengenomen. Als zij dit als reden aanvoerden, zou dit bij Pilatus geen gewicht in de schaal werpen. Zij moesten het doen voorkomen alsof Jezus de burgerlijke wet tegenwerkte. Dan kon Hij als politiek misdadiger gestraft worden. Onlusten en rebellie tegen het Romeinse bestuur kwamen aanhoudend onder het joodse volk voor. De Romeinen hadden hiertegen heel streng opgetreden en zij waren voortdurend op hun hoede om alles te onderdrukken wat tot een uitbarsting zou kunnen leiden.

Nog maar enkele dagen geleden hadden de Farizeeën getracht Jezus in de val te lokken met de vraag: „Is het ons geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?” En Christus had hun huichelarij aan het licht gebracht. De aanwezige Romeinen hadden het volkomen falen van de samenzweerders gezien en hun misnoegen opgemerkt bij zijn antwoord: „Geeft dan de keizer wat des keizers is.”¹

Nu probeerden de priesters het te doen voorkomen dat Christus bij deze gelegenheid had geleerd wat zij hadden gehoopt. In hun uiterste nood riepen zij valse getuigen te hulp „en zij begonnen Hem te beschuldigen en zeiden: Wij hebben bevonden dat deze ons volk verleidt, doordat Hij verbiedt de keizer belasting te betalen en van Zichzelf zegt dat Hij de Christus, de Koning is.” Drie beschuldigingen die alle grond misten. De priesters wisten dit, maar zij waren bereid meened te plegen als zij daardoor hun doel konden bereiken.

Pilatus doorzag hun bedoeling. Hij geloofde niet dat deze gevangene plannen had gesmeed tegen de regering. Zijn zachtmoedige en nederige verschijning was in volkomen tegenspraak met de beschuldiging. Pilatus was overtuigd dat een complot was gesmeed om een onschuldige man, die de joodse hoogwaardigheidsbekleders in de weg stond, te vernietigen. Hij wendde zich tot Jezus en vroeg: „Zijt Gij de Koning der joden?” De Heiland antwoordde: „Gij zegt het.” Terwijl Hij sprak, lichtte zijn gelaat op alsof een zonnestraal daarop viel.

Toen Kajafas en de anderen bij hem dit antwoord hoorden, riepen zij dat

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Pilatus zelf getuige was van het feit, dat Jezus de misdaad waarvan Hij was beschuldigd, had erkend. Onder luid geschreeuw eisten priesters, oversten en schriftgeleerden dat Hij ter dood moest worden veroordeeld. De menigte nam deze kreten over en het lawaai was oorverdovend. Pilatus wist niet wat hij moest doen. Toen hij zag dat Jezus geen antwoord gaf, zei hij tot Hem: „Geeft Gij niets ten antwoord? Zie hoevele beschuldigingen zij tegen U inbrengen. Doch Jezus gaf hem niets meer ten antwoord .”

Terwijl Christus achter Pilatus stond, zichtbaar voor allen in de rechtszaal, hoorde Hij alle smaad, maar op al deze valse aanklachten zei Hij niets. Heel zijn gedrag leverde het bewijs van zijn onschuld. Hij stond onbeweeglijk temidden van de woedende golven die tegen Hem aansloegen. Het was alsof zware golven van toorn die steeds hoger sloegen, als de golven van een kokende zee om Hem heen braken zonder Hem aan te raken. Hij zweeg, maar zijn zwijgen was welsprekend. Het was alsof een licht binnen in Hem naar buiten straalde.

Pilatus verbaasde zich over zijn houding. Stoort deze Man zich niet aan de gang van zaken, omdat het Hem niets kan schelen of Hij al dan niet zijn leven redt? vroeg hij bij zichzelf. Terwijl hij naar Jezus keek, die zonder weerwoord smaad en hoon verdroeg, besepte hij dat Hij niet onrechtvaardig en oneerlijk kon zijn zoals de schreeuwende priesters. Omdat hij hoopte de waarheid uit Hem te krijgen en tevens aan het lawaai van de menigte te ontkomen, nam Pilatus Jezus terzijde en stelde Hem opnieuw de vraag: „Zijt Gij de Koning der joden?”

Jezus gaf geen rechtstreeks antwoord op deze vraag. Hij wist dat de Heilige Geest met Pilatus streed en gaf hem de gelegenheid voor zijn overtuiging uit te komen. „Zegt gij dit uit uzelf?” vroeg Hij, „of hebben anderen u over Mij gesproken?” Dat wil zeggen, bracht de beschuldiging van de priesters of het verlangen om licht van Christus te ontvangen, Pilatus ertoe deze vraag te stellen? Pilatus begreep de bedoeling van Christus, maar in zijn hart kwam de trots boven. Hij wilde geen gehoor geven aan de overtuiging die zich bij hem opdrong. „Ben ik een jood?” zei hij. „Uw volk en de overpriesters hebben U aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan?”

De kostbare gelegenheid die Pilatus had gekregen, was voorbijgegaan. Toch liet Jezus hem niet achter zonder verder licht. Hoewel Hij niet rechtstreeks de vraag van Pilatus beantwoordde, maakte Hij zijn eigen werk duidelijk. Hij maakte Pilatus duidelijk dat Hij geen aardse troon zocht.

„Mijn koninkrijk is niet van deze wereld,” zei Hij. „Indien mijn koninkrijk van deze wereld was geweest, zouden mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de joden zou worden overgeleverd; nu echter is mijn koninkrijk niet van hier. Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik

IN DE RECHTZAAL VAN PILATUS

geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem."

Christus bevestigde dat zijn woord zelf de sleutel was waarmee het geheim kon worden ontsloten voor hen die bereid waren dit aan te nemen. Het bezat een kracht uit zichzelf, en dit was het geheim van de verspreiding van zijn koninkrijk van waarheid. Hij wenste dat Pilatus zou begrijpen dat zijn verdorven karakter alleen kon worden veranderd door het aanvaarden en zich toeëigenen van de waarheid.

Pilatus verlangde de waarheid te leren kennen. Zijn geest was verward. Hij greep begerig de woorden van de Heiland aan en in zijn hart leefde een groot verlangen te weten wat het werkelijk was en hoe hij het kon verkrijgen. „Wat is waarheid?" vroeg hij. Maar hij wachtte het antwoord niet af. Het tumult daarbuiten riep hem terug naar de belangrijkheid van dit uur, want de priesters stonden erop dat hij handelend zou optreden. Hij ging naar de joden en verklaarde nadrukkelijk: „Ik vind geen schuld in Hem."

Deze woorden van een heidense rechter waren een ernstige berisping voor de verdorvenheid en oneerlijkheid van de oversten in Israël die de Heiland hadden beschuldigd. Toen de priesters en oversten dit antwoord van Pilatus hoorden, kenden hun teleurstelling en woede geen grenzen. Lange tijd hadden zij plannen gesmeed en op deze gelegenheid gewacht. Toen zij voorzagen dat Jezus zou worden losgelaten, schenen zij Hem in stukken te willen scheuren. Op luide toon beschuldigden zij Pilatus en dreigden hem met maatregelen van het Romeins gezag. Zij beschuldigden hem dat hij weigerde Jezus te veroordelen die naar hun zeggen tegen de keizer in opstand was gekomen.

Nu werden boze stemmen gehoord die uitriepen dat de oproerige invloed van Jezus in het hele land bekend was. De priesters zeiden: „Hij maakt het volk oproerig met zijn leren door geheel Judea, reeds van het begin af, van Galilea tot hiertoe."

Tot op dat ogenblik had Pilatus er niet aan gedacht Jezus te veroordelen. Hij wist dat de joden Hem hadden aangeklaagd uit haat en vooroordeel. Hij kende zijn plicht. Het recht eiste dat Christus onmiddellijk zou worden vrijgelaten. Maar Pilatus was bang voor het ongenoegen van het volk. Als hij weigerde Jezus in hun handen te geven, zou er opstand komen en daarvoor vreesde hij. Toen hij hoorde dat Christus uit Galilea kwam, besloot hij Hem naar Herodes, de vorst van die provincie, te zenden, omdat deze juist op dat tijdstip in Jeruzalem was. Op deze wijze meende Pilatus de verantwoordelijkheid voor het verhoor van zich af te schuiven naar Herodes. Hij dacht tevens dat dit een goede gelegenheid was om een eind te maken aan een oude ruzie tussen hem en Herodes. Dat bleek ook het geval te zijn.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Door het proces van de Heiland werden beide heersers vrienden.

Pilatus leverde Jezus weer over aan de soldaten en onder de spot en smaad van de menigte werd Hij naar de rechtszaal van Herodes gebracht. „Toen Herodes Jezus zag was hij zeer verheugd.” Hij had de Heiland nooit eerder ontmoet, maar „hij had Hem reeds geruime tijd willen zien, omdat hij van Hem hoorde en hij hoopte een of ander teken door Hem te zien geschieden.” Deze Herodes wiens handen bevekt waren met het bloed van Johannes de Doper, was bang geweest toen hij voor het eerst van Jezus hoorde. Hij zei: „Johannes die ik onthoofd heb, die is opgewekt;” „daarom werken die krachten in Hem.”² Toch wilde Herodes Jezus graag zien. Nu was er een gelegenheid het leven van deze profeet te redden en de koning hoopte voor altijd de herinnering uit zijn gedachten te verbannen aan dat bloedige hoofd dat hem op een schotel was gebracht. Hij wilde ook zijn nieuwsgierigheid bevredigen en meende dat Christus alles zou doen wat van Hem werd gevraagd, als Hem zijn vrijheid werd voorgehouden.

Een groot aantal priesters en oversten was met Christus meegekomen naar Herodes. Toen de Heiland werd binnengebracht brachten deze hoogwaardigheidsbekleders opgewonden hun beschuldigingen tegen Hem naar voren. Maar Herodes schonk weinig aandacht aan hun aanklachten. Hij gebod stilte, omdat hij Christus wilde ondervragen. Hij gaf bevel dat zijn banden moesten worden losgemaakt terwijl hij zijn vijanden beschuldigde dat zij Hem zo ruw hadden behandeld. Terwijl hij medelijdend naar het kalme gelaat van de Verlosser der wereld keek, las hij daar alleen wijsheid en reinheid. Evenals Pilatus was hij overtuigd dat Christus uit kwaadaardigheid en naijver was beschuldigd.

Herodes stelde Christus veel vragen, maar de Heiland bleef zwijgen. Op bevel van de koning werden mismaakten en kreupelen binnengebracht en Christus kreeg bevel zijn aanspraken te staven door een wonder te verrichten. De mensen zeggen dat U de zieken kunt genezen, zei Herodes. Ik ben erg benieuwd of uw wijd verbreide roem niet overdreven is. Jezus gaf geen antwoord en Herodes hield aan: Als U voor anderen wonderen kunt doen, doe ze dan nu voor Uzelf, en het zal U ten goede dienen. Weer gebod hij: Toon ons een teken dat U de macht bezit die U wordt toegeschreven. Maar Christus was als één die niets hoort en ziet. Gods Zoon had de natuur van de mens aangenomen. Hij moest handelen zoals een mens dat in deze omstandigheden zou doen. Daarom wilde Hij geen wonder doen om Zich de pijn en vernedering te besparen die de mens onder een soortgelijke omstandigheid zou moeten verdragen.

Herodes beloofde dat hij Christus zou vrijlaten als deze een wonder in zijn aanwezigheid wilde doen. De beschuldigers van Christus hadden met eigen ogen de machtige werken gezien die door zijn macht tot stand waren

IN DE RECHTSZAAL VAN PILATUS

gebracht. Zij hadden gehoord hoe Hij het graf had geboden zijn doden los te laten. Zij hadden gezien dat de doden zijn stem hadden gehoorzaamd. Zij werden door vrees bevangen bij de gedachte dat Hij nu een wonder zou doen. Meer dan iets anders vreesden zij een bewijs van zijn macht. Zulk een manifestatie zou aan hun plannen een dodelijke slag toebrengen en hen misschien zelfs het leven kosten. Weer brachten de priesters en oversten, ten zeerste ongerust, hun beschuldigingen tegen Hem naar voren. Met luider stem zeiden zij: Hij is een verrader, een godslasteraar. Hij doet zijn wonderen door de kracht die Beëlzebub, de overste der duivelen, Hem gegeven heeft. De zaal werd een toneel van verwarring, terwijl de een dit, de ander wat anders riep.

Het geweten van Herodes was nu heel wat minder gevoelig dan toen hij had gebeefd van ontzetting op het verzoek van Herodias om het hoofd van Johannes de Doper. Een tijdlang was hij door wroeging gekweld over zijn verschrikkelijke daad, maar door zijn losbandig leven waren zijn zedelijke opvattingen steeds meer ontaard. Nu was zijn hart zo verhard dat hij zich zelfs kon beroemen op de straf die hij Johannes had toegebracht omdat deze hem had durven bestraffen. Nu dreigde hij Jezus, terwijl hij herhaaldelijk zei dat hij macht had Hem los te laten of Hem te veroordelen. Maar Jezus gaf geen blijk dat Hij iets hoorde.

Herodes werd geprikkeld door dit zwijgen. Het leek alsof Jezus absoluut onverschillig tegenover zijn gezag stond. Voor de ijdele en prachtlievende koning zou een openlijke berisping minder aanstoot hebben gegeven dan op deze wijze te worden genegeerd. Weer dreigde hij Jezus toornig, maar deze bleef onbewogen en zwijgend staan.

Christus' werk op aarde was niet bedoeld om doelloze nieuwsgierigheid te bevredigen. Hij was gekomen om de gebrokenen van hart te genezen. Als Hij een woord had kunnen spreken om de wonden van mensen, die door de zonde leden, te genezen, zou Hij niet hebben gezwegen. Maar Hij had geen woord voor mensen die de waarheid onder hun zondige voeten vertraden.

Christus had tot Herodes woorden kunnen spreken die tot de oren van de verstokte koning waren doorgedrongen. Hij had hem kunnen doen beven van vrees door hem al het onrecht van zijn leven voor te houden en hem te wijzen op de verschrikkingen van zijn naderende ondergang. Maar het zwijgen van Christus was het zwaarste verwijt dat Hij kon doen horen. Herodes had de waarheid die de grootste onder de profeten tot hem had gesproken, verworpen en hij zou geen andere boodschap ontvangen. De Majesteit des hemels had voor hem geen woord. Het oor dat altijd geopend was voor menselijk verdriet luisterde niet naar de bevelen van Herodes. De ogen die vol medelijden met vergevende liefde op de boet-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

vaardige zondaar hadden gerust, keurden Herodes geen blik waardig. De lippen die de indrukwekkendste waarheden hadden geuit, die vol tedere dwang hadden gepleit met de zondigste en meest ontaarde mensen, waren gesloten voor de hoogmoedige koning die geen behoefte voelde aan een Zaligmaker.

Het gelaat van Herodes werd donker van woede. Hij richtte zich tot de menigte en noemde Jezus toornig een bedrieger. Toen zei hij tot Christus: Als U geen bewijs wilt geven van uw aanspraken, zal ik U overleveren aan de soldaten en aan het volk. Misschien kunnen zij maken dat U gaat spreken. Als U een bedrieger bent, verdient U niet meer dan door hen te worden gedood. Als U Gods Zoon bent, redt dan Uzelf door het doen van een wonder.

Zodra deze woorden waren gesproken, stormden de mensen op Christus af. Als wilde dieren stortte de menigte zich op haar prooi. Jezus werd heen en weer gesleurd, terwijl Herodes met de bende meedeed in hun poging Gods Zoon te vernederen. Als de Romeinse soldaten niet tussenbeide waren gekomen en de waanzinnige menigte hadden teruggedrongen, zou de Heiland in stukken zijn gescheurd.

„En Herodes met zijn krijgsmacht smaadde en bespote Hem en hij deed Hem een schitterend kleed om.” De Romeinse soldaten sloten zich bij deze bespottung aan. Alles wat deze verdorven, slechte soldaten, samen met Herodes en de joodse hoogwaardigheidsbekleders konden bedenken, werd de Heiland aangedaan. Toch begaf zijn goddelijk geduld Hem niet. De vervolgers van Christus hadden getracht zijn karakter aan het hunne te meten. Ze hadden Hem even laagstaand voorgesteld als zij zelf waren. Maar achter de schijn van dat ogenblik drong zich een ander beeld naar voren -- een schouwspel dat zij eenmaal in al zijn heerlijkheid zullen zien. Er waren sommigen die in de tegenwoordigheid van Christus beefden. Terwijl de ruwe bende zich spottend voor Hem neerboog, keerden sommigen, die dat ook hadden willen doen, bevreesd en zwijgend om. Herodes was overtuigd. De laatste stralen van genadig licht beschenen zijn door de zonde verstokte hart. Hij besepte dat dit geen gewoon mens was, want de goddelijkheid scheen door de menselijke vorm. Op het moment waarin Jezus was omringd door spotters, overspelers en moordenaars besepte Herodes dat Hij een God op diens troon aanschouwde.

Verhard als hij was, durfde Herodes toch niet de veroordeling van Christus te bekrachtigen. Hij wilde die verschrikkelijke verantwoordelijkheid van zich afschuiven en zond Jezus terug naar de Romeinse rechtszaal.

Pilatus was teleurgesteld en misnoegd. Toen de joden met hun gevangene terugkwamen vroeg hij ongeduldig wat zij wilden dat hij zou doen. Hij herinnerde hen eraan dat hij Jezus reeds had ondervraagd en geen schuld

IN DE RECHTSZAAL VAN PILATUS

in Hem had gevonden. Hij zei dat zij beschuldigingen tegen Hem hadden ingebracht, maar niets hadden kunnen bewijzen. Hij had Jezus naar Herodes gezonden, de tetrarch van Galilea, iemand van hun eigen volk, maar ook deze had niets in Hem gevonden dat maakte dat Hij de dood verdiende. „Ik zal Hem dus geselen,” zei Pilatus, „en dan loslaten.”

Hier toonde Pilatus zijn zwakheid. Hij had zojuist gezegd dat Jezus onschuldig was en toch wilde hij Hem laten geselen om zijn beschuldigers tevreden te stellen. Hij wilde het recht en de beginselen opofferen om met de bende tot overeenstemming te komen. Dit bracht hem in een ongunstige positie. De menigte maakte gebruik van zijn besluiteloosheid en eiste met des te meer nadruk het leven van de gevangene. Als Pilatus van het begin af standvastig was gebleven en geweigerd had een man te veroordelen die volgens hem onschuldig was, zou hij de fatale keten hebben verbroken die hem voor de rest van zijn leven in zelfverwijt en schuldgevoelens zou binden. Als hij naar zijn overtuiging van recht had gehandeld, zouden de joden het niet gewaagd hebben hem de wet voor te schrijven. Christus zou wel ter dood zijn gebracht, maar de schuld zou niet op Pilatus hebben gerust. Maar Pilatus had stap na stap zijn geweten geweld aangedaan. Hij had een verontschuldiging gezocht voor het feit dat hij niet rechtvaardig en onpartijdig oordeelde en nu bevond hij zich vrijwel hulpeloos in handen van de priesters en oversten. Zijn aarzelen en besluiteloosheid bleken zijn ondergang te zijn.

Toch werd Pilatus zelfs nu nog niet blindelings aan zichzelf overgelaten. Een boodschap van God waarschuwde hem voor de daad die hij op het punt stond te begaan. In antwoord op het gebed van Christus had de vrouw van Pilatus bezoek gekregen van een engel van God en in een droom had zij de Heiland gezien en met Hem gesproken. De vrouw van Pilatus was geen jodin, maar toen ze in haar droom Jezus zag, twijfelde zij niet aan zijn karakter of werk. Ze wist dat Hij de Vorst Gods was. Zij zag Hem terechtstaan in de rechtszaal. Zij zag zijn handen gebonden als die van een misdadiger. Zij zag hoe Herodes en zijn soldaten hun afgrijselijk werk deden. Zij hoorde de priesters en oversten vol nijd en boosaardigheid beschuldigingen uiten. Zij hoorde de woorden: „Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven.” Zij zag dat Pilatus Jezus overgaf om te worden gegeseld nadat hij had gezegd: „Ik vind geen schuld in Hem.” Zij hoorde Pilatus het vonnis uitspreken en zag hoe Christus aan zijn moordenaars werd overgegeven. Zij zag hoe het kruis op Golgota werd opgeheven. Zij zag de wereld in het duister gehuld en hoorde de geheimzinnige kreet: „Het is volbracht .” Zij zag nog een ander toneel. Zij zag Christus, gezeten op een grote witte wolk, terwijl de aarde door de ruimte wentelde en zijn moordenaars zich voor zijn heerlijkheid verborgen. Met een kreet

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

van schrik werd zij wakker en schreef dadelijk aan Pilatus een waarschuwing.

Terwijl Pilatus nog aarzelde wat hij moest doen, drong een boodschapper zich door de menigte en overhandigde hem de brief van zijn vrouw, waarin stond: „Bemoei u toch niet met die Rechtvaardige, want ik heb heden in een droom veel om Hem geleden.”

Het gelaat van Pilatus werd bleek. Hij was in de war door zijn eigen tegenstrijdige gevoelens. Maar terwijl hij aarzelde om iets te doen, stookten de priesters en oversten het volk nog meer op. Pilatus moest handelen. Nu dacht hij aan een gebruik dat kon dienen om Christus vrij te laten. Het was op dit feest gebruikelijk om een gevangene, die door het volk werd gekozen, vrij te laten. Dit gebruik was van heidense oorsprong. Het had geen schijn van rechtvaardigheid, maar de joden stelden het zeer op prijs. De Romeinse gezaghebbers hielden in deze tijd een gevangene vast, een zekere Barabbas, die ter dood was veroordeeld. Deze man had beweerd dat hij de Messias was. Hij beweerde dat hij gezag had om een nieuwe orde in te stellen en de zaken in de wereld recht te zetten. Door Satan misleid beweerde hij dat alles wat hij door diefstal of roof kon bemachtigen hem toebehoorde. Hij had met behulp van satanische machten wondere dingen gedaan, had volgelingen onder het volk gewonnen en opstand ontketend tegen het Romeinse gezag. Onder het mom van godsdienstige geestdrift was hij een verharde, wanhopige schurk, die uit was op rebellie en wreedheid. Door het volk te laten kiezen tussen deze man en de onschuldige Heiland dacht Pilatus een gevoel van recht in hen wakker te maken. Hij hoopte dat zij sympathie voor Jezus zouden tonen in tegenstelling tot de priesters en oversten. Hij wendde zich dus tot de menigte en zei met diepe ernst: „Wie wilt gij dat ik u zal loslaten? Barabbas, of Jezus, die Christus genoemd wordt?”

Het antwoord van de schare klonk als het gehuil van wilde dieren: „Laat ons Barabbas los!” Steeds luider klonk de kreet: Barabbas! Barabbas! In de mening dat het volk zijn vraag niet had verstaan, vroeg Pilatus: „Wilt gij dan dat ik u de Koning der Joden loslaat?” Maar zij riepen opnieuw: „Weg met Hem, laat ons Barabbas los!” „Wat moet ik dan doen met Jezus, die Christus genoemd wordt?” vroeg Pilatus. En weer brulde de deinende menigte als duivels. Duivels in menselijke gedaante bevonden zich onder de menigte en wat kon men anders verwachten dat het antwoord: „Hij moet gekruisigd worden?”

Pilatus was verontrust. Hij had niet gedacht dat het zover zou komen. Hij schrok ervoor terug een onschuldige over te leveren aan de schandelijkste en wreedste dood die kon worden opgelegd. Toen het geschreeuw wat bedaard was, wendde hij zich nogmaals tot het volk met de vraag: „Wat

IN DE RECHTSZAAL VAN PILATUS

heeft Hij dan toch voor kwaad gedaan?" Maar de zaak was te ver gegaan om nog te kunnen redeneren. Zij wilden niet het bewijs van de onschuld van Christus, zij wilden zijn veroordeling.

Toch bleef Pilatus proberen Hem te redden. „Hij zei voor de derde maal tot hen: Wat heeft Deze dan toch voor kwaad gedaan? Ik heb niets in Hem gevonden waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten." Maar de gedachte alleen al aan zijn vrijlating dreef het volk tot een tienvoudige razernij. „Kruisig Hem! Kruisig Hem!" schreeuwden zij. Steeds luider werd de storm die was uitgelokt door de besluiteloosheid van Pilatus.

Uitgeput van vermoeidheid en bedekt met wonden werd Jezus gegrepen en voor de ogen van de menigte geseseld. „De soldaten nu leidden Hem weg tot binnen het hof, dat is het gerechtsgebouw en riepen de gehele afdeling bijeen. En zij trokken Hem een purperen kleed aan en zetten Hem een kroon op die zij van doornen hadden gevlochten. En zij begonnen Hem te begroeten: Wees gegroet, Gij Koning der joden! En zij... bespuwden Hem en zij vielen op de knieën en bewezen Hem hulde." Nu en dan greep een goddeloze hand de rietstok die zij in zijn hand hadden gelegd en sloeg op de kroon op zijn hoofd, zodat de doornen in zijn slapen drongen en het bloed langs zijn gelaat en baard deden vloeien.

Verwonder u, o hemelen en verbaas u, o aardel Zie de onderdrukker en de onderdrukte. Een tot razernij gebrachte menigte omringt de Heiland der wereld. Spot en hoon mengen zich met ruwe godslasteringen. De ongevoelige menigte heeft commentaar op zijn eenvoudige geboorte en afkomst. Zijn uitspraak dat Hij Gods Zoon is wordt belachelijk gemaakt en gemene grappen en beledigende hoon gaan van mond tot mond.

Satan ging de wrede menigte bij het smaden van de Heiland voor. Het was zijn bedoeling Hem ertoe te brengen Zich te doen gelden of te maken dat Hij een wonder zou doen om Zich te bevrijden om op deze wijze het verlossingsplan te doen mislukken. Een enkele smet op zijn menselijke leven, een tekort schieten om als mens de vreselijke toets te doorstaan en het Lam van God zou een onvolkomen offer zijn geweest en de verlossing van de mens zou een mislukking zijn. Maar Hij op wiens bevel het hemels heerleger Hem te hulp kon komen; die deze bende in ontzetting had kunnen verdrijven door het vertoon van zijn goddelijke majesteit, Hij onderwierp zich met volmaakte rust aan de grofste beledigingen en gewelddaden.

De vijanden van Christus hadden om een wonder gevraagd als bewijs van zijn goddelijkheid. Zij kregen een veel groter bewijs dan zij gevraagd hadden. Zoals zijn pijnigers door hun wreedheid minder dan een mens werden en op Satan geleken, verhief de zachtmoedigheid en het geduld van Jezus Hem boven de mensheid en bewees zijn verwantschap met God.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Zijn vernedering was het onderpand van zijn verhoging. De bloeddruppels van zielsangst die van zijn gewonde slapen langs zijn gezicht en baard liepen waren de garantie van zijn zalving met vreugdeolie³ als onze grote hogepriester.

Satan was razend toen hij zag dat alle smaad die de Helland werd aangedaan, geen klacht aan zijn lippen ontlokte. Hoewel Hij de natuur van de mens had aangenomen, werd Hij door goddelijke kracht ondersteund en week in niets af van de wil van zijn Vader.

Toen Pilatus Jezus overgaf om te worden gezeseld en bespot, dacht hij daardoor het medelijden van het volk op te wekken. Hij hoopte dat zij dit als een voldoende straf zouden beschouwen. Hij meende dat zelfs de boosaardigheid van de priesters voldaan zou zijn. Maar met een scherp onderscheidingsvermogen doorzagen de joden de zwakheid van dit straffen van iemand die onschuldig was verklaard. Zij wisten dat Pilatus probeerde het leven van de gevangene te redden en waren vastbesloten dat Jezus niet vrij zou komen. Pilatus heeft Hem laten geselen om ons een plezier te doen, dachten zij, en als we aanhouden, zullen wij beslist ons doel bereiken.

Pilatus liet nu Barabbas naar de rechtszaal brengen. Hij plaatste de beide gevangenen naast elkaar en terwijl hij naar de Heiland wees, zei hij op ernstige toon: „Zie de mens!“ „Zie ik breng Hem voor u naar buiten, opdat gij weet dat ik geen schuld in Hem vind.“

Daar stond Gods Zoon, bekleed met het gewaad van spot en op zijn hoofd de doornenkroon. Zijn rug, tot het middel ontbloot, vertoonde de lange wrede striemen waaruit het bloed stroomde. Zijn gelaat was met bloed bevekt en droeg de tekenen van uitputting en pijn, maar nooit was het schoner geweest dan nu. Het gelaat van de Heiland was voor zijn vijanden niet ontsierd. Elke trek drukte zachtheid, berusting en teder medelijden voor zijn wrede vijanden uit. In zijn houding was geen lafhartige zwakheid te zien, maar de kracht en waardigheid van lijdzaamheid. Hiermee was de gevangene naast Hem in treffende tegenstelling. Elke trek op het gezicht van Barabbas verkondigde dat hij een verharde bandiet was. De tegenstelling sprak iedere toeschouwer aan. Sommige van de aanwezigen weenden. Terwijl zij naar Jezus zagen, was hun hart vol medeleven. Zelfs de priesters en oversten waren overtuigd dat Hij degene was die Hij voorgaf te zijn.

De Romeinse soldaten rondom Jezus waren niet allen verhard. Sommigen zochten ernstig op zijn gelaat naar een bewijs dat Hij een misdadiger of een gevaarlijk iemand was. Van tijd tot tijd keerden zij zich om en wierpen een verachtelijke blik op Barabbas. Er was geen diep inzicht voor nodig om hem geheel te doorzien. Weer wendden zij zich tot Hem die terecht stond.

IN DE RECHTSZAAL VAN PILATUS

Ze keken naar de goddelijke lijder met gevoelens van diep medelijden. De zwijgende onderwerping van Christus prentte het schouwspel in hun geheugen om nooit te worden uitgewist tot zij Hem erkenden als de Christus of Hem zouden verwerpen waardoor zij hun eigen bestemming bepaalden.

Pilatus was uiterst verbaasd over het gelaten geduld van de Heiland. Hij betwijfelde niet of het gezicht van deze Man, in tegenstelling met Barabbas, zou de joden tot medeleven bewegen. Maar hij kende niet de fanatieke haat van de priesters jegens Hem, die als het Licht der wereld hun duisternis en dwalingen openbaar had gemaakt. Zij hadden het volk opgezweept tot een krankzinnige woede en weer hieven priesters, oversten en volk die verschrikkelijke kreet aan: „Kruisig Hem! Kruisig Hem!” Ten slotte verloor Pilatus alle geduld met hun onredelijke wreedheid en riep wanhopig uit: „Neemt gij Hem en kruisigt Hem; want ik vind geen schuld in Hem!”

Hoewel de Romeinse stadhouder vertrouwd was met wrede tonelen, had hij diep medelijden met de lijdende gevangene die, hoewel Hij veroordeeld en gegeseld was en daar stond met bloedend voorhoofd en opengereten rug, toch nog het voorkomen had van een koning op zijn troon. Maar de priesters zeiden: „Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt.”

Pilatus schrok. Hij had geen juiste voorstelling van Christus en diens werk, maar hij had een onbestemd geloof in God en in wezens die boven de mens stonden. Een gedachte, die ooit eerder bij hem was opgekomen, kreeg nu vastere vorm. Hij vroeg zich af of het wellicht geen goddelijk wezen was dat voor hem stond, bekleed met het purperen kleed der spot en gekroond met doornen.

Weer ging hij de rechtszaal binnen en zei tot Jezus: „Waar zijt Gij van daan?” Maar Jezus antwoordde hem niet. De Heiland had vrijuit tot Pilatus gesproken en zijn werk duidelijk gemaakt als een getuige van de waarheid. Pilatus had het licht veronachtzaamd. Hij had het hoge ambt van rechter misbruikt door zijn beginselen en gezag prijs te geven voor de eisen van de menigte. Jezus had geen verder licht voor hem. Geërgerd door zijn zwijgen zei Pilatus hooghartig: „Spreekt Gij niet tot mij? Weet Gij niet dat ik macht heb U los te laten maar ook macht heb U te kruisigen?”

Jezus antwoordde: „Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben indien het u niet van boven gegeven ware: Daarom heeft hij, die Mij aan u overgeleverd heeft, groter zonde.”

Op deze wijze verontschuldigde de Heiland te midden van zijn intens lijden en zijn droefheid zoveel mogelijk de daad van de Romeinse stadhouder die Hem overgaf om te worden gekruisigd. Welk een schouwspel was dit om

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

voor alle tijden aan de wereld door te geven! Welk een licht schijnt hier op het karakter van Hem die Rechter van de gehele aarde is!

„Hij die Mij aan u heeft overgeleverd,” zei Jezus, „heeft groter zonde.” Hiermee bedoelde Christus Kajafas die als hogepriester het joodse volk vertegenwoordigde. Zij kenden de beginselen waardoor het Romeinse gezag zich liet leiden. Zij hadden licht gehad in de profetieën die van Christus getuigden, en ook in zijn eigen leer en zijn wonderen. De joodse rechters hadden onmiskenbaar bewijs gekregen van de goddelijkheid van Hem, die zij nu ter dood veroordeelden. Naar het licht dat zij hadden zouden zij geoordeeld worden.

De grootste schuld en zwaarste verantwoordelijkheid rustte op hen die de hoogste posities in het land bekleedden, die de schatbewaarders waren van geheiligde panden die ze op lage wijze hadden verraden. Pilatus, Herodes en de Romeinse soldaten waren vrijwel onbekend met Jezus. Zij meenden de priesters een plezier te doen door Hem te mishandelen. Zij bezaten niet het licht dat het joodse volk zo overvloedig had gekregen. Als de soldaten dat licht hadden gehad, zouden zij Jezus niet zo wreed behandeld hebben als ze nu deden.

Weer stelde Pilatus voor de Heiland los te laten. „Maar de joden schreeuwden: Indien gij Deze loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer.” Op deze wijze deden huichelaars alsof zij ijverden voor het gezag van de keizer. Onder alle tegenstanders van het Romeinse gezag waren de joden het felst. Wanneer zij dat veilig konden doen, handhaafden zij op tirannieke wijze hun eigen nationale en godsdienstige wetten, maar als zij een wreed plan ten uitvoer wilden brengen, prezen zij de macht van de keizer. Om de ondergang van Christus te bewerken waren zij bereid trouw te betuigen aan de vreemde overheersing, die zij haatten.

„Een ieder die zich koning maakt,” gingen zij verder, „verzet zich tegen de keizer.” Hier raakten zij Pilatus' zwakke plek. Hij stond onder verdenking bij het Romeinse gezag en hij wist dat een dergelijk bericht zijn ondergang zou betekenen. Hij wist dat de joden hun woede op hem zouden richten als zij werden gedwarsboomd. Zij zouden alles doen om hun wraak te bevredigen. Hij had voor zich een voorbeeld van de hardnekkigheid waarmee zij het leven zochten van Eén, die zij zonder oorzaak haatten.

Pilatus nam plaats op de rechterstoel en vertoonde Jezus weer aan het volk, met de woorden: „Zie uw Koning!” Weer werd de razende kreet gehoord: „Weg met Hem! Kruisig Hem!” Met een stem die overal te verstaan was, vroeg Pilatus: „Moet ik dan uw Koning kruisigen?” Maar uit de profane, lasterende monden klonken de woorden: „Wij hebben geen koning, alleen de keizer!”

Door op deze wijze een heidense vorst te kiezen, had het joodse volk zich

IN DE RECHTZAAL VAN PILATUS

onttrokken aan Gods bestuur. Zij hadden God als hun koning verworpen. Zij hadden geen koning, alleen de keizer. Van nu af hadden zij geen bevrijder. Zover hadden de priesters en leraars het volk gebracht. Zij waren hiervoor verantwoordelijk, met alle vreselijke gevolgen van dien. De zonde van het volk en haar ondergang waren te wijten aan de godsdienstige leiders.

„Toen Pilatus zag dat niets baatte, maar dat er veeleer oproer ontstond, nam hij water, wies zich de handen ten aanschouwen van de schare en zei: Ik ben onschuldig aan zijn bloed; gij moet zelf maar zien wat er van komt.” Vol vrees en zelfveroordeling keek Pilatus naar de Heiland. In de zee van opgeheven gezichten lag alleen op zijn gelaat vrede. Het was alsof om zijn hoofd een zacht licht straalde. Blij zichzelf zei Pilatus: Hij is een God. Terwijl hij zich tot de schare wendde, zei hij: Ik ben onschuldig aan zijn bloed. Neemt Hem en kruisigt Hem. Maar denk eraan, priesters en oversten, ik noem Hem een Rechtvaardige. Moge Hij, die Hij zijn Vader noemt u, en niet mij oordelen voor wat er deze dag is gebeurd. Toen zei hij tot Jezus: Vergeef mij wat ik gedaan heb. Ik kan U niet redden. En toen hij Jezus weer had laten geselen, gaf hij Hem over om te worden gekruisigd.

Pilatus had Jezus graag willen vrijlaten, maar hij besepte dat hij dit niet kon doen en toch zijn positie en eer zou kunnen behouden. Hij offerde liever een onschuldig leven op dan zijn wereldse macht te verliezen. Hoe velen die proberen verlies of lijden te ontgaan, offeren op gelijke wijze hun beginselen op! Het geweten en de plicht wijzen naar de ene richting, eigenbelang naar de andere kant. De stroom beweegt zich met kracht in de verkeerde richting en wie met het kwaad een overeenkomst sluit wordt meegesleept in het diepe duister van schuld.

Pilatus gaf toe aan de eisen van het gepeupel. Hij gaf liever Jezus over om te worden gekruisigd dan de kans te lopen zijn positie kwijt te raken. Maar ondanks al zijn voorzorgen overkwam hem later juist datgene waarvoor hij bevreesd was geweest. Zijn eer werd hem ontnomen, hij werd uit zijn hoge positie ontzet en eindigde niet lang na de kruisiging, door wroeging en gewonde trots gekweld, zijn eigen leven. Zo zullen allen, die een compromis sluiten met de zonde, alleen maar smart en ondergang verkrijgen. „Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood.”⁴

Toen Pilatus zei dat hij onschuldig was aan het bloed van Christus, antwoorde Kajafas tartend: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen.” Deze ontzettende woorden werden overgenomen door de priesters en oversten en herhaald door de menigte in een onmenselijk gebrul. De hele schare antwoordde en zei: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!”

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Het volk van Israël had gekozen. Terwijl zij op Jezus wezen, hadden zij gezegd: „Niet deze mens, maar Barabbas!” Barabbas, de rover en moordenaar, was een vertegenwoordiger van Satan. Christus vertegenwoordigde God. Christus was verworpen, Barabbas was gekozen. Zij zouden Barabbas hebben. Door deze keus aanvaardden zij hem die van den beginne een leugenaar en mensenmoorder was geweest. Satan was hun leidsman. Als volk zouden zij doen wat hij nu zei. Zij zouden zijn werken doen. Zij moesten zijn heerschappij verdragen. Dat volk, dat Barabbas koos in plaats van Christus, moest de wreedheid van Barabbas voelen zolang de wereld zou bestaan.

Terwijl zij naar het geslagen Lam van God zagen, hadden de joden geschreeuwd: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen.” Die ontzagwekkende kreet steeg op tot Gods troon. Dit vonnis dat zij over zichzelf uitspraken, werd in de hemel opgeschreven. Dat gebed werd verhoord. Het bloed van Gods Zoon was op hun kinderen en kindskinderen als een altijddurende vloek.

Op vreselijke wijze werd dit werkelijkheid bij de verwoesting van Jeruzalem. Op verschrikkelijke wijze is het zichtbaar geworden in de toestand van het joodse volk in de laatste negentien eeuwen, een tak die van de wijnstok is gescheiden, een dode, onvruchtbare tak, die opgeraapt en verbrand zal worden. Van land tot land in heel de wereld, van eeuw tot eeuw dood in overtredingen en zonden!

Op verschrikkelijke wijze zal dat gebed in vervulling gaan op de grote oordeelsdag. Als Christus naar de aarde zal terugkeren, zullen de mensen Hem niet zien als gevangene, omringd door gepeupel. Zij zullen Hem zien als de Koning des hemels. Christus zal komen in zijn eigen heerlijkheid, in de heerlijkheid van zijn Vader en de heerlijkheid van de heilige engelen. Tienduizend maal tienduizend en duizend maal duizenden engelen, de prachtige en overwinnende zonen van God, die een heerlijkheid bezitten die alles overtreft, zullen Hem vergezellen. Dan zal Hij zitten op de troon zijner heerlijkheid en voor Hem zullen alle volken vergaderd worden. Dan zal ieder oog Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben. In plaats van een doornenkroon zal Hij een kroon der heerlijkheid dragen, een kroon in een kroon. In plaats van dat oude purperen kleed zal Hij bekleed zijn met een gewaad van het zuiverste wit, „zoals geen voller op aarde ze kan maken.”⁵ Op zijn dij en op zijn kleed zal geschreven staan: „Koning der koningen en Heer der heren.”⁶ Zij die Hem hebben bespot en geslagen, zullen daar zijn. De priesters en oversten zullen weer het schouwspel uit de rechtsaal zien. Elke gebeurtenis zal hun voor ogen komen, alsof het in vurige letters was geschreven. Dan zullen zij die gebeden hebben: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen,” een antwoord krijgen op hun

IN DE RECHTSZAAL VAN PILATUS

gebed. Dan zal heel de wereld het weten en begrijpen. Zij zullen beseffen wie en wat zij, arme, zwakke, sterfelijke wezens, hebben bestreden. In ontzaglijke angst en afschuw zullen zij tot de bergen en rotsen roepen: „Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon en voor de toorn van het Lam; want de grote dag van hun toorn is gekomen, en wie kan bestaan?”⁷

---

¹ Lucas 20:22-25

² Marcus 6:16; Matteüs 14:2

³ Hebrëeën 1:9

⁴ Spreuken 14:12

⁵ Marcus 9:3

⁶ Openbaring 19:16

⁷ Openbaring 6:16,17

Golgota

„En toen zij aan de plaats gekomen waren die Schedel genoemd wordt, kruisigden zij Hem daar.”

„Ten einde zijn volk door zijn eigen bloed te heiligen” heeft Christus „buiten de poort geleden.”¹ Omdat zij Gods wet hadden overtreden werden Adam en Eva uit het paradijs verdreven. Christus, onze Plaatsvervanger, moest buiten de muren van Jeruzalem lijden. Hij stierf buiten de poort op de plaats waar misdadigers en moordenaars werden terechtgesteld. Vol betekenis zijn de woorden: „Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden.”²

Een grote menigte volgde Jezus uit de rechtszaal naar Golgota. Het nieuws van zijn veroordeling had zich door heel Jeruzalem verspreid en mensen uit alle klassen en standen stroomden naar de plaats van de kruisiging. De priesters en oversten hadden beloofd Christus' volgelingen ongemoeid te laten als Hij zelf aan hen werd overgeleverd. De discipelen en de gelovigen uit de stad en omgeving sloten zich aan bij de menigte die de Heiland volgde.

Toen Jezus de poort van het hof van Pilatus verliet, werd het kruis dat voor Barabbas gereedgemaakt was, op zijn gekneusde en bloedende schouders gelegd. Twee makers van Barabbas zouden samen met Jezus ter dood worden gebracht en ook op hen werden kruisen gelegd. De last van de Heiland was te zwaar voor Hem in zijn verzwakte en lijdende toestand. Sinds het Paasmaal met zijn discipelen had Hij niets gegeten of gedronken. In Getsémané had Hij zwaar geleden in de strijd tegen de satanische machten. Hij had de zielestrijd van het verraad doorstaan en had gezien hoe zijn discipelen Hem hadden verlaten en waren gevlucht. Hij was eerst naar Annas, toen naar Kajafas en vervolgens naar Pilatus gebracht. Van Pilatus was Hij naar Herodes gestuurd en weer terug naar Pilatus. De ene belediging na de andere, de ene spotternij na de andere, tweemaal gege-seld — die hele nacht was het ene gebeuren na het andere van een dusda-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs
27:31-53; Marcus 15:20-38; Lucas
23:26-46; Johannes 19:16-30.

GOLGOTA

nige aard geweest dat de ziel van de mens tot het uiterste beproefd werd. Christus had niet gefaald. Hij had slechts gesproken om God te verheerlijken. Gedurende de hele schandelijke vertoning van zijn verhoor had Hij Zich waardig en vastbesloten gedragen. Maar toen na de tweede geseling het kruis op Hem werd gelegd, kon zijn menselijke natuur dat niet meer verdragen. Hij bezweek onder de last.

De menigte die de Heiland volgde zag zijn zwakke, wankelende stappen, maar toonde geen medelijden. Zij hoonden en beschimpten Hem omdat Hij het zware kruis niet kon dragen. Opnieuw werd de last op Hem gelegd en weer viel Hij uitgeput neer. Zijn vervolgers zagen dat Hij zijn last onmogelijk verder kon dragen. Zij vroegen zich af of zij iemand konden vinden die deze vernederende last wilde overnemen. De joden zelf konden het niet doen omdat de verontreiniging hen zou verhinderen deel te nemen aan het Pascha. Niet één uit de schare die Hem volgde, zou zich vernederen om het kruis te dragen.

Op dat moment komt een vreemdeling, Simon van Cyrene, die van zijn land kwam, de menigte tegemoet. Hij hoort de spot en het gejoel van de schare: hij hoort de woorden vol verachting: Maak ruimte voor de Koning der joden! Verwonderd over het schouwspel blijft hij staan en wanneer hij zijn medelijden toont, nemen zij hem en leggen het kruis op zijn schouders.

Simon had over Jezus gehoord. Zijn zonen geloofden in de Heiland maar zelf was hij geen volgeling. Het dragen van het kruis naar Golgota was voor Simon een zegen en nadien was hij altijd dankbaar voor deze voorzienigheid. Deze bracht hem ertoe zelf het kruis van Christus op zich te nemen en blijmoedig deze last te dragen.

In de menigte zijn tal van vrouwen die de Veroordeelde volgen naar de plaats waar Hij op wrede wijze zal sterven. Hun aandacht is op Jezus gevestigd. Sommigen hebben Hem al eerder gezien. Enkelen hebben hun zieken en lijdenden bij Hem gebracht. Anderen zijn zelf door Hem genezen. Zij vertellen wat er gebeurd is en verwonderen zich over de haat van de menigte jegens Hem, voor wie hun harten vertederen en bijna breken. Ondanks het optreden van de woedende massa en de boze woorden van de priesters en oversten geven deze vrouwen uiting aan hun medeleven. Wanneer Jezus uitgeput neervalt onder het kruis, breken zij uit in droeve klachten.

Dit was het enige waardoor de aandacht van Christus werd getrokken. Hoewel Hij leed, omdat Hij de zonden der wereld droeg, was Hij niet ongevoelig voor een uiting van smart. Hij keek met teder medelijden naar deze vrouwen. Zij geloofden niet in Hem. Hij wist dat zij niet over Hem klaagden als Eén die door God was gezonden, maar dat zij door menselijk medege-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

voel waren bewogen. Hij verachtte hun medeleven niet maar het wekte in Hem een dieper medegevoel voor hen. „Dochters van Jeruzalem,” zei Hij, „weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen.” Christus zag verder dan het toneel dat plaatsvond. Hij zag naar de tijd van Jeruzalems verwoesting. In dat verschrikkelijk gebeuren zouden velen van hen die nu over Hem weenden, met hun kinderen verloren gaan.

De gedachten van Jezus gingen verder naar een groter oordeel. In de verwoesting van de onboetvaardige stad zag Hij een zinnebeeld van de vernietiging waardoor de wereld zou worden getroffen. Hij zei: „Dan zal men beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons en tot de heuvelen: Bedekt ons. Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?” Met het groene hout bedoelde Jezus Zichzelf als de schuldloze Verlosser. God liet toe dat zijn toorn over de zonde zou rusten op zijn geliefde Zoon. Jezus zou voor de zonden van de mensen gekruisigd worden. Welk lijden zou de zondaar die in de zonde volhardde dan wel niet ondergaan? Alle onboetvaardigen en ongelovigen zouden een smart en lijden kennen dat met geen woorden kon worden beschreven.

Velen uit de menigte die de Heiland naar Golgota volgde hadden Hem met blijde hosanna's en het wuiven van palmtakken begeleid toen Hij triomfantelijk Jeruzalem binnenreed. Velen die Hem toen hadden toegejuicht omdat iedereen dit deed, riepen nu: „Kruisigt Hem! Kruisigt Hem!” Toen Christus Jeruzalem binnenreed was de hoop van de discipelen hoog gestegen. Zij verdrongen zich om hun Meester met het gevoel dat het een grote eer was met Hem verbonden te zijn. Nu Hij vernederd was, volgden zij Hem op een afstand. Zij waren diep bedroefd en terneergebogen door hun teleurgestelde verwachtingen. Hoezeer bleken de woorden van Jezus waar: „Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat geschreven: Ik zal de herder slaan en de schapen der kudde zullen verstrooid worden.”³

Op de plaats van terechtstelling werden de gevangenen aan de martelwerktuigen vastgebonden. De beide rovers verzetten zich hevig tegen hen die hen aan het kruis bonden, maar Jezus bood geen weerstand. Jezus' moeder die door Johannes werd ondersteund, was haar Zoon naar Golgota gevolgd. Zij had gezien hoe Hij onder de last van het kruis bezweek en had graag een steunende hand onder zijn gewonde hoofd gelegd. Zij had zo graag dat voorhoofd, dat vroeger aan haar boezem had gerust, afgeveegd. Maar dit droeve voorrecht werd haar ontzegd. Evenals de discipelen had zij de hoop gekoesterd dat Jezus zijn macht zou openbaren en Zich uit de handen van zijn vijanden zou bevrijden. Weer ontzong haar de moeder toen zij zich de woorden herinnerde die Hij had gebezigd bij het voorzeggen van de tonelen die nu plaatsvonden. Toen de rovers aan het kruis

GOLGOTA

werden gebonden, keek zij met angstige spanning toe. Zou Hij die de doden had opgewekt toelaten dat Hij gekruisigd werd? Zou Gods Zoon Zich op een dergelijke wrede wijze laten doden? Moest zij haar geloof dat Jezus de Messias was opgeven? Moest zij getuige zijn van zijn schande en smart zonder zelfs het voorrecht te hebben Hem in zijn lijden bij te staan? Zij zag dat zijn handen op het kruis werden gelegd. Hamer en spijkers werden gebracht en toen de spijkers door het tere vlees werden gedreven, droegen de zwaar beproefde discipelen de bewusteloze gestalte van Jezus' moeder weg van het wrede toneel.

De Heiland liet geen klacht horen. Zijn gelaat bleef kalm en vredig maar grote druppels zweet stonden op zijn voorhoofd. Er was geen medelijdende hand om het doodsweet van zijn gelaat te wissen; geen woorden van medeleven en onwankelbare trouw werden gesproken om zijn menselijk hart te steunen. Terwijl de soldaten hun vreselijk werk verrichtten, bad Jezus voor zijn vijanden: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Zijn gedachten dwaalden van zijn eigen lijden af naar de zonde van zijn vervolgers en de verschrikkelijke vergelding die hun deel zou zijn. Geen vervloekingen werden afgeroepen over de soldaten die Hem zo ruw behandelden, geen wraak werd geroepen over de priesters en oversten die zich verlustigden over het bereiken van hun doel. Christus beklaagde hen vanwege hun onwetendheid en schuld. Hij fluisterde slechts een bede om vergeving voor hen, „want zij weten niet wat zij doen.”

Als zij hadden geweten dat zij Hem die gekomen was om de zondige mensheid te redden van eeuwige ondergang overgaven om te worden gemarteld, zouden zij door zelfverwijt en afschuw zijn bevangen. Maar hun onwetendheid nam hun schuld niet weg, want zij hadden Jezus als hun Zaligmaker kunnen erkennen en aanvaarden. Sommigen van hen zouden alsnog hun zonde beseffen en zich bekeren. Anderen zouden het door hun onboetvaardigheid voor Christus onmogelijk maken dat zijn bede voor hen beantwoord zou worden. Ondanks dit alles zou Gods plan toch in vervulling gaan. Jezus verdiende het recht om de pleitbezorger van de mensen te worden bij zijn Vader.

Dit gebed van Christus voor zijn vijanden omvat de wereld. Het was bestemd voor elke zondaar die geleefd had of nog zou leven, van het begin van de wereld tot het einde der tijden. Op allen rust de schuld van de kruisiging van Gods Zoon. Aan allen wordt vergeving aangeboden. Een ieder die wil kan vrede met God en eeuwig leven bezitten.

Zodra Jezus aan het kruis was genageld, werd het door krachtige mannen opgetild en met groot geweld in de daartoe bestemde plaats gezet. Dit veroorzaakte de Zoon van God de hevigste pijn. Pilatus schreef toen een opschrift in het Hebreeuws, Grieks en Latijn en liet dat op het kruis boven

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

het hoofd van Jezus plaatsen. Er stond: „Jezus de Nazoreeër, de Koning der joden.” De joden ergerden zich aan dit opschrift. In de rechtszaal van Pilatus hadden zij geroepen: „Kruisigt Hem. Wij hebben geen koning, alleen de keizer.”⁴ Zij hadden gezegd dat wie een andere koning zou erkennen, een verrader zou zijn. Pilatus schreef de gevoelens op die zij hadden uitgedrukt. Het enig vergriep was genoemd dat Jezus de Koning der joden was. Het opschrift was in feite een erkenning van de trouw van de joden aan de Romeinse macht. Er werd gezegd dat ieder die zich Koning der joden zou noemen, de dood verdiende. De priesters hadden zichzelf overtroffen. Toen zij de dood van Christus beraamden, had Kajafas gezegd dat het wenselijk was dat één man zou sterven om het volk te redden. Nu kwam hun huichelarij aan het licht. Om Christus te vernietigen waren zij zelfs bereid geweest hun nationaal bestaan op te offeren.

De priesters beseften wat zij gedaan hadden en vroegen Pilatus het opschrift te wijzigen. Zij zeiden: „Schrijf niet: De Koning der joden, maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der joden.” Maar Pilatus was boos op zichzelf omdat hij zo zwak was geweest en verachtte ten eerste de jaloerse en sluwe priesters en oversten. Koel antwoordde hij: „Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven.”

Een hogere macht dan die van Pilatus of van de joden had leiding gegeven in de plaatsing van dat opschrift boven het hoofd van Jezus. Door Gods voorzienigheid zou het leiden tot nadenken en onderzoek van de Schriften. De plaats waar Christus werd gekruisigd was dichtbij de stad. Duizenden mensen uit alle landen waren toen in Jeruzalem en het opschrift, waarin Jezus van Nazaret de Messias werd genoemd zou onder hun aandacht komen. Het was een levende waarheid, neergeschreven door een hand die door God was geleid.

In het lijden van Christus aan het kruis ging de profetie in vervulling. Eeuwen voor de kruisiging had de Heiland de behandeling voorzegd die Hij zou ondergaan. Hij had gezegd: „Want honden hebben Mij omringd, een bende boosdoeners heeft Mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan Ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar Mij. Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werpen het lot over mijn gewaad.”⁵ De profetie over zijn kleding ging in vervulling zonder de raad of tussenkomst van de vrienden of vijanden van de Gekruisigde. De soldaten die Hem aan het kruis hadden geslagen kregen zijn klederen. Christus hoorde de mannen twisten terwijl zij de klederen onder elkaar verdeelden. Zijn onderkleed was in één stuk geweven, zonder naad, en zij zeiden: „Laten wij dit niet scheuren, maar er om loten voor wie het zal zijn.”

In een andere profetie had de Heiland gezegd: „De smaad heeft Mij het

GOLGOTA

hart gebroken en ik ben verzwakt. Ik wachtte op een teken van medelijden maar tevergeefs, op troosters maar ik vond hen niet. Ja, zij gaven Mij gif tot spijze en lieten Mij in mijn dorst azijn drinken.”⁶ Het was toegestaan om aan hen die de dood aan het kruis moesten sterven, een verdovende drank te geven om de pijn te verdoven. Deze drank werd Jezus aangeboden, maar toen Hij ervan geproefd had, weigerde Hij te drinken. Hij wilde niets tot Zich nemen wat zijn geest kon benevelen. Zijn geloof moest zich aan God vastklemmen. Hierin lag zijn enige kracht. Door zijn zinnen te benevelen zou Hij Satan een kans geven.

De vijanden van Jezus gaven uiting aan hun woede jegens Hem terwijl Hij aan het kruis hing. Priesters, oversten en schriftgeleerden sloten zich aan bij de menigte in het bespotten van de stervende Heiland. Bij de doop en de verheerlijking had Gods stem Christus als zijn enige Zoon genoemd. Ook had de Vader kort voor het verraad van Christus gesproken en van zijn goddelijkheid getuigd. Nu echter zweeg de stem uit de hemel. Er werd geen getuigenis ten gunste van Christus vernomen. Hij verdroeg alleen de smaad en bespottung van goddeloze mensen.

„Indien Gij Gods Zoon zijt,” zeiden zij, „kom af van het kruis.” „Laat Hij nu Zichzelf redden, indien Hij de Christus Gods is, de uitverkorene!” Tijdens de verzoeking in de woestijn had Satan gezegd: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen broden worden.” „Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden, van de tinne des tempels.”⁷ En satan was met zijn engelen aanwezig bij het kruis. De aartsvijand en zijn legers werkten samen met de priesters en oversten. De leraars van het volk hadden de onwetende scharen ertoe gebracht het oordeel uit te spreken over iemand die velen van hen nooit hadden gezien voordat zij ertoe werden aangezet tegen Hem te getuigen. Priesters, oversten, Farizeeën en de ruwe volksmassa waren verenigd door een satanische woede. Godsdienstige leiders verbonden zich met Satan en zijn engelen en deden zijn wil.

In zijn lijden en sterven hoorde Jezus ieder woord toen de priesters zeiden: „Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Laat de Christus, de Koning van Israël, nu afkomen van het kruis, dat wij het zien en geloven.” Christus had van het kruis kunnen afkomen. Maar omdat Hij Zichzelf niet wilde redden, heeft de zondaar hoop op vergeving en genade bij God.

Terwijl zij de Heiland bespotten, herhaalden de mensen die voorgaven dat zij de profetie verklaarden, juist de woorden die zij volgens de Inspiratie bij deze gelegenheid zouden zeggen. Toch zagen zij in hun verblindung niet dat zij de profetie in vervulling deden gaan. Zij die verachtelijk de woorden spraken: „Hij heeft zijn vertrouwen op God gesteld; laat Die Hem nu verlossen indien Hij een welgevallen in Hem heeft; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon,” dachten zeker niet dat hun getuigenis door de eeuwen zou

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

weerklinken. Maar hoewel deze woorden spottend werden geuit, brachten ze de mensen ertoe de Schriften te onderzoeken als nooit tevoren. Wijze mensen hoorden ze, onderzochten ze, dachten erover na en baden. Er waren mensen die geen rust kenden eer zij door de ene tekst met de andere te vergelijken, de betekenis van het werk van Christus hadden gezien. Nooit eerder was er een zo grote algemene kennis van Jezus als toen Hij aan het kruis hing. In de harten van velen die getuigen waren van de kruisiging en de woorden van Christus hoorden, scheen het licht der waarheid. Tijdens het lijden van Jezus aan het kruis kwam er een enkele lichtstraal van bemoediging. Dat was de bede van de berouwvolle rover. Beide mannen die samen met Jezus waren gekruisigd, hadden Hem eerst beschimpt en een van hen werd door zijn lijden steeds wanhopiger en uitdagender. Met zijn makker was dat niet het geval. Deze man was geen verstokte misdadiger. Hij was door verkeerde metgezellen op het slechte pad geraakt, maar hij had minder schuld dan velen die bij het kruis stonden en de Heiland bespotten. Hij had Jezus gezien en gehoord en was door zijn leer overtuigd, maar door de invloed van de priesters en oversten had hij zich van Hem afgewend. Om zijn geweten het zwijgen op te leggen had hij zich steeds dieper in de zonde gestort tot hij gevangen was genomen, als misdadiger moest terechtstaan en veroordeeld was om aan het kruis te sterven. Hij was in de rechtszaal en onderweg naar Golgota bij Jezus geweest. Hij had Pilatus horen zeggen: „Ik vind geen schuld in Hem.” Hij had zijn goddelijke houding gezien en gelet op zijn medelijdende vergevingsgezindheid jegens zijn pijnigers. Aan het kruis ziet hij hoe vele godsdienstige leiders verachtelijk de tong uitsteken en de Here Jezus bespotten. Hij ziet hoe zij het hoofd schudden. Hij hoort hoe de verwijtende woorden door zijn medeschuldige worden overgenomen: „Zijt Gij niet de Christus? Red Uzelf en ons.” Onder de voorbijgangers zijn er velen die Jezus verdedigen. Hij hoort hoe zij zijn woorden herhalen en over zijn werken spreken. De overtuiging keert in hem terug dat Deze de Christus is. Hij wendt zich tot de andere misdadiger en zegt: „Vreest zelfs gij God niet, nu gij hetzelfde vonnis ontvangen hebt?” De stervende rovers hebben van de mensen verder niets te vrezen. Maar bij één van hen vat de overtuiging post dat er een God is die te vrezen is, een toekomst die hem doet beven. En nu nadert zijn door zonde verontreinigd leven zijn einde. „En wij terecht,” kreunt hij, „want wij ontvangen vergelding naar wat wij gedaan hebben, maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.”

Er is nu geen twijfel meer, geen onzekerheid, geen verwijt. Toen de rover voor zijn misdaad was veroordeeld, was hij hopeloos en mismoedig geworden, maar nu komen vreemde, zachtere gedachten in hem op. Hij herinnert zich alles wat hij van Jezus heeft gehoord, hoe Hij zieken heeft genezen en

GOLGOTA

zonden heeft vergeven. Hij heeft de woorden gehoord van hen die Jezus geloofd hebben en Hem wenende zijn gevolgd. Hij heeft het opschrift boven het hoofd van de Heiland gezien en gelezen. Hij heeft gehoord hoe de voorbijgangers het herhalen, sommigen met bevende lippen, anderen vol spot. De Heilige Geest verlicht zijn geest en stukje bij beetje wordt de keten van bewijzen één geheel. Hij ziet in Jezus die gekneusd, bespot aan het kruis hangt het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt. Hoop en angst vermengen zich in zijn stem als hij zich hulpeloos en stervend vastklampt aan een stervende Heiland. „Heer, gedenk mijner,” roept hij, „wanneer Gij in uw koninkrijk komt.”

Onmiddellijk komt het antwoord. Zacht en lieflijk, vol liefde, medelijden en macht klinken de woorden: „Voorwaar, Ik zeg u heden: Gij zult met Mij in het paradijs zijn.”

Gedurende lange uren van lijden hebben spot en smaad geklonken in de oren van Jezus. Terwijl Hij aan het kruis hangt, stijgt het geluid van bespottingen en vervloekingen tot Hem op. Vol verlangen heeft Mij geluisterd naar een uiting van geloof van één van zijn discipelen. Hij heeft alleen de treurige woorden gehoord: „Wij echter leefden in de hoop dat Hij het was die Israël verlossen zou.” Daarom was de Heiland zo dankbaar toen Hij de uiting van geloof en liefde van de stervende rover hoorde. Terwijl de joodse leiders Hem verloochenen en zelfs zijn discipelen twijfelen aan zijn Godheid, noemt de arme rover Hem op de drempel van de eeuwigheid: „Heer”. Velen waren bereid Hem Heer te noemen toen Hij wonderen deed en nadat Hij uit de dood was opgestaan, maar niemand noemde Hem zo toen Hij stervend aan het kruis hing, behalve de boetvaardige rover die ter elfder ure werd gered.

De omstanders hoorden dat de rover Jezus „Heer” noemde. De toon van de boetvaardige man trok hun aandacht. Zij die onder het kruis hadden getwist over de kleding van Christus en het lot hadden geworpen over zijn gewaad hielden op om te luisteren. Hun boze stemmen verstomden. Met ingehouden adem keken zij naar Christus en wachtten op het antwoord van die stervende lippen.

Toen Hij die belofte gaf, werd de donkere wolk die het kruis scheen te omgeven, doorbroken door een helder stralend licht. De berouwvolle rover ontving volkomen vrede en werd door God aanvaard. Christus werd in zijn vernedering verheerlijkt. Hij die in de ogen van allen verslagen leek te zijn, was Overwinnaar. Hij werd erkend als de Zondendrager. De mensen kunnen macht hebben over zijn lichaam. Zij kunnen zijn slapen doorboren met een doornenkroon. Zij kunnen Hem zijn kleding ontnemen en twisten over de verdeling ervan. Maar zij kunnen Hem niet de macht ontnemen zonden te vergeven. Tijdens zijn sterven getuigt Hij van zijn

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

goddelijkheid en van de heerlijkheid van zijn Vader. Zijn oor is niet gesloten zodat het niet hoort en zijn arm is niet verkort zodat Hij niet zou kunnen verlossen. Het is zijn koninklijk recht om volkomen te behouden allen, die door Hem tot God komen.

Ik zeg u heden: Gij zult met Mij in het paradijs zijn. Christus beloofde de rover niet dat hij diezelfde dag met Hem in het paradijs zou zijn. Zelf ging Hij die dag niet naar het paradijs. Hij rustte in het graf en op de opstandingsmorgen zei Hij: „Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader.”⁸ Maar op de dag van de kruisiging, de dag van schijnbare nederlaag en duisternis, werd de belofte gegeven. „Heden”, terwijl Christus aan het kruis hangt als een stervende misdadiger, verzekert Hij de arme zondaar: Gij zult met Mij in het paradijs zijn.

De rovers die met Christus gekruisigd werden, hingen „aan weerszijden één, en Jezus in het midden.” Dit was gedaan op aanwijzing van de priesters en oversten. De plaats van Christus tussen de rovers moest te kennen geven dat Hij de grootste misdadiger van de drie was. Op deze wijze ging de Schrift in vervulling: „Hij werd onder de overtreders geteld.”⁹ Maar de priesters beseften niet de volle draagwijdte van hun daad. Zoals Jezus, gekruisigd met de rovers, in het midden werd gehangen, zo werd zijn kruis geplaatst te midden van een wereld die in zonde verkeerde. En de woorden van vergeving die tot de boetvaardige rover werden gesproken, ontstaken een licht dat tot de verste einden der aarde zal schijnen.

Vol verbazing aanschouwden de engelen de oneindige liefde van Jezus die terwijl Hij naar lichaam en ziel de hevigste pijn leed, alleen aan anderen dacht en de boetvaardige ziel bemoedigde om te geloven. In zijn vernedering had Hij Zich als profeet gericht tot de dochters van Jeruzalem; als priester en voorspraak had Hij de Vader gesmeekt zijn moordenaars te vergeven. Als een liefdevolle Zaligmaker had Hij de zonden van de boetvaardige rover vergeven.

Terwijl de ogen van Jezus over de menigte rondom Hem dwaalden, trok een gestalte zijn aandacht. Aan de voet van het kruis stond zijn moeder, ondersteund door de discipel Johannes. Ze kon het niet opbrengen weg te blijven bij haar Zoon. Johannes die wist dat het einde naderde, had haar weer naar het kruis gebracht. In zijn stervensuur dacht Christus aan zijn moeder. Hij zag haar in het door smart vertrokken gelaat en keek toen naar Johannes, terwijl Hij zei: „Vrouw, zie uw zoon!” Daarna zei Hij tot Johannes: „Zie uw moeder!” Johannes begreep de woorden van Christus en aanvaardde wat hem werd toevertrouwd. Dadelijk nam hij Maria mee naar huis en vanaf dat moment zorgde hij teder voor haar. O barmhartige, liefdevolle Heiland! Temidden van zijn lichamelijk lijden en geestelijke pijn dacht Hij vol zorg aan zijn moeder. Hij had geen geld om in haar onderhoud

GOLGOTA

te voorzien, maar Johannes had Hem in het hart gesloten en Hij gaf hem zijn moeder als een kostbare nalatenschap. Zo gaf Hij haar waaraan zij het meest behoefte had -- de tedere liefde van iemand die van haar hield omdat zij Jezus liefhad. En door haar tot zich te nemen als een geheiligd pand ontving Johannes een rijke zegen. Zij herinnerde hem altijd aan zijn geliefde Meester.

Het volmaakte voorbeeld van de kinderlijke liefde van Christus komt met onverminderde glans door de eeuwen heen tot ons. Bijna dertig jaar lang had Christus door zijn dagelijks werk geholpen de lasten van het gezin te dragen. En zelfs nu in zijn lijden denkt Hij eraan voor zijn bedroefde moeder, die alleen achterblijft, te zorgen. Dezelfde geest zal gezien worden in elke discipel van onze Heer. Wie Christus volgen zullen beseffen dat het een deel van hun godsdienst is om hun ouders te eerbiedigen en voor hen te zorgen. Uit het hart waarin zijn liefde gekoesterd wordt zullen vader en moeder altijd bedachtzame zorg en teder medelijden ontvangen.

Nu stierf de Heer der heerlijkheid als losprijs voor het mensdom. Toen Christus zijn leven opgaf, werd Hij niet ondersteund door een triomfantelijke vreugde. Alles was somber en terneerdrakkend. Wat op Hem drukte, was niet angst voor de dood, of de pijn en schande van het kruis. Christus was de voornaamste Lijder, maar zijn lijden kwam voort uit een besef van de boosaardigheid der zonde, het bewustzijn dat de mens door zijn vertrouwde met het kwaad verblind was voor de omvang daarvan. Christus besepte hoe vast de greep van de zonde op de mens is en hoe weinigen bereid zijn zich van haar macht los te maken. Hij wist dat het mensdom zonder hulp van God verloren zou zijn en Hij zag talloos velen ten onder gaan terwijl overvloedige hulp binnen hun bereik was.

De zonde van ons allen werd gelegd op Christus als onze plaatsvervanger en borg. Hij werd als overtreder gerekend om ons te kunnen verlossen van de vloek van de wet. De zonde van iedere afstammeling van Adam drukte op Hem. Gods toorn tegen de zonde, de verschrikkelijke openbaring van zijn ongenoegen over de ongerechtigheid vulde het hart van zijn Zoon met ontzetting. Heel zijn leven had Christus aan een gevallen wereld de blijde boodschap van de barmhartigheid en vergevende liefde van de Vader bekendgemaakt. Verlossing voor de grootste zondaars was zijn hoofdthema geweest. Maar nu het vreselijk gewicht van de schuld die Hij draagt op Hem drukt, kan Hij het verzoenend gelaat van zijn Vader niet onderscheiden. Het feit dat Gods aangezicht zich afwendde van de Heiland in dit uur van uiterste zielestrijd doorboorde zijn hart met een smart die geen mens ooit kan begrijpen. Deze zielepijn was zo groot, dat Hij zijn lichamelijke pijn nauwelijks voelde.

Satan kwelde Jezus met zijn felle verzoeken. De Heiland kon niet over

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

het graf heenzien. De hoop hield Hem niet voor ogen dat Hij als overwinnaar uit het graf zou opstaan en sprak Hem niet van het feit, dat de Vader zijn offer zou aanvaarden. Hij vreesde dat de zonde voor God zo aanstootgevend was, dat Hij voor altijd van de Vader zou worden gescheiden. Christus voelde de zielsangst die de zondaar zal kennen als genade niet langer voor het zondige mensdom zal pleiten. Het bewustzijn van de zonde, die de toorn van de Vader op Hem laadde als plaatsvervanger van de mens, maakte de beker die Hij moest drinken zo bitter en brak het hart van Gods Zoon.

Vol verbazing waren engelen getuigen van de wanhopige zielestrijd van de Heiland. De heerlegers in de hemel bedekten het gelaat voor dit vreeswekkend gezicht. Zelfs de onbezielde natuur uitte haar medeleven met haar bespote en stervende Maker. De zon bescheen niet langer het ontzagwekkend schouwspel. De heldere stralen die de aarde in het middaguur verlichtten, schenen plotseling te doven. Volkomen duisternis omhulde als een lijkwade het kruis. „Er kwam duisternis over het gehele land tot de negende ure.” Er was geen zonsverduistering of een andere natuurlijke oorzaak voor deze duisternis die even dicht was als een nacht zonder maan of sterren. Het was een wonderlijk getuigenis dat God gegeven had om het geloof van latere generaties te versterken.

In die dichte duisternis was Gods tegenwoordigheid verborgen. Hij stelt het duister tot een beschutting en verbergt zijn heerlijkheid voor de ogen van de mensen. God en zijn heilige engelen waren bij het kruis. De Vader was bij de Zoon. Toch was zijn tegenwoordigheid niet geopenbaard. Als zijn heerlijkheid door de wolk heen had geschinen, zouden allen die het gezien hadden, vernietigd zijn. In dat vreselijke uur werd Christus niet getroost door de tegenwoordigheid van de Vader. Hij heeft de wijnpers alleen getreden en van het volk was niemand bij Hem.

In de dichte duisternis omhulde God de laatste menselijke strijd van zijn Zoon. Allen die Christus in zijn lijden hadden aanschouwd, waren overtuigd van zijn goddelijkheid. Nooit zou dat gelaat, dat de mensen eenmaal hadden gezien, vergeten worden. Zoals het gelaat van Kaïn zijn schuld als moordenaar uitdrukte, openbaarde het gelaat van Christus onschuld, vrede, weldadigheid, kortom, Gods beeld. Maar zijn beschuldigers wilden geen acht slaan op het zegel van de hemel. Al die lange uren van zielestrijd had de spottende menigte naar Christus opgezien. Nu werd Hij door Gods mantel genadig omhuld. De stilte van het graf scheen op Golgota te zijn gevallen. Een onnoemelijke schrik hield de menigte rondom het kruis gevangen. Het vloeken en lasteren verstomde midden in half geuite zinnen. Mannen, vrouwen en kinderen vielen op hun gezicht ter aarde. Felle bliksemflitsen schoten nu en dan uit de wolk en verlichtten het kruis en de

GOLGOTA

gekruisigde Verlosser. Priesters, oversten, schriftgeleerden, beulen en volk, allen dachten dat de tijd van vergelding was aangebroken. Na een poosje fluisterden enkelen dat Jezus nu wel van het kruis zou komen. Sommigen probeerden hun weg naar de stad terug te vinden, terwijl zij zich op de borst sloegen en van angst kermden.

Tegen de negende ure trok het duister zich van het volk terug maar bleef nog steeds om de Heiland hangen. Het was een symbool van de zielsangst en de afschuw die op Hem drukten. Geen enkel oog kon de duisternis die het kruis omgaf, doordringen en niemand kon het nog diepere duister doordringen dat de lijdende ziel van Christus omhulde. De toornige bliksemstralen schenen op Hem gericht te zijn terwijl Hij aan het kruis hing. Toen „riep Jezus met luider stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachtani?“ „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?“ Toen de natuurlijke duisternis de Heiland omgaf, riepen velen uit: Gods toorn rust op Hem. De bliksemstralen van Gods toorn zijn op Hem gericht omdat Hij heeft beweerd dat Hij Gods Zoon is. Velen die in Hem geloofden, hoorden zijn wanhopige kreet. De hoop verliet hen. Als God Jezus had verlaten, waarop konden dan zijn volgelingen nog vertrouwen?

Toen het duister de terneergeslagen geest van Christus verliet, ondervond Hij weer zijn lichamelijk lijden en zei: „Mij dorst!“ Een van de Romeinse soldaten die medelijden kreeg bij het zien van de verdroogde lippen nam een spons op een hysopstengel, doopte deze in een vat met zure wijn en reikte hem Jezus toe. Maar de priesters spotten met zijn lijden. Toen duisternis de aarde bedekte, waren zij erg bang geweest, maar toen hun vrees verdween, keerde de angst terug dat Jezus hen nog zou ontkomen. Zijn woorden, „Eli, Eli, lama sabachtani?“ hadden zij verkeerd uitgelegd. Met bittere verachting en spot zeiden zij: „Hij roept Elia.“ Ze weigerden de laatste gelegenheid om zijn lijden te verlichten. „Stil,“ zeiden zij, „laat ons zien of Elia komt om Hem te redden.“

De smetteloze Zoon van God hing aan het kruis; zijn vlees opengereten door striemen; de handen die zo dikwijls zegenend waren uitgebreid aan het kruis genageld; de voeten die zo onvermoeid waren geweest in hun liefdedienst genageld aan het hout; dat koninklijk hoofd gekroond met een doornenkroon en die bevende lippen gevormd tot een jammerkreet. Alles wat Hij verdragen heeft -- de bloeddruppels die langs zijn gelaat, zijn handen en voeten liepen, het lijden dat zijn lichaam deed schokken en de onuitsprekelijke zielsangst die Hem vervulde toen zijn Vader het aangezicht van Hem afwendde -- spreekt tot ieder menskenkind en zegt: Voor u heeft Gods Zoon deze zondenlast gedragen, voor u vernietigt Hij de macht van de dood, en opent de poort van het paradijs. Hij die de woeste golven stilde en op de golven wandelde, die duivelen deed beven en ziekte op de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

vlucht dreef, die blinden de ogen opende en doden levend maakte, biedt Zich op het kruis aan als een offer, uit liefde voor u. Hij, de Zondendrager, verdraagt de toorn van Gods gerechtigheid en wordt ter wille van u zonde in eigen persoon.

Zwijgend zagen de toeschouwers uit naar het eind van het verschrikkelijk schouwspel. De zon scheen weer, maar nog steeds was het kruis in het duister gehuld. Priesters en oversten keken naar Jeruzalem en zie, de dichte wolk lag over de stad en de vlakten van Judea. De Zon der gerechtigheid, het Licht der wereld, trok Zich terug van de eens bevoorrechte stad Jeruzalem. De felle bliksemstralen van Gods toorn richtten zich nu tegen de gedoemde stad.

[Plotseling trok het duister op van het kruis en op heldere toon, als van een bazuin die door heel de schepping scheen te weerklinken, riep Jezus: „Het is volbracht!” „Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.” Een licht omgaf het kruis en het gelaat van de Heiland straalde met een heerlijkheid als van de zon. Toen boog Hij het hoofd op zijn borst en stierf.]

[Temidden van de verschrikkelijke duisternis had Christus, naar het scheen door God verlaten, de laatste droesem gedronken uit de beker van menselijk leed. In die vreselijke uren had Hij vertrouwd op de bewijzen die zijn Vader Hem tot dusver gegeven had, dat Hij zijn offer aanvaardde. Hij kende het karakter van zijn Vader en begreep zijn gerechtigheid, zijn barmhartigheid en grote liefde. In geloof vond Hij rust bij Hem die Hij altijd met blijdschap had gehoorzaamd. En onderworpen vertrouwde Hij Zich nu toe aan God. Het gevoel dat Hij de liefde van zijn Vader miste, was verdwenen. Christus was door het geloof overwinnaar.

Nooit eerder had de aarde zoiets aanschouwd. De menigte stond als verlamd en zag met ingehouden adem naar de Heiland. Weer daalde duisternis neer op de aarde en een gerommel als van een zwaar onweer werd gehoord. Er was een zware aardbeving. De mensen werden tegen elkaar gegooid. De grootste verwarring en opschudding ontstonden. In de omringende bergen scheurden de rotsen en stortten naar beneden in de vlakten. Graven werden opengebroken en de doden werden uit hun graven geworpen. De schepping scheen sidderend in atomen uiteen te vallen. Priesters, oversten, soldaten, beulen en volk lagen verstomd van schrik plat op de grond.

Toen de luide roep „Het is volbracht!” van de lippen van Christus kwam, deden de priesters dienst in de tempel. Het was de tijd van het avondoffer. Het lam dat Christus voorstelde was gebracht om te worden geslacht. De priester, gekleed in zijn betekenisvolle prachtige kleding, stond klaar met opgeheven mes, evenals Abraham toen deze op het punt stond zijn zoon te doden. Met diepe belangstelling zag het volk toe. Maar de aarde beeft en

GOLGOTA

schudt, want de Here zelf nadert. Met een scheurend geluid wordt het binnenste voorhangsel in de tempel van boven tot beneden als door een onzichtbare hand opengereten, zodat de plaats die eens met Gods heerlijkheid was vervuld open was voor de blik van de menigte. Hier had de Shekina vertoefd. Hier had God zijn heerlijkheid boven het verzoendeksel geopenbaard. Alleen de hogepriester mocht het voorhangsel dat deze afdeling scheidde van de rest van de tempel oplichten. Hij ging eenmaal per jaar binnen om verzoening te doen voor de zonden van het volk. Maar nu is het gordijn in tweeën gescheurd. Het heilige der heiligen van het aardse heiligdom is niet langer heilig.

Overall heersen vrees en verwarring. De priester staat op het punt het offerdier te doden, maar het mes valt uit zijn krachteloze hand en het lam ontkomt. Schaduw en werkelijkheid hebben elkaar in de dood van Gods Zoon ontmoet. Het grote offer is gebracht. De weg naar het heilige der heiligen ligt open. Een nieuwe en levende weg is bereid voor allen. Niet langer hoeft de zondige, treurende mensheid op de komst van de hogepriester te wachten. Van nu af zou de Heiland als priester en voorspraak dienst doen in de hemel der hemelen. Het was alsof een stem tot de tempelgangers had gesproken: Er is nu een eind gekomen aan alle slachtoffers en offeranden voor de zonde. Gods Zoon is gekomen zoals Hij heeft gezegd: „Zie, hier ben ik -- in de boekrol staat van Mij geschreven -- om uw wil, o God, te doen.” Met zijn eigen bloed is Hij eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf.¹⁰

---

¹ Hebrëeën 13:12

² Galaten 3:13

³ Matteüs 26:31

⁴ Johannes 19:15

⁵ Psalm 22:17-19

⁶ Psalm 69:21,22

⁷ Matteüs 4:3,6

⁸ Johannes 20:17

⁹ Jesaja 53:12

¹⁰ Hebrëeën 10:7; 9:12

„Het is volbracht”

Christus legde zijn leven pas af toen Hij het werk had voltooid waartoe Hij gekomen was en met zijn laatste ademtocht riep Hij uit: „Het is volbracht.”¹ De strijd was gewonnen. Zijn rechterarm en zijn heilige arm hadden Hem de overwinning bezorgd. Als Overwinnaar plaatste Hij zijn vaandel op de eeuwige hoogten. Was er geen vreugde onder de engelen? Heel de hemel triomfeerde over de overwinning van de Heiland. Satan was verslagen en wist dat zijn rijk verloren was.

Voor de engelen en de ongevallen werelden had de uitroep „Het is volbracht” grote betekenis. Het grote verlossingswerk is zowel voor hen als voor ons volbracht. Met ons delen zij in de vruchten van Christus' overwinning.

Eerst bij de dood van Christus werd Satans karakter ten volle geopenbaard aan de engelen en aan de zondeloze werelden. De grote afvallige had zich dusdanig bekleed met bedrog dat zelfs heilige wezens zijn beginselen niet hadden doorgrond. Zij hadden de aard van zijn opstand niet duidelijk begrepen.

Een wezen van wondere macht en heerlijkheid had zich tegenover God geplaatst. De Here zegt van Lucifer: „Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid, volkomen schoon.”² Lucifer was de overdekkende cherub geweest. Hij had gestaan in het licht van Gods tegenwoordigheid. Hij was de hoogste van alle geschapen wezens en was de eerste als God zijn plannen aan het universum bekend maakte. Nadat hij had gezondigd was zijn macht om te verleiden des te bedrieglijker en het ontmaskeren van zijn karakter des te moeilijker als gevolg van de verheven positie die hij bij de Vader had gehad.

God had Satan en zijn volgelingen even gemakkelijk kunnen vernietigen als iemand een steentje op de grond gooit, maar God heeft dit niet gedaan. Opstand kon niet door geweld overwonnen worden. Alleen Satans gezag kent geweld. Gods beginselen zijn niet van dien aard. Zijn gezag berust op goedheid, barmhartigheid en liefde en het uitdragen van deze beginselen is het middel dat gebruikt moet worden. Gods bestuur is zedelijk en waarheid en liefde overheersen hierin.

Het was Gods plan om alles op een eeuwige basis van veiligheid te stellen

“HET IS VOLBRACHT”

en in zijn raadsbesluit werd bepaald dat Satan tijd moest hebben om de beginselen waarop zijn bestuursmethode was gegrond te ontwikkelen. Hij had gezegd dat ze beter waren dan Gods beginselen. Satan kreeg de tijd om zijn beginselen uit te werken zodat het ganse heelal ze zou kunnen zien.

¶ Satan verleidde de mensen tot zonde en het verlossingsplan trad in werking. Gedurende vierduizend jaar werkte Christus om de mens te verheffen, terwijl Satan alles deed voor hun ondergang en ontaarding. En het heelal sloeg dit alles gade.]

Maar hij werd verslagen. ¶ Toen Jezus naar deze wereld kwam, richtte Satans macht zich tegen Hem. Van het moment af dat Hij als baby in Betlehem verscheen deed de verrader wat hij kon om zijn ondergang te bewerken. Op alle mogelijke wijzen trachtte hij te verhinderen dat Jezus Zich ontwikkelde als volmaakt kind, als man zonder gebreken, als een heilige dienst en een smetteloos offer. Maar hij werd verslagen. Hij kon Jezus er niet toe brengen te zondigen.] Hij kon Hem niet ontmoedigen of Hem verhinderen een werk te doen waarvoor Hij naar de aarde was gekomen. Van de woestijn tot Golgota was de storm van Satans woede op Hem gericht, maar hoe feller Satan toesloeg, des te steviger hield Gods Zoon de hand van de Vader vast en volgde Hij het met bloed bevelkte pad. Alle inspanningen van Satan om Hem te onderdrukken en te overwinnen brachten slechts zijn vlekkeloos karakter des te zuiverder naar voren.

Heel de hemel en alle ongevallen werelden waren getuigen geweest van de strijd. Met diepe belangstelling volgden zij de slottonelen van de strijd. Zij zagen hoe de Heiland de hof van Getsémané betrad en hoe Hij gebukt ging onder de verschrikking van een dichte duisternis. Zij hoorden zijn bittere kreet: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker aan Mij voorbijgaan.” Toen de tegenwoordigheid van de Vader zich terugtrok zagen zij Hem hoe Hij leed onder een bittere smart die groter was dan zijn laatste doodstrijd. Bloedig zweet perste zich uit de poriën en viel in druppels op de grond. Driemaal ontsnapte Hem de bede om bevrijding. De hemel kon het schouwspel niet langer verdragen en een boodschapper werd naar Gods Zoon gezonden om Hem te troosten.

De hemel zag hoe het Slachtoffer in handen van de moordzuchtige bende werd verraden en onder spot en smaad van de ene rechtbank naar de andere werd gesleept. Zij hoorden de hoon van zijn vervolgers op grond van zijn nederige afkomst. Zij hoorden hoe een van zijn meest geliefde discipelen Hem onder vloeken en zweren verloochende. Zij zagen het waanzinnig werk van Satan en diens macht over de harten van de mensen. Welk een afschuwelijk schouwspel! De Heiland te middernacht gegrepen in Getsémané, van het paleis naar de rechtszaal gesleept, tweemaal voor

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

de priesters gebracht, tweemaal voor het Sanhedrin, tweemaal voor Pilatus en eenmaal voor Herodes, bespot, gegeseld, veroordeeld en weggeleid om gekruisigd te worden, beladen met het zware kruis temidden van de jammerklachten van de dochters van Jeruzalem en de spot van het gepeupel.

De hemel zag vol droefheid en verbazing hoe Christus aan het kruis hing, terwijl het bloed van zijn slapen liep en zweet, gemengd met bloed op zijn voorhoofd stond. Van zijn handen en voeten druppelde het bloed op de rots, waarin een gat voor het kruis was gehakt. De wonden die door de spijkers waren veroorzaakt scheurden door het gewicht van zijn lichaam aan zijn handen. Zijn moeizame ademhaling werd snel en diep terwijl zijn ziel gebukt ging onder de last van de zonden van de wereld. Heel de hemel verwonderde zich over de bede van Christus temidden van zijn vreselijk lijden: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Toch stonden daar mensen, geschapen naar Gods beeld, die zich verenigden om het leven van zijn eniggeboren Zoon te nemen. Welk een schouwspel voor het hemels universum!

De overheden en machten der duisternis waren bij het kruis bijeen en wierpen de duivelse schaduw van ongeloof in de harten van de mensen. Toen de Heer deze wezens geschapen had om voor zijn troon te staan, waren zij prachtig en heerlijk. Hun lieflijkheid en heiligheid waren in harmonie met hun verheven positie. Zij waren verrijkt met Gods wijsheid en omgord met de pracht des hemels. Zij dienden Jehova. Maar wie zou in de gevallen engelen de heerlijke serafs herkennen, die eens dienst deden in de hemel?

Satanische machten werkten samen met boze mensen om het volk te doen geloven dat Christus de grootste zondaar was, zodat Hij het voorwerp van verachting werd. Zij die Christus bespotten toen Hij aan het kruis hing waren vervuld met de geest van de eerste grote opstandeling. Hij vervulde hen met lage en walgelijke gedachten. Hij inspireerde hun bespottingen. Maar met dit alles had hij niets gewonnen.

Als maar een enkele zonde in Christus gevonden was, als Hij ook maar in het minst aan Satan had toegegeven om aan de vreselijke marteling te ontkomen, zou de vijand van God en mensen hebben overwonnen. Christus boog het hoofd en stierf maar Hij hield vast aan zijn geloof in en onderwerping aan God. „En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het koningschap van onze God en de macht van zijn Gezalfde, want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God, is nedergeworpen.”³

Satan zag dat zijn vermomming was weggerukt. Zijn werk lag open en bloot voor de ongevallen engelen en voor het hemels universum. Hij had

“HET IS VOLBRACHT”

zich geopenbaard als een moordenaar. Door het bloed van Gods Zoon te vergieten had hij zich beroofd van de sympathie van de hemelse wezens. Voortaan was zijn werk beperkt. Wat hij ook mocht doen, nooit meer zou hij de engelen kunnen opwachten als zij uit de hemel afdaalden, om de broeders van Christus bij hem aan te klagen voor het feit dat zij bekleed waren met de gewaden der duisternis en dat zij door zonde waren verontreinigd. De laatste schakel van sympathie tussen Satan en de hemel was verbroken.

Toch was Satan nog niet vernietigd. De engelen begrepen zelfs toen nog niet wat in die grote strijd lag besloten. De beginselen waarom het ging moesten nog duidelijker geopenbaard worden. Terwille van de mens moest Satan blijven bestaan. Mensen zowel als engelen moesten de tegenstelling zien tussen de Vorst van het licht en de vorst der duisternis. De mens moet kiezen wie hij wil dienen.

Bij het begin van de grote strijd had Satan gezegd dat Gods wet niet gehoorzaamd kon worden, dat gerechtigheid onbestaanbaar was met barmhartigheid en dat de zondaar onmogelijk vergeving zou kunnen ontvangen als de wet zou worden verbroken. Elke zonde moet gestraft worden, voerde Satan aan; en als God de straf op de zonde zou kwijtschelden, zou Hij geen God van waarheid en recht zijn. Toen de mens Gods wet verbrak en zijn wil trotseerde, verblijdde Satan zich. Nu was gebleken, zo zei hij, dat de wet niet gehoorzaamd kon worden. De mens kon geen vergiffenis ontvangen. Omdat Satan na zijn opstand uit de hemel was gebannen, beweerde hij dat het mensdom voor altijd Gods gunst zou moeten verbeuren. God kon niet rechtvaardig zijn, zo beweerde hij, en toch de zondaar barmhartigheid tonen.

Maar zelfs als zondaar verkeerde de mens in een andere positie dan Satan. Lucifer had in de hemel gezondigd in het licht van Gods heerlijkheid. Hij had als geen ander geschapen wezen een openbaring ontvangen van Gods liefde. Hoewel hij Gods karakter begreep en zijn goedheid kende, koos Satan zijn eigen zelfzuchtige, onafhankelijke wil te volgen. Deze keuze was beslissend. God kon niets meer doen om hem te redden. Maar de mens was bedrogen. Zijn geest was verduisterd door Satans drogredenen. Hij kende niet de hoogte en breedte en diepte van Gods liefde. Voor hem bestond er hoop als hij Gods liefde zou leren kennen. Door Gods karakter te aanschouwen zou hij tot God getrokken kunnen worden.

Gods barmhartigheid werd door Jezus aan de mens geopenbaard, maar barmhartigheid neemt de gerechtigheid niet weg. De wet openbaart de kenmerken van Gods karakter en geen jota of tittel daarvan kan worden veranderd om de mens in zijn gevallen staat tegemoet te komen. God veranderde zijn wet niet, maar offerde Zichzelf op in Christus om de mens

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

te verlossen. „God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende.”⁴

De wet eist gerechtigheid -- een rechtvaardig leven, een volmaakt karakter, en dit kan de mens niet bieden. Hij kan niet beantwoorden aan de eisen van Gods heilige wet. Maar Christus die als mens naar deze aarde is gekomen, leidde een heilig leven en ontwikkelde een volmaakt karakter. Hij biedt dit als een vrije gave aan allen die Hem willen aannemen. Zijn leven staat in plaats van het leven van de mensen. Zo kunnen de zonden uit het verleden worden weggedaan door Gods verdraagzaamheid. Meer nog, Christus bekleedt de mens met Gods eigenschappen. Hij bouwt het menselijk karakter naar de gelijkenis van Gods karakter als een uitnemend bouwwerk van geestelijke schoonheid en kracht. Zo wordt het recht der wet vervuld in degene die in Christus gelooft. God kan rechtvaardig zijn, „ook als Hij hem rechtvaardigt die uit het geloof in Jezus is.”⁵

Gods liefde is evenzeer in zijn gerechtigheid als in zijn barmhartigheid tot uitdrukking gekomen. Gericht is de grondslag van zijn troon en de vrucht van zijn liefde. Het was Satans bedoeling barmhartigheid te scheiden van waarheid en recht. Hij probeerde aan te tonen dat de gerechtigheid van Gods wet een vijand van vrede is. Maar Christus laat zien dat ze in Gods plan onafscheidelijk met elkaar zijn verbonden. De een kan niet bestaan zonder de ander. „Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar.”⁶

Christus heeft door zijn leven en zijn dood bewezen dat Gods gerechtigheid zijn barmhartigheid niet teniet doet, maar dat de zonde vergeven kan worden en dat de wet rechtvaardig is en volkomen gehoorzaamd kan worden. Satans beschuldigingen waren weerlegd. God had aan de mens een onmiskenbaar bewijs van zijn liefde gegeven.

Nog een ander bedrog werd naar voren gebracht. Satan beweerde dat barmhartigheid de gerechtigheid teniet deed, dat de dood van Christus de wet van de Vader had afgeschaft. Als het mogelijk was geweest dat de wet veranderd of afgeschaft kon worden, had Christus niet behoeven te sterven. Maar de wet afschaffen betekende eeuwigdurende overtreding en zou de wereld onder Satans leiding brengen. Omdat de wet onveranderlijk was, omdat de mens alleen gered kon worden door gehoorzaamheid aan haar eisen, werd Christus aan het kruis verhoogd. Toch deed Satan het voorkomen dat juist de middelen waardoor Christus de wet bevestigde, deze teniet deden. Hier zal het laatste grote conflict in de grote strijd tussen Christus en Satan op neerkomen.

Satan beweert nu dat de wet die door God zelf werd gesproken, gebreken heeft, dat een deel daarvan terzijde is gesteld. Dit is het laatste grote bedrog dat hij de wereld zal voorhouden. Hij behoeft niet de hele wet aan te

“HET IS VOLBRACHT”

vallen. Als hij de mensen ertoe kan brengen slechts een enkel gebod te veronachtzamen, heeft hij zijn doel bereikt. Immers, „wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle geboden.”⁷ Door erin toe te stemmen een enkel gebod te overtreden, komt de mens onder Satans macht. Satan zal trachten heel de wereld te beheersen door menselijke wetten in de plaats van Gods wet te stellen. Dit werk is in de profetie voorzeggd. Van de grote afvallige macht die een vertegenwoordiger is van Satan wordt gezegd: „Hij zal woorden spreken tegen de Allerhoogste en de heiligen des Allerhoogsten te gronde richten en hij zal erop uit zijn tijden en wet te veranderen en zij zullen in zijn macht gegeven worden.”⁸

De mensen zullen beslist hun wetten instellen om Gods wetten tegen te gaan. Zij zullen het geweten van anderen trachten te dwingen en in hun ijver om deze wetten op te leggen zullen zij hun medemensen vervolgen. De strijd tegen Gods wet die in de hemel is begonnen zal tot het einde toe voortduren. Iedereen zal op de proef worden gesteld. De hele wereld zal moeten kiezen tussen gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid. Allen zullen moeten kiezen tussen Gods wet en menselijke wetten. Hier wordt de scheidslijn getrokken. Er zullen slechts twee klassen zijn. Ieder karakter zal ten volle ontwikkeld worden en allen zullen tonen of zij de zijde van trouw of van de opstand hebben gekozen.

Dan komt het einde. God zal zijn wet van blaam zuiveren en zijn volk bevrijden. Satan en allen die hem in de opstand zijn gevolgd zullen omkomen. Zonde en zondaars zullen vergaan met wortel en tak⁹ -- Satan als de wortel en zijn volgelingen als de takken. Dan zal het woord aan de vorst van het kwaad in vervulling gaan: „Omdat gij in uw hart uzelf gelijkgesteld hebt met een god . . . Ik . . . deed u weg, gij beschuttende cherub, van tussen de vlamme stenen... een verschrikking zijt gij geworden, verdwenen zijt gij -- voor altijd!” „Nog een wijle en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer.” „Zij zullen worden als hadden zij nooit bestaan.”¹⁰

Dit is geen daad van willekeur van Gods kant. Zij die zijn genade hebben verworpen oogsten wat zij hebben gezaaid. God is de bron van het leven, en als iemand verkiest de zonde te dienen, scheidt hij zich af van God en snijdt zich dus ook af van het leven. Hij is vervreemd van het leven Gods. Christus zegt: „Allen die Mij haten, hebben de dood lief.”¹¹ God laat hen voor een tijd bestaan opdat zij hun karakter kunnen ontwikkelen en hun beginselen kunnen openbaren. Als dit gebeurd is, ontvangen zij de resultaten van hun eigen keus. Satan en allen die zich met hem verenigen plaatsen zich door een leven van opstand dusdanig in strijd met God dat zijn tegenwoordigheid voor hen een verterend vuur is. De heerlijkheid van Hem die

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

liefde is zal hen verteren.

Bij het begin van de grote strijd beseften de engelen dit niet. Als Satan en zijn leger toen de vruchten van hun zonde hadden moeten plukken, zouden zij vernietigd zijn, maar het zou voor hemelse wezens niet duidelijk zijn geweest dat dit het onvermijdelijk resultaat van zonde is. Twijfel aan Gods goedheid zou bij hen zijn achtergebleven als een verkeerd zaad dat zijn dodelijke vrucht van zonde en jammer zou dragen.

Dit is echter niet het geval als de grote strijd zal zijn geëindigd. Als het verlossingsplan voltooid is, zal Gods karakter geopenbaard zijn aan alle geschapen wezens. De geboden van zijn wet blijken volmaakt en onveranderlijk. Dan heeft zonde haar ware aard geopenbaard en Satan zijn ware karakter. Dan zal het uitdelgen van de zonde Gods liefde rechtvaardigen en zijn eer bevestigen voor een heelal van wezens die vol vreugde zijn wil doen en in wier hart zijn wet leeft.

Daarom konden de engelen zich terecht verheugen toen zij naar het kruis van de Heiland zagen, want al begrepen zij niet alles, zij wisten dat de vernietiging van de zonde en van Satan zeker was, dat de verlossing van de mens vaststond en dat het universum voor eeuwig beveiligd was. Christus zelf begreep ten volle de resultaten van het offer dat op Golgota was gebracht. Naar al deze dingen zag Hij uit toen Hij aan het kruis uitriep: „Het is volbracht.”

---

¹ Johannes 19:30

² Ezechiël 28:12

³ Openbaring 12:10

⁴ 2 Korintiërs 5:19

⁵ Romeinen 3:26

⁶ Psalm 85:11

⁷ Jakobus 2:18

⁸ Daniël 7:25

⁹ Maleachi 4:1

¹⁰ Ezechiël 28:6-19; Psalm 37:10;

Obadja 16

¹¹ Efeziërs 4:18; Spreuken 8:36

In het graf van Jozef

Eindelijk kon Jezus rusten. De lange dag van schande en pijniging was voorbij. Toen de laatste stralen van de ondergaande zon de sabbat inluiden, lag Gods Zoon in het stille graf van Jozef. Zijn werk was voltooid. Met vredig gevouwen handen rustte Hij gedurende de geheiligde uren van de sabbat.

In de beginne hadden Vader en Zoon na hun scheppingswerk op de sabbat gerust. Toen „de hemel en de aarde en al hun heer” voltooid waren, verheugde de Schepper Zich met alle hemelse wezens bij het gadeslaan van dat heerlijk schouwspel. „De morgensterren juichten tezamen en al de zonen Gods jubelden.”¹

Nu rustte Jezus na het verlossingswerk, en hoewel er droefheid was bij degenen die Hem op aarde liefhadden, was er toch blijdschap in de hemel. De belofte van de toekomst was heerlijk in de ogen van hemelse wezens. Een vernieuwde schepping, een verlost mensenras dat nooit meer kon zondigen na de zonde te hebben overwonnen — dit alles als resultaat van het voltooide werk van Christus, zagen God en de engelen. De dag, waarop Christus heeft gerust is voor altijd met dit beeld verbonden. Zijn werk is volkomen en al wat God doet is voor eeuwig.² Wanneer er „een wederoprichting van alle dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten van oudsher” zijn zal, dan zal de sabbat van de schepping, de dag waarop Jezus rustte in het graf van Jozef, nog steeds een dag van rust en blijdschap zijn.³ Hemel en aarde zullen zich verenigen in lofgezing wanneer de volken der verlost en zonden zich van sabbat tot sabbat zullen buigen om God en het Lam vol vreugde te aanbidden.⁴

Door de laatste gebeurtenissen op de dag van de kruisiging was een nieuw bewijs geleverd van de vervulde profetieën en werd opnieuw van Christus' goddelijkheid getuigd. Toen de duisternis om het kruis was verdwenen en de Heiland zijn stervenscreet had geuit, werd onmiddellijk een andere stem gehoord die zei: „Waarlijk, dit was een zoon Gods.”⁵ Deze woorden werden niet gefluisterd. De ogen van allen wendden zich om te zien vanwaar die stem kwam. Wie had gesproken? Het was de centurio, de Romeinse hoofdman. Het goddelijk geduld van de Heiland en zijn plotse linge dood met de overwinningroep op zijn lippen had diepe indruk op

deze heiden gemaakt. De hoofdman erkende in het gewonde, gebroken lichaam aan het kruis de gedaante van Gods Zoon. Hij kon zich niet inhouden om zijn geloof te belijden. Opnieuw werd het bewijs geleverd dat onze Verlosser de arbeid van zijn ziel zou zien. Op de dag van zijn sterven hadden drie mensen die veel van elkaar verschilden, hun geloof beleden: de aanvoerder van de Romeinse wacht, de man die het kruis van Christus had gedragen en de man die aan het kruis naast Hem stierf.

Toen de avond viel, hing er een bovennatuurlijke stilte boven Golgota. De menigte verspreidde zich en velen keerden in een heel andere stemming terug naar Jeruzalem dan in de morgen het geval was geweest. Velen waren uit nieuwsgierigheid naar de kruisiging meegekomen, niet uit haat jegens Christus. Toch geloofden zij de beschuldigingen van de priesters en beschouwden Christus als een boosdoener. Zij hadden zich in een onnatuurlijke opwindning met de bende verenigd in hun lasteren van Jezus. Maar toen de aarde in duisternis was gehuld en hun eigen geweten hen aanklaagde, voelden zij dat ze heel verkeerd hadden gedaan. In dat angstaanjagend duister werd geen grap of spottend gelach gehoord, en toen het duister was opgetrokken, gingen zij zwijgend terug naar hun huizen. Zij waren overtuigd dat de beschuldigingen van de priesters vals waren en dat Jezus geen bedrieger was en toen Petrus enkele weken later op het Pinksterfeest predikte, bevonden zij zich onder de vele duizenden die zich tot Christus bekeerden.

Maar de joodse leiders waren niet veranderd door de gebeurtenissen waarvan zij getuigen waren geweest. Hun haat tegen Jezus was niet minder groot geworden. Het duister dat de aarde had bedekt bij de kruisiging was niet minder dicht dan de duisternis waarin de geest van de priesters en oversten was gehuld. Bij zijn geboorte had de ster Christus aangekondigd en de wijzen geleid naar de kribbe waarin Hij lag. De hemelse legerscharen hadden Hem gekend en zijn lof gezongen boven de velden van Betlehem. De zee had zijn stem gekend en had zijn bevel gehoorzaamd. Ziekte en dood hadden zijn gezag erkend en hun prooi losgelaten op zijn bevel. De zon had Hem gekend en had bij het zien van zijn stervensnood haar licht verborgen. De rotsen hadden Hem gekend en waren in stukken gesprongen bij zijn kreet. De onbezielde natuur had Christus erkend en van zijn goddelijkheid getuigd. Maar de priesters en oversten van Israël kenden de Zoon van God niet. Toch voelden zij zich niet rustig. Zij hadden hun doel bereikt en Christus ter dood gebracht, maar zij hadden niet het gevoel van overwinning dat zij hadden verwacht. Zelfs in het uur van hun schijnbare overwinning werden zij door twijfel gekweld over wat nu zou gebeuren. Zij hadden de kreet gehoord: „Het is volbracht!” „Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.” Zij hadden gezien dat de rotsen scheurden en hadden de

IN HET GRAF VAN JOZEF

zware aardbeving gevoeld. Zij voelden zich rusteloos en onzeker.

Zij waren naijverig geweest op de invloed van Christus op het volk tijdens zijn leven. Nu waren zij zelfs nog naijverig op Hem in zijn dood. Zij vreesden de dode Christus veel meer dan zij ooit de levende Christus hadden gevreesd. Zij waren bang dat de aandacht van het volk nog meer gevestigd zou worden op de gebeurtenissen rondom zijn kruisiging. Zij vreesden voor de gevolgen van die dag. Onder geen voorwaarde wilden zij zijn lichaam op sabbat aan het kruis laten hangen. Nu naderde de sabbat en het zou de heiligheid van die dag geweld aandoen als er lichamen aan het kruis zouden hangen. Met dit als voorwendsel vroegen de joodse leiders aan Pilatus of de dood van de slachtoffers verhaast kon worden zodat hun lichamen konden worden weggenomen eer de zon onderging.

Pilatus wilde evenmin als zij dat het lichaam van Jezus aan het kruis zou blijven hangen. Toen zijn toestemming was verkregen, werden de benen van de beide rovers gebroken om hun dood te verhaasten, maar Jezus bleek reeds te zijn gestorven. De ruwe soldaten waren zachter gestemd door wat zij van Christus gehoord en gezien hadden en zij werden weerhouden zijn benen te breken. Op deze wijze werd bij het offeren van het Lam Gods de wet van het Pascha vervuld: „Men zal er niets van laten overblijven tot de volgende morgen, en geen been eraan breken; geheel volgens de inzettingen van het Pascha zal men het vieren.”⁶

De priesters en oversten waren verbaasd te ontdekken dat Christus reeds gestorven was. De kruisdood was een langdurige zaak. Het was moeilijk om vast te stellen wanneer het leven was geweken. Het kwam vrijwel nooit voor dat iemand binnen zes uur aan het kruis stierf. De priesters wilden er zeker van zijn dat Jezus dood was en op hun voorstel stak een soldaat een speer in de zijde van de Heiland. Uit de aldus ontstane wond vloeiden twee overvloedige en duidelijk van elkaar te onderscheiden stromen, van bloed en van water. Dit werd opgemerkt door alle aanwezigen en Johannes stelt dit verschijnsel zeer beslist vast. Hij zegt: „Een van de soldaten stak met een speer in zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit. En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd en zijn getuigenis is waarachtig en hij weet dat hij de waarheid spreekt, opdat ook gij gelooft. Want dit is geschied opdat het Schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden. En weer zegt een ander Schriftwoord: Zij zullen zien op Hem die zij doorstoken hebben.”⁷

Na de opstanding lieten de priesters en oversten het gerucht de ronde doen dat Christus niet aan het kruis was gestorven, maar slechts bewusteloos was geworden en nadien was bijgekomen. Een ander bericht hield in dat het geen echt lichaam van vlees en bloed maar een schijnlichaam was geweest dat in het graf was gelegd. De handelwijze van de Romeinse

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

soldaten weerspreekt deze leugens. Ze braken zijn benen niet omdat Hij reeds gestorven was. Om de priesters te bevredigen doorstaken ze zijn zijde. Als het leven nog niet was geweken, zou deze wond een onmiddellijke dood veroorzaken hebben.

Maar de dood van Jezus werd niet veroorzaakt door de wond van de speer of de pijn aan het kruis. De roep, „met luider stem”,⁸ op het moment van zijn sterven, het water en het bloed dat uit zijn zijde vloeide gaven te kennen dat Hij was gestorven aan een gebroken hart. Dat hart was gebroken door geestelijke smart. Hij werd gedood door de zonden van de wereld.

Met de dood van Christus was de hoop van de discipelen verdwenen. Zij keken naar zijn gesloten ogen en hangend hoofd, zijn haar dat vochtig was van bloed, zijn doorboorde handen en voeten, en hun lijden was onuitsprekelijk. Tot het einde toe hadden zij niet geloofd dat Hij zou sterven. Zij konden nauwelijks geloven dat Hij werkelijk dood was. Overweldigd door verdriet herinnerden zij zich niet zijn woorden die dit schouwspel hadden voorgezegd. Niets van wat Hij had gezegd bood hen nu nog troost. Zij zagen alleen het kruis met daaraan het bloedend Offer. De toekomst zag er donker uit. Hun geloof in Jezus was verdwenen, maar nooit hadden zij hun Heer zo lief gehad als nu. Nooit eerder hadden zij zo beseft wat Hij voor hen betekende en hoezeer zij behoefte hadden aan zijn tegenwoordigheid.

Zelfs in de dood was het lichaam van Christus kostbaar voor zijn discipelen. Zij wilden Hem graag een eervolle begrafenis geven, maar wisten niet hoe ze dit konden doen. Jezus was veroordeeld wegens verraad tegen het Romeinse gezag en mensen die om deze reden ter dood gebracht werden, vonden een graf op een stuk grond dat voor zulke misdadigers was afgezonderd. De discipel Johannes was met de vrouwen uit Galilea bij het kruis gebleven. Zij konden het niet over hun hart krijgen het lichaam van hun Heer in de handen te laten van de ongevoelige soldaten om in een eerloos graf te worden begraven. Toch konden zij dit niet verhinderen. Zij konden geen gunsten vragen aan de joodse gezaghebbers en hadden geen invloed bij Pilatus.

In deze noodtoestand kwamen Jozef van Arimatea en Nicodemus de discipelen te hulp. Beide mannen waren leden van het Sanhedrin en kenden Pilatus. Beide mannen waren rijk en hadden invloed. Zij hadden zich voorgenomen dat het lichaam van Jezus een eervolle begrafenis zou hebben. Vrijmoedig ging Jozef naar Pilatus en vroeg van hem het lichaam van Jezus. Nu eerst hoorde Pilatus dat Jezus werkelijk dood was. Hij had tegenstrijdige berichten gehoord over de voorvallen tijdens de kruisiging, maar het feit dat Christus was gestorven was opzettelijk voor hem verborgen gehouden. Pilatus was door de priesters en oversten gewaarschuwd

IN HET GRAF VAN JOZEF

voor bedrog van de kant van de discipelen van Christus wat betreft zijn lichaam. Toen hij het verzoek van Jozef hoorde, liet hij daarom de centurio komen die bij het kruis de wacht had gehouden, en vernam met zekerheid de dood van Jezus. Van hem kreeg hij tevens een verslag van wat op Golgota was gebeurd, waardoor het getuigenis van Jozef werd bevestigd.

Het verzoek van Jozef werd ingewilligd. Terwijl Johannes zich zorgen maakte over de begrafenis van zijn Meester, keerde Jozef terug met het bevel van Pilatus betreffende het lichaam van Christus. Nicodemus bracht een kostbaar mengsel van mirre en aloë, ongeveer honderd pond zwaar, om Hem te balsemen. De meest geëerde man in heel Jeruzalem had geen groter eerbewijzen in de dood kunnen ontvangen. De discipelen waren verbaasd te zien dat deze rijke mannen evenveel belang in de begrafenis van hun Heer stelden als zichzelf.

Zowel Jozef als Nicodemus hadden de Heiland tijdens zijn leven niet openlijk aangenomen. Zij wisten dat een dergelijke stap hen zou uitsluiten van het Sanhedrin en zij hoopten Hem door hun invloed in de raad te kunnen beschermen. Een tijdlang leek het erop dat zij succes hadden, maar de sluwe priesters die merkten dat zij Christus gunstig gezind waren, hadden hun plannen gedwarsboomd. Jezus was tijdens hun afwezigheid veroordeeld en overgegeven om gekruisigd te worden. Nu Hij gestorven was, verborgen zij niet langer hun genegenheid voor Hem. Terwijl de discipelen bang waren om openlijk voor Hem uit te komen, kwamen Nicodemus en Jozef hen vrijmoedig te hulp. Op dat moment was de hulp van deze rijke en geëerde mannen erg nodig. Zij konden voor hun dode Meester doen wat de arme discipelen nooit konden doen. Hun rijkdom en invloed beschermde hen in zekere mate tegen de boosaardigheid van de priesters en oversten.

Zacht en eerbiedig namen zij met eigen handen het lichaam van Jezus van het kruis. Hun tranen van medegevoel stroomden ongehinderd toen zij neerkeken op zijn gewonde en met striemen bedekte gestalte. Jozef bezat een nieuw graf dat in een rots was uitgehouwen. Hij had dit voor zichzelf bestemd, maar het was niet ver van Golgota en nu maakte hij het gereed voor Jezus. Het lichaam werd met de specerijen die Nicodemus had meegenomen zorgvuldig in een linnen doek gewikkeld en de Verlosser werd naar het graf gedragen. Daar strekten de drie discipelen de verminkte ledematen en vouwden de gekneusde handen op de levenloze borst. De vrouwen uit Galilea kwamen om toe te zien dat alles wat mogelijk was voor de levenloze gedaante van hun geliefde Leraar was gedaan. Toen zagen zij hoe de zware steen voor de ingang van het graf werd gerold en de Heiland werd achtergelaten om te rusten. De vrouwen waren als laatsten bij het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

kruis en ook als laatsten bij het graf van Christus. Terwijl de schaduwen van de avond langer werden, toefden Maria Magdalena en de andere Maria's nabij de rustplaats van hun Heer terwijl ze tranen stortten over het lot van Hem die zij liefhadden. „En toen zij teruggekeerd waren . . . rustten zij op de sabbat naar het gebod.”⁹

Voor de discipelen was het een sabbat om nooit te vergeten, maar hetzelfde gold voor de priesters, de oversten, de schriftgeleerden en het volk. Bij het ondergaan van de zon op de avond van de voorbereidingsdag klonken de bazuinen waarmee te kennen werd gegeven dat de sabbat was begonnen. Het Pascha werd gevierd zoals dat eeuwenlang was gedaan, terwijl Hij op wie het heenwees, door goddeloze handen was gedood en in het graf van Jozef lag. Op sabbat waren de voorhoven van de tempel vol aanbidders. De hogepriester die op Golgota was geweest, bevond zich daar, gekleed in zijn prachtige priesterkleding. Priesters met witte hoeden waren druk bezig met hun werk. Maar sommige aanwezigen voelden zich niet rustig toen het bloed van stieren en bokken voor de zonde werd geofferd. Zij waren zich niet bewust dat schaduw en werkelijkheid elkaar hadden ontmoet, dat een oneindig offer was gebracht voor de zonden van de wereld. Zij wisten niet dat er niet langer waarde school in het verrichten van de rituele eredienst. Maar nooit eerder hadden zij die dienst met zulke tegenstrijdige gevoelens gadeslagen. De bazuinen en muziekinstrumenten en de stemmen der zangers klonken even helder en duidelijk als altijd. Maar alles was doordrongen van een vreemde gewaarwording. De een na de ander vroeg naar de vreemde gebeurtenis die had plaatsgevonden. Tot dusver was het heilige der heiligen gevrijwaard voor onbevoegden, maar nu was het voor ieders oog open. De zware voorhang van borduurwerk, gemaakt van zuiver linnen en prachtig bewerkt met goud, scharlaken en purper, was van boven naar beneden gescheurd. De plaats waar Jehova de hogepriester had ontmoet om zijn heerlijkheid te openbaren, de plaats die Gods heilige audiëntiezaal was geweest, was voor ieders oog open. De Here erkende deze plaats niet langer. Met sombere gevoelens deden de priesters dienst voor het altaar. De ontsluiting van het geheiligde geheim van het heilige der heiligen vervulde hen met vrees voor een naderende ramp.

De gedachten van velen hielden zich bezig met wat op Golgota was gebeurd. Van de kruisiging tot de opstanding onderzochten tal van slape-loze ogen de profetieën; sommigen om de volledige betekenis te ontdekken van het feest dat ze op dat moment vierden, anderen om bewijzen te vinden dat Jezus niet Degene was waarvoor Hij Zich had uitgegeven. Er waren echter ook mensen die verdrietig naar bewijzen zochten dat Hij de ware Messias was. Hoewel allen een verschillend doel voor ogen hadden,

IN HET GRAF VAN JOZEF

waren zij toch overtuigd van dezelfde waarheid: dat de profetie door de gebeurtenissen van de laatste dagen in vervulling was gegaan en dat de Gekruisigde de Verlosser der wereld was. Velen, die toen die dienst bijwoonden, namen later nooit meer deel aan Pascha. Zelfs onder de priesters waren velen overtuigd van het ware karakter van Jezus. Hun onderzoek van de profetieën was niet vergeefs geweest en na zijn opstanding erkenden zij Hem als Gods Zoon.

Toen Nicodemus Jezus aan het kruis zag, herinnerde hij zich de woorden die Hij in die nacht op de Olijfberg had gesproken: „En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe.”¹⁰ Toen Christus op die sabbat in het graf lag, had Nicodemus gelegenheid om na te denken. Een helderder licht verlichtte nu zijn geest en de woorden die Jezus tot hem had gesproken waren niet langer geheimzinnig. Hij beseftte dat hij veel gemist had omdat hij zich niet bij de Heiland had aangesloten tijdens diens leven. Nu herinnerde hij zich wat er op Golgota was gebeurd. De bede van Christus voor zijn moordenaars en zijn antwoord op de smeekbede van de rover spraken tot het hart van de geleerde raadsman. Weer zag hij het lijden van de Heiland, weer hoorde hij die laatste kreet: „Het is volbracht”, alsof het de woorden van een overwinnaar waren. Opnieuw zag hij de bevende aarde, de duistere hemel, het gescheurde voorhangsel, de verbroken rotsen, en zijn geloof stond voor altijd vast. Dezelfde gebeurtenis die de hoop van de discipelen vernietigde, overtuigde Jozef en Nicodemus van de goddelijkheid van Jezus. Hun vrees maakte plaats voor de moed van een vast en onwankelbaar geloof.

Nooit eerder had Christus zozeer de aandacht van het volk getrokken als nu Hij in het graf lag. Zoals zij gewoon waren, brachten de mensen hun zieken en lijdenden naar de tempel met de vraag: Wie kan ons iets zeggen over Jezus van Nazaret? Velen waren van verre gekomen om Hem op te zoeken die zieken had genezen en doden opgewekt. Van alle zijden werd de roep vernomen: Wij zoeken Christus, de Heelmeester! Bij deze gelegenheid werden mensen die meenden dat zij sporen van melaatsheid vertoonden, door de priesters onderzocht. Velen moesten aanhoren hoe hun echtgenoten, vrouwen of kinderen melaats werden verklaard. Zulke mensen moesten hun huizen en de zorg van hun vrienden verlaten en van verre de vreemdeling waarschuwen met de roep: „Onrein! Onrein!” De vriendelijke handen van Jezus van Nazaret die nooit geweigerd hadden de afstotelijke melaatse aan te raken, lagen gevouwen op zijn borst. De lippen die antwoord hadden gegeven op hun smeekbeden met de troostende woorden: „Ik wil het, word rein!”, zwegen nu. Velen deden vergeefs een beroep op de overpriesters en oversten om medeleven en hulp. Klaarblijkelijk

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

waren zij vastbesloten de levende Christus weer in hun midden te hebben. Met volhardende ernst vroegen zij naar Hem. Zij lieten zich niet wegsturen, maar ze werden uit de tempel gedreven en soldaten werden bij de poorten geplaatst om de menigte, die met haar zieken en stervenden toegang eiste, tegen te houden. De lijdens die gekomen waren om door de Heiland te worden genezen, stortten door hun teleurstelling ineem. De straten waren vol van rouwklachten. De zieken stierven van verlangen naar de genezende aanraking van Jezus. Artsen werden vergeefs geraadpleegd. Niemand bezat de bekwaamheid van Hem die in het graf van Jozef lag.

De jammerklachten van de lijdenden overtuigden duizenden dat een groot licht van de aarde verdwenen was. Zonder Christus was de aarde zwart en duister. Velen die luide geroepen hadden: „Kruisigt Hem! Kruisigt Hem!” beseften nu de ramp die hen had getroffen en zij zouden even verlangend hebben geroepen „Geef ons Jezus!” als Hij nog in leven was geweest.

Toen het volk hoorde dat Jezus door de priesters ter dood was gebracht, werd navraag gedaan naar zijn dood. De bijzonderheden van het verhoor werden zo stil mogelijk gehouden, maar terwijl Hij in het graf lag, was zijn naam op duizenden lippen en berichten over zijn zogenaamd verhoor en over de onmenselijkheid van priesters en oversten deden overal de ronde. Ontwikkelde mensen vroegen deze priesters en oversten om een verklaring van de profetieën in het Oude Testament die betrekking hadden op de Messias. Terwijl ze een of andere leugen trachtten te bedenken als antwoord, werden zij als waanzinnig. Zij konden geen verklaring geven van de profetieën die wezen op het lijden en sterven van Christus en tal van vragenstellers waren overtuigd dat de Schriften waren vervuld.

De priesters hadden gemeend dat de wraak zoet zou zijn, maar reeds proefden zij de bitterheid ervan. Zij wisten dat het volk hun daad ten zeerste afkeurde. Zij wisten dat dezelfde mensen die zij tegen Jezus hadden opgezet nu ontzet waren over hun schandelijk werk. Deze priesters hadden getracht te geloven dat Jezus een bedrieger was, maar het was vergeefs. Sommigen hadden bij het graf van Lazarus gestaan en hadden gezien dat de dode werd opgewekt. Zij beefden bij de gedachte dat Christus zelf uit de doden zou opstaan en weer aan hen zou verschijnen. Zij hadden Hem horen zeggen dat Hij macht had zijn leven af te leggen en het weer op te nemen. Zij herinnerden zich zijn woorden: „Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal ik hem doen herrijzen.”¹¹ Judas had hun gezegd wat Jezus aan zijn discipelen had meegedeeld op hun laatste reis naar Jeruzalem: „Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen. En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen, en ten derden dage zal Hij

IN HET GRAF VAN JOZEF

opgewekt worden.”¹² Toen zij deze woorden hoorden, hadden zij gespot en gelachen. Maar nu herinnerden zij zich dat de voorzeggingen van Christus tot dusver waren vervuld. Hij had gezegd dat Hij op de derde dag weer zou opstaan en wie kon zeggen of dit niet werkelijk zou gebeuren? Zij wilden dit graag uit hun geest bannen, maar konden het niet. Evenals hun vader, de duivel, geloofden zij en sidderden.

Nu de vlaag van opwinding voorbij was, stond het beeld van Christus hen steeds voor de geest. Zij zagen Hem toen Hij vredig en zonder te klagen voor zijn vijanden stond en zonder klagen hun hoon en smaad verdroeg. Alle voorvallen van zijn verhoor en kruisiging kwamen hen weer in gedachten met de overweldigende overtuiging dat Hij de Zoon van God was. Zij beseften dat Hij ieder ogenblik voor hen kon staan om van beklagde aanklager te worden, van veroordeelde een rechter, van iemand die gedood was om recht te eisen door de dood van zijn moordenaars.

Zij vonden weinig rust op de sabbat. Hoewel zij niet de drempel van een heidens huis wilden overschrijden uit vrees te worden verontreinigd, beraadslaagden zij toch wat zij met het lichaam van Christus moesten doen. Dood en graf moesten Hem die zij gekruisigd hadden, vasthouden. „Toen kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word ik opgewekt. Geef daarom bevel het graf te verzegelen tot de derde dag; anders konden zijn discipelen Hem komen stelen en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste. Pilatus zeide tot hen: Hier hebt gij een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten.”¹³

De priesters gaven aanwijzingen om het graf te verzegelen. Voor de opening was een grote steen geplaatst. Over deze steen spanden zij touwen waarvan zij de einden aan de rots bevestigden en verzegelden met het Romeinse zegel. De steen kon niet worden weggenomen zonder het zegel te verbreken. Een wacht van honderd soldaten werd toen rond het graf geplaatst zodat niemand ermee kon knoeien. De priesters deden alles wat in hun macht lag om het lichaam van Christus op de plaats te houden waar het was neergelegd. Hij werd zo veilig in zijn graf verzegeld alsof Hij daar voor altijd moest blijven.

Zo beraadslaagden zwakke mensen en maakten plannen. Deze moordenaars hadden geen flauw besef van de zinloosheid van hun pogingen. God werd door wat zij deden verheerlijkt. Alles wat gedaan werd om de opstanding van Christus te voorkomen leverde des te overtuigender bewijzen voor die opstanding. Hoe groter het aantal soldaten om het graf, des te krachtiger zou het getuigenis klinken dat Hij was opgestaan. Honderden jaren voor de dood van Christus had de Heilige Geest bij monde van de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

psalmist gezegd: „Waarom woeden de volken en zinnen de natiën op ijdelheid? De koningen der aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samen tegen de Here en zijn Gezalfde . . . die in de hemel zetelt, lacht; de Here spot met hen.”¹⁴ Romeinse soldaten en Romeinse wapens waren niet bij machte om de Heer des levens in het graf te houden. Het uur van zijn verlossing naderde.

---

¹ Genesis 2:1; Job 38:7

² Deuteronomium 32:4; Prediker 3:14

³ Handelingen 3:21

⁴ Jesaja 66:23

⁵ Matteüs 27:54

⁶ Numeri 9:12

⁷ Johannes 19:34-37

⁸ Matteüs 27:50; Lucas 23:46

⁹ Lucas 23:55

¹⁰ Johannes 3:14, 15

¹¹ Johannes 3:19

¹² Matteüs 20:18, 19

¹³ Matteüs 27:62, 65

¹⁴ Psalm 2:1-4

„De Heer is opgestaan”

De nacht van de eerste dag der week was langzaam voorbijgegaan. Het donkerste uur, vlak voor de dageraad, was aangebroken. Christus was nog steeds een gevangene in zijn enge graf. De grote steen lag nog op zijn plaats; het Romeinse zegel was ongeschonden en de Romeinse soldaten stonden op wacht. Er waren ook onzichtbare wachters. Tal van boze engelen bevonden zich bij het graf. Als het mogelijk was geweest zou de vorst der duisternis met zijn leger van afvalligen het graf waarin Gods Zoon lag voor altijd verzegeld hebben gehouden. Maar een hemels leger omringde het graf. Sterke engelen bewaakten het graf en wachtten op de Vorst des levens om Hem te verwelkomen.

„En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder.” Bekleed met de wapenrusting Gods verliet deze engel de hemel. De heldere stralen van Gods heerlijkheid gingen voor hem uit en verlichtten zijn pad. „Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw. En de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden.”

Wel, priesters en oversten, waar is nu de macht van uw wakers? Moedige soldaten die nooit bang zijn geweest voor menselijke machten zijn nu als gevangenen die zonder wapens gevangen zijn genomen. Het gelaat waarop zij zien is niet dat van een sterfelijk soldaat, maar van de machtigste van Gods legerscharen. Deze boodschapper bekleedt de positie waarvan Satan is gevallen. Hij is het die in de velden van Betlehem de geboorte van Christus heeft aangekondigd. De aarde beeft als hij nadert, de legers der duisternis slaan op de vlucht en als hij de steen opzij rolt, lijkt het alsof de hemel op aarde gekomen is. De soldaten zien hoe hij de steen wegrolt alsof het een steentje was en horen hem roepen: Zoon van God, kom naar buiten. Uw Vader roept U. Zij zien Jezus uit het graf komen en horen Hem boven het geopende graf zeggen: „Ik ben de opstanding en het leven.” Terwijl Hij in majesteit en heerlijkheid te voorschijn treedt, buigt het engelenheer zich diep in aanbidding voor de Verlosser en verwelkomt Hem met lofgezing.

Een aardbeving kenmerkte het tijdstip waarop Christus zijn leven had neergelegd en een andere aardbeving getuigde van het moment dat Hij het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

triomfantelijk weer opnam. Hij die dood en graf had verslagen, kwam met de tred van een overwinnaar uit het graf, terwijl de aarde beefde, de bliksem flitste en de donder rolde. Wanneer Hij naar de aarde zal terugkeren, zal Hij niet alleen de aarde, maar ook de hemelen doen beven. „De aarde waggelt zeer als een beschonkene en zwaait heen en weer als een nachthut.” „Als een boekrol worden de hemelen samengerold.” „Op die dag zullen... de elementen door vuur vergaan en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden.” „Maar de Here is een schuilplaats voor zijn volk en een veste voor de kinderen Israëls.”¹

Bij de dood van Jezus hadden de soldaten gezien hoe de aarde in het middaguur in het duister was gehuld, maar bij de opstanding zagen zij hoe de glans van de engelen de nacht verlichtte en zij hoorden de bewoners van de hemel vol vreugde en triomf zingen: Gij hebt Satan en de machten van de duisternis overwonnen; Gij hebt de dood verslonden tot overwinning.

Christus kwam verheerlijkt uit het graf tevoorschijn en de Romeinse wacht zag Hem. Hun ogen waren gekluisterd aan het gelaat van Hem die zij pas geleden hadden bespot en gehoond. In dit verheerlijkte Wezen zagen zij de gevangene die zij in de rechtszaal hadden gezien, voor wie zij een kroon van doornen hadden gevlochten. Hij was het die zonder weerstand te bieden voor Pilatus en Herodes had gestaan, zijn rug gestriemd door de wrede geseling. Hij was het die aan het kruis was genageld, over wie de priesters en oversten het hoofd hadden geschud vol zelfvoldoening, terwijl zij zeiden: „Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden.” Hij was het die in het nieuwe graf van Jozef was gelegd. Het bevel van de hemel had de gevangene bevrijd. Als er bergen op zijn graf zouden zijn gestapeld, hadden ze niet verhinderd dat Hij uit het graf kwam.

Bij het zien van de engelen en de verheerlijkte Heiland waren de soldaten door vrees bevangen en als doden geworden. Toen het hemels leger aan hun blik was onttrokken, stonden zij op en zo snel hun benen hen konden dragen, haastten zij zich naar de ingang van de tuin. Strompelend alsof zij dronken waren spoedden zij zich naar de stad terwijl zij aan hen, die zij ontmoetten het wondere nieuws mededeelden. Zij wilden naar Pilatus gaan, maar hun nieuws had de joodse gezaghebbers bereikt en de priesters en oversten lieten hen roepen om eerst bij hen te worden gebracht. De soldaten boden een vreemd schouwspel. Bevend van vrees en met bleek gelaat getuigden zij van de opstanding van Christus. De soldaten vertelden alles zoals zij het hadden gezien. Zij hadden geen tijd gehad iets anders dan de waarheid te bedenken of te zeggen. Met moeite zeiden zij: Het was Gods Zoon die gekruisigd is. Wij hebben gehoord hoe een engel Hem aansprak als de Majesteit des hemels, de Koning der heerlijkheid.

“DE HEER IS OPGESTAAN”

Het gelaat van de priesters werd lijkleek. Kajafas probeerde te spreken. Zijn lippen bewogen maar er kwam geen geluid. De soldaten stonden op het punt de raadzaal te verlaten toen een stem hen deed stilstaan. Eindelijk had Kajafas zijn stem teruggevonden. Wacht, wacht, zei hij. Zeg niemand wat gij hebt gezien.

De soldaten kregen een onwaar bericht om door te geven. „Zegt,” zeiden de priesters, „zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen terwijl wij sliepen.” Hier gingen de priesters te ver. Hoe konden de soldaten zeggen dat de discipelen het lichaam gestolen hadden terwijl zij sliepen? Hoe konden zij het weten als zij geslapen hadden? En als de discipelen schuldig bleken te zijn aan het stelen van het lichaam van Christus, zouden de priesters dan niet als eersten juist hen veroordeeld hebben? Of zouden de priesters, als de wachters op hun post geslapen hadden, hen niet juist bij Pilatus hebben aangeklaagd?

De soldaten waren ontzet bij de gedachte dat zij zichzelf zouden beschuldigen van te hebben geslapen op hun post. Deze misdaad werd met de dood gestraft. Moesten zij een leugen zeggen, het volk bedriegen en hun eigen leven in gevaar brengen? Waren zij niet op post geweest zonder een ogenblik te hebben geslapen? Hoe zouden zij een verhoor doorstaan, al konden zij er geld voor krijgen als zij een meineed zouden plegen?

Om het getuigenis waarvoor zij vreesden stil te houden, beloofden de priesters dat zij voor de veiligheid van de soldaten zouden instaan door te zeggen dat Pilatus evenmin als zij er prijs op zou stellen dat zulk een bericht de ronde deed. De Romeinse soldaten verkochten hun eer aan de joden voor geld. Zij kwamen bij de priesters, beladen met de meest opzienbarende boodschap van waarheid; nu gingen zij heen, beladen met geld en in hun mond een leugenachtig bericht wat de priesters voor hen hadden uitgedacht. Intussen had Pilatus bericht gekregen van de opstanding van Christus. Ofschoon hij verantwoordelijk was geweest voor het feit dat hij Christus had overgeleverd om te sterven, had hij er zich vrij weinig van aangetrokken. Hoewel hij de Heiland tegen zijn wil had veroordeeld, zelfs met een gevoel van medelijden, had hij tot op dat moment geen werkelijke wroeging gekend. Nu sloot hij zich ontzet op in zijn paleis met het vaste voornemen niemand te spreken. Maar de priesters drongen tot hem door, vertelden het verhaal dat zij hadden uitgedacht en drongen er bij hem opaan dat hij de verwaarlozing van hun plicht door de wacht over het hoofd zou zien. Alvorens hij hierin toestemde, ondervroeg hij zelf eerst de wacht. Omdat zij bevreesd waren voor hun eigen veiligheid, durfden zij niets verbergen en Pilatus kreeg van hen een verslag van alles wat er gebeurd was. Hij onderzocht de zaak niet verder, maar kende van dat moment af geen vrede meer.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Toen Jezus in het graf werd gelegd, triomfeerde Satan. Hij waagde het de hoop te koesteren dat de Heiland zijn leven niet weer op zou nemen. Hij maakte aanspraak op het lichaam van de Heer en zette zijn wacht voor het graf met de bedoeling Christus gevangen te houden. Hij was ten eerste vergrimd toen zijn engelen vluchtten bij de nadering van de hemelse boodschapper. Toen hij Christus overwinnend uit het graf zag komen, wist hij dat zijn rijk zou eindigen en dat hij ten slotte zou omkomen.

Door Christus ter dood te brengen hadden de priesters zich tot werktuigen van Satan gemaakt. Nu bevonden zij zich volkomen in zijn macht. Zij waren gevangen in een strik waaruit zij geen andere weg zagen dan tegen Christus te blijven strijden. Toen zij het bericht van zijn opstanding hoorden, vreesden zij de woede van het volk. Zij beseften dat hun leven in gevaar verkeerde. Hun enige hoop was te bewijzen dat Christus een bedrieger was door te loochenen dat Hij was opgestaan. Zij kochten de soldaten om en verzekerden zich van het stilzwijgen van Pilatus. Overal verspreidden zij hun leugenachtige berichten. Maar er waren getuigen die zij niet konden doen zwijgen. Velen hadden van de soldaten gehoord dat Christus was opgestaan. En verschillende doden die met Christus waren verzezen, verschenen aan velen en verklaarden dat Hij was opgestaan. De priesters hoorden van mensen die de opgestane gelovigen hadden gezien en hun getuigenis hadden gehoord. De priesters en oversten leefden in gedurige angst dat zij op straat of in de veiligheid van hun eigen huizen oog in oog met Christus zouden komen te staan. Zij beseften dat er voor hen geen veiligheid was. Sloten en grendels waren maar een armzalige bescherming tegen Gods Zoon. Dag aan dag stond hun dat afschuwelijk schouwspel in de rechtszaal voor ogen, toen zij hadden geroepen: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen.”² Nooit zou de herinnering aan dat toneel uit hun herinnering verdwijnen. Nooit meer zouden zij rustig kunnen slapen. Toen de stem van de machtige engel bij het graf van Christus werd gehoord: Uw Vader roept U, kwam de Heiland uit het graf door het leven dat in Hem was. Nu werd de waarheid bewezen van zijn woorden: „Ik leg mijn leven af om het weder te nemen . . . Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen.” Nu ging de profetie in vervulling die Hij tot de priesters en oversten had gesproken: „Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen.”³

Boven het open graf van Jozef had Christus triomfantelijk uitgeroepen: „Ik ben de opstanding en het leven.” Alleen God kon deze woorden spreken. Alle geschapen wezens leven door de wil en macht van God. Het leven dat zij ontvangen hebben zij van God. Zowel de hoogste seraf als het nederigste bezielde wezen wordt gelaafd uit de Bron des levens. Alleen Hij die één is met God kon zeggen: Ik heb macht mijn leven af te leggen en Ik heb

“DE HEER IS OPGESTAAN”

macht het weder te nemen. In zijn goddelijkheid bezat Christus de macht om de banden des doods te verbreken.

Christus stond op uit het graf als een eersteling van hen die ontslapen zijn. Hij was het tegenbeeld van het beweegoffer en zijn opstanding vond plaats op dezelfde dag waarop dit beweegoffer de Here werd aangeboden. Meer dan duizend jaar lang was deze zinnebeeldige dienst verricht. Van de oogstvelden werden de eerste aren van het rijpe graan ingezameld en als het volk opging naar Jeruzalem om het Pascha te vieren, werd de schoof der eerstelingen als dankoffer bewogen voor de Here. Pas als dit gebeurd was, mocht het graan geoogst en in schoven worden gebonden. De schoof die aan God was gewijd stelde de oogst voor. Zo stelde Christus als eersteling de grote geestelijke oogst voor die wordt ingezameld voor Gods koninkrijk. Zijn opstanding is het zinnebeeld en de belofte van de opstanding van alle rechtvaardige doden. „Want indien wij geloven dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zo hen die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem.”⁴

Toen Christus opstond, nam Hij uit het graf een menigte gevangenen mee. De aardbeving bij zijn sterven had hun graven geopend en toen Hij opstond, kwamen zij met Hem uit het graf. Zij hadden gewerkt met God en hadden met gevaar van hun leven van de waarheid getuigd. Nu zouden zij getuigen van Hem die hen uit de dood had opgewekt.

Tijdens zijn werk had Jezus doden opgewekt. Hij had de zoon van de weduwe van Nain opgewekt en ook het dochtertje van de overste en Lazarus. Maar dezen waren niet met onsterfelijkheid bekleed. Nadat zij waren opgewekt, waren zij nog steeds aan de dood onderworpen. Maar zij die bij de opstanding van Christus uit het graf kwamen, werden opgewekt tot een eeuwig leven. Zij stegen met Hem op als zegetekenen van zijn overwinning over dood en graf. Dezen, zei Christus, zijn niet langer gevangenen van Satan. Ik heb ze verlost. Ik heb ze uit het graf doen komen als eerstelingen van mijn macht, om met Mij te zijn waar Ik ben, om nooit meer dood of smart te kennen.

Deze mensen gingen in de stad en verschenen aan velen met de boodschap dat Christus was opgestaan uit de doden en zij met Hem. Op deze wijze werd de geheiligde waarheid van de opstanding onsterfelijk gemaakt. De opgewekte heiligen getuigden van de waarheid van de woorden: „Herleven zullen uw doden -- ook mijn lijk -- opstaan zullen zij.” Hun opstanding was een illustratie van de vervulling van de profetie: „Ontwaakt en jubelt, gij die woont in het stof! Want uw dauw is een dauw van het licht en de aarde zal aan de schimmen het leven hergeven.”⁵

Voor de gelovige is Christus de opstanding en het leven. In onze Heiland is het leven dat door de zonde verloren is gegaan hersteld, want Hij heeft het

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

leven in Zichzelf om levend te maken wie Hij wil. Hij heeft het recht ontvangen onsterfelijkheid te geven. Het leven dat Hij als mens heeft neergelegd neemt Hij weer op en geeft het aan het mensdom. „Ik ben gekomen,” zegt Hij, „opdat zij leven en overvloed hebben.” „Die gedronken heeft van het water dat Ik hem geven zal, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven.” „Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.”⁶

Voor de gelovige is de dood slechts van geringe betekenis. Christus spreekt erover alsof het slechts een ogenblik is. „Indien iemand mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen”, „hij zal de dood in eeuwigheid niet smaken.” Voor de christen is de dood slechts een slaap, een moment van stilte en duisternis. Het leven is met Christus verborgen in God en „wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.”⁷

De stem die aan het kruis uitriep: „Het is volbracht” werd door de doden gehoord. Die stem drong door de muren van grafkelders en riep de slapers wakker. Zo zal het ook zijn als de stem van Christus van de hemel zal worden gehoord. Die stem zal tot in de graven doordringen en de grafkelders ontsluiten en de doden in Christus zullen opstaan. Bij de opstanding van de Heiland werden enkele graven geopend, maar bij zijn wederkomst zullen alle dierbare doden zijn stem horen en opstaan tot een heerlijk, onsterfelijk leven. De macht die Christus uit de doden heeft gewekt zal zijn gemeente opwekken en haar met Hem verheerlijken, boven alle overheden en machten, boven iedere naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld maar ook in de toekomstige.

---

¹ Hebreeën 12:26; Jesaja 24:20; 34:4;

² Petrus 3:10; Joël 3:16

³ Matteüs 27:25

⁴ Johannes 10:17, 18; 2:19

⁵ 1 Tessalonissenzen 4:14

⁶ Jesaja 26:19

⁷ Johannes 10:10; 4:14; 6:54

⁸ Johannes 8:51,52; Kolossenzen 3:4

„Waarom weent gij?”

De vrouwen die bij het kruis van Christus hadden gestaan, wachtten en waakten tot de uren van de sabbat voorbij waren. Heel vroeg op de eerste dag van de week gingen zij op weg naar het graf, terwijl zij kostbare specerijen meenamen om het lichaam van de Heiland te zalven. Zij dachten er niet aan dat Hij uit de doden zou opstaan. Hun hoop was verdwenen en het was nacht in hun hart. Onder het lopen spraken ze over Christus' werken van barmhartigheid en zijn woorden vol troost. Maar zij dachten niet aan zijn woorden: „Ik zal u weerzien.”

Onkundig van wat juist op dat ogenblik plaatsvond, naderden zij de tuin, terwijl zij zeiden: „Wie zal ons de steen afwentelen van de ingang van het graf? Hoewel zij wisten dat zij de steen niet konden verwijderen, gingen zij toch verder. Plotseling werd de hemel verlicht door een heerlijkheid die niet het gevolg van was de opkomende zon. De aarde beefde. Zij zagen dat de grote steen was weggerold. Het graf was leeg.

De vrouwen waren niet allen uit dezelfde richting naar het graf gekomen. Maria Magdalena was het eerst bij het graf en toen zij zag dat de steen was weggenomen, haastte zij zich om het aan de discipelen te vertellen. Intussen kwamen de andere vrouwen dichterbij. Er straalde een licht rondom het graf, maar het lichaam van Jezus was er niet. Terwijl zij daar draalden, zagen ze opeens dat zij niet alleen waren. Een jonge man in een blinkend gewaad zat naast het graf. Het was de engel die de steen had weggerold. Hij verscheen in menselijke gedaante om deze vrienden van Jezus geen schrik aan te jagen. Toch omstraalde hem nog het licht van de hemelse heerlijkheid en de vrouwen waren bang. Zij stonden op het punt de vlucht te nemen, toen de woorden van de engel hen weerhielden. „Weest gij niet bevreesd,” zei hij, „want ik weet dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats waar Hij gelegen heeft. En gaat terstond op weg en zegt zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden.” Weer keken zij in het graf en weer hoorden

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs 28:5-8; Marcus 16:1-8; Lucas 24:1-12, Johannes 20:1-18

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

zij dat geweldige nieuws. Daar is nog een engel in menselijke gedaante en deze zegt: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet maar Hij is opgewekt. Herinnert u hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft zeggende dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan.”

Hij is opgestaan! Hij is opgestaan! De vrouwen herhalen de woorden steeds weer. Nu hebben zij de specerijen voor de zalving niet nodig. De Heiland leeft, Hij is niet dood. Nu herinneren zij zich dat Hij, toen Hij sprak over zijn dood, gezegd had dat Hij weer zou opstaan. Wat een dag is dit voor de wereld! Haastig verlaten de vrouwen het graf „met vrees en grote blijdschap, en liepen haastig voort om het zijn discipelen te berichten.”

Maria had de blijde boodschap niet gehoord. Zij was naar Petrus en Johannes gegaan met het treurige nieuws: „Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet waar zij Hem hebben neergelegd.” De discipelen haastten zich naar het graf, en vonden alles zoals Maria hun had gezegd. Zij zagen de windsels en de zweetdoek maar vonden hun Heer niet. Toch was zelfs hier een bewijs dat Hij was opgestaan. De grafdoeken waren niet zonder meer opzij gegooid, maar netjes opgevouwen en op hun plaats gelegd. Johannes zag het en geloofde. Hij begreep nog niet de Schrift, dat Christus uit de doden moest opstaan, maar nu herinnerde hij zich de woorden van de Heiland, toen Hij zijn opstanding had voorgezegd.

Christus zelf had de grafdoeken zo netjes weggelegd. Toen de machtige engel naar het graf afdaalde, voegde een andere engel zich bij hem die met zijn groep de wacht had gehouden over het lichaam van de Heer. Terwijl de engel uit de hemel de steen wegrolde, ging de andere engel het graf binnen en maakte de doeken rondom het lichaam van Jezus los. De handen van de Heiland echter vouwden elke doek op en legden deze op hun plaats. In het oog van Hem die zowel de ster als het atoom de juiste baan doet volgen, is niets onbelangrijk. In al zijn werk zijn orde en volmaaktheid zichtbaar.

Maria had Johannes en Petrus naar het graf gevolgd. Toen zij naar Jeruzalem waren teruggekeerd, bleef zij achter. Terwijl zij naar binnen in het lege graf keek, vervulde droefheid haar hart. In het graf zag zij de twee engelen, één aan het hoofdeinde en één aan het voeteneinde van de plaats waar Jezus had gelegen. „Vrouw, waarom weent gij?” vroegen zij haar. „Omdat ze mijn Heer weggenomen hebben,” antwoordde zij, „en ik weet niet waar zij Hem neergelegd hebben.”

Toen wendde zij zich af, zelfs van de engelen, met de gedachte dat zij iemand moest vinden die haar zou kunnen zeggen wat er met het lichaam van Jezus was gedaan. Een andere stem sprak haar aan: „Vrouw, waarom

"WAAROM WEENT GIJ"

weent gij? Wie zoekt gij?" Met ogen vol tranen zag Maria de gedaante van een man en in de mening dat het de tuinman was, zei zij: „Heer, als gij Hem hebt weggedragen, zeg mij dan waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen." Als het graf van deze rijke man te voornaam werd beschouwd om als begraafplaats voor Jezus te dienen, zou zij zelf wel voor een plaats voor Hem zorgen. Er was een graf dat door Christus zelf was geopend en wel het graf waar Lazarus had gelegen. Zou zij daar geen rustplaats voor haar Heer kunnen vinden? Zij had het gevoel dat de zorg voor zijn kostbaar lichaam een grote troost voor haar zou zijn in haar verdriet. Maar nu zei Jezus op zijn eigen vertrouwde toon tot haar: „Maria." Ineens wist zij dat het geen vreemdeling was die haar aansprak en toen zij zich omkeerde zag ze haar levende Christus voor zich. In haar blijdschap vergat zij dat Hij gekruisigd was geweest. Zij snelde naar Hem toe alsof ze zijn voeten wilde omhelzen en zei: „Rabboeni." Maar Christus hief zijn hand op en zei: Houd Mij niet vast, „want ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God." Met haar blijde boodschap ging Maria naar de discipelen.

Jezus weigerde de eer van zijn volk te aanvaarden alvorens Hij de verzekering had dat de Vader zijn offer had aangenomen. Hij steeg op naar de hemel en kreeg van God zelf de verzekering dat zijn verzoening voor de zonden van de mensen voldoende was geweest en dat door zijn dood iedereen eeuwig leven kon ontvangen. De Vader bekrachtigde het verbond met Christus dat Hij berouwvolle en gehoorzame mensen zou aannemen en hen zou liefhebben zoals Hij zijn eigen Zoon liefheeft. Christus zou zijn werk voltooien en zijn belofte waar maken: „Ik zal de stervelingen kostbaarder maken dan gelouterd goud en de mensen dan fijn goud van Ofir."² Alle macht in de hemel en op de aarde werd gegeven aan de Vorst des levens en Hij keerde terug naar zijn volgelingen in een zondige wereld om hun zijn macht en heerlijkheid te schenken.

Terwijl de Heiland Zich in Gods tegenwoordigheid bevond en gaven voor zijn gemeente in ontvangst nam, dachten zijn discipelen aan het lege graf en treurden en weenden. Terwijl het voor heel de hemel een dag vol vreugde was, was het voor de discipelen een dag vol onzekerheid, verwarring en verslagenheid. Het feit dat zij het getuigenis van de vrouwen niet geloofden laat zien hoe zwak hun geloof geworden was. Het bericht over de opstanding van Christus was zo heel anders dan wat zij hadden verwacht dat zij het niet konden geloven. Zij meenden dat het te goed was om waar te zijn. Zij hadden zoveel gehoord van de leer en de zogenaamde wetenschappelijke verklaringen van de Sadduceeën dat de indruk die bij hen had postgevat over de opstanding, erg vaag geworden was. Zij wisten nauwelijks wat

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

de opstanding uit de doden wilde zeggen en konden dat geweldige onderwerp niet begrijpen.

„Gaat heen,” hadden de engelen tot de vrouwen gezegd, „zegt zijn discipelen en Petrus dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien, gelijk Hij u gezegd heeft.” Deze engelen waren als beschermengelen van Christus gedurende zijn leven op aarde bij Hem geweest. Zij waren getuigen geweest van zijn verhoor en kruisiging. Zij hadden ook zijn woorden tot zijn discipelen gehoord. Dit bleek uit hun boodschap aan de discipelen en dat had hen moeten overtuigen van de waarheid ervan. Alleen de boodschappers van hun opgestane Heer hadden dit kunnen weten.

„Zegt zijn discipelen en Petrus,” hadden de engelen gezegd. Sinds de dood van Christus ging Petrus gebukt onder wroeging. Zijn schandelijke verloochening van de Heer en de blik van de Heiland vol liefde en smart stonden hem steeds voor de Geest. Van alle discipelen had hij het zwaarst geleden. Nu krijgt hij de verzekering dat zijn berouw aanvaard en zijn zonde vergeven is. Hij wordt met name genoemd.

„Zegt zijn discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien.” Alle discipelen hadden Jezus in de steek gelaten en de oproep Hem weer te ontmoeten omvat allen. Hij heeft ze niet verworpen.

Toen Maria Magdalena hen vertelde dat zij de Heer had gezien, herhaalde zij de oproep voor de ontmoeting in Galilea. Nog een derde maal kregen zij deze boodschap. Nadat Jezus naar de Vader was opgevaren, verscheen Hij aan de andere vrouwen met de woorden: „Weest gegroet.” Zij naderden Hem en grepen zijn voeten en zij aanbaden Hem. Toen zei Jezus tot haar: Weest niet bevreesd. Gaat heen en bericht mijn broeders dat zij naar Galilea gaan en daar zullen zij Mij zien.”

Het eerste werk van Christus op aarde na zijn opstanding was zijn discipelen te overtuigen van zijn onveranderde liefde en tedere zorg voor hen. Hij verscheen hen telkens weer om het bewijs te geven dat Hij hun levende Heiland was, dat Hij de boeien van het graf had verbroken en niet langer door de vijand, de dood, vastgehouden kon worden. Hij wilde hen openbaren dat in zijn hart dezelfde liefde voor hen aanwezig was als in de dagen waarin Hij als hun geliefde Leraar bij hen was. Hij wilde de koorden van liefde nog vaster om hen trekken. Gaat heen en zegt mijn broeders, zei Hij, dat ze Mij in Galilea zullen ontmoeten.

Toen de discipelen deze aanwijzing hoorden die zo duidelijk werd geëncen, begonnen zij te denken aan de woorden van Christus, toen Hij hun over zijn opstanding had gesproken. Maar zelfs nu konden zij zich nog niet verblijden. Zij konden hun twijfel en verslagenheid niet loslaten. Zelfs toen de vrouwen zeiden dat zij de Heer hadden gezien, wilden de discipelen het niet geloven. Zij meenden dat zij het zich hadden ingebeeld.

"WAAROM WEENT GIJ"

De moeilijkheden schenen zich opeen te stapelen. Op de zesde dag van de week hadden zij hun Meester zien sterven. Op de eerste dag van de week was zijn lichaam verdwenen en kregen zij de schuld dat zij het hadden gestolen om zodoende het volk te misleiden. Zij wanhoopten eraan ooit de verkeerde indruk te kunnen wegnemen die steeds sterker tegen hen werd. Zij vreesden de vijandschap van de priesters en de haat van het volk. Zij verlangden naar de aanwezigheid van Jezus die hen in elke moeilijkheid had geholpen.

Vaak herhaalden zij de woorden: „Wij echter leefden in de hoop dat Hij het was die Israël verlossen zou.” Eenzaam en ellendig herinnerden zij zich zijn woorden: „Indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?”² Zij kwamen bijeen in de opperzaal en sloten en grendelden de deuren in de wetenschap dat het lot van hun geliefde Leraar ieder ogenblik het hunne zou kunnen zijn.

Al die tijd hadden zij zich kunnen verblijden over het feit dat de Heiland was opgestaan. In de hof had Maria staan schreien toen Jezus vlak bij haar stond. Haar ogen waren zo door tranen verblind dat zij Hem niet herkende. En de harten van de discipelen waren zo vol droefheid dat zij de boodschap van de engelen of de woorden van Christus zelf niet geloofden.

Hoeveel mensen doen hetzelfde als de discipelen gedaan hebben! Hoeveel mensen laten de wanhopige roep van Maria horen: „Zij hebben mijn Heer weggenomen . . . en ik weet niet waar zij Hem neergelegd hebben!” Tot hoevelen zouden de woorden van de Heiland kunnen worden gesproken: „Waarom weent gij? Wie zoekt gij?” Hij is dicht bij hen, maar hun door tranen verblinde ogen herkennen Hem niet. Hij spreekt tot hen zonder dat zij het verstaan.

Mocht dat gebogen hoofd toch opgeheven worden, mochten hun ogen geopend worden zodat zij Hem zouden zien, dat hun oren zijn stem zouden horen: Gaat terstond op weg en zegt het zijn discipelen dat Hij is opgewekt! Zeg hen dat zij niet moeten zien naar het nieuwe graf van Jozef dat met een grote steen was afgesloten en met het Romeinse zegel was verzegeld. Christus is daar niet. Kijk niet naar het lege graf. Treur niet als iemand die zonder hulp en zonder hoop is. Jezus leeft en omdat Hij leeft, zullen wij ook leven.

Laat uit een dankbaar hart, van lippen die door levend vuur zijn aangeraakt, de blijde zang horen: Christus is opgestaan! Hij leeft om voor ons te bidden. Leg beslag op deze hoop. Voor het hart zal ze zijn als een betrouwbaar anker. Geloof en u zult Gods heerlijkheid zien.

¹ Johannes 16:22

² 2 Jesaja 13:12

³ Lucas 24:21; 23:31

Op weg naar Emmaüs

Laat in de middag van de opstandingsdag waren twee discipelen op weg naar Emmaüs, een stadje ongeveer dertien kilometer van Jeruzalem. Deze discipelen namen geen vooraanstaande plaats in het werk van Christus in, maar geloofden oprecht in Hem. Zij waren naar de stad gekomen om het Pascha te vieren en waren verslagen door de gebeurtenissen die onlangs plaats hadden gevonden. Zij hadden het nieuws van die morgen gehoord over het wegnemen van Christus' lichaam uit het graf en ook het bericht van de vrouwen die de engelen hadden gezien en Jezus hadden ontmoet. Nu gingen zij terug naar huis om te mediteren en te bidden. Verdrietig praatten zij onder het lopen over het verhoor en de kruisiging. Nooit eerder waren zij zo ontmoedigd geweest. Zonder hoop en geloof liepen zij daar in de schaduw van het kruis.

Zij waren nog niet lang onderweg toen een vreemdeling zich bij hen voegde, maar zij waren zozeer door hun somberheid en teleurstelling in beslag genomen dat zij hem niet nauwkeurig opnamen. Zij vervolgden hun gesprek en gaven uiting aan de twijfel die in hen leefde. Ze spraken over de lessen die Christus had gegeven en die zij niet schenen te kunnen bevatten. Terwijl zij spraken over wat er gebeurd was, wilde Jezus hen graag troosten. Hij had hun droefheid gezien en begreep hun tegenstrijdige, verwarde gevoelens waardoor zij waren gaan denken: Kan deze Mens die Zich zo heeft laten vernederen, wel de Christus zijn? Zij konden hun smart niet bedwingen en weenden. Jezus wist dat hun hart in liefde naar Hem uitging en verlangde ernaar hun tranen af te wissen en hen met vreugde en dank te vervullen. Maar eerst moest Hij hun een les leren die zij nooit meer zouden vergeten.

„Hij zeide tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken die gij al wandelend met elkander voert? En zij bleven met somber gelaat staan. Eén dan van hen, genaamd Kleopas antwoordde en zeide tot Hem: Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?” Zij spraken Hem over hun teleurstelling wat betreft hun Meester, „die een

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
24:13-33

OP WEG NAAR EMMAÛS

profeet was, machtig in werk en woord voor God en het ganse volk." „Maar onze overpriesters en oversten", zeiden zij, „hebben Hem overgegeven om Hem ter dood te veroordelen en hebben Hem gekruisigd." Met harten die pijn deden van teleurstelling en met bevende lippen voegden zij eraan toe: „Wij echter leefden in de hoop dat Hij het was die Israël verlossen zou. Maar met dit al is het thans reeds de derde dag sinds dit geschied is."

Hoe vreemd dat de discipelen zich de woorden van Christus niet herinnerden en beseften dat Hij de gebeurtenissen had voorgezegd die zouden plaatsvinden! Zij zagen niet in dat het laatste deel van zijn onderhoud evenzeer in vervulling zou gaan als het eerste deel en dat Hij op de derde dag weer zou opstaan. Hieraan hadden zij moeten denken. De priesters en oversten hadden het niet vergeten. „De volgende dag, dat is na de voorbereiding, kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word ik opgewekt." Maar de discipelen hadden niet aan deze woorden gedacht.

„En Hij zeide tot hen: O, onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet dit lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan?" De discipelen vroegen zich af wie deze vreemdeling wel kon zijn, dat Hij tot hun hart zou doordringen en met zoveel ernst, tederheid en medeleven, en tevens zo vol hoop kon spreken. Voor de eerste maal na het verraad van Jezus koesterden zij hoop. Dikwijls zagen zij hun metgezel ernstig aan en vonden dat Hij net zo sprak als Christus zou hebben gesproken. Zij waren ten zeerste verbaasd en hun harten begonnen in vreugdevolle verwachting te kloppen.

Christus begon bij Mozes, als het begin van de bijbelse geschiedenis, en legde hen uit wat in al de Schriften over Hem geschreven was. Als Hij Zich eerst aan hen bekendgemaakt zou hebben, zouden ze voldaan zijn geweest. In hun blijdschap zouden ze naar niets anders hebben gevraagd. Zij moesten echter eerst het getuigenis begrijpen dat door de zinnebeelden en de profetieën van het Oude Testament over Hem was gezegd. Christus deed geen wonder om hen te overtuigen, maar begon als eerste taak de Schriften te verklaren. Ze hadden zijn dood beschouwd als de vernietiging van al hun hoop. Nu toonde Hij hen aan uit de profetieën dat juist deze dood het krachtigste bewijs was voor hun geloof.

Toen Jezus deze discipelen onderrichtte toonde Hij hun de belangrijkheid van het Oude Testament als een getuige van zijn werk. Vele belijdende christenen verwerpen het Oude Testament met de bewering dat het niet langer van nut is. Christus heeft dit echter niet geleerd. Hij schatte de waarde ervan zo hoog, dat Hij eens zei: „Indien zij naar Mozes en de profeten

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen.”²

De stem van Christus spreekt door de patriarchen en de profeten van Adams dagen af tot het einde van de tijd. In het Oude Testament wordt de Heiland even duidelijk geopenbaard als in het Nieuwe Testament. Het licht uit het profetisch verleden bestraalt het leven van Christus en de leerstellingen van het Nieuwe Testament met helderheid en schoonheid. De wonderen van Christus vormen een bewijs van zijn goddelijkheid, maar een veel krachtiger bewijs van het feit dat Hij de Verlosser van de wereld is vinden wij als wij de profetieën van het Oude met de geschiedenis van het Nieuwe Testament vergelijken.

Terwijl Christus uitging van de profetie gaf Hij aan zijn discipelen een juiste voorstelling van wat Hij als mens moest zijn. Zij verwachtten een Messias die de troon en koninklijke macht zou verkrijgen in overeenstemming met de verlangens van mensen. Dit was misleidend. Het was in strijd met een juist begrip van het feit dat Hij van de hoogste plaats moest neerdalen naar de nederigste positie die iemand zou kunnen innemen. Christus wilde dat de gedachten van zijn discipelen in alle opzichten zuiver en waar zouden zijn. Zij moesten zoveel mogelijk begrijpen van de lijdensbeker die Hij had moeten drinken. Hij liet hen zien dat de ontzagwekkende strijd die zij nog niet konden verstaan de vervulling was van het verbond dat voor de grondlegging der wereld was gemaakt. Christus moest sterven, zoals elke overtreder van de wet moet sterven als hij in zonde blijft leven. Dit alles moest gebeuren, maar het zou niet uitlopen op een nederlaag maar op een heerlijke, eeuwige overwinning. Jezus vertelde hen dat alles gedaan moest worden om de wereld van zonde te redden. Zijn volgelingen zouden moeten leven zoals Hij had geleefd, werken zoals Hij had gewerkt met intense, aanhoudende krachtsinspanning.

Op deze wijze onderhield Christus Zich met zijn discipelen, terwijl Hij hun verstand opende zodat zij de Schriften konden begrijpen. De discipelen waren vermoeid maar het gesprek verflauwde niet. Van de lippen van de Heiland kwamen woorden vol leven en zekerheid. Nog steeds echter waren hun ogen bevangen. Toen Hij hun sprak over de verwoesting van Jeruzalem, keken zij met ogen vol tranen naar de gedoemde stad. Zij hadden echter geen idee wie hun reisgenoot was. Het kwam niet in hen op te denken dat het onderwerp van hun gesprek naast hen liep, want Christus sprak over Zichzelf als iemand anders. Zij meenden dat Hij één van degenen was die het grote feest hadden bijgewoond en die nu op weg was naar huis. Even voorzichtig als zij liep Hij over de ruwe stenen en bleef nu en dan even staan om te rusten. Zo gingen zij verder over de bergachtige weg, terwijl naast hen Degene liep die binnenkort zijn plaats zou innemen aan

OP WEG NAAR EMMAÜS

Gods rechterhand en die kon zeggen: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.”³

Onderweg was de zon ondergegaan en voor de reizigers de plaats van bestemming hadden bereikt, hadden de arbeiders in de velden hun werk verlaten. Toen de discipelen hun huis wilden binnengaan, deed de Vreemdeling alsof Hij zijn reis wilde vervolgen. Maar de discipelen voelden zich tot Hem aangetrokken. Zij verlangden ernaar meer van Hem te horen. „Blijf bij ons,” zeiden zij. Het was alsof Hij hun uitnodiging niet wilde aanvaarden, maar zij drongen er bij Hem op aan met de woorden: „Het is tegen de avond en de dag is reeds gedaald.” Christus gaf gehoor aan dit verzoek en ging naar binnen om bij hen te blijven.

Als de discipelen niet verder hadden aangedrongen, zouden zij niet hebben geweten dat hun reisgenoot de opgestane Heer zelf was. Christus dringt zijn tegenwoordigheid nooit aan iemand op. Hij stelt belang in mensen die Hem nodig hebben. Met vreugde zal Hij het eenvoudigste huis binnengaan en het deemoedige hart verblijden. Maar als iemand te onverschillig is om aan de hemelse Gast te denken of Hem te vragen bij hen te blijven, gaat Hij verder. Op deze wijze lijden velen een groot verlies. Zij kennen Christus niet beter dan de discipelen, toen Hij met hen onderweg was.

De eenvoudige broodmaaltijd is spoedig gereed en wordt voor de Gast geplaatst die zijn plaats aan het hoofd van de tafel heeft ingenomen. Nu strekt Hij zijn handen uit om het voedsel te zegenen. Verbaasd deinzende discipelen terug. Hun metgezel strekt zijn handen precies zo uit als hun Meester dat altijd gedaan heeft. Zij kijken nogmaals en zie, in zijn handen ontdekken zij de littekenen van de spijkers. Beiden roepen gelijktijdig uit: Het is de Here Jezus! Hij is uit de dood opgestaan!

Zij staan op om zich aan zijn voeten neer te werpen en Hem te aanbidden, maar Hij is uit hun ogen verdwenen. Zij zien naar de plaats waar Hij, wiens lichaam nog zo kort geleden in het graf lag, heeft gezeten en zeggen tot elkaar: „Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften opende?”

Maar nu zij dit grote nieuws te vertellen hebben, kunnen zij niet blijven zitten en praten. Hun vermoeidheid en honger zijn verdwenen. Zij laten het eten onaangeroerd en gaan vol blijdschap dadelijk dezelfde weg terug die zij gekomen zijn om aan de discipelen in de stad het nieuws mee te delen. Op sommige plaatsen is de weg niet veilig, maar zij klimmen over de steile gedeeltes en glijden uit op de gladde rotsen. Zij zien en weten niet dat zij beschermd worden door Hem die met hen langs deze weg is gegaan. Met hun staf in de hand haasten zij zich verder, terwijl zij vlugger zouden willen vorderen dan het geval is. Zij dwalen van de weg af maar vinden hem terug.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Soms hardlopend, soms al struikelend, haasten zij zich verder, terwijl hun onzichtbare Metgezel heel de weg dicht naast hen gaat.

De nacht is donker maar de Zon der gerechtigheid beschijnt hen. Het is hen alsof zij in een nieuwe wereld leven. Christus is een levende Heiland. Niet langer treuren zij over Hem als over een dode. Christus is opgestaan -- telkens weer herhalen zij dit. Deze boodschap moeten zij aan de treurenden brengen. Zij moeten hen het geweldige verhaal vertellen van de tocht naar Emmaüs. Zij moeten het vertellen aan mensen die zich onderweg bij hen voegen. Zij hebben de belangrijkste boodschap die ooit aan de wereld is verkondigd, een blijde boodschap waarvan de hoop van het mensdom voor altijd afhankelijk is.

---

¹ Matteüs 27:62,63

² Lucas 16:31

³ Matteüs 28:18

„Vrede zij u”

Bij het bereiken van Jeruzalem gaan de twee discipelen door de oostelijke poort die bij feestelijke gelegenheden 's nachts geopend is. De huizen zijn donker en stil, maar de reizigers spoeden zich door de nauwe straten bij het licht van de opkomende maan. Zij gaan naar de opperzaal waar Jezus de uren van de laatste avond voor zijn dood heeft doorgebracht. Zij weten dat zij hier de broeders zullen vinden. Hoewel het laat is, weten zij dat de discipelen niet zullen gaan slapen eer zij zekerheid hebben over wat met het lichaam van hun Heer is gebeurd. Zij vinden de deur van het vertrek zorgvuldig toegesloten. Zij kloppen om binnengelaten te worden maar er komt geen antwoord. Alles blijft stil. Dan noemen zij hun namen. Voorzichtig wordt de deur geopend en zij gaan binnen. Onzichtbaar treedt iemand anders met hen naar binnen. Dan wordt de deur weer goed gegrendeld om spionnen buiten te houden.

De reizigers treffen een verwonderde opwinding aan. De stemmen van de aanwezigen verheffen zich in lof en dank met de woorden: „De Heer is waarlijk opgewekt en is aan Simon verschenen.” Dan vertellen de beide reizigers, nog hijgend van de haast die zij gemaakt hebben, het wondere verhaal hoe Jezus hun is verschenen. Zij zijn net klaar en sommigen zeggen dat ze het niet kunnen geloven, want het klinkt te goed om waar te zijn. Dan staat plotseling iemand anders voor hen. Ieders oog is op de Vreemdeling gericht. Niemand heeft aangeklopt om binnengelaten te worden. Er is geen voetstap gehoord. De discipelen schrikken op en vragen zich af wat dat wil zeggen. Dan horen zij een stem die geen andere is dan die van hun Meester. Helder en duidelijk komen de woorden van zijn lippen: „Vrede zij u!” „En zij werden ontzet en verschrikt en meenden een geest te aanschouwen. Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet dat Ik heb. (En bij dit woord toonde Hij hun zijn handen en voeten.)”

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
24:33-48; Johannes 20:19-29

JEZUS - DE WENS DER EEUWEN

Zij zagen de handen en voeten, geschonden door de wrede spijkers. Zij herkenden zijn stem die was als geen andere die zij ooit hadden gehoord. „En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier niet iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen.” „De discipelen dan waren verblijd toen zij de Here zagen.” Geloof en blijdschap kwamen in plaats van ongeloof en met gevoelens waarvoor geen woorden waren erkenden zij hun opgestane Heiland.

Bij de geboorte van Jezus zei de engel: Vrede op aarde bij mensen des welbehagens. En bij zijn eerste verschijning aan de discipelen na zijn opstanding sprak de Heiland tot hen: „Vrede zij u.” Jezus staat altijd klaar om vrede te brengen aan zielen die gebukt gaan onder twijfel en vrees. Hij wacht tot wij de deur van ons hart voor Hem openen en zeggen: Blijf bij ons. Hij zegt: „Zie, ik sta aan de deur en ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.”¹

De opstanding van Jezus was een zinnebeeld van de laatste opstanding van allen die in Hem zijn ontslapen. De discipelen waren vertrouwd met het gelaat, het gedrag en de stem van de opgestane Heiland. Zoals Jezus uit het graf is opgestaan, zullen zij, die in Hem ontslapen zijn, weer opstaan. Wij zullen onze vrienden herkennen zoals de discipelen Jezus hebben gekend. Het kan zijn dat zij misvormd, ziek of mismaakt zijn geweest in dit sterfelijk leven en dat zij opstaan in volmaakte gezondheid en met een volmaakte gestalte; maar ook in hun verheerlijkt lichaam blijft hun persoonlijkheid volledig bewaard. Dan zullen wij kennen zoals wij gekend zijn.² In het gelaat dat straalt van licht dat komt van het gelaat van Jezus zullen wij de trekken herkennen van hen die wij liefhebben.

Toen Jezus aan zijn discipelen verscheen, herinnerde Hij hen aan de woorden die Hij voor zijn dood tot hen had gesproken, dat alles vervuld moest worden wat in de wet van Mozes, in de profeten en de Psalmen van Hem geschreven stond. „Toen opende Hij hun verstand zodat zij de Schriften begrepen. En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden, en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen.”

De discipelen begonnen de aard en uitgestrektheid van hun werk te beseffen. Zij moesten aan de wereld de machtige waarheden die Christus hen had toevertrouwd, meedelen. De gebeurtenissen tijdens zijn leven, zijn dood en opstanding, de profetieën die op deze gebeurtenissen heenwezen, de heiligheid van Gods wet, de verborgenheden van het verlossingsplan, de macht van Jezus om de zonden te vergeven, van al deze dingen

“VREDE ZIJ U”

waren zij getuigen en zij moesten deze aan de wereld bekendmaken. Zij moesten het evangelie van vrede en zaligheid door bekering en de macht van de Heiland verkondigen.

„En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend.” De Heilige Geest was nog niet in volheid gemanifesteerd, want Christus was nog niet verheerlijkt. De overvloedige uitstorting van de Geest vond plaats na de hemelvaart van Christus. Eerst als deze was ontvangen konden de discipelen de opdracht om het evangelie aan de wereld te verkondigen, vervullen. Maar de Geest werd nu met een bijzondere bedoeling gegeven. Eer de discipelen hun officiële taak in verband met de gemeente konden verrichten, blies Christus zijn Geest op hen. Hij vertrouwde hun de meest geheiligde waarheid toe en wilde hen doordringen van het feit dat dit werk zonder de Heilige Geest niet gedaan kon worden.

De Heilige Geest is de adem van het geestelijk leven in de ziel. Deel hebben aan de Geest betekent deel te hebben aan het leven van Christus. Wie dit ontvangt, wordt bekleed met de eigenschappen van Christus. Alleen zij die op deze wijze door God worden onderwezen, in wie de Geest werkt en in wie het leven van Christus tot uiting komt, mogen als zijn vertegenwoordigers optreden om de gemeente te dienen.

„Wie gij de zonden kwijtscheldt,” zei Jezus, „die zijn ze kwijtgescholden; . . . wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend.” Christus geeft hier niemand het recht om over anderen te oordelen. Dit had Hij in de Bergrede reeds verboden. Alleen God kan dit doen. Maar op de gemeente als organisatie legt Hij de verantwoordelijkheid voor de afzonderlijke leden. De gemeente heeft een verplichting jegens hen die in zonde vallen om te waarschuwen, te onderrichten en zo mogelijk te herstellen. „Wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting,” zegt de Heer.³ Treed getrouw op tegen verkeerde dingen. Waarschuw iedereen die in gevaar verkeert. Laat niemand zichzelf bedriegen. Noem de zonde bij haar ware naam. Verkondig wat God heeft gezegd over liegen, sabbatschenden, stelen, afgoderij en elk ander kwaad. „Wie dergelijke dingen bedrijven, zullen het koninkrijk Gods niet beërven.”⁴ Als zij in de zonde volharden, wordt het oordeel dat u namens Gods Woord over hen uitspreekt door God bekrachtigd. Door de zonde te kiezen, verloochenen zij Christus. De gemeente moet tonen dat zij hun daden niet goedkeurt. Anders zou zij haar Heer oneer aandoen. Zij moet over de zonde zeggen wat God daarover zegt. Zij moet deze behandelen zoals God heeft aangegeven. Dan wordt haar optreden in de hemel bekrachtigd. Wie het gezag van de gemeente veracht, veracht in feite het gezag van Christus zelf.

Maar er is ook een keerzijde die lichter is. „Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden.” Laat deze gedachte overheersen. Richt bij het werken voor de afgedwaalden ieders oog op Christus. Laat de herders tedere zorg betonen voor de kudde des Heren. Laten zij met de dwalenden spreken over de vergevingsgezinde liefde van de Heiland. Laten zij de zondaar aansporen zich te bekeren en te geloven in Hem die zonden kan vergeven. Laten zij op het gezag van Gods Woord zeggen: „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.”⁵ Ieder die zich bekeert ontvangt de verzekering: „Hij zal Zich wederom over ons ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee.”⁶

De gemeente moet het berouw van de zondaar met een dankbaar hart aanvaarden. De berouwvolle zondaar moet uit het duister van het ongeloof geleid worden naar het licht van geloof en gerechtigheid. Zijn bevende hand moet gelegd worden in de liefdevolle hand van Jezus. Een dergelijke vergeving wordt in de hemel bekrachtigd.

Alleen in deze zin heeft de gemeente de macht om zonden kwijt te schelden. Vergeving van zonden is alleen mogelijk door de verdiensten van Christus. Niemand, ook geen groep mensen, heeft de macht de ziel van schuld te bevrijden. Christus heeft zijn discipelen opdracht gegeven de vergeving van zonden te prediken in zijn naam onder alle volken, maar zelf kregen zij niet de macht ook maar een enkele smet weg te nemen. De naam van Jezus is de enige „naam de mensen gegeven waardoor wij moeten behouden worden.”⁷

Toen Jezus voor de eerste maal bij de discipelen in de opeelzaal kwam, was Tomas er niet bij. Hij had de berichten van de anderen gehoord en had overvloedige bewijzen gekregen dat Jezus was opgestaan, maar somberheid en ongeloof vulden zijn hart. Toen hij de discipelen hoorde spreken over de wondere verschijningen van de opgestane Heiland, werd zijn wanhoop slechts groter. Als Jezus werkelijk uit de doden was opgestaan, bestond er geen verdere hoop op een letterlijk aards koninkrijk. Zijn ijdelheid werd gekwetst bij de gedachte dat zijn Meester zich aan alle discipelen, behalve aan Hem zou openbaren. Hij nam zich vast voor niet te geloven en een hele week tobde hij over zijn jammerlijke toestand, die des te somberder leek vergeleken met de hoop en het geloof van zijn broeders. In deze periode zei hij herhaaldelijk: „Indien ik in zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven.” Hij wilde niet zien door de ogen van zijn broeders of geloven alleen op grond van hun getuigenis. Hij had zijn Heer vurig lief maar hij had naijver en ongeloof bezit laten

“VREDE ZIJ U”

nemen van verstand en hart.

Een aantal discipelen maakte nu de vertrouwde opperzaal tot hun tijdelijk tehuis en 's avonds kwamen allen behalve Tomas daar bijeen. Op zekere avond besloot Tomas de anderen op te zoeken. Ondanks zijn ongeloof koesterde hij de flauwe hoop dat het goede nieuws de waarheid was. Terwijl de discipelen het avondmaal gebruikten, spraken zij over de bewijzen die Christus hen in de profetieën had gegeven. „Jezus kwam terwijl de deuren gesloten waren en Hij stond in hun midden en zeide: Vrede zij u!” Hij wendde Zich tot Tomas en zei: „Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig maar gelovig.” Deze woorden lieten zien dat Hij op de hoogte was van de gedachten en woorden van Tomas. De twijfelende discipel wist dat geen van zijn metgezellen Jezus gedurende een week had gezien. Zij konden de Meester niet over zijn ongeloof hebben gesproken. Hij erkende Hem die voor hem stond als zijn Heer. Hij had geen verdere bewijzen nodig. Zijn hart sprong op van vreugde en hij wierp zich neer aan Jezus' voeten met de uitroep: „Mijn Here en mijn God!”

Jezus aanvaardde deze erkenning maar berispte op liefdevolle wijze zijn ongeloof: „Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd. Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven.” Het geloof van Tomas zou Christus welgevalliger zijn geweest als hij het getuigenis van zijn broeders had willen geloven. Als de wereld het voorbeeld van Tomas in deze tijd zou volgen, zou niemand behouden worden, want iedereen die Christus aanvaardt, moet dat doen door het getuigenis van anderen.

Velen die toegeven aan twijfel verontschuldigen zich door te zeggen dat zij zouden geloven als zij de bewijzen zouden hebben die Tomas kreeg van zijn metgezellen. Zij beseffen niet dat zij niet alleen dat bewijs, maar nog veel meer hebben. Velen die net als Tomas wachten tot alle twijfel uit de weg is geruimd, zullen nooit hun verlangens verwerkelijk zien. Geleidelijk raken zij vast in hun ongeloof. Zij die zich gewennen naar de donkere kant te zien, die klagen en morren weten niet wat zij doen. Zij zaaien het zaad van twijfel en zullen een rijke oogst aan twijfel binnenhalen. Velen zullen in een tijd waarin geloof en vertrouwen onontbeerlijk zijn, ontdekken dat zij krachteloos zijn om te hopen en te geloven.

Jezus gaf door zijn optreden tegenover Tomas een les aan al zijn volgelingen. Zijn voorbeeld laat ons zien hoe wij anderen moeten behandelen die een zwak geloof hebben en die zich door twijfel laten beheersen. Jezus overlaadde Tomas niet met verwijten en ging ook geen woordenstrijd met hem aan. Hij openbaarde Zich aan de man die twijfelde. Tomas was erg onredelijk geweest in het voorschrijven van de voorwaarden om te geloven, maar Jezus brak door zijn edelmoedige liefde en tegemoetkomend-

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

heid al deze muren af. Zelden wordt ongeloof overwonnen door redetwisten. Daardoor gaat het zich verdedigen en vindt het nieuwe verontschuldigen. Maar laat Jezus in zijn liefde en barmhartigheid gezien worden als de gekruisigde Heiland. Dan zal van veel vroeger onwillige lippen de belijdenis van Tomas worden gehoord: „Mijn Here en mijn God!”

-
- ¹ Openbaring 3:20
  - ² 1 Korintiërs 13:12
  - ³ 2 Timoteüs 4:2
  - ⁴ Galaten 5:21
  - ⁵ 1 Johannes 1:9
  - ⁶ Micha 7:19
  - ⁷ Handelingen 4:12

Nog eens bij het meer

Jezus had bepaald dat Hij zijn discipelen in Galilea zou ontmoeten en kort na het Pascha gingen zij op reis daarheen. Hun afwezigheid tijdens het feest zou wellicht als ontrouw en afvalligheid zijn uitgelegd en daarom bleven ze tot het eind, maar toen het feest voorbij was, keerden ze vol vreugde terug naar huis om de Heiland te ontmoeten, zoals Hij had bevolen.

Er waren zeven discipelen bijeen, gekleed in de eenvoudige dracht van een visser. Zij waren arm aan wereldse goederen maar rijk door de wetenschap en werken der waarheid die hen in Gods oog de hoogste rang als leraars gaf. Zij waren niet op de scholen der profeten geweest maar hadden drie jaar lang les gehad van de grootste Leraar die de wereld ooit heeft gekend. Onder zijn leiding waren zij ontwikkeld, intelligent en beschaafd geworden, werktuigen waardoor mensen de waarheid konden leren kennen.

Veel van het werk van Christus had zich afgespeeld in de omgeving van het meer van Galilea. Terwijl de discipelen bijeen waren op een plaats waar zij niet licht gestoord zouden worden, vonden zij zich omringd door herinneringen aan Jezus en diens machtige werken. Op dit meer had Jezus op de golven gewandeld om hen te hulp te komen toen hun harten van angst vervuld waren en de felle storm hen met ondergang bedreigde. Hier was de storm op zijn machtwoord gestild. Zij konden het strand zien waar meer dan tienduizend mensen gespijzigd waren met enkele broden en vissen. Niet ver hier vandaan lag Kafarnaüm, waar zoveel wonderen hadden plaatsgevonden. Terwijl de discipelen naar dat alles keken, waren hun gedachten vervuld met de woorden en daden van hun Heiland.

Het was een mooie avond en Petrus die nog altijd zijn oude liefde bezat voor boten en voor vissen, stelde voor dat zij het meer zouden opvaren om de netten uit te werpen. Allen stemden hiermee in. Ze hadden eten en kleren nodig waarin de opbrengst van een succesvolle nacht zou voorzien. Dus gingen zij in hun boot, maar zij vingens niets. Heel de nacht zwoegden zij tevergeefs. In die vermoeiende uren spraken zij over hun afwezige Heer

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Johannes 21:1-22

en herinnerden zich de wonderen die zij hadden gezien tijdens zijn werk bij het meer. Zij vroegen zich af wat hen te wachten stond en werden verdrietig bij het vooruitzicht dat hen wachtte.

Al die tijd volgde een eenzame toeschouwer op het strand hen met zijn oog, terwijl Hijzelf onzichtbaar was. Ten slotte daagde de morgen. De boot was niet ver van de oever en de discipelen zagen een vreemdeling op het strand die hen aansprak met de vraag: „Kinderen, hebt gij ook enige toespijs?” Toen zij ontkennend antwoordden, zei Hij tot hen: „Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij wierpen het net uit en konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen”. Johannes herkende de vreemdeling en riep naar Petrus: „Het is de Here!” Petrus was zo uitgelaten en blij dat hij in zijn geestdrift in het water sprong en even later naast zijn Meester stond. De andere discipelen kwamen in hun boot, terwijl zij het net met de vissen sleepten. „Toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij een kolenvuur liggen en vis daarop en brood.” Zij waren te verbaasd om te vragen vanwaar de vis en het brood kwamen. „Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen die gij thans gevangen hebt.” Petrus snelde naar het net dat hij had laten schieten en hielp zijn broeders het aan wal slepen. Toen het werk klaar was en alles gereed was, nodigde Jezus de discipelen om te komen eten. Hij brak het eten en verdeelde het onder hen en werd gekend en herkend door alle zeven discipelen. Zij herinnerden zich nu weer het wonder van de spijziging van de vijfduizend mannen op de berghelling, maar zij waren vervuld met een geheimzinnig ontzag en zwijgend staarden zij naar de opgestane Heiland.

Zij herinnerden zich levendig het gebeuren bij het meer toen Jezus hen had gevraagd Hem te volgen. Zij dachten eraan dat ze op zijn bevel naar het diepe deel waren uitgevaren, hun net hadden uitgeworpen en zoveel hadden gevangen dat het net scheurde. Toen had Jezus hen geroepen om hun boten te verlaten en Hij had beloofd dat ze vissers van mensen zouden worden. Om dit in hun geheugen terug te roepen en de indruk te verdiepen had Hij opnieuw dit wonder gedaan. Deze daad was een vernieuwing van de opdracht aan de discipelen. Het liet hun zien dat de dood van hun Meester hun verplichting om het werk, door Hem aangewezen, te doen, niet had verminderd. Hoewel zij niet meer persoonlijk in zijn tegenwoordigheid vertoefden en zich niet meer door hun vroeger beroep konden onderhouden, zou de opgestane Heiland in hun noden blijven voorzien. Terwijl zij zijn werk zouden doen, zou Hij voor hen zorgen. Jezus had met een bepaalde bedoeling gezegd dat zij hun net aan de achterzijde van het schip moesten uitwerpen. Hij stond aan die kant op de oever. Dat was de kant van het geloof. Als zij werkten, terwijl zij met Hem verbonden zouden zijn, -- als zijn goddelijke macht met hun menselijke inspanning gepaard zou gaan --

NOG EENS BIJ HET MEER

moesten zij wel succes hebben.

Christus had nog een les, vooral voor Petrus. De verloochening van zijn Heer was in schandelijke tegenstelling geweest met zijn vroegere beloften van trouw. Hij had Christus onteerd en zich het wantrouwen van zijn broeders op de hals gehaald. Zij meenden dat hij niet weer zijn vroegere positie onder hen zou mogen innemen en zelf vond hij ook dat hij dat vertrouwen verbeurd had. Alvorens hij voor zijn apostolisch ambt werd geroepen, moest hij in hun tegenwoordigheid het bewijs van zijn berouw leveren. Zonder dit bewijs zou zijn zonde, al had hij daarover berouw getoond, zijn invloed als dienstknecht van Christus teniet kunnen doen. De Heiland stelde hem in de gelegenheid het vertrouwen van zijn broeders terug te winnen en zover dat mogelijk was, de smaad die hij over het evangelie had gebracht weg te nemen.

Hierin ligt een les voor alle volgelingen van Christus. Het evangelie kent geen compromis met het kwaad. Het heeft geen verontschuldiging voor de zonde. Verborgene zonden moeten in het verborgen aan God worden beleden, maar een openbare zonde moet in het openbaar worden beleden. De smaad voor de zonde van de discipel valt op Christus. Daardoor triomfeert Satan en wankelmoedige zielen kunnen struikelen. De discipel moet door het bewijs van zijn berouw te tonen, zoveel dat in zijn macht ligt, deze smaad wegnemen.

Terwijl Christus en de discipelen samen aan de oever van het meer zaten te eten, zei de Heiland tegen Petrus: „Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?“, waarbij Hij doelde op zijn broeders. Petrus had vroeger gezegd: „Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit!“ Nu kende hij zich beter. „Ja Heer,“ zei hij, „Gij weet dat ik U liefheb.“ Hier klinkt geen nadrukkelijke verzekering dat zijn liefde groter is dan die van zijn broeders. Hij brengt niet tot uiting wat hijzelf over zijn toewijding denkt. Hij doet op Hem, die de drijfveer van het hart kent, een beroep te oordelen over zijn oprechtheid: „Gij weet dat ik U liefheb.“ En Jezus zegt hem: „Weid mijn lammeren.“

Opnieuw stelt Jezus Petrus op de proef door zijn vraag te herhalen: „Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief?“ Dit keer vroeg Hij Petrus niet of deze Hem meer liefhad dan zijn broeders deden. Het tweede antwoord was gelijk aan het eerste, zonder overdreven verzekering: „Ja Here, Gij weet dat ik U liefheb.“ Jezus zei tot hem: „Hoed mijn schapen.“ Nog eens stelde de Heiland de doordringende vraag: „Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief?“ Het deed Petrus pijn. Hij dacht dat Jezus twijfelde aan zijn liefde. Hij wist dat zijn Heer aanleiding had hem te wantrouwen en met een hart dat pijn deed antwoordde hij: „Heer Gij weet alles, Gij weet dat ik U liefheb.“ Een weer zei Jezus tot hem: „Weid mijn

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

schapen.”

Petrus had zijn Heer driemaal openlijk verloochend en driemaal vroeg Jezus van hem de verzekering van zijn liefde en trouw door die scherpe vraag als een van weerhaken voorziene pijn te doen doordringen in zijn hart. Ten aanhore van de andere discipelen openbaarde Jezus de diepte van het berouw van Petrus en liet zien hoe nederig de eens zo zelfverzekerde discipel geworden was.

Van nature was Petrus vooruitstrevend en impulsief en Satan had deze eigenschappen benut om hem ten val te brengen. Kort voor de val van Petrus had Jezus tot hem gezegd: „De Satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.”¹² Nu was die tijd gekomen en de verandering bij Petrus was duidelijk zichtbaar. De diepgaande vragen van de Heer hadden hem geen vooruitstrevend, zelfvoldaan antwoord ontlokt en op grond van zijn vernedering en berouw was Petrus beter dan ooit geschikt als herder van de kudde dienst te doen.

Het eerste werk dat Christus aan Petrus toevertrouwde toen Hij hem in zijn dienst herstelde was het voeren van de lammeren. In dit werk had Petrus weinig ervaring. Er was veel zorg en tederheid, veel geduld en volharding voor nodig. Hij werd geroepen om hen die jong in het geloof waren te dienen, om de onkundigen te onderwijzen, voor hen de Schriften te openen en hen op te leiden tot bruikbaarheid in het dienen van Christus. Tot dusver was Petrus hiervoor niet geschikt geweest. Hij zag zelfs niet het belang hiervan in. Maar juist dit werk had Jezus voor hem bestemd. Zijn eigen ervaring van lijden en berouw had hem daarop voorbereid.

Eer hij gevallen was, sprak Petrus altijd ongevraagd, gedreven door de impuls van dat moment. Hij stond altijd klaar om anderen te verbeteren en zijn gedachten te uiten, eer hij een helder begrip had van zichzelf of van wat hij wilde zeggen. Maar de bekeerde Petrus was heel anders. Hij kreeg zijn vroeger vuur terug, maar de genade van Christus temperde zijn ijver. Niet langer was hij onbesuisd, zelfverzekerd en tevreden met zichzelf. Hij was kalm, zelfbeheerst en bereid te leren. Toen kon hij zowel de lammeren als de schapen van Christus' kudde weiden.

De wijze waarop de Heiland Petrus behandelde hield een les in voor hem en voor zijn broeders. Zij leerden dat zij de overtreder geduldig, medelevend en met een vergevende liefde tegemoet moesten treden. Hoewel Petrus zijn Heer had verloochend, wankelde de liefde van Jezus voor hem nooit. Dezelfde liefde moet de onderherder voelen voor de schapen en de lammeren die aan zijn hoede zijn toevertrouwd. Petrus moest bij het denken aan zijn eigen zwakheid en falen zijn kudde even teder behandelen

NOG EENS BIJ HET MEER

als Christus hem had behandeld.

De vraag die Christus aan Petrus had gesteld was veelzeggend geweest. Hij noemde slechts een enkele voorwaarde voor het volgen en dienen. „Hebt gij Mij lief?” zei Hij. Om dit vereiste gaat het. Al zou Petrus elke andere eigenschap bezitten, toch zou hij zonder de liefde van Christus geen trouwe herder over de kudde des Heren kunnen zijn. Kennis, weldadigheid, welsprekendheid, dankbaarheid en ijver zijn nodig voor het goede werk, maar zonder de liefde van Jezus in het hart is het werk van de christelijke predikant een mislukking.

Jezus wandelde alleen met Petrus, want er waren enkele dingen die Hij alleen aan hem wilde zeggen. Voor zijn dood had Jezus tot hem gezegd: „Waar Ik heen ga kunt gij Mij nu niet volgen, maar gij zult later volgen.” Hierop had Petrus geantwoord: „Heer, waarom kan ik U thans niet volgen? Ik zal mijn leven voor U inzetten.”¹³ Toen hij dit zei, besepte hij niet naar welke hoogten en diepten de voeten van Christus zouden voorgaan. Petrus had gefaald toen hij op de proef werd gesteld, maar opnieuw zou hij gelegenheid hebben zijn liefde voor Christus te bewijzen. Om hem te sterken voor de laatste beproeving van zijn geloof, maakte de Helland de toekomst aan hem bekend. Hij vertelde dat hij na een bruikbaar leven, wanneer zijn krachten door ouderdom zouden afnemen, inderdaad zijn Heer zou volgen. Jezus zei: „Toen gij jonger waart, omgordet gij uzelf en gingt waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen waar gij niet wilt. En dit zeide Hij om te kennen te geven met welke dood hij God verheerlijken zou.”

Aldus maakte Jezus aan Petrus bekend op welke wijze hij zou sterven. Hij voorzegde zelfs hoe hij zijn handen aan het kruis zou uitstrekken. Opnieuw vroeg Hij zijn discipel: „Volg Mij.” Petrus verloor niet de moed door deze openbaring. Hij voelde zich gewillig om onverschillig welke dood te sterven voor zijn Heer.

Tot dusver had Petrus Christus alleen naar het vlees gekend, zoals velen Hem nu nog kennen, maar deze beperking zou verdwijnen. Hij kende Hem niet langer zoals hij Hem had gekend in zijn omgang met Hem als mens. Hij had Hem liefgehad als mens, als een door God gezonden leraar. Nu had hij Hem lief als God. Hij had de les geleerd dat Christus voor hem alles was. Nu was hij gereed om te delen in de zelfopofferende dienst van zijn Heer. Toen hij ten slotte naar het kruis werd gebracht werd hij op zijn eigen verzoek gekruisigd met het hoofd naar beneden. Hij vond het een te grote eer om te lijden op dezelfde wijze als zijn Meester.

Voor Petrus waren de woorden „Volg Mij” vol onderricht. De les gold niet alleen voor zijn dood, maar voor elke stap die hij tijdens zijn leven deed.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Tot dusver was Petrus geneigd geweest zelfstandig te handelen. Hij had getracht plannen voor het werk van God te maken, in plaats van te wachten en Gods plan te volgen. Maar hij won er niets mee, om voor zijn Heer uit te lopen. Jezus zegt tot hem: „Volg Mij.” Loop niet voor Mij uit. Dan zult u het leger van Satan alleen het hoofd moeten bieden. Laat Mij voorgaan, dan zult ge niet door de vijand worden overwonnen.

Terwijl Petrus naast Jezus voortliep, zag hij dat Johannes volgde. Het verlangen kwam bij hem op ook diens toekomst te weten en hij zei tot Jezus: „Heer, wat zal met deze gebeuren? Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij.” Petrus had eraan moeten denken dat zijn Heer hem alles zou openbaren wat goed voor hem was om te weten. Het is de plicht van iedereen om Christus te volgen, zonder onnodige zorg over het werk dan aan anderen is toevertrouwd. Toen Jezus van Johannes zei: „Indien Ik wil dat hij blijft totdat Ik kom”, gaf Hij niet de verzekering dat deze discipel zou blijven leven tot de wederkomst van de Heer. Hij stelde alleen zijn eigen oppermacht vast. Hij zei dat zelfs al zou Hij willen dat dit zo zou gebeuren, het in geen enkel opzicht het werk van Petrus zou beïnvloeden. De toekomst van zowel Petrus als Johannes was in handen van hun Heer. Van hen werd gevraagd dat zij gehoorzaamheid zouden tonen door Hem te volgen.

Hoevelen in onze tijd zijn net als Petrus! Zij stellen belang in de zaken van anderen en willen graag weten wat hun plicht is, terwijl zij gevaar lopen hun eigen plicht te vergeten. Het is ons werk op Christus te zien en Hem te volgen. Wij zullen fouten zien in het leven van anderen. Wij zullen in hun karakter gebreken ontdekken. De mensheid is omgeven door zwakheid. Maar in Christus zullen wij volmaaktheid vinden. Door op Hem te zien, worden wij veranderd.

Johannes is heel oud geworden. Hij heeft de verwoesting van Jeruzalem overleefd, heeft de ondergang gezien van de trotse tempel, een zinnebeeld van de ondergang van de wereld. Tot het eind van zijn leven volgde Johannes zijn Heer van nabij. Zijn getuigenis tot de gemeenten luidde: „Geliefden, laten wij elkander liefhebben”; „wie in de liefde blijft, blijft in God en God in hem.”⁴

Petrus was opnieuw in zijn apostelschap bevestigd, maar de eer en het gezag dat hij van Christus had ontvangen, gaven hem geen zeggenschap over zijn broeders. Dit had Christus duidelijk gemaakt toen Hij in antwoord op de vraag van Petrus: „Wat zal met deze gebeuren?” had geantwoord: „Wat gaat het u aan? Volg gij Mij.” Petrus werd niet geëerd als hoofd van de gemeente. De gunst die Christus hem had betoond door hem zijn afval te vergeven en hem het voeden van zijn lammeren toe te vertrouwen, en de getrouwheid van Petrus bij het volgen van Christus, maakten dat zijn broe-

NOG EENS BIJ HET MEER

ders in hem vertrouwen stelden. Hij had grote invloed in de gemeente. Maar de les die Christus hem bij het meer van Galilea had gegeven, bleef hem zijn leven lang bij. Toen hij aan de gemeenten schreef, zei hij, geleid door de Heilige Geest:

„De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoudste en getuige van het lijden van Christus, die ook een deelgenoot ben van de heerlijkheid welke zal geopenbaard worden: hoedt de kudde Gods die bij u is, niet gedwongen maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerende over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde. En wanneer de Opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven.”⁵

---

¹ Matteüs 26:33

² Lucas 22:31,32

³ Johannes 13:36,37

⁴ 1 Johannes 4:7,16

⁵ 1 Petrus 5:1-4

„Gaaf heen, onderwijst alle volken”

Toen Christus nog maar een enkele schrede van zijn hemelse troon was verwijderd gaf Hij de opdracht aan zijn discipelen. „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde,” zei Hij. „Gaaf heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.”¹ Telkens weer werden deze woorden herhaald, opdat de discipelen doordrongen zouden worden van hun betekenis. Het licht van de hemel moest in heldere stralen alle inwoners der aarde, hoog en laag, rijk en arm, beschijnen. De discipelen moesten met hun Verlosser samenwerken om de wereld te redden.

De opdracht was aan de twaalfen gegeven toen Christus met hen in de opperzaal was. Nu werd deze opdracht aan een groter aantal gegeven. Alle gelovigen die bijeengeroepen konden worden, waren bijeen op een berg in Galilea. Christus zelf had voor zijn lijden en sterven tijd en plaats bepaald. De engel bij het graf had de discipelen herinnerd aan zijn belofte om hen in Galilea te ontmoeten. De belofte werd herhaald aan de gelovigen die tijdens de Paasweek in Jeruzalem bijeen waren en via hen bereikte deze belofte vele eenzame gelovigen die over de dood van hun Heer treurden. Met intens verlangen zagen allen naar dit onderhoud uit. Uit alle richtingen trokken zij langs omwegen naar de plaats van samenkomst, om de achterdocht van de naijverige joden te vermijden. Benieuwd kwamen zij terwijl ze ernstig met elkaar spraken over het nieuws dat zij over Christus hadden vernomen.

Op het afgesproken tijdstip waren ongeveer vijfhonderd gelovigen in kleine groepjes op de berghelling bijeen, vol verlangen om al wat mogelijk was te horen van degenen die Christus na zijn opstanding hadden gezien. De discipelen gingen van de ene groep naar de andere en vertelden alles wat zij van Jezus gezien en gehoord hadden. Hierbij gingen zij uit van de Schriften, zoals Jezus bij hen had gedaan. Tomas vertelde het verhaal van zijn ongeloof en hoe zijn twijfel verdwenen was. Plotseling stond Jezus in hun midden. Niemand wist vanwaar of hoe Hij gekomen was. Veel van de aanwezigen hadden Hem nooit eerder gezien, maar in zijn handen en

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Matteüs
28:16-20

“GAAT HEEN, ONDERWIJST ALLE VOLKEN”

voeten zagen zij de littekenen van de kruisiging. Zijn gelaat was als Gods gelaat en toen zij Hem zagen, aanbaden zij Hem.

Sommigen echter twijfelden. Dat zal altijd het geval zijn. Er zijn mensen die het erg moeilijk vinden geloof te tonen en zij kiezen de kant van de twijfel. Zulke mensen missen veel als gevolg van hun ongeloof.

Dit was de enige samenkomst die Jezus met een groot aantal gelovigen na zijn opstanding heeft gehad. Hij kwam bij hen en zei: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde.” De discipelen hadden Hem aanbeden eer Hij had gesproken, maar zijn woorden, afkomstig van lippen die in de dood gesloten waren geweest, doordrongen hen met bijzondere kracht. Nu was Hij de opgestane Heiland. Velen hadden gezien hoe Hij zijn macht had uitgeoefend in het genezen van de zieken en het uitdrijven van boze geesten. Zij hadden geloofd dat het in zijn macht lag zijn koninkrijk op te richten in Jeruzalem, dat Hij macht had om alle tegenstand te onderdrukken en zelfs macht had over de natuurelementen. Hij had de woedende golven doen bedaren en had op de met schuim bedekte golven gewandeld. Hij had de doden opgewekt. Nu zei Hij dat Hem alle macht was gegeven. Zijn woorden leidden de gedachten van zijn toehoorders van aardse en tijdelijke dingen naar hemelse en eeuwige zaken, naar de hoogste voorstelling van zijn macht en heerlijkheid.

De woorden van Christus op de berg maakten bekend dat zijn werk voor de mens volkomen en algeheel was. Aan de voorwaarden voor de verzoening was voldaan. Het werk waartoe Hij naar deze wereld was gekomen, was voltooid. Nu was Hij op weg naar Gods troon, om geëerd te worden door engelen, overheden en machten. Hij was begonnen met zijn werk als Middelaar. Bekleed met onbeperkt gezag gaf Hij zijn discipelen de opdracht: „Gaaf dan heen, maakt alle volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.”²

Het joodse volk was tot beheerder gemaakt van de heilige waarheid, maar het farizeïsme had hen gemaakt tot de meest bekrompenen, de meest dweepzieken van het mensdom. Alles wat verband hield met de priesters en oversten -- hun kleding, gebruiken, ceremoniën en overleveringen -- maakte hen onbekwaam om het licht der wereld te zijn. Zij beschouwden zichzelf, het joodse volk, als de wereld. Maar Christus gaf zijn discipelen de opdracht om een geloof en een aanbidding te verkondigen dat niets te maken had met stand of afkomst, een geloof dat aangepast zou worden aan alle volken en natiën, aan alle mensen.

Eer Hij zijn discipelen verliet, maakte Jezus de aard van zijn koninkrijk duidelijk. Hij herinnerde hen aan wat Hij hen vroeger daarover had gezegd.

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

Hij zei dat het niet zijn bedoeling was om in deze wereld een aards, maar wel een geestelijk koninkrijk op te richten. Hij zou niet als een aards vorst zitten op de troon van David. Opnieuw maakte Hij hun de Schriften duidelijk en toonde aan dat alles wat Hij had meegemaakt door God was bepaald in de besprekingen tussen de Vader en Hemzelf. Alles was voorgezegd door mensen, die met de Heilige Geest waren vervuld. Hij zei: Gij ziet dat alles, wat Ik u heb bekend gemaakt over mijn verwerping als Messias is uitgekomen. Alles wat Ik heb gezegd over mijn vernedering die Ik zou moeten ondergaan en de dood die Ik zou moeten sterven, is bewaarheid. De derde dag ben Ik weer opgestaan. Maak nog meer studie van de Schriften en u zult ontdekken dat de bijzonderheden van de profetie over Mijzelf in al deze dingen in vervulling zijn gegaan.

Christus gaf zijn discipelen de opdracht het werk te doen dat Hij in hun handen had gelegd en om in Jeruzalem te beginnen. Jeruzalem was de plaats geweest waar Hij op verbazingwekkende wijze tot de mens was neergedaald. Daar had Hij geleden, was Hij verworpen en veroordeeld. Het land Judea was zijn geboorteland. Daar had Hij als mens onder de mensen geleefd en weinigen hadden bemerkt hoe dicht de hemel bij de aarde was toen Jezus in hun midden leefde. Het werk van de discipelen moest in Jeruzalem beginnen.

Met het oog op alles wat Christus daar had geleden en het feit dat het werk, door Hem gedaan, daar niet op prijs was gesteld, hadden de discipelen een meer belovend terrein kunnen vragen. Dit deden zij echter niet. De grond waar Hij het zaad van de waarheid had gezaaid moest door de discipelen bewerkt worden. Dan zou het zaad opkomen en een rijke oogst voortbrengen. De discipelen zouden in hun werk met vervolging te maken krijgen als gevolg van de haat en naijver der joden, maar hun Meester had dit verdragen en zij moesten er zich niet aan onttrekken. Het eerste aanbod van genade moest gedaan worden aan de moordenaars van de Heiland.

In Jeruzalem waren velen die in het geheim in Jezus hadden geloofd. Velen waren misleid door de priesters en oversten. Ook zij moesten het evangelie horen. Zij moesten tot bekering worden geroepen. De heerlijke waarheid dat alleen door Christus de zonden konden worden vergeven moest duidelijk worden gemaakt. Terwijl heel Jeruzalem nog in opschudding was door de opwindende gebeurtenissen van de afgelopen weken, zou de prediking van de evangelieboodschap de grootste indruk maken.

Maar het werk zou hier niet eindigen. Het moest verder gaan tot de einden der aarde. Christus sprak tot zijn discipelen: Gij zijt getuigen geweest van mijn leven van zelfopoffering ten behoeve van de wereld. Gij hebt mijn werk voor Israël gezien. Hoewel zij niet tot Mij wilden komen opdat zij leven

"GAAT HEEN, ONDERWIJST ALLE VOLKEN"

zouden hebben, hoewel priesters en oversten met Mij hebben gedaan wat zij van plan waren, hoewel zij Mij hebben verworpen, zoals de Schrift heeft voorzegd, krijgen zij nog een kans om de Zoon van God te aanvaarden. Gij hebt gezien dat allen die tot Mij komen en hun zonden belijden, van Mij vergeving ontvangen. Wie tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen. Ieder die wil, kan met God verzoend worden en eeuwig leven ontvangen. Ik draag aan u, mijn discipelen, deze genadeboodschap op. Eerst moet Israël deze boodschap horen, daarna alle natiën, talen en volken. Jood en heiden moeten er kennis van nemen. Allen die geloven moeten in één gemeente bijeengebracht worden.

De discipelen zouden door de gave van de Heilige Geest een wonderbare kracht ontvangen. Hun getuigenis zou door wonderen en tekenen worden bevestigd. Niet alleen de apostelen, maar allen die de boodschap zouden aannemen, zouden wonderen doen. Jezus zei: „In mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.”³

In die tijd werd veel gebruik gemaakt van vergif. Gewetenloze mensen aarzelden niet iemand uit de weg te ruimen die hun eerzucht in de weg stond. Jezus wist dat het leven van zijn discipelen op deze wijze in gevaar zou verkeren. Velen zouden menen dat zij God een dienst bewezen door zijn getuigen te doden. Daarom beloofde Hij hun bescherming tegen dit gevaar.

De discipelen zouden dezelfde macht hebben als Jezus om alle ziekte en kwaal onder het volk te genezen. Door in zijn naam lichamelijke kwalen te genezen, zouden zij getuigen van zijn macht om de ziel te genezen.⁴ Een nieuwe gave werd hen beloofd. De discipelen moesten onder andere volken prediken en zij zouden macht ontvangen om andere talen te spreken. De apostelen en die bij hen waren hadden niet gestudeerd maar door de uitstorting van de Geest op het Pinksterfeest werd hun taal, hetzij in hun eigen spraak of in een vreemde taal, zuiver, eenvoudig en juist, zowel in woord als in uitspraak.

Zo gaf Christus zijn discipelen hun opdracht. Hij trof alle voorzieningen voor de vooruitgang van het werk en nam de verantwoordelijkheid voor succes op Zichzelf. Zolang zij zijn woord zouden gehoorzamen en samen met Hem zouden werken, konden zij niet falen. Ga heen naar alle volken, had Hij geboden. Ga naar de verste delen van de bewoonde aarde en weet dat Ik daar zal zijn. Werk met geloof en vertrouwen want nooit zal Ik u verlaten. De opdracht van de Heiland aan de discipelen geldt voor alle gelovigen en omvat allen die in Christus geloven tot het einde van de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

wereld. Het is een grote fout te menen dat het werk om zielen te redden alleen rust op de ingezegende predikant. Aan allen die door God zijn geïnspireerd is het evangelie toevertrouwd. Allen die het leven van Christus hebben ontvangen moeten werken voor de zaligheid van hun medemensen. De kerk is voor dit doel gesticht en ieder die zich daarbij aansluit verplicht zich een medewerker van Christus te worden.

„De Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegge: Kom!”⁵ Iedereen die het hoort moet de uitnodiging herhalen. Welk werk iemand ook doet, zijn eerste belangstelling moet uitgaan naar het winnen van zielen voor Christus. Wellicht kan hij niet tot vergaderingen spreken, maar hij kan werken voor mensen afzonderlijk. Hij kan hun het onderricht van zijn Heer doorgeven. De evangeliedienst bestaat niet alleen uit prediken. Zij die de zieken en de lijdenden helpen, de behoeftigen terzijde staan en bemoedigende woorden spreken tot de hopelozen en mensen met een klein geloof, dienen het evangelie. Dichtbij en veraf zijn mensen die gebukt gaan onder de zonde. De mensheid onttaardt niet door moeilijkheden, zwoegen of armoede, maar door schuld, door de zonde. Deze brengt onrust en onvoldaanheid. Christus wil dat zijn dienaars hen helpen die ziek zijn door zonde.

De discipelen moesten met hun werk beginnen waar zij waren. Het moeilijkste en minst belovende gebied mocht niet overgeslagen worden. Zo moet iedere werker voor Christus daar beginnen waar hij is. Het kan zijn dat in onze eigen gezinnen mensen hongeren naar medeleven en naar het brood des levens. Kinderen moeten tot Christus worden gebracht. Naast onze deur zijn heidenen. Laten wij getrouw het werk doen dat voor de hand ligt. Laten wij dan verder gaan zover Gods hand leiding geeft. Het werk van velen lijkt beperkt door de omstandigheden, maar wanneer het, waar het ook mag zijn, met geloof en ijver wordt gedaan, zal het tot de einden der aarde merkbaar zijn. Het werk dat Christus deed toen Hij op aarde was leek beperkt tot een klein gebied, maar tallozen uit andere landen hoorden zijn boodschap. God gebruikt vaak de eenvoudigste middelen om de grootste resultaten te boeken. Zijn bedoeling is dat elk onderdeel van zijn werk afhankelijk zal zijn van elk ander deel, als een raderwerk waarin alles harmonieus werkt. De eenvoudigste werker zal, als hij door de Heilige Geest wordt geleid, onzichtbare koorden aanraken waarvan de trillingen tot de einden der aarde merkbaar zijn en tot in de eeuwigheid een melodie doen horen.

Maar de opdracht: „Gaat heen in de gehele wereld” mogen we niet uit het oog verliezen. Wij moeten onze ogen richten op de verder gelegen gebieden.

Christus neemt de scheidsmuren, het scheiding makend vooroordeel van

“GAAT HEEN, ONDERWIJST ALLE VOLKEN”

volken weg en onderwijst liefde voor alle mensen. Hij heft de mensen op uit de bekrompen kring van hun zelfzucht. Hij schaft alle grensscheidingen en kunstmatige onderscheidingen in de samenleving af. Hij maakt geen onderscheid tussen burens en vreemdelingen, tussen vrienden en vijanden. Hij leert ons iedere behoeftige zien als onze broeder, en de wereld als ons arbeidsterrein.

Toen de Heiland zei: „Ga, maakt alle volken tot mijn discipelen” zei Hij eveneens: „Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: In mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, het zal hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.” De belofte is even verreikend als de opdracht. Het is niet zo dat alle gaven aan iedere gelovige worden meegedeeld. De Geest deelt een ieder in het bijzonder toe gelijk Hij wil.⁶ Maar de gaven des Geestes worden aan iedere gelovige beloofd naarmate hij deze in het werk des Heren nodig heeft. De belofte is nu nog even krachtig en betrouwbaar als in de dagen der apostelen. „Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen.” Dit is het voorrecht van Gods kinderen en het geloof moet beslag leggen op alles wat men kan bezitten als bevestiging van het geloof.

„Op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen.” Deze wereld is één groot ziekenhuis, maar Christus is gekomen om de zieken te genezen, om de gevangenen van Satan te bevrijden. Zelf was Hij kracht en gezondheid. Hij gaf leven aan de zieken, de lijdenden, aan hen die door boze geesten waren bezeten. Hij zond niemand weg die Hem om genezing kwam vragen. Hij wist dat zij die Hem om hulp smeekten door eigen schuld ziek waren geworden. Toch weigerde Hij niet hen te genezen. En als Christus' kracht in deze lijdens kwam, werden zij van zonde overtuigd en velen werden zowel van hun geestelijke als van hun lichamelijke kwalen genezen. Het evangelie bezit nog dezelfde kracht en waarom zouden wij nu niet dezelfde resultaten zien?

Christus voelt de smart van elke lijder. Als boze geesten een menselijk lichaam verscheuren, voelt Christus de vloek. Als de levenskracht door koorts wordt verteerd voelt Hij het lijden. En Hij is nu even bereidwillig om de zieken te genezen als tijdens zijn verblijf op aarde. De dienstknechten van Christus zijn zijn vertegenwoordigers waardoor Hij zijn werk doet. Hij wil door middel van hen zijn genezende kracht uitoefenen.

In de geneeswijze van de Heiland waren lessen voor zijn discipelen. Eens zalfde Hij de ogen van een blinde met slijk en gebod hem: „Ga heen, was u in het badwater Siloam . . . Hij dan ging heen, wies zich en kwam ziende terug.”⁷ Alleen de kracht van de grote Heelmeester kon de genezing tot stand brengen. Toch maakte Christus gebruik van eenvoudige hulpmidde-

len uit de natuur. Hoewel Hij geen gebruik maakte van geneesmiddelen, hechtte Hij zijn goedkeuring aan het gebruik van eenvoudige en natuurlijke middelen.

Tot vele zieken die genezen werden, zei Christus: „Zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkomen.”⁸ Op deze wijze onderwees Hij dat ziekte het gevolg is van het overtreden van Gods wetten, zowel de natuurlijke als de geestelijke. De grote ellende in deze wereld zou niet bestaan als de mensen overeenkomstig het plan van de Schepper zouden leven.

Christus was de leidsman en leraar van het oude Israël geweest en Hij had hen geleerd dat gezondheid het loon van gehoorzaamheid aan Gods wetten is. De grote Heelmeester die in Palestina de zieken genas had uit de wolkkolom tot zijn volk gesproken en hen gezegd wat zij moesten doen en wat God voor hen zou doen. „Indien gij aandachtig luistert naar de stem van de Here uw God,” zei Hij, „en doet wat recht is in zijn ogen en uw oor neigt tot zijn geboden en al zijn inzettingen onderhoudt, zal Ik u geen enkele van de kwalen opleggen die Ik de Egyptenaren heb opgelegd; want Ik, de Here, ben uw Heelmeester.”⁹ Christus had aan Israël duidelijke instructies betreffende hun leefgewoonten gegeven en Hij verzekerde hen: „De Here zal alle ziekten van u afwenden.”¹⁰ Toen zij aan de voorwaarden voldeden, werd de belofte aan hen bewaarheid. „Er was niet één zwak persoon onder hun stammen.”¹¹

Deze lessen gelden ook voor ons. Bepaalde voorwaarden moeten in acht worden genomen door allen die gezond willen blijven. Iedereen moet leren welke voorwaarden dit zijn. Het behaagt de Here niet als mensen onkundig zijn betreffende zijn wetten, hetzij geestelijk of natuurlijk. Wij moeten met God samenwerken voor het herstel van de gezondheid naar lichaam en geest.

Wij moeten anderen leren hoe zij hun gezondheid kunnen bewaren of terugkrijgen. Voor de zieken moeten wij de geneesmiddelen gebruiken die God in de natuur heeft verstrekt en wij moeten hen wijzen op Hem die alleen genezing kan geven. Het is onze taak de zieken en lijdenden in de armen van ons geloof tot Christus te brengen. Wij moeten hen leren geloven in de grote Heelmeester. Wij moeten beslag leggen op zijn beloften en bidden om de openbaring van zijn macht. De kern van het evangelie is herstel en de Heiland wil dat wij de zieken, de hopelozen en de beproefden ertoe brengen zijn kracht aan de grijpen.

De macht van de liefde beheerst het genezende werk van Christus en alleen door deel te hebben aan die liefde kunnen wij door geloof instrumenten zijn voor zijn werk. Als wij nalaten ons te verenigen met Christus kan de levengevende energie niet in stromen door ons tot de mensen komen.

“GAAT HEEN, ONDERWIJST ALLE VOLKEN”

Er waren plaatsen waar de Heiland zelf niet veel wonderen kon doen als gevolg van hun ongeloof. Ook nu nog scheidt vaak ongeloof de gemeente van haar goddelijke Helper. Haar greep op de eeuwige werkelijkheid is maar zwak. God wordt door haar gebrek aan geloof gegriefd en beroofd van zijn eer.

Als de gemeente het werk van Christus doet, heeft zij de belofte van zijn tegenwoordigheid. Hij zei: „En zie, ik ben met u alle dagen, tot aan de voleinding der wereld.” Het opnemen van zijn juk is een der eerste voorwaarden om zijn macht te kunnen ontvangen. Het leven van de gemeente is afhankelijk van het vervullen van de opdracht van de Heer. Dit werk te verwaarlozen is vragen om geestelijke verzwakking en verval. Waar niet daadwerkelijk voor anderen wordt gewerkt taant de liefde en verzwakt het geloof.

Christus wil dat zijn dienstknechten de gemeente zullen opvoeden in het evangeliewerk. Zij moeten de mensen leren om de verlorenen op te zoeken en te redden. Maar doen zij dit werk? Hoevelen doen hun best de levensvonk aan te blazen in de gemeente die op het punt staat te sterven. Hoeveel gemeenten worden verzorgd als zieke lammeren door hen, die op zoek naar de verloren schapen zouden moeten zijn! En tezelfdertijd gaan tal van miljoenen zonder Christus verloren.

Gods liefde is terwille van de mensen tot haar onpeilbare diepten bewogen en engelen verbazen zich dat zij bij de ontvangers van een dergelijke liefde een zo oppervlakkige dankbaarheid ontdekken. Engelen verwonderen zich over de geringe waardering van de mens voor Gods liefde. De hemel is verontwaardigd bij het zien van de onachtzaamheid die getoond wordt voor de zielen van de mensen. Zouden wij willen weten hoe Christus hierover denkt? Hoe zouden een vader en moeder zich voelen als zij wisten dat hun kind, dat in de kou en de sneeuw verdwaald is, door hen die het kind hadden kunnen redden is gepasseerd, zodat het sterft? Zouden zij niet diep gegriefd zijn, diep verontwaardigd? Zouden zij die moordenaars niet aanklagen met een toorn, even brandend als hun tranen, even diep als hun liefde? Het lijden van ieder mens is het lijden van Gods kind en wie geen helpende hand uitstrekt naar zijn verlorengaande medeschepselen wekt zijn rechtmatige toorn. Dit is de toorn van het Lam. Hij zal op de grote oordeelsdag zeggen tot hen die beweren dat ze deel hebben aan Christus, terwijl ze onverschillig tegenover de noden van hun medemensen hebben gestaan: „Ik weet niet vanwaar gij zijt; gaat weg van Mij, al gij werkers der ongerechtigheid.”¹²

Christus omschreef in de opdracht aan zijn discipelen niet alleen hun werk, maar gaf hen ook hun boodschap. Leert de volken, zei Hij „onderhouden al wat ik u bevolen heb.” De discipelen moesten onderwijzen wat Christus

hen had geleerd. Dit omvat alles wat Hij heeft gesproken, niet alleen in persoon maar ook door de profeten en leraars van het Oude Testament. Hier wordt alle menselijk leer buitengesloten. Er is geen plaats voor overlevering, voor menselijke theorieën en gevolgtrekkingen of voor kerkelijke wetgeving. In de opdracht liggen geen wetten van kerkelijke gezagsdragers opgesloten. Christus' dienstknechten mogen geen van deze onderwijzen. „De wet en de profeten” vormen samen met het verslag van zijn eigen daden en woorden de schat aan de discipelen toevertrouwd om aan de wereld te geven. De naam van Christus moet hun wachtwoord, hun onderscheidingsteken, de band die hen bindt, het gezag voor hun daden en de bron voor hun succes zijn. Niets wat niet door Hem wordt onderschreven zal in zijn koninkrijk worden erkend.

Het evangelie moet niet als een dode theorie maar als een levende kracht die het leven verandert, worden verkondigd. God wil dat zij die zijn genade ontvangen van de macht daarvan zullen getuigen. Hij aanvaardt hen, wier leven een aanstoot voor Hem is geweest. Als zij berouw tonen, geeft Hij hen zijn goddelijke Geest, plaatst hen op plaatsen van vertrouwen en zendt hen in het legerkamp van de ontrouwen om hen zijn oneindige genade te verkondigen. Het is zijn verlangen dat zijn dienstknechten getuigen van het feit dat alle mensen door zijn genade een christelijk karakter kunnen bezitten en zich kunnen verheugen over de zekerheid van zijn grote liefde. Hij wil dat wij getuigen van het feit dat Hij niet tevreden kan zijn eer het mensdom is teruggebracht en weer hersteld is in hun geheiligd voorrecht als zijn zonen en dochters.

In Christus leeft de tederheid van de herder, de liefde van de ouder en de mateloze genade van een barmhartige Heiland. Hij houdt zijn zegeningen op de aantrekkelijkste wijze voor. Hij is niet tevreden om alleen deze zegeningen bekend te maken. Hij houdt ze ons op de aantrekkelijkste wijze voor om het verlangen te wekken ze te bezitten. Zo moeten zijn dienstknechten de rijkdom van de heerlijkheid van de onuitsprekelijke Gave voorhouden. De wondere liefde van Christus zal de harten doen smelten en vertederen, terwijl het brengen van leerstellingen alleen niets zou bereiken. „Troost, troost mijn volk, zegt uw God.” „Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie hier is uw God! Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen.”¹³ Spreek de mensen over Hem die uitblinkend is boven tienduizend, aan wie alles bekoorlijk is.¹⁴ Woorden alleen kunnen dit niet doen. Laat het zichtbaar zijn in het karakter en openbaar in het leven. Christus wil het model zijn voor elke discipel. God heeft iedereen van te voren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon.¹⁵ In ieder-

"GAAT HEEN, ONDERWIJST ALLE VOLKEN"

een moet de lankmoedige liefde van Christus, zijn heiligheid, zachtmoedigheid, barmhartigheid en waarheid voor de wereld zichtbaar zijn.

De eerste discipelen gingen uit om het woord te prediken. Zij openbaarden Christus in hun leven. En de Here werkte met hen, terwijl Hij het woord bevestigde door de tekenen die erop volgden.¹⁶ Deze discipelen bereidden zich voor op hun werk. Voor de dag van het Pinksterfeest kwamen zij bijeen en ruimden alle verschillen uit de weg. Zij waren eensgezind. Zij geloofden de belofte van Christus dat de zegen gegeven zou worden en baden in geloof. Zij vroegen niet alleen een zegen voor zichzelf. Zij voelden de last voor de redding van anderen. Het evangelie moest tot aan de einden der aarde worden gebracht en zij maakten aanspraak op de gave van de kracht die Christus had beloofd. Toen werd de Heilige Geest uitgestort en duizenden kwamen op één dag tot bekering.

Dat kan ook nu nog gebeuren. Laat Gods Woord gepredikt worden in plaats van menselijke beschouwingen. Laten christenen hun verschil van mening terzijde schuiven en zich aan God geven voor de redding van hen die verloren zijn. Laten ze in geloof vragen om de zegen, dan zal deze komen. De uitstorting van de Geest in de dagen van de apostelen was de „vroegere regen” en de resultaten waren heerlijk. Maar de „late regen” zal veel overvloediger zijn.¹⁷

Allen die zich geheel aan God wijden zullen gedurig nieuwe lichamelijke en geestelijke kracht ontvangen. De onuitputtelijke voorraden van de hemel staan tot hun beschikking. Christus geeft hun de adem van zijn Geest, het leven van zijn eigen leven. De Heilige Geest geeft de grootst mogelijke kracht om in verstand en hart te werken. Gods genade vergroot en verveelvoudigt hun bekwaamheden en elke volkomenheid van de goddelijke natuur staat hen bij in het werk van het redden van zielen. Door samenwerking met Christus worden zij volmaakt in Hem en in hun menselijke zwakte worden zij in staat gesteld de daden van de Almachtige te doen.

De Heiland wil graag zijn genade openbaren en zijn stempel drukken op heel de wereld. Deze is door Hem gekocht en Hij wil de mensen vrij, rein en heilig maken. Hoewel Satan Hem in dit doel tegenwerkt, zullen door het bloed dat voor de wereld is vergoten overwinningen worden behaald die eer toebrengen aan God en aan het Lam. Christus zal niet rusten eer de overwinning volkomen is en „Hij zal om zijn moeitevol lijden het zien tot verzadiging toe.”¹⁸ Alle volken op aarde zullen het evangelie van zijn genade horen. Niet allen zullen zijn genade ontvangen maar „een zaad zal Hem dienen; het zal voor de Here gehouden worden voor een nakomeling-schap.”¹⁹ „Het koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten”, en „de aarde zal vol zijn van de kennis des Heren, zoals de

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

wateren de bodem der zee bedekken.” „En men zal van waar de zon ondergaat de naam des Heren vrezen en van waar zij opgaat, zijn heerlijkheid.”²⁰

„Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van de vreugdebode, die vrede aankondigt, die goede boodschap brengt, die heil verkondigt, die tot Sion spreekt: Uw God is Koning . . . Breekt uit in gejuich, jubelt eenparig, puinhopen van Jeruzalem; want de Here heeft zijn volk getroost . . . De Here heeft zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken en alle einden der aarde zullen zien het heil van onze God.”²¹

---

¹ Marcus 16:15

² Matteüs 28:19,20

³ Marcus 16:17,18

⁴ Matteüs 4:23

⁵ Openbaring 22:17

⁶ 1 Korintiërs 12:11

⁷ Johannes 9:7

⁸ Johannes 5:14

⁹ Exodus 15:26

¹⁰ Deuteronomium 7:15

¹¹ Psalm 105:37

¹² Lucas 13:27

¹³ Jesaja 40:1, 9-11

¹⁴ Hooglied 5:10,16

¹⁵ Romeinen 8:29

¹⁶ Marcus 16:20

¹⁷ Joël 2:23

¹⁸ Jesaja 53:11

¹⁹ Psalm 22:30

²⁰ Daniël 7:27; Jesaja 11:9; 59:19

²¹ Jesaja 52:7-18

„Naar mijn Vader en uw Vader”

Voor Christus was de tijd aangebroken om terug te keren naar de troon van zijn Vader. Als een goddelijke overwinnaar stond Hij op het punt met de zegetekenen van de overwinning terug te keren naar de hemel. Voor zijn dood had Hij zijn Vader gezegd: „Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen dat Gij Mij te doen gegeven hebt.”¹ Na zijn opstanding vertoefde Hij nog enige tijd op aarde opdat zijn discipelen goed bekend zouden worden met Hem in zijn verrezen en verheerlijkt lichaam. Nu was Hij gereed om afscheid te nemen. Hij had de echtheid bewezen van het feit dat Hij een levende Heiland was. Niet langer verbonden zijn discipelen Hem met het graf. Zij konden nu aan Hem denken als iemand die voor het hemelse universum verheerlijkt was.

Als plaats van zijn hemelvaart koos Jezus de plaats die zo vaak geheiligd was door zijn tegenwoordigheid toen Hij onder de mensen was. Niet de berg Sion, de plaats van Davids stad, of de berg Moria waar de tempel stond werd op deze wijze geëerd. Daar was Christus bespot en verworpen. Daar waren de golven van genade die met grotere liefde terugstroomden, stukgeslagen op harten, zo hard als steen. Vandaar was Jezus vermoeid en bezwaard naar de Olijfberg gegaan om rust te vinden. De heilige Shekina had bij het vertrek uit de eerste tempel op de oostelijke berg gerust alsof Hij traag was de uitverkoren stad te verlaten. Zo stond Christus op de Olijfberg terwijl Hij met een schreiend hart over Jeruzalem keek. De bossen en dalen van de berg waren door zijn gebeden en tranen geheiligd. De hellingen hadden het triomfantelijk gejuich weerkaatst van de menigte die Hem tot koning uitriep. Op de glooiende helling van de berg had Hij een tehuis gevonden bij Lazarus van Betanië. In de hof van Getsémané aan de voet van de berg had Hij gebeden en alleen gestreden. Van deze berg zou Hij terugkeren naar de hemel. Op de top van deze berg zullen zijn voeten rusten als Hij terugkeert. Dan zal Hij niet als Man van smarten maar als een verheerlijkte en triomferende koning staan op de Olijfberg, terwijl Hebreeuwse halleluja's zich mengen met heidende hosanna's en de stem-

Dit hoofdstuk is gebaseerd op Lucas
24:50-53; Handelingen 1:9-12

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

men van een machtig leger zullen de uitroep doen aanzwellen: Kroont Hem tot Heer van allen!

Nu ging Jezus met de elf discipelen op weg naar de berg. Terwijl zij door de poort van Jeruzalem gingen, waren veler ogen verwonderd gericht op het kleine gezelschap, voorafgegaan door iemand die enkele weken daarvoor door de leiders veroordeeld en gekruisigd was. De discipelen wisten niet dat dit hun laatste samenzijn met hun Meester zou zijn. Jezus had de tijd besteed in gesprek met hen waarbij Hij zijn vroegere aanwijzingen had herhaald. Toen zij Getsémané naderden, bleef Hij staan opdat zij zich de lessen konden herinneren die Hij hun op de avond van zijn zielelijden had gegeven. Weer keek Hij naar de wijnstok waarmee Hij de eenheid tussen zijn gemeente en Hem en de Vader had vergeleken; opnieuw herhaalde Hij de waarheden die Hij toen had gesproken. Overal rondom Hem waren herinneringen aan zijn onbeantwoorde liefde. Zelfs de discipelen die Hij zo liefhad, hadden Hem in het uur van zijn vernedering verwijten gemaakt en Hem verlaten.

Christus had drieëndertig jaar op aarde geleefd. Hij had er schande, smaad en spot verdragen. Hij was verworpen en gekruisigd. Zal Hij, nu Hij op het punt staat op te stijgen naar zijn troon van heerlijkheid en nadenkt over de ondankbaarheid van het volk dat Hij wilde redden, zijn sympathie en liefde niet van hen wegnemen? Zal zijn liefde zich niet richten op het rijk waar men Hem waardeert en waar zondeloze engelen klaar staan om te doen wat Hij zegt? Nee. Zijn belofte aan die geliefden die Hij op aarde achterlaat, luidt: „Ik ben met u alle dagen, tot aan de voleinding der wereld.”²

Toen zij de Olijfberg bereikt hadden, ging Jezus hen voor over de top naar de omgeving van Betanië. Hier bleef Hij staan en de discipelen schaarden zich om Hem heen. Van zijn gelaat scheen licht te stralen terwijl Hij liefdevol op hen neerzag. Hij verweet hen hun fouten en gebreken niet. De laatste woorden die ze van hun Heer hoorden waren woorden van innige tederheid. Terwijl Hij zegenend zijn handen uitstrekke alsof Hij hen verzekerde van zijn beschermende zorg, steeg Hij langzaam uit hun midden op, naar de hemel getrokken door een kracht die groter was dan de aantrekkingskracht van de aarde. Terwijl Hij opvoer keken de ontzette discipelen met spanning toe om een laatste glimp van hun Heer op te vangen. Een wolk verborg Hem voor hun ogen en terwijl de wolkenwagen van engelen Hem opnam, herinnerden ze zich de woorden: „Zie, ik ben met u alle dagen, tot aan de voleinding der wereld.” Terzelfder tijd hoorden zij van boven de mooiste en heerlijkste muziek van het engelenkoor.

Terwijl de discipelen nog omhoog staarden, spraken stemmen tot hen die klonken als de mooiste muziek. Zij keerden zich om en zagen twee engelen

NAAR MIJN VADER EN UW VADER

in mensengedaante die hen aanspraken en zeiden: „Galilese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen als gij Hem ten hemel hebt zien varen.”

Deze engelen behoorden tot de groep die in een stralende wolk hadden gewacht om Jezus naar zijn hemels tehuis te vergezellen. Zij, de meest verheven engelen, waren naar het graf gekomen bij de opstanding van Christus. Zij waren tijdens zijn leven steeds bij Hem geweest. Met vurig verlangen had heel de hemel uitgezien naar het einde van zijn verblijf in een wereld die bevekt was door de vloek van de zonde. Nu was het moment aangebroken dat het hemels universum zijn Koning kon verwelkomen. Wilden de beide engelen niet graag bij de menigte zijn die Jezus welkom heette? Maar uit medeleven en liefde voor hen die Hij had achtergelaten, bleven zij achter om hen te troosten. „Zijn zij niet allen dienende geesten die uitgezonden worden ten dienste van hen die het heil zullen beërven?”³

Christus was in menselijke gedaante opgevaren naar de hemel. De discipelen hadden de wolk gezien die Hem opnam. Dezelfde Jezus die met hen had gewandeld, gesproken en gebeden; die met hen had gegeten, die met hen in hun boten op het meer was geweest en die nu met hen de Olijfberg had beklommen, diezelfde Jezus was nu heengegaan om te zitten in de troon van zijn Vader. En de engelen hadden hen verzekerd dat Hij die ze naar de hemel hadden zien opvaren zou terugkomen zoals Hij was opgevaren. Hij zal komen met de wolken en elk oog zal Hem zien. „De Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods nederdalen van de hemel en zij die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan.” „Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.”⁴ Zo zal de belofte van de Heer zelf in vervulling gaan: „Ik ga heen om u plaats te bereiden, en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben.”⁵ Terecht konden de discipelen zich verblijden in de hoop op de wederkomst van hun Heer.

Toen de discipelen naar Jeruzalem terugkeerden keken de mensen hen verbaasd aan. Men had gedacht dat zij na het verhoor en de kruisiging van Christus verslagen en beschaamd zouden zijn. Hun vijanden verwachtten dat op hun gelaat een uitdrukking van verdriet en verslagenheid te zien zou zijn. In plaats daarvan was er alleen maar blijdschap en triomf. Hun gelaat straalde van vreugde die niet van deze aarde is. Zij treurden niet over een teleurgestelde hoop maar waren vol van lof en dank jegens God.

Vol blijdschap vertelden zij het wondere verhaal van Christus' opstanding

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

en hemelvaart en velen namen hun getuigenis aan.

Niet langer waren de discipelen nog bang voor de toekomst. Zij wisten dat Jezus in de hemel was en dat Hij aan hen dacht. Zij wisten dat ze voor Gods troon een Vriend hadden en brachten vol verlangen hun smeekbeden tot de Vader in Jezus' naam. Vol ontzag bogen zij zich neer in gebed terwijl zij de verzekering herhaalden: „Als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in mijn naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij.”⁶ Zij strekten de hand van het geloof steeds hoger uit met het machtig argument: „Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit.”⁷ En Pinksteren bracht hen de volheid van blijdschap door de tegenwoordigheid van de Trooster, zoals Christus had beloofd.

Heel de hemel wachtte om de Heiland welkom te heten in de hemelse hoven. Toen Hij opvoer, ging Hij voor en de menigte van gevangenen die bij zijn opstanding uit het graf waren bevrijd volgde Hem. Het hemelse heer vergezelde onder gejuich en lofprijzingen de vreugdevolle stoet.

Als zij de stad van God naderen, roepen de begeleidende engelen:

„Heft poorten, uw hoofden omhoog en verheft u, gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga.”

Vol vreugde antwoorden de wachtende engelen:

„Wie is toch de Koning der ere?”

Dit zeggen zij niet, omdat zij niet weten wie Hij is, maar omdat zij het antwoord vol lof willen horen:

„De Here, sterk en geweldig, de Here, geweldig in de strijd. Heft poorten, uw hoofden omhoog en verheft ze, gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga.”

Weer wordt de vraag gehoord: „Wie is Hij toch, de Koning der ere?” Want nooit worden de engelen moe zijn naam te verheffen. Het antwoord luidt: „De Here der heerscharen, Hij is de Koning der ere.”⁸

Dan worden de poorten van de stad Gods wijd geopend en het engelenheer stroomt door de poorten onder het geluid van meeslepende muziek. Daar is de troon en rondom de troon is de boog der belofte. Daar zijn cherubs en serafs. De aanvoerders van de engelschaar, de zonen van God, de vertegenwoordigers van ongevallen werelden zijn daar bijeen. De hemelse raad voor wie Lucifer God en zijn Zoon had beschuldigd, de vertegenwoordigers van die zondeloze werelden waarover Satan zijn gezag had willen vestigen, allen zijn daar om de Verlosser welkom te heten. Zij verlangen vurig zijn triomf te vieren en hun Koning te verheerlijken.

Maar Hij houdt hen tegen. Nog niet. Hij kan nog niet de kroon der heerlijkheid en het koninklijk kleed dragen. Hij treedt in de tegenwoordigheid van de Vader. Hij wijst op zijn gewonde hoofd, op zijn doorstoken zijde, op zijn

NAAR MIJN VADER EN UW VADER

doorboorde voeten. Hij heft zijn handen omhoog die de littekens van de spijkers dragen. Hij wijst op de tekenen van zijn overwinning. Hij houdt God het beweegoffer voor: hen, die met Hem zijn opgestaan als vertegenwoordigers van die grote schare die bij zijn wederkomst uit de graven zullen opstaan. Hij nadert de Vader bij wie er blijdschap is over één zondaar die zich bekeert, die Zich over een enkele zondaar verheugt. Eer de fundamenten der aarde waren gelegd waren de Vader en de Zoon het eens geworden om de mens te verlossen als deze door Satan overwonnen zou worden. Zij hadden de handen ineengeslagen in een plechtige overeenkomst dat Christus de Borg voor het mensdom zou zijn. Nu heeft Christus deze belofte vervuld. Toen Hij aan het kruis uitriep: „Het is volbracht“, richtte Hij Zich tot de Vader. De overeenkomst was volkomen uitgevoerd. Nu zegt Hij: Vader, het is volbracht. Ik heb uw wil gedaan, o mijn God. Ik heb het verlossingswerk volbracht. Als uw gerechtigheid is voldaan, wil Ik dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die Gij Mij gegeven hebt.⁹

Gods stem wordt gehoord als Hij verkondigt dat het recht is voldaan. Satan is verslagen. De strijdende, zwoegende kinderen van Christus op aarde zijn begenadigd in de Geliefde. Ten aanschouwen van de hemelse engelen en de vertegenwoordigers van ongevallen werelden worden zij rechtvaardig verklaard. Waar Hij is, zal ook zijn gemeente zijn. „Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar.”¹⁰ De armen van de Vader worden om de Zoon geslagen en er wordt gezegd: „Hem moeten alle engelen Gods huldigen.”¹¹

Met onuitsprekende vreugde erkennen overheden en machten de oppermacht van de Vorst des levens. Het engelenheer valt in aanbidding voor Hem neer terwijl het blijde gejuich door de hemel klinkt: „Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de wijsheid en de sterkte en de eer en de heerlijkheid en de lof.”¹²

Triomfliederen mengen zich met de muziek van harpen tot heel de hemel lijkt over te stromen van vreugde en lof. De liefde heeft overwonnen. Het verlorene is gevonden. De hemel weerklinkt van stemmen die op verheven wijze doen horen: „Hem die op de troon gezeten is en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden.”¹³

Van dat schouwspel van hemelse vreugde komt de echo van Christus' eigen woorden naar ons op de aarde: „Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.”¹⁴ Het hemelse en het aardse gezin zijn één. Voor ons is onze Heer opgevaren en voor ons leeft Hij. „Daarom kan Hij ook volkomen behouden wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten.”¹⁵

JEZUS – DE WENS DER EEUWEN

- ¹ Johannes 17:4
- ² Matteüs 28:20
- ³ Hebreëen 1:14
- ⁴ Openbaring 1:7; 1 Tessalonissenzen
4:16; Matteüs 25:31
- ⁵ Johannes 14:3
- ⁶ Johannes 16:23,24
- ⁷ Romeinen 8:34
- ⁸ Psalm 24:7-10
- ⁹ Johannes 19:30; 17:24
- ¹⁰ Efeziërs 1:6; Psalm 85:11
- ¹¹ Hebreëen 1:6
- ¹² Openbaring 5:12
- ¹³ Openbaring 5:13
- ¹⁴ Johannes 20:17
- ¹⁵ Hebreëen 7:25